

Giới thiệu Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang

Khi thưởng thức Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang - một tác phẩm ngôn tình cổ đại của tác giả Hồng Dạ, có ai biết được sau khi chết đi thì mình sẽ như thế nào? Sau khi chết đi thì chính mình như rơi vào vực sâu thăm thẳm. Nơi này rất lạnh, lạnh đến thấu xương. Ta chỉ cảm thấy có hàng ngàn, hàng vạn thứ gì đó huyết tính hắc đạo đồng thời dũng mãnh đâm vào tứ chi của ta, đau đến tận xương tận tủy. Ta thử mở mắt nhìn quanh. Nơi đây, ta phát hiện rằng ta không phải rơi xuống vực sâu ngàn thước mà đang ở một nơi lạnh lẽo như băng, xung quanh toàn nước. Ta thiết nghĩ phải bơi lên nhưng lại phát hiện thấy thân mình không thể cử động được. Ta từ từ chìm xuống rồi sau đó lại có người ôm lấy ta, đưa ta lên bờ. Mời bạn đọc truyện online để theo dõi những tình tiết kiếm hiệp thú vị kế tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Dạ Lam, Kumiko

Sau khi chết sẽ như thế nào?

Chính là rơi vào vực sâu thăm thẳm.

Nơi này rất lạnh, lạnh đến thấu xương. Ta chỉ cảm thấy có hàng ngàn, hàng vạn thứ gì đó đồng thời mạnh mẽ đâm vào tứ chi của ta, đau đến tận xương tủy.

Ta thử mở mắt nhìn quanh. Hóa ra ta không phải rơi xuống vực sâu ngàn thước mà đang ở một nơi lạnh lẽo như băng, xung quanh toàn nước.

Ta thiết nghĩ phải bơi lên nhưng lại phát hiện thấy thân mình không thể cử động được.

Cơ thể ta từ từ chìm xuống, sau đó lại có người ôm lấy ta, đẩy lên bờ.

Trước mắt ta là một người phụ nữ, cả thân nàng đều ướt đầm. Từ đôi mắt của nàng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vươn tay gạt đi dòng lệ ấy, lúc bấy giờ ta mới phát hiện ra tay của mình rất nhỏ...

Nàng đem ta vào ngực, ôm chặt mà khóc rống lên, giọng thất thanh vang khắp trời: “Nhiên nhi, Nhiên nhi a... Nhiên nhi, Nhiên nhi...”

...

Năm nay, nàng mới mười chín, còn ta năm tuổi.

Nàng là mẫu thân ta, là thiếp thị của U Hàn quốc Tô phủ – Tô Phàm.

Nàng rất đẹp, mặc dù chưa đến hai mươi nhưng lại mang vẻ cao sang, quý phái khiến cho nàng trở nên xinh đẹp, kiều diễm lạ thường.

Mười bốn tuổi nàng ngây thơ, trong sáng, rực rỡ, Tô Phàm đã ý vào địa vị gia thế mà cưỡng đoạt nàng, đem nàng về làm thiếp.

Không lâu sau, nàng hạ sinh ra một nhi tử – chính là Tô Nhiên, và hiện tại là ta.

Đại phu nhân ngày đêm lo lắng, chỉ sợ Tô Nhiên là người được kế thừa Tô phủ.

Tại thời điểm Tô Nhiên bảy tháng tuổi, đại phu nhân lừa gạt Tô lão gia hạ độc lên nó. Lúc ấy, Tô Nhiên lâm đại bệnh hôn mê kéo dài hơn nửa tháng mới nửa sống nửa chết mà tỉnh lại. Ngay lập tức cả Tô phủ đại hỉ. Nhưng khoảng hơn một năm sau, mọi người phát hiện ra đứa nhỏ này không được bình thường, có hơi ngốc đần.

Hai tuổi chỉ biết đọc gọi một tiếng “Nương”. Ba tuổi mới có thể chập chững đi vài bước, bắt quá cũng chỉ đi được vài bước mà thôi.

Trong khi sự yêu thương, quý mến của Tô lão gia đối Tô Nhiên ngày càng ít thì đại phu nhân lại càng sử dụng nhiều thủ đoạn thâm hiểm với nó hơn.

Vào năm Tô Nhiên ba tuổi, đại phu nhân mang thai. Sau mười tháng bà ta hạ sinh được một hài tử trắng trẻo, bụ bẫm. Điều này đã khiến Tô Phàm rất vui mừng.

Mang thai, lại còn phải chăm sóc đứa nhỏ, hai năm lặng lẽ trôi đi. Đại phu nhân cũng không rảnh hăm hại Tô Nhiên, điều gì cũng mặc kệ cho qua. Tuy nhiên, bà ta vẫn luôn coi nó cứ như là cái đinh trong mắt.

Khi Tô Nhiên năm tuổi, đại phu nhân lại một lần nữa hạ độc vào được cho Tô Nhiên uống, thuận tiện đẩy luôn Tô Nhiên xuống hồ nước lạnh căm căm. Sau đó, ta đã chiếm thân thể này.

...

Vị mẫu thân kia gắt gao đem ta siết chặt vào lòng vừa khóc vừa nói: nàng phải đưa ta thoát khỏi nơi này, tuyệt đối phải rời xa chốn này...

Nửa tháng sau, nàng xin phép lão gia muốn đưa ta vào Phụng Hoàng sơn trang.

Trong chốn giang hồ, Phụng Hoàng sơn trang vốn là sơn trang đứng đầu, có nhiều người thành danh cũng lạt từ nơi đây mà ra.

Nghe nói trong triều đình, nổi tiếng có Vệ tướng quân, Thân thị vệ cũng đều xuất thân từ nơi đó.

Phụng Hoàng sơn trang là nơi vô cùng tốt. Ta cũng không biết làm sao mẫu thân biết được nơi này. Một tháng sau, trong nhà liền xuất hiện một lão nhân râu bạc trắng.

Nhìn thoáng qua trông lão nhân cũng phải chừng tám mươi niên kỷ, nhưng lại toát lên vẻ tiên phong đạo cốt.

Người đó nắm tay ta, đưa ta từng bước dắt đi ra khỏi đại môn của Tô gia.

Ta quay đầu lại, ngay phía đằng sau, ta mơ hồ thấy được trong mắt mẫu thân chứa chan đầy lệ chỉ trực tuôn trào ra.

Theo bản năng ta rời khỏi bàn tay của lão nhân kia hướng nàng chạy lại, ôm chầm lấy chân nàng. Nàng ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt ta. Đôi mắt kia, đôi mắt diễm lệ của nàng lại vẫn vương vẻ u buồn, lo sầu.

Ta nhẹ vờn tay điểm trên mi nhãn của nàng nói khẽ: “Phải sống.”

Trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc mà nhìn ta.

Vì vì nhất tiểu (mim cười), ta nói: “Chờ đến khi con học xong, con liền quay về đưa nương rời đi.”

Lần đầu tiên, ta thấy trong mắt nàng thoáng lên tiểu ý. Nàng mim cười, nói: “Được.”

Ta xoay người hướng lão nhân kia, đi thẳng không quay đầu lại.

Tiến vào Phụng Hoàng sơn trang, ta mới biết được vị lão nhân này chính là trang chủ của Phụng Hoàng sơn trang tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ.

Ông ta đem ta từ trên xuống dưới, trái trái phải phải kiểm tra một lượt rồi lắc đầu, thở dài.

Ông ta nói: “Đáng tiếc cho đứa trẻ này lại là kẻ ngốc. Ai!”

Kỳ thật ta dối lời nói của ông ta cũng không cảm thấy tiếc bởi vì ta thực sự không hề si ngốc.

Tiến vào Phụng Hoàng sơn trang, cùng với ta còn có ba mươi hai tử xấp xỉ tuổi của ta bây giờ, cứ năm người chia thành một nhóm, mỗi nhóm có một vị sư phụ chỉ dạy.

Ba mươi hai tử này thân thể thật tốt, là võ học kì tài hiếm thấy. Theo số người chia thành từng nhóm, ta là người duy nhất thừa ra. Ta đi theo nhóm thứ sáu nên nhóm thứ sáu này trở nên dư một người.

Sư phụ so với trang chủ trẻ hơn đôi phần, tóc mai đã điểm trắng mấy sợi. Còn sư phó chắc cũng phải ngoài năm mươi.

Sư phó thích nhàn hạ, thật sự thích nhàn hạ.

Thường thường chính là để lại chúng ta với sáu con ngựa lớn rồi không thấy bóng dáng đâu. Mấy hai tử chúng ta chính là mỗi ngày đều cùng nhau chơi trận giả.

Vài năm sau, sư phụ nói vì muốn cho chúng ta có tính tự lập mà đem chúng ta cho ngụ tại Lạc Nguyệt các, cũng không lưu lại ngoại nhân.

Từ việc nấu cơm, rửa bát, đến việc giặt quần áo, chẻ củi... đều một tay chúng ta thay phiên nhau làm.

Trải qua thực tiễn càng chứng tỏ rằng năng lực của ta không tốt chút nào.

Trong nhà bếp, ta nhóm lửa nấu cơm, mọi người nói thứ ta làm không phải cơm. Ta rửa chén, mọi người kêu ta rửa không sạch, vẫn còn lưu lại thức ăn bên trong, lại còn hay làm vỡ đồ. Ta chẻ củi, bình thường mới được có mấy cái liền một lủ.

Ta thì ta không phải cố ý làm như vậy. Chính là tại cái thân thể này quá mức yếu ớt, có thể là do trước đây đã bị trúng độc lại còn trôi nổi trong nước lạnh nên mới như thế này.

Cứ như vậy cho tới nay, ta đã phải chịu không ít sự coi thường trong mắt mọi người. Duy chỉ có nhị sư huynh là luôn luôn xoa đầu ta, đối với ta ôn nhu, không thất vọng.

Nhị sư huynh trông thật anh tuấn, khi cười đôi mắt khẽ khép lại, lông mi cong vút, quanh người dường như toát lên một tầng quang âm áp vô cùng, làm cho người bên cạnh cảm thấy thực thần kỳ. Nhị sư huynh đối với ta rất tốt, không giống như những người khác lúc nào cũng trừng mắt với ta. Thành thạo huynh ấy còn tán gẫu với ta đôi ba câu. Ta thường đối sư huynh như vậy mà cười, thế nhưng sư huynh không hiểu sao lại đỏ mặt mà quay đầu đi mất, không nói không rằng.

Cuộc sống cứ như vậy trôi đi. Mọi người ai ai cũng đều cố gắng chăm chỉ luyện tập.

Qua vài năm, sư phụ ném cho chúng ta một quyển sách, nói sách này chính là Phụng Hoàng kiếm pháp, cũng chính là bộ kiếm pháp nổi tiếng của Phụng Hoàng sơn trang.

Ta lúc này nghe có chút khó tin.

Trước đây khi xem mấy tiểu thuyết kiếm hiệp, trên giang hồ thường vì một quyển kiếm phổ, một thanh bảo kiếm nào đó mà khiến cho cả chốn võ lâm tranh đấu lẫn nhau, chìm trong biển máu. Ấy vậy mà sư phụ cứ như vậy đem sách ném qua cho chúng ta, để chúng ta tự bản thân mà nghiền ngẫm, khổ học.

Khóe môi sư phụ khẽ cong, nói kiếm pháp này thực rất lợi hại, muốn hiểu thấu được quả thực không dễ dàng gì.

Phụng Hoàng kiếm pháp có chín tầng, hiện tại trên đời duy có Phụng Hoàng trang chủ mới luyện đến tầng thứ tám, còn những người khác cũng mới chỉ có luyện đến tầng thứ bốn, thứ năm. Ấy vậy mà bọn họ đã trở thành những cao thủ trên giang hồ.

Vừa nghe được những lời này, ta thực cảm thấy rất đổi tò mò.

Ta liền hướng năm vị sư huynh ngờ ý muốn xem kiếm phổ. Bọn họ không cho ta xem, nói ta tuổi nhỏ nhất nên phải xem cuối cùng.

Ta bĩu môi, kéo tay áo nhị sư huynh mà mách.

Nhị sư huynh cười nhẹ, trong nháy mắt đã đoạt kiếm phổ từ tay bọn họ đưa cho ta.

Khóe môi cong cong, ta hướng tới thất lung nhị sư huynh mà ôm chặt, cọt cọt trong lồng ngực sư huynh.

Nhị sư huynh vuốt nhẹ đầu ta mà nói: “Lớn rồi mà còn làm nũng”, ta cười khanh khách.

Ta nói: “Nhị sư huynh, sư huynh vẫn là nhất. Đệ đương nhiên phải hướng huynh làm nũng rồi.”

Nhị sư huynh lắc lắc đầu, nhường ta kiếm phổ, quay đầu đi, nói với các sư huynh đệ khác: “Tôn lão yêu ấu” (kính trên nhường dưới), lại còn nhấn mạnh chữ “ấu” cuối cùng.

Các sư huynh mặt liền đen lại, nhìn ta bất mãn, không cam tâm nhưng vẫn phải nói “Được”.

Ta đắc ý nhìn bọn họ cười cười.

Nhị sư huynh vừa lòng gật đầu, xoay người đi cùng luận kiếm pháp với những người khác.

Ta cầm kiếm phổ mà lắc lắc trước mặt các sư huynh, chọc bọn họ vì đã khi dễ ta.

Ta nhìn kiếm phổ từ trên xuống dưới, trái phải một lượt, xem xem đọc đọc, đem mỗi chiêu thức khắc ghi vào trong trí nhớ.

Mỗi ngày tiếp theo, các sư huynh đều luyện công, còn ta nằm trong hoa viên, chân bắt chéo nhịp nhịp, ngắm người nhìn các chiêu thức.

Kỳ thật ta cũng thấy lạ, giờ đây ta rất nhàn hạ, có thể có thời gian để nghiền ngẫm kiếm pháp. Ta thực muốn thời gian như vậy cứ kéo dài mãi.

Lát sau, tứ sư huynh từ đâu đến nhéo tai ta, thấy ta quá nhàn hạ mà mắng ta hai ba câu rồi mới kéo ta đi ăn cơm.

Dùng bữa xong, bọn họ tiếp tục luyện kiếm, còn ta lại xem kiếm phổ. Ta xem đến hoa cả mắt liền ngẩng lên nhìn mọi người luyện kiếm.

Trong số chúng ta, nhị sư huynh là người giỏi nhất. Nghe nói, Phụng Hoàng sơn trang bao năm qua đều là nơi thu thập các đồ đệ có khả năng học võ thiên bẩm.

Thời gian một năm rưỡi ngắn ngủi trôi qua, ta đã luyện xong tầng thứ ba, hiện tại đang luyện tới trung đoạn tầng thứ tư.

Nhị sư huynh khí chất điềm đạm, lại có ngộ tính cực cao nên khiến cho chúng huynh đệ phi thường tôn kính, ngưỡng mộ. Kiếm pháp của nhị sư huynh rất đẹp, ngoại trừ lúc xem kiếm phổ ra, ta thích nhất nhìn sư huynh luyện kiếm. Ta nhìn thấy nhị sư huynh luyện kiếm trông thực diệu kỳ, không giống kiểu các sư huynh khác luyện mà y như là múa kiếm vậy, mềm mại, nhẹ nhàng mà dứt khoát.

Nhìn nhìn, cuối cùng ta cũng cảm thấy ngộ ra vài điều.

Ta ngắt một cành cây nhỏ, ra hậu viện, vận dụng các chiêu thức trong trí nhớ mà luyện.

Phượng Hoàng kiếm pháp tầng thứ nhất chính là trọng tĩnh (tĩnh mĩ, kỹ càng).

Phượng Hoàng kiếm pháp tầng thứ hai chính là trọng ngoan (kiên quyết, mạnh mẽ).

Phượng Hoàng kiếm pháp tầng thứ ba chính là trọng chuẩn (chính xác, nhanh chóng).

Tĩnh – Ngoan – Chuẩn, đó là khẩu quyết chủ yếu của ba tầng đầu tiên trong Phượng Hoàng kiếm pháp.

Thời điểm ta cầm cành cây đâm xuyên qua thân cây ta mới ngộ ra – ta đã luyện thành.

Quả nhiên đúng như lời trưởng môn nói, ta được trời phú võ học. Ở Phượng Hoàng sơn trang, mỗi người đều là một bậc võ học kỳ tài, có duyên với việc học võ, nhưng ta lại là ngàn năm khó thấy. Trong hàng ngàn vạn người, hiếm khi mới gặp được người có kì duyên với võ học.

Đó cũng chính là những điều trưởng môn đã nói với sư phụ.

Sư phụ đã từng xoa xoa đầu ta mà nói, thật may là Nhiên nhi không phải si nhân, bất quá chỉ có điều thể trạng không tốt.

Bỗng nhiên ta nghe được một hồi trưởng thanh (vỗ tay) – người đó chính là sư phụ.

Ta cười hướng sư phụ mà nín thở: “Sư phụ a, sư phụ xem xem, đồ nhi đã luyện tới tầng thứ ba rồi đó, con rất lợi hại phải không? Sư phụ mau khích lệ a, khích lệ a...” Ta kéo kéo tay áo sư phụ.

Sư phụ gõ nhẹ lên trán ta nói: “Nhiên nhi, ngươi chớ vội đắc ý.”

Ta bĩu môi, không nói lời nào.

Sư phụ thở dài nói: “Chuyện này ngươi cũng chớ có nói với các sư huynh ngươi.”

Ta không hiểu rõ nhìn nhìn sư phụ.

Sư phụ nói: “Ngươi và bọn chúng cùng nhau luyện kiếm, thế nhưng so với ngươi, có thể trừ nhị sư huynh ngươi ra – người được coi là giỏi nhất, bọn chúng còn phải cố gắng gấp bội. Bất quá hẳn cũng mới chỉ luyện được tới tầng thứ hai mà thôi. Nhiên nhi a, có lẽ ngươi cũng không nên cùng luyện với bọn chúng nữa.”

Lòng người đồ kị, chỉ e là bọn họ không cam tâm.

Về phía nhị sư huynh, chúng ta đều cho rằng nhị sư huynh không phải người bình thường. Ngày trước y còn được bọn ta gọi là thiên tài. Chúng ta cũng không ngại theo sau y. Thế nhưng ở trong mắt các sư huynh, có lẽ họ cho rằng ta một mực rất lười biếng. Kỳ thật, trong lúc nhìn bọn họ luyện kiếm trong đầu ta cũng vẫn diễn luyện. Thậm chí ngay cả lúc ngủ ta cũng vẫn nghĩ đến các chiêu thức đó. Bộ kiếm pháp này, bọn họ luyện năm rưỡi, ta trong một năm rưỡi này cũng đã nhìn ra rất nhiều lỗi sai trong các chiêu thức của bọn họ.

Ta ừm khuất tru tru miệng, nói: “Vâng, đồ nhi đã biết.”

Đột nhiên ta nghe được một âm thanh truyền lại. Quay đầu lại, ta thấy tam sư huynh đang tiến đến.

Tam sư huynh hướng sư phụ vấn an, đồng thời nhìn lướt về phía chỗ thân cây lúc vừa rồi bị ta lấy cành cây xuyên qua.

Tam sư huynh hướng ta nói: “Nhiên nhi, có muốn hay không cùng sư huynh xuống núi mua đồ?”

“... Mua đồ? Không đi, mệt a.” Ai chẳng biết huynh bảo ta đi để bắt ta khuôn đồ, ta còn lâu mới đi.

Tam sư huynh khẽ cười, nói: “Nhiên nhi, đệ nếu hôm nay không đi thì sau bữa tối, đệ sẽ không được ăn bánh điểm tâm đâu nha.”

Mây đen kéo đến, nước mắt lưng tròng, ta quay sang nhìn sư phụ.

Sư phụ vỗ vỗ sau đầu ta, nói: “Nhiên nhi, không được làm biếng. Một tháng nay không gặp ngươi, ta thấy ngươi mập ra rồi đó.”

“... Người cũng biết chúng ta đã một tháng không gặp mặt nhau rồi sao?”

Người ra ngoài biên biệt, đi luôn hơn một tháng, chính xác là một tháng hai mươi ngày, như vậy không phải nhàn hạ sao.

Ta trừng mắt nhìn sư phụ một cái, không cam tâm tình nguyện chạy đến bên người tam sư huynh.

Lần này vào thành cần mua rất nhiều đồ. Vào thành, chúng ta phải mua vài kiện hạ y, trừ phòng hết lương thực, còn có bút, mực, giấy, nghiên cần phải mua. Đã vậy, hắn còn muốn mua mấy tập thư nữa. Dịp này đi cần phải mua nhiều đồ nên cùng với tam sư huynh đi còn có ta và ngũ sư huynh.

Muốn vào thành, chúng ta phải đi hết một ngọn núi, qua cổng thành rồi mới đi vào trong thành được. Ta cùng các sư huynh mua đông mua tây, mua hết thứ này đến đồ vật khác. Lúc này ta liền phải phát huy sở trường của mình.

Ta mặc cả, mặc cả!! Mặc cả đến nổi hại người thiếu phụ bán hàng hai mắt đầm lệ. Cho dù vậy ta vẫn không lưu tình mà tiếp tục mặc cả.

Lúc này, tam sư huynh mới vỗ nhẹ lên vai ta, nói: “Tiểu sư đệ, chính bởi vì đệ thế này nên sư huynh mới muốn dẫn đệ theo đây.”

Ngũ sư huynh trộm cười.

Ta có chút bực mình, nói: “Chúng ta đâu có thiếu tiền.” Huynh làm sao lại mang ta ra làm tùy tùng.

Hắn cười cười hỏi lại một câu: “Chúng ta không thiếu tiền, đệ cần gì phải mặc cả nhỉ?”

“... A, chẳng qua là đệ cảm thấy phải trả đúng giá thôi.” Ta có chút ủy khuất nói.

Hắn cười lớn, nói: “Sư huynh chính là thích bộ dạng này của đệ đấy.”

Ta há hốc miệng, không nói được gì.

Hắn lại nói: “Sư huynh bất quá cũng không muốn từ bỏ cái thú vui này đâu.”

Ta nhe răng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn cười cười, ngày càng thích thú.

Những đồ vật mua được so với dự định ban đầu đích thực là nhiều hơn. Vì thế khi trở về, tam sư huynh phải mua một chiếc xe ngựa để chất hết số hàng hóa này vào trong. Ta muốn tiến vào trong mã xa ngồi, thấy vậy tam sư huynh nhanh tay liền túm lấy áo ta, bắt ngồi phía ngoài cùng hắn đánh xe.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta thầm nghĩ, huynh không sợ ta làm phu xe sẽ đem xe đâm vào vách núi ngã xuống hay sao lại còn để ta điều khiển?

Tuy nhiên trên thực tế, tam sư huynh quả thật không có để ta đánh xe mà chỉ là đem ta ngồi cạnh bởi chuyện hắn mà thôi.

Xe ngựa đi qua cổng thành, hướng lên núi.

Xe đang lắc lư đi trên đường, bỗng nhiên ta nghe thấy tiếng binh đao va chạm. Hiển nhiên là có người đang đánh nhau.

Mã xa đi tới trước, thân là người học võ, ta có thể thấy xa xa phía trước một đám thổ phi đang vây quanh vài lộ nhân (người qua đường) chặn đường cướp bóc.

Hộ vệ cùng thổ phi hai bên giao đấu. Bọn thổ phi người đông thế mạnh, ngay lập tức đã thương mấy tên hộ vệ, chỉ còn lại nhị vị cô nương xinh đẹp kia.

Nếu chỉ là chiếm lợi thế về mặt số lượng thì chính ta cũng có khả năng chống đỡ được. Thế nhưng những người đó thủ pháp quá mức hiểm ác lại chuẩn xác, hiển nhiên là đã có hơn mười năm bản lĩnh.

Mặc dù ta cùng các sư huynh đều xuất thân từ Phụng Hoàng sơn trang. Thế nhưng tam sư huynh mới chỉ luyện đến nửa sau tầng thứ hai của Phụng Hoàng kiếm pháp, còn ngũ sư huynh cũng chỉ vừa mới sang đến tầng thứ hai. Ta tuy rằng đã luyện xong tầng thứ ba nhưng do nội công không tốt, cứ thế đánh là ta chỉ có đường thua. Đến lúc ta kiệt sức, mọi người sẽ không chống đỡ nổi.

Điều quan trọng nhất vẫn là bọn thổ phi kia quá dày dặn kinh nghiệm, thời gian từng trải trên giang hồ đương nhiên hơn hẳn so với chỉ luyện tập giao hữu không đa thương người như mấy huynh đệ chúng ta. Nếu cuộc chiến này diễn ra thật thì chúng ta chỉ có đường thua, chút khả năng chiến thắng cũng không có.

Ta kéo kéo tay áo tam sư huynh, nói: “Tam sư huynh, chúng ta đổi đường khác được không? Đệ sợ lắm a.”

Tam sư huynh sờ sờ đầu ta, nói: “Hảo, chúng ta chuyển hướng khác.”

Tam sư huynh đồng tình quay đầu xe muốn hướng sang đường khác thì ngũ sư huynh với tinh thần hiệp nghĩa đã lao ngoài ra.

Chỉ thấy ngũ sư huynh thoáng cái đã phi ra khỏi xe đối ta nói: “Nhiên nhi, đệ trước mắt cứ lên đường mang hàng hóa trở về sơn trang, sư huynh sau khi trừng trị bọn cầm thú kia sẽ tái đầu theo đệ.” Nói xong liền hướng bọn thổ phi mà lao tới.

... A, này đây thực sự tuổi trẻ hết sức bộc phát nha. Hấn, hấn căn bản còn chưa có để ta kịp chặn lại mà.

Người nói muốn ta cứ trở về trước rồi sẽ tái đầu theo. Làm như muốn trừng trị bọn chúng dễ lắm ấy?

Tam sư huynh liếc mắt nhìn ta, kỳ thật cũng đã dự đoán được kết quả của trận đánh này.

Hấn nói: “Lục sư đệ, đệ hãy trở về Phụng Hoàng sơn trang cầu trị viện đi.”

... Từ nơi này đến Phụng Hoàng sơn trang cũng phải qua một ngọn núi rồi tái đi tiếp một quãng đường nữa. Lúc ta trở lại không phải là đến nhận xác nhị vị sư huynh rồi sao.

Những ngày tháng vừa qua, bọn họ đối với ta đã ít khinh thường hơn, lại còn quan tâm đến ta hơn trước rất nhiều.

Ta đang do dự, phân vân không biết nên đi chịu chết hay là cứ bỏ chạy thì tốt hơn? Tại thời điểm ta còn lưỡng lự, tam sư huynh đã rút kiếm ra xông thẳng vào giữa đám hỗn chiến đó. Kỳ thật, lúc đầu ta toan trốn đi nhưng không hiểu sao hai chân lại không nghe lời cứ hướng bọn họ tiến tới. Ta tròn một bên nhìn, thầm nghĩ lúc này chuẩn đi cũng chưa muộn nha.

Ít ra, trốn ở đây ta cũng sẽ được chứng kiến nguyên nhân cái chết của tam sư huynh và ngũ sư huynh a.

Tam sư huynh cùng ngũ sư huynh chính xác là thi triển Phụng Hoàng kiếm pháp. Tam sư huynh đích thị dùng tuyệt chiêu tầng thứ hai – Ngoan, còn ngũ sư huynh sử dụng tính Tĩnh – thuộc tầng thứ nhất của bộ kiếm pháp này.

Không lâu sau, bọn thuộc hạ của đám thổ phi đã bị nhị vị sư huynh giết hết, máu thấm đầm trên mặt đất. Chỉ còn lại sáu tên hắc y nhân, nhìn qua cũng biết là cao thủ.

Sáu người đó đồng loạt xông lên, hai chống sáu, cũng đồng nghĩa một chọi ba.

Đột nhiên, một hắc y nhân to lớn cầm đao hướng thẳng cánh tay của ngũ sư huynh mà đánh xuống. Phía sau là một mũi kiếm chỉ trực thấy sơ hở liền tấn công. Lại có đằng trước xuất hiện một tên thổ phi huy kiếm như muốn chém ngũ sư huynh thành hai nửa.

Tại thời điểm ngũ sư huynh bị đá thương, ngực ta có chút nhói đau, tâm trạng hoảng hốt, lo âu. Trong nháy mắt, tựa hồ không sợ chết, cước bộ nhanh chóng, ta lao thân mình về phía trước. Nhanh tay nhặt trên mặt đất một thanh kiếm. Ta phi thân nhằm hướng tên cầm đao mà phóng tới.

Tên đó cũng coi như phản ứng nhanh nhạy tránh được một kiếm của ta. Trong hoàn cảnh nguy hiểm đó hấn nghiêng người, phòng thủ. Ta nhảy vào chính giữa, tay trái ôm lấy thắt lưng ngũ sư huynh thối lui về phía sau, tránh được đợt công kích của hai tên còn lại.

Ngũ sư huynh xoay thân, thấy ta liền hiện lên nét tư lự. Hấn nói: “Đệ ra đây làm gì? Không phải huynh đã bảo đệ trở về trước rồi a?”

Ta cười nhạt: “Đệ nếu thực trở về, huynh có thể đã bị chém thành hai nửa rồi a.”

Nghe ta nói vậy, hấn thẹn quá hóa giận, lập tức đánh ta một cái.

Ta dờ khóc dờ cười, ủy khuất nhìn sư huynh.

Sư huynh nghiêm mặt nhìn ta nói: “Lục sư đệ, huynh sẽ mở đường cho đệ, đệ ngàn vạn lần hãy tránh đi.”

Ngay sau đấy, ta cũng đã nghe thấy tiếng cười nhạo của sáu tên thổ phi kia.

“Trốn? Người nghĩ rằng ta và các huynh đệ của ta dễ dàng để tiểu mỹ nhân này có cơ hội trốn ư?”

“Nhị ca, huynh nói đúng a, mấy anh em chúng ta số thật tốt a. Hôm nay thế nào lại được gặp một tiểu mỹ nhân.”

“Thật là dễ nhìn nha.”

“Thật khiến người ta có hứng thú a.”

Sáu kẻ kia cười lớn.

Trong nháy mắt, ta cảm thấy khí huyết đã xông lên tận đỉnh đầu, ánh mắt nhuộm một màu đỏ tươi. Tức giận quá đến nỗi tự hủy đi thanh kiếm trên tay. Ta đoạt lấy kiếm trong tay ngũ sư huynh, hướng tới ba tên kia.

Ngũ sư huynh nhìn ta rồi lại nhìn tam sư huynh.

Tam sư huynh phải chống lại với ba người thực là rất tốn sức. Ngũ sư huynh nhìn nhìn ta rồi liền nhặt trên mặt đất một thanh kiếm khác hướng tam sư huynh giúp đỡ một tay.

Chuẩn (tầng thứ ba trong Phụng Hoàng kiếm pháp), Chuẩn chính là đồng thời thi triển kiếm pháp cùng cước bộ không ngừng nghỉ.

Khi kiếm của bọn chúng tiến sát gần ta, ta liền lui lại sau vài bước, lập tức xoay thân nhảy vọt ra phía sau bọn chúng, hướng sau lưng đâm thẳng.

Ba người bọn chúng sửng sốt, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đánh tới đánh lui, triển miên mấy chục hiệp. So về võ công ta hoàn toàn có thể ứng phó được. Bất quá chính là ta cảm thấy thể trạng của mình không thể cầm cự được lâu nữa.

Ba người chúng ta ai nấy đều rơi vào thế bất hảo.

Không lường trước được, kiếm của ta đâm trúng một tên thổ phi. Ta biết là mình đã bị trúng kế. Một kiếm này của ta đâm xuống ắt hẳn sẽ có người ở phía sau chém ta một đao. Quả nhiên, ngay sau đó ta cảm thấy một trận đau rất trên lưng.

Khóe môi cong lên trào phúng nhìn tên trước mặt. Người cho rằng một nhát đao này có thể giết chết được ta sao?

Phụng Hoàng kiếm pháp tầng thứ tư là nói về sự sắc bén của kiếm. Chỉ cần linh ngộ được điều này, cho dù là một thanh kiếm bình thường cũng có thể xé đôi đá nham. Như vậy tức là không cần đến sức mạnh mà vẫn có thể đâm xuyên vào mục đích!

Lạnh lùng cười, ta nhắc kiếm lên thay đổi tư thế, hướng bọn chúng khê huy kiếm. Ta cảm thấy vật thể trước mũi kiếm của mình dường như không phải người mà là đậu hũ, kiếm lướt qua thật dễ dàng.

Tại khắc này, bọn chúng chỉ kịp mở to mắt nhìn thân thể đồng bọn bị chém thành hai nửa.

Trong nháy mắt lại có tên phía bên phải phóng kiếm tới yết hầu ta. Ta nghiêng người về phía trước một chút tránh được một chiêu này. Nhất thời lại không kịp phòng ngự tránh một đao phía sau.

Lúc đao kia chạm tới xương ta đã phải nhanh chóng xoay người qua, dụng kiếm đỡ đến. Một... đau... Thực là đã đến giới hạn...

Ta trong lòng rất lo sợ. Khung cảnh trước mắt dần dần tối lại. Thế nhưng một chút ta cũng không dám sợ ý, lo lắng. Một khi lo lắng đó chính là đường chết.

Cũng may là lúc này đây ta đã linh ngộ được tầng thứ tư của kiếm pháp. Và lại đã bớt một tên, ta cũng bớt chút gánh nặng.

Lấy lại nhịp thở, ta phóng kiếm cắt đứt thanh đao kia. Mũi kiếm không lưu tình chút nào mà đâm thẳng vào mắt trái của hắn. Ta dùng các chiêu số của tầng thứ nhất và thứ hai – Tĩnh, Ngoan – theo đồng tử đâm xuyên qua đầu hắn.

“Phanh”, ngay lúc ta rút kiếm ra, thân hình của hắn liền đổ sập xuống mặt đất.

Khi chỉ còn lại ta và một tên nữa thì tam sư huynh cùng ngũ sư huynh đã kịp tiến lại hỗ trợ.

Khí lực trên người dường như đã cạn, cơ thể tựa như không phải của mình, đôi chân mất cảm giác, từ từ ngã xuống.

Cảm giác thật mơ hồ, không rõ ràng. Hình như ta cảm thấy mình bị người khác ôm lấy. Muốn mở mắt thế nhưng ta không còn sức mà mở mắt ra được.

Chỉ nghe thấy người nọ nói: “Nhiên nhi, Nhiên nhi... Đều là ngũ sư huynh không tốt, nếu lúc trước ta nghe lời đệ nói mà đi đường khác thì đệ đã không xảy ra chuyện gì rồi. Nhiên nhi, Nhiên nhi... Đệ đừng có nhắm mắt, Nhiên nhi a...”

Ta rất muốn mở hai mắt ra nhưng lại không thể. Khóe môi nhếch lên, ta dùng nốt số khí lực ít ỏi còn lại, nói: “Đệ... đệ không chết... chết... không chết được... huynh trước mắt... giúp ta... cầm máu...”

Sau đó ta liền ngất lịm đi, ý thức hoàn toàn mất hết.

Lúc tỉnh lại, ta phát hiện cả thân mình bị băng bó hơn mười lớp.

Chắc nếu ai đó không biết, từ xa nhìn vào sẽ ngỡ là trông thấy một quả bóng nhỏ tròn xoe mà lại có chân tay của con người. Trông rất chi là ngộ a.

Ta thử ngồi dậy nhưng không thành. Ta muốn ngồi mà không tài nào dậy được, đầu óc vẫn còn choáng váng. Ta nhìn ngó chung quanh một hồi, không có ai cả.

Hấp háy cái mũi, ta dồn hết tất cả sức lực từ thời cha sinh mẹ đẻ, thiên tân vạn khổ mà xuống giường. Ta bắt chước con cua đi ngang, cẩn thận từng bước đi ra ngoài hiên. Đi xuống lầu, trong phòng là năm vị sư huynh đang ngồi ăn cơm. Ta tru tru miệng, thật ủy khuất mà. Ta lại hít hít mũi, cảm giác được mũi đau ê ẩm.

Ta nói: “Các huynh thật tốt nha, họp nhau uống rượu, còn ta đây một thân ốm đau, mà các huynh không một ai chiếu cố a.” Ta ủy khuất nhìn bọn họ.

Các sư huynh trông thấy ta bắt giác đều không nhịn được cười.

Tứ sư huynh nói: “Ái u, nguyên lai là lục sư đệ, ta còn tưởng đệ bị đánh đến không dậy nổi, vẫn là tốt số nha.”

Ngay lập tức, hàn khí dâng lên, ta nghe răng trợn mắt nhìn tứ sư huynh.

Trái lại với lời châm chọc, khiêu khích của tứ sư huynh thì ngũ sư huynh ngay lập tức đứng lên đỡ ta ngồi vào chỗ, nói: “Đệ trước hãy ngồi xuống đã, huynh đi lấy cho đệ bát cháo.” Nói xong, ngũ sư huynh liền ra ngoài đại sảnh, hướng vào trù phòng.

Trong lòng ta thiết nghĩ, các huynh có một bàn đồ ăn thực hảo, đệ đây sao lại phải uống cái gì thanh chúc (cháo) a.

Đưa tay vòng qua vôi đôi đũa, ta gấp một khối lát sao hoa cáp (tạm hiểu là éch xào sả ớt đi ^^!)

Tam sư huynh ngồi đối diện ta lập tức lấy đũa cướp đồ ăn vẫn còn chưa đến miệng của ta.

Ta ngậm ngùi nhìn tam sư huynh, hai mắt ngấn nước chớp chớp. Không để ý đến tam sư huynh nữa, ta lại tiếp tục ta quay sang đĩa tôm hấp. Thế mà ngay lúc đó tứ sư huynh lại lấy một chiếc đũa đánh vào tay ta.

Ta chép chép miệng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Hít hít mũi, ta tái đổi qua bát hồng thiêu nhục (thịt kho tàu). Lúc này đây thì đại sư huynh không nương tình giật luôn đũa của ta.

Ta cảm giác tức nghẹn trong lòng, một cổ tử huyết đã ập đến.

Được nhìn mà không được ăn, đói bụng mà còn bị bắt nạt, ta liền bực bội đập xô cả bàn.

Ta đứng dậy, tay trái đập mạnh cái bàn, này thì ta xáo xáo mấy đĩa thức ăn, trộn hết lên rồi mới đặt trở lại.

Ta nói: “Làm sao lại không cho ta ăn a.”

Nếu không cho ta ăn, ta khiến các người cũng ăn không được.

Tam sư huynh mị mị mắt, buông đôi đũa trong tay ra mà nhìn ta.

Nhìn ta, ta nhìn lại, hấn lại tiếp tục nhìn ta. Sau đó đồng loạt tám ánh mắt hí hí trông về phía ta.

Khỏe môi tam sư huynh cong cong, khẽ cười, nói: “Lục sư đệ a, ta thực là không hay biết gì đệ đã luyện xong tầng thứ tư của Phượng Hoàng kiếm pháp nha?”

Ta ngây ngốc cười gượng một tiếng rồi nói: “Quả thật đệ cũng mới ngộ được. Lúc giao chiến đệ rất sợ, thế nhưng nghĩ đến kiếm phổ đệ mới ngộ đạo a. Hắc, thật không ngờ đệ liền luyện thành. Đệ quả thực là thiên tài, trời phú thông minh nha...” Ta cười a cười, cười nghiêng cười ngả.

“Thật đúng là tiềm lực của ta thật vô hạn, các huynh nhìn xem ta (này đổi thành “ta” chắc bé đang lên cơn tự sướng!!) có thật lợi hại không. Ta còn nhỏ như vậy mà vẫn võ đã song toàn rồi. Lại còn tướng mạo anh tuấn nữa. Chờ ta xuất môn xuống núi ắt hẳn người gặp người thích, hoa gặp hoa khai, trăng gặp trăng thẹn, cá gặp cá lặn, nhận gặp nhận sa... Các huynh nói xem, ta phải làm sao bây giờ. Thật là có lỗi a, đại tội đại tội!! Đến lúc đó, nhất định sẽ có nhiều người theo đuổi ta. Thật tiếc nha, vì có sao trong hàng vạn người lại chỉ có mình ta là thiên tài?...”

...

.....

Bốn đôi mắt, tám ánh nhìn nhất thời đồng loạt đối ta như kẻ ngốc.

Sau đó, tứ sư huynh nói: “Nhiên nhi, lúc người rời trang xuống núi thực sẽ có người truy sát sau người đó.”

Nghe thấy giọng điệu đó ta bắt giác rung mình nói: “Là ý gì? Đến lúc đó, tất nhiên là tròn, béo, gầy, bé ta tha hồ chọn. Tứ sư huynh, huynh nói xem đệ nên thú mấy thê tử thì tốt? Sinh mấy tiểu hài nhi mập mập trắng trắng thì được?”

Tứ sư huynh lạnh lùng cười, nói: “Lục sư đệ, đệ nghĩ đi đâu vậy? Ý của sư huynh là đến lúc đó nhất định là có rất nhiều nữ nhân tay cầm chổi truy sát

phía sau đệ đó.”

“...A?” Ta có nghe lầm không. Hình như tứ sư huynh nói sai rồi.

Ta đảo đảo tai.

Sau đó lại nghe tứ sư huynh nói: “Nhìn khuôn mặt của đệ, ta sợ là các cô nương trong thiên hạ sẽ không cam tâm đâu.”

Bất mãn nhìn tứ sư huynh, gõ gõ mặt bàn, ta nói: “Tứ sư huynh, đây có phải là huynh ghen tị với đệ không. Là huynh thấy đệ phong lưu phóng khoáng, thấy đệ trẻ tuổi đa tài, anh tuấn bất phàm phải không?”

Tứ sư huynh nắm chặt tay, ho khan một tiếng.

Hắn tỉnh ranh cười, vẻ mặt trào phúng nói: “Người ta bắt quá chỉ biết người chính là hồ ly tinh.”

Ta vừa nghe, thiết nghĩ phải cãi lại nhưng lại không biết phải biện bạch như thế nào.

Tâm trạng bức bối, ta ngồi phịch xuống ghế. Do không nghĩ rằng mình đã dồn hết bức bối vào cái ghế này lại còn ngồi lệch. Kết quả, ta ngã nhào xuống mặt đất. Thân mình vốn khó cử động nên chỉ biết lăn qua lăn lại một chỗ.

Bị ngã vồ này khiến ta thực choáng váng đầu óc. Miệng không ngừng kêu gào người giúp đỡ.

Sau đó, nhị sư huynh lại gần đỡ ta dậy, nhẹ nhàng đặt ta trở lại ghế.

Lúc này, ngũ sư huynh đã từ từ phòng mang đến một cái khay đồ ăn.

Ta rướn rướn cổ nhìn vào mấy thứ trên khay. Trong khay có một chén cháo, một đĩa rau xào kèm theo một bộ chén đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Chỉ có một chén cháo kèm một đĩa rau. So với bàn thức ăn hoa lệ kia thì những thứ này thật là mộc mạc.

Thứ ta muốn ăn là thịt. Nhìn hai mảng trắng trắng xanh xanh này, lại nhìn mỹ vị trên bàn kia, như thế nào cũng không có hứng thú cho được.

Nước mắt dâng lên. Ta ngược nhìn ngũ sư huynh. Chợt cảm thấy hắn thật là keo kiệt quá đi.

Ngũ sư huynh bắt chợt vồ đầu ta, xém chút lại khiến ta ngã lồm nhồm.

Hắn nói: “Nhiên nhi, người đã hôn mê bất tỉnh mấy ngày rồi, vẫn là không nên ăn nhiều đồ thịt thà. Nên ăn nhiều rau xanh và mấy đồ thanh đạm một chút.” Nói xong liền uy ta một thìa cháo.

Ta ngoan ngoãn hé miệng.

Ta nói: “Đệ muốn ăn thịt, chính là hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) cơ.”

Hắn đánh mắt nhìn ta một cái, nói: “Mấy ngày nay đệ cũng chỉ được phép ăn thịt xay nhuyễn thôi.”

“... Đệ muốn ăn tôm a.”

“Ăn, ăn, ăn!! Đệ chỉ biết có ăn thôi à. Hôm nay đệ chỉ được phép ăn cháo trắng cùng rau xanh thôi.”

... Đây là thái độ đối đãi với ân nhân cứu mạng sao? Đây, đây không phải là lấy oán trả ơn ư?

Nhìn về phía nhị sư huynh, ta lộ ra vẻ đáng thương.

Nhị sư huynh mỉm cười, vói tay gấp một miếng cá, xem xét cẩn thận rồi mới đút cho ta.

Ta hài lòng mà ăn. Trong lòng thầm cảm thán, nhị sư huynh vẫn là tốt nhất.

Ngũ sư huynh bắt đầu nói: “Nhị sư huynh, huynh thực nuông chiều lục sư đệ quá.”

Nhị sư huynh nhàn nhạt cười, không nói lời nào.

Vài ngày sau, vết thương trên người đã đỡ hơn. Từng miếng vải băng cũng dần dần được tháo xuống hết.

Buổi tối nay, ta đã đun một nồi nước nóng, phải hảo hảo tắm rửa sạch sẽ một phen.

Mọi việc đã xong xuôi. Lúc trở về phòng ta liền trông thấy ngũ sư huynh.

Ta thiết nghĩ, hẳn đến tìm ta hẳn là có việc, liền đi tới thấp đèn lên. Bỗng nhiên hắn lên tiếng, nói: “Đừng thấp!”

Ta giật mình, cũng không thấp đèn nữa, có chút khó hiểu ngồi xuống nhìn nhìn ngũ sư huynh phía đối diện.

Ánh trăng nhàn nhạt bên ngoài len lỏi vào trong phòng. Dựa theo ánh sáng mờ ảo đó ta thấy hai má sư huynh có mảng hồng hồng.

Ta với tay sờ trán ngũ sư huynh. Không phải sốt à. Vậy vì sao mặt sư huynh lại càng ngày càng đỏ hơn thế?

Hắn đứng dậy. Ta nghi hoặc một chút cũng đứng lên theo.

Lát sau, hắn đi tới bên người ta, hơi khom người, cúi xuống ôm lấy ta.

A, người này là đang làm gì đây.

Hắn bế ta đặt trên giường, hắn cũng lên theo. Tay phải vung lên, màn liền hạ xuống.

Hắn hỏi: “Nhiên nhi mới tắm rửa à?”

... Câu hỏi này không phải lời thừa sao? Tóc ta vẫn còn ướt mà.

Sau đó... sau đó, hắn... hắn cởi bỏ áo của ta, còn... còn muốn cởi nốt quần...

Ta hoảng loạn, bắt đầu giãy giụa dưới thân hắn.

“Ngũ sư huynh, huynh buông ta ra!”

“Nhiên nhi, thật sự ta cũng không biết đệ đối với ta lại mang tâm tư này. Vì ta mà chết cũng không từ nan. Đệ đối với ta trọng tình trọng nghĩa như vậy, ta nhất định sẽ hết lòng bồi đáp.”

Hết lòng bồi đáp? Có ý gì đây?

Về mặt ngũ sư huynh thực nghiêm chỉnh. Ta thiết nghĩ hắn không phải muốn cưỡng gian ta mà là đang thổ lộ tâm tư.

Hắn nói: “Nhiên nhi, huynh sẽ chịu trách nhiệm với đệ.”

Vì có gì không phải người lấy thân báo đáp ta mà ta phải lấy mình làm cái việc kia?

Hắn ở trên người ta không yên phận mà sờ soạng lung tung. Ta phát bực, nhân lúc hắn không phòng bị gì, giơ tay điểm huyệt hắn.

Ta nhìn hắn, nham hiểm cười.

Hắn nhướng mày, nói: “Nhiên nhi, đệ tính làm chuyện gì?”

Ta hừ hừ hai tiếng. Khoác áo ngoài lên, ta liền đi ra ngoài lấy về sợi dây thừng. Sau đó ta đem ngũ sư huynh trói chặt trong chăn rồi vác hắn từ lầu hai ném vào hậu viện.

Mọi việc hoàn tất khiến ta thật thoải mái.

Vừa nhắc chân lên, cảm giác buồn ngủ liền kéo đến ngay.

Ngày hôm sau, ngũ sư huynh luôn cố ý tránh mặt ta. Mỗi khi cả hai chạm mặt nhau, hai mắt của sư huynh đều trùng xuống. Nhưng nhìn thế nào thì ta cũng cảm thấy được ánh mắt đó còn phóng ra hàng vạn mũi tên giống như muốn bắn chết ta à.

...

Mấy ngày sau, vị sư phụ biệt vô âm tín bấy lâu nay bỗng nhiên xuất hiện.

Ta giật mình kinh hãi. Không hiểu thời điểm này sư phụ trở về có chuyện gì?

Sư phụ nói: “Nhiên nhi ở đây là người nhỏ tuổi nhất cũng đã mười bảy tuổi rồi. Cũng là đến lúc có thể xuất môn.”

Xuất môn, rồi Phụng Hoàng sơn trang.

Theo quán tính ta nhìn về phía nhị sư huynh. Trong lòng bỗng nổi lên cảm giác hủ hẫng, buồn rầu.

Sư phụ còn nói: Năm đó sơn trang đã thu nhận ba mươi một vị đệ tử. Vì vậy nửa năm sau, ba mươi một người này sẽ phải luận võ tỷ thí. Chương môn cùng các vị sư phụ sẽ chọn ra năm người thích hợp để có thể cho xuất môn.

Ta không hiểu rõ cuộc luận võ lần này quan trọng mức nào mà lại có thể khiến cho sư phụ cũng phải ở lại Lạc Nguyệt các ra sức truyền thụ võ nghệ cho chúng ta.

Cái gì được gọi là tiến bộ vùn vụt? Có cao nhân chỉ dạy, ngoài ta ra thì các sư huynh võ công đều tăng nhanh một cách thần tốc.

Ta cũng như mọi khi, lui ra sau, nằm bắt chéo hai chân rung nhịp nhịp mà xem kiếm phổ.

Đối với bất kỳ ai, sư phó đều rất nghiêm khắc. Duy chỉ với ta là có phần chiều chuộng.

Trong lòng ta có đôi chút buồn buồn, tê nhạt.

Thời gian hai tháng trôi qua, nhị sư huynh đã luyện tới tầng thứ năm, còn ta vẫn đang lẩn lộn ở tầng thứ tư. Ta làm thế nào cũng không có cách gì để luyện hiệu quả hơn được.

Trái lại, trong bốn vị sư huynh cũng đã có người theo kịp ta rồi.

Hôm đó là một đêm trăng sáng, ta nằm nhắm mắt trên mặt cỏ làm mồi cho đám muỗi.

Bỗng nhiên chợt nghe có tiếng bước chân tiến đến.

Ta nghiêng đầu nhìn, thì ra là sư phụ.

Sư phụ bắt chước ta cũng nằm thẳng trên nền cỏ, nhìn ta rồi lên tiếng: “Ngươi từ nhỏ đã thích nằm ở nơi này, sư phụ muốn thử một lần xem nơi đây có thật là thoải mái không?”

Ta liền nói: “Không thoải mái.” Không có ga giường mềm mại, không có chăn bông ấm áp. Chỉ là cảm giác ở nơi này rất thanh tịnh mà thôi.

Người nhẹ nhàng cười, vẫn là khuôn mặt đó. Đã hơn mười năm rồi, mái tóc của sư phụ khác trước nhiều, tóc trắng đã nhiều hơn tóc đen rồi. Ngay cả các nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn, sâu hơn.

Ta nhất thời hiếu kỳ, không biết sư phụ rốt cuộc năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?

Sư phụ nói: “Nhiên nhi, sư phụ rất không muốn để người rời Phụng Hoàng sơn trang.”

“... Sư phụ, người rất thương đồ nhi a.” Trong Phụng Hoàng sơn trang còn có ba mươi người nữa, ta không tin rằng mình có thể trở thành một trong năm người đủ bản lĩnh để xuất môn.

“Trong ba mươi một vị đệ tử này, nhị sư huynh ngươi là người duy nhất đã luyện đến tầng thứ năm. Mà ngươi là người cũng đã luyện được ngay sát sau hắn. Mà tầng thứ ba và tầng thứ tư này là một điểm rất quan trọng, là điểm quyết định, mấu chốt để luyện tiếp. Vì thế mà muốn luyện cao hơn nữa không thể là chuyện một sớm một chiều được.”

... Nguyên lai, trong ba mươi một vị đệ tử này thì nhị sư huynh vẫn là có cơ hội nhất.

Ta ngửa đầu nhìn trời.

Sư phụ nói thế là muốn ta từ bỏ trận tỷ thí này.

Chính là ta không muốn như thế. Ta cũng muốn xuất môn chứ. Ta cũng muốn li khai nơi này. Ta cũng rất khao khát cuộc sống ở ngoài kia.

Hơn hết, ta phải trở về Tô phủ đón mẫu thân ta nữa.

Sư phụ thở dài, nói: “Ngươi từ nhỏ tính tình đã rất nóng nảy. Một khi ngươi đã quyết định việc gì thì có khuyên ngươi cũng không lại.”

Ta hít hít mũi, không nói lời nào.

Sư phụ nói những ngày tháng ta sống tại Tô phủ, cơ thể ta đã bị đại phu nhân giày vò đến thống khổ, có thể sống sót đến lúc năm tuổi đã là một kì tích rồi.

Khỏe môi ta hơi hơi cong lên, trong lòng thầm cười lạnh. Năm tuổi? Chính xác tại thời điểm đó, Tô Nhiên năm tuổi kia thật sự đã chết rồi. Sư phụ còn nói, thể trạng ta vốn hư nhược, nếu một mình bước chân vào chốn giang hồ hiểm ác chỉ e là bất lợi. Vô công cho dù có lợi hại nhưng không có nội công quả thật cũng nguy hiểm.

Sư phụ ngồi dậy nói: “Nhiên nhi, sư phụ sẽ dạy ngươi một bộ khinh công.”

“... A?” Dạy ta a.

Sư phụ lại nói: “Đến lúc đánh không lại, nhớ phải chạy khỏi đó.”

Ta “Ân” một tiếng. Sư phụ cầm lấy tay ta kéo ta đứng lên, bắt đầu dạy ta nhập môn bộ khinh công này.

Di chuyển cước bộ, hô hấp nhanh dần.

Cần phải rất tập trung. Bất quá ta không được thông minh cho lắm nên học rất vất vả.

Sư phụ rất nhiệt tình, tận lực chỉ bảo cho ta. Người rất muốn ta học thành.

Một tháng sau, ta cơ bản đã nắm chắc được phương pháp học.

Ánh mặt trời chói chang của mùa hè trong nháy mắt đã biến mất. Giờ đã là Trung thu rồi.

Hai tháng sau chính là ngày diễn ra cuộc so tài kia.

Ngày diễn ra cuộc tỷ thí sắp đến gần, trong lòng ta rất bồn chồn lo lắng, không biết liệu mình có được rồi son trang hay không. Do vậy, ngày nào ta cũng chăm chỉ cùng các sư huynh luyện tập.

Khi đang luyện ở tầng thứ tư thì ta không có ý định luyện tiếp nữa. Thấy ta từ bỏ, sư phụ lộ ra vẻ khó hiểu.

Hôm trước, sư phụ gọi ta đến thư phòng mà tuyên bố. Nếu ta không luyện khinh công thật tốt, cho dù ta có thắng được trong đợt so tài thì sư phụ sẽ là người đầu tiên phản đối cho ta xuất môn.

Ta nghe vậy, trong lòng không cam nguyện.

Sư phụ xoa xoa đầu ta, chỉ đến miếng ngọc bội bên hông. Miếng ngọc bội thật đẹp. Ở bên trong miếng ngọc đó dường như lúc ẩn lúc hiện sắc đỏ của dòng nước ngầm.

Sư phụ nhìn ta cười nói: “Thích chứ?”

Ta gật gật đầu, nói: “Thích a.”

Sư phụ nói, nếu trong hai tháng này, ta có thể học xong bộ khinh công và cướp được miếng ngọc bội trên người sư phụ, khi đó sư phụ sẽ hai tay dâng ngọc bội tặng ta, đồng thời cũng sẽ ủng hộ việc ta xuất môn.

Ta chớp chớp mắt mấy cái hỏi: “Sư phụ a, sư phụ luyện thành bộ khinh công này trong bao lâu vậy?”

Sư phụ tươi cười nói: “Bốn năm.”

Sư phụ phải mất bốn năm để học thành. Sư phụ nghĩ rằng cho ta bốn tháng mà luyện được chắc?

Chính vì vậy ta mới cho rằng, việc luyện Phụng Hoàng kiếm pháp nên gác lại một bên. Ngày đêm nghiên cứu luyện tập khinh công mới là quan trọng.

Bắt đầu từ hôm đó, ngày ngày các vị sư huynh đều luyện võ trong sân. Còn ta luôn phi thân lên những chiếc lá bị gió thổi vi vu trên không, lượn lờ, luẩn quẩn xung quanh các sư huynh.

Ngày đầu tiên, ta cướp được miếng ngọc bội bên hông của ngũ sư huynh.

Ngày thứ hai, ta cướp được cây sáo trong ngực tứ sư huynh.

Ngày thứ ba, ta cướp được trâm cài tóc của tam sư huynh.

Ngày thứ tư, ta cướp được túi tiền của đại sư huynh.

Ngày thứ năm, ta lấy hết can đảm, tính toán, suy nghĩ xem nên chôm gì của nhị sư huynh.

Nhưng sự thật là ta không có cướp được gì. Trái lại còn bị sư huynh tóm lại, im lặng kéo ta vào lòng ngực.

Ta thờ đốc nhìn nhị sư huynh. Sư huynh búng nhẹ trên trán ta một cái, nói: “Nhiên nhi, đệ muốn cái gì huynh đều sẽ cho đệ cả.”

... Ta yên lặng, không nói lời nào.

Nhị sư huynh mỉm cười nói tiếp: “Nhiên nhi, sau này vạn nhất nếu không có cơm ăn thì cũng không được đi cướp đồ của người khác nha. Huynh sẽ nuôi đệ.”

... Nhị sư huynh, huynh... huynh là dám coi thường ta a.

Ta nghiêng răng, trong lòng thâm nhủ, sớm muộn gì ta sẽ phải cướp sạch gia sản của nhị sư huynh.

Những ngày sau đó, ta không... chôn đồ của các vị sư huynh nữa. Cả ngày chỉ có bay qua bay lại xung quanh nhị sư huynh.

Sau một tháng, ta vẫn thất bại.

Ta đã tiến bộ hơn. Nhị sư huynh cũng vậy. Bất quá, thứ sư huynh luyện không phải là kinh công mà là kiếm pháp.

Thể trạng ta tuy không tốt như mọi người nhưng hồi luyện võ ta rất hiếm khi cạn nguyên khí. Ấy vậy mà từ ngày ta luyện kinh công đến giờ, cơ thể ta lại càng bị nhiều sức ép hơn.

Phía sau Phượng Hoàng sơn trang có một thác nước lớn, dựng thẳng đứng. Nước chảy xiết, ào ào đổ xuống từ độ cao ba nghìn thước.

Ngay tại lúc này, ta đã hạ quyết tâm. Đứng trên đỉnh thác nước, hai mắt hướng nhìn trên bầu trời, hít sâu, ta nhảy xuống.

Thứ sư phụ dạy ta là kinh công, chính là việc di chuyển các bước chân nhanh, nhẹ, kiểm soát được hô hấp.

Đối với con người mà nói, năng lực thật sự chỉ phát sinh khi cái chết cận kề. Kinh công thì chưa luyện được, chỉ biết rằng lúc này đây ta đã bị thác nước chảy xiết ôm trọn rồi.

Ngay bản thân ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến chính mình lại có thể đối xử với bản thân khắt khe, tàn nhẫn đến vậy.

Chính tại thời điểm ở giữa ranh giới sự sống và cái chết, ta đã nắm được bí quyết để học kinh công.

Một tháng ròng ta ngày ngày đều luyện tập tại nơi đây. Đêm trước ngày tỷ thí, ta rốt cục cũng luyện thành. Ta đã ngược dòng lên đỉnh thác mà người không bị vương một tí nước nào cả.

Chỉ với một giọt nước, một giọt nước thôi cũng có thể trở thành vật đệm cho ta bước lên.

Buổi tối ngày hôm nay ta đã khiến cho sư phụ một phen kinh ngạc. Ta có thể thấy được điều đó trong ánh mắt của người. Chớp được cơ hội người đang xao lãng, ta thuận thế cướp được miếng ngọc bội bên hông của sư phụ.

Miếng ngọc bội đó là báu vật nghìn vàng khó mua bởi lẽ nó có thể thay đổi nhiệt độ tùy theo cơ thể của người mang nó.

Ta thấy rất thú vị, nắm chặt miếng ngọc bội trong tay.

Trên môi sư phụ hé ra một nụ cười, thật lâu sau mới lên tiếng: “Người đã làm được rồi.”

Ta đem miếng ngọc cẩn thận cất vào trong ngực, lao đến ôm thắt lưng của người. Một lúc ta mới thốt lên được: “Cảm ơn sư phụ.”

Sư phụ lắc lắc đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Hai ngày trôi qua thật nhanh, hôm nay là ngày diễn ra cuộc tỷ thí.

Ta đứng trước cầu thang ở lầu một.

Trên lầu hai, ta trông thấy nhị sư huynh chuẩn bị đi xuống. Hai chân linh hoạt chuyển động, chỉ trong nháy mắt ta đã lên trên lầu lượn quanh người sư huynh một vòng rồi nhanh chóng trở lại vị trí ban đầu.

Trong phút chốc, cả đại sảnh chìm trong im lặng.

Nhị sư huynh sững sờ một chút, rồi điềm tĩnh nhìn ta.

Ta đã lấy được trâm cài tóc của nhị sư huynh.

Ta cầm trâm trong tay vẫy vẫy về phía sư huynh. Khuôn mặt quanh năm tươi cười kia nay thoáng một tia kinh ngạc. Sau đó là lộ ra một nụ cười. Nụ cười nhàn nhạt tựa mây xanh, nhẹ nhàng tựa làn gió (nguyên văn là “vân đạm phong khinh”).

Từ trên cầu thang bước xuống, lấy lại chiếc trâm cài trong tay ta, vờn tay cài lại tóc.

Sư huynh cười, nói: “Nhiên nhi ngày càng lợi hại hơn a.”

Ta khanh khách cười, dụng khinh công lướt nhanh ngồi xuống ghế. Không may đó lại là vị trí của nhị sư huynh. Ta nói: “A a a, ta ngồi nhầm chỗ a.” Sau đó mơ mơ hồ hồ ta phi đến chỗ của mình ngồi xuống.

Từ sư huynh tinh ranh nói: “Sau này có chuyện gì nguy hiểm thì đệ có thể chạy thoát thân rồi nha.”

Ta trừng mắt nhìn tứ sư huynh nói: “Tứ sư huynh, cây sáo của huynh vẫn nằm trong tay đệ đó a.”

Hắn lại nói: “Không chuyện gì cả. Coi như đó là vật đính ước của huynh cho đệ đi.”

Lời nói vừa thốt ra, mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt liếc tứ sư huynh một cái rồi nhanh chóng chuyển hướng về phía ta.

Một câu nói chắc nịch kia đã khiến cho ta sắc nước miếng, thiếu chút nữa là chết sặc.

Ta hấp háy cái mũi, nói: “Tứ sư huynh, chúng ta lúc này là quan hệ gì a?”

Hắn chỉ cười mà không nói câu nào.

Ta lại nói tiếp: “Huynh muốn gả cho ta. Ta đây cũng không phải không thể...”

Lúc này, tứ sư huynh nháy nháy mắt mấy cái, kinh ngạc nhìn ta, không nói lên lời.

Thấy vậy ta tiếp tục bồi thêm: “Đệ ở mặt trên, huynh ở mặt dưới.”

“...” Khóe miệng tứ sư huynh giật giật, vờn tay chuẩn bị đánh ta một cái vào đầu.

Dương dương tự đắc, ta đây khinh công lợi hại, huynh không tóm được ta đâu, không tóm được ta đâu.

Chạy tới chạy lui khắp đại sảnh.

Sau cùng, vui quá hóa buồn.

Ta đập đầu trúng thanh xà ngang, ngã sòng xoài trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Hai mắt ngấn nước, ta chậm chậm từ mặt đất đứng lên, khắp khiêng đi về bàn ăn.

Ánh mắt ta trừng trừng lừa hận, phát ra vô số oán niệm mà nhìn tứ sư huynh.

Từ sư huynh trừng mắt liếc qua ta rồi trở lại đáng điệu tao nhã ăn cơm.

Ăn sáng xong, sư phụ cùng sáu người chúng ta rời Lạc Nguyệt các, đi thẳng tới phòng nghị sự của Phượng Hoàng sơn trang.

Khi chúng ta đến, những người bên trong đã sắp xếp trật tự thành các hàng rồi.

Theo ta thấy, chắc hẳn trang chủ cũng phải hơn trăm tuổi, thể nhưng toàn thân vẫn toát lên vẻ tiên phong đạo cốt như trước.

Ta theo sau các sư huynh bước vào, cũng là xếp thành một hàng.

Trang chủ lên tiếng. Các môn sinh bá sư học đạo ở sơn trang đã được mười hai năm. Theo thông lệ thì cứ hai năm sau đó sẽ tiến hành một tràng luận võ. Năm người dẫn đầu sẽ được xuất môn xuống núi.

Hình thức luận võ chính là ba mươi người sẽ được chia làm mười lăm cặp. Mỗi cặp cùng nhau so tài, người thua trận liền bị loại.

Mười lăm người thắng cuộc lần lượt tỷ thí với nhau.

Cứ bốn lần thua thì loại ra. Cuối cùng dựa vào thành tích mà mỗi người đạt được chọn ra năm người đứng đầu.

Nếu như có hai người đạt thành tích như nhau thì hai người đó sẽ tái tỷ thí với nhau. Như vậy sẽ chọn được ra người thứ năm.

Ở vòng đầu tiên, vì ta là người thứ ba mươi một nên cứ thế nghiễm nhiên không chiến mà thắng.

Ta đứng ở dưới đài luận võ xem.

Được tận mắt chứng kiến, ta bất ngờ phát hiện ra các đồ đệ mà sư phụ ta dẫn dắt luôn thuộc nhóm những người giỏi nhất. Kiếm pháp của mọi người tựa như mây trôi nước chảy, lưu loát mà sinh động (nguyên văn “hành văn lưu thủy”), tuyệt nhiên là dứt khoát, mạnh mẽ, kiên định.

Hai tiếng keng keng vang lên, thắng.

Sau đó ta cũng biết thêm được rằng, Bộ khinh công mà lúc trước sư phụ truyền riêng cho ta cũng là người cùng trang chủ nhọc lòng lựa chọn kỹ lưỡng người có đủ tư chất để học.

Trên thực tế, tiềm chất của mỗi người không thể nhìn vào vẻ bề ngoài mà khẳng định được.

Ví dụ như ở nhóm ba, người nào người nấy võ công đều thuộc loại khá. Khi bọn họ giao đấu với những người khác, bước chân gần như không có di chuyển. Mặc dù kiếm pháp chưa được dứt khoát nhưng trông thật khoa trương. Người ngoài nhìn vào có thể thấy ấn tượng, nhưng đó chẳng qua cũng chỉ là vỏ bên ngoài, là hình thức mà thôi. Ngay lúc sau, một trong số họ đấu với một vị huynh đài bề ngoài còn kém hơn bọn họ, ấy vậy mà họ liền thua ngay.

Sau vòng loại đầu tiên, các sư huynh của ta đều tất thắng. Bất quá chính điều đó lại làm cho không khí giữa chúng ta trở nên căng thẳng hơn.

Mấy người chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt với nhau.

Trong lòng ta có chút phiền muộn.

Từ sư huynh sờ sờ đầu ta, nói: “Cho dù phải tỷ thí với bất cứ ai, chỉ cần dốc hết toàn lực thì sẽ không phải hối hận. Nhiên nhi, đệ phải nhớ kỹ rằng, nếu đệ không thắng được thì bất cứ giá nào cũng không được trốn đi, rồi bỏ Phượng Hoàng sơn trang.”

Ta ngoan ngoãn gật gật đầu, trong lòng vẫn có chút u sầu.

Từ sư huynh vỗ nhẹ mặt ta mà nói hần cũng có mục đích riêng, con đường riêng phải đi. Cho nên, dù có là ta đi chăng nữa cũng sẽ không có chuyện hạ thủ lưu tình.

Từ sư huynh, có phải ý của ngươi là khi giao đấu, ta cũng không cần hạ thủ lưu tình với ai?

Lòng ta đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn trước nhiều.

Hai ngày sau sẽ diễn ra trận tỷ thí tiếp theo: Ta với ngũ sư huynh.

Trong ngực có chút đau xót. Chính là ta biết ta không được phép nương tay. Phải đấu hết mình, không thể nhường ngũ sư huynh được.

Tiếng binh khí “keng keng” va chạm với nhau. Ta kiễng mũi chân, dùng khinh công lướt nhẹ nhảy ra phía sau ngũ sư huynh.

Khi sư huynh quay người lại, mũi kiếm của ta đã dừng lại trước ngực y.

Trong một khắc cả võ đài im lặng không một tạp thanh.

Sau đó lại rộ lên ào ào.

Những người bên dưới xôn xao bàn tán. Kia, hình như là thủy thượng phi. Chẳng phải chính là môn võ thất truyền đã lâu trên giang hồ đó sao? Đó là bộ khinh công bậc nhất đó a.

Sắc mặt ngũ sư huynh tái nhợt. Hắn đã nhận thua.

Từ trên tràng võ, ta xoay người bước xuống, đi tới chỗ sư phụ.

Sư phụ sờ sờ đầu ta, nói: “Ngươi làm tốt lắm.”

Khóe môi câu lên thành nụ cười, ta nói cảm ơn.

Ta còn muốn xem các cuộc tỷ thí khác. Thế nhưng bọn họ cũng đã phân chia thắng bại rõ ràng rồi.

Trận tiếp theo, đối thủ của ta là một tên thân hình hoa lệ, trên người còn mang nhiều thứ quý giá.

Võ công của hắn rất giỏi. Bước chân nhẹ nhàng, uyển chuyển như nước, kiếm pháp cũng rất chuẩn...

Thật không ngờ rằng ta đã phải kết hợp cả khinh công và kiếm pháp mà không làm gì nổi hắn. Tất cả các mũi kiếm của ta hắn đều dễ dàng hóa giải. Đáng bộ của hắn khi tránh các mũi kiếm của ta đều rất dứt khoát, chính xác chứ không phải là gặp may mà thoát hiểm.

Kiểm pháp của hắn quả thực rất ưa nhìn. Có điều ở hắn lại toát lên vẻ kiêu ngạo.

Hắn, hắn còn dám đem ta như con khỉ con mà chơi đùa...

Ta nhe răng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn đắc ý cười.

Ta nghiêng chặt răng. Ta biết lúc này mình đây không có cơ hội chiến thắng. Bất quá, ta sẽ phải cướp một món đồ trên người hắn cho bổ tức.

Hấp háy cái mũi, ta di chuyển mình, làm mấy trò tiểu xảo khiến hắn không để ý.

Trong nháy mắt, miếng ngọc bội bên hông hắn biến mất.

Ta xoay người, tay cầm miếng ngọc bội lung lay trước mặt hắn. Sau đó liền cho ngay vào trong tay áo, về mặt đắc ý nhìn hắn.

Nét tươi cười trên mặt hắn biến mất. Trong giây lát, hắn cầm kiếm hướng sát ta, mũi kiếm không nể nang gì cả, sắc bén, đầy oán khí.

Ta lập tức kêu lên: “Ta nhận thua”, sau đó liền từ lòi đài nhảy xuống. Ấy vậy hắn vẫn còn cầm kiếm truy sát sau ta.

Hắn quát lên: “Người đứng lại cho ta.”

Ta quay đầu lại làm một cái mặt quỷ, kêu lên: “Người không có truy ta, ta liền đứng lại a.”

Hắn vẫn đuổi theo ta. Ta vẫn tiếp tục chạy.

Ta chạy tới chạy lui vòng quanh võ đài. Thanh kiếm của hắn như con dao nhỏ cứ chém liên hồi ở phía sau ta.

Bất chợt ta trông thấy hình bóng nhị sư huynh.

Ngay lập tức ta bỏ nhào vào trong lòng nhị sư huynh. Hai mắt rom róm, long lanh nước mắt nhìn sư huynh nói: “Nhị sư huynh a, đệ là đệ đã nhận thua rồi thế mà không tước còn đuổi theo đệ a.”

Ta quay đầu lại nhìn không tước kia một thân hoa lệ trái ngược với màu sắc trên mặt hắn liên tục đổi từ xanh trắng, trắng đen đến đen xanh...

Nhị sư huynh vỗ nhẹ đầu ta nói: “Nhiên nhi, đệ nói đi, đệ lại gây ra chuyện xấu gì rồi?”

Chóp chóp mắt mấy cái, nói: “Đệ cái gì cũng không có làm nha.”

Không tước nói: “Trả ngọc bội lại cho ta.”

Ta gấu cọt cười nhạo, về mặt vô tội nhìn hắn, nói: “Người chính là tự mình đánh mất, đòi ta làm chi?”

“Người!”

“Có bản lĩnh thì đi mà cướp nó trở về a...” Ta đắc ý, đang đùa người.

Nhị sư huynh lắc lắc đầu, về mặt tạ lỗi nhìn con chim không tước kia.

Trong lòng thầm ta mở nhạc.

A nha nha nha, thế giới này thật tươi đẹp nha.

Ta và nhị sư huynh quả nhiên từ một sư phụ mà ra. Sư huynh vội vàng huých khuỷu tay vào người ta.

Chính mắt mình trông thấy tên không tước kia tức giận đến mức tay siết chặt chuôi kiếm, ta tươi cười hớn hở nói: “Như vậy đi. Đến lúc người và nhị sư huynh ta tỷ thí, nếu người thắng ta sẽ trả người miếng ngọc này. Còn nếu người thua, miếng ngọc bội này liền thuộc về ta.” Ta kiêu kiêu ngạo ngạo.

Khổng tước nam nhân khoe môi câu lên một nụ cười lạnh lùng, phát tay áo, rời đi.

Cuộc tỷ thí tiếp theo sẽ diễn ra vào ngày kia.

Sẽ là trận so tài giữa ta và nhị sư huynh.

Đứng trên võ đài, ta tự biết sức mình không thể nào thắng được...

“Khụ...” Ta ho khan một tiếng, không nói lời nào, nhìn sư huynh cười nhỉnh.

Nhị sư huynh vẫn như mọi khi, tươi cười nhìn ta, ung dung mà bình thản.

Ta cùng sư huynh đứng đó một lúc lâu, không ai động thủ trước. Ta “gào khóc” kêu lên ai oán. Hít hít mũi, không biết phải làm gì, ta bèn bỏ nhào tới phía nhị sư huynh đem đôi hải trắng như tuyết kia giẫm giẫm đến khi chuyển qua màu đen mới thôi. Ta không cam nguyện nhận thua a!!! Trận tiếp theo, ta lại thua dưới tay của tứ sư huynh.

Cũng phải, công sức tứ sư huynh bỏ ra luyện tập hơn ta rất nhiều.

Ở đời đôi khi những người được trời phú cho tư chất học võ lại không bằng kẻ ngày đêm miệt mài vẫn ôn võ luyện.

Tứ sư huynh trong lòng đắc ý dào dạt nhìn ta. Ta uất ức, ngoảnh mặt tình bơ như không thấy.

Trận cuối cùng của ta diễn ra vào mấy ngày hôm sau. Ta toàn thắng.

Sớm đem đôi thủ quạt ngã ra phía sau. Ta liền tiến đến phía võ đài nơi diễn ra cuộc tranh tài giữa nhị sư huynh và khổng tước nam nhân kia.

Kiểm pháp của nhị sư huynh thật diệu kỳ, hoàn mỹ tựa như có dùng kỹ xảo vậy. Kiểm pháp của tên khổng tước kia thì y chang con người hần. Rực rỡ, hoa lệ, màu mè giống một bức tranh đa sắc.

Hai bên đều duy trì tư thế của mình, cố gắng áp đảo đối phương.

Kiểm cùng kiếm ma sát với nhau tạo ra vô số tia sáng nhỏ. “Ngô”, dù sao ta cũng phải thừa nhận võ nghệ của hai người trên kia cao hơn hẳn chúng ta một bậc.

Sau một hồi giao đấu căng thẳng, cuối cùng khổng tước nam nhân thua nhị sư huynh ta nửa chiêu.

Nhị sư huynh may mắn thắng được.

Tổng kết thành tích lại, ta thua ba trận, xếp thứ tư.

Nhị sư huynh đứng đầu. Thứ hai là con chim khổng tước kia. Tứ sư huynh xếp thứ ba. Ta thứ tư. Còn xếp thứ năm, ta không có biết...

Biểu tình sung sướng hiện rõ mồn một trên mặt ta.

Buổi tối hôm nay, trang chủ bày sẵn yến tiệc thiết đãi chúng ta ở Phụng Hoàng lâu.

Đó là bữa ăn chia tay năm người chúng ta.

Trong đại sảnh bày mười bàn mỹ thực.

Trong đó, trang chủ, các vị trưởng lão cùng các sư phụ chia nhau ngồi bốn bàn, còn mỗi nhóm môn sinh chúng ta ngồi một bàn.

Trang chủ đứng lên dặn dò năm người chúng ta vài câu. Nào là lúc xuất môn phải làm gì, làm người phải ra sao, cách đối nhân xử thế phải như thế nào...

Trang chủ nói thật nhiều a. Hai câu đầu ta còn từ tốn ngồi nghe. Sang đến câu thứ ba, không kiên nhẫn nổi ta liền châm rượu uống với đại sư huynh luôn.

Đại sư huynh nhìn ta mỉm cười. Sư huynh theo ông tay áo lấy ra một túi tiền đưa cho ta.

Ta ngẩn người một chút, ngốc lảng tiếp nhận.

Đại sư huynh cười nói: “Ngày mai, tiểu sư đệ rời sơn trang rồi. Vì lúc trước đệ không có lấy đi túi tiền của ta nên giờ đây huynh trước vẫn là cho đệ.”

Đại sư huynh, huynh đây là vẫn còn ghi hận mối thù lần trước ta chôm túi tiền của huynh a.

Ta “khanh khách” cười thành tiếng, đem túi tiền đại sư huynh cho cất vào trong ngực.

Tam sư huynh từ trong người lấy ra một sợi dây nhỏ cho ta. Hắn nói: “Tiểu sư đệ, đệ cũng phải để ý về bên ngoài một chút, không được để tóc tai bù xù, mất trật tự như thế này. Ra ngoài rồi phải buộc tóc gọn gàng vào.”

Ta gượng cười một tiếng, thầm nghĩ đây không phải tam sư huynh còn nhớ hận cũ ta cướp đi cây trâm cài tóc của hắn đấy chứ?

Ta trung ra vẻ mặt mong ngóng, tha thiết nhìn ngũ sư huynh.

Ngũ sư huynh trừng mắt liếc ta một cái, nói: “Nhiên nhi, ngũ sư huynh tặng đệ...” Ngũ sư huynh gian xảo cười, ánh mắt lóe lên cái lạnh tê dại như muốn giết người. Dừng một chút, ngũ sư huynh nói: “... Một câu. Nhon tâm bắt túc xà thôn tượng*.”

(Lòng người không đủ như rắn nuốt voi. Ý nói: Lòng tham của con người là vô đáy.)

Ta mặt mũi ỉu xiu hướng ngũ sư huynh lăm bằm trong mũi một câu: “Keo kiệt.”

Ngũ sư huynh vẫn là không để ý tới ta.

Ta lại thì thầm tự nói: “Vắt cổ chày ra nước.”

Ngũ sư huynh nói: “Ồ Lạc Nguyệt các này có ai là không biết người vô cùng keo kiệt, vắt cổ chày ra nước chính là lục sư đệ ngươi a.”

Ta tròn mắt, hung dữ nhìn ngũ sư huynh nói: “Đệ đây là vì ai chứ? Còn không phải là vì muốn tiết kiệm bạc cho Lạc Nguyệt các a. Đệ đây là vì cái gì? Còn không phải là vì muốn chúng ta có thể ăn nhiều thức ăn ư? Chúng ta đây đều đã trưởng thành, ngày ngày đều phải ăn nhiều thịt không phải sao? Huynh mới là người keo kiệt ấy. Không chịu cho ta ăn thịt, chỉ cho ta ăn có cháo với rau thì sao? Huynh, huynh, huynh...”

Ta oan uổng quay sang hướng nhị sư huynh.

Nhị sư huynh bình thân cười, nói: “Nhiên nhi, đệ muốn ta tặng đồ gì, nhị sư huynh sẽ cho đệ đồ đó.”

Ta hả hê, đắc ý liếc nhìn ngũ sư huynh.

Khóe miệng ngũ sư huynh co giật, không cười nổi, trên trán nổi đầy gân xanh, nói: “Nhị sư huynh, huynh nuông chiều tiểu sư đệ quá!”

Nhị sư huynh thoáng cười, không nói gì.

Ta hít hít cái mũi, trừng mắt liếc ngũ sư huynh một cái rồi giật giật tay áo đại sư huynh.

Đại sư huynh nghiêng đầu nhìn ta.

Ta nói: “Đại sư huynh, huynh đổi chỗ cho đệ được không?”

“... A?” Đại sư huynh sững sờ cả nửa ngày.

Ta nhìn đại sư huynh cười cười, cười đến là mềm mại sùng nịch.

Đại sư huynh ho khan một tiếng, đổi chỗ với ta.

Ta tươi cười hớn hở ngồi vào chỗ của đại sư huynh ngay bên cạnh nhị sư huynh.

Sau đó, nhị sư huynh nhìn về phía ngũ sư huynh đột nhiên nói: “Huynh cho rằng chỉ có thương yêu tiểu sư đệ thì đệ ấy mới nghe lời a.”

Ta có cảm giác như có một tia sét đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời đem ta thiêu rụi luôn.

Hai mắt ta rom róm nước, ủy khuất nhìn nhị sư huynh. Nhị sư huynh bình tĩnh xoa đầu ta, gắp cho ta một khối hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) đưa đến miệng ta.

Ta thấp phần phân vân không biết là nên ăn hay không ăn đây?

Tiếp đó là một thanh âm mềm nhẹ, dịu dàng vang lên. “A”, nhị sư huynh nói. Ta liền lấy hết thể diện há miệng ăn.

Ăn com xong, ta cảm thấy trong người có chút mệt mỏi.

Từ ghế đứng dậy, ta cùng các sư huynh chuẩn bị trở về Lạc Nguyệt các. Không biết ai lên tiếng nói: “Vì có chỉ chỉ có mỗi tiểu sư đệ của nhóm sáu mới được học thủy thượng phi?”

Tiểu sư đệ của nhóm sáu? Thủy thượng phi? Ách, đây không phải là đang nói đến mình ư?

Ta có chút khó hiểu nhìn sư phụ.

Sư phụ nhìn ta ôn hòa cười, nói: “Ai nha!!! Muốn học võ là cần phải có duyên phận. Nhiên nhi từ nhỏ thân mình đã linh hoạt, khéo léo lại nhanh nhẹn, rất phù hợp để luyện thủy thượng phi a.”

Phượng Hoàng trang chủ thấy vậy tiếp lời, nói: “Đối với các môn đồ, Phượng Hoàng son trang không giấu bất cứ ai cả. Nếu có người cho rằng mình có thể học được thì có thể yêu cầu sư phụ chỉ dẫn.”

Trong nháy mắt, cả đại sảnh một mảng yên tĩnh.

Sư phụ khua khua tay áo, nói với ta: “Nhiên nhi, ngươi mệt thì nên về nghỉ ngơi trước đi.”

Trong lòng đã thoải mái hơn. Hướng sư phụ mỉm cười, ta liền túm lấy tay áo nhị sư huynh tung ta tung tủy trở về Lạc Nguyệt các.

Buổi tối ngày hôm nay, ta không thể ngủ yên giấc được.

Thổi tắt ngọn nến, vừa mới đặt lưng lên giường, ta nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ta rời giường, mở cửa. Đập ngay vào mắt ta là vẻ mặt đầm chiêu của ngũ sư huynh.

Ta nghiêng người, mời sư huynh vào trong.

Ta muốn thấp đèn lên, ấy thế mà sư huynh lại kéo cổ tay ta.

Nghi hoặc nhìn sư huynh, ta hỏi: “Ngũ sư huynh, huynh lại muốn lấy thân báo đáp đệ sao?”

Ngũ sư huynh trừng ta. Ngay sau đó, hấn áp môi lên môi ta. Hôn nhẹ. Lưu luyến rồi ra, hấn đặt vào trong tay ta một món đồ gì đó. Rồi rất nhanh bỏ chạy khỏi phòng.

Ta bước tới bên cửa sổ, mở cánh cửa sổ ra. Dưới ánh trăng mùa hè ta nhìn vật trong tay.

Là một tấm bài bằng vàng, mỏng, dẹt. Trên đó còn khắc một con phượng hoàng đang tung cánh bay rất sinh động. Thật đẹp.

Ta thích thú ngắm nhìn một hồi rồi cẩn thận cất vào trong lồng ngực. Ta trầm nghĩ, sau này có khi nào tưng bấn, đem thứ này vào hiệu cầm đồ chắc hẳn sẽ có giá lắm đây.

Ta vui mừng, nét cười xuất hiện trên môi.

Bất chợt cửa phòng bị đẩy ra. Người bước trở vào chính là ngũ sư huynh.

Sư huynh sầm mặt, nghiêm khắc nói: “Không được đem bán đi!”

... Ách, hấn là con sâu trong bụng ta sao??

Ngũ sư huynh đi vào phòng hỏi: “Nhiên nhi, đệ họ gì?”

... Ngũ sư huynh hỏi ta mới nhớ. Mấy người chúng ta đây tuy rằng đã biết nhau được mười hai năm, cơ mà chỉ thường gọi sư huynh hay sư đệ mà thôi, không mấy khi gọi thẳng tên ra.

Vì sư phụ hay gọi ta là Nhiên nhi nên các sư huynh mới gọi theo như vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta nói: “Đệ tên là Tô Nhiên.”

Ngũ sư huynh “Nga” một tiếng rồi lại hỏi ta ở nơi nào.

“... Ngũ sư huynh, huynh hỏi vậy để làm chi?”

“Hỏi nhiều. Thế nhà đệ ở đâu để sau này huynh sẽ liên lạc.”

“Kính thành.”

“Chính xác là đường nào?”

“... Sur huynh a, khi đệ năm tuổi đã rời nhà vào học tại Phụng Hoàng sơn trang rồi, nên đệ không nhớ rồi...”

“Ngốc! Nói đệ ngốc không oan uống chút nào. Đệ xem lại mình đi, năm tuổi mà còn không biết nhà mình ở nơi nào a!” Ngũ sư huynh thở hắt ra, liếc nhìn ta rồi rời đi.

Lúc ban đầu, ta ngỡ người không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Sau cùng cũng dần dần minh bạch.

Phụng Hoàng sơn trang có một quy định. Nếu không được sự cho phép của trang chủ thì các sư phụ tuyệt đối không được đem thân phận lẫn bối cảnh gia đình của đám đồ đệ nói ra.

Nếu như người nào đó có khả năng, tố chất tốt thì Phụng Hoàng sơn trang sẽ trực tiếp thu nhận. Còn nếu không thì vĩnh viễn là không thể trở thành đồ đệ của nơi đây rồi.

Vặn cái thắt lưng, gấp dài, ta nhanh chóng trở lại cái giường thân yêu.

Cả ngày mệt mỏi là vậy, thế nhưng không hiểu sao một lát sau đại sư huynh cùng tam sư huynh cũng đến gõ cửa phòng ta. Ngũ sư huynh thì không thể tin nổi, đến rồi đi, đi rồi lại đến a...

Đến một lần, rồi lại một lần. Hẳn cứ lấy hết cớ này đến nguyên nhân khác mà mò tới.

Ta hít hít cái mũi, tự mình thầm nghĩ: Nhẫn, phải nhẫn a. Ngày mai nếu muốn bình yên rồi đi, ta nhất định phải nhẫn nại. Cho đến tận khi ta không thể nào mà chịu nổi nữa mới đành phải trực tiếp đóng gói ngũ sư huynh vác xuống dưới lầu.

Hài lòng, ta trở lại giường. Dụi dụi mắt, ta chìm dần vào giấc ngủ.

Ta mới chỉ chợp mắt được một canh giờ thì cánh cửa phòng liền bị đẩy ra.

Nhị sư huynh hướng ta nói đã đến giờ khởi hành rồi sơn trang rồi.

Ta mơ mơ màng màng đứng lên, nửa mơ nửa tỉnh nhìn nhị sư huynh, thần thò rúc vào lòng sư huynh kiếm tìm tư thế thoải mái nhất tiếp tục ngủ.

Lúc đó ta mơ hồ nghe thấy có tiếng thở dài.

Nhị sư huynh phải ôm lấy ta, rời khỏi Lạc Nguyệt các.

Thật bất ngờ nha. Ta mở tròn hai mắt. Trong số các sư huynh đệ đưa tiễn chúng ta còn có sự xuất hiện của các vị sư phụ nữa.

Sư phụ vỗ vỗ mặt ta một hồi rồi từ trong áo lấy ra một quyển sách cổ nhét vào áo ta.

Mặc dù sư phụ đưa sách cho ta nhưng người lại hướng nhị sư huynh, nói đây vốn là bí tịch tâm pháp, đáng lẽ ra định sau này sẽ trực tiếp dạy cho chúng ta. Nhưng ba người bọn ta võ công tiến triển nhanh hơn với dự định của người, nên tốt nhất vẫn là đưa sách cho chúng ta tự luyện.

Nhị sư huynh nhìn sư phụ, cúi đầu nói hai tiếng “Cảm ơn” rồi ôm ta bước ra ngoài.

Kỳ thật ta biết mình là nên nói đôi lời. Bởi vì ta biết lần gặp mặt này có thể là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện. Bất quá ta không muốn ly biệt.

Ly biệt... luôn khiến con người ta phải đau lòng.

Không nói lời chia tay, thật sự... Ta không muốn phải chia tay... Cứ như vậy xoay người mà đi thật rất khó khăn...

Trong lòng bỗng trào dâng một làn sóng u tịch, phiền muộn.

Nơi này so với nhà ta còn gần bó hơn, thân thiết hơn.

Sống tại nơi đây thật sự tốt lắm. Cũng đành vậy, mặc kệ là tốt thế nào đi chăng nữa ta vẫn như trước khao khát nhìn thấy màu sắc rực rỡ của thế giới bên ngoài kia.

Bước ra khỏi cổng sơn trang có một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn chúng ta tại nơi đây.

Nhị sư huynh ôm ta tiến vào trong xe. Theo sau là tứ sư huynh và khổng tước nam nhân.

Còn người đứng thứ năm trong cuộc luận võ là một người ta không hề biết. Hẳn là người đầu tiên phụ trách đánh xe.

Âm thanh bánh xe chạy lộc cộc vang lên khiến ta chạnh lòng. Thật đau lòng a.

Nguyên lai, rời son trang đi lại khiến ta thương tâm đến vậy.

Nhị sư huynh vuốt ve mặt ta, nói: “Muốn khóc thì hãy khóc đi.”

Từ trong lồng ngực nhị sư huynh, ta trở mình đứng lên. Đứng yên tại một chỗ, ta xốc mình che lên, ngăn người cả nửa ngày nhìn cảnh vật chung quanh, nói: “Cũng không phải sinh lý từ biệt gì. Có chi phải khóc.”

Nhị sư huynh lấy tay che hai mắt ta lại.

Một mảng đen bao trùm trong tâm ta. Sững người một chút, ta liền vùi đầu vào trong ngực nhị sư huynh.

Ta thực rất mệt mỏi.

Đi được một quãng thì vị huynh đài xếp thứ năm kia chia tay bọn ta. Đoạn đường tiếp theo là tứ sư huynh đánh xe.

Nhị sư huynh xoa xoa đầu ta nói: “Nhiên nhi, đệ dự định sẽ đi đến đâu?”

“Kinh thành.” Tô phủ ở kinh thành mà.

Nhị sư huynh mỉm cười, nói: “Nhiên nhi, đệ có thể ghé chơi qua nhà ta mấy ngày được không?”

Ta phân vân, do dự.

Nếu từ chối, không biết đến ngày tháng nào mới có thể gặp lại nhị sư huynh. Nếu đồng ý, ta sợ mẫu thân ta phải chờ lâu.

Ta nghĩ nghĩ một hồi rồi gật đầu đồng ý.

Dọc đường đi.

Khi tứ sư huynh mệt mỏi, không tước nam nhân “ra lệnh” bắt ta đánh xe.

... Ách, ta có thể đánh xe một cách an toàn ư?

Ta lẳng lặng tiến ra phía trước cầm dây cương dưới con mắt mệt mỏi của tứ sư huynh, cùng ánh nhìn không mấy tin tưởng của nhị sư huynh.

“Ba!” Ta cầm roi quất một cái bắt chọt lên thân ngựa.

Có lẽ ta thật không biết đánh xe. Con ngựa chạy một mạch như điên. Không đầy nửa khắc sau, không tước nam nhân xốc màn xe đi ra phía ngoài.

Ta hí hửng cười trộm, chuẩn bị vào trong xe ngồi.

Lập tức không tước nam nhân túm lấy áo ta, nói: “Ngồi xuống. Người không đánh xe thì phải ngồi đây cùng ta nói chuyện phiếm.”

Mặt ta tối sầm lại, đành ngồi cạnh hắn.

Cả đoạn đường, hắn chú tâm đánh xe, không thèm đếm xỉa đến ta.

Khi ta len lén định chuồn vào trong xe ngồi thì hắn không nói không rằng sẽ túm lấy áo ta không cho ta vào.

Lòng ta hậm hực.

Thời gian trôi đi như rùa bò. Rốt cục cũng vào được trong trấn.

Các khách điểm trong trấn đều chật ních người.

Chường quầy nói nơi này là đầu mối sản xuất rượu, các thương nhân đều lui tới rất nhiều. Vì vậy nơi đây lúc nào cũng đông người.

Sau một hồi hỏi thăm, rốt cục bốn người chúng ta cũng tìm tới được một lữ điểm trên phố này.

Hỏi han một hồi, lữ quán này chỉ còn lại hai gian phòng.

Không tước nam nhân túm lấy tay áo ta, lên tiếng đầu tiên: “Ta với người này ở chung một phòng.”

Nhị sư huynh mỉm cười, nói: “Chỉ cần tiểu sư đệ đồng ý thì được.”

Ta ngay lập tức nói: “Ta không...”

Không để ta nói hết câu, không tước nam nhân nói nhỏ bên tai ta: “Hay là ngươi muốn cả ngày mai ăn no phong ba?”

... Ăn no phong ba? A? A a? A a? A a a??? Ý hấn không phải là bắt ta ngồi cả ngày ngoài xe bồi chuyện hấn ư?

Mây đen kéo đến đầy đầu, khóe miệng co giật, ta gắng gượng nói: “Đệ... đệ đành miễn cưỡng cùng hấn ở chung một phòng vậy.” Thật là ủy khuất a.

Bữa tối nay, không tước nam nhân mua hấn một bàn toàn sơn hào hải vị. Ấy thế nhưng trước mặt ta lại đặt toàn rau là rau.

Muốn ăn nào cá nào thịt thì ta phải vươn mình lên khá xa.

Lòng ta ai oán, mở to mắt trừng không tước nam nhân.

Thấy biểu tình trên mặt ta, hấn gian xảo cười, nói: “Nhiên nhi, ngươi còn nhỏ, vẫn là cần phải ăn nhiều rau xanh thì thân thể mới mau lớn được.” Nói xong, hấn gấp một miếng thịt, nhắm nháp từng chút một trước mắt ta.

Lòng ta nổi lên một cổ bực tức, không vui chút nào.

Ta so so dưa, gấp một miếng thịt bò. Miếng thịt đang còn lơ lửng trên không, hấn lập tức dùng dưa cướp miếng thịt của ta.

...

...

Vương bát đản, ngươi đây là có ý gì???

Không phục, ta bày ra bộ mặt đáng thương nhìn nhị sư huynh. Sư huynh không nói gì xoa xoa đầu ta rồi gấp cho ta một miếng cá hấp.

Sở thích ăn uống của nhị sư huynh thật đơn giản. Ngoài đồ hấp ra, sư huynh không ăn bất cứ loại nào cả. Cho nên, miếng cá sư huynh gấp cho ta khiến ta không mấy vui sướng song cũng chỉ có thể ngậm ngùi mà ăn.

Ăn xong cơm, không tước nam nhân kéo ta trở về phòng.

Đây là một gian phòng hết sức bình dị. Ta quan sát bên trong thấy có một chiếc giường. Mặc dù chiếc giường này không phải loại to nhưng xem ra hai nam nhân trưởng thành cùng nằm chung cũng không thành vấn đề.

Sau khi không tước nam nhân tắm rửa sạch sẽ, hấn ngang nhiên nằm thẳng lên giường, hai chân hai tay đang rộng hình chữ đại.

Hấn thoải mái nằm trên giường. Hể mở mắt liếc trừng ta một hồi rồi đỉnh đặc hạ lệnh: “Ngươi ngủ dưới đất.”... A! Mục đích kéo ta ở chung một gian phòng với ngươi là thế này ư?

Ta nói: “Ngươi nói đi, dựa vào cái gì? Gian phòng này là chúng ta hai người ở chung, dựa vào đâu mà ngươi bắt ta phải ngủ dưới đất.”

Từ trên giường, hấn bật dậy chăm chú nhìn ta cười, cười đến là dịu dàng.

Đột nhiên ta cảm thấy lông tơ sau lưng đồng loạt dựng ngược hết cả lên.

Hấn nói: “Ngươi có thể nằm trên giường nếu đánh thắng được ta.”

“...” Sớm biết được kết quả như thế nào rồi. Lần trước chính là hấn còn cầm kiếm truy ta ở phía sau a.

Hấn nói: “Ngươi là muốn yên phận nằm dưới đất hay muốn ta đóng gói vứt ngoài cửa sổ?”

Ta bất chợt rung mình, mồ hôi lạnh cứ ứa ra.

Cắm hận liếc hấn một cái, ta thu xếp chăn gối an phận nằm dưới đất, lăn qua lăn lại cả một đêm.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trên người đã bám một tầng bụi mỏng liền bị tên kia châm chọc một hồi.

Ta tẩy rửa qua rồi ăn nhanh bữa sáng. Nhị sư huynh còn chuẩn bị cho ta một ít lương khô đi đường nữa.

Trên đường đi, nhị sư huynh nói với ta hôm nay chúng ta sẽ phải chia tay tứ sư huynh và tên không tước kia.

Nhà nhị sư huynh ở Giang Nam, còn tứ sư huynh cùng không tước nam nhân trụ ở kinh thành. Cho nên đến đây chúng ta phải chia tay, mỗi người đi một hướng.

Ta nhất thời chết đứng. Hôm nay chúng ta sẽ chia tay, vậy hôm qua nói cái gì mà bắt ta phải ngồi ngoài xe ngựa với hấn. Kia không phải là lừa ta sao?

Trong lòng bùng bùng một cỗ hỏa khí.

Khóe miệng hơi nhếch lên, thâm nhủ: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Ngươi, cái tên khổng tước thối kia, ta sẽ nhổ sạch lông trên người ngươi bán đi a.

Mang lương khô bên mình, ta cùng nhị sư huynh trở về lữ quán.

Tại đây chúng ta cùng tứ sư huynh nói lời từ biệt.

Ta hỏi: “Tứ sư huynh, huynh có đi cùng tên khổng tước kia không?”

Sư huynh nhú mắt nhìn ta, búng nhẹ lên trán ta một chút mới nói: “Ta còn muốn qua thăm ngoại ta mấy bữa rồi mới quay lại kinh thành.”

Ta “Nga” một tiếng, khề mím cười, kéo kéo tay áo sư huynh nói: “Nha, hai ngày này huynh cùng ta du sơn ngoạn thủy được không?”

Tứ sư huynh nhú mày, suy nghĩ một hồi.

Ta chớp chớp mắt, khóe môi lộ ra nụ cười, cười đến sùng sục.

Tứ sư huynh quay đầu đi, nói: “Được rồi.”

Đến chiều, khổng tước nam nhân cuối cùng cũng hướng nhị sư huynh nói lời từ biệt.

Lúc chuẩn bị lên đường ta cũng cùng hắn nói lời từ biệt.

Khi hắn bước ra khỏi cửa lớn của khách điếm, ta lập tức gọi với: “Khoan đã.”

Dừng bước chân, hắn quay đầu lại nhìn ta.

Ta từ trong người lấy ra quyển tâm pháp mà trước đây sư phụ cho ta, ta đưa cho hắn, nói: “Thứ này cho ngươi.”

Hắn có chút kinh ngạc nhìn ta.

Ta nói: “Mấy ngày nay đa tạ ngươi chiếu cố ta.”

Hắn cầm quyển sách nhét lại tay ta hỏi: “Vậy còn ngươi?”

“Ta? Ta đã chép lại quyển khác rồi.” Không làm sao có thể cho ngươi được chứ?

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười thật sâu, trông đến là đang giấu cợt ta, nói: “Nói ngươi ngốc quả không sai. Thứ này sao lại phải chép? Đối với mấy thứ này, bản công tử ta đây chỉ cần nhìn qua một lần là không thể quên được. Quyển sách này sau cùng ngươi vẫn nên giữ đi.”

Tên khổng tước nam nhân kia kiêu ngạo lên lớp ta. Hắn vẫn như trước, một thân hoa lệ, tay cầm quạt lay lay mà tiêu sái bước đi rồi khách điếm.

Hắn lên ngựa phi rất nhanh, bỏ lại con đường nơi đây. Ta nhìn bóng hắn biến mất dần trước mắt mà cười đến hả hê.

Ta lắc lắc túi tiền dính kim tuyến trong tay, cười rồi lại cười.

Lúc này, nhị sư huynh vỗ nhẹ vào đầu ta, nói: “Đệ a! Thật là nghịch ngợm.”

Ta đây không phải là nghịch ngợm mà là ăn miếng trả miếng thôi. Mà không phải huynh cũng ngầm đồng ý sao?

Khổng tước nam nhân rời đi, ba người chúng ta dạo chơi trọn hai ngày.

Trước ngày chia tay tứ sư huynh, ta mua ba vò rượu cầm về phòng, nói: “Hôm nay chúng ta không say không về.”

Phân phó tiểu nhị chuẩn bị vài món ăn bày sẵn trên bàn.

Mấy chiếc chén nhỏ đều được đổi hết sang chén lớn. Ta bắt đầu rót rượu mời nhị vị sư huynh.

Ta nói: “Ồ trong sơn trang, các huynh trước sau luôn không cho phép đệ uống rượu. Hôm nay không được cản đệ a.”

Nhị sư huynh cũng không ngăn ta.

Căn bản ta nghĩ nhị sư huynh mọi khi cũng chỉ là nói theo nguyên tắc mà thôi. Hôm nay, nhị sư huynh còn rót cho ta một chén rượu rồi đến lượt tứ sư huynh nữa.

Uống cạn chén rượu, ta cảm giác đầu có hơi chũn choáng.

Sau đó tứ sư huynh đột nhiên hỏi ta: “Nhà đệ ở nơi nào?”

Ta đặt chén rượu lên mặt bàn, nói mình không nhớ rõ. Hỏi ta chính xác ở nơi nào, ta thật sự không biết nha.

Lúc sau, tứ sư huynh nói cho ta biết nhà hần ở đâu để khi nào có việc có thể tìm hần.

Ta “Nga” một tiếng, tiếp tục rót rượu.

Uống một chén rồi lại một chén ta liền cảm thấy rất phấn chấn, vui vẻ.

Ta chạy tới mở cửa sổ ra.

.... Cứ nhắm nhĩ mãi cuối cùng ba vò rượu kia cũng đã hết.

Uống khá nhiều rượu, đầu ta có chút đau. Xem ra ta phải uống một chén trà mới được.

Thấy vậy, tứ sư huynh châm cho ta một chén trà. Thế nhưng độc mãi, độc mãi, nước thì không thấy chỉ độc toàn bã thôi.

Ta lập tức đứng lên, nói: “Đệ đi pha trà.”

Tứ sư huynh kinh ngạc nhìn ta rồi lại nhìn nhị sư huynh.

Nhị sư huynh cười nhẹ, nói: “Nhiên nhĩ rất ngoan.”

“Khanh khách” ta cười thành tiếng, cầm lấy ấm trà bước ra khỏi phòng.

Xuống lầu, ta tới chỗ tiểu nhị nhờ pha hộ một bình trà.

Tiểu nhị nhận bạc đi pha cho ta ấm trà.

Ta mơ hồ cảm ấm trà đi thẳng vào phòng bếp dưới ánh mắt kinh ngạc của tiểu nhị. Đặt ấm trà xuống, ta đổ thêm xì dầu, ớt bột, muối...

Sau đó ta mang lên lầu.

Tiểu nhị vội đuổi theo ta, nói: “Khách quan, ngời say, ngời say rồi.”

Ta nói: “Ta không say, không say... Ngời mới say đấy... khả khả...”

Bước vào phòng, ta niềm nở bước tới chỗ nhị sư huynh và tứ sư huynh rót trà, sau đó mới rót cho mình một chén.

Nhị vị sư huynh lên nhìn ta, sau rồi tứ sư huynh nói: “Nhiên nhĩ, đệ say rồi.”

Ta nói: “Đệ không say.” Nói xong liền uống một ngụm trà. Ta nói tiếp: “Trà ngon, trà ngon.”

“Thật là càng uống càng khát nha.” Ta hít hít mũi.

Tứ sư huynh không cười nổi, nói: “Tiểu sư đệ, huynh lấy cho đệ chén nước.”

Ta lắc đầu, nói: “Không cần, đệ uống trà”. Nói xong ta lại lấy cho mình thêm một chén trà.

Khi mới đặt chén trà lên miệng, nhị sư huynh vội vàng giật chén trà trong tay ta, lớn tiếng gọi tiểu nhị đến.

Tiểu nhị gõ gõ ngoài cửa rồi đi vào.

Nhị sư huynh lệnh cho tiểu nhị thu dọn hết đồ đạc trong phòng rồi nói: “Nhiên nhĩ, ngoan, lên giường nằm nghỉ một chút.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu, tự động bỏ áo ngoài rồi nằm yên trên giường.

Thấy hình ảnh đó, tứ sư huynh nói: “Nhiên nhĩ say rượu rồi thật là ngoan.”

Rất nhanh, tiểu nhị đã thu dọn sạch sẽ toàn bộ phòng. Sau đó còn mang một bình trà đặt ở trên bàn.

Nhị sư huynh rót cho ta một chén trà, đưa đến bên miệng ta.

Ta hé miệng, uống ngon lành.

Ăn uống no nê, ta nói: “Nhị sư huynh, đệ muốn tắm.”

Hắn nói: “Đệ vừa rồi uống khá nhiều, bây giờ trời lạnh nên rất dễ cảm mạo. Nhiên nhi, đệ cứ ngủ một giấc, ngày mai tắm được không?”

Ta gật đầu.

Từ sư huynh một lần nữa phải cảm thán rằng rượu thật lợi hại. Nó không làm cho người ta say mà là khiến cho người ta thay tính đổi nết.

Từ sư huynh cùng nhị sư huynh li khai.

Ta từ trên giường đứng dậy, chạy ra khỏi phòng, cho tiểu nhị ít bạc vụn bảo hắn mang cho ta một thùng nước nóng.

Lúc sau, ta thoải mái ngâm mình trong nước ấm. Bất chợt, cửa phòng bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta ngoảnh đầu lại, là nhị sư huynh.

Sư huynh nhẹ cười thành tiếng, nói: “Nhiên nhi, ta vốn tưởng đệ sau khi say sẽ trở nên nghe lời. Lại không nghĩ tới đệ không những không nghe lời lại còn làm ngược lại những gì ta nói.”

Ta vẫn tiếp tục tẩy rửa, cọ cọ, kì kì.

Tẩy rửa xong xuôi, ta từ trong thùng nước đứng dậy bước ra ngoài.

Nhị sư huynh nói ta phải lau khô người trước đã.

Ta đứng bất động trước mặt hắn, chờ hắn lau khô người cho ta.

Những giọt nước đọng lại trên người đã được lau hết. Ta khoác lên chiếc áo ngủ, chuẩn bị mò lên giường tiếp tục giấc ngủ.

Nhị sư huynh lại kéo ta lại nói muốn lau khô tóc cho ta.

Đang mon men lên giường lại phải đi xuống. Ta bước đến bên sư huynh, mặc hắn lau tóc cho ta.

Sau khi tóc đã được lau khô, sư huynh liền đóng cửa sổ rồi trở lại cạnh giường kéo chăn đắp cho ta, nói: “Đệ ngủ đi. Nhớ không được mở cửa sổ kéo cảm lạnh nha.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu. Lúc sau, nhị sư huynh lên giường, kéo chăn nằm cạnh ta.

Không biết bao lâu sau, ta từ trên giường bật dậy, bước xuống giường mở toang cửa sổ ra.

Lúc ta quay đầu trở lại giường liền bắt gặp ánh nhìn của nhị sư huynh. Không có bức tức cũng như không vừa lòng mà trong ánh mắt đó lại toát lên vẻ ôn hòa, ấm áp đến lạ thường.

Không may suy nghĩ, ta nhào cả người vào lòng sư huynh, nói: “Nóng a.”

Nhị sư huynh thờ dài một hơi, nói: “Vậy thì chỉ được hé cửa ra thôi.” Nói xong sư huynh liền xuống giường đóng bớt cửa sổ lại chỉ để hé ra chút xíu.

Hai mắt mau chóng rũ xuống, ta an tâm ngủ say.

Đương lúc miên man, dường như ta có nghe thấy một giọng nói: “Người a, bình thường vốn rất bướng bỉnh, khi say rồi... lại còn bướng bỉnh hơn.”

Ngày hôm sau ta tỉnh lại, nhị sư huynh vẫn còn nằm cạnh ta.

Khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết kia thật câu dẫn lòng người nha.

Ta mấp máy môi nói: “Nhị sư huynh, huynh nếu là nữ nhân ta nhất định sẽ thú huynh về a.”

Bất chợt, sư huynh mở to mắt nhìn ta. Đôi mắt mê lòng người kia chăm chú nhìn ta đến cả nửa ngày.

“Khụ khụ...” Ta cố nặn ra tiếng kho khan, rồi nhanh chóng mặc y phục vào.

Hôm nay, ba người chúng ta cùng ăn điểm tâm rồi chia tay tứ sư huynh.

Ta cùng nhị sư huynh tiếp tục cuộc hành trình trở về nhà của huynh ấy.

Trên đường, sư huynh đã thuê xe ngựa và phu xe.

Ta cùng nhị sư huynh ngồi trong xe ngựa. Sư huynh trầm tư suy nghĩ gì đó, còn ta xem nội công tâm pháp sư phụ cho ta đến gần người.

Thấy sư huynh đắm chiêu, ta hỏi nhị sư huynh xem huynh ấy đã ngộ được ra điều gì chưa?

Nghe ta hỏi vậy, huynh ấy nói: Tự nghiên cứu rồi sẽ hiểu thôi.

Không hi vọng gì được rồi. Ta đảo đảo mắt rồi lại bắt đầu nhìn chăm chăm vào sách.

Sư phụ đã từng nói thân mình ta rất hợp với việc luyện võ. Nhưng có điều muốn thành tài cần phải có ngộ tính cao. Hiển nhiên là ngộ tính của ta không tốt.

Ta dựa vào xe, cầm sách lẩn qua lẩn lại.

Bỗng nhiên ta cảm thấy một luồng sát khí.

Ta cùng nhị sư huynh liếc mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng phi thân ra khỏi xe.

Chúng ta bị bao vây bởi hai mươi vị nữ tử bịt mặt. Tà áo trắng thướt tha tung bay trong gió đến là mê lòng người.

Nhị sư huynh cau mày nói: “Là người của Thủy Nguyệt cung?”

Thủy Nguyệt cung? Ta đã từng nghe qua cái tên này. Bởi vì cuộc sống hòa thượng ở Phụng Hoàng sơn trang đôi lúc cũng ảm đạm nên ta thỉnh thoảng có trốn xuống núi chơi và cũng đã từng nghe đến đại danh của tổ chức này.

Tổ chức này toàn bộ là nữ nhân, là tổ chức sát thủ chuyên nhận tiền để đi ám sát người khác.

Nghe đồn rằng, một khi tổ chức này đã ra tay thì mục tiêu chắc chắn không có đường thoát, người ra giá cũng không bao giờ bị tiết lộ.

Tại sao những người này lại biết chúng ta ở đây?

Ta chưa báo tin trở về với Tô gia. Như vậy không có khả năng đại phu nhân thuê người ám sát ta. Vậy là ai???

Ta đưa ánh mắt nhìn nhị sư huynh.

Nhị sư huynh vẫn giữ nụ cười ôn nhu như thường ngày.

Nhìn các vị nữ nhân đứng xung quanh, ta lên tiếng trước: “Các ngươi muốn gì ở chúng ta?”

Vị nữ nhân cầm đầu nói: “Mạng các ngươi.”

Ta lại nói: “Tại sao? Ai phái các ngươi đến?”

Người nọ chỉ nói: “Các ngươi không cần biết.” Nói rồi liền phất tay áo ra hiệu với những người còn lại đồng loạt xuất chiêu.

Từ trong tay áo các nàng phi ra lăng la (một dải lụa trắng). Những dải lụa kia dường như biết suy nghĩ vậy. Chúng đồng loạt tấn công tới bọn ta, sắc bén, chính xác, mãnh liệt.

Chân ta vừa khựng chế được một liên có vô số lăng la phía sau ta lao tới như những thanh kiếm sắc nhọn vô tình.

Ta vội nhảy lên tránh thoát, phất kiếm chém thử.

Có điều những dải lăng la kia trông thì thật mềm mại nhưng lại rất cứng, không thể chém đứt được.

Sau nửa canh giờ, chúng ta mới chỉ hạ được năm người của Thủy Nguyệt cung. Bị các nữ nhân kia bao quanh, ta và nhị sư huynh đứng dựa lưng vào nhau cảnh giác nhất cử nhất động của mấy người kia.

Nhị sư huynh trông vẫn còn đủ sức chống trả. Bất quá ta lại cảm thấy được mình không thể cầm cự được lâu nữa.

Ta hít lấy một hơi, nói: “Nhị sư huynh... bọn họ là nữ nhân mà hạ thủ không lưu tình nha.”

Sư huynh cười nhẹ nói: “Huynh nghĩ người nương tay là đệ đó.”

Trong chốc lát ta không nói được lời nào. Cũng đúng thôi, ta thực không nở ra tay với các nàng.

Họ là nữ nhân mà. Ta luôn luôn cho rằng nữ nhân chỉ để cho người ta yêu thương chứ không phải để ra tay sát thương.

Bất quá, chuyện này liên quan đến mạng người a. Ta... ta không thể không ra tay được.

Hít một hơi thật sâu, tay phải cầm kiếm vung lên. Thanh kiếm di chuyển rất nhanh, tựa như hòa vào với làn gió, không thể nhìn ra được. Trong nháy mắt, một vị tiểu mỹ nhân toàn thân tê dại.

Gió, thứ này rất mềm mại, rất nhẹ song cũng rất sắc bén. Cho dù lãng la của các người có mềm mại đến đâu cũng không thể bằng gió được.

Người của Thủy Nguyệt cung lên nhìn rồi cười lạnh.

Bọn họ có người lấy roi, có người lấy kiếm còn cầm cả đao nữa...

A! Nữ nhân thật không kém nha. Số lượng bọn họ đã đông, chúng ta còn hạ thủ lưu tình nên không chiếm được mấy tiện nghi.

Sau cùng cũng hạ được những người đó. Có điều ta cũng ngã theo bọn họ.

Nhị sư huynh lo lắng, vội vã ôm ta lên.

Huynh ấy ôm ta trong lòng, không cho phép ta được nhắm mắt.

Lòng ta thầm cười. Nhớ lần trước khi gặp bọn thổ phi trên núi, nguy hiểm là thế mà ta vẫn sống sót, huống chi bây giờ cạnh ta còn có nhị sư huynh.

Sau đó ta từ từ không ý thức được mọi việc xung quanh nữa.

Trong lúc đó, ta mơ thấy khuôn mặt của nhị sư huynh. Một khuôn mặt tuấn tú bất phàm cứ xuất hiện đi xuất hiện lại trong giấc ngủ.

Khi đôi mắt kia chăm chú nhìn ta, ta cảm thấy ở nơi đó chỉ có mình ta. Điều đó đương nhiên là không thể rồi.

Nói thực ra điều làm ta thích là được trông thấy đôi mắt lo lắng đến sốt ruột kia, nó khiến lòng ta trở nên ấm áp lạ thường.

Ta loáng thoáng có cảm giác thích thượng huynh ấy.

Xong... xong rồi! Ta thích thượng nam nhân.

Làm sao bây giờ...

Lúc ta tỉnh lại, ta bắt gặp được ánh mắt như vậy.

Một ánh mắt tràn đầy nhu tình cùng thương yêu. Trong đôi mắt ấy dường như còn có cả sự lo lắng, bối rối. Chợt lóe lên rồi bỗng chốc biến mất làm cho người ta có cảm giác mới nắm giữ được nó đã liền tan vào hư vô.

Ta chăm chú kiểm tìm trong đôi mắt kia, hi vọng có tìm được và giữ thật chặt.

Nhưng, ta thất bại.

Khỏe môi nhị sư huynh hơi cong lên, nói: “Đệ đã khỏe hơn chưa?” Khỏe cái gì mà khỏe? Huynh cứ thử bị người ta phải chém một đao, trái đâm một kiếm xem huynh có khỏe được không. Ta hít hít mũi, nói: “Đỡ hơn rồi.”

Nhị sư huynh giúp ta ngồi dậy dựa người vào giường rồi uy ta uống thuốc.

Ta hỏi: “Đệ đang ở chỗ nào?”

Nhị sư huynh nói, sau khi ta ngất, huynh ấy đã ôm ta xuống núi, rồi phát hiện có một ngôi làng nhỏ. Sau một hồi hỏi han, tìm đường mới kiếm được thầy thuốc.

Ta thầm nghĩ mình thật may mắn. Lúc trước, ta quả thực mất không ít máu. Nếu không mau chóng tìm thấy thầy thuốc chỉ e là ta không còn mạng về gặp mẫu thân.

“Ngô.” Thật may là không chết. Ta hạnh phúc cảm thán.

Sư huynh khẽ cười, nói: “Lúc ốm đệ đi tìm thầy thuốc, huynh cảm giác...”

Cảm giác gì? Nhị sư huynh nói câu đó mà thanh âm cứ nhỏ dần nên ta không thể nghe được đoạn sau.

Ta hít hít cái mũi, cũng thấy ngại ngại nên không dám hỏi sư huynh vừa nói cái gì liền gào thét lên: “Đệ đói.”

Vừa nói xong, cửa liền bị mở ra. Một người trẻ tuổi đang bê một cái khay gì đó bước vào phòng.

Trên khay có một chén cháo, kèm thêm đĩa rau.

Nhị sư huynh nhận lấy, đem chén cháo từng thìa một uy ta ăn.

Ta phải dưỡng thương ba ngày mới được xuống giường.

Trong ba ngày này, nhị sư huynh vẫn luôn đi đi lại lại giúp ta uống thuốc. Lúc đang bôi dược cho ta đột nhiên huynh ấy dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận, xót thương mà lắc đầu.

Huynh ấy nói: “Sẽ để lại sẹo.”

Ta sùng sốt một chút, nhìn về phía sư huynh nói: “Nếu về sau... đệ không cưới được vợ. Huynh phải chịu trách nhiệm với đệ, phải gả cho đệ.”

Nhị sư huynh nhẹ cười, nửa đùa nửa thật nói: “Được. Có điều tiểu sư đệ gả cho nhị sư huynh.”

Ta hung hăng trợn mắt, nói: “Đệ là nam nhân.”

Nhị sư huynh nói: “Thôi được, nếu đệ một ngày nào đó đánh thắng được ta thì ta sẽ đồng ý gả cho đệ. Được chưa?”

Huynh không phải là người. Huynh là ác ma đội lốt người. Ta không có ngu ngốc đến mức tin tưởng rằng người thường có thể đánh thắng ác ma nha.

Ba ngày trôi qua, vết thương trên người ta đã tốt hơn phân nửa rồi.

Ta cùng nhị sư huynh rời làng.

Trên đường đi, nhị sư huynh nói ta lòng dạ rất mềm yếu, thật không tốt chút nào.

Ta “Nha” một tiếng.

Sư huynh còn nói ta mà còn hay dễ bị dao động trước sau rồi cũng chết không minh bạch.

Ta ngoan ngoãn lặng im nghe.

Hai chữ “tàn nhẫn” ta không phải không biết. Chỉ có điều ta hiện tại chưa đủ nhẫn tâm mà thôi.

Nhưng dù sớm hay muộn, một khi ta còn lưu lại chốn giang hồ hiểm ác này đây thì ta dần dần cũng sẽ bị thể nhân cắn nuốt tâm can. Cũng sẽ có ngày ta bị tha hóa, trở nên hiểm ác.

Từ ngày hôm đó trở đi, những người ám sát chúng ta cứ ùn ùn kéo đến.

Đại danh của tổ chức sát thủ này trên giang hồ quả không thẹn.

Vô số lần kẻ vai chiến đấu, vô số lần bị thương.

Đương lúc nhị sư huynh vì ta mà trúng một kiếm, ngực ta chột đau quặn lại.

Buổi tối ngày đó, ta cả đêm thức trông sư huynh không rời nửa bước.

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, huynh ấy mới tỉnh dậy. Ta cảm thấy tâm can nhẹ nhõm hơn, hai mắt ta đỏ hoe, cố gắng ngăn dòng nước mắt chỉ trực trào ra trở vào. Ta ghen ngào nói: “Nhị sư huynh, đệ thích huynh.”

Nhị sư huynh vẫn tươi cười như trước, nụ cười nhàn nhạt như mây, nhẹ nhàng tựa gió. Huynh ấy nói: “Ta biết.”

Ta kéo kéo tay áo huynh ấy, hỏi: “Kia...kia... Vậy còn huynh?... Huynh có thích đệ không?”

Ta cảm thấy mặt ta nóng ran, chỉ im lặng theo dõi ánh mắt của huynh ấy.

Nhị sư huynh nói: “Ta cũng thích đệ.”

Tình cảm của ta dành cho sư huynh vốn đã có từ lâu mà đến này mới được báo đáp. Ta cảm thấy rất hạnh phúc, đặc biệt hạnh phúc. Chìm đắm trong sự vui mừng đó, ta cảm thấy sống mũi ta se cay.

Cảm động.

Ta nhào vào lồng ngực của nhị sư huynh.

Thật lâu sau ta mới buông tay ra thì mới phát hiện miệng vết thương trên ngực sư huynh đã vỡ hết cả ra, máu tươi đã bắt đầu theo đó chảy xuống.

Ta vội vàng băng bó cẩn thận một lần nữa.

Nhiều ngày qua, ta cùng nhị sư huynh trên người đã có rất nhiều vết thương nên việc đối phó với hội ám sát này ngày càng trở nên khó khăn hơn.

Chỉ cảm thấy rất mệt, rất mệt.

Nhị sư huynh nhìn ta nói sắp đến nhà của hắc rồi nên bảo ta cố gắng chịu đựng một chút nữa thôi.

Ta im lặng nghe lời.

Có điều, một ngày kia, khi ta mở mắt tỉnh dậy, phát hiện trên người mình là chiếc áo khoác ngoài của nhị sư huynh.

Cho dù nơi đây thuộc Giang Nam nhưng sáng sớm trong rừng sâu vẫn rất âm u.

Ta ôm lấy chiếc áo, từ mặt đất đứng dậy, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Nhị sư huynh!”

Mặt trời từ từ lên cao rồi chậm chạp lặn xuống, ta một mực đứng tại nơi đây ngóng chờ thân ảnh của nhị sư huynh. Chờ mãi mà không thấy bóng dáng quen thuộc mới hôm qua còn cạnh mình đâu.

Không thể chờ thêm một khắc nào nữa, ta đứng bật dậy. Ta tìm kiếm cả núi, vừa chạy vừa thất thanh gọi. Thế nhưng thủy chung không có tiếng đáp lại.

Lòng ta tê dại từng trận, xót xa ôm ngực. Ta thực sự đã rơi vào trạng thái hoảng loạn, kinh sợ.

Hai chân mềm nhũn không còn theo sự điều khiển của bản thân nữa, ta chậm rãi ngã khụy xuống mặt đất.

Nhị sư huynh, huynh để lại cho ta chiếc áo này rồi cứ thế bỏ đi luôn được sao? Mà tại sao ta tìm kiếm khắp nơi không thấy một chút dấu vết của huynh?

Huynh như vậy là sợ liên lụy tới ta sao?

Ta nếu là huynh, sẽ làm mọi cách để huynh không phải đau khổ, dằn vặt như ta bây giờ đâu.

Nhị sư huynh!! Huynh nói xem, giờ đây ta phải đi nơi nào để tìm huynh đây?.....

Ta đây không biết nhà huynh ở nơi nào, lại còn không biết thân phận của huynh. Thậm chí ngay cả tên huynh ta cũng chưa từng hỏi. . .

Ta phải tìm huynh bằng cách nào đây.

Một tay ôm lấy ngực. Ta chỉ cảm thấy nơi này rất đau. . . rất đau. . .

Nhị sư huynh!! Tô Nhiên nhất định sẽ tìm được huynh. . . nhất định. . .

Ta đi vào trấn, bỏ ra rất nhiều ngân lượng để mua chút tin tức về Thủy Nguyệt cung.

Khi điều tra được một số tin tức nhất định, ta ở trong thành mua một con ngựa, ngày đêm rong ruổi trên lưng ngựa phi thẳng tới Thủy Nguyệt cung. Ba ngày sau ta mới ra khỏi huyện này.

Đi ra khỏi cổng thành, ta phi ngựa hết tốc lực ra vùng ngoại ô. Lại dùng khinh công bay qua hai ngọn núi, đi thẳng vào rừng.

Đi sâu vào trong rừng, không lâu sau, ở đâu xuất hiện mấy vị nữ tử áo trắng bao quanh ta.

Một người trong số họ lên tiếng: “Hảo cho ngươi là một trang tuyệt thế mỹ nhân.”

Khóe môi cong lên, ta mỉm cười nhìn nàng, nói: “Ta muốn gặp cung chủ của các ngươi.”

Trong nháy mắt, đôi đồng tử của mấy vị nữ tử tại đây đều hiện lên một mặt kinh hãi, nói: “Ngươi là nam nhân hay nữ nhân?”

“Việc này có quan trọng sao?” Ta hỏi.

Nữ nhân kia khẽ cười, nói: “Không. Với dung mạo này của ngươi, việc đó đã không còn cần thiết nữa rồi.”

Mấy vị nữ nhân này bao quanh ta, dẫn ta đi thẳng vào nơi sâu nhất của cánh rừng.

Đi vòng vo một hồi, ta đi đến một rừng trúc cao vút. Xuyên qua rừng trúc này, đập vào mắt ta là một bức tường đá đỏ sẫm.

Đi qua một cánh cửa to, xuất hiện trước mắt là mấy thanh trụ được trạm trổ rất kỳ công.

Đi vòng qua một khe đá nhỏ, ước chừng một khắc sau, trước mặt ta hiện ra một hồ nước.

Một cung điện được xây giữa mặt hồ. Trong cung điện nguy nga kia có treo mấy mảnh lụa trắng. Gió khe thổi qua làm chúng lay động cực kỳ kinh diễm.

Một vị nữ tử cầm đầu đập nước mà phi thân vào tòa cung điện kia.

Không lâu sau, mặt nước bỗng dao động mạnh. Từ dưới mặt nước xuất hiện một chiếc cầu trông rất chắc chắn.

Ta đặt chân lên cầu, bước từng bước, chậm rãi tiến vào tòa cung điện kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta vẫn luôn cho rằng, cung chủ của Thủy Nguyệt cung ắt hẳn phải là nữ nhân cơ. Thật không nghĩ rằng lại có thể là nam nhân.

Trông dáng người nam tử đó phi thường ốm yếu, nước da thì tái nhợt dị thường. Hắn khoác trên người một kiện hắc y bảo, nhìn kiểu gì trông cũng rất nhu nhược, yếu đuối.

Đây chẳng lẽ là cung chủ Thủy Nguyệt cung danh tiếng lừng lẫy trong giang hồ ư?

Bên ngoài không hiểu mọi người đồn đại như thế nào? Đây mà là cung chủ Thủy Nguyệt cung lòng dạ hiểm ác, sở hữu võ công tuyệt thế sao?

Ta nghĩ rằng bản thân mình một tay cũng có thể bóp chết hắn.

Hắn ngồi trên ghế cao, bên cạnh còn có vài vị tỷ tỷ hầu hạ hắn.

Người thì bóc nho, người thì đâm lưng bóp chân.

Đôi môi hắn khẽ mở: “Ngươi tới đây làm gì?”

Ta nghĩ nghĩ, một lát sau trả lời: “Ta muốn gia nhập Thủy Nguyệt cung.”

Hắn nói: “Ngươi là nam nhân.”

Câu này chính xác là khẳng định, không có chút nào giống câu nghi vấn cả. Ta hỏi: “Nhất định phải là nữ nhân mới có thể gia nhập ư?”

Khóe môi hắn cong lên, khẽ cười thành tiếng, nói: “Không. Chỉ cần bản cung vừa mắt ắt có khả năng.”

“Vậy, ta có khả năng không?”

Hắn vẫy tay ý bảo ta lại gần.

Ta bước lại gần hắn, cách hắn chừng ba bước thì dừng lại. Hắn từ ghế đứng lên. Mấy vị cung nữ hầu hạ hai bên đều lui lại vài bước sau hắn.

Hắn tiến sát tới ta, tay phải hắn giơ lên, nâng cằm bức ta phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn mỉm cười hỏi: “Ngươi có mục đích gì?”

Đôi mắt hắn trong vắt, rất hút hồn làm cho người đối diện có cảm giác dễ chịu, thoải mái. Nhìn kiểu gì cũng không thấy giống lời đồn đại trên giang hồ bảo cung chủ Thủy Nguyệt cung là một người độc ác, tâm địa rắn rết.

Hay là hấn vẫn chưa bộc lộ bản chất?? Nếu là vậy thì đôi mắt kia quả nhiên lợi hại.

Ta nháy mắt, suy nghĩ rồi nói: “Không nói cho người.”

Miệng hấn câu lên một nụ cười đến khó hiểu, sau cùng cũng không nói gì nữa. Hấn đồng ý cho ta ở lại.

Hấn đã nói với ta, một khi là người của Thủy Nguyệt cung thì phải tuyệt đối trung thành.

Ta lập tức giơ tay phải lên thề nói: “Ta nguyện lấy danh nghĩa phụ thân ta ra thề, nếu Tô Nhiên ta hai lòng với cung chủ thì phụ thân ta sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục.”

Hấn điểm nhẹ lên trán ta, nhìn ta cười.

Hấn nói: “Ai mà biết được trong lòng người có phải hay không muốn phụ thân người chết không có chỗ chôn còn chưa được?” Mặc dù hấn đang cười nhưng trong mắt hấn lại không có chút tiếu ý nào cả.

Buổi tối hôm nay, mấy vị nữ nhân đưa ta đến một bể nước.

Bên trong này thứ gì cũng không có, nước thì rất lạnh. Bàn tay thon dài, trắng nõn của các vị tỷ tỷ nhẹ nhàng tẩy rửa thân thể giúp ta. Rửa qua bằng nước lạnh, các nàng lại đem ta rửa tiếp bằng nước nóng.

Nóng lạnh luân phiên như vậy khiến con người ta cảm thấy như bị tra tấn chứ còn gì cảm giác thoải mái sau khi tắm rửa nữa?

Việc tẩy rửa hoàn thành, các nàng lau khô người giúp ta, sau đó còn mặc cho ta một bộ sa y rõ mỏng.

Ta cảm thấy mình hình như không phải tham gia tổ chức sát thủ mà là nhập nhà thổ rồi.

Sau khi mọi thứ đều được sắp xếp đâu ra đó, các nàng liền dẫn ta tới một phòng nọ. Để tới đó, ta đã phải rẽ qua chín hành lang dài, lại còn phải dùng thủy thượng phi lên lầu hai của tòa cung điện nữa.

Bên trong phòng có một chiếc giường to với bốn chân chắc chắn được chạm trổ hình rồng rất công phu. Bao quanh ba mặt giường là một tấm rèm xanh tím, trong suốt đang khẽ lay động theo làn gió.

Cung chủ Thủy Nguyệt cung nửa nằm trên giường, nâng đôi đồng tử chất chứa gian tà chăm chú nhìn ta.

Ta hốt hoảng, liệu đây có phải là bị gọi vào thị tẩm không?

Ta nên nhẫn nại hay một tay giết chết hấn luôn đây?

Mấy vị nữ tử dẫn ta tới đây đồng loạt lui ra ngoài. Trong không gian rộng lớn này chỉ còn lại ta cùng hấn.

Hấn vẫy tay gọi ta như gọi một con cún con: “Qua đây.”

Ta do dự một chút song vẫn cẩn thận bước tới bên hấn.

Khi ta dừng lại ở cạnh giường, hấn đột nhiên kéo mạnh cổ tay phải của ta, đẩy ta nằm lên giường.

Mặt hấn tiếp xúc với cổ ta rồi dần dần đi lên phía tai cắn nhẹ.

Có chút tê dại, có chút nhột nhột, còn có một ít ghê tởm. Trong đầu ta, hình ảnh nhị sư huynh ôn nhu mỉm cười đột nhiên lóe lên.

Lưỡi hấn ẩm ướt dạo quanh tai ta làm ta rất khó chịu.

Sau đó, hấn áp môi hấn lên môi ta, đầu lưỡi hấn mon trón, khiêu khích quanh môi ta.

Trong nháy mắt, ta vươn tay lên nhằm thẳng yết hầu của hấn.

Hấn hơi nheo mắt lại, thật nhanh lui về sau tránh đi bàn tay đang phóng đến của ta.

Hai hàm răng cắn chặt, ta xoay người bật dậy, vận nội công, song chưởng hướng hấn đánh tới.

Trên mặt hấn bỗng nhiên lộ một mặt tiếu ý, hấn tiếp được song chưởng của ta.

Ta vốn nghĩ rằng trông hấn gầy yếu thế này thì không khó để đánh lại. Nhưng trái ngược với vẻ ngoài, nội công của hấn lại vô cùng thâm hậu.

Không lâu sau, ta đã bị hấn áp chế. Song chưởng bị phá giải, cả thân mình bị đánh văng vào vách tường.

Hắn bước lại gần ta, ngồi xuống rồi một tay siết chặt cổ họng ta.

Lực đạo ở tay hắn tăng dần. Ngực có chút tắc nghẽn, hô hấp trở nên khó khăn, thực sự rất khó chịu...

Trước mắt, một mảng màu đen bắt đầu lan rộng, hai mắt nặng trĩu bắt đầu khép lại.

Bỗng nhiên hắn buông tay.

Ta ho khan mãnh liệt.

Hắn ôm ghì lấy ta, đôi môi ấn xuống.

Ta cố hết sức tránh né nhưng không thể nào thoát được. Một lúc sau ta cảm thấy có vật gì đó từ miệng hắn đẩy sang.

Theo bản năng, ta mở to mắt nhìn hắn một cách khó hiểu.

Hắn buông ta ra, khẽ cười nói: “Chỉ là độc được mà thôi.”

... Người cho ta ăn độc được rồi nhẹ tênh nói chỉ là độc được mà thôi?... Mà thôi cái gì?... Đối với người thì không quan trọng rồi. Nhưng với ta thì khác. Ta còn chưa muốn chết đâu.

Hắn nói: “Người nên nhớ kỹ phải tuyệt đối nghe lệnh ta. Có điều người không một lòng với ta cho nên một khi người còn ở tại Thủy Nguyệt cung thì ta sẽ phải không chế người. Không phải sao?”

Chính vì muốn không chế ta nên người cho ta ăn độc được sao?

Hắn trở lại giường, nằm cái tư thế nửa người như ban đầu, đắp hồ một cái chăn thêu rất tinh tế, cười nói: “Người có thể lui ra ngoài.”

Chỉ chờ câu nói này, ta thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau, cung chủ hỏi ta trình độ võ công ra sao.

Tay chống cằm suy nghĩ, ta nói: “Đại khái trong giang hồ ta có thể nằm trong mười người đầu bảng đi.”

Hắn nhú nhú mày, nói: “Nếu người mà cũng được xếp vào trong nhóm mười người đứng đầu thì trong Thủy Nguyệt cung cũng phải có đến mấy nhân vật nữa.” Hắn cố nhấn mạnh “mấy nhân vật nữa”.

Ta nói: “Người không biết chữ ta rất lợi hại đó.”

“Là ai đã nói vậy?” Hắn hỏi.

“Là ta tự cảm thấy mình rất lợi hại.”

Hắn khẽ cười thành tiếng, vỗ nhẹ mặt ta, nói: “Đúng đúng. Người lợi hại, rất lợi hại. Lợi hại đến mức tối hôm qua ngay lập tức bị ta đánh cho nghiêng ngã nằm trên mặt đất.”... Ta... chẳng qua lúc đó ta không có kiếm trong tay thôi. Bất mãn nhìn hắn, ta nói: “Ta luyện kiếm. Người không tin, hai chúng ta so chiêu một lần nữa.”

So chiêu thật. Có điều không phải với hắn mà với một vị nữ tử.

Vị nữ nhân đó không ra tay thực sự mà ta cũng chỉ dùng có năm phần thực lực mà thôi. Giữa chừng, hắn liền vỗ tay mấy cái ý bảo nên dừng lại ở đây.

Hắn cười cười nói: “Người so ta tưởng tượng đúng là có hơn tý chút.”

Lời này hắn vừa nói ra, ta đặc ý vô cùng. Ta lập tức cười lớn, cười càng ngày càng lớn. Ta kiêu ngạo nói: “Người nếu sớm so kiếm với ta mà không dùng đến nội công thì người nhất định đã thảm bại dưới kiếm ta rồi.”

Hắn nói: “Nếu đã luận võ thì như thế nào lại không vận nội công? Trên giang hồ không ai lại có thể làm cái việc ngu ngốc đến vậy.”

Hắn nói đúng. Cũng chính vì điều đó mà sư phụ đã phải dạy ta thủy thượng phi để đề phòng lúc cấp bách ta mới có thể thoát thân được.

Buổi trưa ngày hôm đó, hắn lệnh cho một vị nữ nhân dạy ta một bộ kiếm pháp – Ly Tâm kiếm pháp.

Nghe nói, bộ Ly Tâm kiếm pháp này cùng Phượng Hoàng kiếm pháp là hai bộ kiếm pháp lợi hại nhất. Để lĩnh ngộ được quả là một quá trình nan giải.

Trái ngược với Phượng Hoàng kiếm pháp khi mới bước vào mỗi tầng rất khó khăn thì Ly Tâm kiếm pháp lại đơn giản hơn. Có điều đến những bước cuối thì mức độ càng khó hơn rất nhiều. Bộ kiếm pháp này cũng rất đặc biệt. Lúc mới tập không khó mà các chiêu thức trông thực sự lại rất đẹp mắt: nhanh, gọn, lưu loát, sinh động.

Ta cảm thấy mình đây không phải đang luyện kiếm mà như là đang múa vậy.

Cũng chỉ có qua mấy ngày mà ta đã luyện được tới tầng thứ ba rồi.

Vị tỷ tử hướng dẫn ta cũng phải khen ngợi ta học rất nhanh.

Nàng còn nói, khi học đến tầng thứ năm thì ta có thể nhận nhiệm vụ.

“Nha”. Ta lên tiếng.

Kỳ thật, ta cảm thấy gia nhập Thủy Nguyệt cung cũng không hề lỗ, vì cơ bản ta đã được học thêm bộ kiếm pháp này. Bất quá ta mới chỉ luyện đến tầng thứ ba, thực sự vẫn còn rất kém.

Nếu đem Ly Tâm kiếm pháp hiện tại của ta so sánh với một người luyện võ chừng nửa năm bình thường thì có khả năng ta đến muộn thắng cũng khó. Bởi vì thể trạng của ta không tốt, một khi kéo dài thì ta sẽ không chiếm được thể thượng phong.

Nửa tháng sau, vị tỷ tử hướng dẫn ta nói ta đã luyện hoàn chỉnh tầng thứ ba, có thể lên được tầng thứ tư.

Tầng thứ tư này cũng giống các tầng khác. Lúc ban đầu rất đơn giản nhưng có điều càng nhập sâu lại càng khó khăn.

Thân thể bắt đầu thấy rõ ràng, đầu óc thì khó chịu, ngực lại bí bách, mí mắt kêu gào biểu tình... Ngay đến cả tinh thần cũng phải lên tiếng không chịu nổi nữa.

Ta bị làm sao vậy?

Khi ta ngừng tập nghỉ ngơi, cơ thể cũng từ từ chuyển biến khá hơn. Có điều thời gian ta luyện tập ngày càng nhiều, so ra còn hơn cả thời gian ngủ nữa.

Vị tỷ tử kia quả thật rất nghiêm. Nàng đã từng nói rằng Thủy Nguyệt cung không chứa người vô dụng.

Nếu không phải vì muốn tìm nhị sư huynh thì còn lâu ta mới gia nhập tổ chức ám sát này.

Hấp háy cái mũi, ta tiếp tục khổ luyện. Lúc ban đầu khi mới vào Phụng Hoàng sơn trang ta cũng chưa từng chăm chỉ tập luyện như bây giờ.

Mấy ngày sau, khi ta đột phá được tầng thứ tư thì chỉ cảm thấy tiểu tâm can đảo lộn hết cả lên, ho ra một bụng máu tanh rồi mất đi ý thức.

Lúc ta tỉnh lại, toàn thân mềm nhũn, không thể điều khiển được.

Ta dậy không được, trở mình cũng không xong, thậm chí nói cũng không nổi.

Sau đó, hình ảnh một vị nữ tử áo trắng xuất hiện.

Nàng nhìn ta nói: “Bộ Ly Tâm kiếm pháp này thuộc vào loại tốc học kiếm pháp. Bắt đầu từ tầng thứ tư trở đi, các chiêu thức sẽ càng trở nên phức tạp. Song cũng từ tầng thứ tư này, uy lực thực sự của nó mới thể hiện.”

Có điều, bộ kiếm pháp này để học được cũng không mất nhiều thời gian, lại còn rất lợi hại nhưng thường xuyên để lại hậu quả. Hậu quả này thật giống như toàn thân bị người ta xả ra làm trăm mảnh.

Cơ thể sẽ bị hủy hoại từ từ.

Khó trách sao cung chủ kia thân thể lại gầy yếu, tái nhợt như vậy.

Đôi môi khẽ mở, nhấp nháy một lúc ta mới hỏi: “Vậy, tỷ tử thì sao? Tỷ tử luyện được tới tầng thứ mấy rồi?”

Nàng nói: “Ta luyện được tới tầng thứ sáu.”

“... Vậy thì thể trạng của tỷ?...” Ta mới đột phá được tầng thứ tư mà đã thành cái dạng này rồi. Vậy nàng thì sao? Huống chi thân phận của nàng còn là nữ nhân.

“Mỗi lần đột phá cảnh giới mới là một lần thống khổ. Học xong tầng thứ năm thì kiếm pháp sẽ rất lợi hại. Có điều lúc đó nếu không luyện lên nữa thì thân thể sẽ đau đớn vô cùng. Lúc học sang tầng thứ sáu sẽ là lúc sự đau đớn đạt tới cực điểm. Đến tầng thứ bảy, cảm giác đau đớn đó sẽ dần dần biến mất từ khi người bắt đầu luyện cho đến khi luyện xong.”

Bộ kiếm pháp này chẳng lẽ thuộc loại ràng buộc con người sao? Đây là cái mà người ta nói khổ trước sướng sau sao? Học xong, ta sẽ được người người ngưỡng mộ ư?

Ta hỏi: “Tỷ tử nói tầng thứ sáu là thời gian thống khổ nhất phải không? Vậy sao tỷ không mau luyện lên tầng thứ bảy đi?”

Khóe môi nàng cong lên vẽ ra một nụ cười đầm đìa. Nàng nói: “Muốn học võ còn phải nhờ trời nhìn trủng. Mặc dù cung chủ có nói qua ta được trời

phủ học võ nhưng đến tầng thứ bảy này ta lại vô pháp học được. Ta đã luyện đến bốn năm rồi mà...”

...

Ta bỗng nhiên cảm thấy bộ kiếm pháp này thực đáng sợ. Nó ép người ta một khi đã luyện rồi thì buộc phải luyện tới cùng. Đã vậy trong khi luyện công lại rất khó khăn. Cho dù được trời phú võ học kỳ tài, muốn luyện thành chỉ e là...

Ngập ngừng một chút, ta lại hỏi: “Vụ cung chủ luyện tới đâu rồi?”

“Cung chủ đã luyện xong từ hai năm trước rồi.”

Ta nháy mắt mấy cái, ăn một chút thức ăn mà nàng đem tới rồi lại ngồi ngẩn người trong phòng.

Bỗng nhiên nàng lại lên tiếng hỏi xem ta còn muốn hay không luyện tiếp.

... Ta vốn nghĩ mình nên bỏ cuộc, nhưng nghĩ đến nhị sư huynh, nghĩ đến người thuê sát nhân ám hại sư huynh ta lại gấp hơn.

Nghĩ nghĩ một chút, ta nói: “Ta học.”

Thật ra ta cũng rất muốn học.

Mấy ngày sau, cơ thể đã chuyển biến tốt lên rất nhiều.

Ta bắt đầu luyện tầng thứ năm. Thế nhưng ta luyện mãi cũng không xong. Ta luôn bị vướng mắc ở đoạn giữa, không tài nào hóa giải được.

Mấy ngày không gặp cung chủ, hôm nay hẳn lại triệu kiến ta tại hoa viên.

Ta có chút khó hiểu đi đến.

Hắn nhìn ta nói vài ngày trước hẳn có phái thuộc hạ tra tấn mấy con mãnh thú.

Ta “Nga” một tiếng, ngực “thịch thịch”. Rõ ràng là điều chẳng lành.

Hắn ném qua cho ta một thanh kiếm gỗ, lực sát thương hầu như không có. Hẳn bắt ta phải dùng những gì học được mấy tháng qua để giết dã thú đã bị bỏ đói mấy ngày.

Hắn còn nói nếu ta dùng không phải Ly Tâm kiếm pháp thì lúc đó chính tay hắn sẽ giết ta làm thức ăn cho dã thú. Nếu ta dùng Ly Tâm kiếm pháp mà không giết được dã thú thì ta cũng vẫn phải làm mồi cho bọn chúng.

Vuốt nhẹ trán ta lau đi tầng mồ hôi mới vừa rồi toát ra. Trong lòng vẫn còn chút rung mình.

Sẽ là một trận sống chết đây. Trước mắt, ta nhất quyết phải sống, cho nên phải dốc hết sức thôi.

Không lâu sau có mấy người khiêng một lồng sắt rất to vào hoa viên. Bên trong là những con mãnh hổ dữ dằn.

Ta bước vào trong.

Có tất cả năm con.

Bọn chúng chính xác là đã bị bỏ đói nhiều ngày. Trong ánh mắt của chúng tỏa ra sát khí ngùn ngụt.

Cơ thể căng cứng, hô hấp đình trệ, lấy hết bình tĩnh nhìn chúng.

Bỗng nhiên có một con phi thân trước tiên, lao thẳng vào ta mà giương nanh vuốt.

May là khinh công của ta không tồi, chân đạp nhẹ xuống đất rồi bay vút lên, phi thân qua mãnh hổ.

Ta nhắc thanh kiếm gỗ trong tay đâm thẳng về phía mãnh hổ. Lực sát thương của thanh kiếm này không đủ lớn, thân mình mãnh thú lại không giống người nên một kiếm này chỉ đủ gây thương tích bên ngoài cho nó.

Ly Tâm kiếm pháp tầng thứ tư coi trọng tính ngoan và chuẩn (đứt khoát và chính xác).

Tại một nơi chật hẹp như thế này, nếu không có trong tay vũ khí thuộc loại cực phẩm cùng nội công thâm hậu thì chỉ với vốn kiếm pháp ở tầng thứ tư của ta sẽ không thể nào thắng nổi.

Ta cố nhớ lại các chiêu thức ở tầng thứ năm nhưng nghĩ mãi mà vẫn không thông. Mắt nhìn mãnh thú vờn móng vuốt, nghe răng nanh xông tới ta. Ta chỉ biết dùng khinh công rồi lại khinh công chạy vòng quanh lồng sắt tránh bọn chúng mà thôi.

Đột nhiên, tai ta vang lên một tiếng nói sắc nhọn khiến ta khó chịu vô cùng. Tiếng nói mặc dù rất nhỏ nhưng ta không thể nào gạt ra ngoài được: “Người không được phép tránh né nữa. Nếu không thì không phải bọn chúng đuổi theo người mà chính tay bản cung sẽ đem người tới miệng bọn chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Rõ ràng cung chủ đứng cách ta khá xa, thế nhưng lời hần nói vẫn rõ mồn một, cứ ní non mãi bên tai ta.

Sớm nghĩ nội công của hần thâm hậu nhưng thật không ngờ hần đã đạt tới cảnh giới cao như thế này.

Ta hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm dừng cước bộ, xoay người lạnh lùng nhìn mãnh hổ.

Sát khí tỏa ra bùng bùng, ta chạy nhanh tới chúng.

Mùi máu tanh ở đâu xuất hiện như kích thích bản tính dã thú của chúng.

Tinh thần chúng không suy giảm chút nào cho dù sát khí ngút trời vẫn đang từ người ta tỏa ra tứ phía. Chúng vẫn hùng hổ lao tới.

Ta nhảy lên tránh bộ móng vuốt của chúng, vô tình lại thấy một vị nữ tử áo trắng tay cầm kiếm đâm một con hổ từ bên ngoài.

Mãnh hổ rống lên dữ dội, máu tươi phun ra làm không gian xung quanh nhuộm đậm mùi máu.

Những con thú còn lại như được tiếp thêm sức mạnh công kích ta ngày càng kịch liệt hơn.

Sử dụng Ly Tâm kiếm pháp khiến toàn thân ta như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào.

Ta biết, giờ phút quan trọng này ta không được phép ngã xuống.

Một khi ngã, ta sẽ trở thành miếng mồi ngon lành cho chúng.

“Chỉ dục hành, tùy phong ngâm...” (Quên dục niệm, thuận tự nhiên...)

Trong tai bỗng truyền đến một đạo âm mềm nhẹ của nữ nhân. Nữ nhân này, giọng nói này chính là vị tỷ tỷ hàng ngày dạy ta luyện kiếm.

Đây chính là khẩu quyết của Ly Tâm kiếm pháp tầng thứ năm.

Ta khẽ nhắm hai mắt lại cảm nhận hơi thở của mãnh thú. Cơ thể chuyển động xuất chiêu.

Cũng như mọi khi, thân thể ta rất đau, rất khó chịu. Loại cảm giác này giống như bị người khác đỡ bỏ lực phủ ngũ tạng rồi đặt trở lại. Lúc sau cơ thể dần khá hơn...

“Phốc”, ta phun ra một bụng máu. Miệng tràn ngập máu tanh, tay cầm kiếm lao thẳng về phía mãnh hổ.

Tốc độ nhanh như gió, sắc bén mà vô tình.

Một kiếm rút ra, mãnh hổ ngã xuống.

Cứ như vậy, ta dùng tất cả nguyên khí còn lại giết sạch đám mãnh thú.

Khi chắc chắn được rằng sinh mệnh không còn bị đe dọa nữa ta mới dừng lại, mở mắt nhìn thực trạng xung quanh. Một mảng đồ tươi dãn trải khắp trong lòng.

Ngay đến cả chính mình, một thân bạch y bào cũng đã nhuộm đỏ toàn bộ.

Hai chân như nhũn ra, cơ thể mất đi cảm giác, ta ngã xuống. Hai mắt nhìn thẳng lên trời. Trên thực tế, mặc dù ta nhìn lên bầu trời nhưng cũng không biết là mình đang hướng tới điều gì trên kia nữa.

Chốc lát sau, ta nghe thấy tiếng bước chân.

Ta đề cao cảnh giác, cố gắng mở mắt ra, cố gắng... cố gắng... nhưng không thể nào thực hiện được.

Bất chợt ta nghe thấy một âm thanh vang lên: “Ngươi làm tốt lắm. Thật ngoài dự đoán của bản cung.” (thể nếu theo dự đoán thật thì để em ý cho hồ ăn luôn à???)

“Ngô”, ta khẽ rên nhẹ, chậm rãi nhắm chặt mắt.

Mơ mơ màng màng ta nói: “Lột da hồ, ta phải...”

“Ngươi muốn làm gì?” Âm thanh lạnh băng nhưng ẩn chứa ý cười.

Ta nghĩ trả lời hẳn ta phải dùng da hồ làm thảm chân. Chúng nó muốn cắn ta, ta đây mỗi ngày sẽ giẫm bẹp chúng... Bất quá lời này ta không tài nào thốt lên được.

Ta từ từ chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau ta mới tỉnh lại.

Vẫn là vị tỷ tỷ ngày ngày giúp ta rửa mặt, chải đầu, uy ta uống thuốc, ăn cơm. Mọi sinh hoạt của ta đều dựa cả vào một tay của nàng.

Nàng nói: “Ngươi đã có thể nhận nhiệm vụ.”

Ta “Ân” nhẹ một tiếng, kỳ thực trong lòng có chút hồi hộp. Đây phải chăng là dấu hiệu cho biết ta sắp được gặp lại nhị sư huynh?

Ăn xong đồ ăn sáng, nàng giúp ta đi ra ngoài sương phòng, dìu ta tới chòi nghỉ ngắm hoa.

Nàng nói nhiệm vụ đầu tiên của ta là ám sát Huyện lệnh đại nhân.

Nàng còn nói, cung chủ chỉ cho ta ba ngày để hoàn thành nhiệm vụ. Nếu trong ba ngày đó mà ta thất bại thì sẽ không được nhận giải được.

“...Giải được?” Ta khó hiểu hỏi.

Nàng nói: “Ngươi không phải đã quên mình đã bị trúng độc đấy chứ?”

Ta nhớ rõ. “Có điều ta nhớ rõ là mấy ngày ở đây ta đâu có dùng qua giải được?”

“Tất nhiên là ngươi không biết rồi. Bởi vì mỗi lần cho ngươi giải được ta đều hạ vào thức ăn cả.”

“Nga.”

Ngày này, vị tỷ tỷ kia giao cho ta một thanh kiếm. Ta cười ngựa phi thẳng một đường tới chi phủ.

Cung chủ giao cho ta ba ngày. Đi đường mất nửa ngày ta sẽ vào trong trấn. Nửa đêm sẽ ra tay sau đó rời đi luôn. Nếu theo đúng dự liệu như vậy thì ta sẽ chỉ mất ngày rưỡi là hoàn thành xong.

Đột nhập vào phủ đệ của Huyện lệnh, ta một kiếm đâm thẳng vào tim hắn.

Lúc này ta mới phát hiện ra Ly Tâm kiếm pháp thật kỳ lạ. Mỗi khi dùng kiếm pháp này đâm một vật thì sẽ để lại một dấu vết rất đặc biệt. Ta thiết nghĩ, hóa ra chính vì dấu vết này mà người trên giang hồ mới biết được sự lợi hại của Thủy nguyệt cung.

Ta phi thân qua tường, trở về lữ quán ngủ lại một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi cổng thành vừa mở, ta liền lên ngựa trở về.

Hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, cung chủ ban cho ta... một cái hôn...

Hắn đột nhiên cắn mạnh trên cánh môi của ta.

Ta xoa xoa miệng, trong lòng thầm nghĩ, sau này võ công của ta tốt hơn, ta nhất định cắn nát môi hắn luôn, sẽ khiến hắn không còn dám trêu ghẹo người khác nữa.

Ta hít hít mũi, trở về phòng, bỏ kiếm qua một bên, rúc đầu vào chăn ngủ luôn.

Bộ kiếm pháp này thật oái oăm, lúc dùng thì rõ mệt, lúc ngủ thì rõ đau.

Vừa mới chợp mắt ta liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ta mơ màng ngồi dậy, giọng khàn khàn nói: “Vào đi, cửa không khóa.”

Cánh cửa mở ra, người bước vào không ai khác chính là vị tỷ tỷ kia. Cũng đúng thôi, từ lúc ta vào Thủy Nguyệt cung tới nay cũng chỉ có mình nàng là người duy nhất hay ra vào phòng ta.

Nàng đi tới bên bàn châm một ly trà rồi đi tới bên giường đưa cho ta.

Ta tiếp nhận, uống một ngụm nhỏ rồi đưa lại cho nàng.

Nàng cầm lấy nói: “Uống nhiều nước một chút, ngời sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Ta đuổi lưng một cái “rắc rắc”.

Nàng nói: “Ly Tâm kiếm pháp ngươi học quá nhanh nên theo lý thuyết mà nói sẽ không tốt. Nó sẽ để lại hậu quả càng nhiều. Như vậy... ngươi... về sau sẽ rất cực khổ...”

“Ân.” Ta hỏi nàng: “Vậy tỷ tỷ thì sao? Không phải so với ta tỷ tỷ còn đau đớn hơn nhiều ư?”

Nàng nhẹ cười một cái rồi nói: “Thói quen.”

Thói quen? Trên đời này như vậy mà trở thành thói quen ư? Người ta nếu mỗi ngày nhận được nguyên một núi vàng núi bạc, lâu ngày mới thành thói quen. Lúc ban đầu sẽ rất hứng thú, vui vẻ nhưng rồi sớm hay muộn thì niềm vui đó sẽ dần biến mất. Bởi vì đó chính là thói quen.

Vui sướng luôn đi kèm thống khổ. Hạnh phúc sẽ không tăng lên trong khi đó thống khổ lại càng tích lũy nhiều hơn. Cuối cùng sẽ trở thành sợ hãi.

Mỗi ngày đều phải chịu sự đau đớn, dằn vặt sẽ làm cho người ta sống mà không bằng chết.

Điều đó luôn ám ảnh ta làm ta cứ đắn đo suy nghĩ mãi không thôi. Ta sau này sẽ như thế nào? Cuộc sống tương lai của ta sẽ ra sao?

Hít một hơi thật sâu, ta hỏi: “Tỷ hôm nay đến là có chuyện gì sao?”

Nàng nói: “Ân. Giáo chủ giao cho ngươi nhiệm vụ thứ hai. Ám sát đại phu nhân của phủ tướng soái.”

Ta gật gật đầu liền tiếp nhận thông tin về đối tượng rồi lên đường xuất phát.

Đây là một nhà giàu mới nổi. Trước đây lão tướng soái gia cảnh nghèo khổ may mắn lấy được đại phu nhân kia. Sau một vài năm hần vừa có tiền tài liền nạp thêm thiếp. Hiện giờ vị thiếp kia ý vào sủng ái của lão gia mà được hần nguyện bỏ ra thiên kim ngàn vàng dâng tặng. Á ta không từ cơ hội tốt vội dốc tiền ra mua sinh mệnh của đại phu nhân.

Lúc đó nàng sẽ trở thành đại phu nhân.

Vị đại phu nhân kia thật đáng thương. Nàng làm cho ta nhớ tới mẫu thân, có điều...

Đây là nhiệm vụ, nếu ta không hoàn thành, người chết chính là ta.

Đây là lần đầu tiên ta ra tay giết hại một người vô tội.

Một kiếm kia đâm xuống thân thể nàng khiến tâm hồn ta cũng rất đau...

Có thứ gì đó từ mắt ta chảy xuống, lăn dần đến bờ môi. Chính là xót thương, là rùng mình.

Tay phải ta nhẹ vuốt mặt nàng nói lời xin lỗi. Ta sẽ không để nàng phải chết đơn độc như vậy...

Đêm đó, ta giết luôn kẻ bội tình bạc nghĩa kia cùng kẻ đã bỏ tiền mua sinh mạng người khác.

Khi trở lại Thủy Nguyệt cung, cung chủ sai người đến gọi ta.

Dùng thủy thượng phi tiến nhập cung điện, ta đi vào trong.

Cung chủ mị mị mắt. Trái ngược với vẻ lạnh nhạt, nhu nhược thường ngày, giờ phút này hần làm cho thấy một cảm giác khó thờ đến lạnh sống lưng.

Hần nói: “Lại đây.”

Ta hướng hần đi tới, đứng thẳng trước mặt hần.

Hần từ ghế đứng lên. Không biết hần ra tay lúc nào mà trong đầu chỉ nghe thấy “Ba!” một tiếng. Một bên mặt cảm thấy tê dại, cả thân thể liền ngã dúi trên mặt đất.

Trong miệng tỏa ra một mùi tanh nồng, muốn phun ra bất quá không thể được. Ta gắng gượng nuốt trở vào.

Vô thức đứng dậy, lo lắng nhìn hấn.

Hấn lạnh lùng nói: “Thủy Nguyệt cung không giết người không cần thiết.”

Không được giết người khác? Là ý vào tiền bạc để lấy đi sinh mệnh một người mà không cần trả giá ư? Nguyên lai, tiền bạc lại có thể cứu thế mà dễ dàng mua được sinh mạng của một con người.

Hấn nói: “Niệm người lần đầu vi phạm, bản cung chỉ phạt cắt ba ngày giải dược của người. Được rồi, người có thể lui.”

Ta lên tiếng tuân lệnh, mơ hồ lui xuống.

Về tới phòng mình dùng cơm xong, ta tẩy rửa qua bằng nước lạnh. Ta nhắm mắt lại, trong đầu dần dần hiện ra các chiêu thức biến hóa uốn lượn – là Phụng Hoàng kiếm pháp.

Khi bản thân yếu đuối sẽ bị kẻ khác ức hiếp. Cho nên, ta phải trở nên mạnh mẽ hơn...

Ta suy nghĩ một lúc, không biết ngủ từ bao giờ.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, toàn thân rất khó chịu.

Cả cơ thể tê dại, bức bối, ngứa ngáy như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn xé lục phủ ngũ tạng. Sau đó chừng một khắc, liên cảm giác như có ai đó dùng đao chém ta một nhát.

Hô hấp trở nên khó khăn, toàn thân bủn rủn vô lực, đầu đau quay cuồng.

Mồ hôi vã ra. Từng giọt rơi xuống ướt cả một mảng đất.

“Aaa!!” ta kêu to lên.

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại, ta bị trận đau đớn này diễn vật cả ngày hôm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi. Ta không thể nhớ được làm thế nào mình có thể vượt qua chuỗi ngày sống trong địa ngục trần gian đó.

Ngày hôm sau, vị tỷ tỷ kia mới đến cho ta giải dược.

Cả thân thể vô lực nằm trên giường, ta thất thần nhìn trần nhà.

Nằm tĩnh dưỡng một lúc, cơ thể đã khá hơn rất nhiều, ta xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, ánh mặt trời sáng chói, tiếng chim hót riu rít, hoa thơm thoang thoảng nhẹ bay trong gió.

Ta lê bước chân nặng nhọc tới phòng bếp xin ít cơm ăn rồi ra chòi nghỉ để nghỉ ngơi một chút cho thư thái.

Cảm thấy cơ thể đã bình thường trở lại, ta bẻ một cành cây bắt đầu tập luyện.

Lúc luyện tập, ta cảm thấy vô cùng đau đớn, đau hơn mọi khi rất nhiều. Nhưng dù vậy ta thủy chung vẫn giữ chắc chuỗi kiếm. Đây cũng không phải là lần đầu tiên ta chịu đựng sự thống khổ như thế này.

Luyện kiếm cả nửa ngày, ta tới nhà bếp kiếm chút cơm lót dạ rồi lại quay về hoa viên luyện tiếp.

Luyện kiếm đến xuất thần, lúc dừng lại ta mới để ý thấy tỷ tỷ dạy kiếm pháp cho ta đã ngồi yên vị trong chòi nghỉ từ lúc nào không biết mà nhìn ta tập.

Ta có chút kinh ngạc.

Nàng đứng lên nói: “Ngươi đã lĩnh ngộ được?”

Ta “Ân” một tiếng.

Nàng nói: “Ngươi phải nhớ kỹ, có việc nên làm, có việc không nên. Tuyệt đối không được làm chủ phật ý.”

Ta gật đầu, nhu thuận lên tiếng “Được”.

Cuộc sống của ta chỉ đơn giản là thế đó. Ngoại trừ lúc luyện kiếm ra thì chỉ có thực hiện nhiệm vụ.

Trên đời này có rất nhiều người thừa tiền, nguyện bỏ ra rất nhiều vàng để mua sinh mạng của kẻ khác. Và Thủy Nguyệt cung luôn hoàn thành xuôi sẽ mọi giao dịch.

Ta ở trong này đã được một tháng, rất muốn biết thêm tin tức của nhị sư huynh. Có điều sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, ta lại cảm thấy giữa mình với sư huynh có thêm một bức tường vô hình.

Một ngày kia, ta đang luyện kiếm ở hoa viên, vị tỷ tỷ dạy ta đến giao nhiệm vụ mới như mọi khi.

Lúc nàng chuẩn bị rời đi, ta vội vã gọi nàng lại.

Nàng quay đầu lại nhìn ta hỏi: “Có chuyện gì?”

Ta ngập ngừng một lát rồi mới lên tiếng hỏi: “Mấy tháng trước, có rất nhiều người ở Thủy Nguyệt cung đồng loạt xuất động đi ám sát một người. Tỷ có biết người đó là ai không?”

Nàng ngạc nhiên, nhíu mày hỏi: “Ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

Khóe môi cong lên, ta nói: “Ta muốn biết.”

“Đây là chuyện cơ mật.”

“... Ta năn nỉ tỷ tỷ đó...”. Ta kéo kéo ống tay áo, lộ ra vẻ mặt đáng thương, tội nghiệp nhìn nàng.

Nàng trừng mắt nhìn ta một cái, không nói gì cả.

Ta nhanh mắt lẹ tay chạy đến mấy khóm hoa hái một bó to đem hối lộ cho nàng. Hai mắt rom róm nước, ta nói: “Nói cho ta biết được không?”

Khóe môi nàng cong lên, nhận lấy bó hoa trong từ tay ta, nhần nhịn nói: “Đại thiếu gia của Âm Từ sơn trang.”

Đại thiếu gia của Âm Từ sơn trang? Nhị sư huynh?

Âm Từ sơn trang cũng giống Phurọng Hoàng sơn trang, là một sơn trang nổi tiếng trên giang hồ. Người ta nói rằng, trang chủ của Âm Từ sơn trang một khẩu lệnh “tiện năng động đạn chính cả giang hồ” (trên khắp giang hồ, không nơi nào là không có sự hiện diện của Âm Từ sơn trang cả).

Như vậy thì ta phải đi nơi nào mới gặp được nhị sư huynh đây?

Ta lại hỏi: “Là ai muốn hấn chết?”

Nàng không nói.

Ta lại chạy vội đi hái thêm mấy bông hoa nữa, nhìn nàng nịnh nọt cười.

Miệng nàng có chút co giật, thở dài rồi nói: “Phân đà của Âm Dạ sơn trang, trang chủ Từ Dạ sơn trang.”

Ta nói một câu cảm ơn. Sau đó ta chuẩn bị bảy ngày giải dược, một người một ngựa rồi Thủy Nguyệt cung thực hiện nhiệm vụ.

Nhân vật mà ta phải ám sát lần này là một ác ma đầu khét tiếng trên giang hồ được biết đến với cái tên Xà Huyết vương. Hấn tay cầm ngọc tiền (roi rất quý) hành tẩu trên giang hồ cùng đồng bọn.

Người này đã làm rất nhiều việc trái với luân thường đạo lý, giết người cướp bóc chưa việc nào là bỏ qua. Bởi vì hấn có quan hệ họ hàng xa với mình chủ võ lâm cho nên không ai dám đụng đến hấn cả.

Theo thông tin, người này đang ở phía trước, trong thành Tương Dương.

Kỵ mã chạy hết tốc lực, trước khi mặt trời lặn, ta đã chặn hấn ở một cánh đồng.

Hắn nhìn ta, hé ra một điệu cười đến là tiểu nhân, gian tà.

Cười lạnh một tiếng, ta lập tức xoay người tuốt kiếm ra chỉ thẳng vào hắn.

Hắn vội ra lệnh với bọn thuộc hạ không cho phép bọn chúng nhúng tay. Bị một tiểu mỹ nhân đã thương một chút cũng không đến nỗi tệ đi.

Hắn rút trường tiên bên hông ra, nhẹ nhàng vung lên. Ta nhảy sang một bên tránh một roi của hắn. Roi kia vừa vung ra, chỗ đất ta vừa đứng đã muốn nứt ra một khoảng dài.

Võ công của tên này quả thật danh bất hư truyền. Có điều Ly Tâm kiếm pháp cũng thuộc loại thượng thừa.

Lúc xoay người tránh đi roi của hắn, ta đã nhanh chóng vận nội công. Kiếm ta vung lên, chỉ trong nháy mắt, trường tiên đã đứt làm đôi. Không để cho hắn có thời gian kinh ngạc, ta một kiếm đâm thẳng tới yết hầu hắn.

Kiếm vừa rút ra, Xà Huyết vương bổ nhào xuống mặt đất. Những giọt máu còn đọng lại trên thân kiếm từng giọt rơi xuống.

Ta ngửa đầu lên nhìn trời rồi quét mắt nhìn qua đám thuộc hạ kia. Xoay người, ta rời đi.

Một cơn gió thổi qua khiến tóc mai ta bung ra.

Gió lớn như tát vào mặt ta. Ta vươn tay vén lại tóc ra sau tai rồi lên ngựa chạy thẳng một đường.

Cùng ngày, ở trên giang hồ bỗng xuất hiện một lời đồn đại.

Thủy Nguyệt cung có một tuyệt thế mỹ nhân, áo trắng như tuyết, thanh tao nhã nhặn, trong trẻo mà lạnh lùng, mê hoặc lòng người. Hắn tay cầm trường kiếm, chém sắt như chém bùn, chiêu thức nhẹ nhàng sinh động như mây trôi nước chảy thoáng cái đã làm cho đối phương rơi vào đường chết.

Chỉ khoảng nửa khắc sau, tin đồn này đã lan truyền khắp Trường Giang. Bọn họ tự đặt cho người này một biệt hiệu: Vô Nguyệt.

Ta ngày đêm chạy tới Tử Dạ sơn trang. Đến nơi đây, ta lần đầu tiên mới nghe được lời đồn kia. Trong lòng suy nghĩ không biết người đó là ai? Phải cho đến tận mấy năm sau ta mới hiểu rõ. Ấy là khi ta gặp lại bọn thuộc hạ của Xà Huyết vương.

Lúc bấy giờ ta mới biết được trên giang hồ ta đã có một cái biệt hiệu.

Ba ngày sau, nhân lúc nửa đêm ta lên vào Tử Dạ sơn trang.

Nửa đêm, cả sơn trang chìm trong ánh sáng leo lắt, mờ ảo của những chiếc đèn lồng treo ngoài hành lang.

Ta xoay người, nhảy lên mái nhà, chọn một chỗ thuận tiện rồi quan sát tứ phía.

Mắt ta đã được luyện nhìn quen trong bóng tối liền nhanh chóng phát hiện ra một gian nhà rất đặc biệt.

Phi thân tới, ta phá cửa sổ phi vào.

Một thân ảnh từ trên giường vội nhảy xuống, rút bội kiếm bên giường ra.

Ta hỏi: “Người là trang chủ Tử Dạ sơn trang?”

Ánh mắt qua bốn mươi năm từng trái nheo lại nhìn ta hỏi: “Người là ai?”

“Xem ra đúng là người rồi...” Lạnh lùng cười, ta giờ kiếm lên.

Trong gian phòng nhỏ hẹp lại còn nhiều đồ khiến cho hai chúng ta thi triển kiếm pháp thực khó. Gian phòng gần như bị phá hủy, chúng ta lao ra ngoài đồng thời kiếm của ta cũng lao thẳng tới yết hầu của hắn.

Vì không muốn Phượng Hoàng sơn trang gặp rắc rối nên ta thi triển Ly Tâm kiếm pháp. Ly Tâm kiếm pháp không thua kém gì Phượng Hoàng kiếm pháp, trên thực tế tầng thứ năm của Ly Tâm kiếm pháp còn lợi hại hơn một chút.

Lúc ban đầu là một đánh một, về sau còn có một đám hộ vệ chạy đến nữa nên thực cảnh trở thành một chọi mười.

Giữa lúc giao đấu, tên trang chủ hỏi: “Người là người của Thủy Nguyệt cung?”

Ta không hồi đáp.

Hắn lại hỏi: “Là ai muốn mạng của ta?”

“Người không cần biết vì người sẽ chết ngay đây.”

Hắn cười, nói chuyện đó không thể xảy ra được.

Người xông đến tiếp viện ngày càng nhiều, ta đã ra tay sát hại quá nhiều người khiến ngay cả bản thân ta cũng phải run sợ.Đột nhiên, có một mũi kiếm đâm vào ta.

Một chút đau, một chút tê dại.

Cho dù võ công của ta có lợi hại đến đâu thì khi phải cùng lúc chống lại một loạt người lão luyện như thế này cũng thật bất lợi.

Ta không biết mình đã giết bao nhiêu người, chỉ biết được ta cảm cực không nổi nữa.

Trên mặt đất đã bao phủ một tầng máu tươi.

Bên phía hắn còn lại bốn người trong khi đó khí lực của ta gần như cạn kiệt. Chênh lệch lực lượng...ta rõ ràng không có khả năng...

Ta huy động toàn bộ nội lực, huy kiếm cắt ngang yết hầu của tên trang chủ. Sức tàn lực kiệt, ta ngã ngửa xuống mặt đất.

Chỉ trong nháy mắt, mấy mũi kiếm hung hăng lao tới ta.

Nghĩ muốn tránh né nhưng do mất máu quá nhiều, nguyên khí đã cạn, ta không thể nào điều khiển được bản thân.

Nhắm mắt lại, thanh thân chờ gặp Diêm Vương.

Bên tai, tiếng gió bỗng nổi lên. Hình như còn có cả tiếng mưa.

Kia, ta có thể cảm nhận được một giọt nước mưa rơi trên mặt. Chờ mãi mà không thấy có động tĩnh gì.

Không hiểu chuyện gì diễn ra, ta mở mắt... có một đôi hài.

“Xi xèo...” Tiếng ánh nền bị nước mưa hắt vào vang lên.

Mây đen bao trùm lấy màn trời đêm hôm rằm khiến ta không nhìn rõ được người đứng trước ta.

Từ mặt đất đứng lên, ta ngửa đầu nhìn kỹ người trước mắt.

Khuôn mặt này, nụ cười ôn nhu kia vẫn luôn trong trí nhớ ta.

Thân thể run lên vì ngỡ ngàng, vì hạnh phúc. Ta nhào vào trong lòng hắn. Đôi môi mấp máy khẽ gọi: Nhị sư huynh...

Hắn ôm lấy ta, nhẹ giọng nói một tiếng: “Ân.”

Ta lại gọi: “Nhị sư huynh...”

“Ân.”

“Nhị sư huynh, nhị sư huynh, nhị sư huynh, nhị sư huynh...”

“Ân. Ta ở đây rồi.”

Sư huynh lấy một miếng vải bịt tạm vết thương đã rỉ máu trên người ta rồi bế ta lên.

Ta nói: “Đệ nhớ huynh.”

Nhị sư huynh, ly biệt huynh mấy tháng trời, đệ nhớ huynh đến phát điên... rất muốn được gặp huynh.

Đệ oán huynh, đệ hận huynh. Huynh vì sao không nói một lời mà đã bỏ đi. Huynh rõ ràng đã nói thích đệ rồi cơ mà...

Ta có vô số câu muốn hỏi nhưng lúc này đây ta chỉ nói được: Đệ thích huynh, đệ nhớ huynh...

Nhị sư huynh nhẹ cười, thở dài một hơi, nói: “Đệ cuối cùng cũng tìm đến đây.”

Hắn ôm ta rời khỏi Tử Dạ sơn trang.

Ta hỏi hắn muốn mang ta đi đâu.

Hắn không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói mọi chuyện còn lại hãy để hắn lo, bảo ta hãy an tâm ngủ một giấc.

Ta yên tâm, mơ màng gật đầu, ngủ lúc nào không biết.

Lúc tỉnh dậy, ta phát hiện mình đang ở trong một căn phòng rất rộng.

Chăn gối mềm mại, chính xác là được làm từ tơ lụa hảo hạng khiến ta cảm thấy thật thoải mái.

Ngồi dậy, ta lướt nhìn quanh phòng. Trong này, mọi đồ vật được bài trí rất tỉ mỉ, gọn gàng.

Kia nào là một bình hoa cổ, một pho ngọc Quan Âm, lại bộ trà quý...

Là kẻ có tiền!!!

Bỗng nhiên, cửa phòng mở ra, là nhị sư huynh.

Vui mừng, ta nhìn sư huynh lộ ra vẻ tươi cười.

Sư huynh tay bê một bát cháo đem đặt lên bàn, rồi đi đến bên ta ngồi xuống.

Hắn nói: “Đệ học Ly Tâm kiếm pháp?”

Nhiều mày, trăm mặt một lúc, ta nói: “... Huynh biết?”

“Lúc ban đầu, ta không nghĩ là đệ. Hóa ra là đệ thật.”

“...” Ta không nói gì.

Nhị sư huynh vuốt nhẹ mặt ta, hỏi: “Đệ sao lại biết Ly Tâm kiếm pháp?”

“Đệ... đã gia nhập Thủy Nguyệt cung.”

“Vi có gì?”

Sư huynh xoa nhẹ mặt ta khiến ta có chút nhột nhột, ta cười cười nói: “Bởi vì, đệ muốn gặp huynh. Cho nên chỉ còn cách gia nhập Thủy Nguyệt cung mới có thể tìm chút manh mối.”

Sư huynh nhẹ giọng mắng ta: “Ngốc tử.”

Ta cười khanh khách, nói: “Đệ không ngốc. Đệ cũng chỉ muốn tìm được huynh.”

Sư huynh ôm chầm lấy ta, không nói câu nào.

“Nhị sư huynh.”

“Ân?”

Ta lại gọi. Sư huynh xoa đầu ta hỏi có chuyện gì?

Ta chớp chớp mắt cố ngăn dòng nước mắt trào ra, nghẹn ngào nói: “Đệ thích huynh”.

Hắn nhẹ giọng đáp: “Ta biết.”

Bao trùm không gian rộng lớn này là cả khoảng không im lặng.

Sư huynh giúp ta rửa mắt rồi uy ta ăn cháo.

Một thìa rồi lại một thìa. Thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Bụng đã no căng nhưng lại lưu luyến cái cảm giác này nên ta vẫn tiếp tục mở miệng ăn ngon lành.

Hết thìa này lại đến thìa khác, ta không cự tuyệt.

Sư huynh điểm nhẹ trên trán ta nói: “Không nên ăn no quá.”

Ta khẽ cười, nói: “Là huynh cứ uy đệ ăn đấy chứ. Huynh không sợ biến đệ thành heo sao?”

Sư huynh đậm cười, mang khay cháo để lại trên bàn ăn.

Từ trên giường đứng lên, ta ôm chầm lấy nhị sư huynh, dán mặt vào lưng hắn.

Sư huynh đứng bất động không nói câu nào, tùy ý để ta ôm.

Ta nói: “Từ sau, huynh không được bỏ rơi đệ như thế nữa.”

Không nói câu gì mà đột nhiên bỏ đi thế khiến lòng ta rất bất an. . .

Khi lòng ta bất an, luôn nhớ đến huynh, khao khát gặp huynh, ta sẽ làm rất nhiều chuyện điên cuồng bằng bất cứ giá nào mất. . .

“Nhiên nhi, sư huynh vốn định lo ôn thỏa mọi chuyện trong nhà rồi sẽ tới kinh thành tìm gặp đệ.”

Nhìn hai mắt đối diện, nghe lời nói đó, ta cắn chặt răng, hai tay xiết lại.

Móng tay sắc nhọn cắm vào lòng bàn tay có chút đau. Ta nói: “Nếu có một ngày huynh không còn thích đệ nữa. . . huynh nhớ rõ. . . phải nói cho đệ biết. . .”

“...” Mọi nhị sư huynh khề mở nhưng không thốt được ra lời nào.

Ta còn nói thêm “Ngàn vạn lần không được. . . bất cáo nhi biệt (không từ mà biệt)!“

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Nhị sư huynh nhẹ cười, nói: “Đứa nhỏ này, chỉ biết nghĩ lung tung.”

Được nghe câu nói này, ta khẽ cười thành tiếng, không thể ngăn nổi giọt nước mắt hạnh phúc lăn xuống.

Ta vội vàng xoay người, trèo lên giường, quay mặt vào trong nói mình muốn ngủ thêm.

Nhị sư huynh đắp chăn cẩn thận, an bài mọi thứ ôn thỏa rồi mới ra khỏi phòng.

Cánh cửa khép lại, ta xoay người, ngửa mặt nhìn trần nhà, trong lòng vẫn không thể tin nổi đây là hiện thực.

Mãi cho đến tận buổi tối nay ta mới biết nơi mình đang ở chính là Âm Tử sơn trang.

Trang chủ Âm Tử sơn trang đang lâm đại bệnh, mọi việc lớn nhỏ từ trước đến nay đều do một tay nhị thiếu gia – con trai thứ của trang chủ quán xuyến. Từ ngày nhị sư huynh trở về hết thấy mọi việc đều giao lại cho sư huynh, còn nhị thiếu gia chỉ đứng cạnh hỗ trợ đại huynh.

Nhị sư huynh họ Từ, tên một chữ Ngọc, là con cả do đại phu nhân sinh ra.

Mẫu thân của nhị sư huynh là cháu gái của trang chủ Phụng Hoàng sơn trang nên sư huynh cũng chính là ngoại tăng tôn (chất ngoại) của trang chủ.

Điều đó cũng nói lên được một phần sự có mặt của sư huynh trong Phụng Hoàng sơn trang năm hấn mười tuổi.

Ta không biết tình cảm giữa mẫu thân nhị sư huynh và trang chủ có tốt đẹp hay không. Khi ta nhoen miêng cười hỏi thăm một số tin tức từ nha hoàn trong phủ thì nàng đỏ mặt nói với ta rằng: Mẫu thân nhị sư huynh do khó sinh mà mất. Nàng mất chưa được ba tháng thì trang chủ liền nạp thêm thiếp – là thanh mai trúc mã trước kia của trang chủ.

Chưa tròn mười tháng sau thì thiếu phu nhân hạ sinh nhị thiếu gia.

Nàng còn nói: Nhị thiếu gia từ bé đã được trời phú cho tư chất thông minh, thanh khiết mà sắc sảo, đối xử với mọi người rất ôn hòa nên được lão gia cùng mọi người trên dưới trong phủ yêu quý.

Nàng còn nói: “Nếu. . . nếu như. . .”

Ta cố hỏi: “Nếu như làm sao?”

Nàng nhìn ngó xung quanh một hồi, cúi đầu nói: “Nếu đại thiếu gia không phải ngoại tăng tôn của trang chủ Phụng Hoàng sơn trang thì rất có thể người kẻ thừa Ấm Tử sơn trang đã là nhị thiếu gia.”

Những năm gần đây, vì trang chủ bệnh tình ngày càng nặng nên nhị thiếu gia đã tận lực quản lý tốt mọi công việc lớn bé trong trang, còn làm sản nghiệp của sơn trang ngày càng phát triển.

Ta “Ân” một tiếng, cáo từ rồi trở về sương phòng ngồi ngây ngốc.

Ta nghĩ rằng, nhị sư huynh lần này trở về quản lý toàn bộ gia sản của phủ mà từ trước đến nay đều ở trong tay của nhị thiếu gia nên khiến lòng người ghen ghét cũng đúng thôi.

Các vị trưởng lão trong sơn trang cũng chia làm hai phe đối lập. Một phe ủng hộ nhị sư huynh, một phe thì ủng hộ vị nhị thiếu gia kia.

Ta ở trong sơn trang này đã được ba ngày. mấy ngày gần đây đã xảy ra một số chuyện rất kỳ lạ.

Như là mấy tửu quán của sơn trang, khách quan dùng bữa trưa xong liền sùi bọt mép lăn lộn nửa sống nửa chết. Sau đó mọi người liền đồn nhau nói thức ăn nơi này làm không sạch sẽ nên hại chết người.

Hay tại một số khách điểm dưới sự quản lý của sơn trang, mấy người ở trọ tại đây tự nhiên phát điên, nói năng bát nháo khiến người ta nói rằng nơi đây bị ma ám...

Ngày nào cũng thế, đều có người trúng độc ở tiệm ăn, có người điên điên dại dại đi gây sự với người khác...

Cho nên thời gian này, việc làm ăn của Ấm Tử sơn trang ngày càng đi xuống...

Sự kiện khách nhân trúng độc ở tửu quán truyền đi nhanh chóng làm cho không ai dám đến nữa. Tửu quán giờ đây hết sức vắng vẻ, yên tĩnh, không còn vẻ náo nhiệt, đông vui ngày nào nữa.

Hiện giờ, mọi người trong sơn trang bàn tán rất nhiều: Nói nhị sư huynh không biết cách quản lý, không thể đảm nhiệm nổi chức vị trang chủ, nhị thiếu gia mới xứng đáng...

Kể từ đó, số người đến ám sát nhị sư huynh ngày càng nhiều với đủ thủ đoạn.

Mỗi lần ta tình cờ nghe được gì là sử dụng mỹ nhân kế, hay bỏ tiền mua lấy một số thông tin...

Nhị sư huynh gần đây bề bộn đủ việc, mỗi lần gặp mặt sư huynh, hần chỉ có hỏi ta cần cái gì, muốn ăn thứ nào, hay có việc gì không hài lòng.

Có điều, vẫn là giọng nói đó, ta lại muốn nghe sư huynh nói ra những phiền muộn trong lòng hơn. Bất quá, thứ gì sư huynh cũng không kể.

Ngày thứ tư ở Ấm Tử sơn trang.

Hôm nay là ngày mừng thọ lão trang chủ năm mươi tuổi.

Ngay từ sáng sớm, mọi người trên dưới trong phủ đều tất bật luôn chân luôn tay chạy quanh chính viện. Có rất nhiều người quần áo chỉnh tề bước tới chỗ trang chủ chúc tụng.

Dòng người lui lên lui xuống rất nhiều.

Trong đám người đó, ánh mắt ta bỗng dừng lại tại thân ảnh của một người. Người đó trông rất đặc biệt.

Ta chú ý đến hần không phải vì vẻ mặt ôn nhu mà bởi vì bên cạnh hần còn có một nam tử khác. Hai người bọn họ đứng trong một chỗ khuất sát rịt vào nhau, có một số hành động rất thân mật.

Hai người này... đây là quan hệ tình nhân sao?

Cảm nhận được sự chú ý của ta, một người quay đầu lại nhìn về phía ta. Sau đó hần lại kéo tay áo người bên cạnh, đôi môi mấp máy như nói điều gì đó.

Một lúc sau, hai người họ bước tới chỗ ta đứng.

Nhìn từ xa, ta cảm thấy nam tử này rất đẹp. Vừa lại gần, toàn thân hần như tỏa ra một cỗ khí chất âm nhu, có chút tà mị. Khuôn mặt này, có chút quen thuộc.

Ta theo quán tính đưa tay lên sờ sờ mặt mình.

Khuôn mặt kia ta đã nhìn hơn mười năm rồi. Không thể tin nổi, khuôn mặt của hai chúng ta rất giống nhau.

Người nam tử bên cạnh lên tiếng nói: “Vị huynh đài này có phải là vị khách quý mà đại ca ta mời đến không?”

“Người là?” Ta hỏi.

Khuôn mặt hắn cùng nhị sư huynh có nét tương đồng. Nhưng ở người này lại không toát lên khí chất lẫm liệt như nhị sư huynh. Ở hắn còn mang vẻ gì đó non nớt, trẻ con, đáng bộ thư thái. Nếu đem ra so với sư huynh thì có kém hơn chút ít.

Ý nghĩ đây vừa lóe lên trong đầu ta, ta một mực không thừa nhận: Ta đây không phải “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” chứ??

Hắn nhẹ cười, nói hắn là nhị thiếu gia của Âm Tử sơn trang, tên là Tử Thanh.

Hắn vừa giới thiệu thân phận của hắn, hảo cảm không mấy tốt đẹp gì với hắn trong ta bỗng biến mất hết trơn.

Ta nghiêng đầu nhìn về phía người nam tử kia, nhìn thấy khuôn mặt hắn lòng ta lại cảm thấy khó chịu.

Song, ta cũng tò mò không hiểu hắn là ai.

Thấy vậy, Tử Thanh giới thiệu: “Còn đây là biểu ca của ta, Trình Hâm”

“Nga”, Ta nhìn bọn họ một lượt rồi nhanh chóng kiểm soát rồi đi. Thấy ta chuẩn bị đi thì hắn gọi ta lại nói: “Nếu đã đến đây rồi không bằng cùng chúng ta đi chúc thọ trang chủ?”

Nghĩ đi nghĩ lại, thật lâu sau ta mới gật đầu lên tiếng “Được”.

Ta mời bọn họ đi trước nhưng bọn họ không chịu, cứ đòi đi ngang hàng với ta.

Ta bảo đường này hẹp, ta đi lại chiếm nhiều diện tích, ba người cùng đi ta sẽ không được thoải mái.

Hai người sùng sốt một chút, đồng thanh kêu lên một tiếng “A”.

Rất cục ta đi trước bọn họ. Trên đường ta cứ phải cố tình đi hình chữ S, xiêu xiêu vẹo vẹo, hết ngã bên này lại nghiêng bên kia.

Ta sẽ cùng bọn họ đi chúc thọ? Không đời nào. Như thế ta sẽ bị đám người trong kia chú ý tới mất.

Bước tới cửa, ta dừng cước bộ lại, nhường cho bọn Tử Thanh cùng Trình Hâm đi vào trước.

Khi hai người bọn họ bước vào rồi, ta vội thu vén lại đầu tóc một chút, phát phát tay áo, ngẩng đầu bước tiếp.

Có thể là do Tử Thanh và Trình Hâm cùng nhau đi vào nên mọi sự chú ý đều dồn vào hai người này, không mấy người để ý đến ta.

Đảo mắt nhìn chung quanh một lượt, ta kiếm được một chỗ tương đối khuất. Ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Oa... có gà nha, vịt nha, còn có cả cá và thịt nữa... Không biết đã bao lâu ta chưa được nếm qua những thứ này rồi? Đám người kia suốt ngày chỉ cho ta ăn cháo, chưa bao giờ cho ta ăn sơn trân hải vị cả.

Ta hít hít mũi, rót cho chính mình một chén rượu để khai vị.

Bỗng nhiên cả đại sảnh xôn xao hẳn lên.

Thấy vậy, ta đứng dậy, cố rướn cổ ra nhìn. Thì ra là nhị sư huynh vừa đến.

Nhị sư huynh vừa bước vào liền cho người ta cảm thấy một tầng khí chất ngùn ngụt bao quanh. Sư huynh đi bất cứ nơi nào cũng trở thành tiêu điểm a. Cho nên sự có mặt của sư huynh khiến cho hai người bọn Tử Thanh bị lu mờ. Ta cảm thấy có chút thương hại nhìn bọn hắn. Kia... trong đôi mắt kia... không phải vừa mới lóe lên một tia sát ý chứ...

Ta hừ lạnh một tiếng, muốn tìm sư huynh nói chuyện. Nhưng thấy cảnh Trình Hâm cùng sư huynh cười cười nói nói lại thôi.

Không biết ở đâu một cơn gió to ập đến khiến tóc mai của Trình Hâm rơi ra. Nhị sư huynh liền vươn tay vén lại tóc cho hắn đến thuận thực.

Trình Hâm trên mặt lộ ra vẻ mặt tươi cười mềm mại.

Ta hơi nhắm mắt lại, cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt khó thở vô cùng, hai chân không chống đỡ nổi cơ thể liền ngồi phịch xuống ghế.

Lòng ta có chút hoảng sợ tự nói với bản thân: Nhị sư huynh đối với hắn ôn nhu như vậy là vì... bởi vì... hắn có đôi phần giống ta... có đôi phần giống ta mà thôi...

Nhị sư huynh đã từng nói thích ta... sư huynh sẽ không lừa gạt ta...

Gục đầu xuống, ta có chút thất thần rót cho mình một chén rượu, uống rồi lại rót...

Rượu tràn vào cổ họng nóng ran cả một vùng.

“Tứ nhập sầu tràng sầu canh sầu” (Nhất túy nghìn sầu). Là ai đã nói câu này? Trước kia mỗi khi ta uống rượu đều cảm thấy rất mơ hồ, thế nhưng không hiểu sao hiện tại tinh thần ta lại rất minh mẫn.

Ta buông chén rượu trong tay, ánh mắt tóe lửa nhìn sang phía Trình Hâm cùng nhị sư huynh.

Cứ nhìn mãi, nhìn mãi. Rốt cục nhị sư huynh cũng cảm nhận được.

Khuôn mặt tuần tú của hắn thoáng lộ ra nét sững sốt. Sư huynh dẫn Trình Hâm đến phía bàn của ta hỏi: “Nhiên nhi, đệ đến rồi ư?”

“Đệ không thể tới sao?” Ta hung hăng nói.

Hắn lại lộ ra một khuôn mặt tươi cười nói: “Lại nổi tính khí của tiểu hài tử sao? Ta vừa mới qua tìm đệ muốn cùng đệ đi tới đây.”

Ta đứng dậy, ghéech mặt lên nhìn.

Hắn điểm nhẹ lên trán ta, quay sang đưa tay về phía Trình Hâm giới thiệu: “Đây là biểu ca của ta.” Rồi chỉ về hướng ta nói với Trình Hâm: “Còn đây là tiểu sư đệ của ta, Tô Nhiên.”

Trong lòng có chút hụt hẫng.

Trình Hâm cười với ta, nói hai ba câu gì đó đại loại như Tô công tử tuổi trẻ tài năng xuất chúng, khôi ngô tuấn tú, xinh đẹp tuyệt trần như từ trong tranh bước ra...

Ta miễn cưỡng cười lấy lệ rồi kiểm lý do thân thể không được khỏe phải đi trước.

Nhị sư huynh vươn tay sờ trán ta rồi sờ lên trán mình.

Sư huynh dặn dò ta nên nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đã, rồi sai nha hoàn đưa ta trở về phòng.

Khi chuẩn bị bước ra khỏi bậc cửa, ta cố quay đầu lại nhìn về phía nhị sư huynh. Biết vậy không quay lại thì hơn. Sư huynh đang cười nói rất vui vẻ với tên kia.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng đó, ngực ta như bị ai đó đâm cho một kiếm. Rất đau...

Bước đi hơi lảo đảo, ta cố gắng một hơi chạy thật nhanh ra khỏi nơi đây.

Từ sau ngày hôm đó, ta không có gặp được nhị sư huynh nữa.

Gần đây, nhị sư huynh bề bộn nhiều việc. Nghe nói gần đây sơn trang phải tiếp đón khá nhiều khách quý nên hắn không còn thời gian gặp ta nữa.

Thời gian ta ở đây thoáng chốc đã trôi đi thật nhanh, bảy ngày giải được ta đã dùng hết.

Ngày thứ tám, cả ngày ta phải chống chịu sự đau đớn dằn vặt của chất độc.

Đến hôm sau, ta bảo nha hoàn truyền lời ta muốn gặp nhị sư huynh.

Nha hoàn hơi bất ngờ, không biết phải làm sao. Sau cùng nàng mới nói nhị sư huynh cùng biểu ca của hắn đã đi ra ngoài mua vài rồi.

Ta nhú mày, hỏi: “Khi nào họ sẽ trở về?”

Nha hoàn nói: “Trước kia, chuyện tìm mua vài đều là nhị thiếu gia lo liệu. Bây giờ đại thiếu gia trở về tiếp quản nên mới nhờ Trình công tử trợ giúp. Còn về phần lúc nào về thì không rõ.”

Ta “Ân” một tiếng, cười với nàng một cái cảm ơn rồi trở về sương phòng.

Ta tự nhủ với mình: “Chờ thêm ba ngày nữa. Nếu ba ngày sau sư huynh chưa về, ta sẽ lưu lại một phong thư rồi rời đi.”

Trong ba ngày này, ta đã đi tìm không biết bao nhiêu thầy thuốc.

Ta nói ta bị trúng độc.

Thầy thuốc sau khi bắt mạch cho ta cười lạnh nói: “Công tử, người không bị trúng độc. Cơ thể vẫn rất khỏe mạnh.”

Về sau ta mới biết, nguyên lai là trên thế gian này có một loại độc sau thời gian phát tác sẽ không để lại bất cứ di chứng nào khiến thầy thuốc không thể phát hiện ra.

Thời gian ba ngày này đối với ta mà nói dài như ba năm...

Chờ đợi, vẫn chờ đợi...

Mặt trời ngày thứ ba đã ngã về tây, sáng ngày thứ tư tỉnh lại, ta vẫn không thấy hình bóng của nhị sư huynh.

Trên bàn đã xếp sẵn giấy mực, là hôm qua ta đã dặn trước với nha hoàn.

Ta ngồi ngẩn ngơ trước bàn một lúc, không biết nên viết cái gì.

Cầm bút lên, chầm chầm mực.

Trong đầu ta chỉ hiện lên một câu: Nhị sư huynh, nhị sư huynh, ta thích huynh, ta thích huynh...

Nhị sư huynh, ta thích huynh...

Ta cảm thấy mình mắc bệnh nặng lắm rồi... thật không bình thường chút nào...

Thích thì thích chứ sao phải viết ra làm gì? Như vậy thật khó coi, thật giống kẻ điên...

Đầu óc rối bưng lên, ta vẫn ngồi ngây tại chỗ.

Tập giấy đã bị ta viết hỏng hết. Lòng ta như kiến bò.

Tâm ta rất bức bối, khó chịu, xót xa vô cùng. Thật không thể nào tả nổi.

Ta mở lòng bàn tay, sờ sờ, nhìn nhìn...

Ta thiết nghĩ, ngày nào đó ta sẽ kéo nhị sư huynh đi gặp thầy tướng số coi xem chúng ta liệu có phải một đôi trời sinh không...

Bàn tay trước mặt bỗng trở nên mờ nhòe, trong mắt không biết tự bao giờ đã dâng lên một tầng nước. “Tách” một giọt nước rơi xuống lòng bàn tay. Ta nắm chặt tay lại.

Giọt nước mắt kia sao lại nóng thế.

Ta chôn cả mặt vào tay khóc nức nở, thật lâu... thật lâu...

Thân mình run lên, ta loạng choạng trở lại giường.

Trong đầu ta bỗng xuất hiện hình ảnh hai người kia cười cười nói nói vui vẻ bên nhau.

Ta không biết đã khóc bao nhiêu lâu, chỉ biết lúc định thần lại thì nghiêng mực trên bàn đều đã được thu sạch. Thay vào đó là một bàn ăn thịnh soạn.

Lại nhìn xuống mặt đất, chỗ giấy bị ta vò nát cũng đã biến mất.

Buổi sáng nay thật giống như một con mê.

Hít hít mũi, ta nếm qua điểm tâm.

Ta gọi một nha hoàn tới nhờ nàng truyền tin lại cho nhị sư huynh báo ta rời đi trước, mấy ngày sau có thể ta sẽ trở lại.

Nha hoàn cung kính gật đầu: “Vâng”.

Ta đi ra chuồng ngựa, kéo ra một con. Dắt ra đến ngoài cổng lớn, ta trèo lên lưng ngựa chuẩn bị rời đi thì nha hoàn nọ bỗng nhiên lao đến.

Nàng vội vã gọi ta một tiếng: “Ô công tử”.

Khóe môi cong lên, ta quay lại cười hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Mây hơi nhẩn lại, cắn cắn môi, nàng nói: “Ô công tử, công tử như vậy là đang cười hay... đang khóc vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Mây hơi nhăn lại, cắn cắn môi, nàng nói: “Tô công tử, công tử như vậy là đang cười hay... đang khóc vậy?”

Ta hơi bất ngờ, cười mỉm nói với nàng: “Ta đương nhiên là đang cười rồi.”

Nàng trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Công tử... người phải cười nha... có vậy trong lòng mới thoải mái... đừng khóc nữa nha.”

Ta hé miệng, có chút kinh ngạc nhìn nàng. Đôi môi theo bản năng cố giương lên nhưng lại không thể cười nổi.

Nàng chìa tay ra. Trong tay nàng là một tập giấy. Là tập giấy bị ta vò nát lúc trước.

Nàng nói: “Tô công tử, mấy thứ này, nô tỳ sẽ giao cho đại thiếu gia.”

“... Á?”

Nàng kiên quyết nói: “Nô tỳ sẽ thay công tử giao tận tay cho đại thiếu gia.”

Ta vươn tay gạt đi, muốn nói không cần thiết nhưng lời nói đó như mắc kẹt trong thanh quản.

Nàng cúi đầu suy nghĩ, không nói gì. Đột nhiên nàng nhét vào tay ta một thứ gì đó rồi chạy biến mất.

Ta sững người, nhìn thứ trong tay mình... là một tờ giấy.

Chữ viết dù không ngay ngắn, đẹp mắt nhưng là từ đáy lòng ta viết ra: Nhị sư huynh, ta thích huynh.

Ta lập tức xuống ngựa, cầm dây cương dắt ngựa vào trong chợ mua một cái túi hương. Cẩn thận cho mảnh giấy vào.

Nhị sư huynh, Tô Nhiên ta thật sự rất thích huynh.

Xoay người leo lên lưng ngựa, ta thúc ngựa phi ra khỏi thành.

Một đường đi thẳng tới Thủy Nguyệt cung.

Vừa đi vào bên trong khu rừng đã có một đoàn người vây quanh ta đưa ta đi gặp cung chủ.

Người bị áp chế, chân bị đá một cước, ta quỳ gối trên mặt đất.

Đôi đồng tử lạnh hơn cả gió mùa đông lướt nhìn ta rồi quay sang chỗ người khác nói: “Lui cả ra.”

Mọi người đồng loạt lui xuống. Ta cũng đứng lên muốn lui ra cùng thì lãnh âm của cung chủ vang lên: “Tô Nhiên, ngươi quỳ xuống!”

Cung chủ gần từng tiếng một, ta vội quỳ trở lại mặt đất.

Cung chủ nói: “Xem ra, cơ thể ngươi cũng thật mạnh mẽ. Có thể chịu được độc được phát tác mấy ngày liền?”

Ta cúi đầu, không nói lời nào.

Ta nghe thấy có tiếng bước chân, sau đó liền có một đôi giày xuất hiện trước mắt.

Người này ngay cả xiêm y cũng vẽ mặt đều một màu tối sẫm. Ta có thể cảm thấy được tâm tư của hắn lúc này đây ắt hẳn cũng đồng màu luôn.

Hắn ngồi xuống, nắm lấy càm ta, bức ta phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn nheo mắt lại, đôi đồng tử nhanh chóng chuyển sắc: “Có phải ngươi đã giết tất cả người trong Tử Dạ sơn trang?”

Ta trầm mặc không nói gì.

Tay phải hắn giờ cao lên, cho ta một cái tát rõ đau.

Tiếp theo còn một chưởng nữa. Chưởng này hắn phải dùng đến tám phần công lực. Ta cảm thấy lực phủ ngũ tạng của ta như xáo trộn hết cả lên.

Người nào cần giết, người nào không cần giết đều phải đặt ngân lượng lên hàng đầu.

Nếu không có ai mua mạng người của Tử Dạ son trang thì sẽ không giết.

Ta nhu thuận nói: “Biết”.

Hắn nghiêm mặt lại, bình tĩnh nói: “Người biết mà cố ý phạm phải?”

Ta không nói.

Hắn nói: “Nếu là người khác, chỉ cần một lần sai phạm sẽ bị đẩy xuống biển làm mồi cho cá ngay lập tức.”

Có điều, hắn nói hắn đối với ta còn chút hứng thú cho nên mạng của ta sẽ được tạm thời giữ lại.

Tội chết có thể tha, tai vạ khó thể tránh.

Hắn lại hạ thêm mấy loại độc được lên người ta nữa. Tuy không thể chết người nhưng sẽ làm người ta sống không bằng chết.

Hắn túm lấy áo ta, ném ra ngoài cung điện. Không lâu sau, có một vài người áp chế ta, dùng thủy thượng phi sang bờ bên kia, mang ta trở về phòng.

Thứ này thật kinh khủng, cơ thể ta như bị băm nhỏ ra mấy trăm mảnh. Làm sao mới có thể quen được cái cảm giác này đây? Có phải hay không ta sẽ chết lạng tại đây? Ta cũng không biết nữa...

Từ trong người lấy ra túi hương, cẩn thận đem tờ giấy bên trong ra nhìn, một lượt rồi lại một lượt, nhìn rồi lại nhìn...

Chỉ cần nhìn thấy vật này, con đau đớn trong người ta dường như giảm đi vài phần.

“Nhị sư huynh, ta thích huynh...”

Chỉ một câu đơn giản đó lại khiến cho lòng ta mang hai cảm nhận khác nhau... ảm áp, hạnh phúc và lo lắng, phiền muộn.

Lòng người thật khó hiểu.

Hai ngày sau, cung chủ lạnh lùng vứt cho ta mấy ngày thuốc giải nhưng lại không giao cho ta bất cứ nhiệm vụ nào.

Hắn lại bắt ta tiếp tục ở trong này luyện kiếm.

Ta có chút không hiểu.

Lúc sau mới có một vị nữ tử áo trắng nói cho ta biết. Khi ta ám sát trang chủ Tử Dạ son trang, ta thiếu chút nữa mất mạng. Tin tức này đã truyền đến tai cung chủ.

Vị nữ nhân áo trắng đó lại nói tiếp: “Người tuy rằng võ công đã đạt tới mức lợi hại, nhưng thể trạng lại quá yếu, không thể giữ sức được lâu. Đó chính là nhược điểm trí mạng của người.”

Ta tiếp tục luyện Ly Tâm kiếm pháp. Ta đã luyện đến tầng thứ sáu. Đúng là càng lên cao thì càng không dễ dàng gì.

Mấy ngày này cuộc sống của ta vô cùng nhàn hạ. Ngày ngày khi không luyện võ ta đều lân la tới chỗ mấy vị tỷ tỷ thám thính chút tin tức về nhị sư huynh.

Tình hình chỗ nhị sư huynh vẫn như trước. Từ lâu, khách điểm vẫn luôn xảy ra chuyện.

Mấy trang chủ thuộc các phân đà thì thi nhau chen ép lật đổ nhị sư huynh để đưa Tử Thanh lên.

Nửa tháng sau, rốt cục cũng có người trực tiếp nhắm thẳng vào nhị sư huynh. Nghe nói, lần này sư huynh đã bị trọng thương.

Lời này vừa nghe được, ta liền nhịn không nổi.

Để kiếm được một quyển sổ, ta đã phải mua tặng mấy vị tỷ tỷ kia mỗi người một bộ xiêm y, lại còn có một bó hoa kèm theo mấy cái nhìn ân tình nữa.

Quyển sổ này ghi lại tất cả những kẻ muốn sát hại nhị sư huynh, những trưởng lão phản đối sư huynh ngồi vào vị trí trang chủ cũng như những người vẫn luôn giả bộ ủng hộ.

Thời đại này hình như tất cả mọi việc đều giải quyết bằng đao kiếm thì phải.

Kỳ thật, ta tự nhận bản thân mình không phải người máu lạnh. Có điều thời đại này thật quá mức nhẫn tâm, tàn khốc. Ta chỉ có thể dung nạp chứ không cũng trông mong thay đổi được gì.

Nếu có người nào cả gan dám cản trở đường đi của nhị sư huynh, ta đây quyết sẽ băm vằm người đó ra trăm nghìn mảnh.

Suốt đêm phi ngựa ly khai Thủy Nguyệt cung, tay nắm chắc quyền sở, ta điên cuồng bắt đầu giết người.

Các phân đà của Âm Tử sơn trang, trang chủ, hạ nhân liên tục có người bị giết...

Lòng người hoang mang, lo sợ.

Ta đã giết hết toàn bộ những kẻ cản đường nhị sư huynh. Chỉ còn duy nhất một người.

Dòng cuối cùng trong sổ ghi lại một cái tên: Tử Thanh.

Bất luận thế nào kẻ này cũng là đệ đệ của sư huynh, ta không thể ra tay được.

Trong một lần ta dạo quanh trong Âm Tử sơn trang, tình cờ ta đi đến một căn phòng.

Nhảy lên mái, ta hé mở một viên gạch ngói trông xuống. Là Tử Thanh và Trình Hâm. Hai người bọn họ thân thể xích lửa quấn lấy nhau ở cùng một chỗ.

Mười đầu ngón tay đan xen, chân ga đều bị ném sang một chỗ.

Tiếng kêu rên rĩ, dâm mỹ từ miệng Trình Hâm phát ra thật khiến cho xương cốt ta hóa tro hết.

Ta ngồi trên mái nhìn thật lâu...

Mãi đến tận khi những tia sáng yếu ớt của buổi hoàng hôn đã khuất dần ở phương tây, ta mới nhảy từ trên mái xuống, đi thẳng hướng tới phòng nhị sư huynh. Đứng dưới mái hiên, ta nhìn lên thật lâu. Cánh cửa sổ trên lầu đột nhiên mở bung ra, có bóng người thoáng qua.

Là nhị sư huynh. Sư huynh nhảy xuống, đứng trước mặt ta.

Hắn lên tiếng: “Ta thoáng thấy bóng người, đoán chắc là tiểu sư đệ ngươi.”

Ta cười hạnh phúc, chôn mặt trong ngực sư huynh nói: “Nhị sư huynh, đệ nhờ huynh, rất nhớ huynh.”

Hắn vuốt nhẹ vành tai ta nói: “Ngươi nhớ ta vậy mà còn bỏ ta mà đi sao?”

“Đệ có việc quan trọng, muốn nói với huynh rồi nhưng mà lúc đó huynh không có trong sơn trang thì đệ làm sao mà nói được?” Ta ai oán nhìn sư huynh, nghĩ một chút. Đây hình như ánh mắt ta dù phóng ra vô số hỏa tiễn như vậy vẫn chưa đủ lợi hại thì phải... ta đành phải tiếp tục nhe răng trợn mắt lạnh lùng nhìn sư huynh.

Sư huynh khẽ cười, kéo ta lên lầu.

Ngồi xuống ghế, ta tự châm cho mình một chén trà, uống một ngụm.

Hai người cứ ngồi nhìn nhau không nói câu nào.

Ngồi không chả biết làm gì, mắt ta đảo loạn nhìn mọi thứ, nhìn trên, nhìn dưới, trái nhìn, phải nhìn... Cuối cùng dừng lại trên người nhị sư huynh.

Uy uy!! Nhị sư huynh, huynh có biết bộ dạng của huynh như thế này là mời chào không? Ngươi nhìn ta? Nhìn ta như vậy? Ánh mắt đó? Chỉ nhìn ta không như vậy? Ngươi nhìn nữa có tin hay không ta đem ngươi ra ăn liền.

Ngươi... ngươi nhìn ta lâu đến vậy cho dù không muốn ta ăn ngươi luôn như thế nào lại không nghĩ đem ta ăn sạch?

Ta khó chịu.

Thở dài một hơi, ta nói: “Nhị sư huynh! Huynh nói xem, huynh như thế nào lại mang bộ dạng xinh đẹp đến vậy?”

Khóe môi hắn nhếch lên, nói: “Người đẹp chân chính mới là Nhiên nhi ngươi a.”

Con ngươi chuyển động một chút, ta nhìn nhị sư huynh chớp chớp mắt mấy cái, cười, lại cười.

Chiều này quả nhiên đối với sư huynh vô dụng. Ta chỉ cần với người khác cười chút thôi là mặt họ ngay tức khắc có một mảng hồng. Duy chỉ có nhị sư huynh vẫn như trước, mặt không biến sắc chút nào.

Ta hít hít mũi, buông thông hai vai, ảo não nhìn sư huynh.

Hắn sờ sờ đầu ta nói: “Sau này, ta sẽ dạy đệ luyện thư pháp.”

“... A?” Sao lại nói sang chủ đề này?

Sư huynh vui vẻ nói: “Nhiên nhi, đệ đã viết thư (thư tình nha) cho ta khiến ta rất vui. Bất quá... hi vọng lần sau đệ viết đẹp hơn một chút.”

“Khụ... khụ...” Nhị sư huynh, người không cần mang ta ra châm chọc như vậy đâu.

Hai mắt vô tội rom róm nước mắt nhìn sư huynh.

Hắn xoa nhẹ đầu ta, còn ở sau gáy vỗ nhẹ một cái.

Ta dùng ánh mắt dạt dào ẩn tình nhìn sư huynh, Bỗng nhiên nụ cười hiền hòa, điểm đậm trên mặt sư huynh biến mất. Sư huynh nghiêm mặt hỏi: “Nhiên nhi, gần đây các trang chủ thuộc phân đà của Âm Tử sơn đều bị ám sát. Có phải là đệ ra tay?”

Ta lo lắng, đôi môi cứ khép mở mãi nói không lên lời.

Mãi một lúc sau, ta mới kéo được thanh âm vốn đã bay mất hút trở về, nói: “Nhị sư huynh... huynh... huynh... cho là... là ta? Huynh nghĩ đệ... nghĩ đệ lợi hại... lợi hại đến vậy sao?”

Nhị sư huynh nhún mày nói: “Đệ trong lòng còn có tư tâm liền nói lấp nha.”

Tiểu tâm can của ta ơi!! (d...dạ...??=))Ta cúi đầu không nói được gì nữa.

Nhị sư huynh khẽ thở dài, ngoắc ngoắc tay nói: “Lại đây, ta bảo.”

Ta từ ghế đứng lên, đi đến bên cạnh sư huynh. (Nhiên nhi là con cún con ~.~)

Sư huynh vỗ vỗ lên chân mình ý bảo ta ngồi xuống.

Ngồi lên đùi sư huynh, hắn đem ta ôm chầm vào lòng nói: “Nhiên nhi, ta không muốn hai tay đệ nhiễm máu tanh a.”

“... Ân.”

“Giống như lần trước, một mình đệ phải đối phó với nhiều người, nếu ta không kịp thời có mặt thì đệ sẽ thành dạng gì?”

Ta cúi đầu sâu hơn.

Nhị sư huynh nói: “Ta đây cũng chỉ là lo cho đệ thôi. Về sau đừng có làm chuyện ngốc nghếch đó nữa được không?”

“... Được.” Ta lí nhí lên tiếng.

Nhị sư huynh vỗ nhẹ lên mu bàn tay ta: “Thực ngoan a. Nhiên nhi, sắc trời cũng không còn sớm nữa, đệ trước hãy về phòng ngủ nghỉ ngơi đi.”

Ta lắc lắc đầu, hai tay vòng qua sau cổ sư huynh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi của hắn.

Ta nói: “Nhị sư huynh, đệ có việc, cần phải trở về.” Giải được trên người chỉ còn đủ cho ba ngày nữa, cũng chỉ vừa đủ thời gian ta trở về mà thôi.

Hắn nói: “Đệ hãy li khai Thủy Nguyệt cung.”

Ta gật gật đầu nói: “Hai ngày sau, đệ sẽ nói chuyện này với cung chủ.”

Nhị sư huynh trầm ngâm một phen rồi mới gật đầu bảo ta mau chóng rời đi nơi đó.

Ta lên tiếng “Hào” rồi rời khỏi Âm Tử sơn trang, một đường phi thẳng về Thủy Nguyệt cung.

Phi ngựa một chặng đường dài, vừa vào trong Thủy Nguyệt cung ta vội vàng trở về phòng nằm ngủ một giấc.

Hôm sau, lại tiếp tục luyện kiếm.

Sự việc lần này xảy ra khi ta rời Thủy Nguyệt cung, ta nghĩ chắc chắn cung chủ biết. Nhưng kỳ lạ là tại sao không thấy hắn nói gì.

Một vị tỷ tử nói rằng cung chủ rất quý ta.

Hắn ư? Lúc đầu tiên gặp mặt ta quả thực cho là vậy. Có điều, hắn căn bản là loại mặt người dạ thú a. Hắn không phải là người.

Ta một mực khẳng định như thế.

Vị tỷ tử kia còn nói: “Kỳ thật ta cũng nghĩ rằng khi người trở lại cung chủ sẽ xử phạt người, không ngờ rằng người vẫn bình an như vậy nha.”

... Chẳng lẽ, hắn thực sự quan tâm tới ta.

Ngoài mặt thì mỉm cười nhưng trong lòng ta vẫn canh cánh tìm lý do để rời khỏi nơi đây.

Cùng cung chủ luận võ?... Ta không có khả năng.

Hay độc chết hần ta?... Xem ra hần không độc chết mình là may rồi.

... Có vẻ không khả quan rồi đây...

Ta hít hít cái mũi, trái lo phải nghĩ một hồi rồi đi đến một kết luận: tiếp tục luyện tập là tốt nhất.

Ăn com xong, ta cầm kiếm từ sương phòng đi ra hoa viên tiếp tục luyện kiếm.

Chăm chỉ luyện tập là vậy nhưng kết quả thì không mấy khả quan khiến ta có chút buồn bực.

Quảng kiếm sang một bên, ta nằm dài trên bãi cỏ, ngắm người nhìn những chú chim tung tăng bay nhảy, uốn lượn trên bầu trời trong cao.

Bỗng nhiên bên tai vang lên một trận cười nói.

Phía bên kia, có một vị nữ nhân nói: “Cung chủ đối với Tô công tử thật tốt.”

“Tô công tử xinh đẹp là vậy đương nhiên cung chủ sẽ yêu mến thôi. Tuy nhiên tính tình của công tử cũng thật бурong nha.”

“A? Các ngươi không biết gì sao?”

“Biết cái gì?”

“Ta từ nhỏ đã đi theo cung chủ. Cung chủ quan tâm đặc biệt thế đối với Tô công tử là vì hần trông rất giống đệ đệ của cung chủ nha.”

Chúng nữ nhân xôn xao.

... Diện mạo giống đệ đệ hần? Ta vận khí thật tốt nha. May mà có nét tương tự, nếu không thì...

Bỗng nhiên trong đầu ta lại hiện lên khuôn mặt của Trình Hâm, trong lòng có gì đó bất an.

Lẽ nào thế gian lại nhỏ đến vậy? Chẳng qua chỉ là lớn lên có chút giống nhau thôi... trùng hợp thôi...

Hơi thở nặng nề được trút ra, ta lấy túi hương từ trong ngực ra, cầm chặt mảnh giấy trong tay.

Nhìn, nhìn mãi tờ giấy trong tay.

Chỉ cần nhìn thấy dòng chữ này lòng ta sẽ bình ổn đôi phần.

Nhị sư huynh, huynh có biết không, đệ đang rất nhớ huynh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Tuyệt đối tuân theo.

Có một số người lấy ôn nhu khiến người khác phải nghe theo. Còn một số người khác lại lấy áp chế để người ta buộc phải tuân lệnh.

Nhị sư huynh thuộc loại đầu. Sư huynh vốn là một người hòa nhã, cư xử ôn hòa với mọi người.

Có rất nhiều người nghi ngờ về cái chết của mấy vị trang chủ cũng như hạ nhân trong trang đều là do nhị sư huynh thuê sát thủ gây nên. Bởi lẽ những người đó đều bị chết dưới Ly Tâm kiếm pháp cả.

Ai cũng nói rằng, không có thiên kim vạn lượng thì Thủy Nguyệt cung sẽ không ra mặt. Như vậy nhị sư huynh sẽ không có khả năng trừ phi điều động toàn bộ gia sản của Âm Tử sơn trang. Nhưng người quản lý ngân sách trong trang khẳng định ngân lượng trong trang không có sự xê dịch nào cả.

Cho nên mọi người chỉ có thể nói rằng nhị thiếu gia trên giang hồ có kết oán với một số người nên bọn chúng đến trả thù mà thôi.

Thân thể lão trang chủ ngày càng suy yếu, chứng trường lão đều “khuyên nhủ” trang chủ nên yên tâm giao lại sơn trang cho nhị sư huynh.

Ta có thể cảm thấy được thiên hạ thái bình rồi.

Ta mừng rỡ, nhảy nhót khắp nơi. Tâm trạng thoải mái khiến cho ta không còn thấy đau khi luyện kiếm nữa.

Mặt mày hớn hờ, khỏe môi vi loan, kiếm ánh lóe lên, thân thể cũng uốn lượn theo từng chiêu thức đến nhuần nhuyễn.

Ta vui mừng, miệng lẩm nhẩm hát, chân bắt đầu di chuyển nhanh hơn. Ta ca này, ta múa này...

Cũng ngày này, ta đã ngộ ra tầng thứ sáu của Ly Tâm kiếm pháp.

Vui thì vui thật nhưng đau thì cũng rõ đau. Ta cảm thấy cơ thể mình bị chặt làm đôi, không thể điều khiển nổi.

Không thể động đậy được chân tay, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, cả người ta nằm bẹp trên mặt đất, mất đi ý thức luôn.

Lúc tỉnh lại, bên cạnh ta là một vị nữ tử áo trắng.

Nàng vuốt nhẹ trên người ta, động tác cực kỳ ôn nhu.

Nàng nói: “Ngoài cung chủ ra, ngươi là người đầu tiên ta thấy có thể luyện kiếm pháp nhanh đến vậy đó.”

Hơi cong khỏe môi, ta nói: “Tất nhiên a, bởi vì ta tư chất vốn thông minh mà.”

Nàng khẽ cười: “Vừa mới khen ngươi một câu ngươi đã bay tạt lên trời rồi.”

Ta đắc ý cười: “Tỷ tỷ đừng giáng ta một gậy xuống giường Diêm Vương là tốt rồi a.”

Nàng dừng lại một chút, cau mày nói: “Hôm nay có người lấy vạn lượng hoàng kim ra mua một mạng ngươi.”

“... Ách?” Một nỗi dự cảm chẳng lành nổi lên trong lòng khiến ta cảm thấy khó thở.

Nàng lại nói tiếp: “Là tính mạng của trang chủ đương nhiệm của Âm Tử sơn trang.”

Nháy mắt mấy cái, chỉ chỉ nàng, đôi môi hé mở nhưng không tài nào phát ra được âm thanh gì.

Một lúc sau, ta nói: “Trước kia không phải các tỷ đã từng ám sát?”

Nàng nói: “Ân, chính xác mà nói nếu một nhiệm vụ mà thất bại thì sẽ được tạm hoãn lại, sau đó chính cung chủ sẽ là người ra tay.”

“Lần trước đã không thành thì lần này sao có thể a?”

Nàng lắc đầu nói: “Ngươi không biết chứ ám vệ trong Thủy Nguyệt cung được chia ra làm mười tầng, như là bình dân, phú thương, hầu tước, giang hồ hào kiệt... Các tầng khác nhau thì số tiền trả cũng khác nhau cho mỗi mạng người. Lần trước khi ngươi học xong tầng thứ tư thì cũng mới chỉ nằm trong khoảng ba mươi ám vệ đứng đầu, cũng có nghĩa là thuộc tầng thứ năm mà thôi. Còn ta là thuộc tầng thứ nhất.”

Ta nhú mày hỏi: “Vậy lần ám sát này phải dùng đến sát thủ tầng thứ mấy?”

Nàng không nói lời nào.

Ta có chút kích động nhìn nàng, nói: “Tỷ tỷ mau nói cho ta biết đi.”

Trầm ngâm một lúc, nàng nói: “Mười người thuộc tầng thứ nhất, dẫn đầu là... ta.”

Ta hoảng sợ, cơ mà không dám tin vào tai mình.

Thấy bộ dạng ta như vậy, nàng lại hỏi: “Ngươi cùng trang chủ Âm Tử sơn trang có quan hệ gì?”

“Hắn là sư huynh của ta... nhị sư huynh của ta...”

“Chỉ là nhị sư huynh?” Nàng rướn mị, hồ nghi hỏi.

Ta cắn cắn môi, một lát sau mới lên tiếng: “Người ta thích là hắn, ta thích hắn.” Ta kiên định nói.

Nàng thờ dài một hơi, nói: “Ta đi trước.”

Ta vội vàng gọi nàng lại.

Nàng dừng bước nhưng không hề quay đầu lại nhìn ta.

“Tỷ tỷ có thể nói cho ta biết là ai đã mua tính mạng của nhị sư huynh?”

“Ta không thể nói.”

“Vậy tỷ tỷ có thể nói cho ta biết các tỷ khi nào thì động thủ và ở đâu được hay không?”

“Năm ngày sau, trên núi Triệu Vân.” Nói xong, nàng đẩy cửa ly khai sương phòng.

Năm ngày sau? Núi Triệu Vân? Sao bọn họ lại dám chắc hôm đó nhị sư huynh sẽ đi đường đó?

Từ trong ngực ta lấy ra một bình sứ nhỏ. Đếm qua một lượt, còn bảy viên giải được nữa.

Thủy Nguyệt cung và Âm Tử sơn trang ở cách nhau khá xa. Ta thiết nghĩ mình mà có muốn lén lút gặp mặt nhị sư huynh cũng thật là gian nan.

Hít hít mũi, khoác áo lên, ta xuống giường.

Đi được mấy bước, ta cảm thấy đầu óc choáng váng, một mảng đen dần bao trùm trước mắt, trong ngực cảm thấy thật mắc ối.

Dựa vào đầu giường, đứng yên một lúc, ta cảm thấy cơ thể dần khá hơn.

Lắc đầu, rung não, ta bước ra khỏi phòng. Ta đi ra chuồng ngựa chọn lấy một con liền thúc roi phi thẳng tới Âm Tử sơn trang.

Ba ngày sau, ta đến nơi. Vào trong trang, ta vội vàng hỏi một nha hoàn xem trang chủ hiện đang ở chỗ nào. Nàng nói nhị sư huynh đang ở hoa viên.

Ta lao thẳng tới hoa viên.

Đi qua cánh cửa cong hình bán nguyệt có hàng hoa leo đan xen vào nhau đua nở, ta nhìn thấy xa xa phía trước có người.

Ta chuẩn bị kêu lên một tiếng “nhị sư huynh” nhưng lời nói đến miệng lại không thể phát ra.

Nơi đó không biết từ nơi nào lại có thêm một cái đu.

Ngồi trên đu là một người...

Ta đây là lần đầu tiên hận chính bản thân mình sao sau khi học võ mất ta lại phải tình thế. Người ngồi trên đu không ai khác chính là Trình Hâm.

Phía sau hắn là nhị sư huynh đang giúp hắn đẩy.

Ta còn nhớ, từ lúc rời Phụng Hoàng sơn trang, ta luôn miệng nói thích sự ôn nhu của nhị sư huynh.

Nhị sư huynh thật ôn nhu, ta rất thích người a.

Nhị sư huynh, nhị sư huynh, nhị sư huynh...

Hiện giờ, ta lại căm ghét cái ôn nhu kia. Hận huynh đối với người khác ôn nhu như vậy.

Thần người nhìn cảnh tượng trước mắt, bước chân không chịu đi tiếp. Ta cứ lui một bước, lại lui một bước. Lúc sau ta liền xoay người chạy ra khỏi hoa viên.

Cả ngày chẳng biết làm gì khiến ta càng cảm thấy rối bời, khó chịu.

Cuối cùng, ta đi ra chợ mua cả xấp giấy bút mang về Âm Tử sơn trang.

Thấy ta mua về rất nhiều giấy viết, nha hoàn lo lắng nói: “Tô công tử, những thứ này trong sơn trang có rất nhiều. Công tử cần dùng chỉ cần nói với nô tỳ một câu là được mà?”

Ta cười cười nói: “Ta không thể lúc nào cũng làm phiền người được, không phải sao?” Thật ra trong lòng ta rối bời, không biết nên làm cái gì nên mới muốn ra chợ tiêu tiền thôi.

Nha hoàn nói: “Tô công tử, công tử thật khách khí.” Nói xong, nàng ôm lấy tập giấy trong tay ta mang vào phòng.

Khóe môi cong lên, ta nói một tiếng “cảm ơn”.

Đẩy cửa phòng ra, ta bước tới bên bàn, ngồi xuống rót cho mình và vị nha hoàn kia hai ly trà.

Nha hoàn nói: “Nô tỳ không dám”. Ta nói như thế nào đi nữa thì nàng cũng không chịu uống lấy một ngụm.

Không lay chuyển được nàng, chớp chớp mắt, ta đành cầm chén trà uống ngay một ngụm. Thật ảm nha.

Ta kinh ngạc nhìn nha hoàn. Nàng mỉm cười nói: “Trang chủ đã dặn qua, sương phòng này luôn phải dọn dẹp cẩn thận bởi vì công tử có thể về bất cứ lúc nào.”

Lời nói này khiến lòng ta cảm thấy thật ảm áp.

Nha hoàn đặt tập giấy cùng bút, mực lên bàn rồi rời đi luôn.

Người ta nói, luyện chữ có thể bình ổn tâm tư.

Ta bày ra đầy đủ giấy, bút, mực, nghiền trên bàn, mài mài mực, chuyên tâm luyện chữ để quên đi hình ảnh kia.

Nhị sư huynh đã từng nói muốn dạy ta luyện chữ. Nhưng ta lại nghĩ tự tay mình viết thư tình mới có ý nghĩa hơn là phải nhờ đến người khác.

Nói về nội dung thì chắc chắn sẽ bị thiên hạ cười nhạo.

Nhưng thư tình thì phải viết như thế nào?

Nhị sư huynh, ta thích huynh. Nếu huynh là lá cây, ta sẽ làm cành cây. Nếu huynh là cây xanh, ta sẽ làm mặt đất. Nếu huynh là đóa hoa, ta sẽ làm lá cây. Nếu huynh là mây trắng, ta sẽ là trời xanh. Nếu huynh là lá trà, ta sẽ làm ấm trà...

Ngô, thư tình chắc là thuộc cái dạng này rồi.

Ta viết, hì hục viết, cặm cụi viết... Cũng khó diễn đạt thành lời nha. Vừa nghĩ được đại khái nên viết cái gì là ta liền đảo bút viết một hồi.

Bỗng nhiên hình ảnh nhị sư huynh cũng Trình Hâm chơi đu trong hoa viên lại hiện lên trong đầu ta. Dưới ánh mặt trời mùa hè, người nói người cười rất vui vẻ.

Lòng ta lại trùng xuống.

Buông bút, ta bước ra khỏi phòng.

Không nghĩ rằng thời gian trôi qua thật nhanh, mới vừa rồi ta còn lượn lờ quanh chợ thế mà giờ đây trăng đã treo trên đỉnh đầu rồi.

Dưới ánh trăng bàng bạc, ta bước tới lầu phòng của nhị sư huynh. Từ xa, ta lại trông thấy bóng hai người đang đi, là nhị sư huynh và Trình Hâm.

Không phải thế chứ? Ta mở to mắt nhìn rõ hai người kia.

Hai người bọn họ chuẩn bị đi vào phòng nhị sư huynh.

Ta vận khinh công nhảy lên mái nhà, mở một phiến ngói, áp chế hơi thở, nhìn bao quát không gian bên dưới.

Một chốc sau, nhị sư huynh đẩy cửa bước vào, theo sau là Trình Hâm. Hai người ngồi xuống ghế.

Nhị sư huynh châm cho y một chén trà.

Y chỉ nhấp qua một ngụm nhỏ nói một tiếng “Trà ngon”.

Nhị sư huynh đậm đậm cười, nói: “Đây là Bích Loa Xuân, đệ nhớ rõ biểu ca từ nhỏ đã rất thích phẩm trà.”

Trình Hâm hướng nhị sư huynh bày ra một nụ cười hài lòng. Hai người bắt đầu ngồi đàm chuyện phiếm, hết chuyện trên trời lại quay về dưới đất.

Trình Hâm nói mấy chuyện gì đó như là nên lấy vải ở phường nào, chọn rượu ở đâu, rồi mấy cái quy định của dân buôn... Rất buồn ngủ!

Nhị sư huynh vẫn là ngồi yên nghe hần nói, trên mặt vẫn là nụ cười điềm đạm như mọi khi.

Cuối cùng cũng chịu dừng. Sau một hồi nói nhảm, hần cũng đứng dậy cáo từ.

Nhị sư huynh tiễn hần đến cửa.

Từ trên mái nhà, ta nhảy xuống mặt đất, “phù” thở nhẹ ra một hơi.

Ta bước nhanh trở về phòng, nhìn đồng giấy lộn xộn trên bàn, ta quyết định bước tới viết tiếp. Ba chữ “Nhị sư huynh” được ta viết đi viết lại rất nhiều

lần, rốt cục cũng luyện đẹp. Ta đem mảnh giấy này nhét dưới gối, ôm chăn bắt đầu ngủ.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra, ta đã trông thấy khuôn mặt của nhị sư huynh.

Ta lập tức bật dậy, nhào thẳng vào lòng sư huynh.

Sư huynh vuốt vuốt đầu ta, nói: “Đệ đã đến đây từ hôm qua?”

Ta “Ân” một tiếng.

Hắn nói: “Thế nào mà không đến tìm ta?”

“...” Chẳng lẽ ta nói cho huynh biết là ta có đến sao? Rồi còn rình mò trên nóc nhà phòng huynh nữa à?

Ta ho khan một tiếng nói: “Đệ nghĩ huynh bận bịu nhiều việc.”

Hắn cười một cái, nhẹ nhàng đặt trên trán ta một nụ hôn rồi hỏi: “Đệ đã rời Thủy Nguyệt cung chưa?”

“... Vẫn chưa.”

Hắn vỗ nhẹ sau gáy ta một cái nói: “Cung chủ của đệ muốn thứ gì mới buông tha cho đệ? Đệ cần giúp gì cứ nói cho ta biết.”

Ta khanh khách cười, nói: “Nhị sư huynh, huynh thật tốt.”

Sư huynh kéo ta khỏi giường, giúp ta rửa mặt lại hỏi ta muốn ăn gì nữa.

Ta nói ta muốn ăn vịt kho ở thành tây, hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) ở thành nam, lợn sữa nướng ở thành đông, còn có cả lê ở thành bắc.

Sư huynh ngạc nhiên hỏi: “Những thứ này đệ đã từng ăn qua rồi sao?”

“Không, đệ chỉ là thấy mấy người ngoài chợ nói thôi, nên muốn đi ăn thử xem sao.”

Nhị sư huynh gật đầu, bước ra ngoài cửa phân phó hạ nhân đi mua.

Nghe được điều này, lòng ta liền reo hò.

Nhị sư huynh rời đi, ta lại ôm chăn gối lăn qua lăn lại, ca ca hát hát...

Sau đó, có mấy tiếng gõ cửa vang lên.

Ta thiết nghĩ, ta nếu không lên tiếng thì người ngoài cửa sẽ đi thôi.

Ta không lên tiếng thế mà người kia vẫn gõ “cộc cộc”, chưa chịu dừng lại.

Người đó vẫn tiếp tục gõ, ta vẫn giữ im lặng, vẫn chưa đi, ta cứ lặng im...

Ta tò mò thiết nghĩ người này nhẫn nại thật à. Vì thế ta quyết định không giữ im lặng nữa.

Nhẹ cười, ta lên tiếng: “Cửa không khóa, vào đi.”

Sau đó khoảng không hé mở, là khuôn mặt của Trình Hâm.

Không nghĩ người đó lại là hắn, ta lập tức bật dậy khỏi giường, nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn nhìn ta từ trên xuống dưới, nói: “Khó trách sao Tử Thanh nói bộ dạng của hai chúng ta thật giống nhau.”

Ta “A” một tiếng, nói: “Kỳ thật ta cũng vốn nghĩ bộ dạng của hai chúng ta giống nhau.”

Hắn bước tới bên cạnh giường, nhìn ta nói: “Chúng ta có thể nói chuyện một lúc được không?”

... Người thì cũng đã vào, nói thì cũng nói rồi, vậy mà còn hỏi ta có được không à?

Ta tùy tiện khoác một cái áo vào, xuống giường, tới bên ghế ngồi.

Hắn ngồi đối diện ta.

Trên bàn vẫn còn là chồng giấy trắng hôm qua ta chưa dùng hết, vừa hay lại che lấp đi được phần nào khuôn mặt đáng ghét kia. Ta không nhìn rõ hắn, hắn cũng chẳng nhìn rõ ta.

Hắn nói: “Ta luôn coi Từ Ngọc là biểu đệ.”

... Từ Ngọc? Là tên của nhị sư huynh. Cái tên này được thốt ra từ lời hắn khiến ta cảm thấy rất khó chịu.

Ta nói: “Ta biết.”

Hắn còn nói: “Vậy người biết Từ Ngọc ngay từ nhỏ đã rất mê luyện ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta không biết, thật sự chưa hề nghe đến.

Hắn nói ta từ trước đến nay chỉ là vật thay thế hắn trong lòng nhị sư huynh mà thôi.

Hắn còn bảo ta nên sớm rời khỏi Âm Từ sơn trang, không cần nhúng mũi vào chuyện của bọn họ.

Cái gì mà đó là muốn tốt cho ta mà thôi.

Còn khuyên nhủ ta trước khi lún quá sâu thì hãy rút lui đi.

Ta nói ta không tin những lời hắn nói, ta luôn luôn tin tưởng sư huynh thực tâm thích ta.

Hắn khẽ cười thành tiếng, một điệu cười trào phúng. Hắn nói: “Người một mực cho rằng như vậy ta đây cũng không nhiều lời.”

Nói xong, hắn đứng lên, rời khỏi phòng.

Hắn vừa đi, bên ngoài liền có nha hoàn tiến vào. Nàng thu gọn giấy tờ trên mặt bàn, đem vệt kho, lợn sữa nướng, hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) bày lên.

Lát sau thì nhị sư huynh cũng đến cùng ta dùng bữa.

Ta vẫn còn nghĩ mãi chuyện vừa rồi nên trước mắt dù cho là sơn hào hải vị cũng không thể nào nuốt trôi được.

Nhân này, ta nhìn nhị sư huynh, hỏi: “Nhị sư huynh, ngày mai huynh có thể dành một ngày cho đệ được không?”

“... Ta e là không được rồi, ngày mai ta còn một số công chuyện nữa.”

“Chuyện gì?” Ta híp mắt hỏi.

“Ta phải đi tới vùng Nam Giang Tô một chuyến để xem xét hàng hóa cũng như sổ sách giấy tờ.”

“Sẽ đi qua núi Triệu Vân?”

Nhị sư huynh gật đầu, nói: “Chờ ta trở về, ta sẽ đi cùng với đệ được không?”

Ta đứng bật dậy, lắc đầu quyết liệt. Ta nói ta không cần, ta muốn ngay ngày mai cơ, nhất định ngày mai ta và sư huynh phải ở cạnh nhau.

Hắn nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng đặt trên trán ta một nụ hôn. Hắn nói ta cố chờ hắn mấy ngày, và lại chuyển đi này đã sớm lên kế hoạch từ trước nên không thể thay đổi được.

Nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu kia, ta không thể nói được gì nữa.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng hẳn, ta liền chạy tới phòng của nhị sư huynh.

Ta nói hôm nay muốn tới tiễn sư huynh lên đường.

Hắn nói một tiếng ‘Hào’.

Đứng bên cạnh bàn, ta châm cho hắn một chén trà. Len lén trút một ít được vào trà, tuyệt đối không để sư huynh nhìn thấy.

Lắc ly trà một chút, được lập tức được hòa tan.

Ta đem ly trà tới mời nhị sư huynh.

Hắn nhận lấy, đưa chén trà tới bên miệng, mảy hơi nhú lại.

Hắn ngược lên nhìn ta, hai đôi đồng tử song song nhìn nhau, ta theo bản năng lùi lại một bước.

Hắn thở dài, ngửa đầu uống sạch.

Ta nghĩ rằng sư huynh đã biết ta hạ được vào trà rồi.

Hắn biết vậy sao vẫn cứ uống hết a.

Sư huynh ngồi ở mép giường, đôi đồng tử bắt đầu khép dần, một lúc sau liền ngã gục lên gối.

Ta đem thân thể đã mềm ẹo của sư huynh an bài chu đáo, đắp chăn lên cho sư huynh.

Nhị sư huynh, ta không thể để người đi qua núi Triệu Vân, không thể đứng nhìn người đi vào chốn hiểm nguy kia được.

Ta bước lên giường, nằm ôm lấy sư huynh. Ta thiết nghĩ, cứ nằm như vậy ngủ cho qua ngày hôm nay đi.

Một lúc sau, có tiếng gõ cửa truyền đến bên tai ta.

Thanh âm nhẹ nhàng của Trình Hâm vang lên: “Biểu đệ, đến giờ xuất phát rồi.”

Ta có chút kỳ quái, nhị sư huynh đi lúc nào với hắn có quan hệ gì? Người sao cứ đứng ngoài cửa kêu thế?

Trình Hâm còn nói: “Biểu đệ, hết thấy mọi việc đã chuẩn bị xong, ta ra trước, đệ mau mau rồi xuất phát đi.”

Trong đầu ta bỗng thoáng lên cảnh tượng Trình Hâm cùng Từ Thanh ngày trước dây dưa qua lại với nhau trong phòng.

Từ Thanh muốn hại nhị sư huynh, như vậy sẽ có cả Trình Hâm? Trình Hâm sao có thể không dính líu tới việc này cơ chứ?

Việc nhị sư huynh sẽ đi qua núi Triệu Vân cũng là trong sự sắp đặt của hắn?

Ta hoảng hốt bước xuống giường, nhìn cánh cửa một hồi, sau đó quyết định lấy quần áo của sư huynh đóng giả sư huynh đi chuyến này. Ta bước vào trong xe.

Lúc chuẩn bị xuất phát, Trình Hâm định tiến vào trong xe ngồi cùng. Ta vội vàng phải giả giọng nói ta bị nhiễm phong hàn, rất dễ bị lây, bảo hắn tốt nhất là không nên tiếp xúc nhiều với ta.

Không nghi ngờ gì, hắn lên tiếng ‘Hào’.

Nhìn qua tấm rèm cửa, ta thấy mình đã đi đến trên núi Triệu Vân rồi. Ta nói: “Dừng xe!”

Xe ngựa từ từ dừng lại, từ hai xe ngựa, ta cùng Trình Hâm đều bước xuống.

Chúng ta trừng nhau mấy cái, hắn nói: “Sao lại là người?”

Hắn hơi nheo đôi mắt lại nhìn mấy hạ nhân xung quanh ý bảo bọn họ lui hết ra. Hắn hỏi: “Biểu đệ ta đâu?”

Không đáp lại câu trả lời của hắn, ta nghi vấn hỏi: “Là người đã bỏ vạ kim mua tính mệnh của nhị sư huynh?”

Hắn cười lạnh, nói: “Làm gì có thể như thế được?”

“Người tìm đủ mọi cách muốn ta rời đi nhị sư huynh. Người sợ ta một khi còn ở bên sư huynh người sẽ khó có thể ra tay?”

Hắn chậm rãi lắc đầu, nói: “Muốn để người rời đi vì ta không muốn giết người. Nhưng xem ra, giờ không thể lưu lại người được rồi.”

Trong nháy mắt, hắn rút trường kiếm đã thủ sẵn bên mình, lao nhanh tới ta.

Là ai giết ai thì còn chưa biết được.

Ta cũng nhanh chóng rút kiếm ra chào đón hắn.

Ta sử dụng Ly Tâm kiếm pháp tầng thứ sáu còn hắn thì triển kiếm pháp gì thì ta không biết, chỉ biết rằng võ công của hắn kém xa ta.

Trong đôi đồng tử của hắn lộ ra một tia kinh ngạc. Sau hai mươi chiêu, ta đã đánh rơi kiếm của hắn, áp chế trên người hắn.

Bị ta áp chế phía dưới, lại bị ta đá cho một cước, hắn lăn ra. Lúc này trên thanh kiếm của ta cũng đã nhiễm chút máu.

Hắn thở hộc hộc. Ta lạnh lùng cười, vung kiếm lên hướng tới ngực hắn.

Trong nháy mắt, hắn nhắm chặt hai mắt. Trong nháy mắt, kiếm của ta đã đâm tới ngực hắn. Trong nháy mắt, ta có thể cảm nhận được mũi kiếm của ta tiến dần vào cơ thể hắn...

Ngay sau đó, kiếm của ta bị người đánh gãy đôi.

Hướng nhìn người vừa rồi đánh gãy kiếm của mình.

Ta xoay đầu lại nhìn người vừa rồi đánh gãy kiếm của ta. Một thân tử y tung bay trong gió, cao quý, tao nhã, hiên ngang, là nhị sư huynh.

Vẫn là khuôn mặt này nhưng nét cười ôn nhu nay không còn. Trong lòng ta không biết từ đâu nổi lên một trận rét lạnh, chua xót. Ta buông vó kiếm trong tay, nói: “Nhị sư huynh...”

Hắn không thèm nghe ta nói hết liền đi đến ôm lấy Trình Hâm, nhẹ nhàng rút mũi kiếm còn găm trên ngực hắn.

Ta lại gọi một tiếng: “Nhị sư huynh...”

Nhị sư huynh, ta van cầu huynh hãy đáp lại ta một tiếng, một tiếng thôi có được không? Người đừng tỏ ra như vậy, ta sẽ rất đau lòng a...

Nhị sư huynh xé một mảnh áo giúp Trình Hâm băng tạm vết thương kia. Do lúc vừa rồi máu không ngừng chảy ra khiến áo hắn nay đã nhuộm đỏ cả một mảng.

Không biết ta đứng ngây ra đó đã bao lâu, chỉ biết khoảng thời gian này đối với ta mà nói dài tựa trăm năm. Sau cùng, sư huynh cũng ngẩng đầu lên nhìn ta. Đôi đồng tử nay đã thu hẹp lại, sắc bén, vô cùng mật mờ.

Sư huynh nói: “Vì sao lại hạ thủ với Trình Hâm?”

... Vì sao huynh không gọi hắn là biểu ca mà lại gọi hắn tên?

Ta chớp chớp mắt, cổ họng dường như đang trơ trọi sau mí mắt. Hít hít mũi ta nói: “Nhị sư huynh, Trình Hâm nói huynh thích hắn. Đó là sự thật?”

Nhị sư huynh không nói câu gì, chỉ cùng ta đối diện trong im lặng.

Đôi mắt kia sao lại có thể lạnh như vậy chứ? Ta theo bản năng tránh đi ánh nhìn đó. Làm ơn đừng nhìn ta bằng ánh mắt này, ta không muốn...

Sư huynh nói: “Đây là nguyên nhân đệ ra tay với Trình Hâm?”

Không phải, không đúng mà... Ta không biết nói gì chỉ cần môi, cần đến nỗi bên môi đã lộ ra màu đỏ tươi của máu.

Một mùi máu tanh xộc thẳng lên mũi. Ta rất muốn nói rõ sự tình với huynh, rằng Trình Hâm muốn giết huynh... Có điều ý nghĩ đó không biết đã bị thứ gì kéo lại. Ta lại hỏi sư huynh: “Nhị sư huynh, huynh... có phải huynh luôn coi đệ là thế nhân của Trình Hâm?”

Hắn lặng im.

Ta coi sự im lặng đó là câu trả lời. Hít hít cái mũi, ta tự nói với chính mình không được khóc, không được tỏ ra yếu đuối...

Người trông lại mình đi, nhị sư huynh chỉ coi người là thế nhân thôi. Hắn đối với người ôn nhu, đối với người cười, đối với người nuông chiều như vậy hết thấy chỉ là vì người khác. Người còn lưu luyến cái gì? Người còn khóc cái gì? Thật không có tiền đồ...

Không thể khóc, không được phép rơi lệ. Ta ngửa đầu ra sau, muốn đem tất cả nước mắt nuốt ngược trở lại. Nhưng ta không thể ngăn cản được...

Một giọt nước mắt trào ra. Ta đơn giản là không dám cùng nhị sư huynh đối diện nữa.

Ta nói: “Nhị sư huynh, đệ hỏi một vấn đề cuối cùng nữa thôi. Huynh... huynh đã bao giờ thích đệ chưa?”

Nhị sư huynh vẫn im lặng như trước.

Im lặng, đó không phải là biểu hiện của sự đồng tình sao? Như vậy, lúc này đây sao ta có thể tự lừa dối bản thân cho rằng sư huynh vẫn thích ta?

Lòng ngực như bị nhát dao vô hình đâm vào, ta nhìn Trình Hâm, lại nhìn nhị sư huynh.

Trình Hâm yếu ớt hé mở mắt. “Phốc”, hắt nôn ra một ngụm máu.

Nhị sư huynh nhẹ nhàng ôm chặt hắn vào lòng, dịu dàng bảo hắn cố chịu đựng một lát nữa thôi, rồi sẽ mang hắn đi gặp đại phu ngay bây giờ.

Trình Hâm lắc lắc đầu, nói: “Thân thể ta ta là người rõ nhất. Từ Ngọc, biểu ca cầu xin đệ giúp ta thực hiện nguyện vọng cuối cùng. Đệ hãy giết hắn, giết hắn, giết hắn...”

Một câu “Giết hắn” kia nghe như thế nào cũng giống lời thôi miên lên người nhị sư huynh.

Nhị sư huynh ban đầu không nói gì. Nhưng ngay khi Trình Hâm lại phun ra một ngụm máu nữa thì sư huynh lại kêu “được”, hai tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt của Trình Hâm.

Nhị sư huynh ôm chặt lấy Trình Hâm rồi đặt y trở lại mặt cỏ.

Sau đó, sư huynh cầm lấy kiếm của Trình Hâm lao tới chỗ ta.

Chúng ta không phải là sư huynh đệ đồng môn sao? Quan hệ của chúng ta sao lại biến thành thế này? Tại sao?

Ta hoảng hốt nắm chặt lấy chuôi kiếm, bối rối nhìn nhị sư huynh.

Nước mắt cứ thế tràn ra khiến cảnh tượng trước mắt ta mờ nhòe đi.

Nhị sư huynh nay đã biến thấy mấy người đây? Ngô, một, hai, ba, bốn... Rốt cuộc là mấy đây? Sao ta lại không nhìn rõ được?

Sau đó ta có cảm giác có vật gì đó đâm vào bụng ta. Ta cố gắng nhìn kỹ vật dưới bụng mình là thứ gì. Là một mũi kiếm. Trượt theo mũi kiếm, ta lại nhìn thấy bàn tay của nhị sư huynh đang nắm chặt chuôi kiếm kia.

Nước mắt cứ xô đẩy nhau trào ra. Nếu không phải tại nó ta như thế nào lại không thể tránh được một kiếm này. Ta tuyệt đối có khả năng tránh đi... Tuyệt đối không phải bởi vì nhị sư huynh, không phải vì nghĩ tới sư huynh mà cứ đứng đó để chịu mũi kiếm kia...

Tuyệt đối không phải như vậy...

Ta lui lại vài bước đồng thời mũi kiếm kia cũng từ từ rút ra.

Máu cứ thế chảy ra nhuộm đỏ cả xiêm y.

Hôm nay ta không có ý đi ngoạn cảnh nhưng sao lại vẫn mặc một bộ trắng chữ. Cũng không phải cứ mặc đồ trắng thì mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp, sáng ngời gì...

Màu trắng, màu trắng... lúc này chỉ đơn giản là một màu trong vô vàn màu sắc mà thôi.

Có màu trắng ắt có màu đen... mà hai màu này khi giao nhau không phải vẫn là màu xám sao...

Nhị sư huynh, huynh xem, màu trắng này đã bị nhuộm đỏ, còn đâu là vẻ sáng ngời, thanh khiết cơ chứ...

Sinh mệnh chính là màu đen, mười hai năm vừa qua là màu trắng, hai cái hợp lại để rồi giờ đây chính là màu xám...

Sư huynh nhẹ giọng hỏi: “Vì sao không tránh?”

Bởi vì đệ không thấy, bởi vì đệ không biết phải tránh như thế nào...

Bởi vì... đệ không bao giờ tin huynh sẽ giết đệ...

Nhị sư huynh, huynh nói xem, đệ bây giờ phải làm cái gì đây, đệ phải như thế nào...

Nhị sư huynh, huynh nói xem, đệ có phải không nên yêu huynh đến mức này không...

Lúc này, không biết ở đâu có mười nữ nhân áo trắng xuất hiện bao quanh nhị sư huynh.

Màu trắng thật chói mắt, ta chớp chớp mắt, nhìn thấy một người. Là vị tỷ tỷ vẫn hay chăm sóc ta.

Nàng nhìn ta.

Nàng nói: “Nhiên nhi, lại đây.”

Ta liếc nhìn sang phía nhị sư huynh, trong lòng ngũ vị lẫn lộn.

Ta thì đã bị thương, một mình nhị sư huynh phải chống lại mười cao thủ của Thủy Nguyệt cung tuyệt nhiên không có phần thắng.

Ta đối nàng lắc lắc đầu, rồi lại nhìn về phía nhị sư huynh, nói: “Ta không quan tâm huynh luôn thương đệ cũng chỉ là nghĩ đến người khác. Vì vậy, đệ vẫn cảm ơn huynh mười hai năm qua vẫn luôn yêu thương đệ.”

Sư huynh nhăn mày lại, nói: “Đệ mau đi.”

Ta đối sư huynh lắc đầu, nói: “Đây là lần cuối cùng đệ giúp huynh.”

“Tô Nhiên...”

“Nhị sư huynh!” Ta cắt ngang lời nói của sư huynh, hít một hơi rồi lại nói tiếp: “Lúc này đây là lần cuối cùng đệ giúp huynh. Coi như là ân tình đệ trả cho huynh vì mười hai năm vừa qua. Qua ngày hôm nay... chúng ta coi như chưa từng quen biết.”

“Nhiên...”

Xoay người lại, không để ý đến tâm trạng của sư huynh nữa, ta dùng chính Ly Tâm kiếm pháp hướng tới các nàng.

Vị tỷ tỷ thường chiều cổ ta vội nói: “Tô Nhiên, ngươi không nên đánh nữa, trên người ngươi đang bị thương nặng...”

“Tô Nhiên, Tô Nhiên, ngươi sao lại ngu ngốc đến vậy chứ, hai người các ngươi không thể thắng nổi đâu...”

Đúng vậy, các tỷ nói rất đúng, hai người chúng ta không thể thắng được...

Một khắc sau, trên người ta cùng nhị sư huynh đã chằng chịt vết thương.

Lúc ta bị đâm một kiếm, có vị tỷ tỷ nào đó vội vàng rút kiếm lại, nhanh chóng ôm lấy ta lao thẳng ra khỏi vòng người này.

“Tô Nhiên, Tô Nhiên, ngươi sao lại ngu ngốc đến mức này...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta nhẹ xoa hai má nàng, hỏi: “Tỷ tên gì?”

“Nhược Ly.”

Khóe môi cố nhếch lên, ta nói: “Nhược Ly tỷ tỷ, hãy buông ta ra, tỷ không thể ở cạnh ta, ta sẽ hại tỷ mất...”

“Tô Nhiên...”

“Nhược Ly...”

“Nhiên nhi, kỳ thật ta... thích ngươi...”

Hốc mắt bao phủ bởi một tầng nước, ta cắn chặt môi, không nói được câu nào.

“Tô Nhiên, Tô Nhiên, Tô Nhiên... Ta vẫn luôn thích ngươi, vẫn luôn âm thầm theo sau ngươi. Tô Nhiên... ta rất thích ngươi, thích đến mù quáng, mù quáng mất rồi...”

“Nhiên nhi, nếu người mà chết, ta đây nguyện theo ngươi. Bởi vì ta biết ngươi rất sợ cô đơn.”

“Nhiên nhi, nếu ngươi thật sự đi tìm cái chết ta cũng không thiết sống nữa.”

Ngày này, ta và Nhược Ly tỷ đã trở thành phần đồ của Thủy Nguyệt cung. Ba người chúng ta đây cũng chỉ có thể kéo dài thêm thời gian ra mà thôi.

Trong đầu ta thoáng nhớ lại câu nói của một vị tỷ tỷ.

Cung chủ quan tâm đặc biệt thế đối với Tô công tử là vì hắn trông rất giống đệ đệ của cung chủ...

Nếu theo thông lệ trong Thủy Nguyệt cung, một khi ám sát thất bại thì các tỷ tỷ kia sẽ không tái làm lại nhiệm vụ đó nữa. Nhưng tại sao với sư huynh lại không? Mà Trình Hâm chính là kẻ mua tính mạng của nhị sư huynh.

Ta quay sang nhìn Trình Hâm, xâu chuỗi các sự kiện lại...

Lúc này trên người nhị sư huynh đã bị vô số sương la quấn quanh người. Ta khẽ động thân pháp bay về phía Trình Hâm, nắm lấy yết hầu của hắn.

Thấy vậy, nhị sư huynh thất thanh kêu lên.

“Nhiên nhi! Đệ nếu không muốn ta hận đệ suốt đời thì mau thả Trình Hâm ra.”

Không để ý đến lời nói của nhị sư huynh, ta quay đầu sang phía mấy vị tỷ tỷ áo trắng kia nói: “Hắn là đệ đệ của cung chủ. Thả trang chủ Âm Tử son trang và Nhược Ly ra, ta sẽ tha cho hắn.”

Các nàng đánh mắt nhìn nhau, một người lên tiếng: “Ta làm sao phải tin ngươi?”

Lạnh lùng cười, tỷ mạnh kiếm lên cổ Trình Hâm, ta nói: “Tin hay không tùy các ngươi.”

Lúc này có một vị tỷ tỷ nói với người bên cạnh: “Tỷ tỷ, cung chủ đang ở trong thành. Hay là để ta đi hỏi thực hư ra sao?”

Mấy vị tỷ tỷ còn lại gật đầu đồng ý. Trong không trung, một thân ảnh vụt bay đi.

Ta biết lúc này mình chỉ có thể hi vọng mà đứng đây thôi.

Máu từ miệng vết thương chảy ra càng nhiều. Khung cảnh trước mắt ta dần thu nhỏ lại.

Ta không biết mình đã đứng bao lâu rồi, chỉ biết lúc này đây toàn thân đều ê ẩm, đau đớn không ngừng. Ta vốn không thể quen với cái khổ hình của Ly Tâm kiếm pháp nên giờ đây ta chỉ còn dựa vào chút lý trí cuối cùng để khỏi ngã mà thôi.

Không biết qua bao lâu, vị nữ tử vừa rồi đã trở về. Bên cạnh nàng là một thân ảnh hắc y thân nhiên bước lại – là cung chủ.

Cung chủ hé mắt lạnh lùng liếc nhìn nhị sư huynh một cái rồi quay sang bảo ta: “Thả hắn.”

Nếu hắn đến muộn một chút nữa ta nghĩ mình đã gục trên mặt đất mất rồi. Khóe môi nhếch lên, ta nói: “Ngươi nên biết rằng, hiện tại ngươi ra điều kiện là ta chứ không phải ngươi.”

Hắn hít một hơi nói: “Nếu ngươi thả hắn thì ta sẽ cho ngươi một con đường sống.”

Thoáng chốc ta nghe thấy giọng Nhược Ly khẽ nói: “Đồng ý đi. Cho dù chuyện gì xảy ra, chỉ cần còn sống là còn hi vọng...”

Cái hi vọng đó ta không cần. Thứ ta muốn là tính mệnh của nhị sư huynh.

Cười khẩy, ta nói: “Ta không cần.”

Cung chủ nhếch môi, nhìn ta bằng đôi mắt lạnh băng.

Không hề sợ hãi, ta kiên định nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn nói: “Ngươi muốn cái gì?”

“Thả trang chủ Âm Tử son trang và Nhược Ly ra. Hơn nữa, phải để nàng rời khỏi Thủy Nguyệt cung.”

Hắn cười lạnh, nói: “Ngươi đưa ra thật nhiều điều kiện.”

“Trình Hâm không phải đáng giá đó sao?”

Hắn phát tay áo, ngầm ra lệnh cho mấy vị tỷ tỷ kia buông nhị sư huynh ra. Sau đó, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ ném qua chỗ Nhược Ly.

Nhị sư huynh khẽ nhủ mảy, trong mắt lộ một mạt ưu sầu.

Ta nhìn nhị sư huynh nhẹ giọng nói: “Nhị sư huynh, đây là lần cuối cùng đệ gọi huynh một tiếng nhị sư huynh. Và thỉnh cầu huynh hãy mang Nhược Ly đi.”

“Nhiên nhi!” Hai hàng lệ trong mắt Nhược Ly chậm rãi tuôn chảy, đôi môi mấp máy nghẹn ngào gọi tên ta.

Nàng ngã xuống mặt đất nói: “Nhiên nhi, ta sẽ không li khai ngươi...”

“Nhiên nhi...”

Ta nhìn nàng nói hai tiếng “Xin lỗi”.

Ánh mắt lại dừng lại trên người nhị sư huynh: “Coi như đệ cứu huynh một mạng, huynh hảo chiếu cố Nhược Ly.”

Đôi đồng tử của nhị sư huynh hơi thu lại. Trong đó dường như có mang theo đau đớn, thương tiếc cùng yêu thương nữa.

Nhất định là ta đã nhìn lầm rồi, là hoa mắt thôi...

Ngươi hẳn thích là Trình Hâm chứ không phải ta.

Sư huynh bước tới bên người Nhược Ly muốn dẫn Nhược Ly đi nhưng nàng giãy giụa rất kích liệt.

Phất tay một cái, nhị sư huynh đánh vào sau gáy Nhược Ly khiến nàng bất tỉnh.

Nhị sư huynh bế Nhược Ly lên, nhìn về phía cung chủ nói: “Sớm hay muộn ta cũng sẽ mang Nhiên nhi về.”

Cung chủ đạm cười, nói: “Chỉ sợ ngươi không có cơ hội đó.”

Nhị sư huynh nhẹ cười, nụ cười ôn nhu ngày trước, nói: “... Nếu vậy ta sẽ đem cả Thủy Nguyệt cung cùng chôn theo.”

Cung chủ châm biếm nói: “Khẩu khí thật lớn.”

Sư huynh nhìn ta, nói: “Nhiên nhi, chờ ta.” Nói xong, sư huynh mang Nhược Ly li khai.

Nhị sư huynh, đệ không thể chờ huynh được.

Nhị sư huynh, huynh đã nghe theo Trình Hâm muốn giết đệ, huynh đã đâm đệ một kiếm, huynh đã xoay lưng về phía đệ...

Nhị sư huynh, lúc đó đệ đã hết hi vọng rồi...

Nhị sư huynh, coi như đệ chưa từng biết đến huynh.

Sư huynh mang Nhược Ly đi rồi, cả người ta như bị rút hết xương, mềm nhũn ngã xuống, hai mắt dần nhắm lại.

Thời khắc ta tỉnh lại, bao trùm toàn bộ không gian nơi đây đều một màu đen.

Tối đến mức ta còn không thể nhìn rõ bàn tay mình nữa.

Ta co rúm người lại, đôi đồng tử bắt đầu thích ứng với bóng tối.

Nơi này rất tối, ngoại trừ một lỗ thông nhỏ trên cao ra thì không còn gì nữa. Sắc trời bây giờ đã tối, có thể có nhiều mây đen nên không có chút ánh trăng nào lọt vào đây được.

Nơi này chính xác là ngục giam.

Dưới lớp rơm, ta chợt nghe thấy có tiếng chuột kêu “chi chi”, còn có cả con gì đó đang bò lại nữa.

Muốn đứng dậy tránh sang một bên mới biết cơ thể không nghe theo mình. Vừa nhồm dậy đã ngã sấp xuống mặt đất rồi.

Lúc này ta mới để ý thấy mấy vết thương trên người đã ngừng chảy máu. Chúng đều đã được băng bó, bôi qua dược cẩn thận. Cứ như vậy, ta ở trong này đã được năm ngày.

Năm ngày này, ta không nhìn thấy ai ra vào, không cơm, không nước.

Mấy ngày đầu trong này, những lúc độc phát tác, thân thể ta đau đớn vô cùng, mồ hôi trút ra như tắm. Lúc đó ta vẫn còn có thể vận vẹo thân mình được. Nhưng đến ngày thứ năm, toàn thân ta rã rời, không còn sức cử động nữa. Ngoài việc ta có thể thở và hé mắt ra thì ta cũng chẳng khác một xác chết là mấy.

Ta có cảm giác mình càng ngày càng tới gần cổng Diêm Vương rồi.

Nhắm mắt cũng như mở mắt, toàn bộ đều là một màu đen.

Trong lòng ta giờ đây đã bị một màu đen bao lấy.

Ngoài màu đen ra thì không còn gì khác. Lúc này trong đầu ta lại thoáng lên vài hình ảnh mờ nhòe, lúc ẩn lúc hiện.

Có sư phụ, có đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh. Nhược Ly, còn có cả mẫu thân nữa...

Mẫu thân, ta đã từng nói rằng người hãy chờ ta học xong sẽ về dẫn người đi. Tiếc rằng ta đây không thể thực hiện lời hứa được rồi, vĩnh viễn không được rồi.

Hài nhi thực sự xin lỗi...

Nửa mơ nửa tỉnh, ta hình như có nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng bước chân dừng lại, sau đó là tiếng “leng keng” của kim loại.

Sau đó là một giọng nói của nữ nhân: “Hắn chết chưa?”

Lại cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng bắt mạch cho ta, nói: “Hắn vẫn còn sống, bất quá nếu cứ tiếp tục như thế này thì sớm hay muộn cũng chết thôi.”

“... Thật sao? Cung chủ đã nói qua, muốn hắn phải sống không bằng chết.”

“Cũng may mấy ngày nay cung chủ bận chiều cố Trình thiếu gia, nếu không đứa nhỏ này đã sớm chết rồi.”

“Đúng vậy. Không biết mệnh hắn còn có thể kéo dài trong bao lâu nữa.”

“Từ Lăng, người mau cho hắn uống thuốc, hắn còn phải chờ cung chủ đến trị tội nữa.”

“Được.”

Các nàng cho ta ăn một viên thuốc rồi đi luôn. Âm thanh cuối cùng ta nghe được chính là tiếng khóa sắt va chạm.

Nguyên lai tính mệnh của ta giờ đây cũng chỉ được tạm được giữ lại mà thôi.

Không biết là ai đã nói: Một khi chưa chết thì vẫn còn hi vọng? Thật mỉa mai...

Qua hai ngày, cung chủ rốt cục cũng đã tới.

Cái gì là sống không bằng chết? Kỳ thật, lúc một người ngay cả cái chết cũng không sợ thì còn để ý gì đến điều đó nữa?

Cung chủ đến bên ta, giáng mấy bạt tai, phé hết võ công...

... Vậy là mười hai năm vất vả, mười hai năm tôi luyện, tất cả đều đã mất.

Không thể khóc, không được khóc. Có khóc cũng không thay đổi được điều gì. Tô Nhiên, người phải dùng cảm mà đối diện với hiện thực này đi. Hít hít mũi, ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào cung chủ.

Hắn cười lạnh, rút kiếm bên người ra cứa thẳng vào cổ tay, cổ chân đem gân ta cắt bỏ...

Đau đớn lên đến đỉnh điểm, nhưng ta quyết không la lên dù một tiếng nhỏ.

Hắn xoay người, nhìn mấy nữ nhân nói: “Đem hắn vứt xuống biển.” Rồi rời đi luôn.

Có một vị nữ nhân ôm lấy ta mang đi.

Khuôn mặt của nàng ta có chút quen mắt nhưng ta không tài nào nhớ đã từng gặp qua ở đâu.

Bỗng nhiên nàng nhẹ giọng nói: “Nhược Ly đã chết.”

Sững người, ta bàng hoàng nhìn nàng.

Nàng nói, Nhược Ly ban đêm đã xông vào Thủy Nguyệt cung, cung chủ một chỉ chương đã đánh chết nàng. Xác của nàng đã bị ném xuống biển rồi.

Ta nói thế cũng tốt. Ít nhất ta cũng sẽ sớm gặp nàng thôi.

Trên mặt nàng từ lúc nào đã xuất hiện hai hàng lệ. Nàng nói: “Nhược Ly là một người tài, ta đến Thủy Nguyệt cung trước nàng. Nơi đây có một quy định rất nghiêm ngặt, nếu trong ba năm mà không học đến tầng thứ tư thì sẽ bị đẩy ra sau núi làm mồi cho dã thú. Ta tư chất không tốt, hết ba năm mà vẫn chưa học thành. Cũng may là có Nhược Ly thỉnh cầu mới có ta ngày hôm nay...”

Không lâu sau, nàng đã đưa ta đến vách núi. Phía dưới là từng con sóng gầm gào, thi nhau cầu xé vách đá.

Nàng đưa cho ta mấy món đồ.

Một tấm kim bài ngũ sư huynh tặng ta. Hai miếng ngọc bội, một của sư phụ cho ta, còn cái kia là do ta cướp trên người khổng tước nam nhân. Ngoài ra còn có... một túi hương...

Nàng nói, ngày trước ta bị thương, nàng đã thay y phục cho ta và giữ lại, giờ đây hoàn trả lại cho ta.

Chỉ chốc lát nữa thôi, ta phải rời đi thế gian này, tốt nhất là vẫn nên giữ lại bên người.

Nàng đem mấy thứ đó nhét vào trong áo ta.

Ta nói một tiếng “Cảm ơn” rồi lại nói muốn tự mình nhảy xuống biển kia.

Nàng đặt ta xuống mặt đất. Ta nghĩ muốn bước đi nhưng do gân tay gân chân đã đứt nên căn bản ta không thể đi được.

Ta sử dụng toàn bộ sức lực còn sót lại lết tới mép núi. Muốn nhảy nhưng nghĩ đến túi hương trong ngực ta lại cảm thấy một trận co rút đau đớn.

Vật trong túi hương kia chính là minh chứng cho tình cảm của ta đối với nhị sư huynh.

Thứ tình cảm này có thể kéo dài bao lâu? Thứ này không thể nhìn được cũng không thể nắm lấy được.

Ta chỉ biết rằng nó quan trọng hơn cả mạng sống của ta. Chính vì vậy, ta không thể để nhị sư huynh xảy ra chuyện được.

Nhẹ cười, ta nhìn nàng nói: “Tỷ có thể giúp ta lấy túi hương ra được không?”

Nàng sừng sốt đi đến bên ta, giúp ta lấy túi hương ra.

Ta lại nói: “Làm ơn đốt nó đi. Cảm ơn.”

Nàng giương mắt nhìn ta có chút khó hiểu.

Không nói câu gì, ta nhảy xuống biển.

Trong không trung, ta có nghe thấy giọng nói của nhị sư huynh thất thanh gọi ta.

“Nhiên nhi, Nhiên nhi, Nhiên nhi...”

Nhị sư huynh, ngươi đã đến chậm một bước rồi.

Nhị sư huynh, Tô Nhiên ta rốt cũng vẫn không được gặp mặt huynh lần cuối.

Nhị sư huynh, kỳ thật cho đến tận bây giờ ta vẫn rất thích ngươi.

Tình cảm không phải là vật trao đổi, ngươi cho ta một ít, ta báo đáp ngươi một phần...

Bởi vì nó không phải đồ vật cho nên dù biết tình cảm của ngươi dành cho ta là giả ta cũng vô pháp thu lại được...

(Vậy là tình cảm giữa Tô Nhiên và nhị sư huynh đến đây là kết thúc rồi....)

(beta: Ghét nhị sư huynh!!! Nhiên nhi thật đáng thương, chưa nhận được gì mà đã phải hy sinh nhiều đến thế này rồi... L)

(Kumiko: Ta ko mún làm mất hứng nhưng ta chờ ngày này lâu rồi. Ôi, anh công của ta sắp xuất hiện J)

(YY: í ồ, hô hô hô, đồng ý với Ku của e, cho tên này phần tầu nhanh đê, để cho a công chính appear and shine nào, hô hô hô)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Chương 15-1: ThượngEditor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

(Trong chương này, Gà dùng từ “hắn” để chỉ nhị sư huynh, còn “y” là nói về Tô Nhiên nhé ^^)

Ánh trăng rằm thanh mát trải rộng cả hoa viên.

Hắn ngồi thất thần trên bàn đu, cứ ngồi yên như vậy.

Bỗng nhiên, dây đu được một lực nhẹ tác động.

Người kia nói: “Thứ này phải di chuyển mới thú vị, không phải sao?”

Hắn quay đầu lại, là một khuôn mặt tươi cười ôn nhu.

Toàn thân người kia tỏa ra một luồng khí ấm áp. Hắn khẽ lên tiếng: “Trình Hâm.”

Vào năm mười một tuổi, hắn mới vào Phụng Hoàng sơn trang. Tại nơi này hắn đã gặp một đứa nhỏ.

Đứa nhỏ này rất ít nói. Đang còn bé như vậy mà đã phải xa nhà, thế nhưng lại không khóc không nháo gì cả.

Sư phụ nói đứa nhỏ này gốc đàn cho nên bị người nhà đưa vào sơn trang. E rằng mãi mãi phải ở lại nơi đây.

Đứa nhỏ này có đôi mắt thực trong, thực sáng. Nhưng khi y đối diện với người ngoài đôi mắt lại ánh lên sự đề phòng, cẩn thận.

Bảo đứa nhỏ này rửa bát, y lại rửa không sạch; bảo giặt quần áo thì y đem quần áo nhúng vào trong nước rồi nhấc ra luôn; bảo chẻ củi thì y vịn vẹo thân mình bỏ được mấy nhát rồi lăn quay ra nằm.

Đứa nhỏ này lần đầu tiên lên tiếng là khi ngũ sư huynh của hắn nhéo tai y mắng: “Người là đồ vô dụng”.

Đứa nhỏ này gào khóc thảm thiết, hai mắt ngấn lệ nhìn ngũ sư huynh nói y không phải đồ vô dụng, chẳng qua y chỉ mảnh mai thôi. . .

Tại thời điểm đó, hắn cảm thấy được đứa nhỏ này không hề ngốc, trái ngược lại, y còn khá thông minh.

Đứa nhỏ này bé tuổi nhất, là tiểu sư đệ của hắn.

Bắt đầu từ khi đứa nhỏ này lên tiếng, y bắt đầu không dè chừng gì, bắt đầu khóc bù lu bù loa.

Khi bị các sư huynh sai việc, y chân trước chân sau đã ôm lấy sư phụ kể khổ.

Lúc ban đầu, sư phụ cũng chẳng quan tâm gì. Thấy vậy, y lại sấn sổ tới ôm chân, ôm tay, túm ống tay áo, bám chặt lấy đùi, đôi khi còn hạ xuống một nụ hôn trên trán sư phụ nữa.

Hắn đã hoài nghi đứa nhỏ này chắc không biết xấu hổ là gì.

Trên khuôn mặt của sư phụ đã dần lộ ra mảng hồng. Từ đó trở đi, đứa nhỏ này đã trở thành báu vật của Lạc Nguyệt các, là đồ đệ yêu của sư phụ.

Đứa nhỏ này rất mềm mếp, chuyện bé như con kiến cũng bị y xé ra thành con voi.

“Sư phụ, ngũ sư huynh hôm nay cắt một phần thịt của con, hại con không cao lên được.”

“Sư phụ, tứ sư huynh hôm nay không cho con ăn điểm tâm, nói con ăn sẽ béo. Đồ nhi chỉ muốn cao lên thôi mà.”

“Sư phụ, sư phụ...”

Cả ngày, y chỉ có chạy đi chạy lại quanh sư phụ mà luyện thuyên đủ điều.

Đứa nhỏ này tuy cả ngày chỉ có chạy lăng xăng nhưng y lại là người đầu tiên luyện thành Thủy thượng phi.

Trên trán sư phụ gân xanh mỗi ngày như ần như hiện vì đứa nhỏ này. Không thể nhịn được nữa, sư phụ cho y một cái bình mặt rồi lấy cớ có chuyện đi mất tiêu luôn.

Những ngày về sau, đứa nhỏ này luôn mang bên mình bình mặt kia, đi một bước liếm một miếng, trái liếm, phải liếm... y cười đến là hạnh phúc.

Mỗi khi y trưng ra bộ mặt ngây thơ trong sáng kia đều làm cho chúng sư huynh đệ hắn phải điêu đứng. Bọn hắn chỉ còn cách là cầm đầu vào luyện võ mà thôi.

Sư phụ đi rồi, mấy người bọn hắn cảm thấy đứa nhỏ này đáng yêu đến mức muốn khi dễ.

Trừ bỏ hắn ra thì chúng sư huynh đệ mỗi ngày đều sai y một câu, mắng y một lời.

Lúc đó y ngay lập tức trung ra đôi mắt không biết đã róm lệ từ lúc nào nhìn đối phương khiến bọn người kia lại cảm thấy bản thân có lỗi.

Dần dà, y đã sử dụng thuần thục sự lợi hại của đôi mắt kia. Và cứ như vậy, y lại càng trở nên đáng yêu trong mắt mọi người.

Đứa nhỏ này dường như cũng phát hiện ra một chiêu kia vẫn không đủ lợi hại. Đôi đồng tử khẽ di chuyển, y lại nhìn người ta cười, lại nói, rồi lại cười. . .

Ngẫu nhiên còn đưa vài cái nhìn ân tình nữa.

Đôi mắt xinh đẹp kia thực sự rất quyến rũ.

Lúc ban đầu, nụ cười của y chỉ khiến cho mấy người bọn hắn cảm thấy lồng ngực không khỏi loạn nhịp, phải dừng lại mà cười cùng y.

Nhưng khi đứa nhỏ này lớn lên, không một ai có thể cưỡng lại được nụ cười ấy.

Nụ cười của đứa nhỏ này thật đẹp. . .

Không biết sẽ có bao nhiêu người phải điều chỉnh khi nhìn thấy nụ cười lay động tâm hồn kia đây?Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Thoáng cái, mười hai năm đã trôi qua.

Sư phụ nói năm người võ công giỏi nhất sẽ được xuất môn.

Hắn biết đứa nhỏ này rất thông minh. Mặc dù thường ngày y chỉ quanh quẩn vạ vật đầu đó, không chăm chỉ luyện võ nhưng y lại được trời phú cho thiên bẩm của người học võ.

Bất quá, thể trạng của y quá yếu. Với nội công này của y nếu sống trong giang hồ vô tình này thì thật là nguy.

Chính khi đó, đứa nhỏ này lại khiến hắn một phen kính nể.

Chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn mà y lại luyện xong Thủy thượng phi.

Theo hắn được biết, bộ kinh công này không phải ai muốn là cũng có thể học. Muốn học được còn phải dựa cả vào duyên phận nữa.

Trang chủ cũng từng nói, bộ kinh công này trong trăm vạn người mới có một người có thể lĩnh hội được.

Hắn cũng đã học qua, nhưng hắn lại thất bại.

Đứa nhỏ này thể mà lại học được.

Cứ hai năm sẽ có một đợt tỷ thí võ công. Muốn thắng cũng không phải dễ, ấy vậy mà ngay lần đầu tiên, y đã chiếm được vị trí thứ tư.

Hắn bước ra đến cổng lớn của sơn trang, trong lòng nhớ lại khung cảnh mười hai năm sống chung với y. Vậy mà giờ đây phải chia tay, hắn có chút trống trải.

Hắn đã thử hỏi y có muốn hay không quá giang đến nhà hắn một chuyến.

Sau một hồi suy nghĩ, y cũng đã gật đầu đồng ý.

Trên đường trở về nhà, hắn không hề cảm thấy mệt nhọc, trái lại còn thấy rất hạnh phúc.

Người ở bên cạnh hắn lúc này dường như cũng rất vui.

Trên đường, bọn hắn gặp phải mười nữ sát thủ.

Y vì hắn mà bị thương.

Trong lòng hắn chợt cảm thấy chua xót.

Y nói: “Ta thích huynh”.

Điều đó khiến hắn có phản ứng sốt. Thích? Vì sao hắn lại không cảm nhận được điều đó từ trước?

Hắn cũng nói: “Ta cũng thích đệ.”

Y nở một nụ cười mãn nguyện, một nụ cười hạnh phúc tựa như cảm giác nắm chặt cả thế gian này trong tay.

Có điều, chính mắt hắn trông thấy y vì hắn mà bị trọng thương. Hắn không khỏi hận bản thân.

Hắn thầm nghĩ: “Ôi Nhiên, ta không thể liên lụy tới đệ được nữa.”

Một ngày, khi đứa nhỏ đang chìm trong giấc mộng, hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên mắt y khẽ nói: “Nhiên nhi, chờ ta xử lý xong mọi chuyện, ta sẽ đến kinh thành tìm đệ...”

Hắn rời đi.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái gì gọi là nhớ nhung.

Hắn về tới Âm Tử sơn trang. Mỗi ngày đều đau đầu với công chuyện của sơn trang. Nhưng cứ nghĩ đến nụ cười của y, hắn lại không khỏi chạnh lòng.

Mấy tháng sau, hắn đột nhiên trông thấy bóng y trong Tử Dạ sơn trang.

Y tựa hồ như muốn huyết tẩy toàn bộ Tử Dạ sơn trang. Y làm được, tất cả đều dựa vào Ly Tâm kiếm pháp.

Y thực điên cuồng, cũng thực cố chấp. Điều đó khiến hắn rất khó tâm Y nói y đã gia nhập Thủy Nguyệt cung.

Hắn cũng biết, y vào Thủy Nguyệt cung cũng chỉ vì hắn, vì muốn tìm hắn, vì muốn biết ai muốn ám sát hắn...

Đứa nhỏ này thực ngốc.

Hắn ôm chặt đứa nhỏ này vào trong lòng. Hắn muốn cả đời này sủng y, cung chiều y...

Giây phút hạnh phúc này trôi đi rất nhanh. Y bề bộn rất nhiều việc, tới tới lui lui, có lúc biệt tăm biệt tích cả khoảng thời gian dài.

Hắn không biết phải làm sao mới ổn thỏa.

Đứa nhỏ này luôn che chắn cho hắn. Y sẵn sàng hóa thân thành một trường kiếm chém bỏ tất cả các trở ngại trên đường của hắn.

Kỳ thật, hắn rất muốn nói với đứa nhỏ này: Người mới là người cần được bảo vệ chứ không phải ta... Người chỉ cần đứng bên cạnh ta là tốt rồi.

Y đã giết toàn bộ thế lực muốn ngăn cản bước tiến của hắn.

Điều đó khiến hắn vừa ấm áp vừa lo lắng. Hắn sợ y vì hắn mà bị thương, càng sợ không may y vì hắn mà chết... (Sợ thì cứ sợ mà đến lúc người ta suýt chết cũng có làm gì được nên hôn đầu!!! Xi!!)

Sau đó, hắn trở thành tân trang chủ của Âm Tử sơn trang.

Không lâu sau đó, y lại xuất hiện trước mặt hắn.

Y vẫn như trước, mắt trước mắt sau là biển mắt, vẫn bướng bỉnh và cực kỳ đáng yêu. Điều đó càng làm cho hắn không thể buông tay.

Một ngày kia, hắn phải đích thân rời sơn trang một chuyến. Cho dù luyến tiếc nhưng hắn vẫn phải đi. Dù sao vị trí trang chủ hắn cũng mới ngồi, nên rất nhiều việc bản thân vẫn phải tự giải quyết.

Sáng sớm hôm sau, y đến phòng hắn nói muốn tiễn hắn rồi châm một chén trà.

Vừa ngửi thấy mùi lạ, hắn biết đây là mê hồn dược. Ngoài làm người ta hôn mê ra thì cũng không có tác dụng phụ nào cả.

Có điều, y không biết, từ nhỏ hắn ăn độc dược như ăn cơm. Cho nên với loại mê hồn dược này đối hắn mà nói không thể có tác dụng.

Hắn uống xong, lại không nghĩ rằng dược này lại mạnh đến vậy, khiến hắn hôn mê một thời gian.

Lúc tỉnh lại, hắn phát hiện trên người mình chỉ có mặc độc một lớp áo mỏng bên trong mà thôi.

Vội vàng khoác thêm áo, hắn lao ra khỏi phòng gọi nha hoàn lại hỏi chuyện.

Nha hoàn không khỏi bàng hoàng nói: “Không phải lão gia đã đi rồi sao?”

Nhiu mây, hắn lao thẳng tới núi Triều Vân. Từ xa hắn đã nhìn thấy y cùng Trình Hâm đang giao đấu.

Võ công của hai người đó chênh lệch rất lớn. Chiều trước chiều sau Trình Hâm đã bị y đánh bại.

Ở trong mắt hấn, cảnh tượng này chính là y đang ức hiếp Trình Hâm.

Hắn dùng Phượng Hoàng kiếm pháp đánh gãy kiếm của y.

Hắn không hiểu, vì sao y lại làm chuyện này?

Sau đó, y lên tiếng hỏi: “Huynh luôn coi ta là thế nhân của Trình Hâm?”

Sao lại thế chứ. Hắn chưa bao giờ thấy y cùng Trình Hâm giống nhau ở điểm nào cả.

Có thể dung mạo vài phần giống nhau, nhưng tâm tính của hai ngược trái ngược nhau hoàn toàn.

Y còn hỏi: “Huynh đã bao giờ thích ta chưa?”

Hắn rất muốn trả lời y một câu “vẫn luôn thích”.

Nhưng trong đầu hắn lại nghĩ đến chỉ vì một hiểu lầm nho nhỏ kia mà y đã giết người khiến câu nói kia của hắn bị chẹn lại trong cổ họng.

Hắn thầm nghĩ: Là bản thân mình sai, mình chưa bao giờ lý giải cho y biết... tất cả chỉ là hiểu lầm... Tô Nhiên, đệ như thế nào lại làm ra sự tình này... Trình Hâm phụt ra một ngụm máu, luôn mồm kêu giết y, giết y, giết y...

Hắn không muốn ra tay.

Chính là Trình Hâm lại phun ra một búng máu nữa làm cho hắn không thoải mái chút nào. Hắn cầm lấy kiếm.

Sinh mạng của Trình Hâm thật oan uổng.

Và giờ đây, tính mạng của y cũng vậy.

Một kiếm đâm xuống, hắn nghĩ y sẽ tránh đi, không ngờ y lại đứng yên...

Lòng hắn như bị ngàn mũi châm đồng loạt hạ xuống.

Y vội vàng thối lui về sau vài bước khiến cho xiêm y bị nhiễm đỏ cả mảng.

Lúc sau, hắn chỉ cảm thấy trước mắt đều là màu đỏ tươi mà thôi. Sau đó, có mấy vị nữ nhân bao quanh bọn họ.

Đột nhiên, có một nữ nhân nói: “Nhiên nhi, lại đây.”

Y lắc đầu, không chịu qua.

Y nhìn hắn nói: “Lúc này đây là lần cuối cùng ta giúp huynh. Coi như là ân tình ta trả cho huynh vì mười hai năm vừa qua. Qua ngày hôm nay... chúng ta coi như chưa từng quen biết.”

Sau một hồi trao đổi, y một mực cứu lấy mạng hắn cũng như mạng Nhược Ly.

Hắn vốn nghĩ chờ hắn trở về liền điều động Âm Tử sơn trang cùng Phượng Hoàng sơn trang tới Thủy Nguyệt cung đòi người.

Phượng Hoàng sơn trang cách Âm Tử sơn trang quá xa. Ngựa chạy báo tin ngày đêm cũng phải mất nửa tháng. Trong khi đó, hắn mới chỉ tiếp nhận vị trí trang chủ này.

Chuyện cứu người buộc phải trì hoãn một thời gian.

Tâm phiền ý loạn, hắn bước tới phòng của y.

Hắn điên cuồng đảo lộn mọi thứ trong này, trên mặt đất đã ngổn ngang vô số mảnh vụn.

Ngoài cửa bỗng có một nha hoàn thậm thụt. Nàng dè dặt đi vào đưa cho hắn một tập giấy.

Lật xem tờ đầu tiên, trên đó chỉ có đúng một câu.

Nhị sư huynh, ta thích huynh.

Khóe môi hắn nhếch lên.

Ngồi xuống mép giường hắn lại tiếp tục mở giấy ra xem.

Nhị sư huynh, ta thích huynh. Nếu huynh là lá cây, ta sẽ làm cành cây. Nếu huynh là cây xanh, ta sẽ làm mặt đất. Nếu huynh là đóa hoa, ta sẽ làm lá cây. Nếu huynh là mây trắng, ta sẽ là trời xanh. Nếu huynh là lá trà, ta sẽ làm ấm trà...

(Kumiko: Còn ta sẽ là người chặt cây, đào cây, xua mây, đập vỡ ấm trà *cười nham hiểm*, YY: nụ cười lộ rõ bản chất nhá, này thì trong sáng này, >.
<^)

Đứa nhỏ này vẫn đáng yêu như vậy.

Đem cả tập giấy đọc qua một lượt, lòng hần lại quặn đau.

Mấy ngày sau, hạ nhân thông báo với hần Nhược Ly đã rời đi.

Nàng đi rồi và không có trở lại nữa.

Hần ngẫm phải người đi bắt một vài thuốc hạ của Thủy Nguyệt cung để điều tra.

Nhưng bọn người của Thủy Nguyệt cung không chịu hé ra một lời.

Mấy ngày sau, hần lại nghe được thông tin cung chủ Thủy Nguyệt cung đã phế toàn bộ võ công của y, đồng thời cắt bỏ gân chân gân tay. Đã vậy còn muốn ném y xuống biển làm mồi cho cá.

Hần vội vàng ra roi thúc ngựa lao thẳng tới vách núi.

Có điều, hần đã đến muộn một bước. Y đã nhảy xuống biển.

Ở đó còn một nữ nhân áo trắng.

Trên mặt nàng vẫn còn lưu lại nước mắt, trong tay còn siết chặt một túi hương.

Nàng nhìn hần hỏi: “Ngươi là trang chủ Âm Tử sơn trang?”

Hần gật đầu.

Nàng nói: “Nhược Ly đã từng nói, Tô Nhiên... thích nhất là ngươi.”

Hần biết, y vẫn luôn nói vậy...

Nàng cầm túi hương trong tay đưa cho hần.

Nàng nói: “Thứ này là của Tô Nhiên, hần không chịu mang theo bên người, muốn ta đem đốt đi...”

Nàng còn nói nàng với y cũng không phải quen biết sâu sắc gì nhưng vẫn phải nói một chuyện. Nàng nói đứa nhỏ rất thích hần, thích đến mức không gì có thể đem ra so sánh được.

Hần có chút hoang mang mở túi hương ra. Bên trong lớp vải đỏ có một tờ giấy được gấp gọn gàng.

Mở ra tờ giấy, vẫn là một câu.

Nhị sư huynh, ta thích huynh...

Ngực đau đớn, tâm xót xa...

“Tô nhiên, Tô Nhiên, Tô Nhiên... kỳ thật ta cũng thích đệ lắm...”

“Không, không phải thích, không phải thích mà là yêu...”

Hần phải người lung sục tìm vớt trên biển.

Mấy tháng trôi qua, vẫn như trước, không mây may có tin tức gì.

Không thấy người sống cũng không thấy xác.

Một lần hần ngẫu nhiên nghe thấy mấy người trong phủ nói chuyện, trong thành có mấy người gặp nạn ngoài biển cũng không thể tìm nổi xác. Những người đó đã bị cá cắn nuốt mất xác...

“Đệ mới là người ta cần bảo vệ... Đệ chỉ cần đứng bên cạnh ta là tốt rồi.” Những lời này hần vốn định sẽ nói ra, chỉ là sau này sẽ nói. Nhưng bây giờ thì không thể rồi, vĩnh viễn không thể.

“Tô Nhiên, đệ ở nơi nào...”

“Tô Nhiên, ta yêu đệ...”

Có một số người mất đi người yêu sẽ chôn cả đời trong cõi mê vớng.

Có một số người mất đi người yêu sẽ trở nên cố chấp.

Nhưng, hấn mất đi y, cũng là đánh mất chính mình.

Ba năm sau kể từ lúc y rời xa hấn, hấn thu về vô số nam sủng.

Đôi mắt kia, cái mũi kia, tính tình kia... đều có nét tương tự y.

Cho dù có giống thì cũng chỉ là tương đối mà thôi, không thể là tuyệt đối được, tuyệt nhiên không có người nào có thể thay thế y...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Trước khi tới thời đại này, gia đình ta cũng thuộc vào loại khá, nếu không muốn nói là dư giả.

Lúc tới đây, ta cũng được ở trong một gia đình thương nhân giàu có. Mặc dù không được quan tâm chu đáo nhưng cảm y ngọc thực bên người cũng không thiếu.

Lúc bá sư, trang chủ không hề ngược đãi ta. Xiêm y, chăn gối tuy không phải đồ thượng hảo hạng nhưng xem chừng cũng không phải loại bỏ đi.

Ấy thế mà, lúc này đây, khi mở mắt ra, ta lại ở trong một căn nhà chật hẹp, cũ kỹ.

Bên ngoài hình như có mưa. Không những thế, hình như mưa còn rất lớn nữa. Từ nóc nhà, một hai giọt nước rơi xuống mặt ta.

Ta nghĩ muốn xoay người tránh đi mới phát hiện toàn thân đau đớn kinh khủng, không tài nào động đậy nổi.

Ta bị làm sao thế này?

Nhắm mắt nhớ lại những sự kiện xảy ra trước kia. Ta đã bị chặt đứt gân tay, gân chân cho nên giờ không thể cử động được cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Xem ra, lần nhảy xuống biển này không thành rồi.

Hít hít mũi, ta gắng gượng ngó nghiêng cái đầu nhìn xung quanh.

Phòng nhỏ, chật hẹp, cũ kỹ, chăn vừa nặng vừa cứng, bàn gỗ thì không thể dùng từ nào tả nổi. Ta có cảm giác cái bàn kia được chấp vá từ mấy mảnh gỗ vụn lại, rồi được cắt gọt nham nhở để trở thành một cái bàn. Bên cạnh bàn còn hai cái ghế tồi tàn không kém.

Ta đảo mắt dừng lại ở khung cửa sổ. Khung gỗ xem chừng cũng đã sớm mục rồi...

Đây chính xác là vùng làng quê. Người nào lại ném ta tới vùng này cơ chứ? Hay là ta lại... xuyên không nữa rồi?

Bỗng nhiên, ta nghe thấy có tiếng mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, ta liền ngửi thấy mùi thuốc từ trên người kia toát ra.

Không lâu sau, có một lão nhân đầu đầy tóc trắng bụng một chén thuốc tới bên ta. Lão nhân ngồi xuống mép giường nhìn ta.

Một lúc sau, lão nói: “Người tỉnh?”

Ta hé miệng, muốn trả lời nhưng phát hiện thấy cổ họng đau rát, lời nói không thể nào thoát ra được.

Lão nhân nói: “Lão Trương ở trong thôn ba tháng trước đã vớt được ngưoi. Bây giờ ngưoi mới tỉnh, không nói được cũng là chuyện đương nhiên.”

“...” Lão nhân kia đang nói cái gì thế?

Lão nhân giúp ta uống thuốc rồi bảo ta phải nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa mới có thể cử động được.

Ta ngoan ngoãn ngày ngày chịu khó uống thuốc.

Mấy ngày sau, lão nhân giúp ta ngồi dậy, cẩn thận dìu ta đứng lên.

Lòng ta chưa xót đầy bi thương. Chân tay đã bị người ta cắt đứt gân, ta đã trở thành phế nhân rồi thì làm sao có thể đi lại được nữa đây.

Nhưng ta không ngờ được rằng, lão nhân đó lại có thể giúp ta hồi phục gân cốt.

Ta khụ khụ nói: “Tay chân ta đã bị cắt đứt gân rồi.” Làm sao có thể đi được cơ chứ. Cùng lắm thì ta chỉ có thể tung tăng chạy nhảy ở trong mơ mà thôi.”

Lão nhân đắc ý nhìn ta nói: “Ta đã nối lại cho ngưoi rồi.”

Nuốt trôi lời nói đó, tim gan ta như nhảy tung từng hết cả lên, dường như còn bay hết cả lên trời rồi.

Ta bỏ nhào vào lòng lão nhân, hai tay ôm chặt thắt lưng người, nghẹn ngào nói: “Gia gia, gia gia, gia gia, người thật tốt, người là tốt nhất...”

Gia gia vừa nghe thấy thế liền nở một nụ cười.

Ta ở đây điều dưỡng đã được hai tháng, cơ hồ có thể nói bản thân đã đi lại khá bình thường rồi.

Gia gia nói, xương cốt ta tốt, lại còn trong giai đoạn phát triển nên thân thể mới mau bình phục như vậy.

Gia gia kể rằng, lúc trước lão Trương mang theo đứa cháu đi đánh cá thì nhặt được ta. Trong lúc lão Trương quăng lưới đánh cá thì đứa cháu câu cá và câu trúng ta. Ta được bọn họ đưa vào bờ.

Gia gia nói đây cũng có thể coi là một loại duyên phận nên đã cứu sống ta.

Y thuật của gia gia cực giỏi. Bệnh lớn bệnh nhỏ của mọi người trong thôn đều không làm khó được gia gia. Trừ phi người nào tới tuổi phải đi châu trời thì gia gia mới vô pháp cứu được thôi. Mọi người lớn bé trong thôn đều gọi người là thần y cả.

Ta cũng hoài nghi rằng với y thuật của gia gia thì tiếng tăm của người phải vang danh khắp thiên hạ chứ. Làm thế nào ta lại chưa bao giờ nghe thấy tên tuổi của người? Trước đây, ta không hề có chút ấn tượng nào với cái tên của gia gia cả.

Ngày ngày ta đều ở trong thôn, chẳng mấy chốc ta đã xuất cốc tròn một năm. Ta phân vân có hay không nên quay về kinh thành đón mẫu thân?

Nhưng ta giờ đây nếu trở về gặp mẫu thân có phải trở thành gánh nặng của người?

Thờ dài một hồi, ta vẫn tiếp tục ở trong thôn nhỏ này, vẫn luôn theo sát gia gia, vẫn ở cùng gia gia.

Gia gia thường nói ta giống như heo, cả ngày hết chơi lại ngủ, gió táp mưa sa đánh tới hay mặt trời chiếu thẳng vào mặt vẫn cứ ngủ được, ngày ngủ đến chín canh giờ (18 tiếng lận ư???= heo cũng bị không kịp a~), ngoài nửa canh giờ để ăn ra thì số còn lại đều bám theo bên người làm nũng.

Gia gia cũng thường xuyên chỉ thẳng vào mũi ta nói: Đứa nhỏ này thật không có tiền đồ gì hết, sao ngưoi lại không có chí tiến thủ cơ chứ, ngưoi như thế nào lại chỉ có thế...

Những lúc đó, ta thường giật ống tay áo của gia gia, hít hít cái mũi, hai mắt róm lệ nhìn người.

Sáng sớm hôm nay, người vỗ mạnh một cái vào sau gáy ta, ném cho ta cái hòm đựng thuốc nói: “Đi theo ta. Hôm nay Vương đại thẩm bị cảm mạo, phải qua bắt mạch.”

Ta “nga” một tiếng, từ trên giường bò dậy, cầm hòm thuốc leo đèo theo sau.

Đến nhà Vương đại thẩm, gia gia chẩn qua mạch tượng rồi bắt ta làm thử.

Ta sờ sờ, gật gật đầu.

Gia gia vui vẻ gật gật đầu hỏi: “Thấy gì?”

“Tim của Vương đại mụ đang đập.”

Gia gia nghẹn khí, khụ một chút rồi lại giáng cho ta một cái đập vào gáy.

Ta trung hai mắt oan uổng nhìn gia gia.

Gia gia thở dài rồi nói: “Ngoài ra còn gì nữa?”

“Vương đại thẩm bị cảm mạo.”

Gia gia mỉm cười, mặt giãn ra hỏi: “Nga? Người nói xem, người dựa vào đâu mà biết?”

“...” Ta trầm mặc.

Gia gia thấy ta còn do dự chưa lên tiếng lại nói thêm: “Người cứ nói. Nói sai ta sẽ không mắng người đâu.”

Ta trộm nhìn gia gia một cái, nói: “Gia gia nói thì phải giữ lời đó.”

Người gạt đầu.

Hít hít cái mũi, ta nói: “Sáng sớm nay gia gia có nói qua, Vương đại thẩm bị cảm mạo, bắt con phải mang hòm thuốc theo người tới đây mà.”

Gia gia ngăn người cả nửa ngày. Vương đại thẩm “phì” một tiếng, bật cười.

Gia gia lại đập cho ta một cái vào gáy. Ta ủy khuất nhìn gia gia nói: “Người đã nói là không mắng con rồi mà. Người không giữ lời hứa gì cả.”

Khóe miệng gia gia co giật, nói: “Ta nói không mắng người chứ không nói sẽ không đánh người.”

Ta cắn môi, ai oán nhìn gia gia.

Gia gia thở dài nói: “Đứa nhỏ này không thể đào tạo nổi, không có tiền đồ, không nên thân, không ra hôn...”

Sống lâu với gia gia, ta phát hiện ra người nói rất giỏi nha. Một câu kia gia gia có thể nói liên tục trong vòng cả canh giờ không ngừng nghỉ. Ta bình thường chỉ biết nghe, những lúc đó ta không dám nói gì. Cuộc sống của ta chỉ bình dị như vậy thôi.

Sẩm tối ngày hôm nay, ta ôm đầu lẩn qua lẩn lại, hai mắt nhắm lại nhìn gia gia, miệng không ngừng kêu than: “Đau quá, đau quá, đau quá...”

Gia gia khẽ nhíu mày lộ ra mấy tầng vết nhăn trên trán nói: “Hôm nay giết gà cho người ăn, đừng ồn ào nữa...” Nói ra lời đó mặt gia gia lộ ra vẻ rất đau lòng.

Có trời làm chứng, gia gia nuôi đám gà kia đến mấy tháng rồi nhưng không bao giờ cho phép ta động vào gà yêu của người cả.

Ta cười dài lên tiếng nói: “Dạ...”

Gia gia còn bồi thêm một câu: “Nhớ giết gà trống, đừng lấy gà mái, gà mái còn phải đẻ trứng.”

... Gia gia, người thật keo kiệt nha. Cứ như gia gia biết tổng được suy nghĩ của ta, người híp híp mắt liếc ta nói: “Một con gà mái mỗi ngày đẻ được một quả trứng, trứng lại nở thành gà, như vậy người sẽ được ăn gà thường xuyên.”

... A, gia gia, người thật thật thật tốt. Ta bỏ nhào vào người gia gia, chôn mặt trong lồng ngực người cọ cọ, dụi dụi nói: “Gia gia, người tốt nhất nha.”

Gia gia bật cười, nhẹ nhàng xoa đầu ta.

Đôi khi ta nghĩ rằng ta cứ sống cả đời như vậy thật tốt.

Gia gia dốc lòng dạy ta y thuật. Thật không hiểu tại sao người lại dạy ta cơ chứ?

Người nói gặp được ta là một cái duyên phận, nếu ta nguyện ý ở lại bên gia gia thì người sẽ truyền thụ y thuật cho ta.

Ta “Nga” một tiếng rồi nói: “Con học không được thì sao?”

Gia gia nheo mắt lại, lộ ra vẻ u ám nghiêng răng nhìn ta lại nói: “Người còn chưa bắt đầu sao đã nhụt chí vậy rồi? Nhiên nhi a Nhiên nhi, người như thế nào lại không có tiền đồ đến vậy, người sao lại không hăng hái lên một chút chứ, thật không đào tạo nổi a...”

Ta ngẫm hướng mắt nhìn lên trời, trong lòng thầm nhủ phải giữ im lặng. Đầu ta bắt đầu nghĩ linh tinh mấy chuyện khác.

Kỳ thật, học làm thầy thuốc cũng không tồi, có khi còn trở thành thần y tiếng tăm vang rộng cũng nên.

Cười cười, ta nói: “Gia gia, người yên tâm, con chắc chắn sẽ đem y thuật của người phát dương khắp thiên hạ như ánh sáng ban trưa luôn.”

Gia gia ngừng nói nhảm, bình ổn tâm trí quay sang nhìn ta nói: “Gia gia không cần người phát dương khắp thiên hạ, cũng không yêu cầu người đạt được tới mức ánh sáng ban trưa, chỉ cần người chú ý học lấy cốt lõi là được rồi. Không cần phải trị khỏi cho mọi người trong thiên hạ, chỉ cần chữa khỏi cho

chính mình là ta yên lòng lắm rồi.”

Ta sưng sốt một chút, đã nghĩ là gia gia đang châm chọc mình.

Nhưng lại nghĩ tới thân mình trước kia vốn bị trúng độc. Chẳng lẽ là gia gia giải được?

Có lẽ, gia gia thực sự là một thần y...

Ta rúc đầu vào ngực gia gia, hai má thi nhau cọ cọ nước nỡ nói: “Gia gia, cảm ơn người.”

Ta thực sự rất cảm kích người...

Sống mũi cay cay.

Nhớ tới chuyện ngày trước, ngực ta lại đau đớn vô cùng.

Gia gia ân cần vỗ về ta nói: “Người còn nhỏ như vậy mà đã bị người ta hành hạ tàn tạ đến mức này. Ai...”

Ta chỉ biết cắn chặt môi, không nói được lời nào cả.

Người lại nói: “Muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Ta khẽ “Ân” một tiếng, nước mắt âm ỉ chảy ra... Lại bất gặp đôi mắt gia gia đang triu mến nhìn ta, ta bỗng chốc gào khóc thành tiếng, cứ thế ôm lấy người khóc nước nỡ.

Thấy ta khóc lâu quá, gia gia liền an ủi ta, bảo ta khóc đến nỗi hai mắt sưng húp lên như hai quả hạch đào rồi.

Không để ý tới lời khuyên của người, ta cứ như được tiếp thêm sức lại gào rống lên.

Sau đó, gia gia lại nói: “Hôm nay đằng nào cũng mổ gà, nếu người thích thì mổ luôn gà mái đi.”

Vừa nghe lời đó xong, ta khóc nhỏ dần đi, nghẹn ngào vài tiếng nói: “Sẽ không khóc nữa.”

Được người khác quan tâm, yêu thương thật khiến ta cảm thấy hạnh phúc lắm...

Có thể sống mãi như thế này thực tốt, thực hạnh phúc

Bắt đầu từ ngày này trở đi, ta chuyên tâm theo gia gia học y thuật.

Gia gia cho ta một quyển sách, quyển sách này ghi tên các loại thảo dược cũng như dược tính của chúng. Người bắt ta phải học thuộc không sai một chữ nào.

Lúc sau ta phát hiện ra một điều rất thú vị. Đầu óc ta không hề chậm tiến, lại còn khá nhanh nhạy nữa chứ. Một quyển sách dày như thế này mà ta chỉ mất có khoảng nửa tháng để thuộc hết.

Gia gia lại tiếp tục dạy ta phối thuốc, luyện đan. Cuộc sống giờ đây của ta trở nên khá bận rộn.

Đôi lúc ta đã có thể tự mình thay người chuẩn bệnh. Những bệnh thông thường giờ đây không làm khó được ta, còn bệnh nặng ta cũng đã bắt đầu thử điều trị.

Gia gia nói: “Trời không tự nhiên sinh ra thiên tài, chỉ cần chịu khó chăm chỉ thì sẽ trở thành thiên tài.”

Nhiều lúc ta nghĩ muốn nói cho gia gia biết ta học được nhanh như vậy căn bản vì ta vốn là thiên tài. Thành quả này đây không phải do ta vốn thông minh sao?

Ta trưng ra bộ mặt méo mếu, trong lòng ảm ức không nguôi.

Thời gian trôi đi thật nhanh, khi ta đã có thể chữa bệnh cho toàn bộ người trong thôn thì ta cũng đã bước sang tuổi mười chín rồi.

Một ngày, trong lúc đang mê mẩn chế thuốc, ta bâng quơ hỏi: “Gia gia, người có phải là thần y không?”

Gia gia sưng sốt với câu hỏi đột ngột của ta rồi nhanh chóng trở lại bình thường: “Người đã biết?”

... Khóe môi cong lên, ta nói: “Con chỉ tùy tiện nói bừa mà thôi.”

Người hừ lạnh, liếc trừng ta một cái rồi mở nắp nồi thuốc ta đang chế nhìn nhìn.

Ta nói: “Thứ con đang luyện này chính là thuốc trường sinh bất lão.” Nó rất có tác dụng bồi bổ cơ thể đó nha.

Gia gia khẽ cười, nói: “Người luyện vì gia gia?”

Cảm thấy trên mặt bỗng đâu xuất hiện một tầng nhiệt, ta nhẹ nhàng gạt đầu.

Người cũng nói rằng thuốc bổ rất tốt cho cơ thể nhưng nhiều quá cũng không phải tốt, cần phải biết chừng mực. Nếu không thì không những không làm cho người ta sống lâu hơn mà lại làm cho người ta chết sớm đi nữa.

Ta ngoan ngoãn gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Người bỗng nhiên chuyển đề tài: “Nhiên nhi, người có muốn học về độc được không?” Ta kinh ngạc nhìn gia gia.

Gia gia xoa xoa đầu ta nhẹ nhàng nói: “Nhiên nhi, giờ người vẫn còn nhỏ, nhưng sau này cũng không thể ở mãi nơi đây được. Một mình người đi ra ngoài, ta cũng có chút lo lắng. Chỉ ít người cũng phải biết một số độc được để phòng thân đúng không?”

Chóp chóp mắt, bàng hoàng nhìn người, sau một lúc ta mới lên tiếng: “Gia gia, cảm ơn người.”

Người đậm cười, thờ dãi: “Nói gì thì nói, cứ nghĩ đến ngày người phải rời đi, trong lòng ta cũng cảm thấy tiếc nuối lắm.”

Mím cười, ta nói: “Con cũng không phải đi trong một sớm một chiều, người không phải quá đau lòng đâu.”

Người gạt đầu, nói: “Nhiên nhi, người cũng đừng vội đắc chí. Người muốn rời đi trước tiên phải học thật tốt y thuật cùng độc thuật đã.”

Nhu thuận gạt đầu, ta rất tin tưởng ở khả năng của mình.

Gia gia dừng một chút rồi lại nói: “Nhiên nhi, người có muốn một lần nữa học võ công không?”

“À!” Giật mình, ta hỏi lại: “Con... con còn có thể học được sao?”

Người nói, xương cốt ta rất tốt, rất phù hợp với người luyện võ, chắc chắn sẽ học được. Bất quá là phải học từ đầu mà thôi.

Ta sung sướng mỉm cười: “Con muốn học.”

Gia gia nói người sẽ giúp đỡ ta.

Buổi tối, người đưa cho ta hai viên thuốc, bảo ta ăn vào.

Ta ngây ngốc ăn. Vừa nuốt một viên xuống, ta liền cảm thấy có một dòng nhiệt lưu tích tụ ở đan điền.

Ta kinh ngạc nhìn gia gia.

Người nói: “Một viên này có thể cho người hai mươi năm thành nội lực.”

Vô cùng kinh ngạc nhìn người, trong lòng ta cảm động bội phần.

Người xoa xoa đầu ta nói viên thuốc kia được người dùng các loại thảo mộc quý hiếm trên đời này luyện bảy bảy bốn chín ngày mới thành. Viên thuốc này là tinh hoa của cả đời người dày công nghiên cứu. Mà cả cuộc đời gia gia cũng chỉ có thể luyện được hai viên thôi.

Ta nói: “Chỉ có hai viên mà bị ta ăn cả, người không tiếc sao?”

Gia gia cười, nói: “Ta cho cháu ta thì có gì phải tiếc chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Kể từ đó, ta bắt đầu luyện lại võ công.

Có thể là do đã từng học qua cộng thêm đan dược của gia gia nên tốc độ luyện của ta có thể nói đạt đến thần tốc.

Ta đã từng mất hơn mười năm để luyện đến tầng thứ năm Phượng Hoàng kiếm pháp. Ấy vậy mà giờ đây, chỉ với hai năm ngắn ngủi, ta đã luyện được tới tầng thứ sáu.

Ta đã từng băn khoăn có nên luyện lại Ly Tâm kiếm pháp hay không. Nếu ta luyện lại, thì thực sự là rất đau đớn. Nó không phải cái đau đớn bình thường đến rồi đi mà đã trở thành một nỗi sợ hãi ám ảnh, khắc sâu vào tâm trí ta.

Ta rất sợ. Sợ cái cảm giác đau đớn, thống khổ, vật vã của tầng thứ tư mãi cho đến tận tầng thứ bảy mới thuyên giảm hết được.

Bất quá, chỉ với Phượng Hoàng kiếm pháp trong tay, ta không đủ tự tin để quay về Tô phủ đón mẫu thân đi...

Cũng như chẳng may khi ta trở về, người của Thủy Nguyệt cung đến ám sát ta thì phải làm sao...

Thật rắc rối...

Thật khó hiểu, ta học suôn sẻ xong tầng thứ sáu của Phượng Hoàng kiếm pháp thì không thể nào có thể luyện đến mức cao hơn được. Chính vì vậy, ta quyết định luyện lại Ly Tâm kiếm pháp.

Ta đã từng trải qua thời gian học y nên có thể biết rõ thân thể mình như thế nào. Thể trạng ta đang ngày càng đi xuống.

Sắc mặt tái nhợt, ăn cũng không được nhiều.

Gia gia nói đùa bảo ta vốn là heo mà giờ đây cũng biến thành chim con rồi, ăn cái gì cũng chỉ được tí tẹo.

Sau mấy ngày thấy thể trạng của ta không có chuyển biến tốt hơn mà chỉ xấu đi, gia gia lôi ta lại xem mạch.

Người hỏi: “Người đang học cái gì?”

Ta ngập ngừng trả lời: “...Ly Tâm kiếm pháp.”

Gia gia nhíu mày, nghiêm mặt, tay phải giơ lên cao. Ta theo bản năng nhắm mắt lại, co rúm người.

Nhưng người chỉ nhẹ vuốt ta mấy cái.

Ta ngẩng đầu lo lắng nhìn gia gia.

Gia gia nói: “Người đã phải chịu đau khổ nhiều rồi, gia gia không nỡ đánh người.” Người thở dài một hơi, cảm thán nói.

Ta túm lấy cánh tay gia gia, ôm thật chặt, miệng không ngừng kêu: “Gia gia, gia gia...”

Sau ngày hôm đó, gia gia lên núi một chuyến. Người ngày đêm tìm một số loại thảo mộc, lao tâm khổ tứ luyện thành dược cho ta uống.

Người nói: “Tuy không thể áp chế hoàn toàn thương tổn do Ly Tâm kiếm pháp mang lại nhưng ít nhất vẫn giảm bớt độc tố được đôi phần.”

...

Thời gian ta ở lại đây chẳng mấy chốc đã được năm năm.

Y thuật tiến bộ, sách cũng đọc qua nhiều, võ công tăng tiến, thậm chí còn hơn trước kia.

Ly Tâm kiếm pháp đã ngộ được tới tầng thứ bảy, thân thể cũng không đau đớn nữa.

Vào ngày giao thừa năm nay, gia gia đột ngột nói muốn ta chờ đến rằm tháng giêng rồi quay về nơi vốn thuộc về mình. Ta gối đầu lên đùi người, ngoan ngoãn nằm yên nói: “Con không nỡ.”

Người nói: “Nếu người nhớ thì có thể quay về bất cứ lúc nào. Ta sẽ mãi mãi ở tại nơi này mà thôi.”

An tâm mỉm cười, ta lên tiếng: “Dạ.”

Thời gian trôi đi rất nhanh, trong nháy mắt đã tới ngày trăng tròn.

Ngày đó, gia gia do dự mãi mới bắt một con gà trống, mua mấy con cá của Trương bá, cùng vài cân thịt lợn từ chỗ Vương đại thẩm làm một bữa cơm chia tay.

Ta cùng gia gia cũng uống hết mấy bình rượu nếp.

Gia gia nói ta say, ta một mực khẳng định mình không say, tiếp tục uống thêm.

Gia gia nhét ta lên giường bắt ta ngủ. Ta nhu thuận nhắm chặt hai mắt lại. Gia gia vừa ly khai, ta ngay tức khắc mở mắt bật dậy, mở cửa phòng phóng ra ngoài hưởng thụ cái lạnh thấu xương của ngày đông.

Thấy vậy, gia gia liền túm lấy tai ta kéo ngược trở lại giường. Người nói: “Đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi mà vẫn khiến người khác phải lo lắng.”

Ta khúc khích cười, không nói lời nào.

Gia gia thờ dài chịu thua, nói: “Mau nhắm mắt lại ngủ đi.”

Ta ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, khi cảm thấy nhịp thở của gia gia nằm bên cạnh bình ổn, ta lại mở mắt thao láo.

Gia gia liền chụp cho ta một cái vào đầu, nói: “Ta biết ngươi kiêu gì cũng mở mắt mà!”

Nguyên lai là gia gia có võ công, người có thể che giấu được hơi thở của mình nha...

Rõ ràng với khoảng cách gang tấc vậy mà ta lại không mấy may phát hiện ra.

Ngô, là cao nhân a, cao nhân a...

Suy nghĩ miên man, ta dần dần bước vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, gia gia ném cho ta một cái bọc nhỏ, trong đó có một số vật liệu cần thiết đi đường.

Ta gật gật đầu nói “Hảo.”

Từ trong ngực lấy ra miếng ngọc mà trước đây sư phụ cho, ta nhét vào tay gia gia.

Gia gia cười cười, nắm chặt miếng ngọc bội trong tay.

Ta nói: “Gia gia, người mỗi khi nhớ con thì hãy đem nó ra nhìn. Người nhớ lúc nào cũng phải mang bên mình đó.” Trời lạnh nó ấm, trời nóng nó mát. Nếu lúc nào gia gia cũng mang bên người thì ta sẽ rất yên tâm.

Người gật gật đầu, nói: “Nhiên nhi, ngươi nhớ rõ sau này không được uống rượu nữa.”

Ta chỉ cười trừ, không nói câu nào.

Gia gia còn nói: “Ngươi vừa uống rượu liền điên điên khùng khùng hết thuốc chữa luôn.”

Ta hít hít mũi, ai oán nhìn gia gia.

Người thờ dài nói: “Tiểu tử, ngươi mau đi đi.”

Ta hôn “chóc” một cái trên trán gia gia, nghẹn giọng nói một câu “Cảm ơn” liền quay đầu bước lên thuyền.

Chiếc thuyền dần dần rời bến, ta hướng gia gia vẫy vẫy tay thẳng đến khi bóng người hòa vào lớp sương sớm. Ta nhìn Trương bá hỏi: “Trương bá, giờ chúng ta đi đâu vậy?”

Trương bá nói: “Thuyền chúng ta sẽ đến Giang Nam, ngươi muốn đi đâu sao?”

“Kinh thành.”

Ông cười khì nói: “Hay để ta mang ngươi tới kinh thành trước?”

Ta lắc lắc đầu: “Không cần, đi Giang Nam cũng tốt, cháu cũng muốn xem đất tổ phong tình mà.” Thực ra là ta không muốn làm phiền Trương bá.

Trương bá xoa xoa đầu ta rồi hướng thẳng thuyền tới Giang Nam.

Thuyền cuối cùng cũng cập bờ, ta và Trương bá chia tay nhau tại đây. Lên bờ ta liền chạy quanh nhòm ngó một vòng chợ.

Bây giờ là giữa trưa, người người đi lại rất nhộn nhịp.

Ta vừa xuất hiện giữa chợ liền có một loạt ánh mắt hướng về phía ta tỉ mỉ quan sát...

Trong mắt nam nhân là ái mộ, còn trong mắt nữ nhân chỉ có ghen tị.

Năm năm vừa qua, trừ bỏ mấy lần nhìn qua mặt nước thì đúng là chưa bao giờ ta chính thức ngắm mình trong gương cả.

Ta rảo bước tới một quán ven đường cầm lấy chiếc gương soi thử.

Ân, mày liễu, mắt phượng, mũi kiêu, môi mông... .

Ngũ quan so với năm năm trước xem ra có chút trưởng thành hơn.

Nhìn đôi đồng tử trong gương kia bỗng thấy một mặt đau thương.

Cũng đúng thôi, trải qua ngàn nẩy sự kiện trước đây ta cũng phải cứng cáp hơn, trưởng thành hơn mà.

Khoe môi vi loan (Kumiko: hình như là em ý nhếch môi a), ta ngắm nhìn khuôn mặt mình trong gương, xem kỹ xem khuôn mặt này có bao nhiêu lực sát thương.

Ta nhìn người bán hàng mỉm cười hỏi: “Xin hỏi vị đại ca, gương này giá bao nhiêu?”

“Bốn... bốn lượng... lượng...” Người bán hàng đỏ mặt nói.

Ta nhìn hấn nháy mắt mấy cái, hơi nhú mày nói: “Bốn lượng?”

“Ách, ba... ba lượng... được rồi.”

“Nhưng ta chỉ có hai lượng thôi...”

“Cái kia... hai lượng... là đủ rồi.” Lúc này có một vị cô nương mặc một bộ xiêm y mộc mạc tới nhéo tai hấn nói: “Hai lượng? Hai lượng? Gương đồng này trước đây đã phải mua vào mất bốn lượng, người dám bán hai lượng sao, sao, sao??? Người muốn chết đối phải không?” Nói xong, nàng ta nhìn ta bằng một ánh mắt ghen tỵ nói: “Này, gương kia bốn lượng, người muốn mua thì mua, không thì mời đi cho. Một xu cũng không bớt.”

Khẽ cười một tiếng, ta hào phóng lấy bốn lượng bạc trong ngực đưa cho vị cô nương này, cầm gương rời đi luôn.

Loáng thoáng ta nghe thấy phía sau có người nói: “Công tử là người nơi nào vậy? Thật có phong độ a...”

Ta nhẹ nhàng bước đi trên đường như tiên tử giáng trần vậy.

Vừa đi vừa cười...

Lúc này ta đã hiểu. Khuôn mặt này so với năm năm trước còn đáng nể hơn.

Ta nghĩ một hồi, cứ như vậy đi lại không phải quá khoe khoang sao?

Ta đã được gia gia dạy cho y thuật cùng độc dược. Được sư phụ truyền thụ cho kiếm pháp và cả một bộ dịch dung nữa.

Sư phụ từng nói khuôn mặt này của ta khi xuất môn ắt hẳn sẽ không được yên ổn, tốt nhất vẫn nên dịch dung là hơn.

Nhưng ta lại thích khoe khoang, thích được người ta ngắm đến ngắm người, thích được người khác ngưỡng mộ cũng như ghen tỵ, thích được người ta khen này nọ... (Này hơi bệnh nhưng còn hơn xem em ý che giấu sắc đẹp đi, tức chết ah)(Kumiko: ko phải hơi mà là quá bệnh, ấy nhưng ta mà đẹp như em ý thì ta cũng khoe)

Dù sao thì mỗi người ai cũng đều có hư tâm cả mà thôi.

Chính là những ánh mắt tràn đầy dục vọng cũng như nộ khí kia khiến ta không thể cười nổi.

Ở chợ ta dạo quanh mấy vòng mua vài vật để dịch dung. Ở trong phòng trọ, ta trộn ít bột, ít nước, thêm một vài dược liệu hãm bà làng nhào nhào nặn nặn một hồi. Ta làm hai lớp da bao phủ bên ngoài.

Nhìn khuôn mặt mới trong gương một lúc lâu, ta hài lòng với thành quả của chính mình.

Khuôn mặt này không tính là xinh đẹp kiều diễm gì những cũng không đến nỗi khiến người ta gai mắt.

Ta mua một con ngựa, ban ngày chạy, buổi tối liền dừng lại.

Trời đã tối, ta không thể tìm được nhà trọ nào nên phải đi vào trong núi ở tạm một đêm tại một ngôi miếu đổ nát.

Rong ruổi trên yên ngựa một ngày, ta rốt cục cũng qua được huyện này. Đi xuyên qua cánh rừng, ta đứng trước cửa chính của Âm Tử sơn trang.

Năm năm, giờ nhìn lại nơi này ta thấy có chút khác khác.

Hoàng hôn chớm buông xuống, ta dắt ngựa đi tìm một quán trọ. Tiểu nhị vội nghênh đón hỏi han: “Khách quan, ngài muốn dừng chân ăn chút điểm tâm hay ở trọ?”

Ta nói: “Ồ trợ.”

Hắn cho người thu dọn một căn phòng, mau chóng dẫn ta lên rồi nhanh nhẹn sai người chuẩn bị một thùng nước nóng.

Tẩy rửa xong, ta xuống lầu gọi một bàn ăn.

Lúc này là thời điểm đông người nhất, cũng chính là lúc có thể hóng nhiều chuyện nhất.

Tại nơi này, Âm Tử sơn trang là nổi tiếng nhất nên tất nhiên cũng được chú ý nhiều nhất. Và người được đề cập, bàn tán nhiều nhất không ai khác ngoài trang chủ Âm Tử sơn trang.

Có người nói: “Người có biết mấy hôm trước trang chủ Âm Tử sơn trang đem Mộc Nguyệt công tử vào trong phủ làm nam sủng không?”

“Trang chủ kế nhiệm từ lúc đó đến nay mỗi ngày lại thu về mấy vị mỹ thiếu niên. Điều này có gì là mới mẻ đâu.”

“Lần này khác, ta nghe nói, hai hôm trước Mộc công tử đánh mất một tờ giấy liền bị người của Âm Tử sơn trang vứt vào sau núi. Hiện giờ không rõ sống chết ra sao.”

“Tờ giấy? Chắc là mật liệu gì quan trọng của trang đi.”

“Nghe nói không phải.”

“Không phải?” Người kia khó hiểu hỏi tiếp: “Thế nó là cái gì?”

“Tiểu nữ nhân con của bá bá, tướng công của tỷ tỷ của thím ta là nha hoàn trong sơn trang, nàng nói thứ Mộc công tử kia vứt đi là....”

“Là một tờ giấy đã bị vò nhăn nhúm.”

“Trên tờ giấy đó chỉ là mấy nét chữ xiêu vẹo, nghiêng ngả nữa cơ chứ.”

“Uy uy, người đừng có nói dông dài thế chứ, vào vấn đề chính đi. Trên đó viết cái gì?”

“Ta nói người chớ có cười ta đấy.”

“Không phải là người viết thì ta cười cái gì? Người nói mau đi.”

“Nhị sư huynh, đệ thích huynh. Nếu huynh là lá cây, đệ sẽ làm cành cây. Nếu huynh là cây xanh, đệ sẽ làm mặt đất. Nếu huynh là đóa hoa, đệ sẽ làm lá cây. Nếu huynh là mây trắng, đệ sẽ là trời xanh. Nếu huynh là lá trà, đệ sẽ làm ấm trà...”

Nhị sư huynh, đệ thích huynh...”

“...Cũng chỉ có ngần đó?”

“Nghe nói còn có cả một đồng giấy chỉ viết độc ba chữ ‘nhị sư huynh’ nữa cơ.”

“... Đây, thế những tập giấy đây có gì khác nhau không?”

“Có a, chính là mấy tờ đầu chữ viết vô cùng tệ hại, nhưng càng về cuối, nét chữ càng trở nên mềm mại, thanh thoát a...”

Ta có chút rối bời ngồi ăn cơm, cảm giác rối bời đó dần dần tăng tiến biến thành lo lắng, hoảng sợ rồi thành vô vị.

Hít hít cái mũi, ta từ ghế đứng lên, trở về sương phòng.

Hé mở cửa sổ, ta lặng nhìn quang cảnh ngoài đường đến xuất thần.

Một giọt nước bất chợt rơi xuống.

Trong đầu chợt lóe lên cảnh tượng ta thức nguyên cả đêm chỉ để luyện độc ba chữ “nhị sư huynh”. Luyện đến mức nhìn chữ sao cho như thấy người.

Đôi môi bất giác giương lên, ta ngửa đầu nhìn trời.

Một giọt nước mắt chuẩn bị rơi ra được ta nhanh chóng kéo trở lại.

Thời thế thay đổi, ta vẫn như cũ, bất quá hán đã thay đổi.

Khẽ thở dài một hơi, xoa xoa khuôn mặt, ta trở lại giường.

Trong giấc mơ, ta thấy được vẻ mặt tươi cười ôn nhu của nhị sư huynh. Chỉ trong chớp mắt, hắn liền hóa thành ác ma. Hàm răng nhọn hoắt, hai chiếc răng nanh sắc dài lộ cả bên ngoài. Mắt trợn trừng, đỏ ngầu... Hắn cứ rảo riết đuổi theo ta...

Sáng sớm hôm sau, ta mơ màng tỉnh lại.

Vội vã xúc nước rửa mặt cho tỉnh ngủ, nhanh nhẹn chải đầu mặc xiêm y gọn gàng, ta xuống lầu ăn chút điểm tâm rồi mau chóng rời khỏi khách điểm.

Ta đi qua chợ mua chút lương khô. Bỗng nhiên vai trái bị ai đó chộp mạnh gọi: “Nhiên nhi?”

Âm thanh tuy đã lâu chưa nghe qua nhưng vẫn có cảm giác rất đỗi quen thuộc.

Ta nhú mày có chút lo lắng quay đầu lại nhìn hắn.

Là nhị sư huynh.

Đôi môi khẽ mở, ta nói: “Ngươi nhận nhầm người rồi.”

Đôi mắt hắn chợt nhiễm một tầng thất vọng, đôi đồng tử yên lặng cùng ta đối diện.

Sau một lúc, hắn sờ tới cổ tay ta.

Vết thương trên hai cổ tay ta chưa biến mất, vẫn còn lưu lại một vết sẹo dài.

Đó là di chứng của lần ta bị cắt đứt gân tay. Qua năm năm mà nó vẫn không hề biến mất hoàn toàn.

Trong lòng thầm nghĩ sau khi rời khỏi chỗ này mình phải mau chóng lấy một miếng da dán đề lên. Sau đó phải mau chóng nghiền cứu được thoa tan được vết sẹo kia.

Hắn chỉ đơn giản vuốt nhẹ cổ tay ta, hỏi: “Đau không?”

Đau không? Mặc dù thời gian đó đã qua lâu rồi nhưng lòng ta vẫn cảm thấy rất sợ. Ta nói: “Không quan hệ gì tới ngươi.”

Hắn buông cổ tay ta ra, chuyển sang xoa hai bên má, nói: “Ngươi là Nhiên nhi của ta phải không? Trên cổ tay Nhiên nhi... chỗ đó cũng có vết sẹo...”

Ta một lần nữa nói: “Ngươi nhận nhầm người rồi.”

Khóe môi vì loãn, hắn đậm cười, nụ cười giống in như trong trí nhớ của ta: đơn thuần, thanh thủy như một vị tiên.

Nếu không phải từng nghe qua cuộc hội thoại trong khách điểm, ta sẽ nghĩ rằng hắn vẫn là nhị sư huynh của ta năm năm về trước và ta cũng vẫn là đứa trẻ năm năm về trước mà thôi.

Hắn nhẹ nhàng xoa xoa hai má ta, nói: “Ta sao có thể nhận sai người được? Bóng của ngươi...”

Ta mau chóng lui lại sau vài bước, cố giữ khoảng cách với người này.

Rất nhanh, đôi đồng tử hắn nheo lại, đáy mắt toát lên tia nhìn sắc nhọn. Hắn lẹ tay gạt lớp dịch dung trên mặt ta xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Trong thoáng chốc, cả khu chợ lâm vào không gian yên lặng, mọi người ai ai cũng hướng ánh mắt tới chỗ ta cùng nhị sư huynh.

Một lát sau, ta thoáng nghe thấy có người nói: “Đây chính là thuật dịch dung trong truyền thuyết ư?”

“Hoàn toàn không nhìn ra, thật lợi hại...”

Tay phải khẽ xoa xoa gò má, ta nói: “Ngươi muốn gì?”

Hắn nhú mày, ánh mắt băng lạnh, nói: “Ngươi không phải Tô Nhiên, ngươi không phải...” Hắn cứ thế lẩm nhẩm trong miệng.

Khóe môi giờ lên, ta nói: “...Ta, ta đã bảo ngươi nhận nhầm người rồi mà.” Nói xong, ta mau chóng lui đi.

Thật hú hồn, lúc trước may mà ta đề phòng dán hai lớp dịch dung, lại thoa một lớp phấn trên mặt thật của mình, chứ không thì đã bị phát hiện rồi.

Thở dài một hơi, ta đảo quanh chợ mua mấy món đồ chơi lạ lạ cùng lương khô đi đường.

Ôm đồng đồ mới thu hoạch được trở về quán trọ thì đã là buổi trưa.

Ăn qua ít cơm, ta thu dọn hành lý, trả phòng, lên ngựa tiếp tục cuộc hành trình về kinh thành.

Một đường chạy thẳng qua cổng thành, lại qua tiếp một trấn nữa.

Khi hoàng hôn dần buông xuống, ta dừng chân tại một thôn trang nhỏ.

Đi vào trong thôn, vì ta là người lạ nên hầu hết mọi ánh mắt đều đổ dồn về ta. Có ánh mắt tràn đầy ham muốn, có ánh mắt lại đầy nhiệt tình, cũng như tò mò.

Thấy ta đi đến, bọn họ niềm nở mời ta cùng dùng cơm. Mọi người nơi đây không nuôi heo cũng sẽ nuôi gà, không nuôi gà cũng nuôi ngan. Nói chung là cả thôn đều sống dựa vào mỗi việc chăn nuôi.

Rau xào ở đây thực phong phú, thịt thì cũng khỏi chê, bất quá họ còn bỏ thêm một số gia vị đặc biệt. Gia vị đặc biệt này có nhiều tên, như là mê hồn được, mê hồn phấn, thất hồn hương...

Ta buông thanh kiếm trong tay ra, bắt đầu ngồi ăn dưới những con mắt thúc ép của mọi người nơi đây.

Rau đã nếm, thịt đã ăn, nhưng muốn giả bộ té xỉu đâu phải dễ chứ. Thôi thì cứ lẩn tránh ra mặt đất vậy. Nhưng không biết bọn họ sẽ mang ta đi đâu đây?

Ta cùng bọn họ nhìn nhau một hồi. Trong mắt bọn họ tràn ngập sự hy vọng. Ta ngán ngẩm lắc đầu. Thôi thì cho bọn họ toại nguyện, giả ngất đi.

Ta lờ mờ nghe thấy bên cạnh có người nói: “Vị công tử này sao mãi mới chịu ngất đi thế cơ chứ?”

“Ngươi biết không, ta cứ tưởng mình bị hù chết cơ chứ. Vừa rồi ta còn nhìn thấy trong mắt vị công tử này tràn đầy tình lực.”

“Ta còn tưởng mình hạ nhầm được cơ...”

“Ài... ngươi nói xem, vị tiểu huynh đệ này trông cũng được, không biết Đại vương có vừa lòng không?”

“Ài... trong thôn chúng ta cũng chả còn nhà nào còn con cái? Các thiếu nữ, thiếu niên đều bị bắt mang đi hết rồi còn đâu...”

Cho nên, ta cũng vẫn cứ giả ngất nằm đấy.

Không biết là vị thúc thúc nào đã đem ta tẩy rửa sạch sẽ, rồi lại có một vị đại thẩm nào đó trang điểm và thay cả xiêm y nữa. Bọn họ thu dọn xong liền đem ta đặt vào trong một cái kiệu.

Một mình trong này, ta thử mở mắt ra đánh giá trên dưới. Ta đang ở trong một chiếc kiệu đơn giản, mộc mạc.

Cỗ kiệu được nâng lên, một đường lác lác, ta được mang đi.

Ngồi trong kiệu, tay chống cằm nghĩ không biết tên Đại vương gì đó kia là ai? Sao hắn lại làm mấy cái chuyện cường thường dân nữ, thiếu niên cơ chứ?

Ta đang nghĩ là có nên đem cả nhà tên kia xử gọn hay là đem đầu hắn trị tội trước toàn dân trong thôn hay không?

Có thể ta đã trải qua mấy ngày rong ruổi trên lưng ngựa nên có chút mệt mỏi, lại thêm cái kiệu này cứ đung đưa, cộng cả việc đã nếm qua mê hồn được nên ta có chút buồn ngủ.

Ngáp một cái, ta uể oải tìm một tư thế thích hợp an tâm ngủ liền.

Lúc tỉnh lại, ta thấy mình bị nhốt trong nhà lao.

Ánh trăng trong treo nhưng lạnh lẽo rọi sáng trong nhà giam. Trong này ngoài ta ra thì có khoảng hai mươi vị thiếu niên nữa.

Mấy người này lớn có, bé có. Thoạt nhìn lớn nhất có vẻ là ta, còn nhỏ tuổi nhất chắc là một hài tử khoảng chừng bảy, tám tuổi đi. Tên Đại vương kia đem mấy tiểu hài tử này lên núi làm gì cơ chứ? Làm nam sùng?

Ở góc kia, ta nhìn thấy một tiểu hài tử cả người cứ run từng trận, xem ra là khóc rất nhiều rồi đây.

Ở góc này, ta lại trông thấy một thiếu niên ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi quần áo rách mướp, da thịt trắng nõn bị vô số vết tím.

Những đứa nhỏ này tựa hồ đều bị...

Lúc này, ánh mắt ta dừng lại ở một người. Hắn ta có vẻ rất cổ quái, trông không giống người vùng này. Trông mặt hắn chỉ tầm hai mươi tuổi mà râu ria tùm lum luôn. Hắn chắc cũng chung số phận với ta bị người trong thôn hạ được mang tới đây a.

Hắn nhìn về phía ta hỏi: “Người tỉnh rồi sao?”

“Àn.” Ta nhẹ giọng lên tiếng.

Hắn ngồi yên quan sát ta một lượt mới nói: “Tầm tuổi này, mặt mũi này... Chắc người không có khả năng được tên Đại Vương kia nhìn trúng đâu. Xem ra người sẽ bị đẩy ra sau núi làm công thôi.”

“Người sao dám chắc thế?” Ta kinh ngạc hỏi.

Hắn nói: “Là lao đầu nói. Trước đây lão ta là cũng bị đẩy tới đây. Lão nói thấy mấy người chúng ta xem chừng không có dung mạo tuyệt thế gì nên chắc cũng bị đẩy lên núi đồn cùi, hay làm chân sai vặt mà thôi.”

Ta nhướn mày hỏi: “Người đến đây từ lúc nào?”

Hắn nói: “Mới hôm qua, sớm hơn người một ngày. Chính là ta dừng chân tại một cái thôn nhỏ, được người ta chuốc cơm, chuốc canh lại chuốc cả được... cho nên ta mới ở đây.” Ngừng một lúc, hắn lại nói tiếp: “May mắn là bọn họ không cạo sạch râu của ta đi, bằng không ta tự sát mất.”

“...” Vì sao cạo râu thì phải tự sát?

Không chờ ta hỏi hắn nguyên do, hắn đã nói luôn: “Này, người không biết sao, khuôn mặt ta mà cạo râu đi thì ta sẽ biến thành tiểu mỹ nhân đó. Không phải nói là thần tiên giáng trần đi, là khuynh quốc khuynh thành a, là tuyệt thế gia nhân a... Mọi người mà trông thấy chắc chắn sẽ... Nghiệp chướng a nghiệp chướng...”

“...” Nguyên lai trên thế gian này lại có người mặt dày tới mức này.

Ta đưa tay sờ sờ lên mặt mình, rồi lại sờ lên mặt hắn, nhất thời thờ ơ ra một hồi. Da mặt của người quả nhiên dày hơn ta...

Sáng sớm hôm sau, giống hệt những gì hắn nói, chúng ta được chia làm ba nhóm: nhóm tiểu hài tử thì được đưa đi làm giúp việc, nhóm thiếu niên tầm mười bốn đến mười sáu tuổi, và nhóm còn lại là từ mười bảy tuổi trở đi thì bị đưa ra núi chia nhau làm việc. Hơn nữa, lượng công việc rất lớn.

Ta nhú mày nghĩ: loại công việc này ta có chết cũng không muốn làm a.

Chi bằng ta một kiếm lấy đi cái đầu của tên Đại vương kia, thả hết bọn nhỏ về nhà rồi quay lại thôn lấy túi đồ đi cho rồi.

Chính là không nghĩ tới lúc bọn thổ phi kia giải chúng ta tới bắt xây một tòa cung điện trên núi thì tên tương du quân (anh mặt dày ^^!) kia lại nhảy bổ tới cướp một thanh kiếm của một tên thổ phi. Tay lăm lăm kiếm, tương du quân lao thẳng về phía tên Đại Vương nọ.

Ta vẫn nghĩ rằng bọn thổ phi trên núi cao hẻo lánh này thì võ công chắc cũng thường thôi, không ngờ rằng võ công của bọn chúng khá thế. Tên kia phản xạ rất nhanh tránh được một kiếm của tương du quân còn thuận tiện nhắc một chân đá cho hắn một cước nữa.

Bị trúng một cước, tương du quân thối lui về sau. Hắn cũng rất nhanh nhẹn lấy chân trái trụ vững tại mặt đất, đẩy một cái lại lao thẳng tới tên Đại vương kia.

Hai người bọn hắn chém tới giết lui mãi mà chưa phân được thắng bại.

Ta đi vòng quanh hai người bọn hắn, định nhảy vào giúp đỡ thì lúc này đã có mấy người bao quanh lấy ta, bất quá không tên nào dám manh động cả.

Hiển nhiên, bọn chúng tin tưởng tuyệt đối vào tên Đại vương này.

Tương du quân quả thực cũng được coi là lợi hại đi, bất quá, đánh từ nãy đến giờ mà vẫn không chiếm được chút thượng phong nào cả.

Hai người cứ vậy giằng co nhau quyết liệt, người một đao, ta một kiếm.

Hai người cứ vậy giằng co nhau quyết liệt, người một đao, ta một kiếm.

Qua một canh giờ, ta cứ nhìn mãi tên đang giao đấu với tương du quân, nhìn kỹ ra thì trông thấy quen quen, hình như ta đã gặp qua ở đâu rồi thì phải.

Ta hí hí mắt, cẩn thận suy nghĩ lại. Bất chợt một ánh sáng lóe lên trong đầu ta: Năm đó, ta ám sát Xà Huyết vương hình như có gặp qua tên này.

Lúc trước đi giết Xà Huyết vương, mặc dù bọn chúng đều có mặt tại đó nhưng không người nào dám manh động giết ta báo thù nên ta đã lưu lại mạng sống cho bọn chúng.

Một khi đã gặp mặt nhau dù chỉ một lần, ta sẽ luôn nhớ được người đó.

“Tách” Trên bầu trời chợt rơi xuống một giọt nước. Nước mưa trút xuống ngày càng nhiều.

Gạt một tầng nước trên mặt thì lại thêm một tầng nữa.

Tiếp tục gạt, lại gạt... Mưa lớn khiến cảnh trước mắt trở nên mờ mịt, mơ hồ, ta không còn nhìn rõ bóng hai người đang đánh nhau nữa.

Một bên híp mắt, một bên tiếp tục gạt nước trên mặt.

Sau đó, ta đem hai tầng mặt nạ hạ xuống.

Cúi đầu nhìn mặt nạ trong tay ngậy ngốc một lát rồi tùy tiện đặt trên mặt đất.

Mây đen dày đặc cũng đã tan, mưa cũng đã dần tạnh, ánh mặt trời cũng đã xuất hiện trở lại.

Tất cả chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Tầm mắt được mở rộng, ta tập trung hướng nhìn về phía hai người kia. Bọn họ vẫn giao đấu. Thấy vậy, ta vỗ tay mấy cái lên tiếng “Hay, hay!!”

Lời nói vừa thốt ra, mấy bọn thổ phỉ kia lại xì xầm bàn tán, lúc lúc lại nhìn ta.

Ta chỉ biết mỉm cười đứng đó.

Lúc sau, cả núi trừ bỏ tiếng gió và tiếng chim kêu ra thì không còn một âm thanh nào cả.

Ta phát hiện ra hai người kia vừa nãy còn đằng đẵng sát khí muốn áp đảo đối phương mà nay lại bình ổn đứng với nhau.

Bọn họ không đánh nữa, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên người ta. (Haha, mị lực của Nhiên nhi có khi còn hơn cả thời miên nữa nha!!)

Tên Đại Vương kia nheo mắt lại, chăm chú nhìn ta, thật lâu, thật lâu hắn mới khẽ nói: “Vô Nguyệt...”

Vô Nguyệt? Là người nào vậy?

Ta cảm thấy cái tên này nghe quen tai, hình như đó là đại danh của ai đó thì phải.

Ta miên man suy nghĩ hồi lâu, sau đó nghĩ tới một đoạn.

Thủy Nguyệt cung có một tuyệt thế mỹ nhân, áo trắng như tuyết, thanh tao nhã nhặn, trong trẻo mà lạnh lùng, mê hoặc lòng người. Hắn tay cầm trường kiếm, chém sắt như chém bùn, chiêu thức nhẹ nhàng sinh động như mây trôi nước chảy thoáng cái đã làm cho đối phương rơi vào đường chết.

Tên này nhận ra ta, hay là cái tên “Vô Nguyệt” kia chính là do hắn đặt? Nha, ta thế nào đến bây giờ mới biết?

“Vô Nguyệt”, hai chữ này vừa thốt lên, xung quanh bất chợt xôn xao hân lên.

Tên cầm đầu bỏ kiếm xuống, nhìn về phía ta, hai tay chấp thành quyền nói: “Vô Nguyệt, ta biết mình không đánh lại ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi xử trí.”

Ta có nói qua là sẽ giết ngươi ư?

Ta quay sang nhìn về phía Trương Du Quân.

Hắn hơi nheo mắt lại, chạy đến bên ta nói: “Vô Nguyệt, người này không thể lưu lại, phải giết!”

Ta mỉm cười, nói: “Người này đã làm bao nhiêu nghiệt ác, giết hắn có phải hay không rất tiện nghi?”

“Vô Nguyệt...”

Ta nhẹ giọng nói tiếp: “Hắn giao ngươi xử lý, ta đi thả mấy đứa nhỏ trước.”

Trương Du Quân gật đầu chấp nhận. Ta liền đi đến bên tên lao đầu lấy chìa khóa trở về ngục giam thả hết đám thanh thiếu niên về thôn.

Bọn tiểu hài tử biết tin được trở về nhà liền bám chặt lấy ta.

Đám nhỏ này đứng dưới ánh mặt trời chói chang cười toe toét cảm ơn.

Rõ ràng là cười đấy, nhưng tận sâu trong ánh mắt bọn trẻ lại là nỗi bi thương. Đây là vết thương mà cả đời chúng luôn phải gánh chịu, không bao giờ có thể xóa nhòa được.

Từ từ xuống núi, xa xa có người đang gọi ta. Ta quay đầu lại nhìn, thì ra là tên tương du quân kia.

Hắn dùng khinh công bay vọt lên trước mặt ta.

Hắn nói: “Người quả nhiên lợi hại, bọn chúng vừa nghe thấy tên người liền giơ tay chịu hàng ngay.”

Ta cười trừ, nói: “Ta cũng không phải Vô Nguyệt.”

“Nhưng mà...”

“Có thể ta và người nọ có điểm giống nhau đi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết. Ta không phải người kia vì ta không hề có võ công.”

Tên kia chớp mắt mấy lần nhưng cả ngày cũng không nói được gì. Hắn liền cầm tay ta sờ trên dưới trái phải một hồi.

Sau một lúc, hắn nhíu mày nói: “Người không có võ công.” Câu này chính xác là một câu khẳng định.

Ta gật gật đầu, tiếp tục dẫn bọn trẻ xuống núi.

Hắn đi bên cạnh ta nói: “Người vừa rồi thật bình tĩnh.”

“Bình tĩnh cái gì? Sợ muốn chết a.”

Hắn không nói thêm lời nào.

Đi bộ được khoảng một canh giờ, ta bỗng nghĩ đến tên cầm đầu đám sơn tặc kia, tò mò hỏi: “Người xử trí bọn họ thế nào rồi?”

“Bọn họ? Sơn tặc?”

“Àn.”

“... Ta đem đầu bọn chúng chặt phát hết rồi.”

Vừa nghe xong, ta ngay lập tức đứng cách xa hắn ra mấy bước, trơ mắt nhìn thanh kiếm trong tay hắn.

Miệng hắn co giật, nói: “Không phải dùng thanh kiếm cùn này.”

Ta “Nga” một tiếng rồi đứng lại chỗ ban đầu.

Hắn lại nói: “Có một chút.”

“...” Người thật bất thường.

Một đường trở về thôn, đám nhỏ lao nhanh trở về bên gia đình của chúng.

Trong chốc lát, cả thôn đổ dồn về phía ta, mọi người ai ai cũng lệ nóng quanh tròn cảm tạ ơn cứu mạng.

Lúc này ta mới biết, nhà trưởng thôn vốn có bốn đứa con, nhưng ba đứa đã bị bọn thổ phỉ kia hành hạ đến mất mạng rồi, giờ chỉ còn lại một đứa duy nhất.

Cho nên lúc bấy giờ mọi người nơi đây mới đành phải hạ được lên ta và tương du quân đem nộp cho tên Đại vương kia.

Bọn họ đồng loạt quỳ xuống xin ta tha thứ.

Ta quay sang nhìn tên tương du quân bên cạnh, hắn vừa nhìn thấy hành động của mọi người trong thôn liền mềm lòng ngay.

Tươi cười, ta đi vào một tiểu quán thay một bộ xiêm y ướt nhẹp trên người, nhận lại túi hành lý và một ít lương khô rồi dắt ngựa đi luôn.

Không nghĩ tới, tên tương du quân kia cũng lấy một con ngựa khác đuổi theo ta.

Hắn hỏi: “Người đi đâu?”

Ta nói: “Kinh thành.”

“Nơi nào ở kinh thành?”

“Tô phủ.”

“Là thương gia giàu nhất kinh thành?”

“... Ân, chắc là vậy.”

“Tuy rằng nhà của ta không ở kinh thành, bắt quá cũng thuận đường. Cùng đi được không?”

“...Ân.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi. (Con sóng này chưa qua con sóng khác đã tới.)

Ta cùng tương du quân một đường hướng thẳng phía bắc mà đi. Đồng thời trên giang hồ, cái tên Vô Nguyệt một lần nữa được khơi lại từ quá khứ.

Ngày đó, tuyệt thế mỹ nhân Vô Nguyệt tái xuất giang hồ, tay cầm trường kiếm dùng Ly Tâm kiếm pháp diệt sạch cả Hắc sơn trại.

Nghe đồn, đi cùng Vô Nguyệt còn có một gia nô chừng hai mươi tuổi, râu mọc quanh mặt, một lòng bảo vệ chủ nhân.

Hắc sơn trại chắc là cái bọn thổ phi kia.

Nhưng ta đâu có dùng Ly Tâm kiếm pháp cơ chứ?

Ta từ đầu đến cuối không có nói chuyện, cũng không hề động thủ hướng chi là cầm kiếm...

Ngoài tin đồn đó ra, ta còn nghe được Âm Tử sơn trang cùng Thủy Nguyệt cung luôn ở trong thế đối chọi gay gắt, thủy hỏa bất dung.

Tin tức về Vô Nguyệt vừa truyền ra, hai nơi này cất lực phái người tìm kiếm tung ảnh của ta.

Cung chủ Thủy Nguyệt cung nói: nhìn thấy, giết.

Trang chủ Âm Tử sơn trang nói: nhìn thấy người của Thủy Nguyệt cung giết người, bất kể có phải Vô Nguyệt hay không cũng phải cứu. Đồng thời cường chế “thình” người đó trở về Âm Tử sơn trang.

Ta thờ dài một hơi nghiêng đầu nhìn người được gọi là ‘một lòng bảo vệ chủ nhân’ nói: “Tương du quân, ngươi mua giúp ta một vài thứ được không?”

Hắn gật đầu nói: “Được.”

Ta nhờ hắn mua một ít dược liệu, son phấn, cùng một số vật liệu để chuẩn bị dịch dung.

Ta lấy son phấn trộn trộn với một ít dược tạo thành một hỗn hợp đặc sánh, nhẹ nhàng tô lên mặt, phía mắt lại điểm thêm mấy phát. Thế là ta đã hoàn thành một bộ mặt giống như bị người ta đánh cho te tua, bầm dập quanh mắt.

Ta lại chế hai lớp mặt nạ dán đè lên mặt.

Tương du quân nhìn ta nói: “Ngươi làm gì mà phải hóa trang tới ba lớp.”

Ta nói: “Nếu người của Thủy Nguyệt cung và Âm Tử sơn trang cùng tìm đến thì ta vẫn còn một lớp phòng bị mà.”

Hắn lại nói: “Bộ dạng của ngươi lớn lên đúng là tai họa.”

Ta nhủ mảy nhìn hần nói: “Trương du quân, kỳ thật ngươi lớn lên cũng vậy, bộ dạng không tồi chút nào. Ít nhất, ngươi vừa đi qua đường sẽ có cả đám người bầu lại... bởi vì không ai không ham tiền thưởng bắt đạo tặc từ quan phủ cả đâu.”

Khóe miệng hần co giật, không nói được lời nào.

Ta còn nói thêm “Trương du quân, ta thấy ngươi ở lại Giang Nam làm quân đạo tặc là tốt nhất. Người ta vừa thấy ngươi chưa kịp nói câu gì đã bỏ của chạy lấy người rồi, như vậy không phải tốt sao...”

Hần trừng mắt nhìn ta đầy căm giận.

Mọi việc đã chuẩn bị xong, ta đứng dậy vỗ vai Trương du quân nói: “Đi, gia ta mời ngươi ăn bữa chiều.”

Trên giang hồ sao lại đồn đại như vậy chứ? ‘Một gia nô chừng hai mươi tuổi, râu mọc quanh mặt, một lòng bảo vệ chủ nhân.’

Trương du quân, hôm nay lão tử sẽ chuốc rượu ngươi rồi nhổ sạch râu trên mặt ngươi cho xem.

Cùng nhau đi xuống lầu, ta gọi mấy món điểm tâm, lại mấy bình rượu. Hai người hai chén lớn cứ thể cụng chén ‘cách cách’.

Uống hết hai bình rượu, ta cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Ngửa mặt lên nhìn Trương du quân thấy mặt hần vẫn như trước, không thay đổi chút nào, khí sắc vẫn bình ổn.

Hần nói: “Ngươi say rồi, lên lầu nghỉ trước đi.”

Ta lắc lắc đầu nói: “Ta không có say, ta vẫn có thể uống nữa.” Ta thế nào cũng phải nhổ sạch râu trên mặt ngươi, phải nhổ cho bằng được.

Hần thở dài, mở ra bình thứ ba nói: “Ta uống cùng ngươi vài chén nữa rồi ngươi phải đi ngủ ngay được không?”

Ta nói: “Được.”

Lúc này, trông từ lầu xuất hiện hai vị khách đặc biệt.

Một người toàn thân khoác một bộ tử y, khuôn mặt có vài nét giống Trương du quân bất quá quanh thân người kia lại toát ra một khí thái không dính tí bụi trần nào. Cái cảm giác này khiến ta thấy quen thuộc lắm sao. Đi theo người này còn rất nhiều mỹ thiếu niên nữa. Bọn họ đi đến một chiếc bàn, chuẩn bị ngồi xuống thì một trong số mỹ thiếu niên kia tay cầm một mảnh lụa trắng trải phủ lên mặt bàn, còn người khác thì nhanh tay đặt một tấm đệm trên ghế cho tử y nam tử kia ngồi.

Thật quá mức phô trương mà.

Còn vị còn lại, hần mặc một bộ cẩm y bào, sắc mặt tái nhợt, dáng người nhỏ bé, yếu ớt... Ta chớp chớp mắt mấy cái. Đây, đây không phải là cung chủ Thủy Nguyệt cung sao?

Hần ta thu hút sự chú ý của rất nhiều người không phải chỉ bởi vì dung mạo nhợt nhạt của hần mà còn có sự góp mặt của mấy nữ tử áo trắng thanh lãnh đứng bên cạnh.

Hai người bọn họ vừa tiến vào, ta liền cảm thấy có một trận gió lạnh ập tới xuyên thấu qua ta.

Trương du quân quay đầu nhìn người mặc tử y rồi lại nhìn đám mỹ thiếu niên nói: “Mấy mỹ thiếu niên kia so với ngươi có đôi phần tương tự.”

Lời nói của hần không lớn cũng không nhỏ, nhưng đối với những người luyện võ thì có thể nghe rõ mồn một.

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức có mấy đạo mắt phóng nhìn về phía ta.

Ta không biết mình được bao nhiêu ánh mắt ghé thăm. Nhưng ta có thể chắc chắn một điều những ánh mắt đó không khác gì những mũi tên nhọn hoắt bắn trực tiếp vào người ta.

Lạnh đến phát rùng mình.

Trương du quân, ngươi có chủ ý gì đây cơ chứ? Ngươi như thế không phải cố ý sao? Ngươi không biết lời đồn đại của cung chủ Thủy Nguyệt cung khi nhìn thấy bất cứ ai có khả năng là Vô Nguyệt sao?

Nói đi cũng phải nói lại, Trương du quân cũng đâu có biết nam tử kia lại chính là cung chủ của Thủy Nguyệt cung cơ chứ.

Ta ngấu ngiến quăng một cái nhìn cho Trương du quân rồi cầm vò rượu lên rót cho hần một chén.

Ta nói: “Uống! Không say không về.” Mau uống đi, đừng cứ thể khai ra ta chứ.

Hắn cầm chén rượu lên, hùng hổ uống một hơi cạn sạch.

Ta còn muốn chúc thêm cho hắn nhưng hắn lại đoạt lấy vò rượu rót thêm vào chén của ta.

Ta hít hít mũi, bắt chước y cầm chén lên ‘ực’ một hơi hết luôn.

Vốn muốn chúc say tên kia, ấy vậy mà không hiểu sao thành chúc say chính mình.

Hắn tiếp tục rót rượu cho ta. Ta ‘khanh khách’ cười chỉ vào bộ râu của hắn trịnh trọng tuyên bố: “Đêm nay, ta nhất định thừa dịp ngươi ngủ say sẽ cạo sạch râu của ngươi.”

Hắn vươn tay sờ sờ bộ râu của mình, nói: “Ngươi say rồi, lên lầu nghỉ ngơi chút đi.”

Ta nháy mắt mấy cái, nhìn hắn mỉm cười, nhu thuận gật đầu nói: “Hào.”

Hắn dìu ta lên lầu, trên đường hắn còn nói: “Ngươi cũng đừng có nghĩ tới chuyện cạo râu ta, ta thật không nở mà.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu.

Hắn còn nói: “Sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải đi sớm đó.”

Ta tiếp tục gật đầu.

Bước vào sương phòng, ta đến bên giường nằm một lát liền lật chăn đi xuống lầu.

Ta vừa bước xuống chân cầu thang, người mặc bộ tử y lúc trước đi đến trước mặt ta nói: “Vị công tử này, chúng ta thật có duyên.”

“Chúng ta đã từng gặp qua?”

“Ngươi đã quên sao? Ở chợ đó.”

Đầu óc quay cuồng, ta không nhớ rõ nữa.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy tay ta sờ sờ. Ta cả kinh vội giật ta lại, nói: “Ngươi muốn gì?”

Khóe môi hắn nhếch lên, tươi cười nói: “Ngươi muốn hay không cùng ta đi dạo một lát?”

Chớp chớp mắt mấy cái, ta gật gật đầu nói ta muốn mua một con dao nhỏ.

Hắn nhướn mày hỏi: “Để làm gì?”

Ta sung sướng, lòng phơi phới dào dạt vừa cười vừa nói: “Ta sẽ cạo sạch bộ râu của tên trượng du quân kia.”

Nam tử kia không cười nổi, nói: “Ngươi vừa rồi không phải đã đáp ứng với hắn rồi sao?”

“Khử khử” ta cười, cười ngây ngốc, cứ nhìn nam tử trước mặt mà cười.

Hắn thờ hất ra, xoa xoa đầu ta nói: “Ngươi vẫn khó bảo như ngày nào.”

... Nói vậy chúng ta có quen biết?

Hắn nói: “Ngươi vừa rồi uống rất nhiều rượu, tốt nhất vẫn nên uống một ly trà để giải rượu.”

Ta gật đầu đồng ý.

Hắn kéo ta ngồi xuống ghế rồi nhờ tiểu nhị mang đến một bình trà.

Hắn rót một chén rồi đưa cho ta.

Ta tiếp nhận, nhìn hắn ngọt ngào cười: “Cảm ơn.”

Hắn đậm cười, một nụ cười hết mực ôn nhu hé ra trên khuôn mặt ôn hòa. Hắn vươn tay xoa xoa đầu ta. Cảnh tượng này khiến lòng ta có chút thất lại.

Ta nháy mắt mấy cái, nhìn hắn nói: “A, phía sau ngươi đang có đánh nhau kia.”

Hắn vẫn yên lặng nhìn chăm chú vào ta nói: “Cứ để bọn họ đánh nhau cho thoải mái.”

Ta ngửa đầu lên, chỉ chỉ trên không nói: “Ngươi xem, trên trời có rồng bay kia.”

Hắn vẫn đậm cười như vậy nói: “Phía trên đó là mái nhà, không thể nhìn thấy trời.”

Ta nhếch miệng, thất thần nhìn ra phía sau hắn nói: “Ô ô ô, người xem, đằng kia có hai mỹ thiếu niên đang hôn nhau.”

Nét mặt hắn không hề thay đổi, nói: “Để bọn họ tự nhiên đi.”

Cặp mắt hắn vẫn dán chặt trên người ta, không chịu rời đi một phân nào.

Ta hít hít mũi, trung ra về mặt ngân vạn lần cầu xin nhìn hắn nói: “Người quay đầu lại nhìn một chút được không?”

Hắn mỉm cười gật đầu nói một tiếng “Được” liền quay đầu đi.

Ta nhanh chóng vơ lấy ấm trà muốn trút trà này trở lại bình nhưng hắn ta chưa gì đã quay đầu lại rồi.

Mặt mày vẫn tươi cười, hắn nói: “Không uống hết, ta sẽ không mang người đi chợ mua đồ đâu.”

Hai mắt đầm lệ quanh tròng nhìn hắn.

Hắn còn nói: “Được rồi, người không cần nói linh tinh gì nữa. Người cứ yên lặng như vậy có phải đáng yêu không.”

“A” nháy nháy mắt mấy cái, ta hết nhìn ấm trà rồi lại nhìn chén trà trong tay.

Ta lén lăm sánh bớt phân nửa số trà trong chén rồi nhanh lẹ ngửa cổ uống cạn như không có chuyện gì. Cứ như vậy, một chén rồi lại một chén.

Hắn khẽ cười nói: “Đã xong?”

“Àn.” Đầu ta cứ ong ong kêu.

Hắn dẫn ta đi ra khỏi khách điểm.

Đám mỹ thiếu niên kia nguyên bản cũng muốn đi theo, nhưng dưới con mắt âm lãnh của hắn đám người đó vội vàng lui xuống.

Hắn cầm tay ta dắt ra chợ lớn.

Hắn hỏi: “Người thích cái gì?”

Ta chỉ cái gì hắn cũng đều mua cho ta, tiện thể còn nhờ người mang về phòng trọ luôn nữa.

Sau đó, hắn lấy từ trong áo một con dao nhỏ đưa cho ta.

Con dao găm này rất đẹp, ở phần chuôi được trạm trổ rất tinh tế, vỏ ngoài lại còn được gắn mấy viên đá quý lấp lánh nữa. Ta vui vẻ nhận, nắm chặt trong tay ngấm mồ.

Hắn nhẹ giọng gọi: “Nhiên nhi.”

“Àn?” Ta khó hiểu nhìn hắn.

Hắn hỏi: “Người chính là Nhiên nhi của ta?”

Ta nháy máy mấy cái, hai mắt trực tiếp nhìn hắn, một lúc sau ta lắc lắc đầu nói: “Ta không phải Nhiên nhi của người.”

Hắn nhú mày lại sau đó nhanh chóng giật lại con dao nhỏ trong tay ta.

Ta “A” lên một tiếng, muốn đoạt lại nhưng hắn lại giơ cao lên không cho ta với tới.

Ta cố gắng kiềm chân hết cỡ mong đoạt lại nhưng cố mãi mà không được. Hắn nhìn ta nói: “Nếu người nói người chính là Nhiên nhi của ta, ta liền cho người vật này.”

Ta hít hít mũi, nghĩ nghĩ nói: “Người cho ta, ta chính là của người.”

Vừa lòng với câu nói, hắn đưa lại cho ta con dao kia.

Ta “khanh khách” cười, vui mừng cầm con dao này trở về khách điểm, đi thẳng tới trước phòng của tương du quân.

Hắn vẫn lẳng lặng một đường đi theo sau ta.

Ta rón rén mở cửa phòng, cũng may tên này không cài then nên ta rất thuận lợi tiến vào.

Ta rướn cổ nhìn thấy tương du quân nằm thẳng tưng trên giường, hô hấp rất đều đặn.

Hắn dường như đang mơ một giấc mộng đẹp nên để lộ chiếc răng khểnh sau bộ râu dày kia. Ta nhẹ nhàng đi đến bên giường ngồi xuống.

Rút dao nhỏ ra khỏi vỏ, đang lúc chuẩn bị đem đâm râu kia xử đẹp thì cái tên đi bên cạnh ta lúc nãy vội ngăn lại.

Ta khó hiểu nhìn hắn.

Hắn nhỏ giọng nói: “Người trong tình trạng này một dao hạ xuống không sợ có sơ sẩy gì sao?”

Ta đóng tai lên nghe rồi lại nhìn tương du quân, lại tái nhìn sang nam tử kia.

Ta thì thầm nói: “...Hay người làm đi?”

Hắn mỉm cười nhìn ta nói: “Dao này người hay cắt đi, ta sẽ sai người khác tới giúp người.”Hắn nói xong kéo tay áo ta lôi ra ngoài.

Hắn lại nói sẽ dẫn ta tới phòng của hắn.

Ta ngoan ngoãn nói một tiếng “Được.”

Nghe thấy sự đồng ý của ta, mặt mày hắn tươi tỉnh hơn hẳn, nụ cười lại càng ôn nhu bội phần.

Đi vào sương phòng của hắn, hắn an bài cho ta nằm phía bên trong giường còn hắn sẽ nằm ngoài.

Ta vẫn cất lực gạt đầu đồng ý.

Cởi áo khoác ngoài ra, ta trèo vào bên trong giường nằm.

Tay hắn xấu xa lần mò cởi cả lớp áo ta đang mặc trên người. Hắn đặt tay trên bụng ta.

Ta cúi đầu nhìn xuống, có vết sẹo.

Ngáp dài một cái, ta hỏi: “Người xem đủ chưa?”

Hắn thu tay lại, đôi đồng tử thu nhỏ lại, ánh lên một mặt đau thương, xót xa. Hắn nói: “Đau không?”

Ta kéo áo lại cho ngay ngắn, lắc đầu nói không đau rồi thu mình nằm sát vào vào tường.

Hắn an ổn nằm bên ngoài.

Khi ta cảm thấy hô hấp của hắn dần trở nên ổn định, ta xoay người lại, đẩy hắn vào nằm bên trong, ta nằm ngoài.

Lại qua một lúc, ta mơ hồ bật dậy, xò hải xuống giường trở về phòng mình.

Hình như ta còn loáng thoáng nghe thấy có tiếng gọi “Nhiên nhỉ”.

Đầu óc có phần nhảy loạn, ta vẫn tiếp tục đi về giường của mình, lật chăn, ngủ luôn.

Một đêm này ta ngủ thật ngon, thật an ổn, mọi chuyện đều không nhớ gì cả...

Hôm sau, ta dậy từ rất sớm, chính xác là bị kinh động mà dậy.

Từ vách tường bên cạnh truyền tới một âm thanh chói tai, đến tận trời xanh chắc cũng bị kinh động luôn. Ta cẩn thận vò vết tâm can trở lại, ngồi thần thò trên giường.

Vuốt vuốt ngực định thần lại, vừa định xoay người nằm xuống thì ngoài cửa vang lên mấy tiếng “cốc cốc”.

Cửa ta khóa chặt, muốn vào cũng không được, ta đây cũng mặc.

Ngay sau đó, “Phanh” một cái, cánh cửa bị chặt làm đôi.

Ta mở tròn hai mắt nhìn, là một vị thiếu niên da thịt trắng nõn, ánh mắt đáng yêu, đôi môi hồng nhuận...

Thật dễ nhìn a.

Lúc sau, đứa nhỏ này trợn trừng mắt lên, đôi môi nhếch lên lộ ra chiếc răng khểnh duyên dáng. Người đó thê lương lên tiếng: “Ô Nhiên!!! Là người cạo sạch râu của ta!!!!?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta không thể tin rằng một người khi không có râu và có râu trông lại khác biệt đến thế này.

Trước đây khi gặp tương du quân ta cảm thấy tuy hắn trông ít tuổi nhưng lại rất trưởng thành, già dặn. Còn giờ đây, người đứng trước mặt ta lúc này trông thật là non nớt, trẻ hơn tuổi rất nhiều.

Ta cứ ngồi trên giường, tay chống cằm ngắm hắn mãi không thôi.

Ta hỏi: “Tương du quân, ngươi tên gì?”

“... Ngươi không phải vẫn gọi ta là tương du quân sao?” Đôi mắt của hắn bỗng chốc hồng hồng.

Ta trừng mắt nhìn hắn, nói: “Ta muốn gọi tên thật của ngươi.”

“... Lăng Tiêu.”

“Nghe rất thuận tai nha. Tên với người thật tương xứng, hảo đáng yêu nha.”

“Tô Nhiên, có thật ngươi không phải là người cạo râu của ta?”

Ta nháy mắt mấy cái, hùng hổ nói: “Trời đất chứng giám, ta dám thề rằng râu ngươi tuyệt đối không phải ta cạo.”

Lăng Tiêu bán tín bán nghi nhìn ta. Ta lại bồi thêm: “Ta là người dám làm dám chịu.”

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống ghế tự mình châm một chén trà. Hắn vừa uống vừa lườm ta. Ta đâu chịu kém cạnh chứ, ta cũng trừng hắn.

Trông mắt hắn từ phớt hồng chuyển sang đỏ đỏ. Ta thấy đem ra so với mắt thỏ cũng không khác nhau là mấy. Sau đó, từ trong hốc mắt hắn lại dâng lên một tầng nước, trông thật đáng thương a.

Ta miễn cưỡng nói, xem như là an ủi đi: “À... ừ... râu thì... ừm... còn có thể mọc ra.”

Ánh mắt hắn mở lớn trừng ta càng hận thù hơn.

Ta ho khan một tiếng mau chóng đổi đề tài: “Ta đói rồi.”

Hắn trầm mặc một lúc rồi ai oán nói: “Ta cũng đói.”

Ta nói: “Đi, cùng đi ăn cơm.”

“Ngươi mời ta.”

Từ trên giường đứng dậy, ta cùng Lăng Tiêu tẩy rửa qua mặt mũi cùng nhau xuống lầu gọi đồ ăn.

Mới ngồi xuống ghế ta liền nghe được mọi người đang bàn tán rất sôi nổi.

“Uy uy, ngươi biết không, vị công tử toàn thân vận tử y hôm qua mới đến đó, nghe nói đó chính là trang chủ Âm Tử sơn trang.”

“Nha, không chỉ có vậy, người vận cẩm y bào xuất hiện cùng ngày hôm qua đó, hắn chính là cung chủ Thủy Nguyệt cung a.”

“Nghe nói, bọn họ cùng nhau tới nơi này chính là tìm thiếu hiệp Vô Nguyệt đó.”

“Như vậy là đã tìm được chưa?”

“Nghe nói là đã thấy.”

“Sau đó thì sao? Bọn họ đâu cả rồi?”

“Hình như hai bọn họ đêm qua đã giáp mặt giao đấu một trận.”

“Kia, thể hiện tại ai thắng ai thua?”

“...Cái này ta cũng không rõ, đại khái là lưỡng bại câu thương đi.”

Ta nháy mắt mấy cái nhìn Lăng Tiêu.

Hắn quay lại nhìn ta chăm chú.

Ta đứng dậy, không chờ đồ ăn được dọn ra liền lôi tay hắn tới quầy tính tiền. Sau đó vội vàng lên đường rời đi.

Dọc đường đi, bất kể ngoài chợ hay trong khách điểm, đâu đâu ta cũng nghe thấy mọi người đàm luận về nhị sư huynh cùng cung chủ Thủy Nguyệt cung.

Kinh thành ngày càng gần, thời tiết theo đó cũng dần lạnh hơn.

Mặc dù bây giờ đã là đầu xuân nhưng khí trời vẫn còn tàn dư của cái lạnh cuối đông.

Ta cùng Lăng Tiêu đã phải mua thêm vài kiện y phục mặc thêm.

Nửa tháng sau, chúng ta tới Lộc thành.

Lăng Tiêu nói nhà hắn ở Lộc thành, e rằng phải chia tay tại nơi này.

Ta cười trừ, không nói lời nào.

Hắn níu giữ ta ở lại phủ nhà hắn mấy hôm.

Ta suy nghĩ rồi lắc đầu, tỏ vẻ phải mau chóng trở về kinh thành.

Lăng Tiêu ôm chặt tay ta nói phủ nhà hắn là một tổ chức tình báo, chuyện gì cũng biết, vụ nào cũng hay. Sau này có cần gì thì cứ tới tìm hắn.

Ta phì cười thầm nghĩ hắn giờ không phải đang quảng bá sao.

Lăng Tiêu vênh mặt lên nhìn ta nói: “Ngươi đừng xem thường ta, ta rất thông minh đó.”

Ta nhú mày nhìn hắn.

Hắn nói: “Ta biết ngươi chính là Vô Nguyệt.”

“...” Ta trầm mặc.

Hắn vỗ vỗ bả vai ta nói: “Ngươi yên tâm, trừ phi có người trả núi vàng biển bạc để mua tin tức về ngươi bằng không thì ta vĩnh viễn không bán đứng ngươi đâu.”

... Kỳ thật ta cảm thấy lời nói của hắn không khác biệt là mấy, vẫn là có khả năng ta bị ‘bán đứng’ a...

Nghĩ lại thì ta làm sao đáng giá với cái núi vàng biển bạc kia chứ. Đã vậy ta nói: “Chúng ta xem như cũng có giao tình, nếu có người thực sự mua chút tin tức của ta, ngươi nghĩ chúng ta chia đôi số bạc đó thế nào?”

Hắn hắc hắc cười, hả hê túm tay áo ta kéo vào Lăng phủ nhất định bắt ta phải ăn một bữa.

Lúc ta rời đi, hắn lại bô lô ba la một hồi: “Nếu ngươi muốn mua tin tức của ai, nhớ phải đến chỗ ta đó. Ngươi dám đi chỗ khác ta sẽ bẻ cổ ngươi a...”

Ta mỉm cười nói một tiếng “Hảo”, lên ngựa, phóng đi.

Bảy ngày sau, ta rốt cục cũng đặt chân tới kinh thành.

Gõ cửa lớn, có một vị đại thúc tầm bốn mươi tuổi tiến đến mở cửa.

Lão hỏi: “Ngươi là ai?”

Ta nói: “Tô Nhiên.”

Lão đứng ngẩn một lúc sau đó mở to mắt ngạc nhiên hỏi: “Đại... đại thiếu gia?”

Ta gật gật đầu.

Lão chết đứng một lát rồi chạy loạn khắp phủ gào lên: “Đại thiếu gia đã trở lại, đại thiếu gia đã về...”

Ách, ta trở về thì cần gì la hoán lên như vậy chứ?

Dựa vào trí nhớ, ta đi vào phủ, dọc theo con đường trải đá quanh năm một màu xanh đi qua một cái chòi nghỉ liền thấy mảnh sân trong trí nhớ hiện ra trước mắt.

Vừa đặt chân vào sân, có một nha hoàn tiến tới hỏi ta: “Ngươi là ai?”

Ta nói: “Ta là Tô Nhiên.”

Nha hoàn sững sốt rồi gọi ta lên một tiếng “Đại thiếu gia”. Rồi nàng dẫn ta vào trong lâu.

Nàng gõ cửa, từ trong truyền ra một thanh âm dịu dàng: “Vào đi.”

Nha hoàn đẩy cửa nghiêng người mời ta đi vào.

Bước vào trong phòng, ta thấy một vị nữ nhân ngồi ở đầu giường tay cầm vải tay cầm kim.

Mười bảy năm trước mẫu thân cho ta cảm giác yên tâm dưới cánh tay của nàng. Mười bảy năm sau nàng lại làm ta cảm thấy xa lạ.

Khóe môi run run khẽ mở: “Mẫu thân.”

Nàng sững sốt một chút, tấm vải cùng kim khâu đều rơi xuống.

Mẫu thân ngẩng đầu chăm chú nhìn ta.

Đôi môi mấp máy không nên lời, nàng khẽ gọi: “Nhiên... nhi?”

Ta đi đến bên cạnh chân mẫu thân, quỳ sụp xuống ôm chân người: “Là hài nhi.”

“Nhưng... ta nghe sư phụ ngươi nói... nói ngươi đã xuống núi năm năm rồi... ngươi không trở lại... ta nghĩ... ta nghĩ...”

Mẫu thân nói không nên lời, cứ nghẹn ngào vừa nói vừa khóc.

Mẫu thân ngồi sụp xuống đất, cúi đầu vào ngực ta, vừa siết vừa khóc.

Nước mắt vẫn chưa ngớt, mẫu thân ngẩng đầu lên nói: “Nhiên nhi, mau đi chào phụ thân.”

Đôi mắt người đỏ lên vì nước mắt, người kéo ta ra khỏi phòng, đi thẳng tới đại sảnh của Tô phủ.

Tại sảnh lớn, Tô lão gia cùng đại phu nhân đang ngạo nghễ trên ghế chính nhìn hai mẹ con ta đi vào.

Ta cúi người hành lễ với hai người bọn họ: “Phụ thân, đại phu nhân.”

Hai người bọn họ lạnh nhạt phát tay cho phép ta cùng mẫu thân lui xuống.

Trên đường trở về phòng, ta nói với mẫu thân: “Mẫu thân, hài nhi muốn mang người rời đi chỗ này.”

Mẫu thân giật mình bất ngờ, ánh mắt chùng xuống, không nói lời nào.

Ta chợt nhớ đến quan niệm của những người phụ nữ thời này: Giá kê tùy kê, giá cầu tùy cầu (xuất giá tòng phu), người phụ nữ khi xuất giá lấy chồng thì hoàn cảnh tốt hay xấu thế nào đi chăng nữa cũng luôn là người nhà chồng, chết cũng là ma nhà chồng.

Lúc trước cũng vì tính mạng của ta mà mẫu thân đã phải cắn răng chịu đựng đẩy ta ra khỏi vòng tay của người. Hiện giờ ta nghĩ, mẫu thân có lẽ cũng có thể vì ta mà xuất phủ. Ta nhẹ lời khuyên nhủ thuyết phục mẫu thân.

Mẫu thân nói: “Rời đi nơi này thì chúng ta biết ở đâu?”

Ta nói: “Chúng ta sẽ tới Giang Nam, nơi đó bốn mùa đều là mùa hè. Chúng ta tới nơi đó định cư không phải tốt sao?” Bất quá nơi này hơi nóng một chút.

Mẫu thân nhũn mảy suy nghĩ, ta biết trong lòng mẫu thân hiện giờ rất bất an. Người nói: “Nhiên nhi, ta muốn suy nghĩ một thời gian.”

Ta gật đầu nói “Hảo.”

Mẫu thân muốn nửa tháng để suy nghĩ cho chín chắn.

Một tháng sau, rốt cục người cũng quyết tâm theo ta rời Tô phủ. Tất cả cũng là vì hiện giờ Tô phủ đang náo loạn.

Người ngoài vốn chỉ biết Tô phủ có một vị thiếu gia trẻ tuổi tuấn mỹ hơn người, thông minh giỏi hoạt, hành hiệp trượng nghĩa mà không mấy người biết đến sự tồn tại của đại thiếu gia rời phủ từ mười bảy năm về trước.

Nhị thiếu gia của Tô phủ Tô Thừa Cẩm là một người chuyên bênh vực kẻ yếu nên đã gây thù hằn với rất nhiều người giàu có trong thành. Cũng may, Tô lão gia rất yêu thương y nên sẵn sàng bỏ vàng bỏ bồi thường cho mấy tên đại gia kia.

Chuyện xảy ra cách đây nửa tháng.

Nghe nói khi Tô Thừa Cẩm xuất phủ dạo chơi trong chợ. Hắn gặp một cầm y nam tử đang đùa giỡn một cô nương. Hắn nào có chịu bỏ qua liền thúc cho nam tử đó một đấm.

Nam tử kia do không phòng bị nên bị trúng đòn, hai mắt tím bầm.

Nam tử đó trừng mắt nhìn Tô Thừa Cẩm không thèm so đo đôi lời liền phát áo đi luôn.

Nghe đồn, vị cầm y nam tử này chính là đệ đệ yêu của đương kim thánh thượng – Khuynh Vương.

Hôm sau, Hoàng thượng bắt chợt tới Khuynh Vương phủ, chợt thấy tình cảnh đệ đệ của mình. Người rất tò mò, tràn ngập hứng thú không biết kẻ nào cá gan, không biết sợ trời sợ đất lại động tới hoàng thân quốc thích.

Sáng sớm ngày hôm sau, hoàng thượng ngầm phái người đi điều tra thì được biết Tô thiếu gia Tô Thừa Cẩm là một người anh tuấn mỹ miều, hành hiệp trượng nghĩa, lại có tấm lòng lương thiện...

Lần này ngẫu nhiên xuất cung lại có duyên biết Tô Thừa Cẩm.

Hoàng thượng cảm thấy y không hề giống người trần chút nào.

Có điều đó cũng mới chỉ là lời đồn ta nghe được.

Ai ngờ sự thật đúng là như vậy. Hôm qua, Tô gia lại nhận được một thánh chỉ mệnh Thừa Cẩm vào cung làm nam sùng.

Thánh chỉ vừa đọc xong, Thừa Cẩm lẫn dùng hôn mê bất tỉnh tại trận.

Quản gia vội vàng nói với thái giám tuyên chỉ rằng Thừa Cẩm là mừng quá mà ngất đi.

Thái giám vừa ý gật đầu ly khai.

Ta ở trong phủ thời gian này cũng chỉ được coi là bù nhìn, là một kẻ vô hình.

Lại nói đến chuyện vào cung làm nam sùng, Tô Thừa Cẩm thập phần chán ghét. Y một khóc, hai nháo, ba đòi thất cổ đều chỉ vì không muốn phải trở thành nam sùng.

“Tô gia cũng không phải chỉ có một người con.” Không biết lời này là ai phát ngôn mà vừa truyền ra cả Tô phủ lớn bé đều biết cả.

Mẫu thân vừa nghe được lời đó liền quyết tâm nói: “Nhiên nhi, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây.”

Ta mỉm cười gật đầu nói: “Được.”

Nhưng đại phu nhân nào có cho hai mẹ con ta có cơ hội đó.

Ngay ngày hôm đấy, đại phu nhân đã âm thầm nhân lúc hai mẹ con ta tách nhau ra, đã sai hạ nhân nhốt chặt ta lại trong phòng.

Ta cũng không để ý tới điều đó. Một khi ta đã muốn đi thì ai có thể ngăn được chứ.

Nhưng ta thật không thể lường đến cái cảnh này, đúng là người tính không bằng trời tính.

Hôm sau, lúc ta chuẩn bị mang mẫu thân rời Tô phủ, không biết ai đó đã giáng cho ta một gậy sau gáy khiến ta bất tỉnh tại chỗ.

Lúc ta tỉnh lại thì cũng là lúc bản thân đang ngồi trong kiệu trên đường nhập cung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Cái gọi là bi kịch chính là thế đó.

Lúc ta tỉnh lại, phát hiện toàn thân ta đã bị người khác tẩy rửa sạch, được mặc một bộ xiêm y trắng toát, lại đang nằm trên một chiếc giường.

Giơ bàn tay lên nhìn, lại sờ toàn bộ cơ thể, có gì đó thiếu thiếu.

Độc được trên người ta đâu hết rồi?

Cả mấy loại giải được nữa?

Ta hiện giờ chắc không phải là miếng mồi ngon chờ người ta đến đùa nghịch đấy chứ?

Ta đảo mắt mấy cái, đầu có phần choáng váng.

Sau một lúc định thần lại, ta ngồi dậy. Lúc này ta mới chú ý toàn bộ nơi đây. Ta đang ở trong một tòa cung điện cực lớn, long lanh đến lóa mắt, có cả một cái lăng kính để ngắm cảnh, trên bàn trang điểm ở cạnh giường còn được đặt vô số nào là trâm ngọc, phi thúy, mã não, minh châu... .

Đại khái là có thể bán được kha khá ngân lượng đây.

Dụi dụi lại mắt, ta còn thấy trong số vật phẩm trên bàn kia còn có cả tấm kim bài và ngọc bội của ta nữa.

Tấm kim bài là của ngũ sư huynh tặng ta, còn ngọc bội đó là do ta lấy từ tên Không tước.

Đi đến bên bàn trang điểm ngồi xuống, ta nhìn mình trong gương đồng. Độc được cũng như giải được đã bay mất, lớp mặt nạ bên ngoài cũng đã bị xé xuống, nhưng cũng may lớp thuốc dịch dung ta tự chế vẫn còn nguyên.

Có thể vì đặc thù của lớp thuốc dịch dung đó nên nước thường không thể rửa sạch, do vậy người khác vẫn không thể thấy được khuôn mặt thật của ta.

Ta giờ này mang một khuôn mặt không thể bình thường hơn.

Đem kim bài và ngọc bội cất trong ngực, lại cầm số châu báu kia lên nhìn một lượt.

Quả nhiên là hàng tốt, ta nhất định phải mang chúng đi bán mới được.

Bỗng nhiên ta nghe thấy bên ngoài có người hô to: “Hoàng thượng giá lâm!!!!”

Chiếc vòng ngọc trong tay chợt rơi xuống bàn phát ra một âm “cách”.

Ta từ ghế đứng dậy, xoay người lại nhìn thì thấy một nam nhân người mặc long bào đột ngột bước vào.

Ta nháy mắt nhìn ánh sáng màu vàng chói từ người hắn tỏa ra sau đó chậm chạp quỳ xuống hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hắn đi đến bên cạnh ta cho phép ta đứng dậy.

Ta ngoan ngoãn đứng ngậy tại chỗ trong ánh nhìn đánh giá từ trên xuống dưới của người trước mặt.

Hắn nâng cằm ta lên lạnh lùng hỏi: “Ngươi là ai?”

... Hiển nhiên là người này đã biết mình thú nhảm người. Ta bình thản nói: “Cha ta họ Tô, tên ta là Tô Nhiên.”

“... Tô gia có hai người con?” Hắn nheo mắt lại hỏi.

Ta thần nhiên gật đầu lia lịa.

Ngay sau đó, hắn buông tay thả ta, mặt khẽ biến sắc, quay người phát áo rồi đi.

... Ngươi không thích ta, ta cũng đâu có ưa ngươi cơ chứ.

Chép chép miệng, ta nằm ườn trên giường suy nghĩ cách thoát ra khỏi nơi này.

Hừ, xem nào, đầu tiên phải nhờ cung nữ tìm một số dược liệu để chế thuốc, rồi thì lặng lẽ nửa đêm ta trèo tường chuồn a.

Ta chưa bao giờ được nằm trên chiếc giường to đến nhường này cả. Cũng có thể vì thế mà mặc dù ta lăn đi bò lại mãi cũng không sao ngủ được.

Vừa rồi lúc ta tỉnh lại cũng đã chập tối, có lẽ cũng chính là lúc chờ lâm hạnh. Bất quá người ta lại thấy ta gai mắt a... Cũng có thể vì sự kiện đó mà ta ‘kinh hải quá độ’ mới không ngủ nổi đây.

Một đêm mất mớ thao láo đến tận hừng đông, ta chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Ta nói: “Vào đi.”

Bước vào là một vị cung nữ tay cầm chậu đồng. Nàng giúp ta rửa mặt, chải đầu rồi mời ta xuống lầu ăn sáng.

Có thể là do năm năm qua ta theo gia gia ăn uống đơn giản, mộc mạc nên nay ta cảm thấy đây đều là sơn trân mỹ vị cả.

Ăn sáng xong, ta một mình chạy nhảy trong hoa viên. Ở đây, ta chợt nghe thấy một sự kiện.

“Tô công tử mới được triệu kiến vào cung đã đắc tội với hoàng thượng, e là hần không có khả năng trụ lại Phụng điện nữa rồi.”

Hóa ra cái tòa nhà nguy nga ta ở đó chính là Phụng điện. Mặc dù không phải đẹp nhất nhưng xem chừng cũng chỉ đứng sau tấm cung của Hoàng thượng mà thôi.

Nghe đồn, Phụng điện kia cũng chỉ dành cho những phi tử được Hoàng Thượng sủng ái mới được vào ở.

Ta hình dung lại đệ đệ của ta – Tô Thừa Cẩm, đứa nhỏ đó xem ra tính tình không tồi, mặt mũi cũng không thua kém ai tiếc là tâm lý không được vững vàng... Thôi thì đành vậy, ta ở đây cũng được đối đãi khá tốt a.

Nằm trong đình nghỉ mát cũng cảm thấy ngứa ngáy chân tay. Ta đành bật dậy trở về nơi gọi là Phụng điện kia.

Vừa đặt chân vào cổng, ta thấy toàn bộ thái giám, cung nữ nơi này đều đang quỳ rạp hướng về một vị công công tay cầm một đạo thánh chỉ.

Thấy vậy, ta cũng quỳ xuống.

Từ y công công lạnh lùng liếc ta một cái rồi lập tức mở thành chỉ ra đọc.

Nội dung đơn giản cũng chỉ là Tô Nhiên chọc giận long nhan, bị trục xuất khỏi Phụng điện, di dời đến Phong viên – Mặc các.

Đọc xong, từ y công công còn nói ta có thể lựa chọn tại đây mang theo hai thái giám bên người.

Nghe vậy, ta mới lên tiếng hướng mấy thái giám hỏi: “Ai nguyện ý đi theo ta?”

Bọn họ im thin thít không nói lời nào.

Ta lại nói thêm: “Chúng ta sẽ sống thật tốt, không kiêng ăn, không kiêng rượu, không đánh người, không la mắng. Lại còn ta đây mặt mũi không tệ nên đi theo ta cả ngày sẽ được ngắm dung nhan của ta, cả đời sẽ không uống...” Ta tiếp tục nói năng loạn xả.

Lúc này có một tiểu thái giám len lén nhìn ta, ngập ngừng nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân nguyện theo hầu bên công tử.”

Ta nhìn phải ngó trái một lúc nữa, mong mỏi thấy người khác nữa.

Nhưng nhìn hoài, đứng mãi cũng chỉ có độc nhất tiểu thái giám đó mà thôi.

Ta nhìn từ y công công nói một người cũng đủ rồi.

Hắn gạt đầu bảo ta thu dọn chút hành lý chuẩn bị rời đi nơi này.

Ta lập tức nhìn tiểu thái giám kia một cái rồi nhanh chân chạy vào trong Phụng điện.

Loáng thoáng phía sau ta nghe thấy tiểu thái giám nhỏ giọng nhắc nhở: “Công tử, công tử, người đang ở trong cung, không được chạy như vậy, phải đi đứng từ tốn, người cứ như thế sẽ không được Hoàng Thượng để ý, công tử, công tử...”

... Trời ơi, ta đây không phải nhặt được một Đường Tăng chứ?

Cười khỏ, ta đi tới phòng ngủ.

Ta đem một mảnh vải trải rộng trên giường, này đặt lẵng kính vào này, lại vơ toàn bộ đồ quý vào gói thành một bọc to.

Gói chặt lại để một chỗ. Ta bước tới bàn trang điểm mở ngăn kéo nhìn một lượt xem còn bỏ sót thứ gì nữa không.

Một lát sau, tiểu thái giám mới chạy tới bên ta nói: “Công tử, người như vậy không được đâu, người sẽ bị trách phạt đó. Công tử không thể đem đồ này đi được, nếu không sẽ bị Hoàng Thượng...”

“Khi ta nhập nơi này, tất cả những thứ này đều dành cho ta.”

“Nhưng là, nhưng là... công tử hiện nay không ở đây.”

“... Người thật là không hiểu chuyện.” Miệng vừa nói, tay không ngừng nhặt đồ.

Ta đem trân châu, ngọc trai, vòng vàng, lắc bạc đưa cho tiểu thái giám cầm hộ. Sau đó ta lại soát lại một lần nữa xem còn bỏ sót lại thứ gì nữa không.

Bình hoa hay ngọc Quan Âm ta cũng không buông tha.

Dọn sạch sẽ, chu toàn ta lại bọc thêm một mảnh vải nữa để không cho người ngoài nhìn được đồ bên trong. Ta cùng tiểu thái giám đi ra khỏi sương phòng.

Ta nhìn từ y công công nói: “Công công, ta đã chuẩn bị xong tất cả.”

Hắn kinh ngạc nhìn bao bố trên người ta cùng tiểu thái giám không nói nổi một từ, chỉ lẳng lặng dẫn ta đi. Đi một quãng, ta nghe thấy phía sau có một cung nữ xì xầm nói: “Nếu ta nhớ không nhầm thì Tô công tử là người không đến a!”

“... Đúng vậy, từ khi nào nào Tô công tử có nhiều hành trang đến vậy!?”

...

Vào đến Phong viên, ta mới biết nơi này hóa ra không phải chỉ có một tòa nhà mà là vô số lầu các.

Nơi đây chính là nơi ở của đại bộ phận nam sủng bên Hoàng Thượng.

Mấy người này có người được lâm hạnh một lần, hai lần và cũng có cả chưa từng lần nào.

Ta được xếp vào Mặc các, xem chừng cũng không quá tồi tàn.

Nhưng theo như lời tiểu thái giám – Tiểu Lý Tử nói thì nơi này lại là nơi tàn tạ nhất.

Ta nhìn hắn cười một cái, ta không quan tâm tới việc đó.

Vào Mặc các, ta đem đồ đồng hành lý trải đầy trên giường, đem các đồ trang sức treo lên đầy người.

Tiểu Lý Tử hỏi: “Công tử, người tính toán sau này sẽ như thế nào?”

“Còn có thể làm gì được bây giờ?”

Hắn trầm mặc một phen, trên trán một dải màu đen mù mịt nói: “Công tử, tính cách người như vậy không thích ứng nổi trong thâm cung này mất.”

Ta không nói lời nào.

Hắn lại nói: “Ở trong chốn này, bình thường chúng ta cần phải khiêm tốn, nhã nhặn ba phần. Công tử lại thích khoa trương sẽ khiến người khác chê cười mất.”

Ta vô thức gật đầu không thêm tiêu hóa lời nói của hắn.

Hắn không nói gì thêm nữa. Ta tiếp tục đùa nghịch trân châu trong tay.

Thật lâu sau hắn mới nói: “Nếu ở trong cung quá ba năm mà không được Hoàng Thượng lâm hạnh lần nào, công tử sẽ bị đẩy ra cung đó.”

Vừa nghe lời nói này, ta ngừng hoạt động nhìn chăm chăm mắt hắn.

Ba năm...

Ta sao có thể lãng phí ba năm tuổi trẻ của mình cơ chứ? Lâu thế sao?

Mim cười, ta một mực không nói gì.

Buổi trưa hôm nay, ta ăn cơm trong Mặc các.

Buổi tối, Tiểu Lý Tử dẫn ta đi khắp Phong viên diện kiến Thiên Hương – người được Hoàng Thượng ân sủng nhiều nhất trong số chúng ta ở đây.

Ngồi trước bàn trang điểm bày đầy rẫy đồ trang điểm, ta do dự hồi lâu quyết định nhặt một chiếc trâm cài tóc là lễ gặp mặt.

Nhờ người thông báo, chúng ta đi vào phòng của Thiên Hương. Trong phòng độc nhất một người. Như vậy người này không ai khác chính là Thiên Hương rồi.

Trên người hần tỏa ra một hương vị rất thuần khiết, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, xinh đẹp dịu dàng, mong manh cứ như được làm bằng thủy tinh.

Ta hướng hần hành lễ.

Hần nhẹ cười hỏi: “Người chính là Tô Thừa Cảm?”

Ta lắc đầu nói: “Thừa Cảm là đệ đệ của ta. Còn ta là Tô Nhiên.”

“A! Như vậy không phải Hoàng Thượng đã...” Nói đến đó, hần đành chỉ không nói nữa.

Cười khẽ thành tiếng, ta nói: “Cho nên Hoàng Thượng mới xếp ta đến nơi này.” Việc này đối với ta không thành vấn đề gì, không phải kiêng dè.

Hần khanh khách cười ra tiếng nói: “Nơi này không phải không tốt, mọi người nơi này sống rất tốt a.”

Ta mỉm cười gật đầu không ý kiến.

Hần kéo lấy tay ta, đặt ta ngồi xuống ghế cùng hần dùng bữa.

Cơm nước xong xuôi, hần lại yêu cầu ta cùng hần luyện chữ.

Ta chần chừ một lát lại gặp ngay ánh mắt của Tiểu Lý Tử liền bất đắc dĩ nhận lời.

Chữ viết của Thiên Hương rất đẹp, rất mới lạ. Nếu đem hần tới tương lai, ta khẳng định chữ của hần sẽ trở thành một kiểu chữ mới trong máy tính đó nha.

Còn ta, lúc đầu ta viết ra ba chữ ‘Nhị sư huynh’.

Thiên Hương vừa nhìn thấy đã hết lời khen chữ ta tuyệt đẹp.

Sau đó ta lại viết vài chữ khác...

Thiên Hương vừa nhìn thấy khoe miệng liêng giật giật mà nói: “Này, đây là người đã vẽ tranh hay vẫn đang viết chữ?”

Ta nhất thời nói không ra lời.

Trên thực tế, ngoài ba chữ ‘Nhị sư huynh’ ra thì ta trước đây chưa từng luyện thêm từ nào cả.

Thiên Hương lệnh cho người hầu đem giấy bút thu dọn hết xuống, lại nói muốn cùng ta chơi một ván cờ.

Ta nguyên bản không muốn, nhưng dưới con mắt sáng ngời ngập mong chờ kia ta không thể không đồng ý.

Ván thứ nhất, ta thắng.

Thiên Hương gào khóc nói loạn, đôi mắt nhuốm hồng lật đổ bàn cờ.

Ta nhú mày, ngay tức khắc đứng dậy, nhìn Tiểu Lý Tử nói: “Tiểu Lý Tử, đi thôi.”

Thiên Hương lập tức ngừng động tác, vội vã ôm chặt lấy hai tay ta, hai mắt đầm lệ lưng tròn nói: “Một ván nữa thôi mà!”

“... Ta mệt rồi.” Ta nói.

Thiên Hương lại nói: “Ta cam đoan, ta xin thề sẽ không làm loạn nữa được không?”

Hần giơ tay, miệng nói cam đoan chắc chắn sẽ không nổi khùng nữa trông đến là tội nghiệp. Mũi lòng, ta cùng hần chơi tiếp ván nữa.

... Không nghĩ rằng kĩ nghệ của Thiên Hương lại giỏi đến vậy, chỉ với mấy nước đi mà hần đã đẩy ta dồn vào đường cùng.

Bất quá, hần lại đi sai một nước, ta mau chóng lật lại tình thế, dần lấy lại đất.

Kết quả cuối cùng nhờ một cước của Thiên Hương nên bàn cờ một lần nữa bị lật đổ.

Ta day day cái trán đến phát đau, không nói câu gì.

“Ta cái gì cũng không làm a, nó là tự mình đổ đổ nha.” Thiên Hương vội vàng giải thích nhưng tiếc là lại giấu đầu hở đuôi.

Lòng ta thầm nói, ngơai cho là ta không biết đây chính là tác phẩm của ngơai sao?

Hắn khóc thầm thiết, lại kêu lên vài tiếng oan uổng, lại bấu víu tay ta làm nũng nói: “Một ván này nữa thôi.”

Giằng co nhau một hồi, cuối cùng ta đánh giương cờ hàng, tiếp tục chơi với hắn một ván nữa.

Có thể do ta mệt mỏi kèm chán nản nên ván này ta liền thua luôn.

Ta nghiêng đầu về phía Tiểu Lý Tử nói: “Tiểu Lý Tử, khuya rồi sao?” Ta phải mau chóng rời khỏi nơi này thôi.

Tiểu Lý Tử gật gật đầu.

Thiên Hương hung tợn trừng Tiểu Lý Tử một cái.

“Nếu vậy, ta không dám làm phiền Thiên Hương công tử nghỉ ngơi. Ta xin phép cáo lui.” Nói xong, ta từ ghế đứng lên.

Thiên Hương cũng rất mau lẹ bật dậy túm chặt tay ta, hai mắt mong nước nói: “Vậy về sau ngơai còn đến chơi với ta nữa không?”

“... Vậy, ngơai về sau còn hát tung bàn cờ lên nữa không?”

“Không có a.” Hắn trưng ra biểu hiện thảm thương mà nói.

Ta trầm mặc một phen, nói: “Nếu ngơai có thể thực hiện được lời hứa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Hôm sau, Tiểu Lý Tử dẫn ta chạy khắp Phong viên.

Hắn nói cho ta biết người nào đã được sủng hạnh qua vài lần, người nào tuy sở hữu một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lại chưa được lâm hạnh lần nào...

Qua lời nói của Tiểu Lý Tử, ta phát hiện ra đám người ở đây có khá nhiều điểm bất đồng.

Tỷ như đám người được Hoàng Thượng ân sủng nhiều lần như Thiên Hương, Mộc Linh, Lạc Hoàn... thì đều sở hữu một đôi mắt to tròn, trong trẻo thuần khiết không nhiễm bụi trần như những hài tử.

So với cái thanh khiết, đơn thuần của mặt nước mùa thu xem chừng cũng không khác biệt lắm.

Bọn họ bình thường đều mặc bạch y nhẹ nhàng là lướt trong gió. Mái tóc thì đen nhánh đối lập với sắc áo, dài ngang lưng được buộc gọn trên đầu bằng một cây trâm. Ngoài ra còn mấy lọn tóc mái buông thõng hai bên mềm mại, uyển chuyển phiêu dạt cùng tà áo tạo nên một bức tranh mê người.

Nếu đem Thiên Hương kia đặt cạnh Hoàng Thượng ta liền nghĩ ngay đến một hình ảnh.

Đại dã lang ôm cừu nhỏ trong tay, vỗ vỗ đầu cừu nhỏ mà thủ thi: Tiểu bảo bối ngoan a ngoan.

Về phần Hoàng Thượng, hắn ghét nhất là những kẻ ăn mặc sắc sỡ, lấp lánh đến chói mắt, những kẻ ăn mặc theo kiểu “ta đây là người có tiền, có rất nhiều tiền”.

Hơn nữa hắn còn ghét những người trang điểm đậm, cứ trát tầng tầng lớp lớp phấn lên mặt. Nếu để Hoàng Thượng thấy được ai như vậy chắc chắn hắn sẽ không thèm để ý qua dù chỉ là một cái liếc mắt.

Ngày thứ ba, ta ở trong sương phòng ngồi đối diện với gương đồng cẩn thận trang điểm. Tô một lớp son, vẽ qua móng tay, lại mặc nguyên một bộ hồng y.

Ấn, quả nhiên lần hóa trang này thật là kỳ tích. Lần này ta chỉ có thay đổi ba phần thôi, còn lại thì vẫn giữ nguyên khuôn mặt thật của ta.

Vừa lòng với thành quả, ta nhìn Tiểu Lý Tử hỏi: “Ta xinh đẹp không?”

Hắn dần người một chút rồi mới nói: “Rất, rất đẹp.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hiện lên một tầng màu đỏ.

Ta gật đầu nói: “Ngươi a, là muốn ta luôn ăn vận kiểu này?”

Hắn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ta lại hỏi hắn: “Tiểu Lý Tử, ta muốn một ít dược liệu, ngươi có thể tìm giúp ta được không?”

“Công tử, người cần dược liệu gì?”

“Nhân sâm, tuyết liên, linh chi...”

Ta mới chỉ nói ra có mấy loại cơ bản vậy mà toàn thân Tiểu Lý Tử đã chao đảo ngã nghiêng rồi.

Lúc ta nói xong thì mặt hắn lã chã nước mắt, mếu máo nhìn ta nói: “Công tử, đừng nói là người muốn, ngay cả các phi tần, quý phi muốn lấy cũng phải được sự cho phép của Hoàng Thượng.”

... Ta cho rằng những thứ ta cần đó cũng không phải là thứ quý báu, khan hiếm gì, chỉ là những vị thuốc bình thường mà thôi. Bất quá thì cũng là hơn mức bình thường một chút. Cái chính là, ở phương Bắc này, chúng không bình thường chút nào.

Ta có chút tiếc nuối mà gật đầu, rồi lại gật đầu như một con lật đật vậy.

Thờ dãi một hồi, ta nói: “Tiểu Lý Tử, đến, giúp ta trang điểm.”

Tiểu Lý Tử lên tiếng “Dạ”. Hắn đơn giản là chỉ giúp ta cái trâm để cố định tóc khỏi bay toán loạn lên.

Ta lại xuất ra một cây trâm nữa, nói: “Cái này cũng giúp ta cài lên.”

Mấy dải hắc tuyến kéo dài trên trán hắn, nhưng hắn vẫn không nói gì mà giúp ta cài lên.

Ta lại đưa thêm một cái trâm ngọc trai, nói: “Cái này cũng rất đẹp.”

Hắn tiếp nhận, cài trên tóc cho ta.

Cứ như vậy, trên đầu ta lung linh, long lánh toàn trâm cài, cứ như là người mẫu trưng bày ngoài cửa hàng vậy.

Khi ta lại đưa ra một cái trâm khác, Tiểu Lý Tử dùng vẻ mặt ngàn lần cầu xin nói: “Công tử, người đừng đeo nữa! Trên đầu người đã đeo không biết bao nhiêu cây trâm rồi, thật là đã hết chỗ để cài thêm a.”

“Nga”. Ta rầu rĩ kêu lên, tiếc nuối nhìn cây trâm trong tay. Đành vậy thôi chứ sao. Ta đứng dậy thử đi lại vài bước.

Nặng, đầu ta sao lại nặng vậy chứ, có mấy cây trâm bé còn con thôi mà.

Hít hít cái mũi, ta nhìn Tiểu Lý Tử nói: “Tiểu Lý Tử, đi, chúng ta đi ra ngoài dạo chơi mấy vòng.”

Khóe miệng Tiểu Lý Tử co rút, nói: “Công tử, người có phải là muốn nói cho mọi người biết người có tiền, có rất nhiều tiền phải không?”

Ta nhướn mày, nói: “Nhà của ta là nhà giàu nhất ở kinh thành, đương nhiên là có rất nhiều tiền.”

“Vậy công tử còn lấy đồ ở Phượng điện làm gì?” Tiểu Lý Tử lăm bắm trong miệng.

Mỉm cười, ta dẫn hắn rời khỏi Mặc các. Chúng ta lượn vòng quanh mấy vòng trong Phong viện.

Như lời Tiểu Lý Tử nói, ta như một vật thể phát ra ánh sáng chói lòa, vô luận là ai trong thấy ta cũng đều phải nheo mắt lại, lấy tay cản bớt ‘hào quang’ từ người ta phát ra.

Quay lại, ta nhìn Tiểu Lý Tử đứng sau ta cười khanh khách hỏi: “Ta như thế này quả thực rất đẹp phải không? Đẹp đến mức mọi người không ai dám đối diện trực tiếp với dung nhan tuyệt trần a?”

Lúc ta quay lại thì trong thấy hắn vật vã nheo mắt lại, mặt thì cụp xuống trông thật buồn cười.

Hắn nói: “Cả người công tử đều rất chói mắt a.”

Ta khẽ cười thành tiếng, tiếp tục lắc lư thân mình đi tiếp.

Bước trước bước sau, ta liền gặp một người, là Thiên Hương.

Ta chậm chậm bước tới trước mặt Thiên Hương chào hỏi.

Thiên Hương vừa thấy ta liền nheo mắt lại, cả người ngơ ngẩn ngơ một lúc rồi mới nói: “Ngươi là ai?”

Ta nhìn hấn nháy mắt mấy cái, nói: “Ta là Tô Nhiên, ngươi... ngươi không nhận ra ta?”

Thiên Hương vừa nghe xong hai mặt chợt mở to ra nhưng cũng rất nhanh chóng nhắm tịt mắt lại, ai oán nói một câu “Chối mắt quá”. Một lúc, hấn mới từ từ hé mắt ra trên dưới đánh giá ta một lượt.

Hấn nói: “Ngươi có biết, hiện giờ đang là giữa hè chói chang, nóng bức, ngươi lại dưới ánh mặt trời mặc vàng đeo bạc như vậy quả thực khiến cho người khác cảm thấy rất chói mắt không? Hiện giờ ta không thể nhìn rõ bộ dạng của ngươi, chỉ biết toàn thân ngươi như đang phát sáng, muốn nhìn rõ ngươi thật là khó nga.”

Ta mỉm cười nói: “Cảm ơn lời khen của ngươi, ta thật không dám nhận mà.”

Thiên Hương không thể nói được thêm câu gì nữa, chỉ tiến lên vài bước vỗ vỗ vai ta.

Vỗ vai rồi sao lại còn giật đai lưng bằng bảo thạch của ta xuống cơ chứ.

Thấy vậy, Tiểu Lý Tử vội cúi xuống nhặt lên.

Ta nói: “Thiên Hương, ngươi phải đền ta cái khác.”

Thiên Hương nghe rằng trợn mắt nhìn ta nói: “Được thôi. Đi, đi đến chỗ ta, hai ta đánh cờ. Nếu ngươi thắng, ta sẽ đền ngươi hấn hai cái.”

“Đến lúc đó phải là bốn.”

Thiên Hương bĩu môi đồng ý.

Ta còn nói thêm “Ngươi không được phá bàn cờ.”

Thiên Hương u oán gật đầu chấp thuận.

Lúc này, Tiểu Lý Tử nói nhỏ bên tai ta rằng Hoàng Thượng tối sùng ái Thiên Hương vì hấn chơi cờ rất giỏi, mặc dù kì phẩm của hấn không được tốt lắm.

Hấn ở trong cung có thể được xem là thiên hạ vô địch.

Lúc ban đầu, các nam sủng khác tụ tập lại khiêu chiến với Thiên Hương, nhưng tất cả bọn họ đều chuốc lấy thất bại thảm hại luôn.

Đến nay, ngoại trừ Hoàng Thượng, cùng Tam vương gia Khuynh Vương ra thì không ai là đối thủ của hấn cả. Trong một lần cung đình tổ chức yến tiệc, đã có không ít kì sư bên ngoài đến thỉnh giáo Thiên Hương và tất cả bọn họ đều nhận lấy thất bại.

Cùng Thiên Hương đi vào Thiên Hương các, ta nói: “Ngươi nghĩ xem chúng ta đặt cược thêm thế nào?”

Hấn nhướn mày nhìn ta nói: “Ngươi còn muốn cái gì?”

“Nghe nói nhân sâm có thể dưỡng dung nhan rất tốt, ta muốn nó.”

“Được thôi, nếu ngươi thắng, ta liền cho ngươi.”

Thiên Hương ngồi xuống ghế, ta theo hấn cũng ngồi đối diện.

Thái giám lập tức bày ra bàn cờ trước mặt chúng ta.

Hấn nói: “Ta chấp quân đen.”

Ta lé mắt nhìn hấn, cười cười, nói: “Không được.”

Thiên Hương nói: “Ngươi thực quen nhanh vậy sao, hôm qua ngươi đã thua ta, bắt quá chúng ta cũng coi là ngang sức ngang tài, cho nên ta vẫn chấp quân đen, vẫn là ngươi nên đi trước.”

Đây là sự thật, vận khí của Thiên Hương quả thực rất tốt a.

Bên ngoài ta vẫn mỉm cười nói: “Nói sai rồi.” Ta thủy chung không cam tâm đi trước.

Lúc này, ngoài cửa đại viện bỗng truyền tới âm thanh the thé của công công: “Hoàng Thượng giá lâm!!!”

Ta cùng Thiên Hương nhìn nhau một cái rồi hấn vội vàng bỏ ta ta chạy thẳng ra đại sảnh nghênh đón Hoàng Thượng.

Ta cùng Tiểu Lý Tử cũng mau chóng đứng dậy đi ngay sau Thiên Hương.

Đương lúc tới bậc thang ta liền lao đảo một chút. Cũng may là có Tiểu Lý Tử vội vàng đỡ ta nếu không đảm bảo ta ngã ra đất rồi.

Cái đầu của ta thật nặng đến vậy sao!

Có chút vầng đầu, hoa mắt.

Từ xa ta đã nhìn thấy hàng loạt cung nữ thái giám quỳ rạp trên mặt đất. Còn đứng phía trước bọn họ chính là một thân long bào vàng rực – Hoàng Thượng.

Ta hiện tại khẩn khoản không biết nên tới gần quỳ xuống hay quỳ ngay tại đây?

Vẫn là tiến lại phía trước đã.

Có thể là do Tiểu Lý Tử cài trâm không được chặt cho nên lúc ta hơi cúi đầu xuống, mấy cái trâm rủ nhau rớt cả ra.

Cho nên, lúc ta quỳ hấn xuống trước mặt Hoàng Thượng, đầu tóc ta đã bung tán loạn cho bằng sạch.

...

Xung quanh là một mảng im lặng.

Quỳ mãi mà ta không có nghe được hai từ “Bình thân” khiến ta có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, khó hiểu mà nhìn Hoàng Thượng.

Ta chỉ thấy đôi môi hơi mở ra, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. Lúc lâu sau, hấn mới nói: “Người chính là người đem toàn bộ đồ dùng trong Phụng điện lấy sạch?”

Loáng thoáng phái sau ta nghe thấy có tiếng cười khúc khích.

Thật mất mặt quá!!

Tiểu Lý Tử, người có biết cái trâm không đấy? Làm thế nào mà để chúng lại rơi hết cả ra thế này?

Lòng ta nén giận nhìn Tiểu Lý Tử một cái rồi lại cúi đầu không nói lời nào.

Thật lâu về sau, Hoàng Thượng mới thốt ra hai từ “Bình thân” kia.

Ta có chút mơ hồ đứng dậy, lập tức nói: “Không được cử động!”

Mọi người không nói lời nào. Có đôi mắt rà soát ta một lượt, có đôi mắt nghi hoặc nhìn hành động tiếp theo của ta.

Ta ho khan mấy cái để đánh tan không khí nơi đây, nói: “Trên mặt đất tất cả vàng bạc châu báu đều là của ta!”

Trên không trung gió xẹt qua một trận, lá khô mấy chiếc lán lán trên nền sân...

Mọi người trầm mặc.

Ta quay đầu nhìn Tiểu Lý Tử.

Tiểu Lý Tử hai mắt đầm lể lụng trông nhìn ta. Rốt cục cũng phải ngồi xuống gom hết số trâm kia lại.

Thiên Hương bỗng bật cười chạy quanh ta nói: “Tô Nhiên a Tô Nhiên, người thật là buồn cười nha.”

Thiên Hương lại đi đến bên Hoàng Thượng, nói: “Hoàng Thượng, Tô Nhiên thật yêu tiền. A, không đúng, Tô Nhiên công tử rất thích rực rỡ. A a, cũng không đúng, Tô Nhiên công tử rất ưa đùa người. A a a, Tô Nhiên công tử rất keo kiệt. A a a a, vẫn không đúng, Hoàng Thượng, Tô Nhiên công tử... ta muốn nói tới...” Thiên Hương hai long lanh như con mèo con nhìn Hoàng Thượng.

Ta hai mắt đầm lể nhìn Thiên Hương.

Thiên Hương, người chỉ dùng một câu đơn giản vậy mà đã đem nhân phẩm của ta lột sạch, không còn chút gì nữa a.

Thiên Hương hít hít mũi, ôm lấy tay Hoàng Thượng tiến vào Thiên hương các.

Trên đường đi, hấn còn quay lại nhìn ta nháy mắt một cái nói: “Tô Nhiên, người cũng mau đến đây đi.”

Vì thế mà ta cầm một đồng đồ trang sức trên tay đi theo.

Thiên Hương vừa nhìn thấy bàn cờ liền hoán lên: “Hoàng thượng, ta nhớ ra rồi!”

“Chuyện gì?” Hoàng Thượng vuốt vuốt đầu Thiên Hương, dịu dàng nói.

Thiên Hương chạy vòng quanh người Hoàng Thượng nói: “Điều Thiên Hương muốn nói lúc nãy là Tô Nhiên công tử tuy rằng... khụ khụ... như vậy, nhưng kĩ lực cũng rất cao đó.”

Người có thể đứng nói hai từ “tuy rằng” kia được không.

Mây đen ùn ùn kéo đến trên đầu ta.

Thiên Hương cười dài đi đến bên cạnh ta, chăm chăm nhìn mấy đồ trên tay, nói: “Tô Nhiên à Tô Nhiên, chúng ta đánh cờ đi. Nếu ta thắng, người phải đem số đồ vật này cho ta, được không?”

“Nếu ta thắng, người sẽ đáp ta cái gì?”

“Người muốn thứ gì?”

“Đồ trang sức của người thì thật tầm thường.”

“Đó là vẻ đẹp tiềm ẩn đó nha. Tiểu Trương Tử nói ta rất hợp với những đồ vật như thế.”

“Ta không thích.”

Thiên Hương nhìn ta ủy khuất nói: “Người mới không bình thường đó, tự nhiên mang một đồng trăm vàng trăm bạc bên người.”

“Vậy người sao lại có ý muốn lấy chúng làm gì?”

“Ta chẳng qua thấy người thích cho nên mới muốn thôi.”

“Ta không thêm so đo với người nữa.”

“Sao cơ?” Hần lớn tiếng nói.

“Người vẫn là thích chúng đi.” Ta bình thản nói.

“...” Thiên Hương im lặng.

“...” Hoàng Thượng lặng im.

Ta hướng Hoàng Thượng cung kính nói: “Hoàng Thượng, Tô Nhiên xin phép cáo lui.” Nói xong, ta xoay người hướng cửa mà đi lên.

Ta thầm nghĩ, mình tốt nhất vẫn là mau chóng rời khỏi chỗ này.

Thật không nghĩ đến, ngay lúc ta chuẩn bị đi, Thiên Hương lại nhào tới trong lòng Hoàng Thượng nằng nặc đòi nhất định phải cùng ta đánh cờ, tuyệt đối phải chơi cờ với ta.

Hoàng Thượng sờ sờ đầu Thiên Hương như xoa đầu một đứa trẻ rồi gọi ta lại.

Ta cầm số đồ trang sức nhìn Hoàng Thượng.

Đùa sao? Đều là nam nhân cả mà, quyền lợi phải ngang nhau chứ? Sao lại Thiên Hương vừa nói đã được Hoàng Thượng chấp thuận ngay vậy? Chẳng lẽ vì Hoàng Thượng rất mực yêu thương tới Thiên Hương, không muốn hẳn phải chịu ủy khuất, muốn làm cảnh cây to khỏe cho chim non Thiên Hương bám vào?

Nếu đúng là vậy thì sao Hoàng Thượng còn tiếp tục thu nhận vô số nam sủng? Lại còn lực lượng phi tần, quý phi hùng hậu phía sau?

Ta lên tiếng muốn hỏi rõ chủ ý: “Hoàng Thượng?”

Hoàng Thượng nói: “Nếu Thiên Hương muốn, người hãy cùng Thiên Hương đánh cờ. Nếu người thắng, người muốn gì, trẫm sẽ đáp ứng người cả.”

Ta nhìn vẻ mặt cầu khẩn của Thiên Hương, rồi lại liếc sang Tiểu Lý Tử không ngừng nháy mắt ra dấu bảo ta mau đồng ý.

Nói cho cùng, ta vẫn là người chịu thiệt mà.

Thua, ta phải đưa hết số trăm quý trăm yêu này cho Thiên Hương. Thắng, Thiên Hương cũng đâu có mất đi sợi tóc nào.

Ta thật là chịu thiệt nhiều mà.

Bỏ đi, dù thế nào thì ván cờ này ta nhất định phải thắng.

Sau cùng, Thiên Hương ngồi xuống vị trí của mình có điều là trên đùi Hoàng Thượng. Còn ta tất nhiên là ngồi đối diện bọn họ rồi.

Nếu chỉ nói về vận khí thì Thiên Hương thắng chắc rồi.

Hắn lại chấp quân đen đi trước. Hắn nói từ trước đến nay chưa bao giờ có chuyện hắn chấp quân trắng cả.

Ta cảm thấy lông mao sau lưng đứng lên hết cho bằng sạch.

Cờ vây thời cổ đại này có vài điểm khác so với thời đại của ta, ai chấp quân thì có thể chiếm được ưu thế, nói trắng là chiếm tiện nghi của đối phương.

Ta liếc nhìn Thiên Hương. Hắn khẽ cười với ta để lộ cả chiếc răng nanh trắng tinh trông mà muốn vận rận ngay tức khắc.

Ta đối hắn nhe răng, lạnh lùng cười khẩy một cái. Trong lòng thầm nói nhất định lần này ta phải đánh cho hắn không dám ngẩng đầu lên.

Song, ông trời thật trêu đùa người ta mà, ngay lúc ta chuẩn bị chặn toàn bộ khí trong nước cờ của Thiên Hương, không hiểu sao Tiểu Lý Tử lại đụng trúng tay ta. Quân cờ hạ xuống. Âm thanh lạnh lạnh vang lên.

Ta có thể cảm nhận rõ ràng, cái thế giới này đang quay mòng mòng...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta có thể cảm thấy được trong mắt ta lúc này chỉ có một màu đỏ mà thôi.

Có lẽ là do quá xúc động nên ta mới cảm thấy vậy.

Thiên Hương khách khách cười, mong chóng chuẩn bị hạ nước tiếp theo. Ta vội vội vàng vàng ngăn tay hắn lại nói: “Từ từ, ta đi nhầm”

Thiên Hương nói: “Ngươi có biết luật không thế? Ngươi cho rằng muốn đi thì đi, muốn ở thì ở sao?”

“Ta chẳng qua là bị người chạm tay nên hạ nhầm cơ thôi.” Nói xong, ta quay ra hung tợn nhìn Tiểu Lý Tử.

Tiểu Lý Tử đáng thương nhìn ta, ánh mắt tựa hồ như nói: Công tử, ta chỉ muốn tốt cho người, chỉ muốn tốt cho người.

Ném cho Tiểu Lý Tử một cái nhìn ta đây không thèm rồi quay đầu đi.

Thiên Hương đắc ý lại nói: “Ngươi đi sai đó là do bản thân ngươi, với ta không quan hệ. Ngươi xem xem, ta đây không bao giờ có chuyện đi sai a.”

Hắn thỏa chí, tâm bay vút lên tận trời cao, sung sướng, hạnh phúc. Bất quá đúng là tạo hóa mà.

Hắn hạ sai cờ rồi.

Khóe môi vốn giương tận mang tai trong nháy mắt liền mất tích. Mắt đơ người nhìn ta mãi mới nói: “Hạ, hạ lầm rồi.”

Ta nhếch miệng cười, trong lòng như đốt pháo ăn mừng, ta cảm cờ lên tiếp tục khai thác triệt để cơ hội trời cho này.

Ván cờ này diễn biến thật bất ngờ, và kết quả là chúng ta hòa.

Hoàng Thượng ôn nhu vuốt tóc Thiên Hương nhìn về phía ta hỏi: “Ngươi muốn thứ gì?”

“Bạc.” Ta nói.

Hoàng Thương ngạc nhiên nhủ mày hỏi lại một lần nữa: “Bạc?”

“Không, vẫn là vàng giá trị hơn.” Ta điềm nhiên nói.

“Được.”

Hoàng Thương thật thoáng tay nha, ta xin có một mâm vàng mà hấn lại cho ta đến tận hai mâm hoàng kim.

Từ từ bé đến giờ chưa bao giờ được sờ thấy nhiều vàng thế. Cho nên trong bỗng chốc, ta tự hỏi không biết phải tiêu như thế nào đây.

Cầm vàng cầm bạc trong tay, ta xin phép cáo lui rời khỏi Thiên Hương các. Đi gần đến cửa, Thiên Hương bỗng gọi ta: “Tô Nhiên a Tô Nhiên, người cùng ta dùng bữa tối tại đây có được không?”

Bước chân chững lại, ta có chút kinh hãi nhìn Thiên Hương, ta trả lời: “Không, không được.”

Mặt mày hấn ỉu xiu nói: “Vì sao cơ chứ?”

“Bởi vì bây giờ ta phải đem chỗ vàng này đi cất thật kỹ.” Ta tỏ ra ngại ngùng mà nói.

“...” Thiên Hương trầm mặc.

Thấy được tình hình như vậy, Tiểu Lý Tử mau mau hành lễ với Hoàng Thương, khẩn trương “tha” ta rời khỏi Thiên hương các tránh cho ta lại gây chuyện.

Cuối cùng ta cũng trở về được Mặc các. Vừa đặt chân vào sương phòng, ta liền đặt số vàng hôm nay thu được lên bàn cạnh lẵng kính rồi nằm chềnh ềnh hình chữ đại giữa giường.

Tiểu Lý Tử một bên cầm quạt phe phẩy, một bên hỏi ta: “Công tử, người thật sự rất thích vàng bạc châu báu ư?”

“Tất nhiên là thích lắm rồi.”

“Vậy, tại sao công tử vừa về liền quăng chúng sang một bên không thèm đoái hoài nữa thế?”

“Thì nó đã thuộc sở hữu của ta, là của ta rồi.” Ta có chút hoảng loạn nói.

Ban trưa, trung ra vô số trâm giường oai trong hoa viên chính là để lừa người.

Lại còn “may mắn” diện kiến long nhan, bồi bảo bồi của hấn vãn cò.

Tiểu Lý Tử thật tinh ý có thể nhận ra ngay ta chỉ giả tạo mà thôi.

Nếu ta ngay lúc đó từ chối chính là không coi lời nói của Hoàng Thương ra gì.

Lại sẽ khiến Thiên Hương nổi khùng. Mà Thiên Hương phát điên thì Hoàng Thương sẽ lấy theo. Đến lúc đó thì...

Cuộc sống trong cung thật phiền toái, luôn phải đề ý trước sau, trên dưới. Nhưng xem chừng sinh hoạt hàng ngày cũng không đến nỗi một sống hai chết.

Chắc là bởi vì trong Phong viện này toàn là nam nhân.

Cảm giác buồn ngủ kéo đến, hai mắt díp lại, ta ngủ. Lúc ta tỉnh lại, Tiểu Lý Tử sán đến ta nói. Hấn nói nguyên lai Hoàng Thương là thích Tô Thừa Cẩm chứ không phải ta.

Điều này ta biết mà, người không cần phải nhắc tới đâu.

Hấn lại nói: “Công tử biết không, ngày công tử vào cung cũng chính là ngày Tô Thừa Cẩm thành hôn với chi nữ nhà Tướng quân đó.”

Ta gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ngày hôm đó, khi Hoàng Thương phát hiện đã thú nhậm người liền hạ ngay một đạo thánh chỉ truyền Tô Thừa Cẩm vào cung. Bất quá, Tô Thừa Cẩm cũng mau tay lẹ chân đi, cùng ngày đó hấn đã mau chóng thành hôn rồi.

Hoàng Thương mặc dù cảm nắng Tô Thừa Cẩm thì cũng chỉ có thể coi như miếng thịt nướng thơm ngào ngạt bị người khác cướp đi mà thôi.

Ta cười đau khổ.

Xuống giường, Tiểu Lý Tử giúp ta sửa sang lại quần áo, nói: “Công tử, vừa rồi có Tiểu trưởng tử ở Thiên Hương các tới chuyển lời rằng công tử Thiên Hương mời người qua dùng bữa tối.”

Ta gật đầu, lặng lẽ ngồi trước gương đồng bắt đầu hóa trang.

Tiểu Lý Tử bên cạnh nhỏ giọng: “Công tử, người có thể trang điểm nhạt đi một chút được không?”

Nhạt? Người cho rằng ta đang nấu ăn sao? Ta nói: “Như thế này mới đẹp.”

“Nhưng mà Hoàng Thượng không thích như vậy. Hoàng Thượng thích những đồ trang sức nhã nhặn như của Thiên Hương công tử a. Ở đây, công tử càng tỏ ra sắc sảo thì Hoàng Thượng càng chúm chím mắt đó.”

Tay ngừng thoa phấn, ta nói: “Nhưng ta cảm thấy như vậy mới là tốt. Tại hậu cung này, mỗi người đều mang đến bảy phần tư sắc, còn ta chỉ có ba phần mà thôi. Người không biết ta tự ti thế nào đâu.”

Tiểu Lý Tử mím chặt môi.

Trang điểm hoàn thành, ta cùng Tiểu Lý Tử đến Thiên Hương các.

Vừa vào phòng, mùi thức ăn thơm phức đã gõ cửa bộp bộp vào mũi ta.

Thiên Hương mặt mày tươi tỉnh, nói: “Tô Nhiên Tô Nhiên, lại đây. Nghe nói người từ nhỏ đã rời nhà, mới rồi vừa về, người kể cho ta nghe cuộc sống bên ngoài của người được không?”

Nghe hắn gọi tên ta, ta còn lầm tưởng rằng mình họ Tô tên Nhiên Tô Nhiên nữa chứ. Ngồi đối diện Thiên Hương, ta cầm bầu rượu rót cho chính mình một chén. Nhấp rượu, ta nói: “Luyện võ.”

Đôi mắt Thiên Hương rực sáng lên nói: “A a a, người biết võ công? Ta muốn tận mắt nhìn cái gì kinh công a, cái gì Thiết Sa chương, à còn cả Nhất Dương chỉ. Ta đều muốn nhìn hết.”

Thiên Hương rót một ngụm rượu, ta nhìn Thiên Hương cười.

Hắn ngốc khờ nhìn ta cười.

Ta nói: “Bất quá, ta bị phê mất hết võ công rồi.”

Thiên Hương tròn mắt nhìn ta, lúc sau lại nhú mắt lại nhìn ta nói: “Người, người dám đùa ta?”

Cười nhẹ, ta không có trả lời hắn. Thiên Hương lại nói: “Cho dù là võ công bị phê bỏ thì người chắc cũng phải biết cầm kiếm chứ? Người thử múa cho ta một khúc đi?”

Ta trừng mắt nhìn hắn nói: “Ta tập kiếm chứ không phải múa kiếm.”

“Cũng đâu có khác nhau...” Thiên Hương lầm bầm nói.

Ta nhú mày coi như không nghe thấy.

“Mấy ngày nữa chính là sinh thần của Hoàng Thượng.”

“Àn?”

“Ta muốn tặng Hoàng Thượng một món quà thật bất ngờ nên mới gọi người tới giúp đỡ.”

“Minh châu ngàn năm, vàng bạc châu báu, mã não, phi thúy...”

“Người nghĩ là Hoàng Thượng thiếu sao?”

Ta trầm mặc.

Thiên Hương lại nói: “Ta muốn tặng cho Hoàng Thượng một điệu múa. Bất quá, ta lại chưa chọn được khúc nào, lại còn người tấu nhạc cũng không hợp ý ta nữa chứ.”

“Nga.”

“Tô Nhiên Tô Nhiên, người biết đánh đàn không?”

“Không” Ta một câu từ chối luôn.

Thiên Hương hai mắt đắm lệ lưng trông nhìn ta nói: “Tay người rất hợp nha. Ta vừa gặp qua là biết liền.”

Ta sùng sốt một chút, theo bản năng nhìn xuống bàn tay.

Thật ra thì ta cũng không hẳn là chưa từng chơi qua. Trước đây ta đã từng dành thời gian học, bắt quá ta mới học được một nửa thì bỏ dở.

Nghĩ lại thời gian đó, sự phụ thấy ta lúc nào cũng hấp tấp, nóng vội nên mới bắt ta ngày đêm luyện đàn. Thời gian ta phải tập đàn đó tính ra còn nhiều hơn luyện chữ cũng nên.

Bởi vì ta không thích luyện chữ nên ta đành phải luyện đàn thôi. Lâu dần thì cũng có tình cảm. Tiếng đàn tranh du dương, đưa tâm hồn người ta bỗng bồng bềnh với mây xanh nên ta rất thích. Nhưng ta cũng chỉ luyện thành mỗi đàn tranh thôi.

Ta nhìn Thiên Hương nói: “Tay của ngươi cũng đẹp đấy.”

“Tay của ta đương nhiên là đẹp rồi.” Thiên Hương nói xong liền rời bàn ăn, lúi ta lên cầu thang.

“Ta chưa có ăn no mà, để ta ăn nữa đi.” Ta thăm than trong lòng.

Ở trong này, thời gian dùng bữa được quy định rất rõ ràng, một khi đã qua thời gian đó thì sẽ không thể tái dùng lại. Nhiều nhất thì cũng chỉ có thể ăn thêm chút điểm tâm cho bụng đỡ đánh trống.

Ta rầu rĩ quay sang nhìn Tiểu Lý Tử nói: “Tiểu Lý Tử, ngươi mau về trước đi.” Ngươi mau trở về Mặc các giữ lại đồ ăn cho ta đi.

Hắn rất tỉnh ý liền hiểu ngay vấn đề: “Công tử cứ yên tâm.”

Thiên Hương kéo ta lên lầu hai. Đây chính là sương phòng của hắn. Trong phòng còn bày sẵn một chiếc đàn.

Hắn mặc một bộ xiêm y màu trắng, bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển, tự nhiên khiến người khác không thể rời mắt đi được.

Hắn ngồi xuống ghế, bàn tay trắng nõn, nhỏ nhắn đặt trên dây đàn. Ngón tay khẽ gảy từng dây một, tốc độ nhanh dần, ngón tay linh động dần, hắn bắt đầu từ một đoạn khá đơn giản.

Đàn tranh có tổng thể bảy dây tương ứng với bảy cung độ khác nhau tạo thành một giai điệu trong trẻo, thanh thúy mà những nhạc cụ khác không thể bắt chước được.

Bàn tay của Thiên Hương rất đẹp, mười đầu ngón tay linh hoạt lướt nhẹ trên dây đàn rất điệu nghệ, tinh xảo.

Hắn đàn xong, ta keo kiệt cho hắn mấy cái vỗ tay. Chứ không thì hắn lại bảo ta đây không lịch sự a.

Ta nói: “Hay là ngươi thử tìm người khác coi.”

“Tìm không thấy mà.” Thiên Hương ừm khuất nói.

Hắn đứng dậy, lạnh lẽo đặt ta ngồi vào vị trí của hắn, nói: “Ngươi thử xem.”

“Vì sao không tìm thấy?” Ta nghiêm mặt hỏi.

Biết trước thế này thì không hỏi còn hơn. Ta vừa hỏi xong, Thiên Hương tự nhiên òa lên khóc, khóc một cách thảm thiết.

Hắn vừa khóc vừa nói: “...Nơi này... nơi này lớn như vậy, ta với ngươi là thân nhau nhất, ô ô ô... ta... ta ta cũng không biết vì cái gì...”

Ta với ngươi thân nhau từ hồi nào vậy?

Còn có, người khác không chịu làm hảo bằng hữu với ngươi cũng là vì tính tình ngươi có vấn đề. Ngươi toàn là ý vào Hoàng Thượng mà làm càn. Người khác không thèm chơi với ngươi cũng không có gì lạ a.

Ta đen mặt nhìn Thiên Hương vẫn thút thút khóc.

Thiên Hương sụt sịt mũi nói: “Kỳ thật, ta cảm thấy hai ta ở cùng một chỗ, ngươi đánh đàn, ta nhảy múa, hai ta đều xinh đẹp, chúng ta nhất định sẽ thành tuyệt thế vô song!” Cặp mắt Thiên Hương lóe sáng, hưng phấn nói.

Ta thấy bản thân mình đã thích gây chú ý, không ngờ hắn còn khoa trương hơn ta.

Ta nói: “Mộc Linh, Lạc Hoàn có thể giúp ngươi...”

Thiên Hương ai oán nhìn nhìn rồi bỏ nhào ôm chặt lấy ta.

Im lặng.

Im lặng, vẫn im lặng.

Thật lâu về sau, Thiên Hương mới nói: “Bọn họ nói, ý tưởng của ta rất tầm thường. Nhảy múa, đánh đàn rất bình dân. Nhưng mà...”

“Nhưng là...?”

Thiên Hương nở một nụ cười hồn nhiên như một đứa nhỏ được người lớn cho một xâu kẹo nói: “Nhưng là ta rất thích nhảy múa. Có thể tặng người khác thứ mình thích nhất, ta... ta cảm thấy rất hạnh phúc.”

Trời ơi, tặng quà người khác thứ mình thích ư? Ta thật không còn lời nào để nói.

Đành vậy thôi, ta chờ dài một hơi nói: “Được, ta đáp ứng ngươi.”

Thiên Hương toe toét cười.

“Ngươi chó vội cao hứng. Giai điệu ta đàn vốn rất nhanh, ngươi nếu không theo kịp thì từ bỏ.”

“Ngươi yên tâm, ta rất lợi hại đó!” Thiên Hương tràn đầy tự tin vỗ ngực nói.

Hai tay nhẹ nhàng đặt trên cung đàn, ta nói: “Dựa theo tiếng đàn của ta, ngươi thử nhảy mấy điệu trước xem.”

Thiên Hương gật đầu đồng ý.

Chậm rãi dạo đầu mấy tiếng đàn, lúc ban đầu là du dương tựa như dòng nước lặng lẽ trôi êm đềm, sau đó, dần dần tốc độ được đẩy lên rất nhanh.

Tiếng đàn ty ty mà vội vã, khúc nhạc du dương mà thoát tục khiến cho Thiên Hương đang múa cũng phải dừng lại tinh tế lắng nghe.

Tấu xong rồi mà ta thấy Thiên Hương không có phản ứng gì. Hắn chỉ đứng ngây tại một chỗ chăm chú nhìn vào ta.

Thấy vậy, ta đứng dậy, bước tới trước mặt hắn hươ hươ tay thì hắn mới bất chợt giật mình, dần dà kéo lại tâm trí mới vừa rồi trốn đi chơi.

Hắn nói: “Tô Nhiên Tô Nhiên, ngươi vừa đàn khúc gì vậy? Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy. Ta cảm thấy tâm hồn mình thật thoải mái cứ như theo tiếng đàn mà bay đi a.”

Mỉm cười, ta nói: “Ta thấy khúc này là phù hợp nhất. Ngươi có thể phối được với khúc này hay không?”

Thiên Hương nghiêm túc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Cứ như vậy người đánh đàn, người nhảy múa, thẳng đến khi ta trở về Mặc các thì trời đã muộn.

Trên bàn trong đại sảnh vẫn bày nguyên thức ăn thơm ngon, bất quá đều đã nguội hết cả rồi.

Ngồi xuống ghế, ta nói: “Tiểu Lý Tử, ngồi đi, chúng ta cùng ăn.”

Tiểu Lý Tử sợ sệt nhìn ta, toàn thân ngây như phỗng.

Nhẹ cười, ta nói: “Bình thường, ngươi đâu có lo ngại việc gì, sao hôm nay tự nhiên lại ngoan thế? Ngồi xuống không?”

Tiểu Lý Tử ngại ngừng cười rồi cũng mau chóng ngồi xuống.

Một gấp thức ăn, một miếng com, Tiểu Lý Tử bỗng ngẩng đầu lên hỏi ta: “Hôm nay, ở trong Thiên Hương các phát ra một tiếng nhạc rất kỳ lạ. Tiếng đàn đó khác hẳn với âm điệu thường ngày mà Thiên Hương công tử hay chơi, có chút tự nhiên cùng phóng khoáng. Cái đó, có phải là tiếng đàn công tử tấu không?”

Ta gật đầu.

Đôi mắt hắn chợt sáng lên: “Mấy ngày sau chính là sinh thần của Hoàng Thượng, nếu công tử chấp nhận tấu một khúc trong buổi yến tiệc đó thì sẽ không sợ bị người khác lấy đi tiểu tâm can của người.”

“... Tiểu tâm can?”

“Thì đó, vàng bạc châu báu của công tử đó.”

“...” Vì cái gì mà mọi người đều cho rằng ta thích tiền đến vậy chứ?(Tự mình làm còn hỏi ai?!) Ta ho khan mấy cái, nói: “Ta không thèm tiền, không khát vàng, thật sự là không có mà.” Tiền tài chỉ là vật phòng thân thôi.

Ánh mắt Tiểu Lý Tử nhìn ta tràn ngập xem thường.

Ta cũng không nói gì.

Hắn nhăn nhó cười, nói: “Công tử, người không yêu vàng, Tiểu Lý Tử tin...”

Ta cảm thấy lên, tươi cười hài lòng với câu nói của hắn.

Bất quá, hắn chưa nói xong: “Công tử không yêu tiền, Tiểu Lý Tử liền tin rằng mặt trời mọc từ phía tây, tuyết rơi giữa mùa hè, mưa xối xả vào mùa đông, kỳ chân dị bảo sẽ từ trên trời rơi xuống, cá bay trên trời, chim bơi dưới nước, người chết từ dưới đất chui lên, con gà đẻ con...”

Ta bị thẳng nhóc này cười nhạo a...

Ta hung hăng bắn một cái nhìn căm phẫn tới y.

Thấy vậy, y chỉ ho khụ khụ mấy cái liền im thin thít luôn.

Gi chứ, mới chỉ có vài ngày mà thẳng nhóc này có thể nhìn thấu ta đến vậy sao?

Nhưng ta thật sự không ham tiền mà...

...

Từ ngày hôm sau trở đi, Thiên Hương liền bám riết lấy ta.

Sáng sớm, còn chưa ăn no ngủ kỹ, hắn đã phái người đến mời ta đi.

Ta không đi, trong phòng ta sẽ xuất hiện thêm một người một đàn. Ta không dậy, hắn sẽ xông vào phòng phá bình giấc mộng đẹp của ta bằng mấy tiếng “tỉnh tỉnh tỉnh tỉnh” nghe đến điên đầu.

Đến giờ này, ta cũng có thể loáng thoáng hiểu được tại sao trong Phong viện to đến thế này mà Thiên Hương lại không có lấy một hảo bằng hữu.

Đứa nhỏ này vừa khờ dại vừa đáng yêu, phách lối nhưng lại yếu ớt, lớn lên trông cũng ưa nhìn. Bất quá, một khi đứa nhỏ này mà dính tới ai thì người đó có trốn đằng trời cũng đừng mong thoát.

Người cùng đứa nhỏ này một khi có quan hệ không tồi thì người chắc chắn sẽ mọc thêm một cái đuôi.

Hơn nữa, sức sống của đứa nhỏ này là vô biên. Ta có thể cảm nhận được chữ “mệt” không có trong vốn từ của hắn. Có thể đứa nhỏ này rất cố chấp nhưng lại rất mực đáng yêu nên không ai nỡ chán ghét hắn cả, thậm chí còn có vài phần muốn che chở, bảo bọc đứa nhỏ này nữa... Có điều, ai thích thì thích chứ ta đây thật không cần a.

Nguyên vọng duy nhất của ta hiện tại là mau chóng cắt phứt cái đuôi này đi càng sớm càng tốt.

Ngái ngủ tỉnh dậy, Tiểu Lý Tử cẩn thận giúp ta sơ tẩy. Không gian yên tĩnh bỗng gọn lên mấy tiếng đàn “tang tang tang” nghe đến ghê rợn khiến tim ta muốn nhảy ra ngoài luôn.

Thiên Hương a, ta già rồi, người còn trẻ, ước chừng cũng chưa đến mười bảy, còn ta hai mươi hai tuổi rồi nha.

Uể oải mặc áo vào, Thiên Hương lại đến rồi, tiếp tục một ngày mệt đây.

Mấy ngày nay, tối nào Thiên Hương cũng ôm đàn đến bắt ta dạy hắn tấu.

Đứa nhỏ này tuổi trẻ sinh lực tràn trề, ánh mắt trời chưa kịp ló ra hắn đã mò tới thẳng đến khi trời tối thui mới chịu tha cho cái mạng (già) này của ta.

Ta mệt, ta mệt, phi thường mệt a...

Tiểu Lý Tử đỡ ta đến ngồi trước bàn trang điểm giúp ta chải tóc.

Thừa dịp đó ta liền nhắm mắt, ngủ được tí nào liền hay tí đấy.

Không lâu sau, ta nghe thấy Tiểu Lý Tử nhẹ giọng nói: “Công tử, người cần phải trang điểm”

“A? À...” Ừ rồi tỉnh lại, ta chậm chạp tô son thoa phấn.

Lúc này, Thiên Hương không còn đàn ra mấy cái âm thanh hồ lớn, ghé rón kia nữa. Hấn rảnh tay chạy tới, tập nhìn nhìn từng cử động của ta.

Hấn nói rằng, mỗi lần nhìn ta trang điểm liền cảm thấy vô cùng kì diệu.

Ta nhú mày nghi hoặc nhìn hấn.

Hấn nói: “Tô Nhiên, người thật là giỏi nha, như thế nào mà người có thể biến khuôn mặt xấu xí trở nên đẹp như rồng này?”

Đối với loại câu hỏi này tốt nhất là ta nên giữ im lặng thì hơn.

Mấy ngày này sống tại đây, ta có thể rút ra một điều.

Bên cạnh một người hạnh phúc sẽ có một người thống khổ.

Đây phải nói là một chân lý.

Đặt vào trường hợp của ta thì Thiên Hương là người hạnh phúc, còn người thống khổ chịu thiệt không ai khác chính là ta.

Trời nắng hay trời mưa, bão to gió lớn hay hạn hán kéo dài vẫn không thể ngăn cản hấn mỗi ngày đến bám chặt lấy ta. Nhiều lúc đang chơi cờ với hấn, ta còn ngủ gật tại bàn cờ luôn.

Những lúc như vậy, hấn sẽ chờ ta giật mình tỉnh lại rồi thần nhiên vợ sạch số bảo bối yêu của ta đi mất.

Trời ơi, là ai đã sinh ra người? Sinh ra người làm gì cơ chứ? Là chỉ để hưởng thụ thôi sao?

Cuộc sống của ta ở nơi nào a? Tuổi thanh xuân của ta trốn xó nào rồi? Hạnh phúc của ta bay đường nào rồi? Sao người không phải là con gió thổi thoảng qua a? A? A a? A a a? (Đoạn con gió này... có phải lời của người không tỉnh táo không??)

Ta cuồng loạn hét lớn lên.

Thiên Hương lấy ánh mắt nhìn kẻ điên đề phòng nhìn ta.

Ta dữ tợn nhìn hấn nói: “Ngày mai, ngày mai, người không được phép lại gần ta nữa. Ta cảnh báo người trước, nếu ngày mai, trong Mặc các này ta còn nhìn thấy người thì người đừng trách ta không báo trước.”

Ngày hôm sau, tầm giờ như thường ngày, một người một đàn ngồi an vị trong phòng ta.

Ta trừng trừng nhìn Thiên Hương.

Ta nói: “Hôm qua ta đã nói với người cái gì?”

“Hôm qua, người nói muốn dạy ta tấu đàn.”

“Nga, đúng, hôm qua ta có nói cùng người... Thiên Hương, người đừng trách ta không khách khí!” Từ trên giường đứng dậy, giày cũng chưa kịp xỏ, một tay kéo Thiên Hương, một tay ôm đàn quăng cả hai ngoài cửa. “Sập” ta đóng cửa, cái then không nói thêm một lời.

Thiên Hương ủy khuất ở dưới lầu đánh mấy tiếng đàn rên rỉ mà ngày nào hấn cũng dùng để đánh thức ta dậy: “tính tình tình tình”, “tang tang tang”...

Dù ta có đuổi thế nào thì hấn cũng không đi.

Ngày thứ ba, ta quyết định phải đuổi hấn đi cho bằng được.

Cơ mà có đến mười cái cuộc cũng không thể đào rễ tên này lên được.

Ta khóc không ra nước mắt.

Ta nhìn Tiểu Lý Tử, hỏi: “Tiểu Lý Tử, người có biện pháp gì không?”

Tiểu Lý Tử cào cào đầu nói: “Tiểu Lý Tử cảm thấy công tử tốt nhất vẫn là nên ‘xả thân bồi quân tử’ thì hơn.”

Ta vừa nghe xong ngực không nhịn được cả người một trận run run, ta nói: “Xả thân bồi quân tử? Hấn? Hấn là quân tử sao?”

Trên trán Tiểu Lý Tử đã ứa ra mồ hôi lạnh.

Ta mếu máo nói: “Hắn không phải quân tử, hắn là tiểu nhân! Ngày mai hắn còn tái đến nữa, ta quyết không nương tay.” Nói xong, ta lại ôm chăn ngủ vùi.

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ngày thứ tư, vẫn như thông lệ, rất đúng giờ, ta lại nghe thấy âm thanh mềm mại đến rung mình bên tai của Thiên Hương.

“Tô Nhiên Tô Nhiên... Tô Nhiên Tô Nhiên... Tô Nhiên Tô Nhiên...”

“Ngươi thế nào mà giờ này vẫn còn ngủ? Mau dậy đi, trời sáng rồi.”

Ta mở to mắt, hung hãn nhìn Thiên Hương nói: “Cút, ngươi cút mau cho ta!” Ta đã muốn nói lời này từ rất lâu rồi.

Thiên Hương chớp chớp mắt mấy cái, nói: “Ngươi muốn ta chạy kiểu gì? Chạy ngang? Chạy thẳng phía trước? Hay chạy giật lùi? Tô Nhiên Tô Nhiên, Tiểu Lý Tử đã chuẩn bị nước cho ngươi rồi, ngươi mau mau sơ tẩy rồi chúng ta trước làm vấn cò rồi đi ăn sáng nha...”

“...”

Thiên Hương cứ thế thao thao bất tuyệt.

... Ta thật không thể nhịn nổi mà! Giày chưa kịp đi, ta tức tốc túm áo Thiên Hương kéo ra khỏi Mặc các.

Thiên Hương như không có chuyện gì xảy ra, lại đẩy cửa tiến vào.

Ta lạnh lùng cười. Trong sân còn có một tiểu thái giám đang gom lá rụng, ta khẩn trương giật ngay cái chổi trong tay tiểu thái giám nọ lao thẳng tới mục tiêu – Thiên Hương.

Thiên Hương hoảng sợ, quay đầu bỏ chạy.

Ta hai tay giương chổi tận lực đuổi tên trời đánh kia.

Thiên Hương vừa chạy vừa gào khóc: “Ngươi đừng đuổi nữa mà.”

Ta nói: “Ngươi cứ cho ta hai chữ bình yên, ta còn phải đuổi ngươi làm gì?”

Không biết ta đuổi Thiên Hương chạy vòng vòng bao lâu, chỉ biết rằng trên đầu hắn đã chảy đầy mồ hôi.

Mấy mỹ thiếu niên trong viện không hiểu từ khi nào đã nhào hết đầu ra xem náo nhiệt.

Thiên Hương dường như đã kiệt sức, vừa thở hồng hộc vừa nói: “Tô Nhiên Tô Nhiên... ta biết sai rồi... là ta sai, là ta sai... ngươi đừng đuổi đánh ta nữa.”

“Nói xem, ngươi sai ở đâu?”

“Ta không nên thừa dịp ngươi còn nửa tỉnh nửa mơ đến bắt ngươi chơi cò rồi thắng hết bảo bối của ngươi.”

“Còn gì nữa?”

“... Ta không nên thắng lấy vàng của ngươi.”

“... Còn gì nữa!” Ta không yêu vàng, ta không thương tiền mà.

Thiên Hương ngươi biết không, việc ngươi làm sai chính là phá tan giấc mộng đẹp của ta!

Bỗng nhiên, một thân ảnh vàng chói tiến vào.

Ta nhìn, Thiên Hương cũng nhìn.

Quên cả hành lễ, Thiên Hương dùng tốc độ tên bắn lao về phía Hoàng Thượng rồi dùng biểu tình khiếp sợ nhìn ta.

Tay cầm chổi đưa đẩy, ta nhìn nhìn Hoàng Thượng, lại liếc xéo Thiên Hương.

Khóe môi chuyển động một chút lộ ra một nụ cười ta cho là ôn nhu. Nhưng sự thật là về sau Tiểu Lý Tử nói nụ cười của ta lúc đó còn hung tợn đáng sợ hơn nhiều.

Một tay cầm chổi, ta từ từ quỳ xuống, nói: “Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Ta cũng chỉ biết trước hết cứ là hành lễ đi.

Hoàng Thượng khẽ cười, nói: “Tô Nhiên, ngươi hôm nay thật hứng trí a.”

Ta cười gượng một tiếng đáp: “Cũng không tồi, không tồi a.”

“Sao lại là không tồi chứ? Ta thấy tâm trạng ngươi rất tốt đó. Mới sáng sớm ra, giày còn chưa đi, tóc còn chưa buộc... Không biết hôm nay là ngày gì mà có thể làm Tô công tử tóc tai rối loạn đã chạy khắp sân rồi?”

Ta vội ho mấy cái, không biết phải nói gì hơn.

Hoàng thượng còn nói: “Trong tay Tô công tử có phải hay không là chiếc chổi được làm từ vàng? Vì vậy mà ngươi yêu thích đến độ không rời tay?”

Ta hít hít cái mũi, nhìn đôi mắt mèo con của Thiên Hương đang trốn sau lưng Hoàng Thượng, nói: “Tô Nhiên là đang cùng Thiên Hương chơi đùa.”

“... Chơi đùa? Trẫm còn tưởng rằng ngươi đang cầm chổi đuổi đánh Thiên Hương.” Hoàng Thượng cười lạnh một cái.

Cổ nhần nhìn tay mình giờ lên lau mồ hôi trên trán, ta nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm a, tất cả chỉ là hiểu lầm. Hoàng Thượng nếu không tin có thể hỏi trực tiếp Thiên Hương công tử đây.” Nói xong, ta quăng cho Thiên Hương một cái nhìn cảnh cáo.

Thiên Hương khẽ run run nhỏ giọng nói: “Chơi, chơi đùa, là chơi đùa thôi.” Hoàng Thượng liền xoa đầu Thiên Hương, dịu dàng nói: “Thiên Hương, nếu là bị khi dễ, liền nói cho Trẫm, Trẫm sẽ thay ngươi đòi lại công bằng.”

Thiên Hương chợt òa lên: “Hoàng Thượng, ô... ô... ô... ô... Tô Nhiên Tô Nhiên hấn khi dễ ta, ô... ô... ô...”

Hoàng Thượng hé ra khuôn mặt đen thui, tay đặt trên đầu Thiên Hương dỗ dành: “Hấn khi dễ ngươi như thế nào?”

“Tô Nhiên Tô Nhiên không cho ta tới Mặc các!” Thiên Hương bắt đầu tố cáo.

Mặc các là nơi của ta, ta đương nhiên có quyền không cho ngươi đặt chân vào.

“Tô Nhiên, lá gan của ngươi thật lớn.” Hoàng Thượng dùng đôi mắt lạnh buốt nhìn ta.

Ta cảm thấy được, mùa hè này gió thổi thật lớn a.

Thiên Hương lại nói: “Hoàng Thượng, Tô Nhiên Tô Nhiên không chịu cùng ta đánh cờ.”

“...” Ta trầm mặc.

“...” Hoàng Thượng trầm mặc.

Thiên Hương hùng hổ kể khổ: “Tô Nhiên Tô Nhiên hấn mắng ta, Tô Nhiên Tô Nhiên không muốn gặp ta, hấn còn không thèm chơi với ta, còn còn còn, ô... ô... ô... còn nói không bao giờ muốn gặp Thiên Hương nữa, ô... ô... ô... Hoàng Thượng, người nói xem Thiên Hương sai ở đâu? Thật khó lắm mới tìm được người nguyện cùng ở bên cạnh. Chính là... chính là người xem Tô Nhiên đi, hấn hấn hấn lại chán ghét Thiên Hương, ô... ô... ô... Thiên Hương thật tội nghiệp a, Thiên Hương thật đau lòng a, Thiên Hương thật đáng thương a...”

...

...

Ta ngửa đầu nhìn trời, sau lại nhìn Hoàng Thượng, nhìn thẳng vào đôi mắt tinh anh nhưng lạnh lùng kia.

Sau một lúc lâu, Hoàng Thượng mới nói: “Nếu Thiên Hương đã thích ngươi như vậy, ngươi hãy theo Thiên Hương đi.”

Mất ta suýt nữa nhảy ra khỏi lồng, ta hốt hoảng nói: “Không thể...”

“Ngươi muốn cái gì, Trẫm sẽ cho ngươi.”

Lấy lại bình tĩnh, ta giả hoạt cười, nhướn mi nói: “Nếu Hoàng Thượng nguyện ý để Tô Nhiên hầu hạ người một đêm, Tô Nhiên nguyện chơi cùng Thiên Hương công tử.”

Đầu mày Hoàng Thượng chùng xuống, trên trán nổi đầy gân xanh, đôi đồng tử hiện lên một mặt khinh thường.

Ta lại nói: “Hoàng Thượng, nếu người nhất quyết bắt Tô Nhiên phải làm bạn với Thiên Hương công tử đây, Tô Nhiên chắc chắn không thể kháng chỉ. Nhưng là, người cũng biết rằng tính tình của Tô Nhiên so với Thiên Hương rất kém” Hoàng Thượng sẽ không sợ ta dạy hư Thiên Hương chứ?

Hoàng Thượng lại xoa đầu Thiên Hương nói: “Về sau, Trẫm sẽ dành nhiều thời gian cùng ngươi được không?”

Thiên Hương mở to mắt lưu luyến nhìn ta.

Thật lâu cũng không nói gì.

Hoàng Thượng khó hiểu, hạ mắt nhìn Thiên Hương.

Thiên Hương khịt khịt mũi, vùi đầu vào ngực Hoàng Thượng nói: “Nhưng mà chơi cờ cùng Hoàng Thượng không được lật bàn cờ.”

...

...

Ý gì đây chứ? Tức là chơi với ta thì hắn có thể tự ý lật bàn cờ sao?

Hoàng Thượng ôn nhu dỗ ngọt Thiên Hương: “Trẫm cho phép ngươi tùy ý.”

“Tô Nhiên Tô Nhiên còn có thể dạy Thiên Hương đánh đàn.”

“Trẫm sẽ tìm một nhạc công giỏi nhất dạy ngươi.”

“Tô Nhiên Tô Nhiên hóa trang rất thần kỳ, hắn có thể biến một khuôn mặt xấu xí trở nên xinh đẹp lạ thường. Như thế thì Thiên Hương không có dịp được gặp lại...” Về mặt tiếc nuối muôn phần.

Tất cả mọi người trầm mặc nhìn nhau.

Sự việc ngày hôm đó khiến mọi người đều u u mơ mơ.

Và cùng từ ngày đó trở đi, Thiên Hương biến mất khỏi Phong viện. Hắn được phong làm chiêu nghị.

Ta vẫn nghĩ rằng, danh phong chiêu nghị chỉ có thể do nữ nhân đảm nhiệm. Thật không ngờ đứa nhỏ được Hoàng Thượng tối sùng ái này lại trở thành nam chiêu nghị đầu tiên trong lịch sử.

Ta thiết nghĩ, nếu là Tô Thừa Cẩm vào cung, liệu có chẳng hắn cũng được phong làm chiêu nghị rồi?

Mặc kệ đi, ta dù sao cũng cảm thấy bản thân hiện giờ mới may mắn lắm sao.

Cuộc sống sau này của ta sẽ yên ổn hơn khi không có Thiên Hương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Từ ngày Thiên Hương rời đi, cuộc sống bình ổn, nhân nhĩ lại trở về với ta. Bất giác ta lại có cảm giác thiếu hụt thứ gì đó không tên.

Hàng ngày ta chỉ có lui tới chỗ Lạc Hoàn không phẩm trà thì cũng thưởng tranh.

Thật là quá nhàm chán mà. Ta liền nghĩ tới một việc. Ta mệnh cho Tiểu Lý Tử cầm ít vàng đi làm một cái bàn để chơi mạt chược. Phần ta lại tìm Lạc Hoàn cùng Mộc Linh rủ bọn họ chơi cùng.

Ít ra cuộc sống cũng đỡ tẻ nhạt hơn đi.

Cứ ba ngày, ta lại viết một phong thư cho mẫu thân.

Sau một tháng thì sẽ nhận được hồi âm của người.

Nội dung thư cũng chỉ là mấy lời quan tâm như gần đây trời nóng hơn, đừng phơi nắng quá lâu, phải giữ gìn sức khỏe.

Ta hỏi mẫu thân đạo gần đây cuộc sống thế nào.

Người nói cuộc sống tốt lắm.

Nhìn thấy dòng chữ cuối thư đó lòng ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Cho đến một ngày, khi ta nhận được thư từ mẫu thân, vô tình ta thấy trên thư còn có mấy chỗ dường như bị nước mắt làm nhòe đi.

Tâm có chút bất an, ta liền phái Tiểu Lý Tử ra ngoài tìm hiểu một phen.

Tiểu Lý Tử cầm vàng hối lộ cho mấy vị công công, rốt cục cũng mượn được lệnh bài thông quan đi ra hoàng cung một chuyến.

Lúc trở về, về mặt hân rất nặng nề.

Ta sốt ruột hỏi: “Sao rồi?”

Tiểu Lý Tử nói: “Gần đây việc làm ăn của Tô phủ không được tốt lắm. Tô phủ đã đắc tội với Hoàng Thượng đương nhiên lãnh ít dử nhiều rồi. Hiện giờ, ngoài Tô lão gia ra thì đại phu nhân luôn gây sức ép tới mẫu thân công tử. Bọn họ lúc nào cũng bắt mẫu thân người phải bảo công tử trước mặt Hoàng Thượng nói đôi lời hay.”

Ta có chút trào phúng nhìn Tiểu Lý Tử.

Vồ nát bức thư trong tay, hai mắt nheo lại, ta day nghiêng từng lời: “Nếu không phải vì mẫu thân, ta...” Ta sẽ diệt cả Tô phủ trên dưới không sót một tên nào.

Tiểu Lý Tử đẩy nhẹ ta, lo lắng gọi: “Công tử, công tử...”

Hoàn hồn, ta “A” lên một tiếng.

Chờ lấy lại bình tĩnh, ta mới để ý có tiểu thái giám của Mộc Linh đến mời ta đi chơi mạt chược với chủ nhân hân.

Ta gật đầu đã biết. Trang điểm qua loa, ta cùng Tiểu Lý Tử rời Mặc các đi tới chỗ Mộc Linh.

Đi vào phòng, ta phát hiện ở đó có ba người, dường như là mọi người đang chờ mỗi ta là đủ bộ.

Khoan đã, bốn người? Lạc Hoàn, Mộc Linh, ta... và cả Thiên Hương.

Ta có cảm giác trên trời bỗng có sấm chớp nổi lên đem ta đánh cho xì khói a.

Ta có phần đề phòng nhìn Thiên Hương.

Thiên Hương khanh khách cười, vừa thấy ta liền nhào tới ôm ấp mà nói: “Tô Nhiên Tô Nhiên, ta gần đây rất bận nên không có thời gian tới tìm ngươi chơi được ha... Hôm nay ta mới xong việc trở về, vừa định chạy đi tìm ngươi thì bị Mộc Linh giữa đường chặn lại, nói cái gì phải chơi mạt chược. Tuy rằng ta không biết đây là cái gì nhưng thấy bọn họ bảo người cũng sẽ tới chơi, mà trò chơi này cũng là do Tô Nhiên Tô Nhiên mang vào cung a...”

Thiên Hương a, ngươi đừng ôm ta chặt vậy chứ. Ta cảm thấy không thờ nổi.

Thiên Hương, ngươi còn như vậy, ta sẽ sinh bệnh mất.

Đó chính là bệnh: Hội chứng sợ Thiên Hương.

Thiên Hương rốt cục cũng buông ta ra, lại mau chóng lôi ta ngồi xuống ghế.

Bốn người một bàn. Ta kiên nhẫn dạy Thiên Hương cách chơi.

Thiên Hương coi như cũng có chút thông minh, nói qua một lượt liền hiểu ngay vấn đề.

Có thể là do bọn họ chơi chưa lâu nên ngay ván đầu tiên ta thắng đẹp. Nhưng dường như sau đó vận khí của ta liền bị dùng hết rồi hay sao mà càng chơi về sau ta càng thua thê thảm.

Ta liếc mắt nhìn Thiên Hương, trong đầu đang suy tính chắc mình phải bắt chước hân lật bàn, đập ghế mới được.

Ta đem vàng đặt cược để trên bàn, lấy nhãn thần nhìn Tiểu Lý Tử nói: “Chuẩn bị gom bạc.”

Tiểu Lý Tử đứng bên cạnh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Quả nhiên trời không phụ lòng người, ván này Thiên Hương đã thua. Hân mặt đỏ bừng bừng đem cả bàn mạt chược hất đổ tung tóe. Chính là vàng đặt cược của Mộc Linh cùng Lạc Hoàn cũng có mặt trong đồng ngôn ngang dưới đất kia.

Lạc Hoàn và Mộc Linh nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn ta.

Ta vỗ vỗ hai tay, lạnh lùng vừa cười vừa nói: “Thiên Hương, người giỏi lắm!”

Thiên Hương ừ ừ khua mắt mấy miêng nhưng cũng không nói được gì.

Từ ghế đứng dậy, ta hướng Lạc Hoàn cùng Mộc Linh gật đầu nói: “Giờ đã không còn sớm, ta về trước.” Nói xong, ta xoay người hướng đại môn đi.

Thấy ta chuẩn bị cất bước rồi đi, Thiên Hương vội vàng chạy lại túm chặt ta ta không cho ta đi tiếp.

Ta không nện không nhạ nói: “Buông tay.”

Hắn chớp chớp mắt mấy cái, oan uổng nói: “Ta còn muốn chơi tiếp mà...”

Ta nhướn mi hỏi: “Muốn chơi nữa?”

“... Vẫn muốn.” Thiên Hương hề hề nhìn ta nói.

Nheo mắt lại, ta nói: “Vậy ngươi hãy thu dọn kiệt tác mình vừa tạo nên đi.”

Thiên Hương ai oán nhìn cái bàn vừa bị mình xô thành một đồng lung tung rồi lại nhìn ta.

Bước tới một chiếc ghế gần đó, ta điềm đạm ngồi xuống bắt chéo hai chân nhìn Thiên Hương nói: “Ngươi nếu không muốn, ta đây cũng không ép.”

Thiên Hương cắn cắn môi ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt từng thứ một.

Lại thấy đám thái giám, cung nữ chuẩn bị ngồi xuống giúp, ta lớn tiếng nói: “Không ai được giúp!”

Thiên Hương hờn tủi nhìn ta, trong đôi mắt to tròn kia bỗng chốc dâng lên một tầng nước.

Ta coi như chưa nhìn thấy gì hết.

Thiên Hương không nói một lời, giống như một người vợ nhỏ im lặng dọn dẹp hết mớ hỗn loạn kia. Mọi thứ đều trở về vị trí ban đầu của chúng, đứa nhỏ kia khiếp sợ thấp thỏm nhìn ta.

Ta gật gật đầu tỏ vẻ vừa ý, vẫy tay với Thiên Hương.

Hắn lập tức chạy tới đứng trước mặt ta.

Trầm mặc một lúc, ta mới nói: “Về sau, trước khi làm việc gì cũng cần phải suy nghĩ biết chưa?”

Thiên Hương như một tiểu hài tử gật đầu tiếp nhận.

Lúc này, bằng nhĩ lực của người luyện võ, ta thoáng nghe thấy phía sau có ai đó thì thầm nói nhỏ.

“Rốt cuộc Tô Nhiên công tử hay Thiên Hương công tử mới là chiêu nghi?”

“Vi sao Thiên Hương công tử trông có vẻ sợ Tô Nhiên công tử đến vậy?”

Rồi ghế đứng lên, ta xoa xoa đầu Thiên Hương nói: “Ngươi muốn lưu lại tìm người khác chơi mạt chược hay muốn cùng ta trở về Mặc các dùng bữa?”

Khuôn mặt lo lắng, sợ hãi của Thiên Hương thoáng chốc liền tươi tỉnh như một đóa hoa đang kỳ khoe sắc.

Thật hay cho câu: “Điểm nhân dương quang, nhĩ tự sáng lạn.”

(Ta nghĩ câu này muốn nói đến sự nhiệt tâm của em Thiên Hương. Giống kiểu như “Có công mài sắt có ngày nên kim ý”)

Cái gì mà muốn chơi mạt chược chứ? Thiên Hương lập tức lon ton theo ta trở về Mặc các.

Vào Mặc các, Tiểu Lý Tử lập tức chuẩn bị ngọc thiện để ta cùng Thiên Hương hai người yên tĩnh dùng bữa.

Thiên Hương quả thực rất ngoan, đôi mắt tròn to cứ chăm chăm nhìn biểu tình trên mặt ta. Đôi mắt trong sáng hồn nhiên đó nhìn kiểu gì trông cũng giống như đôi mắt của một chú nai con.

Buông đũa trong tay, ta nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, ta nói: “Không được phép thích ta.”

Đôi mắt vốn to nay lại còn to hơn, đôi môi hồng hồng khê khấp mở nhưng không phát ra âm thanh gì.

Ta lại nói thêm: “Không cho phép yêu ta.”

... Nếu không, người bị thương tổn chính là ngươi.

Thiên Hương hít hít mũi, nói: “Nhưng khi ta với ngươi cùng một chỗ, ta cảm thấy thật thoải mái a, ta... ta rất thích loại cảm giác này.”

Thoải mái? Trong phút chốc, ta lại nhớ đến mấy năm về trước, khi ta mười bảy tuổi cùng nhị sư huynh xuất môn, sư huynh đã từng nói cùng ta ở một chỗ thực...

Câu kể tiếp, ta không thể nghe được.

Hai mắt hơi hạ xuống, ta nói: “Mau ăn đi.”

Ta bảo hắn ăn, hắn lại hạ đũa trong tay xuống.

Hít hít mũi, hắn nói: “Ta vào cung đã bốn năm rồi. Mọi người đều nói ta trời sinh khả ái. Chính là bốn năm này, ngươi cho rằng ta sống ra sao?”

“...”

“Lúc đầu, ta sinh bệnh, không có tiền xem bệnh. Ta vẫn luôn lui thủ một mình trong phòng chờ đến khi thị tẩm. Từ đó, ta không có cơ hội ra ngoài nữa.”

“Cho dù như thế, ngươi cũng không được thích ta, không được yêu ta.” Ta nói.

Một âm thanh ghen ngào vang lên.

Nước mắt nước mũi tèm nhem, hắn luôn miệng nói: “Tô Nhiên, Tô Nhiên, Tô Nhiên Tô Nhiên...”

“Ta thật sự cô đơn, rất cô đơn a...”

“Tô Nhiên, kể từ bốn năm ta vào cung đến giờ, ngươi là người đầu tiên bị ta cuốn chặt lấy mà không hề ghét bỏ ta...”

“Ngươi không chán ghét ta...”

Ta không nói gì xen vào. Hắn cũng không nói nữa.

Thức ăn trên bàn đã nguội, Tiểu Lý Tử đã mau chóng dọn xuống.

Từ ghế đứng dậy, ta bước vào sương phòng ngồi xuống bàn trà.

Thiên Hương đi sát ngay sau ta. Ta ngồi rồi nhưng hắn thì vẫn đứng kế bên.

Ta nói: “Về sau đừng đến Mặc các nữa. Ta không muốn gặp lại ngươi.”

“... Tô Nhiên.”

Đem quyền thế chủ nhà ra nói. Lời nói tưởng chừng tuyệt tình đó lại hàm chứa nỗi lo sợ.

Sợ rằng người kia rồi sẽ lại rời mình mà đi.

Thiên Hương, lời ta nói có thể khiến ngươi hiểu rằng ta ghét bỏ ngươi đúng không? Bất quá, không phải như vậy, ta thật sự cũng...

Thân phận của ngươi cũng tốt, thân phận của ta cũng không tồi, nhưng nếu ở cùng một chỗ, chúng ta cũng chỉ có khổ sở mà thôi.

Thiên Hương bước tới trước mặt ta, trên khuôn mặt đáng yêu đã giàn giụa nước mắt.

Đứa nhỏ này hít hít mũi, hạ một nụ hôn trên trán ta liền quay đầu ly khai.

Đứng bên ngoài cửa, Tiểu Lý Tử có thể nhìn thấy toàn bộ sự việc.

Chờ Thiên Hương đi rồi, Tiểu Lý Tử mới tiến vào nói: “Công tử, người cứ để Thiên Hương công tử rời đi thật không tốt đâu.”

“Ta nếu giữ hắn lại, đối với hắn sẽ không tốt chút nào.”

“Công tử...”

“Ít nhất, hiện tại hắn là Chiêu nghi, đứng đầu chín tần. Chúng ta tốt nhất vẫn nên tách hắn ra.”

Tiểu Lý Tử không nói thêm

Ngày hôm sau, ta cũng chưa từng cùng Thiên Hương chạm mặt lần nào.

Tuy nhiên ta cũng từ Tiểu Lý Tử mà biết thêm một số tin tức của Thiên Hương.

Tiểu Lý Tử nói Thiên Hương gần đây tinh thần sa sút.

Không chơi mạt chược, không đánh cờ, không sinh khí, cả ngày chỉ ngẩn người nhìn trời.

Miệng thì luôn nói linh tinh: Ngươi là trời xanh, ngươi là mây trắng, ngươi là gió, ngươi là sương sớm...

Lúc ban đầu là vậy, nhưng sau lại chuyển thành: Ngươi là a miều, a cầu, ngươi là con gián, ngươi là con rùa...

Cuối cùng chốt lại thành: “Ngươi! Má ngươi! Cái gì cũng không phải!”

Ta vừa nghe liền nở một nụ cười. Đứa nhỏ này, ngay cả chữ mắng người khác đều đã học được rồi a.

Gần đây, trong cung thật náo nhiệt, cung nữ thái giám trong cung lúc nào cũng tất bật, luôn chân luôn tay.

Cũng phải thôi, ba ngày sau là đến đại lễ sinh thần của Hoàng Thượng rồi.

Tiểu Lý Tử nói, dạo này Thiên Hương luyện tập rất chăm chỉ.

Ta gật gù đầu, tiếp tục ngồi trong tàng thư các nghiên cứu mấy quyển sách về thảo dược.

Nghe nói, trong sinh thần của Hoàng Thượng tối nay, mỗi vị phi tần cũng như nam sủng đều phải tới tham gia góp mặt. Người tới chúc mừng rất đông, vì vậy cả ngự hoa viên rộng là thế mà cũng chật ních người.

Ở phía giữa sân là một khoảng trống để cho ca cơ, vũ nữ biểu diễn tạo không khí vui vẻ.

Tối nay, trước khi rời khỏi Mặc các, ta đã phải kỳ công hóa trang một phen.

Xiêm y đỏ sẫm, trăm ngọc sáng lóe trên đầu, trang điểm lòe loẹt.

Cảm thấy mỹ mãn, ta cười cười nhìn Tiểu Lý Tử hai mắt nheo lại, đứng như trời trồng nhìn ta. Trong mắt hắn còn toát lên vẻ kinh hãi.

Lúc sau, Tiểu Lý Tử nói: “Công tử... người hóa trang như vậy... thật sự là...”

Ta khẽ cười thành tiếng, rồi ghé cùng Tiểu Lý Tử đi tham dự yến tiệc.

Trời mặc dù đã tối, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt nên dọc đường đều được chăng đèn lồng sáng như ban ngày.

Nhìn tổng thể một lượt, ta chọn một nơi khuất nhất ngồi xuống.

Không lâu sau, Hoàng Thượng một thân long bào vàng chói xuất hiện. Tất cả mọi người quỳ xuống hành lễ.

Hoàng Thượng hô “bình thân”, mọi người đứng dậy.

Yến tiệc chính thức bắt đầu.

Từ từ tiến vào giữa sân là một nữ tử theo tiếng đàn du dương là lướt đáng người múa may, uốn lượn.

Nhìn lên trên cao, ngồi chính giữa là Hoàng Thượng, hai bên là một vị quý phi nào đó và Thiên Hương.

Có chút gì đó không vui, ta rót cho mình một ly rượu.

Uống cạn ly rượu ta mới phát hiện ra Mộc Linh cùng Lạc Hoàn không biết từ bao giờ đã ngồi cạnh ta.

Cùng lúc, có một người mở màn dâng tặng lễ vật cho Hoàng thượng.

Có đủ thứ lễ vật đi kèm với mấy lời chúc tụng nghe đến là nhàm chán.

Lễ vật cũng chỉ quanh đi quẩn lại nào là đá quý tượng trưng cho điềm lành, nào là mỹ nữ, mỹ thiếu niên lại đến các đồ cổ.

Bỗng nhiên, Thiên Hương chợt đứng dậy, nói gì đó bên tai Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng gật gù đầu.

Hắn đi tới chỗ thái giám nói mấy câu. Sau đó đoàn vũ công đang múa cũng phải dừng lại lui sang một bên. Vị công công bên cạnh Hoàng Thượng lớn tiếng tuyên bố: Chiêu nghi Thiên Hương vì Hoàng Thượng hiến một vũ điệu, Tô Nhiên công tử vì Hoàng Thượng hiến một khúc nhạc.

Lời công công vừa dứt, Lạc Hoàn cùng Mộc Linh đều chăm chú nhìn ta.

Lạc Hoàn nói: "... Ta cứ nghĩ Tô công tử sẽ tặng thứ khác cơ."

Mộc Linh nham hiểm cười, nói: "Ta lại thấy món quà này thực hợp với tính 'vắt cổ chà ra nước' của Tô công tử a."

Hai người nhìn ta mà mắt tràn đầy tiểu ý, có điều là không lộ rõ ra vẻ mặt thôi.

Ta không thương tiền tài, ta không tiếc ngân lượng, ta thật sự không keo kiệt mà...

Lúc này, Thiên Hương đã đứng giữa sân.

Ta đành phải đi tới mà thôi, dù sao cũng nêu danh rồi mà. Nhìn xung quanh, cặp mắt ta dừng lại trên chiếc đàn tranh.

Hướng Hoàng Thượng hành lễ, ta ngao ngán đi tới bàn đặt chiếc đàn kia.

Ta đã từng dạy cho Thiên Hương rất nhiều đoạn nhạc, nhưng số lần hắn múa trước mặt ta cũng chỉ có một lần duy nhất mà thôi.

Ngoại trừ lần đó ra, đây là lần đầu tiên chúng ta cùng phối hợp. Thật không biết sẽ thành trò mèo gì đây.

Ta không biết liệu mình có thể thả chậm nhịp đàn của mình không? Và ta lại càng không rõ liệu Thiên Hương có theo kịp vũ khúc của ta nữa hay không?

Từ giữa sân, Thiên Hương hướng ta nói: "Tô công tử, ngày trước... khúc nhạc đầu tiên, ta có thể."

Thiên Hương xoay người lại, đứng thẳng cười đến xán lạn. Ta cũng nhẹ nhàng đặt tay trên dây đàn.

Âm thanh từ từ, chậm chậm, bắt đầu là du dương mà da diết lại đến dữ dội mà nồng nàn.

Tay thoăn thoắt di chuyển trên dây đàn mong manh, Thiên Hương cũng nương theo giai điệu mà múa thật ấn ý.

Ta thiết nghĩ, chắc chắn Thiên Hương đã phải tập qua vô số lần. Từng xoay chuyển, từng động tác đều rất phức tạp mà còn phải đuổi sao cho kịp với nhạc thì quả thật không dễ dàng chút nào.

Khoảnh khắc này, không gian này, Thiên Hương thật đẹp.

Đó là vẻ đẹp người trần không có, một vẻ đẹp kinh điển, không vương bụi thế tục.

Mọi người nơi đây dường như đều ngừng thở cả. Tất cả chỉ chăm chú nhìn Thiên Hương. Không gian trở nên yên lặng, chỉ còn tiếng đàn da diết hòa quyện với tiếng gió vi vu làm nền cho điệu múa tuyệt thế kia.

Ta chưa bao giờ phát hiện ra, Thiên Hương, đứa nhỏ này lại hồn nhiên, tinh khiết đến thế...

Tiếng đàn thả chậm dần rồi dừng lại. Cùng lúc Thiên Hương uốn cong người như cánh bướm chập chờn rồi ngừng động tác.

Cả ngự hoa viên chìm đắm trong im lặng.

Ngay sau đó, tiếng đàn bùng nổ, cứ thế mãnh liệt đi lên. Bước chân Thiên Hương theo đó cũng không ngừng di chuyển, bước nổi bước cứ tiếp tục hoạt động.

Tiếng nhạc lần này dừng hẳn, món quà của chúng ta hoàn thành. Ấy vậy mà nơi đây vẫn yên lặng không có tiếng động nào.

Từ ghế đứng đây, ta cùng Thiên Hương hành lễ với Hoàng Thượng một lần nữa. Sau đó, Thiên Hương trở về bên Hoàng Thượng, còn ta đương nhiên là thối lui về chỗ vốn thuộc về mình nơi góc khuất kia.

Sau đó, đoàn vũ công ban nãy tiếp tục múa tiếp.

Bất quá, lúc này cũng không còn mấy người hứng thú xem nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Lạc Hoàn thất thần nói: “Ta chưa từng nghĩ một món quà bình thường lại có thể hoàn mỹ, kinh điển đến vậy.”

Mộc Linh nói: “Thật... công phu! Đó mới là vẻ đẹp chân chính.”

Hai người nói xong, con người nhất tề ngẩng mặt nhìn thẳng vào ta.

Hai mắt nghếch ngược lên, ta đặc ý nói: “Không phải ta vốn đẹp, vốn kinh điển, vốn hoàn hảo sao?”

Hai người bọn họ khẽ cười bật lên.

Phía trên kia, Thiên Hương đến bên Hoàng Thượng kính người một chén rượu rồi rời đi ngay. Hắn nhắm thẳng hướng chiếc ghế còn trống ở bàn chúng ta ngồi xuống.

Thiên Hương hắc hắc cười, nói: “Tô Nhiên Tô Nhiên, người xem, ta đã theo kịp tiếng đàn của người rồi đó.”

Ta gật đầu cho hắn một lời khen: “Thiên Hương công tử quả nhiên là bậc nhân tài.”

Thiên Hương hứng chí cười khanh khách lại nói: “Tô Nhiên Tô Nhiên, ta đã rất nỗ lực, phi thường nỗ lực. Người phải thưởng cho ta, ta muốn phần thưởng.”

Ta ngây ngốc tại chỗ, lời gì cũng chưa kịp nói.

Nhanh tay nhanh chân, Thiên Hương bật dậy khỏi ghế hướng thẳng vào ngực ta chớp tới.

Coi như hắn cũng nhanh, thoáng cái đã lấy được miếng kim bài mà ngũ sư huynh cho ta và cả miếng ngọc bội của không tước nam nhân đi rồi.

Hắn dò xét nhìn ngó biểu tình của ta.

Hắn nói: “Ta nên lấy cái nào mới tốt đây?”

“... Không phải người đã cầm cả hai rồi sao?” Thật tức chết mà.

Thà không nói còn hơn, nói rồi lại thấy mình ngốc. Lời ta vừa nói ra, hai mắt Thiên Hương bỗng sáng lóe lên, nói: “Ý người là tặng ta cả sao?”

“... Đó là quà người khác tặng ta.”

“Có người đưa cho người vật đính ước?” Hắn hồ nghi nhíu mày hỏi.

Bỗng nhiên, ta trông thấy Hoàng Thượng bước tới.

Hoàng Thượng chắc lại cho rằng ta khi dễ Thiên Hương đây mà.

Ngao ngán thở dài, ta nói: “Thiên Hương, kim bài đưa ta, ngọc bội có thể tặng người.”

Nghe vậy, Thiên Hương sung sướng, mặt mày tươi tỉnh, vỗ tay reo hò.

Ta có thể cảm thấy được chính xác như mình bị cắt đi một khúc ruột a.

Hoàng Thượng rốt cục cũng dừng chân bên cạnh Thiên Hương.

Mấy người chúng ta lập tức đứng dậy hành lễ.

Hoàng Thượng gật gù đầu. Thấy Hoàng Thượng đến, Thiên Hương lập tức nhào vào lòng Hoàng Thượng nói: “Hoàng Thượng, Tô Nhiên công tử nói Thiên Hương múa rất đẹp nên đã tặng Thiên Hương một món quà.” Tay hắn giữ khư khư miếng ngọc bội.

“Nga? Tặng quà? Trẫm muốn xem.”

Thiên Hương hớn hờ đem ngọc bội ra khoe với Hoàng Thượng.

Kết quả là, trong nháy mắt khi Hoàng Thượng nhìn thấy ngọc bội kia, hai mắt hắn mở to hết cỡ. Lúc sau, hai mắt khép lại tràn ngập âm khí.

Hắn nhìn về phía ta hỏi: “Ngọc bội này ngươi lấy từ đâu?”

... Ta lên chòm được. Chẳng lẽ bảo ta phải nói ra điều này? Ta gượng gạo nói: “Này... ngọc bội này là... là hôm đó ta thắng được.” Điều này cũng đúng một nửa.

Hoàng Thượng cười lạnh, đôi mắt ngập tràn âm khí quét qua người ta một lượt.

Chỉ với một ánh mắt đó thôi mà khiến tất cả đều không dám thờ mặt.

Không lâu sau có một nam nhân bước tới.

Nhìn người nọ ta có cảm giác quen quen mắt. Khuôn mặt này hình như ta đã gặp qua ở đâu thì phải.

Người nọ bước tới gần gọn một câu: “Hoàng huynh.” Hoàng Thượng âm trầm quay về hướng hắn nói: “Tam hoàng đệ.”

Tam hoàng đệ? Đây chẳng lẽ chính là vị Khuynh Vương hồi trước trên đũa ngọc bị Tô Thừa Cầm đánh đây sao?

Híp híp mắt, ta cẩn thận nhìn rõ dung mạo của hắn. Quái, càng nhìn càng quen a. Hoàng Thượng cầm ngọc bội mãi trong tay nhìn nhìn. Thấy hành động dị thường của Hoàng Thượng, Khuynh Vương nghi hoặc hỏi: “Hoàng huynh, ngọc bội này có vấn đề gì sao?”

Hoàng Thượng mỉm cười, tháo miếng ngọc bội đeo bên hông xuống.

Lúc này, ta phát hiện ra: Hai miếng ngọc bội này giống nhau như đúc.

Khuynh Vương kinh ngạc nhìn ngọc bội trong tay Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nói: “Ngọc bội này trên thế gian chỉ có hai cái.” Nói xong, Hoàng Thượng nhìn về phía ta lại nói tiếp: “Ngươi có thể giải thích không? Vì sao vật của hoàng gia lại ở trong tay ngươi?”

Hai mắt không khỏi co gập từng trận, ta nhìn Hoàng Thượng lại nhìn Khuynh Vương.

Khuynh Vương dùng ánh mắt âm u nhìn xuyên qua mắt ta.

Sau phút chốc, hắn ngừng hỏi: “Tô... Nhiên?”

Ta khờ khờ cười gật đầu.

Trong mắt hắn hiện lên một mặt vui mừng nhưng không kém phần kinh ngạc. Trên khuôn mặt hắn dần hé ra nụ cười, cười khẽ, cười mãn nguyện, cười đắc ý, cười đến mức biến thái.

Giờ thì ta nhớ ra tên này là ai rồi. Hắn, khổng tước nam nhân! Năm năm không gặp, xiêm y cải biến, trang sức cũng đổi, cái vẻ hoa lệ đơn thuần năm đó cũng đã khác.

Khuynh Vương nhìn về phía Hoàng Thượng nhẹ giọng nói: “Ngọc bội này là đệ cho hắn.”

Đôi đồng tử của Hoàng Thượng ánh lên một hồ kinh ngạc, nói: “Tam hoàng đệ, đệ thật bát nháo.”

“Hoàng huynh, ta trong thành có tiếng bát nháo, huynh phải là người hiểu rõ nhất chứ.”

“... Hắn không xứng.”

Khuynh Vương mặt mày tươi cười: “Chỉ cần đệ cho rằng đáng giá thì đáng giá thôi.” Nói xong, hắn lại nhìn ta.

... Ngọc bội này có ý nghĩa gì cơ chứ? Ta có chút nghi hoặc.

Hoàng Thượng nhếch miệng cười, nói: “Vậy nếu Hoàng huynh nói cho đệ biết, Tô Nhiên đem ngọc bội này tặng cho người khác thì sao?”

Khuynh Vương hơi nhăn mày lại, nụ cười rạng rỡ tựa mùa xuân ngay lập tức bị gió lạnh thổi vù một cái bay mất dạng.

Khuynh Vương nói: “... Tô Nhiên, là sự thật?”

“Ách.” Ta chỉ biết cúi đầu, không dám phát biểu ý kiến.

Hắn lạnh lùng vừa cười vừa nói: “Lúc trước ngươi trộm ngọc bội của ta hóa ra là có toan tính sẵn để tặng người khác sao?”

... Trộm, trộm? Ngươi nói từ đấy ra làm chi? Ta khẽ cắn cắn môi, thật oan uổng mà. Ta dùng âm thanh nhỏ nhất lý nhí nói: “Ta không trộm.”

“Ngươi không trộm? Tô Nhiên, vậy hành động đó gọi là gì? Lúc trước ngươi một tay ôm ta từ biệt, một tay lại...”

... Ôm từ biệt? Chỉ là mượn có để thuận tiện ra tay thôi. Ách... Ai bảo người khi dễ ta trước, ta đây chỉ thay trời hành đạo thôi chứ bộ.

Ta hít hít cái mũi, liếc hần một cái.

Chỉ thấy sắc mặt hần xanh lét, trên trán nổi đầy gân xanh.

Không rét mà run cầm cập, ta ôm tiểu tâm can cẩn thận nói: “Hoàng... Hoàng Thượng, Tô Nhiên thân thể bất an nên xin cáo lui trước.” Nói xong, không đợi Hoàng Thượng có đồng ý hay không, ta giật lùi vài bước quay đầu cắm cổ chạy chối chết.

Bên ta chợt vang lên một âm thanh lạnh te: “Quay lại!”

Ta không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy a. Ta chạy... chạy...

Rất nhanh sau đó, ta đã bị túm áo lôi về chỗ cũ.

Lé lé mắt nhìn, thì ra tên gia hỏa lôi ta lại là Khuynh Vương. Hần nói: “Người như thế nào lại chột dạ?”

Ta không dám nói thêm lời nào a.

Hoàng Thượng đứng một bên âm trầm lên tiếng: “Tô Nhiên, người trộm?”

Ta có thể cảm thấy rõ mồ hôi sau lưng cứ rù nhau đổ ra, lại thêm từng đợt gió lạnh cứ xẹt qua dạo chơi.

Khuynh Vương nói: “Hoàng Thượng, thỉnh đem Tô Nhiên cho hoàng đệ định đoạt.”

Hoàng Thượng nhướn mày nói: “Tam hoàng đệ, đệ cũng biết thân phận hiện giờ của Tô Nhiên chứ?”

Một câu nói ra, Khuynh Vương đảo mắt nhìn Thiên Hương, Mộc Linh cùng Lạc Hoàn. Hần hiểu rõ, những nam nhân vào cung lại ở bên cạnh Hoàng Thượng tất yếu chỉ có chung một thân phận.

Thân phận đó xem chừng cũng chỉ rất thấp mà thôi.

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Hần chau mày nhìn miếng ngọc bội trong tay vừa lấy được từ chỗ Hoàng Thượng.

Than nhẹ một tiếng, hần ấn miếng ngọc bội trở lại trong tay ta nói: “Người giữ lấy, lần sau còn để bản vương gặp lại sự việc thế này một lần nữa, ta nhất định sẽ không tha cho người.”

... Ta thật sự không muốn nhận thứ này mà.

Sớm biết thứ này thuộc hoàng gia chi vật, lại thêm bội phần quan trọng, mật thiết thế, ngày đó có đánh chết ta cũng không dám chôm a.

Thứ này thật nguy hiểm nga.

Theo bản năng muốn trả lại cho Khuynh Vương nhưng lại bất gặp ánh mắt sắc bén, ngùn ngụt ám khí của hần, ta đành thu nhận vậy.

Sớm biết có ngày hôm nay, ta quyết không dính đến tên khổng tước này rồi.

Khuynh Vương hướng Hoàng Thượng hành lễ rồi quay đầu ly khai.

Ngay sau đó, Hoàng Thượng cùng Thiên Hương cũng quay về chỗ ngồi.

Long nhan biến sắc, yến tiệc nào dám náo nhiệt.

Lạc Hoàn vỗ vỗ vai ta tò mò hỏi: “Người với Khuynh Vương trước đây xảy ra chuyện gì sao?”

Ta chăm chú nhìn Lạc Hoàn, một lúc sau trút ra một hơi nặng nề nói: “Một câu khó thể nói hết a...”

“Có chuyện gì khó nói sao? Nhưng ta lại muốn nghe một chút.” Mộc Linh bên cạnh mở lời.

Ta ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, nhẹ giọng nói: “Lúc trước, khi ta gặp Khuynh Vương, hần một thân hoa lệ đến chói mắt, mặc vàng đeo ngọc lung lừng.”

“... Xem chừng so với người hiện tại cũng có chút tương đồng.” Lạc Hoàn nói.

Ta ho khan một tiếng, nói: “Đâu có giống nhau. Những đồ ta mặc đẹp hơn chứ bộ.”

Hai người bọn họ im lặng.

Ta lại nói tiếp: “Lúc đó, trên mặt hấn chinh ỳnh một dòng chữ ‘ngươi mau trốn đi a trốn đi, ngươi kiêu gì cũng phải trốn a nếu không chờ ta đi rồi ngươi có hối cũng không kịp’, ta không ngốc đến nỗi dấn thân nên liền trốn đồ luôn. Đó, chỉ có vậy thôi.”

Hai người bọn họ thoáng liếc mắt nhìn nhau, hít một hơi thật sâu, Mộc Linh nói: “Ngươi vừa rồi còn kêu một câu không thể nói hết. Ấy vậy mà toàn bộ sự việc ngươi lại chỉ giải thích vồn vện trong một câu thế kia sao?”

“Ách!!”

Hai người đó lại thở dài ngán ngẩm.

Ta sàu muộn rót cho bản thân một chén rượu ngừa đầu uống cạn một hơi.

Lát sau, Hoàng Thượng mang Thiên Hương ly khai yến tiệc.

Nhân vật chính rời đi, nhân vật quần chúng ở lại làm chi.

Ta cũng theo đó đứng dậy nói dăm ba câu cáo biệt rồi cũng lê xác về Mặc các.

Về tới Mặc các, Tiểu Lý Tử chuẩn bị cho ta một thùng nước, hầu hạ ta tắm rửa.

Con buồn ngủ kéo đến, ta nhắm hai mắt lại.

Loáng thoáng bên tai ta nghe thấy Tiểu Lý Tử nói: “Công tử, nếu công tử một thỉnh cứ nghỉ ngơi, mọi việc cứ giao lại cho Tiểu Lý Tử xử lý là được rồi.”

Ta yên tâm nhắm chặt hai mắt.

Lúc ta tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau.

Ngồi trên giường, ta thần thờ nhìn cửa sổ.

... Trước kia dù có xảy ra chuyện gì ta cũng không bao giờ nghĩ đông nghĩ tây đến nhường này.

Ta dự tính, nếu ta cứ như vậy trốn khỏi đây cũng không phải không có khả năng. Chính là sẽ liên lụy tới Tô phủ.

Tô phủ lớn như vậy, tổng thể trên dưới không đến năm trăm nhân khẩu thì cũng không ít hơn ba trăm nhân khẩu. Trong đó còn có cả mẫu thân.

Không thể muốn đi là đi được ngay.

Ta vào cung đã được bao lâu rồi? Một tháng? Hai tháng? Hay là ba tháng??

Ta không thể nhớ rõ nữa.

Thời gian sau tuổi mười bảy thật gian nan.

Ta không biết mình đã phải nỗ lực bao nhiêu để vượt qua cái tuổi mười bảy ấy. Chỉ biết khoảng thời gian sau đó ta luôn sống trong sự lo âu, sợ hãi, tâm can bất ổn.

Tuổi thanh xuân thoáng cái đã biến mất rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của ta.

Ta nhẹ nhàng lên tiếng. Cánh cửa được đẩy ra, còn ai khác ngoài Tiểu Lý Tử chứ? Tiểu Lý Tử nói: “Công tử, Khuynh Vương cầu kiến.”

“Hắn vào được Phong viên?” Phong viên chính là một khu riêng biệt.

Nơi này chính là một phần hậu cung. Khuynh Vương không phải muốn vào là được.

Tiểu Lý Tử cười cười nói: “Là ở ngoài Phong viên. Khuynh Vương cho người tới chuyển lời mời công tử thỉnh người tới ngự hoa viên một chuyến.”

Ta nói: “Ngươi nói xem, cuộc sống ba năm tương lai tới đây của ta chẳng lẽ phải theo sự sắp đặt của người khác.”

Tiểu Lý Tử nói: “Khuynh Vương nói nhất định phải gặp công tử.”

“... Người truyền lại nói ta bị bệnh.”

“Khuyh Vương có dặn, nếu không gặp được công tử, vương gia sẽ đem bí mật của công tử nói cho mọi người.”

“... Bí mật của ta? Tiểu Lý Từ, người nói xem, ta có bí mật gì sao?”

“... Tiểu Lý Từ không biết.”

Thật phiền! Ta đứng dậy sơ tẩy một lượt.

Tiểu Lý Từ thân thủ nhanh chóng giúp ta rửa mặt, chỉnh chu xiêm y cùng đầu tóc.

Ta mặc kệ.

Ta nói: “Người làm chậm một chút đi. Làm gì cũng phải từ từ, tinh tế thì mới có thể giúp ta thành tiểu mỹ nhân được.”

Đối với lời nói này, Tiểu Lý Từ nghe đã quen rồi nên cũng không cho thêm ý kiến gì.

Cẩn thận từng chút một chỉnh chu nhan sắc. Kiểm tra mấy lượt rồi ta mới ra khỏi phòng.

Trong đại sảnh đã bày sẵn đồ ăn.

Ta chậm rì rì nuốt từng hột com.

Tiểu Lý Từ bên cạnh không ngừng thúc giục. Ta nói: “Ăn com thì phải ăn từ từ, nếu không sẽ có hại đến bao tử.”

“...”

Ăn xong com, ta lại bắt chéo hai chân ngồi nhâm nhi từng ngụm trà.

Tiểu Lý Từ một lần nữa lại giục.

Ta nói: “Phẩm trà chính là phải chậm rãi thưởng thức từng giọt trà. Có như vậy mới cảm thấy hết thấy tinh túy trong từng lá trà được.” Tuy nhiên, ta cho dù đúng là có chậm rãi uống trà cũng chả hiểu được cái gì gọi là tinh túy cả.

Ăn uống ôn hòa xong thì cũng mất hơn nửa canh giờ. Chờ lát nữa là có thể ăn trưa luôn được a.

Vận vận thất lưng, ta nghiêng ngả đứng dậy cùng Tiểu Lý Từ đi ra Phong viên.

Vừa ra khỏi đại môn liền bắt gặp ngay vẻ mặt nặng nề của Khuyh Vương.

Coi như không thấy cái gì, ta hớn hờ nói: “Khuyh Vương, có chuyện gì sao?”

Hắn một lời cũng không nói, cứ thế quay đầu bước đi.

Thấy hắn không nói gì, ta khó hiểu xoay người nghĩ nên trở về Phong viên thì nghe thấy một giọng điệu thâm trầm: “Theo ta.”

Ta cun cút đi sau hắn.

Hắn dẫn ta tới Ngự hoa viên dạo quanh một vòng.

Nơi này có rất nhiều loại hoa, nhưng nổi trội giữa biển hoa có một loại hoa gì đó sắc thái rực rỡ, cánh hoa mong manh tựa cánh bướm rung rinh trong gió. Thật là đẹp!

Bỗng nhiên hắn hỏi: “Người có muốn xuất cung một chuyến không?”

Xuất cung?

Hắn bỗng nhiên cầm lấy tay ta, xoa nhẹ hai cổ tay.

Hắn nói: “Nghe nói, người bị cung chủ Thủy Nguyệt cung hủy đi gân cốt. Nguyên lai là thật...”

Ta khẽ “Ân” một tiếng.

Hắn lại hỏi: “... Thế sao hiện giờ người có thể đi lại?”

“Vận khí tốt, được Hoa Đà cứu sống.”

“Ngươi thực nghĩ đây là vận khí tốt?”

... Gặp được gia gia là một sự may mắn vô hạn với ta. Bất quá, cứ nghĩ lại chuyện cũ ta lại không khỏi rùng mình.

Cười nhẹ, ta nói: “Mang ta xuất cung một chuyến đi.”

Hắn trầm mặc một phen rồi cũng gật đầu chấp thuận nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Xuất cung bằng cách nào là cả một vấn đề.

Ta cùng Khuynh Vương hai mắt nhìn nhau tự hỏi.

Trong lúc đó có một thái giám đi ngang qua, ta theo bản năng chụp tới vai hắn.

Tiểu thái giám không hiểu mình đã gây ra họa gì nên hoảng sợ, lo lắng nhìn ta cùng Khuynh Vương.

Ta khụ khụ buông tay cho hắn đi.

Tiểu thái giám nọ bị dọa cho đứng tim vội vàng chạy lẹ đi.

Ta nhìn Khuynh Vương nhẹ răng cười. Ta tự thấy nụ cười đó rất đáng yêu, rất dễ thương nha.

Hắn cũng nhìn ta rồi lộ ra một nụ cười, nói: “Ngươi đừng cười kinh khủng như vậy chứ.”

Nụ cười bị đóng băng, ta nháy nháy mắt mấy cái không nói ra lời.

Ta trở lại Mặc các lấy của Tiểu Lý Tử một bộ y phục thái giám mặc vào. Sau đó liền chạy ra gặp Khuynh Vương.

Hai người chúng ta một đường thuận lợi đi ra khỏi cổng thành.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, ta liền phẩy phẩy tay nói đường ai nấy đi.

Hắn ngay lập tức túm áo ta nói: “Tin hay không ta lập tức ném ngươi trở lại?”

Ta bĩu môi ủy khuất đánh cùng hắn sóng vai mà đi.

Hắn nói việc đầu tiên phải làm là đi sông bạc dạo chơi.

Còn với ta, việc đầu tiên phải làm là mua một ít dược liệu.

Hắn vênh mặt nói: “Ngươi nghe theo ta hay ta nghe theo ngươi?”

Biết sao được bây giờ, ta đành cam chịu đi tới sông bạc.

Hắn cho ta đặt cửa.

Ta chọn đại thì nó tiểu, mà ta chọn tiểu thì nó đại.

Cứ vậy chơi, ta không thắng được ván nào.

Cho nên túi tiền của Khuynh Vương liền bị ta cho thắng thiên mất dạng.

Hoàn toàn mất trắng.

Dù sao thì ta cũng không mất gì mà.

Khuyneh Vương đen mặt đập mấy cái vào gáy ta nói đều vì ta mà hấn lụi bại hết cả.

Ta cười hề hề, trong lòng thầm nghĩ nếu số bạc đó là của ta thì ta làm sao có thể phung phí như vậy được.

Khuyneh Vương chợt cười nham hiểm bắt ta phải bồi thường khoản bạc kia.

Ta ho khan vài tiếng, tập hợp nước mắt lại quanh tròng mà nhìn hấn.

Hấn nói: “Hiện tại ta rất thanh liêm, nếu ngươi không đền tiền ta, ta sẽ chỉ còn không khí mà ăn nha.”

Thật treu người mà! Hoàn cảnh xô đẩy, ta đành phải giờ chiều ‘vô tình’ đựng phải mấy người trang phục hoa lệ rồi cứ thế ‘nhặt’ túi bạc thôi.

Thấy vậy, Khuyneh Vương cười dài đoạt lấy túi tiền ‘của ta’. Hấn mang ta đi hết uống rượu lại đi du hồ.

Đến một ngã tư, ta trông thấy Tô Thừa Cẩm.

Ngũ quan kia thật tinh tế, nó mang theo một ít khí phách của một đấng nam nhi lại mang theo đôi phần tiêu sái, nhu mỵ mà ôn thuận của một thiếu niên mới trưởng thành.

Tô Thừa Cẩm không giống Tô lão gia mà cũng không giống đại phu nhân. Hấn trông có vẻ gì đó nổi trội, cá tính khiến người ta không khỏi ngưỡng mộ.

Đến Khuyneh Vương cũng phải cảm thán rằng Tô Thừa Cẩm trông rất đẹp, khó trách sao Hoàng Thượng lại thích.

Ta khinh bỉ nhìn Khuyneh Vương.

Khuyneh Vương cười cười nói: “Bất quá, năm năm trước ta đã trông thấy... khuôn mặt thật của ngươi.”

Ta sững sốt một chút song cũng không lời nào.

Một lúc lâu sau, ta nói: “Ta muốn qua Tô phủ một chuyến, ta cần gặp mẫu thân.”

Hấn nhẹ cười gật đầu nói: “Được.”

Ta vui vẻ nói: “Vậy hiện tại chúng ta mau đi thôi chứ để tối nay ta sợ không kịp.”

“Ngươi gấp cái chứ? Ta còn chưa nói xong.”

“...”

“Ta còn có điều kiện. Ngươi trước tiên phải lột lớp dịch dung kia xuống, ta muốn nhìn thấy mặt ngươi, khuôn mặt thật sự của ngươi.” Ta “A” một tiếng, lâu lâu sau mới ngây ngốc gật đầu.

Hai người chúng ta liền đi mua một ít dược liệu.

Ngoài việc mua một số dược liệu để tẩy rửa lớp dịch dung, ta còn mua thêm một số vị thuốc để khôi phục võ công. (Võ công mất do bị độc từ lúc bị đánh ngất đưa vào cung. Beta: hóa ra vậy, toàn thấy vô lý suốt, bh mới biết lý do!!)

Mua xong xuôi mọi thứ, hấn còn thuê hấn một gian phòng thượng hạng cho ta.

Đi vào khách điểm, ta trộn một hỗn hợp thuốc nước từ từ lau đi lớp dịch dung kia.

Một lát sau, tầng ngực trang duy nhất bị tẩy sạch.

Toàn bộ quá trình Khuyneh Vương đều ngồi một bên im lặng chăm chú nhìn ta.

Hấn nói: “Tô Nhiên, ngồi lên giường.”

Ta ngoan ngoãn ngồi xuống mép giường.

Hấn một thân lao người tới ngồi bên cạnh ta, hai tay giữ chặt lấy vai xoay người ta đối diện với hấn. Hai người, bốn mắt nhìn nhau gắt gao.

Trực tiếp đối diện với đôi mắt của hấn, ta cảm giác có chút không thoải mái, là cái cảm giác bị người khác áp bức đến ngột thở.

Khoảng cách giữa hai chúng ta càng ngày càng kéo lại gần. Tay phải giờ lên, ta theo bản năng muốn đẩy hấn ra.

Hấn nhẹ giọng một bên nói: “Ta sẽ không làm gì ngươi cả.”

Tuy hấn nói vậy nhưng ta có thể nhận rõ được toàn thân ta giờ đây như hóa đá, cứng ngắc một khối.

Hấn vẫn nhìn ta, nhìn ta bằng đôi mắt lấp lánh, hữu thần. Hô hấp hấn vẫn nhẹ nhàng không có gì là kinh động.

Ta nhẩn mi lại, có đôi phần mắt húng nói: “Xem đủ chưa?”

Hấn lắc đầu, một lát sau mới mở miệng: “... Nếu là khuôn mặt này, ta nhìn cả đời cũng không chán.”

Cả đời? Chính là thứ mà có thể dễ dàng thoát lên như vậy sao? Đến lúc thành ông lão rồi thì có ai thèm liếc mắt dù chỉ một cái cơ chứ.

Ta không nói gì.

Hấn vẫn nhìn ta chăm chú như vậy. Còn ta người vẫn cứng ngắc, chỉ có thể cảm thấy được hơi thở của hấn phả vào người ta ngày càng gần.

Hấn đột nhiên kéo ta lại, ôm chầm lấy ta.

Vùi đầu vào cổ ta, hấn nói: “Ngươi thực vô tình.”

Oa! Tội nghiệt chồng tội nghiệt a.

Ta bĩu môi, trong lòng có đôi ý không vui.

Ta đối với ai cũng đặt bốn chữ ‘trọng tình trọng nghĩa’ lên đầu, chưa từng có chuyện ta vô tình với bất cứ ai nha.

Hấn còn nói: “Ngày trước, ngươi một tay làm hại ta không có bạc để quay về kinh thành. Ta giờ thật cũng không nhớ rõ mình như thế nào có thể trở về a.”

Ta nhe răng cười nói: “Ai bảo lúc trước ngươi bắt nạt ta làm gì.”

“Ai cho ngươi lúc trước bộ dạng đắc ý như vậy, nhìn thấy đã muốn khi dễ ngươi rồi.”

Ta hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi còn dám khi dễ ta lần nữa, ta liền trộm hết đồ nhà ngươi.”

“... Ngươi có khả năng đó sao? Võ công của ngươi... ngươi đã bị mất võ công mà?”

Ta sực nhớ ra hiện ta ta đang nói dối mình không còn võ công đành cười gượng một tiếng, không dám nói lung tung thêm nữa.

Hấn từ từ rời khỏi cổ ta, ngẩng đầu lên. Hấn cầm lấy hai cổ tay ta kiểm tra rồi nói: “... Võ công của ngươi quả thật đã bị phế?”

Ta ậm ờ cho qua, không trực tiếp trả lời hấn.

Một lúc sau, ta rời giường đi đến bàn trang điểm ngồi xuống ghé bắt đầu dịch dung lại.

Dịch dung được một nửa, ta quay đầu lại nhìn Khuynh Vương hỏi: “Ta nhớ rõ trên mặt ta có một nốt ruồi phía trên mắt, nhưng nó ở bên phải hay bên trái?”

“... Hình như là bên phải.”

“Ngươi khẳng định?”

“Làm sao?”

“Ta nếu nhớ không nhầm thì nó ở bên trái. Ta thật nhớ rõ mà.”

“... Vậy ngươi liền điểm ở bên trái đi.”

“Tốt rồi, vậy ta liền điểm bên trái.”

“... Tô Nhiên, ta cảm thấy ngươi có điểm hay không cũng đều giống nhau cả thôi.”

“Ta vui là được, ngươi quản được sao.” Nói xong, ta điểm một nốt ruồi trên mắt trái.

Nhìn dung nhan của mình phản chiếu trong gương đồng, ta càng nhìn càng thích. Ta thật là giỏi nha.

Đem số dược liệu mua về chế ăn luôn để khôi phục võ công. Xử lý mọi việc xong xuôi, ta cùng Khuynh Vương rời khách điểm.

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Khách phòng cũng không trả.

Theo ý tứ của hấn thì để sau này xuất cung thì còn có chỗ lui tới.

Hấn nói như vậy ta có phần không hiểu.

Nói là xuất cung chơi chứ đi kiểu gì cũng phải về trước hoàng hôn. Vì cái gì mà vẫn giữ lại phòng? Đây không phải là muốn đốt tiền chứ?

Không đợi ta hỏi, hấn liền nói: “Lần sau xuất cung, người phải cho ta nhìn khuôn mặt của người.”

“... Chẳng lẽ bây giờ ta không có mặt sao?”

“Khuôn mặt sau lớp dịch dung.” Hấn nói.

Sắc đàn! Ta ghét nhìn thấy người!

Đi thẳng đến Tô phủ, gõ gõ cửa liền có một vị đại thúc đến dẫn đường. Ta cùng Khuynh Vương tiến vào đại đường hướng Tô lão gia cùng đại phu nhân hành lễ.

Tô lão gia vừa thấy ta liền niềm nở mời trà hỏi han ân cần. Khác hoàn toàn vẻ mặt lãnh đạm ngày thường.

Khoe môi trào phúng hơi nhếch lên, ta lộ ra một nụ cười không lạnh không nhạt.

Tô lão gia nói: “Nhiên nhi, gần đây thủy vận (vận tài đường thủy) đang phát triển, người trước mặt Hoàng Thượng nói đôi lời đi.”

Đại phu nhân nhu mì nở một nụ cười nói: “Nhiên nhi, cuộc sống trong cung tốt chứ, cái gì cũng không thiếu chứ? Người cần cái gì cứ nói cho đại nương, ta nhất định sẽ mang vào cung cho người.”

Ta buông chén trà trong tay nói: “Ta muốn gặp mẫu thân.”

Hai người bọn họ nhìn nhau một cái rồi nói: “Mẫu thân người ở Trầm Hương cư, người có thể đến đó.”

Gật gật đầu, ta đứng dậy luôn. Hai người chúng ta đi tới Trầm Hương cư.

Đi vào trong đại sảnh, ta liền hỏi nha hoàn xem mẫu thân ta hiện tại đang ở nơi nào.

Nha hoàn nói mẫu thân đang nghỉ ngơi trong sường phòng.

Đi lên lầu hai, ta khẽ đẩy cửa bước vào liền trông thấy mẫu thân đang nằm nghỉ trên giường.

Ta đi đến, ngồi xuống mép giường.

Gém gems lại chần, ta cứ ngồi đó nhìn mẫu thân ngủ say.

Sắc mặt của mẫu thân tái nhợt, viền mắt sưng đỏ, hấn là người đã rất khổ tâm.

Thở dài một hơi, ta vẫy tay với Khuynh Vương.

Hấn đến, nhướn mày nhìn ta.

Ta nói: “Mẫu thân ta thoát nhìn đã biết rất đau lòng, đôi mắt vì khóc đã sưng húp lên như quả hạch đào. Ta rất muốn cùng người nói chuyện nhưng lại không nỡ đánh thức người... Người... có thể ngồi ở ghế chờ đến khi mẫu thân tỉnh dậy được không?”

Hấn gật gật đầu, lẳng lặng ngồi yên trên ghế.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong lúc ngủ mẫu thân cơ hồ mơ thấy chuyện gì đó nên đã roi lệ.

Ta theo bản năng lấy tay gạt đi dòng nước mắt đau buồn đó.

Ta không biết mình ngồi ở mép giường bao nhiêu lâu, chỉ biết lúc mẫu thân tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về tây.

Mẫu thân hé hé mắt nhìn người ngồi bên cạnh người. Biết được là ta, người liền mở to đôi mắt sưng đỏ lên.

Mím cười, ta hạ một nụ hôn lên trán mẫu thân nói: “Mẫu thân, nhi từ đến thăm mẫu thân.”

Người dụi dụi mắt.

Ta nói: “Mẫu thân đừng dụi mắt nữa.”

Đôi môi người hơi mở ra, thừ ngồi dậy.

Ta vội vàng đứng lên giúp mẫu thân xuống giường.

Nước mắt vừa rồi tạm ngưng nay lại kéo nhau rơi xuống gò má hốc hác của người khiến cả thân người run lên từng đợt.

Ta nói: “Mẫu thân, sao mẫu thân lại khóc?”

Người nói: “Đều là mẫu thân không tốt, nếu lúc trước mẫu thân không do dự thì Nhiên nhi của ta sẽ không phải vào cung, Nhiên nhi của ta sẽ không trở thành...”

“Mẫu thân! Người Hoàng Thượng thích là Tô Thừa Cẩm, không phải nhi tử! Cho nên con không sợ, mà Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ sủng hạnh con.”

“Nhưng, nhưng mà...”

“Người không phải lo gì cả. Nhiên nhi không phải không có ngày trở ra. Chỉ cần hết ba năm, nhi tử có thể rời cung mà.” “Nhưng, nhưng mà...”

“Kỳ thật cuộc sống trong cung rất tốt, nhi tử nhiều lúc cảm thấy thật thoải mái, muốn cái gì liền có cái đó. Như vậy mẫu thân không lo gì nữa?”

“Nhiên nhi, mẫu thân không nỡ rời xa con. Mười bảy năm, mười bảy năm mẫu thân không được gặp con. Con không dễ dàng gì trở về, vừa về được ít bữa nay lại phải rời đi...”

Ta thờ dãi nói: “Sau này, nhi tử sẽ thường xuyên xuất cung đến gặp người.”

“... Xuất cung?”

Ta gật gù đầu, ngón trỏ chỉ thẳng vào Khuynh Vương nói: “Hắn sẽ phụ trách mang nhi tử xuất cung.”

Nàng hướng Khuynh Vương quỳ xuống cảm ơn.

Hắn liếc nhìn vào mắt ta, hai chân bắt chéo ngồi trên ghế ung dung nói: “Bình thân.”

Ta nâng mẫu thân đứng dậy, trừng mắt với Khuynh Vương một cái rồi nói với mẫu thân: “Mẫu thân, người cứ coi hắn là sư huynh của nhi tử đi.”

“Sư huynh?”

“Vâng! Trước đây Nhiên nhi cùng hắn học võ tại Phụng Hoàng sơn trang. Bất quá là không cùng sư phụ thôi. Nhưng dù sao trong sơn trang có quy định, sư huynh sư đệ trong sơn trang đều có bổn phận phải giúp đỡ nhau.”

Người mỉm cười sờ sờ đầu ta.

Ta lại nhìn sắc trời đã chuyển dần sang màu đen.

Mẫu thân cầm tay ta nói: “Nhiên nhi, con lưu lại dùng bữa đi.”

Ta gật đầu đồng ý.

Trong bữa cơm, ta hỏi người cuộc sống gần đây thế nào.

Thế nhưng người chỉ ấp úng không chịu nói gì.

Biết là người không muốn nói, ta quay sang nha hoàn lạnh lùng ép: “Người nói!”

Nha hoàn mặt mũi tái nhợt, có chút rối trí nhìn mẫu thân. Do dự một hồi, nha hoàn mới chịu mở miệng.

Theo như lời nha hoàn kia nói thì gần đây mẫu thân luôn phải chịu sức ép từ phía Tô lão gia.

Nhiều lúc Tô lão gia giận dữ vô cớ còn động tay động chân với mẫu thân.

Mẫu thân nhiều khi bị thương đau quá theo bản năng muốn kháng cự thì càng chuốc thêm khổ sở.

Nhiều lúc mẫu thân cũng có ý định bỏ đi nhưng lại nghĩ đến bản thân mình không có khả năng mưu sinh nên cũng đành ngậm đắng nuốt cay ở lại Tô phủ.

Ngày qua ngày, mẫu thân luôn lấy lệ rửa mặt, ăn cái gì cũng không thể nuốt trôi cho nên thể chất người này một suy yếu, tiều tụy.

Lòng ta tức giận vô cùng.

Mắm môi mắm lưỡi cắn xé miếng thịt gà trong tay, ngay cả xương cũng bị ta cắn vỡ kêu ‘rộp rộp’.

Khuyneh Vương buông đôi đũa trong tay ra, thư thái châm cho chính mình một chén trà, nói: “Tô Nhiên, ngươi đem miếng xương kia tưởng tượng thành ai vậy?”

Ta theo bản năng nói: “Tên vương bát đần họ Tô kia, ta x cả nhà hắn!”

Khuyneh Vương sững sờ buông chén trà trong tay xuống không nói thêm câu nào.

Bên cạnh đó mẫu thân cũng ngậy người nhìn ta.

Ta biết mình lỡ lời nên cố cười gượng một cái phun đồng xương gà trong miệng ra, trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn mẫu thân.

Ăn xong cơm canh, ta nói: “Mẫu thân, hay nhi tử đưa mẫu thân ra ngoài ở?”

“Đi ra khỏi Tô phủ? Ở đâu?”

“Nhi tử sẽ thu xếp ổn thỏa. Dù sao nhi tử cũng có rất nhiều bạc, ở trong cung, trang sức vàng bạc không thiếu. Nhi tử sẽ mua một ngôi nhà ở Giang Nam, mẫu thân cứ đến đó trước, nhi tử sẽ đến sau, được không?”

Khuyneh Vương vừa nghe thấy dự định của ta liền lên tiếng: “Chi bằng trước mắt cứ để bá mẫu đến ở trong phủ của ta. Tô Nhiên, ngươi thấy thế nào?”

Ta: “A?”

Mẫu thân: “A?”

Ta và mẫu thân không dám tin vào lời vừa nghe được liền nhìn thẳng về phía Khuyneh Vương.

Khuyneh Vương lại nói: “Chúng ta là huynh đệ đồng môn cho nên phải giúp đỡ lẫn nhau. Mẫu thân ngươi gặp nạn, ta mang tiếng là sư huynh chẳng lẽ không ra tay tương trợ?” (Kumiko: Sax! Anh quả là rất biết áp dụng lý thuyết vào thực tế.)

Chí lý, chí lý! Ta lập tức sùng nịnh cười: “Vậy phiền tới sư huynh rồi.”

Khuyneh Vương mỉm cười, vẻ mặt đến là ôn hòa.

Nhưng ta lại cảm thấy nụ cười của hắn có chút giống tiểu tặc. Ta thật không tài nào hiểu nổi, hắn sao lại vui như vậy chứ? (Aha, tự dung có lý do chính đáng để mà dính dáng với người mình thích, có ai buồn bao giờ không cơ chứ? Nhiên nhi sống hai mấy năm mà chuyện tình cảm vẫn... ai~!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Cuộc sống tại Phong viên cứ thế trôi đi.

Mỗi ngày đều nhìn thấy thư tín từ mẫu thân, ngôn ngữ của người trong thư thì vẫn cứ đậm đậm như thế, liền khiến ta thật không tin tưởng cùng bất an.

Ba ngày sau, theo như đã bàn bạc trước, chúng ta chuẩn bị đưa người rời khỏi Tô phủ.

Ngày đó, Tô lão gia tự dung lên con đánh đập mẫu thân cũng chỉ vì lý do ta ở trước mặt Hoàng Thượng không có nói tốt cho hắn mấy câu, khiến những vụ làm ăn của hắn không được suôn sẻ.

Cùng ngày đó, Khuyneh Vương một thân cẩm y hiên ngang xuất hiện tại Tô phủ. Theo sau còn có cỗ kiệu tám người rước cung kính đón mẫu thân ta ly khai Tô phủ.

Theo như lời Khuynh Vương nói thì lúc nhỏ, mẫu thân ta đã từng có ân với hấn, nên bây giờ muốn đón người về phủ Vương gia báo đáp ân tình.

Mọi người Tô gia nghe thấy đều đen mặt lại.

Bọn họ cũng chỉ dám sau lưng xì xầm xì xầm mà thôi.

Giúp mẫu thân tạo thế diện lại chính là khiến cho mặt mũi Tô lão gia còn đen hơn đáy nồi.

Nghe Tiểu Lý Tử kể lễ sự tình, lại nhìn bức thư của mẫu thân sáng nay mới gửi đến, ta không nhịn được lộ ra một nụ cười.

Tiểu Lý Tử nói: “Công tử, Khuynh Vương thỉnh người tới uống một chén.”

Ta gạt gạt đầu, thay y phục thái giám rồi chạy ra khỏi Mặc các, tới trước cửa lớn Phong viên.

Khuynh Vương đã đứng sẵn ở đó, trên tay còn cầm theo một vò rượu.

Trong cung vốn rất lớn nên nếu có chỗ nào đó bị người ta lãng quên cũng là bình thường.

Khuynh Vương dẫn ta đi qua hoa viên, lại xuyên qua chỗ nhà thủy tạ, qua rất nhiều lầu các để đi đến một con đường nhỏ bụi bặm. Phía cuối con đường là một tòa lâu bị bỏ hoang.

Cỏ dại mọc dày xít, cao ngất ngưỡng.

Khuynh Vương nói nơi này từng là lãnh cung.

Hấn dẫn ta vào trong sân. Bên trong so với bên ngoài còn nhiều cây đại mộc xiên xẹo hơn. Mọi thứ trong tòa nhà này đều bao phủ một tầng bụi dày.

Nơi này từng là lãnh cung, những người trong này đại bộ phận đều đã được chôn cùng Tiên Hoàng. Còn hiện tại, cung phi, nam sủng đều rất an phận thủ thường, biết thân biết phận không làm gì quá trớn nên chưa có ai bị biếm đến lãnh cung tội tàn này.

Chuyện lớn thì không có nhưng chuyện nhỏ như tranh giành sự sủng ái của Hoàng Thượng thì không phải thiếu. Hoàng Thượng tựa hồ cũng biết nhưng vì không thái quá nên cũng nhắm mắt làm ngơ.

Khuynh Vương cùng ta ngồi trên bậc thang, mở bình rượu đưa cho ta nói: “Đến, cùng ta uống rượu.”

Sau này ta mới biết được, loại rượu này là một trong những loại mà hấn thích nhất.

Không có chén cũng không có bát, ta trực tiếp nâng bình rượu lên ghé miệng vào uống một ngụm.

Là rượu trái cây, nồng độ cồn không quá cao nên vẫn giữ nguyên được hương vị ngọt ngào của hoa quả. Nhưng ta biết bản thân mình sau khi say rượu có phần không ngoan nên không dám uống nhiều.

Ta thì chỉ nhấp từng tí còn Khuynh Vương thì cứ nốc từng ngụm lớn một.

Từ lượng của Khuynh Vương thật tốt, hấn uống gần như cả bình mà mặt không hề biến sắc, thần thanh khí sáng rồi đi.

Ta cũng theo hấn đi ra ngoài.

Kể từ ngày hôm đó, Khuynh Vương luôn dành một ít thời gian cùng ta uống rượu. Và tất nhiên, lãnh cung hoang tàn kia liền trở thành nơi chúng ta cùng nhau thư giãn đàm chuyện.

Về phần lãnh cung kia, ta ban ngày cũng hay lui tới quét dọn qua loa, bên trong còn để sẵn hai cái chén để luân dùng.

Cuộc sống hiện tại của ta thật sự tốt lắm.

Có rượu ngon, có đồ ăn ngon, bên cạnh còn có tiểu mỹ nhân, tuy rằng tiểu mỹ nhân này lại là.....

Ta đã nhiều lần xin xỏ Khuynh Vương mang ta xuất cung chơi vài vòng, nhưng hấn lại nói gần đây hấn bề bộn công việc. Thời gian uống rượu cùng ta là hấn đã cố gắng lắm mới rút ra được, huống chi là muốn xuất cung dạo chơi.

Ta phụng phịu có chút không vui.

Hấn vỗ vỗ đầu ta tựa hồ như an ủi.

Ta không nói gì.

Sau đó hồi lâu, hấn rốt cuộc cũng mang ta xuất cung một chuyến. Lần này, hấn trực tiếp kéo ta đến gian phòng lần trước. Gian phòng này hấn vẫn thuê từ lần trước chúng ta đến. Xem chừng từ lần đó đến giờ không mười ngày thì cũng phải nửa tháng. Chừng đầy thời gian mà cũng chỉ có ở một ngày, thật là

xa xỉ a.

Hắn nói: “Xóa lớp dịch dung đi.”

Ta tròng mắt liếc hắn một cái, không cam tâm mà trút bỏ lớp dịch dung xuống.

Qua hai lần, ta phát hiện được tính nhẫn nại của Khuynh Vương thật tốt.

Hắn đã nhìn khuôn mặt này của ta không chớp mắt đến một canh giờ lận.

Ta ngồi đây cũng có chút buồn ngủ, ngáp ngáp, ta nói: “Nhìn đủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Hắn thân nhiên thốt lên một câu.

“... Ta đây đi ngủ một giấc, người muốn xem đến bao giờ thì xem.” Nói xong, ta liền bò lên giường nằm ườn ra luôn. Mấy ngày nay ta thường xuyên đi tìm bọn Lạc Hoàn, Mộc Linh chơi mạt chược đến tận nửa đêm canh ba.

Ta phải kiểm chút tiền phòng thân mà. (Khiếp, bao nhiêu thế còn chưa đủ? Thế mà còn nói không ham hố, là định lừa ai đây?!)

Ban đêm chơi mạt chược, ban ngày sẽ ngủ bù.

Thỉnh thoảng trong Phong viên cũng có người tuần tra nhưng bọn họ cũng không quá nghiêm ngặt. Hầu hết là chỉ lướt qua và đi thẳng cho có lệ mà thôi.

Ngày nào cũng như vậy khiến ta không mệt không được... Ta dù sao cũng già rồi...

Buổi tối mặc dù không buồn ngủ nhưng thân thể lại vô cùng uể oải.

Ngáp lại ngáp, hai mắt nhắm lại mơ mơ màng màng là ngủ được ngay.

Mặc dù hắn nói hắn thích nhìn ta nhưng ta lại không thích bị người khác trực trực nhìn mình. Bất quá hắn cũng nói nếu ta không để hắn nhìn thì hắn sẽ không dẫn ta xuất cung chơi cũng như đi gặp mẫu thân nữa.

Kết quả không nói cũng biết, ta buộc phải chấp nhận.

Trong lúc ngủ, ta cảm thấy như có quỷ đè trên ngực khiến ta không thờ nổi.

Từ từ mở mắt, ta thấy có cái gì đầu to thù lù đặt trên ngực ta.

Ta hoảng sợ, cố gắng bình tâm lại. Tay phải run run vươn lên muốn nhắc cái đầu kia qua một bên.

Không nghĩ ra cái đầu kia đột nhiên ngộ nguậy.

May thay, cái đầu này này vẫn còn gắn với cổ. Ta thờ ‘phù’ trong lòng.

Tay phải đang ở giữa không trung liền đặt xuống.

Híp híp mắt nhìn kỹ, ta phát hiện ra nguyên lai chủ nhân của cái đầu này là Khuynh Vương.

Ánh trắng nhợt nhạt chiếu vào khuôn mặt người trước mặt ta. Nương theo ánh sáng đó, ta có thể nhìn rõ cái khuôn mặt ấy trắng bệch, tái nhợt như...

“A a a a a a!” Ta sợ hãi la toáng lên.

Khuynh Vương tựa hồ cũng bị ta kinh động lập tức mở mắt.

Hắn ngồi dậy giải thoát cho cái ngực ốm yếu của ta. Hắn nhìn ta cười cười, ta cũng nhìn hắn cười đại.

Hắn nói: “Người đây là cái dạng gì? Đang cười hay đang khóc?”

Ta “ha-ha-ha-ha-ha” vài tiếng, ngồi dậy nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ.

Hắn nhìn theo ánh mắt của ta liền nở ra nụ cười thứ hai hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tối, trời tối rồi...”

Hắn nhú mày không hiểu lời ta nói: “Đúng, trời tối rồi, trăng đã lên đến đỉnh đầu rồi.”

“Ta... ta... ta còn... ta còn chưa trở về...” Lòng ta chợt cảm thấy lo lắng.

Hắn khẽ cười thành tiếng, ngón trỏ điểm nhẹ lên trán ta mà nói: “Hoàng huynh thấy người chướng mắt, nhất định sẽ không triệu người thị tẩm. Nếu mà có người đi tuần tra thì đã có Tiểu Lý Tử ứng phó.”

Ta ngây ngô cười hai tiếng “ha ha”. Ta có chút nể nề nói: “Đứng, đứng, còn có Tiểu Lý Tử, ta còn có Tiểu Lý Tử, hắn, hắn sẽ giúp ta ứng phó...”

Ta chỉ sợ Thiên Hương không chịu nổi cô đơn bất chợt chạy tới tìm ta. Cũng còn e ngại bọn Lạc Hoàn, Mộc Linh tới tìm ta chơi mặt chược...

... Không, sẽ không vấn đề gì, Tiểu Lý Tử sẽ giải quyết giúp ta, chuyện xuất cung sẽ không bị lộ, không bị lộ. Ta ừ ừ nghĩ.

Từ trên giường đứng dậy, ta ngây ngô rửa mặt.

Sơ tẩy xong xuôi, ăn mặc gọn gàng, ta chuẩn bị bước ra khỏi sương phòng mới chợt nhớ mình còn chưa dịch dung.

Thấy bộ dạng của ta, Khuynh Vương đứng bên không khỏi bật cười. Hắn nói: “Hôm nay dù sao cũng không thể trở về, vẫn không cần dịch dung đi. Ta mang người xuống phố dạo chơi.”

Ta lúi thủi trở lại phòng.

Khuynh Vương lấy từ đầu giường ra cho ta một bộ xiêm y mới.

Ta cầm lấy.

Cặp mắt hắn mở to nhấp nháy hữu thần nhìn ta.

Ta không e dè đứng dậy cởi sạch xiêm y trên người xuống.

Hắn nói: “Người không sợ ta sẽ làm gì người hay sao mà dám thay đồ trước mặt ta?”

Ta lè mắt nhìn hắn, nói: “Ta với người đều là nam nhân, người làm gì được ta chứ?” Lời nói vừa dứt, hắn liền kéo nhẹ cổ tay ta khiến ta trong nháy mắt đã nhào vô ngực hắn.

Hắn thuận tay dùng lực đẩy ta lên giường.

Ta khò lưng nhìn hắn nằm phía trên.

Hắn nói: “Người thật sự cho rằng ta không làm gì được người sao?” Hắn vừa nói vừa không ngừng vờ về các ngón tay trên mặt ta.

... Ta dù sao trên danh nghĩa cũng là người của Hoàng huynh người. Người, người không nên đối với ta có cái hành động này chứ.

Ta có phần ảo não nhìn hắn.

Bàn tay của hắn bắt đầu trượt dần xuống, vuốt nhẹ qua yết hầu, mon trón qua xương quai xanh... một đường thẳng đi xuống phía dưới...

Ngần ấy năm qua, ta thực cô đơn, tiểu đệ đệ nhà ta càng cô đơn hơn a. Ngẫu nhiên có người ghé thăm khiến tiểu đệ đệ nhà ta... nó, nó liền có phản ứng dị thường ngay a...

Ngay sau đó, bàn tay to lớn của Khuynh Vương đã ghé thăm tiểu đệ đáng thương của ta.

Tiểu đệ đệ không chịu thua kém, vừa bị sờ một cái mà đã nghênh ngang đứng thẳng rồi. Thật sự là, thật sự là...

Ô ô ô, ta muốn khóc quá trời.

Ở phía dưới thân hình to lớn của hắn, ta giả giọng nói: “Người buông!”

Hắn nói: “Ta chỉ kiểm tra thôi, đâu có làm gì người. Cho nên vì cớ gì ta phải buông?” Hắn nói xong liền néo một cái.

Đầu óc ta trong nháy mắt đã bị ngưng hoạt động.

Hít sau một hơi, cố gắng làm ngu tiểu đệ yêu quý vẫn còn trong tay hắn, ta mạnh bạo nói: “Người mau buông ra, nếu không dừng trách ta không khách khí.”

Hắn gian manh lại sờ lại néo. Ta lập tức yếu khí ngay.

Ta nằm ẹp trên giường không còn chút khí lực nào nhúc nhích.

Chờ ta ý thức lại được bản thân, hắn liền đem phân thân của hắn cho ta xem gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

Ta thật tình chưa thấy cái gọi là có qua có lại như thế này a.

Tuy nhiên ta cũng không thể phủ nhận những việc như thế này thì nhờ tay người khác vẫn có cảm giác hơn. Dù sao ta cũng không bài xích việc này.

Vậy hẳn là Khuynh Vương cũng vậy đi.

Chờ đến khi hắn phóng ra, hắn ghé sát trên người ta hỏi: “Tô Nhiên, thoải mái không?”

... Người cho ta là nữ nhân sao? Còn tính toán tán tỉnh ta nữa? Lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, ta nói: “Cũng được, trước kia ta cũng thường xuyên cùng các sư huynh làm loại chuyện này.”

Hắn chột nháy mắt, vẻ mặt âm trầm nhìn ta.

Ta cười gượng một tiếng, ra về cột nhà nhìn hắn nói: “Người không phải muốn ta đi lấy chồng chứ?”

Hắn cười lạnh nói: “Sao có thể.”

Ta lấy tay đẩy vai hắn nói: “Người đứng lên.” Hắn chậm chậm đứng lên chỉnh lại y phục xộc xệch của mình.

Hắn vừa rời ta ra một cái, ta ngay tức thì bật dậy vỗ lấy xiêm y mặc gọn.

Thấy động tác đó của ta, hắn lại khẽ cười, vẻ mặt đến là trào phúng.

Ta quay đầu đi, không thèm nhìn cái bản mặt đáng ghét đó.

Hắn từ phía sau ôm chặt lấy vai ta hỏi: “Tô Nhiên, người thấy đủ chưa?”

Ta đẩy hai tay hắn ra nói: “Cái gì đủ hay không đủ?”

“Tô Nhiên, ta còn không đủ, ta còn muốn.” Vẻ mặt hắn đến là nghiêm chỉnh.

Ta hoảng sợ lập tức đứng cách xa hắn một thước rồi nói: “Nếu không, nếu không hai ta đi thanh lâu?” Ta sống ở cái thời đại này mười bảy năm rồi cũng chưa từng đặt chân vào chốn hồng trần đó.

“Thanh lâu?” Hắn từ tốn xỏ giày nói: “Tìm nữ nhân hay nam nhân?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là tìm nữ nhân.”

“Ta thiết nghĩ, người phải cần nam nhân.”

... Nam nhân? Ta đây là ở mặt trên hay mặt dưới? Ta nheo mắt lại nói: “Người đây là đang muốn đánh nhau với ta một trận phải không?”

Hắn lắc đầu nói: “Ta chỉ lo cho người khi cùng nữ nhân lại không đứng nổi dậy thôi.”

“Hôm nay ta sẽ cho người đại khai nhãn giới xem ta hùng mãnh đến mức nào.” Ta vỗ ngực khí thế nói.

Nghe lời nói đó của ta, hắn đang đi giày cũng phải dừng lại, song đồng nhìn thẳng vào ta.

Sau một lúc, hắn mỉm cười nói: “Được, ta mang người đi thanh lâu.”

Ta hừ lạnh một tiếng, sửa sang lại y phục hắn đưa cho ta.

Hồng, bạch hai màu chủ đạo của bộ xiêm y này phối hợp với nhan sắc kiều mị khiến toàn thân ta toát lên một vẻ phóng khoáng cũng như yêu mị, thần bí.

Không thể phủ nhận, con mắt thâm mỹ của Khuynh Vương quả không tồi.

Đem xiêm y mặc từ tế, ta lại ngồi xuống mép giường xỏ giày.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, ta lại do dự có nên dịch dung nữa hay không.

Ngay lúc ấy, Khuynh Vương lên tiếng: “Cũng không cần phải dịch dung. Dù sao hôm nay người cũng không phải nhập cung.”

Ta cảm thấy cũng đúng, làn da phấn mềm này của ta cũng cần hít thở không khí a. Suốt ngày bị một đồng được đắp lên quả thật cũng không tốt.

Ta gật gật đầu, quyết định không cần dịch dung nữa.

Cũng chỉ qua một sự kiện nhỏ đấy mà ta muốn hỏi cũng không kịp. Biết trước kết quả ta có chết cũng liều mạng đi dịch dung a. Thật là muốn tìm một sợi mỳ mà thất cổ, tìm một khối đậu hũ mà đập đầu vào.

Cùng Khuynh Vương nhảy từ cửa sổ nhảy xuống phố dưới con mắt trầm trồ ngưỡng mộ của mọi người, hắn dẫn ta đi thẳng một đường hướng đầu chợ.

Ánh đèn lồng đỏ đã được giăng lên khắp hành lang của mấy tòa lầu rục rờ. Trên đường, chỗ nào cũng có thể bắt gặp những nam tử áo quần lộng lẫy, tay cầm chiết phiến.

Ta quay đầu sang hỏi Khuynh Vương: “Đi đâu đây?”

Hắn nói: “Di Hương uyển.”

Di Hương uyển, đó chính là nơi sang trọng nhất kinh thành.

Nghe nói các tiểu mỹ nhân nơi này đều là tuyệt sắc giai nhân, giỏi ca múa, cầm-kỳ-thi-họa đều tinh thông.

Khuynh Vương dẫn ta bước vào Di Hương uyển.

Vừa đặt chân vào bậc cửa, tú bà đã ngay lập tức di dời ánh mắt của mình lên người Khuynh Vương.

Hiển nhiên là có quen biết. Tú bà cẩn thận an bài cho chúng ta tới một gian phòng rất tao nhã lại liên tục giới thiệu hôm nay đệ nhất hoa khôi sẽ múa một khúc và chỗ ngồi của chúng ta cư nhiên là vị trí tốt nhất.

Nói xong, tú bà quay ra nhìn ta, ánh mắt hèn mọn cứ trực trực nhắm thẳng vào người ta.

Ánh mắt đó, cái nhìn đó đều viết rõ mấy chữ to tướng: Ta chắc chắn không phải là khách làng chơi mà là người của Khuynh Vương!

Ta thật sự là bị khinh thường mà. Ta có chút tức giận đập một cái lên mặt bàn, nói: “Đệ nhất hoa khôi là ai? Mau gọi nàng tới, hôm nay nàng sẽ bồi gia ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Tú bà ngồi người tại chỗ, rồi lại quay sang ngáy ngốc nhìn Khuynh Vương.

Khuynh Vương gật gật đầu, tú bà lập tức hiểu chuyện liền hé ra một nụ cười lấy lòng rồi xin tạm cáo lui đi bỏ trí người.

Lúc tú bà xuống lầu, ta từ trên lầu hai có thể thấy rõ bà bà kia đang nói gì đó với với một nữ nhân.

Ta hí hóp nhìn nàng.

Ngón trở gờ lên, ta ngo ngác chỉ chỉ hướng nữ nhân kia rồi lại chỉ chỉ vào mình.

Khuynh Vương ngồi bên khẽ cười, dịu dàng nói: “Tô Nhiên, ngươi phải biết rằng, khuôn mặt này của ngươi tốt nhất không nên đem ra so sánh với người khác thì hơn.”

Thật sự là không thể so sánh được a!

Khuôn mặt này kỳ thật cũng không phải là của ta, nó chỉ là khuôn mặt chủ nhân thân xác này lúc ta tá thi hoàn hồn vào mà thôi. Cho nên dù ta mỗi ngày đều soi gương ngắm vuốt khuôn mặt kiều diễm này cũng không thể nói ta tự kỷ ám thị được nha.

Nữ nhân đó chính là đệ nhất hoa khôi của Di Hương uyển, là tuyệt thế giai nhân trong lòng các nam nhân, nhưng, nhưng là...

Ta có chút đau lòng gõ gõ đầu.

Lúc này, tú bà đang dẫn nàng tới chỗ chúng ta.

Theo sau bước chân của nàng là vô số ánh mắt của khách nhân cùng theo hướng đến bàn của chúng ta.

Loáng thoáng bên tai ta nghe thấy bên tai có tiếng gió. Trong tức thì, Khuynh Vương đã đứng trước mặt ta, đem mặt ta chôn chặt vào người hắn.

Ta cảm thấy trên mặt ta lúc này thật nóng.

Ta đây là được ăn đậu hũ hay bị ăn đậu hũ?

Sau đó không lâu, ta nghe thấy giọng của tú bà: “Nhị vị công tử, San Hương Nhi đã đến... công, công tử...” Tú bà đang định nói gì tiếp lại dừng lại giữa chừng.

Khuyňh Vương nói: “Tú bà, hãy treo thêm một tấm rèm mỏng ở đây. Người trước lui đi, San Hương Nhi lưu lại.”

Tú bà lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Chỉ sau chốc lát, một tấm rèm đã được treo lên cản trở đi vô số ánh nhìn của khách nhân bên ngoài.

Lúc đó Khuyňh Vương mới buông ta ra bình ổn ngồi xuống ghế bên cạnh.

Ta vội kéo khoe miệng mình lên hướng nữ nhân áo đỏ vẫy tay.

San Hương Nhi từng bước đi đến bên ta cúi cúi người nói: “Tiểu nữ San Hương Nhi ra mắt nhị vị công tử.” Mặc dù đứng cạnh ta nhưng nàng lại chỉ nhìn về phía Khuyňh Vương.

Ta có chút buồn bực, vỗ vỗ đùi nói: “Ngồi.”

San Hương Nhi nghe vậy chuẩn bị ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ta.

Ta có phần ngoài ý muốn, liền gõ gõ mặt bàn.

Cả hai người Khuyňh Vương cùng San Hương Nhi đều nhìn về phía ta.

Cười gượng, ta nói: “Ngồi, ngồi trên đùi ta.”

Khuyňh Vương ngồi bên chợt phát ra tiếng cười khẽ. Còn trên khuôn mặt kiêu diễm của San Hương Nhi tràn ngập hồ nghi.

San Hương Nhi rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nở một nụ cười tươi nói: “Công tử, San Hương Nhi bán nghệ không bán thân.” Bất quá âm thanh phát ra kia thật hồ hững.

Khuyňh Vương cười rộ lên.

Ta trừng mắt ném cho hắn một cái liếc sắc bén rồi có chút bất đắc dĩ hướng San Hương Nhi ngậm ngùi nói: “Ngồi xuống đi.”

Nàng ngồi xuống ghế, nhanh nhẹn rót cho ta cùng Khuyňh Vương một ly rượu.

Ta nhấp một ngụm nhỏ, chỉ cảm thấy trong ngực thật tức tối.

Mạnh mẽ đập mặt bàn cái “rầm”.

Tú bà không biết từ đâu lập tức vén sa liêm (rèm cửa) bước vào. Tú bà bước tới trước mặt Khuyňh Vương về ra một nụ cười nịnh bợ nói: “Vương gia, ngài có gì phân phó a?”

Khuyňh Vương tựa hồ rất khoái chí với câu hỏi của tú bà.

Cấn cấn môi, hít sâu thật sâu, ta cố gắng điềm đạm nói khẽ: “Tú bà.”

Tú bà không để ý tới ta một mực nhìn Khuyňh Vương nói tiếp: “Ngài là vẫn cần Phù Hoa nhi bồi rượu, hay để ta đi gọi nàng tới được không?”

“Tú bà.” Ta tận lực chậm rãi gọi.

“Vương gia, gần đây Di Hương uyển mới có mấy người mới, đơn thuần đáng yêu, vẫn là xử nữ. Ngài nếu không chê ta liền sai người gọi mấy nàng đến cho Vương gia?”

“... Tú bà...” Ta hít mất gọi.

“Vương gia, hình như khẩu vị gần đây của người thay đổi nha. Hay Vương gia cứ nói, ngài muốn cô nương như thế nào a?” Tú bà thủy chung đứng bên cạnh Khuyňh Vương cười xòa.

Ta cười lạnh một cái, lần thứ hai đập cái “rầm” trên mặt bàn, dùng âm thanh lớn nhất gọi: “Tú bà!”

Tú bà cùng San Hương Nhi thân hình run run đồng loạt nhìn về phía ta.

Tú bà chăm chăm nhìn ta một lượt, trong đôi đồng tử hiện rõ năm chữ “Nhân bất khả mạo tương” (Đừng trông mặt mà bắt hình dong) nói: “Vị công tử này có gì phân phó?”

Ta nhẹ nhàng cười, nụ cười mà người ta gọi là ôn hòa.

Tay phải cầm chiếc ly rượu lên thiên tuyết một ngụm, ta nói: “Các cô nương ở đây có những loại như thế nào?”

Tú bà ha ha cười nói: “Tròn, gầy, cao, thấp cái gì cũng có. Công tử đây là muốn cô nương như thế nào a?”

Nhe răng cười cười, ta nói: “Phải là cô nương bán thân không bán nghệ.”

Tú bà đảo đảo lỗ tai, lát sau mới ngu ngốc gật gù nói: “Biết biết, là cô nương bán nghệ không bán thân?”

Ta “ha ha” nở một nụ cười, tay phải xiết chặt ly rượu trong tay lại dùng một chút lực nên ly rượu bằng đất sét này nhảy mất đã vỡ vụn.

Sắc mặt San Hường Nhi tái nhợt, tú bà một bên cẩn thận nhìn từng cử động của ta.

Ta ngửa đầu lên nhìn tú bà, “ôn hòa” nói từng chữ một: “Bán – thân – không – bán – nghệ!”

Tú bà liền hoảng sợ cố gắng nặn ra một nụ cười vô tội: “Được được được, bán thân không bán nghệ, bán thân không bán nghệ.” Nói xong liền chạy đi luôn.

Không lâu sau, tú bà dẫn theo bảy vị cô nương khác đến.

Khả ái, ngây thơ, đơn thuần, yêu kiều, sắc sảo, khí chất.... đúng thật là cái gì cũng không thiếu.

Các nàng trên người đều mặc những bộ xiêm y thật mỏng manh có thể nhìn rõ cả cái yếm hồng bao lấy bộ ngực căng sữa. Hơn nữa, phần tà váy rõ mỏng còn có đôi phần thiếu vải nên nhiều lúc “vô tình” có thể nhìn thấy cặp chân dài trắng nõn.

Ta nhìn một cô nương xinh nhất trong bảy người mới đến vẫy tay an bài cho nàng ngồi trên đùi ta.

Nàng ta thật nhu thuận, trên mặt không ngừng nở một nụ cười duyên dáng uy ta từng ly rượu.

Ngẫu nhiên một ly nàng ngửa cổ uống một ngụm đem rượu uy tận đến bên miệng ta.

Lúc đó, ta phát hiện thấy vẻ mặt tươi cười, vui vẻ, khoái trá lúc nãy của Khuynh Vương hầu như không còn tàn dư.

Ta nhếch miệng cười cười vờ như là cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhìn qua tám sa liêm ta có thể thấy dưới sân khấu có một nữ nhân đang thướt tha uốn éo cơ thể múa a múa.

Sau đó không lâu, tú bà lần nữa xốc sa liêm bước vào nói San Hường Nhi phải biểu diễn.

Ta gật gật đầu nói nàng khi nào xong liền quay lại.

Tú bà nhẹ giọng trả lời “Vâng, vâng” liền đưa nàng rời đi.

Có nhiều nữ nhân bên người, đương nhiên cũng bị chuốc rượu không ít.

Có thể do uống nhiều nên đầu óc ta có chút chệnh choáng.

Mơ hồ ta nghe thấy Khuynh Vương nói: “Người say rồi.”

Ta khanh khách cười đáp lại: “Ta không có say.”

Lúc này, cả đại sảnh vang lên một tiếng đàn êm ái.

Ưu nhã, trôi chảy, có thể nói đây là một khúc nhạc hay.

Hòa mình vào tiếng nhạc êm ái tựa hồ có thể giảm chút hỗn loạn trong lòng.

Âm nhạc vốn kích thích đến tận sâu trong tâm hồn, khiến cho người nghe có cảm giác như trút bớt được phần nào phiền muộn.

Tiếng đàn ngừng hẳn, ta ngồi trong phòng tính toán chờ San Hường Nhi quay lại sẽ bảo nàng múa một điệu. Lại không nghĩ rằng, một khúc rồi lại một khúc trôi qua mà không thấy hình bóng nàng xuất hiện.

Ta sai người cho gọi tú bà tới.

Tú bà tiến vào với nụ cười tươi rói.

Ta nói: “San Hương Nhi đâu?”

Tú bà cười trừ nói: “Vị công tử đây là muốn cô nương như thế nào? Trong Di Hương uyển của tôi muốn thứ gì là có thứ đó, công tử cứ nói a.”

Kết quả, nàng lại mang tới thêm mười vị nữ tử đến nhưng không hề có mặt của San Hương Nhi.

Vỗ vỗ trán, ta hỏi: “San Hương Nhi đâu?” Ta cũng không phải một mực phải gặp nàng nhưng là vì tú bà mang người đi rồi nhưng không thấy có trả về.

Thời điểm này, ta không thể không nghĩ tới tình huống San Hương Nhi đã bị người khác cướp mất rồi.

Này, này thật quá bức ép người mà, không thêm đem khách nhân như ta để vào mắt là sao chứ?

Ta trong lòng có chút ảm ức.

Tú bà đứng một bên nhìn Khuynh Vương cười trừ.

Ta bắt mắt trừng mắt với Khuynh Vương.

Hắn híp híp mắt cười cười, nói: “Tô Nhiên, San Hương Nhi nàng ấy đã mệt rồi, chúng ta tốt nhất là không nên tìm nàng. Tìm người khác được không?”

Ta cắn cắn môi, nhu thuận nói: “Được.”

Thấy mọi việc có vẻ êm êm, tú bà lên tiếng xin lỗi, mọi chi phí phát sinh ngày hôm nay sẽ được miễn phí hết. Nói xong, tú bà cũng mau chóng ly khai.

Tú bà chân trước vừa mới bước đi, chân sau ta đã quay sang Khuynh Vương nói: “Ta muốn đi ‘xả nước’.”

“... Ta cùng đi với người?”

Ta vội vàng lắc đầu, nói: “Ta đây cũng không phải tiểu cô nương. Mà cũng chỉ là đi xả bớt lượng nước dư thừa thì cần gì người đi theo. Ta vẫn là tự đi.” Nói xong, ta liền đứng dậy. Không cho Khuynh Vương có cơ hội chặn lại, nhanh nhẹn xốc sa liềm lên vụt ra ngoài.

Kia trong nháy mắt, không biết người nào rảnh hơi đi huyết sáo một cái.

Sau đó, từ một người lan ra một vài người rồi bao trùm cả đại sảnh nhất loạt nhìn về phía ta.

Một mảnh yên lặng vây quanh toàn bộ đại sảnh. Rõ ràng là mọi ánh mắt đều dừng trên người ta cả.

Không biết là ai là người lên tiếng đầu tiên, nói: “Tú bà, Di Hương uyển có tiểu mỹ nhân, vì sao lại giấu đến giờ này cơ chứ?”

“Tú bà, tiểu mỹ nhân này tới khi nào vậy?”

“Tú bà, người học cách giấu người ở đâu vậy?”

Một người lên tiếng rồi cả đại sảnh rào rào người một câu ta một câu. Trong nháy mắt, cái không gian yên tĩnh kia một lần nữa lại ồn ào lên.

Tú bà cười dài, nói: “Hiểu lầm hiểu lầm a, vị công tử này là khách làng chơi... không, không, không... là khách quan, khách quan. Đứng, là khách quan.”

Ta bước dài một bước đứng trước mặt tú bà nhẹ nhàng cười.

Đại sảnh ồn ào, náo nhiệt lập tức ngấm trong bề lặng.

Quý dị a, trên gò má của tú bà thoáng chốc đã đỏ ửng.

Mặt mày vui vẻ, ta ôn nhu nói: “San Hương Nhi ở nơi nào?”

Tú bà chớp chớp mắt mấy cái tay chỉ trên lầu hai, nói: “Phòng thứ hai bên trái.”

Mỉm cười, ta thiết nghĩ, khuôn mặt này lúc cười thật có công hiệu, lực sát thương có vẻ tăng lên gấp bội nha.

Kiểm mũi chân, bật người phi thân lên tầng hai dưới con mắt kinh diễm của mọi người phía sau. Đến nơi, ta một phen mở toang cửa phòng.

Theo cánh cửa được mở tung ra, ta liền nhìn thấy bàn tay thanh mảnh, trắng nõn của San Hương Nhi đang đặt trên dây đàn.

Bên trong này, trừ bỏ San Hương Nhi còn có hai vị nam tử, bên cạnh còn có bốn cô nương xinh đẹp, yêu kiều.

Trong hai người đó có một nam nhân mặc áo xanh ta nhìn có chút quen quen.

Người còn lại mặc một bộ xiêm y hắc bạch đan xen cùng nam nhân nọ uống rượu. Bên mỗi người là hai mỹ nữ hầu hạ.

Ta đứng trước mấy người đó, hai tay mạnh mẽ đập lên mặt bàn, ngay lập tức cái bàn lên tiếng trả lời ngay.

Hai người kinh ngạc nhìn ta.

Ta nhạt nhạt cười, lấy cái khuôn mặt ngây thơ mà vô số tội nói: “Ngại quá, ta không phải cố ý.”

Nam tử áo xanh nị nị mắt nhìn ta, nói: “Vậy ngươi tính bồi thường sao đây?”

Ta khanh khách cười, không để ý đến câu hỏi của hắn mà nói: “San Hương Nhi là ta đến trước.”

Hắn cười cười nói: “Đây là phương nào mà còn có cái thứ tự đến trước đến sau?”

Ta gật gật đầu tỏ vẻ lý giải: “Ta luôn thích dùng sức mạnh nói chuyện.” Ta cười, vẻ mặt đến là cao ngạo.

Hắn trầm mặc một chút mới nói: “... Còn ta thì luôn thích dùng quyền thế để nói chuyện.”

Ta gật gật đầu, nói: “Chi bằng chúng ta thử xem, quyền thế của ngươi cao hơn hay quyền cước của ta mạnh hơn. Người thắng liền được San Hương Nhi?”

Khóe môi hắn kéo lên lắc lắc đầu.

Ta nói: “Một khi ngươi đã không đồng ý, như vậy, ta liền đem San Hương Nhi đi?”

Hắn vẫn như trước, một mực lắc đầu.

Ta cười nói: “Vậy ngươi hẳn là muốn so thử lượng?”

Lúc này hắn mới mở miệng: “Ngươi đã thích dùng quyền cước ta đây liền so cùng người. Bất quá, nếu ta thắng, ta không cần San Hương Nhi, mà là chính ngươi. Thế nào?”

Ta nói: “Vậy ngươi trước cứ phải thắng được ta đã không phải sao?” Nói xong ta lập tức nhảy tới chỗ hành lang xé lấy tấm rèm làm hai nửa.

Nhẹ nhàng phát tay, một mảnh rèm lao thẳng tới chỗ tên nam nhân kia.

Hắn mau chóng lui lại phải sau vài bước thoát khỏi công kích của ta.

Ngay sau đó, tên còn lại đưa cho hắn một thanh kiếm.

Hắn ta tiếp nhận, rút kiếm ra, tay cầm chuôi kiếm nhẹ nhàng hướng tới.

Trong nháy mắt, vũ khí của ta tan tành mây khói, nhẹ nhàng từng mảnh rơi xuống đất.

Ta nhìn hắn lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Hắn tiếp tục tiến lên về phía ta, trên mặt không ngừng nở một nụ cười đắc ý.

Kiểm pháp của ta rất tốt, nhưng là hiện tại trong tay ta không có kiếm.

Phi thân ra khỏi sương phòng, hai mắt đảo quanh đại sảnh liền nhìn thấy một số người có mang theo kiếm. Ta khẩn trương chọn ra cái tốt nhất mượn dùng tạm. Cái gọi là tốt nhất đó chính là chọn cái nào đẹp nhất, có dát vàng khảm ngọc a.

Sử dụng thủy thượng phi, ta bắt được kiếm. Rút vỏ kiếm ném một bên, ta cầm chắc chuôi kiếm hướng tới tên kia.

Tấm rèm mỏng manh vừa rồi còn quấn trên người ta nay nhẹ rơi xuống rước lấy vô số ánh mắt người xem.

Kiểm cùng kiếm va chạm ta ra âm thanh leng keng. Bước chân linh động, động tác biến hóa không ngừng. Một cái xoay xoay người kiếm ta liền đâm thẳng tới trước mặt hắn. Hắn phản ứng rất nhanh, lách người một cái vùng kiếm phá chệch đường đi kiếm của ta.

Mim cười, ta nói: “Chúng ta so xem kiếm ai sắc hơn được không?”

Hắn nháy mắt mấy cái nói: “Có thể một chút.”

Không đợi ta sử dụng Phượng Hoàng kiếm pháp tầng thứ tư, kiếm của ta cùng nam nhân kia đã bị đánh gãy.

Là Phụng Hoàng kiếm pháp.

Ta hơi bất ngờ một chút, nghiêng đầu nhìn lại, là Khuynh Vương.

Ta ngây ngô nhìn hấn cười vô tội.

Hấn nhìn lại ta, hung hăng gõ cái “cốp” trên đầu ta.

Hấn lại nhìn về phía nam nhân kia, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh.”

Là Hoàng huynh hay là Hoàng huyên? (ý là một vị huyên đệ họ Hoàng hay là anh trai của Khuynh Vương?)

Hoàng huyên của Khuynh Vương? Ngô, còn ai nữa chứ? Ngoại trừ Hoàng Thượng ra còn ai là Hoàng huyên của Khuynh Vương nữa sao?

Ta hí híp mắt lại nhìn kỹ người kia.

A, cái mắt này, hàng lông mày này, cái mũi cao cao cùng cái miệng kia... Không, không phải hậu cung có ba nghìn mỹ nhân sao? Không phải là người mỗi ngày đổi một mỹ nhân thì mười năm cũng không hết sao?

Ta nháy mắt, lại nháy mắt.

Ta xoay người, đang muốn mau chóng chuẩn lẹ thì ngay lập tức Khuynh Vương đã túm chặt áo ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta “hắc hắc” cười ngây ngô lại nhìn hai người.

Khuynh Vương nói: “Hoàng huynh, đây là tiểu sư đệ của ta. Nếu hấn có chỗ nào mạo phạm xin Hoàng huynh nể mặt ta tha tội bất kính cho hấn.”

Cái người kia liếc mắt nhìn ta một cái rồi chỉ nói: “Cùng nhau lên uống rượu.”

Khuynh Vương gật đầu chấp thuận.

Ta bị Khuynh Vương túm áo kéo vào tận phòng thì hấn mới chịu thả ta ra.

Ta lập tức đi đến bên cạnh San Hương Nhi ngồi cùng. Ta nhìn nàng cười khúc khích.

San Hương Nhi bị ta nhìn đến mức hai má phồng hồng, lén lút quay sang nhìn Khuynh Vương.

Khuynh Vương ngồi trên ghế nhìn ta nói: “Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?”

Ta hít hít mũi, hai mắt dán chặt trên người San Hương Nhi buồn bực nói: “Theo như thứ tự trước sau, thì San Hương Nhi phải bồi ta trước.”

“Không phải vừa rồi ngươi đã đồng ý đổi người khác rồi sao?”

“Ta, ta là tình cờ đi qua đây nhìn thấy nàng, nhưng nàng không phải ở một mình.” Càng nói giọng ta càng lý nhí.

Khuynh Vương tựa hồ còn muốn nói gì nữa nhưng ngay lúc đó cửa phòng được mở ra. Bước vào là một tiểu cô nương xinh xắn tay bê mâm thức ăn.

Khuynh Vương hướng ta nói: “Vừa rồi ngươi cũng đã uống nhiều lại chưa ăn gì lót dạ. Ngươi lại đây ăn chút gì rồi muốn đi đâu thì đi.”

Ta gật gật đầu rồi chỗ San Hương Nhi ngồi vào bàn ăn.

Khuynh Vương nói: “Ăn cơm.”

Cầm lấy đôi đũa, ta gấp một miếng cơm đưa tới bên miệng, lại “lỡ tay” làm rơi xuống đất. Cứ như vậy, gấp rồi lại rơi, rơi rồi lại gấp cho đến khi một chén

com kia đều rơi hết trên mặt đất.

Ta cười khanh khách, nói: “Một chén com này ta đều không ăn được hạt nào a.”

Khuyñh Vương vỗ nhẹ lên đỉnh đầu ta nói: “Ta là bảo ngườì uy cái bụng của ngườì chứ không phải uy cái sàn nhà.” Hấn thở dài một hơi, đẩy bát com trước mặt hấn sang cho ta, nói: “Cũng đừng ăn com không, ăn thêm chút thức ăn đi.”

Đào đảo lỗ tai, ta bắt đầu ăn com.

Kep một miếng com nâng lên giữa không trung, ta lại nhìn nhìn Khuyñh Vương, lại đối hấn cười hoan hỉ.

Khuyñh Vương nói: “Nếu ngườì đã muốn ăn com không, sau này ta sẽ chỉ cho ngườì ăn như vậy đi.”

“...” Ta đành phải ngậm ngùi dùng bữa.

Khuyñh Vương lại nói: “Cũng đừng ăn nhiều quá. Ăn xong chúng ta sẽ về phủ.”

Ta ăn, ăn, ăn thẳng đến tận khi bụng căng tròn ra, nhưng là ta vẫn liều mạng ăn, liều mạng gấp.

Khuyñh Vương lại nói: “Ăn ngon sao?”

Ta ngừng đầu hướng Khuyñh Vương, trên mặt vẽ ra một nụ cười, ngoan ngoãn nói: “Ngon lắm.”

Khuyñh Vương mỉm cười, nói: “Vậy ăn chậm một chút kéo nheñ.”

Tần suất gấp thức ăn, và com được ta nhai lên gấp bội.

Sau một thời gian, Khuyñh Vương nói: “Không được uống nước.”

Ta đành chỉ ăn com, vâng lời gật đầu.

Hấn vừa lòng nghiêng đầu sang tiếp tục nói chuyện với Hoàng Thượng.

Thong thả chăm cho chính mình một chén trà, chậm rì uống một ngụm, lại một ngụm.

Khuyñh Vương đang nói chuyện với Hoàng Thượng chợt quay đầu sang nhìn ta. Ngay tức khắc ta quăng chén trà sang một bên.

Hấn cứ quay đầu đi là ta lại chộp lấy chén uống tiếp.

Sau đó hấn đột nhiên nói: “Ăn nhiều com chút đi.”

Buông chén trà trong tay, hai tay xoa xoa bụng có chút thống khổ nhìn hấn.

Hấn nói: “Ngườì là cần mấy cô nương? Ta sẽ cho ngườì gọi tới.”

Ta nhú mày nhìn hấn không chớp mắt.

Hấn vừa cười vừa nói: “Tối nay trời rất đẹp, ngườì cũng chớ có ngủ.”

Ta gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Còn về mấy cô nương kia, ta dùng hai ngón trỏ chập lại thành hình chữ thập nói: “Mười.” Hấn nhẹ xoa đầu ta, nói: “Được, mười.”

Hấn lệnh tú bà tìm tới mười tiểu mỹ nhân theo ta tới sương phòng phía hậu viện hầu hạ.

Ta đi theo sau tú bà, mỗi bước chân đều cẩn thận liếc nhìn Khuyñh Vương.

Khuyñh Vương nhẹ cười không ngừng nhắc nhở: “Đêm nay không phải ngủ đâu.”

Ta một mực gật đầu.

Đi tới sương phòng, không lâu sau thì tú bà đã đem mười vị cô nương tới.

Một ngườì một phòng vẫn là tốt hơn.

Cuộn chăn quanh ngườì, ta lăn lộn mấy vòng trên giường, ngáp ngáp nói: “Ta muốn ngủ.”

Mười tiểu mỹ nhân ngây ngất nhìn nhau.

Ta nói: “Các người muốn làm gì thì làm, đừng phá mộng đẹp của ta là được.”

Các nàng chỉ biết gật đầu, lặng lẽ lui ra khỏi phòng.

Ta nằm trên giường hết nghiêng sang trái lại nghiêng qua phải nhưng không tài nào tìm được tư thế thoải mái mà ngủ. Tất cả cũng bởi vì cái bụng căng trướng đến lợi hại.

Hít hít mũi, ta liều mạng nhắm mắt ngủ luôn, mặc xác cái bụng cóc này.

Trong lúc ngủ, hình như ta có nghe thấy âm thanh cánh cửa được đẩy ra.

Muốn quay đầu qua nhìn nhưng lại không có chút khí lực nào để mở mắt.

Sau đó là tiếng bước chân đang tiến lại gần.

Là hai người.

Có một người ngồi xuống mép giường, bàn tay nhẹ miết lên má ta. Hắn tự nhiên nói: “Đứa nhỏ này, không nghĩ tới sau khi uống rượu lại khó bảo đến như vậy.”

Là giọng nói của Khuynh Vương.

Người thứ hai tiếp lời: “Người vậy sao còn bảo mười nữ nhân đến hầu hạ hắn?”

“Hoàng huynh, đứa nhỏ này một khi đã uống rượu luôn thích làm trái ý người a.”

“... Ân?”

“Đệ bảo hắn không được tìm San Hương Nhi, hắn càng phải gấp cho bằng được. Đệ bảo hắn ăn cơm, hắn sẽ không chịu ăn dù một hạt; bảo hắn ngừng ăn hắn liền liều mạng ăn; bảo hắn không nên uống nước hắn tức tốc uống không biết trời đất đâu. Đệ bảo mười cô nương đến hầu hạ, hắn nhất định không cần. Bất kể bằng giá nào cũng không được ngủ, khẳng định hắn sẽ ngủ say như chết...” Lời nói của Khuynh Vương tràn ngập tiếu ý.

Ta cố gắng mở mắt nhưng mí mắt cứ như gắn cả tảng đá to không thể nào kéo lên nổi.

Trong chốc lát, ý thức của ta mờ dần.

Lúc ta tỉnh lại, ta cảm thấy đầu ta như muốn nứt ra. Không những đau đầu, bụng ta cũng khó chịu nữa.

Bỗng nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng “cốc cốc”. Người nọ cũng chưa chờ ta trả lời đã tự mở cửa bước vào.

Nheo nheo lại mắt, là một nha hoàn thì phải.

Nàng nói: “Công tử đã tỉnh? Vương gia dặn công tử sau khi tỉnh nên dùng qua một chút trà tỉnh rượu.”

Trà tỉnh rượu? Đêm qua, hình như ta có uống hơi quá chén. Lúc sau, lúc sau... không nhớ rõ cái gì vào cái gì...

Ta hình như là, đại khái là có đánh nhau, lúc sau Khuynh Vương lại xuất hiện khuyên can, sau nữa thì...

Những sự kiện sau đó ta không nhớ gì nữa.

Nha hoàn châm cho ta một chén trà, ta cũng chỉ uống ngụm nhỏ rồi trả lại cho nàng.

Trông ra ngoài cửa, trời cũng đã sáng, cần phải hồi cung.

Loạng choạng từ trên giường mò dậy, ta hỏi: “Khuynh Vương đâu?”

“Vương gia có sự vụ phải nhập cung. Ngộ thiện Vương gia sẽ dùng bữa cùng công tử.”

Còn ngộ thiện? Hiện tại ta đau bụng muốn chết, còn ăn uống gì nữa chứ...

Day day hai huyệt thái dương, ta nói: “Ta phải đi.”

Lúc này, ta lại nghe thấy mấy tiếng gõ cửa nữa.

Ta gật gật đầu, nha hoàn chạy ra mở cửa.

Chiếu vào mắt ta là cái màu vàng chói, sáng ngời. Là Hoàng Thượng.

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Nha hoàn vội vã quỳ xuống hành lễ.

Hoàng Thượng cho phép nàng đứng lên rồi phất tay ý bảo nàng đi xuống.

Ta bước xuống giường, nhìn thẳng vào mắt Hoàng thượng.

Hoàng Thượng bước vào, ngồi yên vị trên mép giường cười hỏi: “Ngươi tên gì?”

“Tô Nhiên.” Ta theo bản năng trả lời.

Nói xong rồi mới thấy mình thật ngu. Cái gì mà nơi này có một Tô Nhiên, mà trong hậu cung cũng có một Tô Nhiên nữa chứ...

Tuy mặt mũi khác nhau nhưng là...

Hoàng Thượng nhướn mày hỏi: “Tô Nhiên?”

Ta cười “hề hề” một tiếng.

Hắn lại nói: “Thật trùng hợp, trong sổ sùng nhi của ta cũng có người tên Tô Nhiên.”

Ta nói: “Có thể tên này quá thông dụng đi.”

Hắn cười cười nói: “Tô công tử võ nghệ thật không tầm thường.”

Ta đắc ý cười: “Phải a.”

Hắn lại nói: “Không hổ xuất thân từ Phụng Hoàng sơn trang.”

Ta một bước lên trời cao.

Hắn mỉm cười nói: “Bất quá, năm năm trước lại là Vô Nguyệt?”

Lúc này ta không thể nào cười nổi.

Hai chữ Vô Nguyệt này lại kéo theo bóng dáng của nhị sư huynh. Thật khiến ta đau lòng.

Nhiều mây, ta lắc lắc đầu xua đi hình ảnh người nọ. Mặc xiêm y, ta lững thững bước ra khỏi phòng.

Bên đường, ta hỏi nha hoàn chỗ sơ tẩy ở đâu rồi chính mình đi. Hoàng Thượng cũng lặng lẽ theo sau.

Ta dự định sẽ đi gặp mẫu thân rồi nhập cung nhưng chính là phía sau lại mọc thêm một cái đuôi. Ta thật không biết đi đâu nữa.

Ta rảo bước trong hoa viên, hắn vẫn ở phía sau. Ta lại chạy tới chòi nghỉ ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống theo.

Ta nói: “Hoàng thượng có thể không chạy theo ta đi khắp nơi như vậy được không?”

Hắn nói: “Tô công tử có muốn cùng ta trở thành bằng hữu?”

“Làm bằng hữu của Hoàng Thượng?”

“... Nga? Công tử biết thân phận của ta?”

“Khuyên Vương nói cho ta biết.”

“... A, phải không? Nhưng mà Hoàng đế cũng đã nói với ta rằng hắn không có tiết lộ thân phận của ta.” Hoàng Thượng nói một mạch không hề chớp mắt.

Ta không cười nổi mà nhìn Hoàng Thượng trong lòng cảm thấy thật ủy khuất. Khuyên Vương sao lại nói ra điều đó cơ chứ...

Ta lau lau tàng mồ hôi lạnh trên trán.

Hoàng Thượng cười cười đầy đắc ý nói: “Nếu trăm đã xuất cung, Tô công tử có thể coi trăm là bằng hữu tốt nhất đi.” Hoàng Thượng còn ngân dài hai chữ “tốt nhất” kia nữa.

Ngươi nói là ngươi xuất cung thì sao còn xưng là “trẫm” làm gì cơ chứ? Rồi sao còn bá đạo bắt ta coi ngươi là bằng hữu “tốt nhất”?

... Ta suy đi tính lại một hồi sau cùng vẫn phải miễn cưỡng gật đầu.

Hắn hỏi: “Tô công tử, ngươi thích gì?”

“Quê hoa cao, lê hoa cao, kẹo hồ lô...”

Hắn gật gù: “Ngoài những thứ đó ra còn gì nữa?”

“Vàng bạc, đá quý, trân châu, phi thúy.”

Hắn nhẹ cười, hỏi: “Tô Nhiên còn hứng thú về mặt khác không?”

“Ngô, mặt khác à. Ừm, thì đọc sách thảo dược, hoặc uống rượu, ca hát, vui đùa.”

“Tô Nhiên, ngươi là mới đến kinh thành phải không?”

Ta gật đầu.

Hắn nói: “Hôm nay, ta sẽ làm chủ nhà mời ngươi đi chơi một vòng, được không?”

Nói thật ra, khi ở trong cung, hắn thập phần bất mãn với ta, không, phải nói là vạn phần chán bỏ ta.

Thế mà hiện giờ hắn chịu làm chủ nhà sao? Ta nhếch miệng cười, nói: “Nếu người đã nói vậy thì tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh.”

Hắn lại nói, hắn họ Hàn, tên Triệt, tự Tử Lăng.

Ở trong cung, hắn là vị cửu ngũ chí tôn, là vua của một nước, là thiên tử, là người đứng đầu thiên hạ. Ấy vậy mà khi xuất cung hắn lại cho phép ta gọi hắn độc một chữ “Triệt”.

Ta cười một cái, cũng chỉ gọi hắn là “Hàn huynh” mà thôi.

Hắn cũng gọi ta một tiếng “Nhiên nhi”.

Một trận lạnh buốt từ sống lưng kéo lên. Lúc đầu thì gọi là “Tô công tử” sau chuyển thành “Tô Nhiên”, giờ thì thẳng cấp lên thành “Nhiên nhi” là sao chứ.

Hắn gọi tựa hồ rất thân thuộc. Ta nghe mà phải giật mình vì ghê rợn.

Khóe môi không ngừng co giật, ta cùng hắn rời phủ Vương gia.

Hắn đầu tiên là dẫn ta đi tới một tú lâu. Là tú lâu nổi tiếng nhất chốn kinh đô, nơi đây cũng chỉ có những người thuộc giới thượng lưu lai vãng.

Trái ngược với vẻ bình dị, không xa hoa của tú lâu thì giá cả nơi này phải nói là cắt cổ à.

Hoàng Thượng dẫn ta tới phòng thượng hạng trên tầng ba. Khi mở cửa sổ ra, mặt nước trong xanh, êm ả thảnh thơi gọn sóng chiếm trọn tầm nhìn của ta. Bên ta còn tựa hồ còn nghe thấy tiếng đàn du dương, thuần khiết vắng vắng đâu đây.

Trời cao trong sáng, cảnh vật hữu tình, người cùng người đàm tình thuyết ái thật không còn gì bằng.

Hoàng Thượng ngồi một bên hỏi: “Ngươi thích dùng gì?”

Mím cười, ta hướng tiểu nhị hỏi: “Chỗ này có những món gì?”

Tiểu nhị nói: “Chỉ cần công tử nói được tên món thì tất sẽ có.”

Ta nói: “Tốt lắm, vậy thì tất cả các món, mỗi món một đĩa đi.”

Tiểu nhị vội vàng vàng dạ gật đầu liền rời đi.

Hoàng Thượng nhặt cười hỏi: “Ngươi có thể ăn hết sao?”

“Ta đâu có nói mình sẽ ăn hết chứ? Mỗi món ta chỉ nếm một miếng không được sao?”

Không bao lâu, bàn ăn đã tràn ngập cao lương mỹ vị.

Mỗi món ta cũng chỉ gắp một miếng, còn lại không hề động đũa.

Không lâu sau, những món ăn trên bàn ta đã nếm qua hết. Ta hướng tiểu nhị phát tay bảo hấn dọn hết xuống rồi mang tiếp những món khác lên.

Ta ăn suốt từ lúc mặt trời còn treo lơ lửng trên đầu thẳng đến tận khi phía tây chỉ còn vương lại chút ánh mặt trời.

Bầu trời rắng đỏ trông thật mơ hồ, ta nhìn trời ngẩn cả người. Bàn ăn thì vẫn như trước, thức ăn thay đổi liên tục.

Chung quanh là một mảnh yên tĩnh.

Ta cảm bình trà chăm cho chính mình một chén mà nhắm nháp.

Hoàng Thượng lúc này mới lên tiếng: “Nhiên nhi, ta không ngại cùng ngươi rửa chén đĩa đâu.”

Ta bắt ngờ với câu nói mà hấn vừa thốt ra, ngụm trà còn chưa trôi tới bụng liền bị phun ngược trở ra.

Ta sặc nước, ho khụ khụ một trận, vỗ vỗ ngực, hoảng sợ hỏi: “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi nói cái gì?”

Hấn hứng thú nhìn bộ dạng của ta nói: “Lúc xuất môn, ta thực mang theo bên người những một nghìn hai trăm lượng, nhưng lại không nghĩ tới Nhiên nhi lại có bản lĩnh tiêu tiền cao siêu đến mức này. Thật làm cho ta được mở rộng tầm mắt.”

... Một nghìn hai trăm lượng... cái này, có đủ tiền không?

Tiểu nhị một bên vẫn thoăn thoắt đưa đồ ăn.

Ta vội gọi tiểu nhị lại hỏi: “Kia, cái kia, còn, còn bao nhiêu món chưa mang lên nữa?”

“Không nhiều lắm, cũng chỉ còn lại có bảy mươi hai món nữa thôi.”

“... Vậy, cái kia, ngươi mang lên tổng cộng bao nhiêu món rồi?”

“Ba trăm năm mươi bảy món.”

Ta nháy mắt mấy cái, cẩn thận cười xòa hỏi: “Này, này phải hết bao nhiêu bạc?”

“Àn, nếu chưa tính tiền trà rượu kèm những món chưa mang lên, đại khái khoảng chừng một nghìn bảy trăm hai mươi lượng.”

Ta hoảng sợ, hai mắt mở to nói: “Nhưng mà, ta không có đủ bạc a!”

Tiểu nhị cũng sững người, hai mắt tròn xoe nhìn ta. Lúc này, cửa phòng được mở ra, một tiểu nhị khác đang bê đồ ăn tới. Tiểu nhị này giờ còn đang chết đứng chợt lên tiếng bảo người kia dừng dừng lại.

Hấn nói: “Xuống, bọn họ không có tiền!”

Kết quả, ta cùng Hoàng Thượng bị “triệu” tới trước mặt chủ quán.

Chủ quán nhìn từ trên xuống dưới đánh giá ta một hồi rồi nói: “Tư sắc không tồi”. Lại trước sau quan sát Hoàng Thượng một lượt nói: “Khí khái anh tuấn.”

Thân mình chợt run lên, ta nói: “Cái kia, hấn lưu lại bán thân, ta, còn ta về lấy bạc, ngài nói được không?”

Hoàng Thượng vẫn bình tĩnh, đạm cười, tay phải ôm lấy thắt lưng của ta nhìn chủ quán nói: “Ông chủ, đứa nhỏ này gia cảnh bần hàn, từ nhỏ chỉ dựa vào khuôn mặt này chuyên giả dạng đi lừa người. Ông chủ nếu cho hấn ly khai, chỉ sợ hấn một đi không quay đầu thôi.”

Chủ quán “Nga?” một tiếng, híp mắt lại đánh giá ta.

Ta nhe răng trợn mắt, dữ tợn lườm Hoàng Thượng, quay ngoắt đầu lại cười hiền lành, mặt mũi vô tội nhìn chủ quán.

Chủ quán “khụ” một tiếng.

Ta vẫn duy trì nụ cười cũng như vẻ mặt ôn hòa, thuần khiết với ông chủ.

Hai má ông ta tự nhiên đỏ ửng.

Ta nhìn chủ quán, hai mắt chớp chớp, nhu tình nói: “Ông chủ à, ngươi phải tin ta. Ngươi nói xem, ta lớn lên xinh đẹp là vậy, cao quý là thế, phong lưu, tiêu sái, anh tuấn như vậy thì sao ta có thể làm cái loại chuyện tiểu nhân hạ lưu đó được? Ông chủ để ta về lấy bạc được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Ta cố gắng vận dụng triệt để sức mạnh của đôi mắt chớp nháy liên tục.

Ông chủ phân vân.

Hoàng Thượng đứng bên thì không ngừng thêm dầu vào lửa, đập đổ hình tượng ngây thơ, trong sáng mà ta đang ra sức tạo nên.

Kết quả cuối cùng, ta cùng Hoàng Thượng tới phòng bếp rửa bát trừ nợ.

Ta cùng hắn hai mắt giao nhau.

Hắn ôn hòa nở nụ cười, ta cũng nhu hòa đáp lại.

Từ quán này tùy đồ ăn rất đắt, nhưng kẻ có tiền nơi đây không phải ít, mà kẻ sĩ diện, khoa trương thì nhiều vô số nên việc buôn bán nơi này rất tốt. Cũng chính vì thế mà chén bát cần phải rửa không ngừng được đưa vào.

Hoàng Thượng từ nhỏ bàn tay chưa bao giờ bị dính bẩn thì làm sao có thể làm được cái công việc này chứ. Và hệ quả là cứ rửa được một cái bát thì một cái đĩa sẽ ra đi.

Còn ta, mặc dù không mấy khi làm vỡ bát đĩa nhưng ‘được cái’ rửa không sạch cho lắm. Đồ ăn mà dính lại trên chén bát là chuyện bình thường.

Bếp trưởng thấy vậy liền trừng mắt với Hoàng Thượng. Nhưng Hoàng Thượng là ai chứ, người thường sao có thể địch lại ánh mắt của hắn.

Thế là mục tiêu lại chuyển sang người ta. Ta cũng đâu thua kém. Ta nhìn bếp trưởng khe khẽ nở một nụ cười đến là nhu hòa. Ngay lập tức mặt hắn ửng hồng ngay.

Phá tan không gian bức bách trong phòng bếp, một người cuống cuống lao vào bếp la lên: “Không xong rồi, không xong rồi!”

Bếp trưởng nghiêng đầu qua nhìn, người nọ vội nói: “Bát, đĩa đã hết sạch rồi!”

Ta cùng Hoàng Thượng không hẹn nhìn nhau rồi lại nhìn đồng sàng sứ vỡ vụn cả đồng nằm một góc.

Ta nháy mắt nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng nháy mắt nhìn ta.

Ta nói: “Dù sao, dù sao thì võ công ta rất lợi hại, ta, ta đành phải bỏ người lại thoát thân trước a...” Ta nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, hắn liền dùng bàn tay ướt nhẹp kéo áo ta lại nói: “Đây là đại tội, người cho rằng, ta sẽ bỏ qua cho người?” Trên mặt hắn vẫn là nụ cười ôn hòa như thường.

... Hoàng Thượng, người, người chẳng lẽ thích làm chân sai vặt sao...

Ta thật khóc không ra nước mắt mà.

Không lâu sau, chủ quán bước vào.

Nhìn thấy cái đồng bát đĩa vỡ tan tành mây khói nằm ngổn ngang chỗ bọn ta, chủ quán như nhũn ra, xém chút nữa là ngã khụy trên mặt đất.

Ta vội vàng đứng dậy ‘ân cần’ hỏi han: “Cẩn thận, đừng để bị thương.”

Hắn nhìn ta cười cười, nói: “Người thật có lòng tốt a... Lòng tốt cái chết tiệt gì chứ, ta bảo người rửa bát chứ không phải đập bát!”

Ta biết sao được, đành phải trưng ra ánh mắt tội lỗi nhìn ông chủ thôi.

Ông chủ đang giơ ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt ta tự nhiên ngưng lại giữa không trung, miệng há ra cũng chưa kịp khép lại, cứ đứng như vậy nhìn ta.

Một lúc sau, ông chủ mới cử động được bèn nói: “Người đi thay trang phục, ra cửa chiêu khách đi.” Nói xong lại thoáng nhìn về phía Hoàng Thượng nói: “Còn người ra sân sau chẻ củi!”

Ta cúi người, theo sau tiểu nhị đi thay một bộ xiêm y khác đứng trước cửa.

Trên đường, chỉ cần có người nhìn ta một cái là ta liền hướng người đó cười lấy lòng.

Tự khắc, người đó sẽ tiến nhập tửu quán ngay.

Chẳng lâu sau, tửu quán đã chật ních người.

Ông chủ đi tới bên cạnh ta vỗ vỗ vai, hài lòng gật đầu, nói: “Đúng, phải như vậy chứ!”

Ta gặp người liền cười, cười đến nổi miếng cứng ngắc lại luôn.

Ông chủ thưởng cho ta một cái nhìn tán dương, lại nói nếu ta cứ tiếp tục duy trì và phát huy như thế này ta sẽ được đổi đãi tử tế, ông chủ sẽ kiếm cho ta một lão bà rồi sinh con.

Đứa con lớn lên sẽ thế chân ta hiện giờ mà đứng cửa chiêu khách, còn ta sẽ được lui ra sau làm việc vặt. Đến lúc ta chết đi, đứa con sẽ làm tạp vụ, còn đứa con của đứa con ra đứng cửa. Lại đến khi đứa con chết rồi, đứa con của đứa con lại tiếp nối công việc tạp vụ, đứa con của đứa con của đứa con sẽ tiếp tục bán rẻ nụ cười...

Cứ như vậy một chu kỳ tuần hoàn thì đứa con con con con con con của ta có lẽ sẽ trả hết nợ.

Ông chủ còn cố nhấn mạnh hai chữ “có lẽ”.

... Nơi này chả lẽ là nhà nước tư bản chủ nghĩa hay sao? Hay thuộc chế độ nô lệ đây?

Thật thương thay cho mấy đứa nhỏ nhà ta, chưa sinh ra mà đã bị sắp đặt trước hết rồi a... Ta cười khẩy một cái, hỏi: “Thế còn lão bà ta làm gì đây?”

Ông chủ hoan hỉ cười: “Lão bà của ngươi? Đương nhiên là giúp việc trong nhà bếp rồi.”

Ta lại hỏi: “Ông chủ, vậy ta một tháng làm ở đây kiếm được bao nhiêu?”

“Ngươi vừa mới tới, trước mắt là một lượng một tháng. Chờ ngươi làm hết năm năm, ta sẽ trả cho ngươi hẳn hai lượng một tháng. Ngươi nói đi, ông chủ như ta thật rộng lượng phải không?”

Một nha hoàn làm việc trong Vương phủ một tháng ít nhất cũng được hai lượng. Ta đây cả ngày bán rẻ tiếng cười, một tháng cũng chỉ độc có một lượng, làm hết năm năm mới ‘được’ tăng lên hai lượng là sao?

Ta cảm thấy lồng ngực ta đang bóp khò.

Ta hung tợn nhìn ông chủ.

Cố gắng áp chế lửa giận trong ngực, ta nói: “Ngươi tin hay không ta sẽ hủy sạch cái tửu quán này?” Trên mặt vẫn nở nụ cười tươi rói.

Ông chủ khinh khinh nhìn ta một lượt.

Ta trở mặt nhìn ông chủ, lửa giận không thể kìm, giờ tay định đánh người thì bỗng nhiên có người cầm chặt lấy tay ta.

Lực đạo thật mạnh, ta không tài nào thoát ra khỏi bàn tay đó được.

Nghi hoặc quay lại nhìn, khuôn mặt này, là nhị sự huynh.

Không tin vào mắt mình, đôi môi hơi mở ra. Ta theo bản năng giờ tay trái lên muốn đẩy người này ra, nhưng không thể. Năm năm trước, người này so với ta vốn lợi hại hơn, năm năm sau, người này còn lợi hại hơn ta tưởng rất nhiều.

Thật đơn giản, hắn kéo ta ôm chặt trong lồng ngực vững chắc kia.

Vùi đầu vào cổ ta, hắn nhẹ giọng, nỉ non nói: “Nhiên nhi, Nhiên nhi...”

Ta cũng đành bất đắc dĩ để người này tùy ý ôm.

Không biết chúng ta đứng đó ôm nhau bao lâu, chỉ biết lúc này, mọi ánh mắt của khách nhân đều dồn cả trên người ta.

Lát sau, ông chủ kiên quyết tách hai người chúng ta ra.

Mặt đỏ bừng bừng, ông chủ tay run run chỉ vào chúng ta nói: “Các ngươi... giữa thanh thiên bạch nhật, các ngươi lại dám làm cái chuyện này, lại, lại còn là hai gã nam nhân... còn đâu, còn đâu là thiên lý nữa...”

Lão chủ run rẩy nói không ngừng, càng nói càng lớn. Ta nhìn nhị sư huynh hỏi: “Người có mang theo ngân lượng không?”

Nhị sư huynh gật đầu.

Ta bảo hắn đưa cho ta một nghìn hai trăm lượng, hắn liền đưa cho ta hắn một tấm chi phiếu.

Đem chi phiếu đưa cho ông chủ, cười dài nói: “Bên trong còn có một người, đừng quên hắn còn nợ người bảy trăm hai mươi lượng, cố gắng mà đòi đến tận kiếp sau của kiếp sau của kiếp sau của kiếp sau... của hắn đi.” Nói xong, ta xoay người bước xuống phố.

Phía sau, nhị sư huynh vẫn bám theo không rời một bước.

Ta đi từ thành đông qua thành tây, lại từ thành tây chạy qua thành nam, rồi lượn từ thành nam qua thành bắc, sau cùng lại trở về thành đông.

Cuối cùng, người phía sau cũng phát phiền, tay phải liền sử dụng lực kéo ta vào lòng mà ôm, mà siết.

Người đó lia kéo ta đi vào vào phòng trọ, mở cửa, ngồi xuống mép giường.

Hai mắt người ngồi trên giường kia không hề chớp nhìn thẳng vào mắt ta hỏi: “Mấy năm nay, người sống tốt không?”

Trong mắt chuyển động hai vòng, ta nói: “Nhận được gia gia, gia gia đối ta tốt lắm.”

“Nghe nói, thiếu gia của Tô phủ Tô Nhiên phải nhập cung?”

“Nhị sư huynh, đó không phải là ta.”

“Không phải người thì là ai? Chẳng lẽ Nhiên nhi không phải là Tô Nhiên, thiếu gia Tô phủ?”

Ta lập tức không nói ra lời.

Hai tay hắn đặt trên vai ta, khoảng cách giữa hai khuôn mặt ngày càng gần.

Hơi thở nóng ấm chậm chậm phả trên mặt ta, môi áp môi, đầu lưỡi hắn nhanh chóng vờn quanh hai cánh môi của ta hết liếm lại hút.

Trong lòng tự nhiên nổi lên một cảm giác quý dị.

Nghĩ muốn đẩy người trước mặt ra lại phát hiện thấy toàn thân mình tựa như không còn chút khí lực nào cả.

Lưu luyến rồi bỏ hai cánh môi, lại chậm rãi trượt xuống dưới.

Xiêm y từng lớp bị hắn mở phanh.

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Chờ ta ý thức lại được bản thân thì người hắn đã hoàn toàn áp trên người ta rồi.

... Ta thực sự đã quyết định cắt bỏ đoạn tình cảm này rồi, người còn muốn ta phải như thế nào đây?

Hai mắt nhắm lại, ta có phần đau khổ nói: “Nhị sư huynh, đừng khiến ta phải hận huynh.”

Động tác của sư huynh dừng lại, đầu ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt ta.

Đôi đồng tử kia cực ôn nhu, trong đó còn ẩn dật cả sự ưu thương, thống khổ. Hắn nói: “Nhiên nhi, ta yêu người.”

Yêu? Lời này quả thực sẽ khiến ta một bước lên mây, nhưng nếu từ trên đó ngã xuống thì cái gọi là hạnh phúc đó chỉ là ngàn vạn lần đau xót.

Roi, tất nhiên là thịt nát xương tan, hài cốt tiêu tán.

“Nhị sư huynh, năm năm, người có thể vẫn nghĩ đến ta, nhưng ta đã thay đổi rồi, trong lòng ta đã có người khác.”

Hắn ôm chặt lấy ta, lực đạo trên cánh tay càng ngày càng mạnh, tựa hồ như muốn cả đời này vĩnh viễn không nghĩ đến chuyện nói tay.

Cười khổ một tiếng, hai tay ta vòng quanh cổ nhị sư huynh, đầu hơi ngẩng lên, chạm nhẹ trên môi hắn.

Đôi đồng tử của nhị sư huynh co lại, không nói lời nào.

Ta bình thản nói: “Nếu cái huynh muốn chính là thân thể này, ta liền cho huynh. Từ nay về sau, chúng ta vĩnh viễn không gặp mặt.”

“Nhĩ nhiên, ngươi không cần phải chà đạp thân thể ngươi như vậy.” Hai mắt sư huynh ánh lên sự xót thương.

Ta thờ dài một hơi, tay áo phất lên, một lớp bụi trắng bay ra từ tay áo tràn ngập trong không trung.

Hai mắt nhị sư huynh dần khép lại, từ từ ngã gục trên người ta.

Đây sư huynh sang một bên, ta buộc lại đai lưng ban nãy bị giải khai rồi chạy ra khỏi phòng trong tâm trạng rối bời.

Về đến phủ Khuynh Vương, ta dự định đi gặp mẫu thân rồi mau mau trở lại cung.

Không nghĩ tới, kế hoạch một lần nữa bị gián đoạn. Vừa bước vào cửa chính liền có một nha hoàn đi đến mời ta tới gặp Khuynh Vương.

Khuynh Vương hắng giọng nhìn ta bước vào, lại một niết, hai nắn, ba xoa, bốn vỗ vỗ khuôn mặt của ta. Lúc sau mới thỏa mãn rồi đi khuôn mặt đáng thương của ta, nói: “Hôm nay ngươi đi chơi như thế nào?”

Ta nói: “Ta thật ra cũng không muốn đi, nhưng do Hoàng Thượng một mực lôi ta đi bằng được nên ta mới bất đắc dĩ phải đi.”

“... Ta nghe nói, ngày hôm nay có một tuyệt thế mỹ nhân đứng chiêu khách trong một túr lâu. Đó là người?”

Ta gượng cười một tiếng rồi mới gạt đầu.

Hắn khẽ nhếch miệng cười, nói: “Nói cho ta biết, rốt cuộc sự tình như thế nào?”

Vì thế, ta đem mọi chuyện phát sinh sáng nay kể hết cho Khuynh Vương nghe.

Hắn vừa nghe xong, mặt mày hơi co giật, nói: “Khó trách sao chiều nay Hoàng huynh mặt mũi như sát thủ đến đây tìm ngươi.”

Ta khanh khách cười, nói: “Người đó kiếm được bạc mà rồi đi rồi a.”

Khuynh Vương liếc nhìn ta một cái, nói: “Ngươi thì cũng chạy đi rồi, Hoàng huynh còn ở lại làm gì.”

Ta ôm bụng cười lăn lộn.

Khuynh Vương sau cùng là cùng ta đến chỗ ở của mẫu thân.

So với thời gian sống trong Tô phủ, thì giờ đây trông người đã có sức sống lên rất nhiều.

Trên mặt từ đầu đến cuối vẫn giữ chặt nụ cười, ta đi tới trước mặt người gọi một tiếng: “Mẫu thân.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của người hiện lên một mặt hồ nghi. Mẫu thân chăm chăm nhìn thẳng vào người ta, một lúc sau mới lên tiếng: “Nhĩ nhiên?”

Ta gật gật đầu.

Người từ ghế đứng lên ôm chầm lấy ta mà nước mắt trào: “Khi ngươi mới năm tuổi đã rời đi Tô phủ, lúc đấy thật khó có thể tưởng tượng lớn lên như thế nào. Không nghĩ đến khi ngươi trở về diện mạo lại tầm thường đến vậy. Nguyên lai là dịch dung.”

Ta khanh khách cười, rồi đi vòng tay của mẫu thân nói: “Mẫu thân, nhĩ tử đến chào người một câu, giờ nhĩ tử phải nhập cung rồi.”

Người gật đầu, vuốt ve mái tóc xù lên giục ta mau đi.

Tuy ngoài miệng muốn ta mau đi nhưng trong mặt mẫu thân lại ẩn dật sự lưu luyến, không muốn ta rời đi chút nào.

Ta nói: “Sau này nhĩ tử sẽ đến nhiều.”

Chiều tối trước khi nhập cung, Khuynh Vương lại kéo ta đến khách điểm mà hắn thuê cho ta mỗi lần ra cung. Vào phòng, hắn liền bắt ta ngồi trên mép giường, yên lặng mà ngắm nhìn ta.

Lúc này cũng đã muộn, ta không thể cho hắn ngắm thỏa thích được. Sau một lúc, ta liền đứng dậy dịch dung, thay bộ xiêm y của thái giám.

Thăng một đường, ta trở về Mặc các. Vừa mới bước vào cửa, Tiểu Lý Tử không biết từ đâu nhảy ra, nước mắt nước mũi tèm nhem.

Hắn nói: “Công tử, người đi đâu vậy? Công tử hôm qua đi mà hôm nay mới trở về. Thiên Hương chiều nghi xem chút nữa là lật tung Mặc các lên rồi.”

Ta gạt gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu nỗi khổ tâm của Tiểu Lý Tử, nhưng cũng không nói thêm gì liền đi lên lầu thay y phục.

Tiểu Lý Tử vẫn như trước đứng một bên ôn nhu kể khổ đến đau đầu.

Thay xong xiêm y, ta vừa mới bước xuống lầu, Thiên Hương đã tìm đến cửa.

Ta cười, bước tới gần hần hỏi: “Ngươi tới đây có chuyện gì?”

Thiên Hương không đáp lại mà hỏi một câu: “Hai ngày nay ngươi đã đi nơi nào?”

“... Ta tới một nơi.”

“Nơi nào?” Hần hí hóp mắt nhìn ta.

Ta nói: “Hoa viên.”

Tiểu Lý Từ đồng thanh nói: “Mao xỉ.”

Ta cùng Tiểu Lý Từ liếc mắt nhìn nhau sau đó ta lập tức sửa lại, nói: “Mao xỉ”. Tiểu Lý Từ cũng mau chóng đổi lại nói: “Hoa viên.”

Ta cùng Tiểu Lý Từ thoáng nhìn nhau. Ta cảm thấy được một trận đau đầu đến khó chịu.

Ta không nói gì.

Thiên Hương hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi đừng tưởng ta không biết, Tô Nhiên Tô Nhiên, ta biết ngươi trốn xuất cung!”

“... Ngươi, ngươi, ngươi sao biết?” Hai mắt trở ra, ta hỏi.

Miệng Thiên Hương méo đi, chân nọ giẫm lên chân kia, ủy khuất nói: “Quả nhiên ngươi bỏ lại ta, một mình xuất cung!” Tay không ngừng sờ mũi.

Ta biết, ta đã bị Thiên Hương lừa, chưa gì mà đã bị lừa cho nói hết ra.

Hai tay ần ần huyết thái dương sau lại sờ sờ đầu đưa nhỏ trước mặt nói: “Ngươi đừng nháo lên.”

Thiên Hương nói: “Ngươi tự tiện rồi cung, ta sẽ kể chuyện này cho Hoàng Thượng nghe.”

Ta không thêm đề ý đến lời hần.

“Tô Nhiên Tô Nhiên, ngươi dám tự tiện trốn ra ngoài cung, về sau, về sau... ngươi nhất định sẽ bị nhốt tại Mặc các.”

Ta không thêm nhìn hần.

“Tô Nhiên Tô Nhiên, ngươi đã làm ta rất thất vọng, ngươi như thế nào lại có thể làm ra cái loại sự tình như thế này? Ngươi như vậy không phải là... là làm thất vọng cha ngươi, mẹ ngươi, những người đã đưa ngươi vào cung hay sao?”

Ta xoay người, hướng Tiểu Lý Từ hỏi: “Tiểu Lý Từ, Mộc Linh có đến tìm ta không?”

“Có có có, Mộc Linh công tử có đến tìm công tử để chơi mạt chược, nói là ba thiếu một.”

“Rồi, Tiểu Lý Từ, ngươi chuẩn bị một cây trâm, chúng ta chuẩn bị đến chỗ Mộc Linh một chuyến.”

“Vâng” Tiểu Lý Từ nhu thuận lên tiếng trả lời.

Ta còn nói: “Tiểu Lý Từ, sắp đến mùa thu, ngươi thay ta đi nói nhỏ với mấy người dưới, bảo rằng thu này quần áo nhất thiết phải giữ ấm, nhưng nhất định phải được làm từ những loại vải tốt nhất.” Ở trong cung, phong độ lúc nào cũng phải được đặt lên làm đầu.

Tiểu Lý Từ một mực gật đầu, lên tiếng đã biết.

Ta nói, tiếp tục nói.

.....

.....

Ta cùng Tiểu Lý Từ nói chuyện ngày càng vui vẻ. Thiên Hương đứng một bên nhìn ta chăm chú, trên mặt tỏ ra vô cùng ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 32

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Day day trán, ta cố gắng phớt lờ đi Thiên Hương đang đứng một bên.

Kết quả, Thiên Hương khóc thật to, và gân xanh cũng nổi đầy trán ta luôn.

Ta trừng mắt nhìn Thiên Hương.

Cứ như bắt được ánh mắt cổ vũ của ta, Thiên Hương khóc càng lợi hại hơn nữa.

Đành phải xuống nước vậy, ta vỗ vỗ đầu hấn nói: “Được rồi, lần sau ta sẽ dẫn ngươi xuất cung.”

Thiên Hương lập tức nín ngay, ánh mắt sáng ngời, hữu thần nhìn ta chăm chăm.

Ta nói: “Sao đây, chẳng lẽ ngươi không muốn?”

Thiên Hương cười được ngay, tay phải giơ ngón út lên trước mặt ta nói: “Chúng ta ngoắc tay a.”

Hai ngón út vòng vào nhau, Thiên Hương lúc bấy giờ mới có vẻ mãn nguyện.

Đội Tiểu Lý Tử đi lấy một cây trâm, rồi ta cùng Thiên Hương tới chỗ bọn Mộc Linh chơi mấy ván mạt chược.

Để bào chữa cho lý do hai ngày nay ta không có mặt, ta bèn nói với bọn họ là bụng dạ ta không tốt, lúc nào cũng phải dính chặt trong mao xỉ, sống không bằng chết, khổ sở vô cùng.

Chơi mới được mấy ván thì trời đã chuyển tối, chúng ta cùng nhau dùng qua bữa tối. Thiên Hương được Tiểu Lý Tử đưa về, còn ta một mạch chạy thẳng về Mặc các nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Khuyneh Vương theo thường lệ lại xách một vò rượu đứng chờ ta ở ngoài Phong viện.

Mặc quần áo bình thường, ta liền chạy đi tìm Khuyneh Vương.

Địa điểm vẫn như cũ, hai người chúng ta lại một trận tàn phá trong sân, hết cười ha ha lại cụng ly cốp cốp, nói đủ các chuyện trên trời dưới đất.

Nói hết chuyện này sang chuyện kia, rốt cục chúng ta liền quay về bàn luận chuyện võ học.

Lúc này ta mới biết được, Phụng Hoàng kiếm pháp của hấn đã luyện tới tầng thứ sáu.

Trong khi đó, ta còn lệt đệt mãi chưa xong tầng thứ năm.

Hấn bẻ một cành cây, tay hấn cầm lấy tay ta bắt đầu dạy ta luyện kiếm. Tuy không cùng một sư phụ nhưng cách truyền đạt của hấn cũng đồng dạng nên ta có thể mau chóng tiếp thu.

Có chút ảo não nhìn hấn, ta nói: “Năm đó mặc dù võ công của ngươi có hơn ta, nhưng cũng chỉ hơn chút xíu thôi. Ngươi cứ chờ mấy ngày nữa coi, ta đây nhất định sẽ hơn ngươi.”

Này đây nhiều ít gì cũng coi như tự an ủi mình.

Khuyneh Vương cười cười, không nói lời nào.

Một bình rượu đã nhìn thấy đầy, ta nhắc bình lên, ném qua một bên, nói: “Chúng ta hãy chờ xem, đến khi ta rời cung, số vò rượu nơi đây sẽ được đến bao nhiêu đi.”

Hấn gật đầu nói: “Ta sẽ thường xuyên tới tìm ngươi uống rượu.”

Hai người chúng ta đi ra khỏi lãnh cung, men theo con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại mà bước.

Bỗng nhiên, vai trái bị người nào vỗ tới, một bên gọi: “Nhiên nhi.”

Âm thanh này, ngữ khí này khiến ta không khỏi rùng mình.

Cẩn thận ôm tiểu tâm can đang run bật bật, ta xoay người lại nhìn. Đập vào mắt ta chính là Hoàng Thượng.

Xoay hẳn người lại, ta thấy trong mắt hẳn lộ rõ một tầng thất vọng.

Hoàng Thượng nhìn Khuynh Vương đang đứng cạnh ta, lại quay sang nhìn ta, con ngươi nheo lại ánh lên vẻ một ý vị sâu xa, thâm trầm.

Khỏe môi Hoàng Thượng nhếch lên, nói: “Thật không nghĩ tới, trên đời này có người không những tên họ giống nhau mà ngay cả hình dáng cũng y chang nhau.”

Ta khụ khụ hai tiếng, vội quỳ xuống hành lễ: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hờ hững nói một câu “Bình thân”, Hoàng Thượng nhìn về phía Khuynh Vương hỏi: “Hoàng đệ tìm sủng nhi của ta có việc gì sao?”

Khuynh Vương cười một cái, cũng không e dè mà nói chúng ta là bạn rượu của nhau.

Hoàng Thượng còn nói: “Tựa hồ quen biết đã lâu?”

Khuynh Vương nói: “Không lâu lắm, chỉ mới năm năm.”

Ta đứng một bên nhìn bọn họ người hỏi người nói, ánh mắt không ngừng đầu đá nhau.

Ta liếc mình xen ngang giữa hai người, nói: “Hoàng Thượng, Khuynh Vương.” Hai người bọn họ đồng loạt quay sang nhìn ta.

Ánh mắt Khuynh Vương vẫn nhu hòa như trước, còn Hoàng Thượng thì ngược lại hoàn toàn.

Lau mồ hôi trên trán, ta có chút oan ức nói: “Tô Nhiên đã hẹn với Thiên Hương chiều nghỉ chơi cờ. Vậy Tô Nhiên xin phép đi trước.” Cúi người hành lễ, ta liền chạy thẳng.

Bỗng nhiên bên tai vọng đến âm thanh của Hoàng Thượng: “Tô Nhiên, người đi nhầm hướng.”

Ta “Nga” một tiếng, vội vàng đi nhanh qua chỗ bọn họ, cước bộ càng lúc càng nhanh.

Không xa phía sau, ta nghe thấy Hoàng Thượng bình thản nói: “Gấp cái gì chứ? Không lẽ người đang che giấu cái gì sao?”

Vừa tiêu hóa lời này, bước chân ta xoắn vào nhau, kém chút nữa liền ôm đất.

Một tay vỗ vỗ ngực, ta thả chậm bước chân lại, từ từ mà đi đến Thiên Hương lầu.

Bên tai tựa hồ vẫn còn vang lên âm thanh của Hoàng Thượng: “Có tật giật mình sao?”

Ta đi nhanh người cũng nói, mà ta đi chậm người cũng nói được là sao?

Trong lòng bùng bùng lửa giận, ta quay lại nhìn phía sau, ai ngờ hai người bọn họ vẫn còn đứng đó một mực nhìn về phía ta. Ta vội vàng chỉnh sửa biểu hiện trên mặt, ôn nhu cười một cái, xoay người đi thẳng.

Chạy tới Thiên Hương lầu.

Thái giám lên lầu thông báo, không bao lâu sau, Thiên Hương đã xuất hiện trước mắt ta.

Thiên Hương tựa như có vẻ bất ngờ với sự xuất hiện của ta, cứ nhìn ta với con mắt vừa lo sợ, vừa vui mừng.

Ta bắt đầu đi lắc lắc đầu, cùng Thiên Hương tiến lên lầu.

Thiên Hương nói, mấy ngày gần đây, hẳn đều đánh đàn cho Hoàng Thượng nghe, Hoàng Thượng rất thích, còn khen hẳn trình độ đã thăng tiến rất nhiều.

Ta gật gù đầu, sờ sờ đầu hẳn xem như có lời khen.

Nhìn sắc trời, giờ cũng đến lúc dùng tiệc rồi.

Không lâu sau liền có một cung nữ tới thỉnh Thiên Hương xuống lầu dùng bữa.

Một bàn thức ăn đã được dọn sẵn, toàn là những món ngon thượng hạng.

Tay phải Thiên Hương cầm đũa chuẩn bị gấp một miếng thức ăn.

Ta lập tức đánh vào tay hẳn khiến hẳn phải dừng động tác. Ta nhíu mày hỏi: “Thứ này người đã ăn bao lâu rồi?”

Thiên Hương có chút nghi hoặc nhìn ta, nói: “Ý người là cơm hay chỉ là thức ăn?”

Ta ngẩn người, không nói lời nào.

Thiên Hương lại nói tiếp: “Mà cơm hay thức ăn cũng được, tất cả ta đều ăn được hơn mười năm rồi, có vấn đề gì không?”

Ta cảm thấy được, hình như mình đang hỏi một câu rất ngu.

Bởi vì có học qua độc dược, ta biết, trên bàn ăn này, mỗi đĩa thức ăn này đều đã bị hạ độc.

Ta cầm lấy đôi đũa, gấp một ít rau lên người người hương vị.

Lượng độc tố trong này vẫn còn nhẹ.

Nếu lượng độc tố trong này tăng lên chỉ sợ làm tính tình của người bị độc biến chuyển tệ đi. Lúc đầu còn có thể là tức giận, nóng nảy, thỉnh thoảng còn sinh ra ảo tưởng về bản thân, nhưng một khi để lâu sẽ thường xuyên sống trong ảo giác, không đến nửa năm sẽ tự sát.

Loại độc dược này rất ít gặp, ta cũng là mới chỉ nghe gia gia nói qua. Nó là độc của ngoại vực.

Ta không nhớ rõ cách giải độc. Chính là ta biết loại độc này tuy mới chỉ ở mức độ nhẹ, nhưng nếu muốn làm thay đổi cảm xúc của người ta cũng chỉ cần một tháng mà thôi.

Từ bàn ăn đứng dậy, ta kéo tay Thiên Hương đi lên lầu.

Thiên Hương hỏi: “Làm sao vậy?”

Lên lầu, ta rót cho Thiên Hương một ly trà, hần liền uống một ngụm.

Ta hỏi: “Gần đây tâm trạng người như thế nào?”

Thiên Hương giật mình, hai mắt mở to, kinh ngạc nói: “Người như thế nào lại biết?”

Mỉm cười, ta vươn tay bắt lấy cổ tay của hần xem qua mạch tượng.

“Người trúng độc.” Ta nói.

Thiên Hương ngỡ ngàng nhìn ta.

“Bất quá là chưa lâu, chắc mới chỉ khoảng tầm nửa tháng.”

Thiên Hương mở to mắt, một tay đưa lên sờ sờ cổ, cau mày nói: “Thức ăn?”

Ta gật đầu.

“Nhưng mà... nhưng mà ta không hiểu, trước mỗi bữa ăn, đều có người thử trước mà.”

“Cho nên lượng độc mới nhẹ a.” Ta nhẹ giọng nói.

Hần nhăn mi lại, đáng thương nhìn ta như một tiểu hài tử muốn tìm kiếm sự an ủi, dỗ dành.

Cái đứa nhỏ này thấy không nói lời nào, hai mắt đầm lệ nhìn ta đáng thương nói: “Ôm.”

Ta nhẹ nhàng ôm lấy hần.

Hần vùi mặt trong ngực ta hỏi: “Trúng độc rồi sẽ như thế nào?”

“Sẽ dễ dàng sinh khí, thất thố với người khác, làm người ta chán ghét người. Không đến nửa năm sẽ muốn tự sát.”

“Tô Nhiên, người nói xem ta phải làm gì bây giờ?” Hần nghẹn ngào hỏi.

Dịu dàng vuốt mái tóc đen nhánh của người trong lòng ngực, ta nói: “Chỉ bằng, về sau người hãy đến Mặc các, ăn ở chỗ ta, tẩy rửa ở chỗ ta.”

“Người muốn dưỡng ta sao? Tiểu Nhiên?”

Hay thật đấy, Tô Nhiên Tô Nhiên đã được thăng cấp thành Tô Nhiên, mà giờ Tô Nhiên cũng đã được chuyển thành Tiểu Nhiên. Nhưng dù sao, Tiểu Nhiên vẫn còn hơn là Nhiên nhi.

Ta nói: “Được thôi, trước mắt ta dưỡng người cho khỏe đến khi nào người có khả năng tự bảo vệ mình đi.”

Như một đứa trẻ làm nũng, hần cọ cọ dụi dụi trong ngực ta, nói: “Ta vĩnh viễn muốn được như thế này a.”

Ta sùng sốt một chút, khăn trương đẩy người hấn ra.

Thức ăn có độc, đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Vì để ngừa vạn nhất, ngày ngày hôm sau, ta liền nhờ Khuynh Vương tìm mua hộ ta một ít dược liệu để ta có thể tạm chế ra một số giải dược cho Thiên Hương.

Thiên Hương nói, từ ngày uống dược ta đưa, tâm tình cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nửa tháng bình yên trôi qua.

Một lần đi đến Thiên Hương lâu, mơ hồ ta nghe được thái giám, cung nữ đang nói chuyện.

Bọn họ nói, Thiên Hương gần đây đã khôi phục lại vẻ hồn nhiên, trong sáng, yêu đời như trước kia.

Cùng Thiên Hương trong sương phòng, hấn yên lặng ngồi một bên tấu nhạc, còn ta chăm chú đọc qua một số y thư. Trong đầu ta hiện giờ chỉ nghĩ đến Thiên Hương mà thôi.

Ở trong cung, nếu có năm cung nữ, bốn thái giám, ba nam sùng, hai thị thiếp chết mỗi ngày cũng là chuyện bình thường.

Hôm nay Thiên Hương được sùng ái, ngày mai hấn lại chết cũng là điều có thể xảy ra.

Sự sùng ái của Hoàng Thượng dành cho Thiên Hương vốn làm cho nhiều phi tần tức đỏ mắt.

Mà hiện tại, đã một tháng nay, Hoàng Thượng dường như càng sùng hạnh Thiên Hương nhiều hơn.

Mỗi lần Hoàng Thượng tới Thiên Hương lâu, thức ăn đều không có độc mà còn thơm ngon vô cùng.

Lúc Hoàng Thượng vừa rời đi, trà cùng điểm tâm kia nhất định là đã được hạ độc, hơn nữa lượng độc cho vào còn tăng lên mấy lần.

Độc kia dù không hại được đến Thiên Hương nhưng ta chỉ sợ bọn người trong bóng tối kia lại dùng một phương thức khác, làm thương tổn đứa nhỏ này.

Ta có chút ảo não lắc đầu, nhìn Thiên Hương đang tập trung chơi đàn ở một bên, nói: “Thiên Hương, đừng làm ồn nữa.”

Thiên Hương ừy khuất, mếu máo ly khai cây đàn bước tới chỗ ta.

Ta nói: “Mấy ngày nay, ngươi đi theo ta đi.”

“Ngủ cũng theo?”

“Àn.”

“Ngủ cùng nhau?”

“... Ta nằm giường, ngươi nằm đất.”

Thiên Hương chực khóc, hai mắt phiền hồng nhìn ta.

Bỗng nhiên, một tiếng cười lạnh buốt xuyên thẳng vào tai ta.

Quay đầu hướng âm thanh đó, ta thấy Hoàng Thượng không biết đã đứng ở cửa tự lúc nào.

... Ta thế nào lại không phát hiện ra khí tức của người này? Là võ công ta thật lùi hay võ công của người này đã đạt tới trình độ xuất quỷ nhập thần?

Từ ghế đứng dậy, ta hướng Hoàng Thượng hành lễ. Hoàng Thượng đứng một bên cười dài nói: “Hay cho câu ngươi nằm giường, Thiên Hương nằm đất.”

Ta cười gượng một tiếng, không dám ý kiến gì.

Thiên Hương nói: “Hoàng Thượng, gần đây trong lòng Thiên Hương rất phiền muộn, Hoàng Thượng đồng ý cho Tô Nhiên bồi Thiên Hương mấy ngày được không?”

Ta cứ nghĩ Hoàng Thượng sẽ không đồng ý, ai dè hấn cư nhiên gật đầu chấp thuận ngay.

Ta còn tưởng mình nằm mơ cơ.

Tại vì lúc trước, Hoàng Thượng một mực muốn đem ta cùng Thiên Hương tách nhau ra. Thật không nghĩ tới hiện tại người này lại tùy ý để Thiên Hương bên cạnh ta thế này.

Chiều tối, ba người chúng ta cùng nhau dùng qua com nước, sau rồi Hoàng Thượng liền rời đi.

Buổi tối, tẩy rửa qua thân mình, Thiên Hương trên người mặc mỗi một kiện áo mỏng, mau chóng phi thẳng lên giường, hai tay gắt gao ôm chặt chăn gối.

Nhìn cái bộ dạng đó, ta thực không nỡ đá đứa nhỏ này xuống đất.

Đẩy nhẹ Thiên Hương lui vào phía trong, ta lên giường.

Thiên Hương chia cho ta một nửa cái chăn, hai mắt trong suốt nhìn biểu tình tiếp theo của ta.

Ta nhắm mắt lại, nói: “Ngủ.”

Thiên Hương khanh khách cười.

Bán mộng tỉnh lại, ta cảm thấy người nằm bên cạnh ta càng ngày càng xích lại gần, chân tay đều quàng hết lên người ta, ép ta tới thật khó chịu.

Nghĩ muốn đẩy người này ra, nhưng lại nghĩ mấy ngày nay hấn sống cũng thật khổ nên ta đành mặc kệ.

Mơ màng trở lại giấc ngủ, đột nhiên ta nghe thấy tiếng động trên mái nhà.

Một lát sau, cửa sổ được mở ra, gió lạnh khê ùa vào.

Ta hơi mở mắt, nhưng cũng không thấy rõ được gì ngoài màu đen của bóng đêm.

Chớp chớp lại mắt để thích ứng được với bóng tối, ta híp mắt lại để nhìn cho rõ.

Dưới ánh trăng mịt mờ, một mũi kiếm lạnh toát lao đến.

Hắc y nhân cầm kiếm trong tay, lao thẳng tới chỗ ta cùng Thiên Hương mà đâm tới.

Ta vội vàng ôm Thiên Hương xoay người một cái tránh đi mũi kiếm kia.

Thiên Hương rên rỉ một tiếng, lúc sau mới lên tiếng, nói bằng giọng ngái ngủ: “Làm sao vậy Tiểu Nhiên?”

Ta nói: “Người mau tỉnh lại đi, lát nữa ta sẽ không thể ở bên cạnh người được.”

Thiên Hương “Ân” một tiếng rồi lại bị ta ôm nhay qua một bên.

Một lát sau, Thiên Hương tựa hồ thanh tỉnh, cuồng loạn hết chơi tai.

Lúc đó, hắc y nhân không ngừng hướng mũi kiếm của mình lên người Thiên Hương.

Ta vội vàng đẩy Thiên Hương ra phía sau, nhanh chóng rút kiếm ta đã chuẩn bị sẵn trên đầu giường hướng thẳng tới hắc y nhân.

Hắc y nhân phản xạ kịp thời lùi lại phía sau hai bước.

Sương phòng tuy lớn nhưng nếu để đánh nhau thì vẫn là quá chật.

Muốn trốn cũng thật khó khăn.

Hắc y nhân tránh được một kiếm của ta liền thủ thế rồi lại lao lên. Ngay lúc đó, ta kéo lấy sa liêm (rèm) phóng tới, quẩn quanh chân hấn.

Ngay lập tức, hấn nhanh chóng cắt đứt tấm vải quanh chân mình, lao vội ra khỏi cửa sổ thoát thân.

Ta sử dụng thủy thượng phi đuổi theo, nháy mắt đã thấy thân ảnh của hấn ở phía trước. Ta lại phóng sa liêm quẩn chặt lấy cổ hấn giật lại.

Ta nói: “Nói, ai sai người đến.”

Hắc y nhân ngoan cường không nói một lời. Hấn gục ngã trên mặt đất.

Cười khẩy một cái, ta kiểm tra người hấn một phen.

Lúc đó ta mới hiện, căn bản người này không thể nói bởi vì lưỡi đã bị người khác cắt đi rồi. Mà lần này tiến vào cung ám sát Thiên Hương, hấn đã chuẩn bị sẵn độc dược trong răng, chỉ cần tính thể suy biến liền cắn thuốc tự vẫn.

Đá hắc y nhân một cái, ta lao về chỗ Thiên Hương.

Ngần nấy thời gian, hình như Thiên Hương cũng chỉ ngồi đó khóc thì phải.

Ta nghĩ muốn cùng Thiên Hương ngồi đó giả bộ khóc một phen.

Thiên Hương nói: “Ta không sao, ta chỉ sợ, chỉ sợ người sẽ không trở lại nữa.”

Ta nói: “Ta cũng rất sợ, chỉ sợ bị thích khách kia giết a.”

Lát sau, ta liền nghe thấy tiếng cười nhẹ.

Theo hướng phát ra âm thanh, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng, ta nhìn thấy Hoàng Thượng. Hắn đứng một bên cười dài nhìn ta nói: “Vừa mới rồi nhìn thấy thân thủ người đứng mảnh là thế, sao giờ đã khóc thành cái dạng này rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Sự thật chứng minh, một cuộc đi săn không thể thiếu vũ khí.

Ban đầu ta dự định rằng sẽ giải quyết nhanh tên thích khách kia, sau đó sẽ trở về ‘đoàn tụ’ với Thiên Hương, rồi sẽ chờ quân cận vệ đến để khóc lóc kể lể.

Ta mặc dù đã tính kỹ như vậy rồi, nhưng dường như tất cả đều nằm trong con mắt của Hoàng Thượng cả.

Cảm thấy được dây thần kinh trên đầu không ngừng giật giật, ta cẩn thận đứng lên.

Ta thật khổ a, ta muốn khóc, ta muốn hét lên.

Trên thực tế, mọi điều này đều được Thiên Hương làm thay ta.

Thiên Hương một bên khóc, một bên nức nở nói: “Ta sợ, ta rất sợ.” Vừa nói vừa gạt nước mắt đã thấm đẫm trên khuôn mặt kiêu diễm kia.

Cái gì ta cũng không thể nói ra được.

Hoàng Thượng nói: “Tô Nhiên, người biết võ.” Câu này chắc chắn là một câu khẳng định chứ không phải nghi vấn.

Ta có chút choáng váng, lúc đầu nói: “Na, nào có...”

“Có cần Trẫm phái người kiểm tra không?”

Kiểm tra cái gì? Xem ta có võ công hay không sao? Ta thống khổ nói:

“... Ta, ta thực có biết một chút võ công, võ kê nhưng cũng chỉ mấy chiêu xoàng xoàng như lông gà, võ tòi mà thôi...” Ta nhấn mạnh hai chữ “một chút”.

Hoàng Thượng cười một cái, nói: “Hôm qua Trẫm có gặp một người, người và người đó sử dụng cùng một loại kiếm pháp.”

Hôm qua? Lúc nào? Ta thế nào lại không biết? Ta khó hiểu nhìn Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng cũng chỉ mỉm cười rồi quay sang chỗ Thiên Hương vẫy vẫy tay.

Thiên Hương ngoan ngoan đi đến bên cạnh Hoàng Thượng, đầu dựa sát vào ngực Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng dịu dàng hỏi: “Thiên Hương rất sợ?”

Hai mắt nhắm lệ, Thiên Hương liên tục gạt đầu, nói: “Phi thường sợ.”

“Võ công của Tô Nhiên thoát nhìn không tồi, về sau hãy để hắn ở cạnh người đi.”

Thiên Hương gật đầu kịch liệt.

Buổi tối đó, Hoàng Thượng ngủ tại Thiên Hương lâu, ta thì bị đẩy sang một phòng khác.

Ngày hôm sau, Hoàng Thượng vẫn là chịu khó tới Thiên Hương lâu qua đêm.

Nhưng là, trong đôi mắt của Hoàng Thượng, dường như vẫn luôn chăm chú nhìn ta, chất chứa một ý tứ sâu xa.

Thỉnh thoảng, ta sẽ mượn cớ ly khai Thiên Hương lâu để cùng Khuynh Vương đi uống rượu. Bất quá, không bao lâu sau, ta sẽ bị thái giám “tình cờ” bắt gặp rồi sau đó sẽ có người khác đến truyền lại một câu “Hoàng Thượng cho mời.”

Ta biết, ta đang bị theo dõi.

Có gì cần thiết sao, ta vốn chỉ là một nam sủng của hân mà thôi...

Không được xuất cung, suốt ngày chỉ ở trong Thiên Hương lâu đi đi lại lại đến phát chán. Đây thật là một tấn bi kịch mà, ta muốn khóc quá trời....

Thời gian nháo nhàng trôi qua, màu đỏ của lá phong dường như nhuộm cả khoảng sân.

Hình như, trước đây ta chưa bao giờ ngồi ngắm lá phong thì phải.

Ta không thích lá phong lắm, bởi vì cái màu đỏ phản chiếu trong mắt ta tuy rất đẹp nhưng lại làm ta cảm thấy rất bị thương. Đơn giản mà nói, ta thực không có con mắt thẩm mỹ đi.

Ngáp một cái, ta ghé vào ghế đá trong lương đình ngủ một giấc.

Lúc ta tỉnh lại mới phát hiện trên người mình có một chiếc áo choàng. Ngồi dậy, ta chớp chớp mắt nhìn người ngồi đối diện.

Dụi mắt, hóa ra người kia chính là Hoàng Thượng.

Lúc này hân mới lên tiếng: “Đã vào giữa thu rồi, thời tiết sẽ chuyển lạnh, cần mặc nhiều một chút.”

Ta gật đầu, nói một tiếng cảm tạ.

Trên bàn đá không biết từ bao giờ đã được dọn sẵn vài món ăn. Bên cạnh còn đặt một bầu rượu kèm hai chén bạch ngọc.

Hoàng Thượng vươn tay châm một chén rượu đưa tới trước mặt ta.

Ta uống một ngụm, là Trúc Diệp Thanh.

Ta lại nhắm nháp loại mỹ tửu này. Hoàng Thượng nói: “Tô Nhiên, nói cho Trẫm, người chính là Tô Nhiên mà Trẫm gặp ngoài cung?”

Ta buông chén rượu trong tay, cười dài nói: “Nếu ta nói không phải thì sao?”

Hân lặng im không nói lời nào.

“Nếu vậy, Hoàng Thượng thấy Tô Nhiên kia trông như thế nào?”

“...”

“Rất đẹp?”

Hoàng Thượng chậm rãi gật đầu.

Mỉn cười, ta từ ghế đứng dậy, nói: “Người kia xinh đẹp, Hoàng Thượng thích người đó. Nếu vậy, ta muốn hỏi, Tô Nhiên ta không xinh đẹp liệu người có thích ta không?”

Hoàng Thượng ngồi đó nheo mắt nhìn ta.

Ta một bước tới bên Hoàng Thượng, hai tay vươn ra chế trụ cổ hân, nhẹ nhàng chạm lên đôi môi đang hé mở kia.

Ta nói: “Hoàng Thượng, người thích ta không?”

“...” Hoàng Thượng trầm mặc.

Cười khế, ta lại nói: “Ta cũng giống như hầu hết người khác, thích chung diện, yêu vàng bạc, yêu quyền thế địa vị, yêu vinh hoa phú quý. Chỉ cần đi theo Hoàng Thượng, ta cái gì cũng sẽ có. Đó cũng chính là nguyên nhân mà ta đáp ứng phụ mẫu thay Tô Thừa Cầm vào cung.”

“...”

Ta buông Hoàng Thượng ra, chạy quanh quanh giữa sân mấy vòng, cười khanh khách.

Ta nói: “Nếu ta có được dung mạo mỹ miều như Tô Thừa Cầm, tài hoa phong lưu hơn người, ta nghĩ ta sẽ không bao giờ vào cung để trở thành người của Hoàng Thượng mà đã đi theo con đường khảo thủ công danh (đi thi lấy công danh).”

Hoàng Thượng từ ghế đá đứng dậy, yên lặng nhìn ta.

Ta chạy ngược lại trong sân, đi đến chỗ Hoàng Thượng mà nhào vào người hắn. Hai tay vòng quanh cổ hắn, kiễng mũi chân, khẽ chạm vào môi hắn.

Hắn không đáp trả lại ta, mà ta cũng không tiến tiếp.

Khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, ta có thể nghe rõ nhịp tim của người này, trầm ổn mà hữu lực. Trong khi đó tim ta thì thiếu nước là nhảy ra ngoài.

Trên thực tế, làm ra hành động này, ta cũng rất sợ. Ta sợ sẽ phát sinh quan hệ với hắn. Như vậy, ta sẽ vĩnh viễn phải ở trong cung, không có khả năng ra ngoài.

Ta buông Hoàng Thượng ra, lui lại phía sau hai bước, nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Hoàng Thượng. Cười cười, ta nói: “Hoàng Thượng, tối nay người có muốn qua đêm tại Mặc các không?”

Hắn mỉm cười, bước lại gần ta, tay phải vờn quanh thắt lưng kéo ta lại, tay trái thì phóng tới sau gáy ta. Hắn hôn ta.

Ta hoảng sợ, đồng tử căng ra, ta thật không dám tin sự việc đang diễn ra này.

Ngay sau đó, ta nhắm mắt lại, thủ đáp trả lại hắn.

Ngực có chút đau nhói, có phần chua chát. Ta nhớ lại, bản thân mình mới chỉ cam tâm tình nguyện hôn mỗi nhị sư huynh mà thôi.

Hồi tưởng, hồi tưởng, lại hồi tưởng.

Không biết là ai đã từng nói: Làm người không thể sống trong ký ức?

Hai tay đang buông thõng của ta vươn lên ôm lấy cổ Hoàng Thượng, ta đem hắn ảo tưởng thành một tiểu mỹ nữ.

Kết quả, ta mới xúc tiến không lâu đã bị Hoàng Thượng đẩy ra.

Hắn xoay người rồi đi.

Hắn đi rồi, ta mới có thể nhẹ nhõm thở hắt ra. Ngồi xuống ghế, ta tiếp tục bữa tiệc còn dang dở, cứ hai miếng thức ăn lại một ngụm rượu...

Trở lại Thiên Hương lâu, ta loáng thoáng nghe thấy những tiếng rên rỉ đứt quãng, khi yếu ớt, khi dâng trào đến tiêu hồn.

Âm thanh phát ra từ phòng của Thiên Hương.

Hít sâu một hơi, ta lẳng lặng trở về phòng đã được an bài khi ở đây.

Ngày hôm sau, Thiên Hương chạy sang phòng ta nói: “Tiểu Nhiên, Trung Thu sắp đến rồi, người muốn được tặng gì?”

Ta nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau một lúc, ta nói: “Ta yêu cầu không nhiều lắm.”

Thiên Hương khanh khách cười, nói: “Chỉ cần nằm trong tầm tay của ta, ta sẽ tặng người bằng được.”

Ta nói: “Vậy người đem tất cả vàng bạc, châu báu của Thiên Hương lâu tặng ta là được rồi.”

Thiên Hương vừa nghe thấy, hai mắt lập tức sụp xuống, đáng thương nhìn ta.

Vỗ vỗ đầu Thiên Hương, ta nói: “Được rồi, được rồi, đem một nửa cho ta cũng được. Thiên Hương, vậy người muốn ta tặng gì cho người?”

Thiên Hương mếu máo nói: “Ta nghĩ muốn người đem trả ta số vàng bạc tài bảo đó a.”

“Phốc.” Ta bật cười, nói: “Được.”

Thiên Hương lại đi đi quanh ta nói: “Ngày hôm qua ta đã thấy người ở trong hoa viên múa a.”

Múa? Cái mà Thiên Hương đang nói là mấy cái động tác không theo quy luật gì đó sao?

Thiên Hương nghiêm nhiên ngồi lên chân ta, nhìn thẳng vào ta mà nói: “Người biết múa đúng không?”

Ta không nói gì.

Thiên Hương nói: “Người có tiềm năng múa tốt là người vừa thực hiện một số động tác mà đã làm cho người khác bị hút hồn. Tô Nhiên, người mặc dù đi đứng như thế kia nhưng nếu để ý, ta thấy phong thái của người đều thực tao nhã, đẹp mắt, cho nên ta thích người.”

Ta sùng sốt một chút, chỉ biết đưa tay lên sờ sờ đầu Thiên Hương.

“Người múa cho ta xem đi, coi như là quà nhân dịp Trung thu nha.”

Ta mở to mắt, sau một lúc, ta nói: “Người không tính toán lấy lại một nửa số vàng kia sao?”

Thiên Hương cười dài: “Ta vẫn còn nhớ rõ, tiền tài là vật phòng thân thôi mà.”

Cười nhẹ, ta vuốt vuốt mái tóc của Thiên Hương, nói: “Được, nếu người đã thích như vậy, ta đây sẽ múa cho người xem.”

Ta nghĩ muốn mau mau múa cho Thiên Hương xem nhưng là hấn lại nói chỉ được múa cho một mình hấn xem mà thôi. Buổi sáng thì nhiều người, trong sương phòng thì không đủ rộng rãi để thoải mái thực hiện các động tác.

Buổi tối thì Hoàng Thượng sẽ ngủ lại nơi đây. Ta thật không kiếm được lúc nào mà múa cho một mình hấn xem được cả.

Thẳng đến tận buổi tối trước ngày Trung thu, tổng quản đại nội vì Hoàng Thượng rút thăm, tối nay Hoàng Thượng sẽ tới cung điện của quý phi.

Tối đó, Thiên Hương một tay ôm đàn một tay kéo cổ tay ta chạy tới sau hoa viên.

Đàn tranh được đặt trên bàn đá ở lương đình, hấn hai mắt sáng ngời nhìn ta.

Ta nói: “Không cần đánh đàn, nơi này không sợ người tới nhưng chỉ e rằng lại dụ lang đến thôi.”

Thiên Hương cười khanh khách, nói: “Người khó có dịp múa tặng ta, ta phải đệm nhạc mới được a.” Nói xong, Thiên Hương chậm rãi gảy từng dây đàn.

Là khúc nhạc ta đã từng dạy hấn, khúc mà ta đã từng chơi trong ngày sinh thần Hoàng Thượng.

Hấn tấu dường như rất thành thực, tron tru.

Nhẹ cười, ta bắt đầu lắng lư thân mình. Dưới ánh trăng sáng, dưới tầng lá phong đỏ thắm, ta bắt đầu múa.

Không biết bộ dạng ta như thế nào, ta cũng rất lâu rồi chưa múa qua.

Phần lớn, là một nam nhân mà nói, thà luyện võ chứ không bao giờ có chuyện múa máy. Nhưng mà, ta khác người, cái gì cũng thích học. Bất quá cái thích của ta cũng chỉ có đến ba phần mà thôi.

Ta cái gì cũng thích học nhưng chỉ học có một góc mà thôi. Bù lại, ta học rất nhanh a, không tính là tốt nhất nhưng cũng được gọi là tốt đi.

Quần áo phiêu dật, bước chân nhẹ nhàng, khoan thai nhờ kế thừa của việc học Thủy thượng phi, từng bước uyển chuyển dưới tán cây trông đến là lướt.

Tiếng đàn bất chợt dừng lại, đó chính là bước đệm để đi lên cao trào tiếp theo.

Ta biết, lúc này Thiên Hương chắc chắn đang chăm chú nhìn ta.

Bỗng nhiên, ta nhìn thấy mấy bóng đen xẹt chỗ ta.

Phi thân bẻ tạm một cành cây, ta lao thẳng tới đám người nọ.

Quay đầu nhìn sang chỗ Thiên Hương, ta lại thấy có mấy người khác cũng đang tiến đến.

Ta thật sự lâm vào cảnh hoảng loạn.

Tổng công có tám hắc y nhân, ta phải đối phó với năm người, còn lại ba người đang bao quanh Thiên Hương.

Nghĩ muốn bay qua chỗ Thiên Hương, nhưng nhóm người này lại không cho ta có được cơ hội đó.

Đột ngột xoay người, ta sử dụng Phụng Hoàng kiếm pháp.

Một chiêu xuyên thẳng vào ngực một tên Hắc y nhân. Không một chút lưu tình, ta thẳng tay rút cành cây ra tiếp tục hướng những kẻ khác tấn công.

Trong hơi thở đã nhuốm vị máu.

Bên tai, ta lại nghe thấy tiếng thét chói tai của Thiên Hương.

Đã năm năm, ta lại một lần nữa cảm thấy lơ lửng cùng với bất lực.

Rõ ràng, bản thân là người học võ, học độc nhưng cho dù có học nhiều như thế, khi đối mặt với mấy sát thủ này ta lại không biết nên làm cái gì.

Phất tay áo, độc được từ trong tay áo theo gió bay ra.

Ba kẻ đồng loạt ngã xuống mặt đất không dậy nổi.

Còn lại hai kẻ cần giải quyết. Lúc này Thiên Hương đã bị chế trụ, lưỡi kiếm đã kề sát yết hầu hắn.

Ta đứng một bên nói: “Giết hắn, ta sẽ chôn các ngươi cùng!”

Mấy hắc y nhân ha hả cười, nói: “Đã nhận nhiệm vụ này, ngươi nghĩ chúng ta sợ?”

Sinh mệnh thật sự mỏng manh. Chỉ cần ở yết hầu nhẹ lướt một kiếm, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không thể cứu được.

Dường như bọn chúng có vẻ cũng kiêng dè võ công của ta nên chưa dám ra tay với Thiên Hương.

Ta bước một bước, bọn chúng lại mang Thiên Hương lui về sau.

Còn có một kẻ tay cầm trường kiếm chuẩn bị lao thẳng tới chỗ ta.

Thiên Hương khóc thét lên, nói: “Tiểu Nhiên, ngươi đừng lo lắng cho ta, Tiểu Nhiên, ngươi không phải để ý tới ta...”

“Tiểu Nhiên, ngươi phải biết rằng, cho dù ngươi thả bọn chúng đi, bọn chúng cũng vẫn giết ta...”

“Tiểu Nhiên, ngươi đừng liều chết vô ích, Tiểu Nhiên...”

Thiên Hương rất kiên cường, hắn liều mạng kề sát chiếc cổ trắng nõn vào lưỡi kiếm. Cũng may, một hắc y nhân kịp thời kéo Thiên Hương lại.

Ngay sau đó, có một mũi kiếm xuyên thẳng qua đầu tên hắc y nhân đang chế trụ Thiên Hương.

Đồng thời cũng có một tên đánh lén đâm tới sau lưng ta.

Ta nhanh chóng tránh qua một bên, chính là mũi kiếm kia đã kịp đâm thẳng vào ta rồi.

Ta cảm thấy được, trước mặt mình là một phiến tinh hồng.

Ánh trắng thanh mát, bầu trời thật đen, trước mắt lại là một mảnh màu đỏ.

Năm năm trước ta không đủ năng lực, năm năm trước ta bị cung chủ Thủy Nguyệt cung giết một mạng, năm năm trước Nhược Ly vì ta mà chết uống...

Nhẹ nhàng cười, ta nhặt thanh kiếm rơi trên mặt đất, có chút mờ mịt mà trượt kiếm.

Trong ngực dâng lên mùi vị ghê tởm, ta phun ra một búng máu.

Trong đầu một mảng mơ màng, chờ ta ý thức lại rõ bản thân, chung quanh đã hỗn loạn tít mù.

Ta đã đột phá Ly tâm kiếm pháp tầng thứ tám.

Thân thể ta rất đau, rất đau.

Gắng gượng nhìn sang chỗ Thiên Hương.

Thiên Hương đang chạy thẳng tới chỗ ta, ngã thẳng vào lòng ta mà òa khóc.

Mỉm cười, ta gạt đi dòng lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nói: “Đừng khóc, ta không sao...”

Trước mắt tối sầm, ta ngã khụy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Lại một lần nữa khi mở mắt ra, ta không nhìn thấy ai bên cạnh.

Ta còn nghĩ rằng Thiên Hương sẽ ngồi bên cạnh ta một tác không rời cơ.

Trong lòng cũng cảm thấy gì đó thiếu hụt.

Thử từ trên giường đứng lên, ta lúc này mới để ý trên người mình không có mặc xiêm y.

Không phải là tro trụi, ít nhất phía sau lưng và trên tay cũng được cuốn vài lớp vải.

Ta biết, đều là được tốt cả, ta dường như không còn cảm giác đau nữa.

Có thể liên quan đến việc đột phá Ly Tâm kiếm pháp tầng thứ tám. Ta cảm thấy thân thể này xem ra đã khá hơn trước rất nhiều, đầu óc cũng thanh tỉnh, cảm giác cũng thật nhẹ nhõm.

Ta rất vui, rất thoải mái nhưng cái cảm giác đó lại không kéo dài được bao lâu.

Lắc lắc tay, độc được ta giấu trong móng tay đâu hết rồi...? Còn cả số độc được ta cất trong người nữa....

Ta, ta không hề toàn thân cao thấp đều bị người khác rửa sạch?

Hít thở đều đặn, giữ vững nhịp tim, ta nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới.

Nơi này, trông thật xa lạ. Đây không phải Thiên Hương lâu, càng không giống Mặc các.

Quần chân quanh người, ta bước xuống đất, từng bước cẩn thận đi tới trước cửa.

Bước tới trước cửa, cảnh cửa đột ngột được đẩy từ bên ngoài, cũng may là ta phản ứng mau lẹ nhảy vọt ra sau mấy bước nếu không lại mất tiền đi thăm mỹ nữ luôn.

Cái này mặc dù không tính là nhảy nhưng thật không nghĩ tới chân quá dài nên ta bị vướng vào chân ngã oạch xuống đất.

Có chút thống khổ, ta ngẩng đầu đứng dậy.

Ngó, là một cung nữ, trên tay nàng còn bưng một cái khay... hình như là... được tài?

Hít hít mũi, ta cố gắng ngửi kỹ mùi thơm của loại được kia.

Này, được này, thật, thật quen a.

Ta dè dặt nhìn từng hành động của cung nữ kia. Nàng hành lễ với ta sau đó liền đặt cái khay kia lên cái bàn duy nhất trong phòng, rồi xoay người ly khai.

Ta lập tức từ mặt đất đứng lên, mau chóng chạy tới bên cái bàn kia để xác thực trên khay đó là thứ gì.

Này, này đây chẳng phải là những thảo được để chế thành dung dịch đem tẩy lớp dịch dung trên mặt ta sao? Chỉ cần đem chỗ thảo được này hòa với ít nước, sau xát một lớp nhẹ trên mặt ta... bảo đảm ta sẽ bị rửa sạch.

Thân mình bỗng chốc không rét mà run lên. Ta theo bản năng đem chân quần quanh hạ thân rồi mau chóng bưng khay kia hướng thẳng cửa sổ. Một tay đang mở cửa thì bên tai lại nghe thấy âm thanh cửa chính mở ra...

Ta vội vàng hất thẳng cái khay này ra ngoài. Sau đó là một giọng nói ôn nhu.

“Nhiên nhi, người có thể bỏ đi số được này, bất quá, người cũng nên biết rằng, loại được này, ở trong cung muốn có bao nhiêu liền có bấy nhiêu đi.”

Đầu ta như bị giáng một gậy, cái khay còn sót lại trên tay cũng rơi nốt xuống mặt đất.

Quay đầu lại, ta nhìn Hoàng Thượng cười trừ.

Ta nói: “Hôm nay thời tiết thật đẹp na.”

Hắn mỉm cười nói: “Vết thương trên người người như thế nào rồi?”

Ta vẫn làm bộ tươi cười, nói: “Hoàng Thượng, hôm nay đã là Trung thu, người nói xem, trăng đêm nay tròn hay khuyết?”

Hắn đậm đậm cười, nói: “Nhiên nhi, chốc nữa bồi Trẫm tắm, người thấy thế nào?”

Ta cười giả tạo, nói: “Hoàng Thượng, tối nay có tiệc đúng không? Nghe nói còn có cả ca hát a? Tô Nhiên thật mong sớm đến lúc đó quá.”

Hắn nhẹ cười, nói: “Nhiên nhi, lúc tắm, lột hóa trang trên mặt người, Trẫm sẽ tự tẩy cho người được không?”

Hai người chúng ta vẫn tiếp tục nói chuyện theo kiểu ông nói gà bà nói vịt như vậy cho đến lúc lâu sau.

Hoàng Thượng cười dài, vẻ mặt vui thích, nói: “Nhiên nhi, tối nay, người liền bồi Trẫm tại Phụng điện được chứ?”

...

...

Phụng điện là nơi nào ta? Đào đảo mắt, ta nghĩ nghĩ. Nếu như biết đó là nơi nào, chắc ta đã không còn cười nổi.

Phụng điện... kia... kia không phải chính là nơi... nơi tắm cung của Hoàng thượng sao...

Thật là khóc không ra nước mắt mà. Ta đã thua, đã thất bại trong cuộc ‘trò chuyện’ này rồi a. Ta có chút thống khổ nói: “Hoàng Thượng, gần đây, Thiên Hương công tử suốt ngày nói với ta rằng hắn rất cô đơn a!” Ta cố nhấn mạnh hai chữ ‘cô đơn’ lên.

Hoàng Thượng vẫn giữ nguyên nụ cười hết mực ôn hòa trên khuôn mặt, nói: “Gần đây, Thiên Hương cũng rất hay nói với Trẫm rằng Tô Nhiên người còn cô đơn hơn a.”

Ta ngây ngốc một hồi, thật không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy nữa.

Thiên Hương nói ta cô đơn? Vì cái gì? Hoàng Thượng làm hạnh ta để lấy lòng Thiên Hương?

... A! Nếu Hoàng Thượng sủng hạnh ta thì ba năm sau ta sao được ra khỏi cửa cung đây.

Nhưng nếu xét theo một khía cạnh nào đó, Thiên Hương cũng không phải có ý xấu gì.

Ta nhìn Hoàng Thượng ‘hề hề’ cười.

Hoàng Thượng bước một bước lại gần ta, ta lại hai bước lui ra xa.

Bất chợt, Hoàng Thượng cước bộ nhanh hơn, ta hoảng sợ chỉ biết túm chặt cái chăn đang quanh hông nên liền bị Hoàng Thượng ôm vào lòng.

Hắn đem ta đặt trên giường, nhếch mép cười khẩy, nói: “Người trước tiên mặc tạm một chiếc áo vào rồi bồi Trẫm dùng tiệc (bữa sáng).”

Không hiểu vì sao, ta cứ thế mà gật đầu, cứ thế mà nhìn Hoàng Thượng đến phát ngốc.

Thấy vậy, Hoàng Thượng tươi cười nói: “Nhiên nhi, không phải người muốn Trẫm giúp người thay y phục chứ?”

Ta vội vàng đẩy hắn ra, thân thủ nhìn xung quanh một hồi thì thấy trên đầu giường đã được xếp một bộ bạch y.

Màu trắng, tiêu biểu cho sự thuần khiết? Nếu là năm năm trước, ắt hẳn đây sẽ là màu ưa thích của ta, nhưng giờ đây, ta sao có thể xứng đáng với cái thuần khiết này.

Hoàng Thượng thích ta, bất quá cũng chỉ là thích khuôn mặt này.

Để người ta yêu thích cái dung mạo vốn không phải của mình thì có gì đáng mừng.

Trào phúng cười một cái, ta không ngần ngại xốc chăn lên, từ tốn mặc xiêm y.

Hắn cũng không sợ con người rơi khỏi tròng mắt, cứ đứng một bên nhìn ta không chớp mắt.

Mặc xong xiêm y, lúc này lại có một cung nữ mang tới một chậu nước đặt trong phòng.

Ta lấy nước sơ tẩy một lượt rồi mới ngồi trước gương.

Ta định đặc ngồi trước gương bắt tay vào trang điểm. Đầu tiên ta bắt tay vào vẽ một đôi mày màu xanh. Vẽ xong, Hoàng Thượng liền nói: “Lau.”

Ta liếc mắt trừng người kia một cái, lại tiếp tục thoa phấn.

Hoàng Thượng nói: “Người còn tiếp tục thoa phấn nữa, ta tin rằng tầng phấn kia sẽ sớm rụng ra một mảng ngay.”

Ta hung tợn nhìn Hoàng Thượng rồi lại quay về với công việc còn dở dang. Ta lại thoa thêm một tầng phấn hồng ở hai bên má, lúc sau lại tô một lớp son.

Ấn, tài hóa trang của ta thật cao siêu, khuôn mặt xấu xí như vậy mà trong chốc lát đã trở nên ‘xinh đẹp’ nhường này.

Vừa lòng gật đầu. Vì Tiểu Lý Tử không có ở đây nên ta phải tự mình buộc tóc.

Nhìn lại những đồ trên bàn, ta cũng không biết chỗ này là của ai mà sao trang sức lại nhiều như vậy.

Ta dùng một chiếc trâm ngọc cố định một tầng tóc phía sau rồi lại tiếp tục cắm thêm vài ba cái trâm khác lên đầu.

Ta vừa mới cắm một cái trâm lên thì Hoàng Thượng không nói không rằng đem sổ trâm vừa rồi ta kỳ công mới gắn lên rút sạch xuống đất.

Ta coi như cái gì cũng không hay cái gì cũng không biết, tiếp tục gắn cây trâm đang cầm lên đầu. Hoàng Thượng lần thứ hai thẳng tay ném xuống đất.

Hành động này cứ lặp đi lặp lại, chẳng mấy chốc, một bàn trâm cài đã di dời hết xuống mặt đất.

Hai mắt dầm lệ lưng trông, ta nhìn Hoàng Thượng nói: “Người muốn gì?”

Hoàng Thượng nói: “Người trông rất chói mắt.”

Ta nói: “Nhưng ta thích.”

Hoàng Thượng thân nhiên nói: “Người nếu còn tiếp tục, ta liền đem khuôn mặt này của người rửa sạch. Còn về phần số trang sức kia, nếu người thích, ta liền ban cho người.” Hắn còn cố gắng tăng thêm âm lượng cho chữ ‘sạch’ kia.

Ta đem hai tay đưa lên ấn mạnh vào đầu, lại day day hai huyệt thái dương. . .

Ấn, hần là Hoàng Thượng, ta phải nhẫn, phải nhẫn. . . Hay ta cứ một trào bóp chết hần đi. . .

Ta vỗ nhẹ lên trán thăm nhủ, hần là Hoàng Thượng, không thể giết, nếu không thiên hạ đại loạn mất. . .

Nhưng thiên hạ thì có liên quan gì đến ta? Vẫn là một trào bóp chết hần đi.

Ta hung tợn quay ngoắt sang nhìn Hoàng Thượng.

Trên mặt hần vẫn giữ nụ cười như trước, hần nói: “Phượng Hoàng kiểm pháp đúng không? Loại kiểm pháp này quả nhiên học không hề đơn giản, Trẫm đã phải mất không ít thời gian để luyện đến tầng thứ bảy này.”

Ta có thể đánh lại hần không?

Không nói không rằng, ta quay đầu lại lấy một dải dây màu trắng vô cùng đơn giản đem tóc buộc lại. Sau lại nghiêng đầu nhìn Hoàng Thượng.

Hần vừa lòng gật đầu.

Ta mở miệng hỏi: “Có đai lưng không?”

“Đai lưng?”

“Loại nạm vàng khảm ngọc, kết hợp với xiêm y và khuôn mặt ta trông sẽ đẹp hơn.”

“Người có thể chọn cách tẩy trang.”

Hít hít mũi, lòng ta ảm ức mà bước ra khỏi phòng.

Sau ta mới biết được, thì ra cái phòng mà ta vừa đi ra chính là phòng ngủ của cái nơi gọi là Phượng điện. Đây cũng chính là nơi các phi tần tiến tới thị tẩm.

Bởi vì Hoàng Thượng rất ưa sạch sẽ nên không bao giờ cho phép các quý phi ngủ trên long sàng của hần.

Với ta mà nói thì Hoàng Thượng chính là lười dọn dẹp với keo kiệt mà thôi. Nhưng cũng phải thôi, trên đời này ai chẳng muốn có một chỗ riêng tư của chính mình cơ chứ.

Ra khỏi sương phòng, ta phải đi qua tất cả là chín khúc quanh hành lang.

Nha hoàn đi trước dẫn ta đi tới một căn phòng thoạt nhìn trong rất trắng lẹ.

Bên trong, thức ăn tựa như đã bày hết lên bàn. Tất cả đều là cao lương mỹ vị cả.

Hoàng Thượng tại chỗ chủ vị, còn ta ngồi bên cạnh hắn.

Hoàng Thượng say sưa nói chuyện như chưa bao giờ được nói vậy.

Bất cứ câu nào ta không muốn nghe, y như rằng, hắn sẽ nói câu đó.

Như là, đêm nay, khi yến tiệc kết thúc, hắn sẽ đem ta ‘rửa sạch’ từ đầu đến cuối.

Hoặc là, sau này nếu muốn xuất cung thì cũng phải được phép của hắn.

Còn nữa, hắn bảo ta một khi đã nhập cung rồi thì không nên quan hệ với người khác một cách bất chính.

... Nay, cái gọi là người khác chính là chỉ Thiên Hương hay... Khuyên Vương?

Ta cũng chỉ âm ừ lên tiếng cho qua.

Dùng qua bữa sáng, Hoàng Thượng bảo ta đi cùng hắn tới ngự thư phòng.

Ta lắc đầu, nói: “Ta muốn gặp Thiên Hương công tử, hắn hôm qua chắc rất hoảng sợ a.”

Khóe môi kéo lên, Hoàng Thượng nói: “Người không phải còn hoảng sợ hơn Thiên Hương sao!”

Ta gượng cười một tiếng, hướng Hoàng Thượng hành lễ cáo lui. Chân trước chân sau đã chạy mất dạng khỏi Phụng điện.

Đi tới Thiên Hương lâu, ta nhờ thái giám vào thông báo một tiếng.

Rất nhanh sau đó, ta liền nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Hương. Hắn nước mắt nước mũi giàn giụa nhào vào trong ngực ta.

Vuốt nhẹ đầu hắn, ta hỏi: “Trông ngươi kìa, khóc đến nổi hai mắt sưng húp lên như quả hạch đào rồi, đừng khóc nữa.”

Thiên Hương nghẹn lời, nói: “Ta, ta nghĩ ngươi, ngươi chết...”

Cái miệng con quạ. Ta nghiêm mặt vỗ một cái sau gáy Thiên Hương rồi cùng hắn bước vào Thiên Hương lâu.

Ngồi vào ghế chủ vị, ta hỏi: “Hôm qua, lúc ta ngủ đi, là ai đã xuất hiện?”

“Hoàng Thượng.” Thiên Hương nói.

“Như vậy, chính Hoàng Thượng là người đã ra tay cứu ngươi?”

Thiên Hương gật đầu khẳng định nói: “Là Hoàng Thượng.”

Một kiếm liên đâm qua đầu thích khách chính là chuẩn, ngoan, lợi... võ công thâm hậu, tâm ngoan thủ lạt...

Người này, tốt nhất là ít dây vào thì hơn.

Ta bắt chéo hai chân, hé mắt nhìn Thiên Hương nói: “Ngươi nói với Hoàng Thượng rằng ta ‘rất’ cô đơn?” Ta cố tăng âm vào chữ ‘rất’ kia.

Thân thể Thiên Hương khẽ run lên, sau mới ủy khuất nói: “Ta, ta sợ ngươi sau ba năm sẽ rời cung...”

“Ngươi không phải cũng muốn rời cung sao?” Ta hỏi ngược lại.

Thiên Hương bất ngờ một chút, lắc lắc đầu, rồi lại gật gật đầu, mày hơi chau lại nhưng không nói thêm gì.

Ta nói: “Về sau, ngươi làm bất cứ việc gì cũng nên tôn trọng ý kiến của ta một chút, nếu không đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Thiên Hương lại bắt đầu quang quác, quang quác ngồi khóc.

Trùng hắn một cái, ta dẫn hắn tới phòng bếp.

Thiên Hương chán ghét nhìn nơi đầy khói dầu này.

Ta nói: “Ồ quê ta, cứ đến Trung thu, mọi người sẽ ăn một loại bánh gọi là bánh Trung thu. Ta muốn nhờ Khuyên Vương thay ta chuyển tới chỗ mẫu thân ta mấy cái.”

Thiên Hương ngoan ngoãn gật đầu.

Mim cười, ta nói: “Ngươi làm cùng ta.”

Thiên Hương bĩu bĩu miệng song vẫn gật đầu đồng ý.

Nguyên liệu gồm gạo nếp, đường trắng, sữa, đỗ xanh, hạt sen, lòng đỏ trứng, hạt dưa...

Nguyên liệu dễ kiếm, mà cách thực hiện cũng đơn giản, chỉ cần không làm méo khi nặn thành bánh là được.

Mất nửa ngày, chúng ta làm được tổng cộng hai mươi hai cái bánh.

Trên khuôn mặt trắng trẻo, nhỏ nhắn của Thiên Hương không biết từ khi nào mà đã dính một vết đen, nhưng nhìn trông thật đáng yêu.

Cười một tiếng, ta lấy ra năm cái bánh cho Thiên Hương.

Thiên Hương vui mừng ra mặt.

Ta dự định sẽ tặng Lạc Hoàn cùng Mộc Linh mỗi người ba cái, còn lại mười một cái sẽ chia cho Khuynh Vương ba cái, mẫu thân năm cái, còn ba cái ta để lại tự thưởng cho bản thân.

Ta cùng Thiên Hương trở về Thiên Hương lâu.

Thiên Hương một tay bê phần bánh của hấn, một tay lại nhặt một chiếc bánh vừa đi vừa ăn không thèm giữ hình tượng, đã vậy ánh mắt còn cứ nhìn chăm chăm vào số bánh ta đang cầm.

Ta trừng mắt liếc đũa nhỏ này một cái, hấn liền biết điều ngoan ngoãn cúi đầu nhưng mắt lại cứ liếc nhìn số bánh trung thu trong tay ta lý nhí nói: “Của ta.”

Ta lại phát hiện ra, Thiên Hương này thật không biết nghĩ đến ai, y chang một tiểu hài tử, không biết thế nào là ăn trông nồi ngồi trông hướng cả.

Ngao ngán thở hắt ra, ta nói: “Về sau, nếu ngươi còn muốn ăn, ta sẽ làm cho.”

Ngay tức thì, mặt mũi Thiên Hương sáng rực lên, ánh mắt mở to long lanh, cái miệng tươi cười chói mắt.

Phân chia, gói gém số bánh kia, ta cùng Thiên Hương đi chia cho bọn Mộc Linh.

Bốn người gặp nhau liền kéo nhau ra chơi mạt chược. Mới chơi được hai ván thì có thái giám đến thông báo Khuynh Vương đến tìm.

Ta lập tức cầm hai phần bánh tức tốc chạy ra. Thấy vậy, Thiên Hương vội vã kéo áo ta lại, về mặt ủy khuất nhìn ta.

Ta vỗ đầu Thiên Hương an ủi: “Ta sẽ quay lại ngay.”

Thiên Hương lòng không cam nhưng vẫn buông tay ra.

Đi ra ngoài Phong viện, ta nhìn thấy Khuynh Vương trên tay đã cầm sẵn một vò rượu.

Ta đưa bánh cho Khuynh Vương, trong lòng cảm thấy rất hưng phấn, nhưng xem chừng không nên uống thì hơn.

Khuynh Vương bỗng lên tiếng: “Nghe nói, Hoàng Thượng vừa mới tới Thiên Hương lâu tìm Thiên hương chiêu nghi.”

Ta “A” lên.

Khuynh Vương lại nói tiếp: “Có thể hiện tại đã tới Mặc các.”

Lời vừa nói ra, ta cảm thấy được dường như Hoàng Thượng đang ở ngay sau ta, chuẩn bị đem ta đi ‘rửa sạch’ cũng nên...

Xát xát đám lông gà lông vịt vừa mới nổi lên, ta vẫn cùng Khuynh Vương tới lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Cứ mấy ngụm rượu lại cắn miếng bánh.

Khuynh Vương nói rằng mấy cái bánh ta làm thoát nhìn trông thì xấu xí nhưng ăn vào lại cảm thấy rất ngon.

Khe khẽ cười, ta có phần đắc ý nói: “Nó được gọi là bánh Trung thu, tượng trưng cho sự đoàn viên.”

Khuynh Vương có vẻ hơi bất ngờ một chút, khoe miệng bất giác cong lên, hần nói: “Hay hôm nay ta dẫn ngươi đi gặp mẫu thân của ngươi?”

Ta lắc lắc đầu.

Hiện giờ, Hoàng Thượng không muốn ta ra khỏi cung chút nào. Nếu ta cứ liều mình xuất cung e rằng không những bản thân gặp rắc rối mà mẫu thân cũng không tránh khỏi vạ lây.

Lắc lắc đầu, ta tiếp tục uống rượu.

Khuynh Vương giữ lấy cổ tay ta nói: “Ngươi đừng uống nhiều, đến lúc đó thật là...”

Là cái gì? Sao hần lại dừng giữa chừng vậy chứ?

Hần sờ sờ đầu ta, lại nắm chặt tay ta đi ra khỏi lãnh cung.

Dưới ánh sáng vàng óng của mặt trời, dưới những con gió nhẹ vút qua, cỏ dại bên đường đều héo rũ.

Hần dừng bước chân, hai tay đặt trên vai ta bức ta phải nhìn thẳng vào hần.

Hần nói: “Nhiên nhi, ngươi có biết ngọc bội của ta mà bị ngươi trộm đi có ý nghĩa như thế nào không?”

Ngẩn người, ta chậm rãi lắc đầu.

“Ngọc bội kia khắp thiên hạ cũng chỉ có hai cái. Một cái là của Hoàng huynh, một cái là của ta. Năm đó, khi mẫu thân sinh ra chúng ta, người đã tìm một người chế tác giỏi nhất làm ra hai miếng ngọc bội này. Cái đó... cũng chính là... di vật của người.” Khuynh Vương nhẹ giọng nói.

Ta có phần hơi bàng hoàng nhìn hần.

Trong bỗng chốc, ta cảm thấy miếng ngọc bội bên hông giờ đây sao lại nóng thế.

Ta theo bản năng tháo miếng ngọc bội đang treo bên hông ta đặt vào tay Khuynh Vương.

Ta nói: “Ta thực không nghĩ đến thứ này lại quan trọng đến vậy.”

Hần sững sờ nhìn ngọc bội trong tay, trong mắt chỉ tràn ngập sự nhu hòa.

Hần nói: “Ngày ấy, ngươi lấy đi miếng ngọc bội này, ta đối với ngươi cực kỳ căm ghét. Bất quá khi đó phía trước ngươi là tên nhị sư huynh kia, phía sau lại là sư phụ của ngươi, nên ta phải đành chịu.”

Ta cúi gục đầu xuống, không dám nhìn Khuynh Vương nữa.

Hần vỗ nhẹ lên đầu ta, lại nói: “Nhưng đến lúc chúng ta chia tay ở quán trọ kia, ta thực cảm thấy ngươi rất đặc biệt... cho đến tận lúc phát hiện trên ngươi đã mất túi tiền.”

Ta như vậy không phải là bụng dạ hẹp hòi chứ? Khuynh Vương, ta cam đoan, lần sau nếu có lúc ta trộm đồ của ngươi, ta sẽ cố chừa lại cho ngươi chút bạc vụn a.

Hần nói: “Kỳ thật, ta đã nghĩ rằng, từ lúc ngươi lấy đi ngọc bội kia đã chứng minh rằng chúng ta sẽ mãi gắn bó không thể tách rời.”

Ta ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt hần.

Không thể tách rời? Cái mảnh ngọc bội này sao lại mang một ý nghĩa như vậy chứ? Đầu óc ta hiện giờ như đang nhảy loạn lên. Ta thật không biết nên nói gì lúc này nữa.

Hần cầm lấy tay ta, đặt miếng ngọc bội trở lại.

Ta có thể cảm nhận rõ ràng lòng bàn tay như đang hơ trên lửa. Thứ này không thể lấy, không thể giữ.

Nhưng nhìn biểu hiện trên mặt Khuynh Vương một mực ôn nhu, lòng ta muốn cự tuyệt cũng không đành.

Ta nhú mày, có phần khó xử nhìn hắn.

Hắn nhẹ nhàng niết niết hai má ta, khuôn mặt hắn dần dần tiến lại gần hơn.

Ta nhắm chặt hai mắt lại.

Môi hắn dừng lại trên môi ta, nhẹ nhàng từ từ mút vào.

Đầu lưỡi hắn bắt đầu vuron ra dò xét địa hình. Ban đầu là liếm láp cánh môi, sau lại đi sâu vào rà soát từng chiếc răng.

Ta gât gao cắn chặt hàm răng lại, kiên quyết không cho hắn tiến nhập sâu hơn nữa.

Bên tai ta nghe thấy tiếng thờ dài của hắn. Sau đó hắn giải thoát cho đôi môi của ta, dần dần di chuyển đến vành tai.

Có chút ngứa ngứa, tê dại, còn có cả chút hoảng sợ.

Hắn nhẹ nhàng cắn mút tai ta, rồi lại mau chóng lui xuống cổ.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy trên cổ thật đau. Ta vội vàng đẩy hắn ra. Ta trừng mắt nhìn Khuynh Vương, lại thấy trên môi hắn có dính vết máu.

Tay phải ta đặt trên cổ, trong đầu nghĩ lại sự việc vừa rồi xảy ra.

Khuynh Vương đã cắn ta một miếng, cắn này không phải cắn bình thường a, là cắn đến mức chảy máu đó.

Ta nhe răng trợn mắt nhìn hắn.

Hắn lại vẫn cứ cười dịu dàng như không có việc gì.

Ta tức quá, đập hắn một cước, bỏ của chạy lấy người luôn.

Trên đường quay về Phong viên, ta loáng thoáng nghe thấy các cung nữ đang xôn xao bàn tán.

“Hiện nay thị vệ tuần tra đi thật nhiều nha.”

“Ấn bởi vì Hoàng Thượng đang tìm người mà.”

“Tìm người? Tìm ai vậy?”

“Tô Nhiên công tử ở Phong viên.”

“A? Người đó là ai vậy? Ta chưa từng nghe qua a.”

“Ta cũng không biết. Nghe nói, hôm Thiên Hương chiều nghi bị hành thích, Tô Nhiên công tử đã ra tay cứu chiều nghi. Hoàng Thượng biết chuyện liền có thêm cảm tình. Nghe nói tối qua Tô Nhiên công tử còn ở lại Phụng điện cả đêm nữa cơ.”

“... Nhưng ta vẫn không hiểu, vì sao Hoàng Thượng lại đích thân đi tìm Tô Nhiên công tử?”

“Ban thưởng? Hay nói chuyện? Ta thật cũng không rõ nữa. Hôm nay, Hoàng Thượng đã tới cả Thiên Hương lâu, lại qua Mặc các, đi tìm cả ngự hoa viên nhưng mà vẫn không tìm được Tô Nhiên công tử kia a.”

“Hoàng Thượng cho dù tính tình trầm ổn đến đâu, ta nghĩ chắc cũng sắp phát nổ rồi.”

“Đúng vậy, cho nên mới phái nhiều người đi tìm vậy chứ.”

...

...

Lòng ta bỗng chốc nhảy lên không yên, ta phải nhanh chóng lén lút trở về Phong viên thôi.

Từ xa, đã nhìn thấy thị vệ đứng chắn trước cổng, ta đành phải dùng Thủy thượng phi bay lên cây, nhảy qua tường đi vào.

Vào được Phong viên, ta cẩn thận nhìn trước ngó sau, âm thầm trở về Mặc các.

Vừa bước vào tới cửa, ta đã thấy Tiểu Lý Tử quỳ trên sàn, mặt mũi thì tái nhợt.

Tiểu Lý Tử vừa thấy ta vội hỏi: “Công tử, người đã đi đâu vậy? Hoàng Thượng tựa như xối tung cả Phong viên lên mà cũng không tìm thấy công tử a.”

Ta nói: “Ta đi mao xỉ.”

“Hoàng Thượng đã mệnh Tiểu Lý Tử đến đó tìm rồi.”

Ta thật không còn chỗ nào để nói nữa mà.

Hít hít mũi, ta bước tới trước mặt Tiểu Lý Tử nói: “Quý làm gì? Đứng lên.”

Tiểu Lý Tử lắc đầu nói: “Tiểu nhân thân là người hầu của công tử, nhưng lại không theo hầu bên cạnh công tử, thậm chí ngay cả đến việc công tử đi đâu cũng không biết. Tiểu nhân không thực hiện đúng bốn phận của mình nên Hoàng Thượng phạt tiểu nhân quỳ hai ngày hai đêm.”

Ta nheo mắt nhìn đứa nhỏ này, không nói được câu gì.

Tiểu Lý Tử luôn rất tốt với ta. Ngày trước cũng chỉ mình đứa nhỏ này dám đứng ra đi theo ta, nguyện ý là người hầu thân cận bên ta.

Hôm nay ta đã đi đâu, gặp ai, Tiểu Lý Tử đều biết, nhưng đứa nhỏ này lại đối với ta rất chân thành, một lòng giúp ta che giấu Hoàng Thượng.

Ta hít sâu một hơi, hai tay muốn nâng hán dầy thì lại nghe thấy mấy tiếng rên rỉ rất nhỏ từ miệng hán, mà trên trán hán cũng dầy một tầng mồ hôi.

Ta ngừng động tác, lạnh giọng hỏi: “Hán đã làm gì người?”

Tiểu Lý Tử giương đôi mắt đã phấp phồng lên nhìn ta, hững hờ nói: “Phạt đánh hai mươi đại bản.”

“Vậy người còn quý!?” Ta cất cao thanh âm hỏi.

Tiểu Lý Tử cúi thấp đầu khiến ta không thể nhìn rõ biểu hiện lúc bấy giờ trên mặt hán, sau đó mới lý nhí nói: “Đây chính là vận mệnh của nô tài.”

Chỉ với một chữ ‘mệnh’ kia mà khiến cho bao kẻ đắc ý, song cũng bao người thống khổ.

Ta nói: “Đứng lên đi, nơi này là Mặc các, sẽ không ai biết cả đâu.”

Tiểu Lý Tử ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt ta.

Trên trán đứa nhỏ này từng giọt từng giọt mồ hôi từ từ lăn xuống, nhỏ giọng nói: “Trước đây thì đúng là không ai giám thị, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, tình hình đã khác rồi. Bây giờ tốt nhất là không nên làm ra việc gì để trách rước lấy họa thì hơn a.”

Hoàng cung, ta như thế nào lại đi đâm đầu vào cái nơi nước sôi lửa bỏng, cái nơi mà người lừa ta gạt vậy?

Ta ngồi xuống ghế, vẫn bảo trì sự im lặng mà ngồi cạnh Tiểu Lý Tử.

Quả nhiên như lời Tiểu Lý Tử, nơi này đã bị người giám sát.

Ta trở về Mặc các chưa đến một khắc mà bên ngoài đã vang lên giọng nói the thé của vị công công nào đó.

“Hoàng Thượng giá lâm!!!!”

Ta đang suy nghĩ, nên giả chết ngồi trong này hay cứ đi ra tiếp giá thì hơn?

Ta suy nghĩ ước chừng một giây, liền cứ thế xông thẳng vào trong Mặc các, nghiêng nhiên ngồi đường hoàng trên ghế. Rồi lại tiếp tục đắn đo, giờ này có nên chạy ra không.

Hoàng Thượng đi đến bên cạnh ta, nhìn ta mỉm cười nói: “Đang nghĩ gì vậy?”

Ta chậm chậm đứng dậy, hướng Hoàng Thượng cúi người hành lễ.

Hán một tay ôm lấy thắt lưng của ta bình thân ngồi xuống ghế, thuận thế kéo ta ngồi lên chân hán luôn.

Hán nói: “Nhiên nhi, Trẫm thật muốn biết, hôm nay người đã đi đâu vậy?”

“Đầu tiên là ở Phụng điện, rồi chạy đi Thiên Hương lâu, rồi quay về Mặc các, lúc sau lại đi ra ngự hoa viên.”

Hoàng Thượng mỉm cười, nói: “Trẫm đã phái người đi tìm những nơi đó sao không thấy người?”

“Chẳng qua là không hợp thời thôi, lúc Người phái người đi đến Thiên Hương lâu, ta đã đi đến Mặc các, lúc bọn họ tìm tới Mặc các thì ta đã ở Ngự hoa viên, chờ được bọn họ tới Ngự hoa viên thì ta đã quay lại Mặc các rồi.”

“Như vậy, nếu Trầm nói cho người hay, mấy nơi này Trầm đều phải người trông coi cả thì sao? Nhiên nhi, không được nói dối, nói cho Trầm, người đã đi nơi nào, đã gặp ai?”

Trên cổ, chỗ bị Khuynh Vương cắn ban nãy bỗng nhức đau.

May mắn chỗ đấy là ở phía sau nên được tóc phủ kín.

Ta nhú mày, không dám nói gì, cố gắng khống chế tay không vươn ra sờ vết cắn kia.

Mặt mày hần loan loan, hơi thở nhẹ nhàng phả vào tai ta, môi hần kề sát vào nhẹ nhàng nói: “Nhiên nhi, người sợ cái gì?”

Ta ra về đêm tỉnh nói: “Sợ? Vì sao phải sợ? Chẳng lẽ được Hoàng Thượng ôm mà ta phải sợ sao?” Ngữ khí của ta có chút cứng ngắc.

Hần nhẹ cười, hướng lại gần hơn mà ngậm lấy vành tai của ta.

Cả thân ta cứng đờ, cố gắng kiềm chế tay mình muốn đẩy người này ra tức khắc.

Hần lại nói: “Nhiên nhi, Trầm hỏi lại một lần nữa, người đi gặp ai?”

Gặp ai thì là sao chứ? Sao người lại lộ ra biểu hiện này? Ân, trước kia khi ta còn đi học ở thời đại của mình ta cũng từng gặp qua biểu cảm này rồi.

Lúc trước, ngồi cùng bàn với ta là một bạn nữ sinh nhìn trông rất xinh đẹp, đáng yêu tựa một đóa hoa vậy. Và ta quyết định theo đuổi bạn ấy. Vì thế mà ta đã hẹn bạn ấy đi chơi vào một ngày chủ nhật.

Ta chờ bạn ấy trước cổng khu vui chơi giải trí bốn tiếng liền, thẳng từ lúc mặt trời sắp lên đỉnh đầu đến tận đầu giờ chiều. Lúc đó, bạn ấy mới chịu xuất hiện.

Ta tỏ ra rất phong độ, nhìn bạn ấy tươi cười chào hỏi.

Bạn ấy cũng cười lại với ta tựa hồ như không hề thấy có lỗi khi mình đến muộn vậy.

Lòng ta có chút buồn bực song vẫn tỏ ra bình thường, liền mua cho bạn ấy một lon nước lạnh để bạn hạ nhiệt. Sau đó, ta điềm nhiên hỏi vu vơ một câu: “Sao đến trễ vậy?” Ta thề, lúc đó về mặt ta tuyệt đối không hề cau có.

Thật không nghĩ đến, lời ta nói còn chưa dứt mà bạn ấy đã bắt đầu gào khóc ầm ĩ.

Bạn ấy nói: “Tớ chẳng lẽ không phải trang điểm sao? Tớ đã hẹn với bạn là chắc chắn sẽ đến rồi thì bạn chờ một chút không được sao? Bạn là người không có tính kiên nhẫn sao? Hai chúng ta lần đầu tiên hẹn nhau đi chơi mà đã thành cái dạng này thì sau này sẽ như thế nào đây?”

Ta phải chờ bạn ấy suốt bốn tiếng đồng hồ, kết cục là phải đi mua tặng bạn ấy mấy bộ quần áo, lại mời bạn ấy đi ăn ở KFC, còn phải nói đến n lần lời ‘xin lỗi’.

Bạn ấy rốt cục cũng vui trở lại.

Sau này ta cũng có hẹn bạn ấy đi chơi vài lần nữa. Bình thường, những lúc bạn ấy làm sai chuyện gì mà ta chỉ vô tình nhắc lại thì cả buổi đó ta sẽ phải tốn rất nhiều công sức để giải thích cho bạn ấy hiểu.

Lúc ban đầu, ta luôn cảm thấy con gái rất đáng yêu, thật khác xa hoàn toàn với những gì mà mấy đứa bạn ta nói, rằng con gái dữ như cọp mẹ. Nhưng qua trải nghiệm đó, ta dám khẳng định rằng, một khi con gái mà tức giận đảm bảo lúc đó họ không phải là người nữa.

Ta híp mắt, trong mắt không có một tia hảo ý nào mà nhìn Hoàng Thượng.

Nói như thế nào thì ta hiện tại cũng là người của hần. Ta có thể hay không bắt chước bạn kia nổi giận?

Hoàng Thượng vẫn mỉm cười, nói: “Nhiên nhi, người lại nghĩ ra ý định xấu xa gì nữa đây?”

Ta nháy mắt mấy cái, cảm thấy cái cụm từ ‘ý định xấu xa’ kia như châm ngòi nổ trong đầu ta.

Ta nháy ra khỏi chân hần, nói: “Ý định xấu xa, ý định xấu xa gì chứ? Người nghĩ ta là loại người gì cơ chứ? Há? Người nghĩ ta là ai chứ? Người nghĩ ta tâm địa ma quỷ mà luôn đưa ra cái gọi là ý định xấu xa kia sao? Người như thế nào lại nói ta như vậy chứ? Nói sao thì ta cũng là người của người, không phải sao? Người thật quá đáng!” Ta ai oán nhìn hần.

Hoàng Thượng nhất thời sùng sốt, đôi môi hơi hé mở nhưng cũng không nói được gì.

Ta lại tiếp tục nói: “Người, người như vậy là không tin tưởng ta sao? Người như thế nào lại cho rằng ta lại hồng hạnh vượt rào? Người vì có gì thường xuyên hỏi những nơi ta đi? Chẳng lẽ, ta nhập cung chính là để cho người ta phải giám thị, là để cho Hoàng Thượng phải ngờ vực sao? Một khi đã như vậy, Người liền trực tiếp đuổi ta ra khỏi cung không phải hơn sao? Người nếu là không có khái niệm cho nam sùng rồi cung thì có thể gán cho ta bất cứ một tội danh nào đó, ân, tỷ như dụ dỗ mỹ nam, bại hoại phong tục, không tuân theo quy định trong cung, sau đó đưa tới thiên lao, tùy ý thẩm vấn tra

khảo, rồi chém đầu không hay hơn sao? Người như thế nào lại vô duyên vô cớ đi gây sự với với ta? A? A a? A a a?”

Hoàng Thượng nhíu mày nhìn ta, cũng không hề có ý định phản bác.

Sau một lúc lâu, hần hướng ta vẫy tay, nói: “Nhiên nhi, lại đây.”

Ta vẫn là đi đến chỗ hần.

Hần một lần nữa lại kéo ta ngồi lên đùi hần.

Ta cố gắng duy trì nét giận dữ trên mặt.

Hần nhẹ nhàng mà xoa mặt ta, lại vuốt nhẹ tóc ta, lại kéo từng lọn tóc một, chỉ thiếu nước vạch hần tóc ra để nhìn thấy vết tích trên cổ ta thôi.

Ta hoảng sợ, tay phải theo phản xạ vuron lên đẩy tay hần ra, hướng thẳng tới vết cắn sau cổ kia.

Trong mắt Hoàng Thượng bỗng lóe sáng lên, nháy mắt liền điểm huyết ta, một tay nhấc tay ta ra. Thôi rồi, hần đã nhìn thấy vết cắn kia.

Ánh mắt hần bỗng chốc trở nên u ám.

Ta biết, ta xong đời rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: Lazy Linh, Kumiko

Hoàng Thượng dùng ánh mắt thâm trầm nhìn về phía ta.

Ta cố gắng áp chế tâm lý để không được bật khóc.

Hoàng Thượng cười lạnh, vẫn là giải huyết cho ta, rồi vỗ nhẹ lên chân ta.

Ta cẩn thận rời khỏi chân hần, rồi lui lại về phía sau một bước.

Hần nói: “Tô Nhiên, ngươi có thể giải thích xem, ngươi là cùng với ai qua lại?”

Ta lại từng bước lui về phía sau, không dám mở miệng nói câu nào.

Hoàng Thượng ngồi trên ghế bất chéo hai chân, nói: “Ngươi vừa mới nói đó chính là tội gì nhỉ? Ân, bại hoại phong tục, không tuân theo quy định trong cung, phải đưa vào thiên lao tùy ý xử trảm đúng không?”

Chân ta không hiểu sao cứ thế đi giật lùi, ta biết mình đây chính là tự đào hố chôn chính mình mà...

Hoàng Thượng lại nói: “Trẫm cho rằng, chủ ý ngươi đưa ra quả không tồi, bất qua...” Hoàng Thượng dừng lại một chút.

Ta lại càng thối lui về phía sau.

Hần cười một cái, lại nói tiếp: “Bất quá, Trẫm vẫn cảm thấy như vậy thật quá tiện nghi cho ngươi. Ngươi thấy đúng chứ?”

“...” Ta đưa tay tay lên sờ sờ cổ, trong đầu trăm vạn thứ cứ xoay vòng vòng, không thể kiếm được lý do nào hoàn hảo để biện minh cho việc kia.

Hoàng Thượng đứng lên, đi bước một tới chỗ ta.

Ta theo bản năng lui về phía sau, kết quả đụng ngay vào bức tường.

Trong lúc đó, tay phải hần phóng tới trên cổ ta, một mực bảo toàn sự im lặng mà chăm chú nhìn ta.

Ta quyết định, vì bảo trụ thanh danh của mình, vẫn là đem tên Khuynh Vương khai ra.

Ta hít hít mũi, nghiêm mặt nói: “Là Khuynh Vương. Cái kia, vết cắn trên cổ ta là do Khuynh Vương, hần, hần, hần cùng ta nhất thời xảy ra tranh chấp, hần phát điên lên, liền cắn ta...” Càng nói thanh âm của ta càng nhỏ dần.

Hoàng Thượng vẫn duy trì sự bình tĩnh tựa như sự bình lặng trước mỗi cơn bão mà nói: “Vết cắn này, sao lại có thể ở vị trí này?”

Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ cổ mình.

Ta nói: “Ai biết hần cảm tình con cháu, nghĩ cắn là cắn được ngay, huống chi là hần còn cố tình nữa.”

Hoàng Thượng hỏi: “Thế người có cắn lại không?”

Ta sùng sốt một chút, lặng lẽ nhìn Hoàng Thượng.

Sau một lúc, ta mới nói: “Ta nào dám nha? Ta là bị hần áp bách nha, ta là bị hần ức hiếp nha, ta lại không thể đánh lại người ta, ta không quyền không thể, ta, ta, ta...” Hai mắt rung rung nhìn Hoàng Thượng.

Hần trầm mặc.

Thật lâu sau, hần hạ xuống một nụ hôn trên môi ta, rồi kéo ta ra khỏi Mặc các.

Hần mang ta tới Phụng điện nhưng không phải phòng ngủ mà lại đi dọc theo mấy hành lang đi vòng ra sau hoa viên, rồi vào một tòa lầu vũ.

Vào trong phòng, ta phát hiện nơi đây có ôn tuyền.

Hần trực tiếp đẩy mạnh ta xuống.

May là ta đã từng học bơi nên không dễ chết đuối được.

Hần trừng mắt liếc ta một cái, từ từ thoát y, chậm chậm bước xuống ôn tuyền.

Ta nghĩ thấy, nếu mình mà cứ tung tăng bơi ở đây kiểu gì cũng xảy ra một số chuyện không nên có. Tốt nhất là cứ cách xa người này ra.

Lúc sau ta liền phát giác ra một điều, hần bơi rất giỏi.

Rất nhanh, hần liền túm được áo ta, kéo ta tới chỗ nước nông.

Nơi này, nước chỉ tới thắt lưng của ta nên có thể đứng thẳng được.

Ta lấy ánh mắt phòng bị nhìn hần.

Hoàng Thượng cũng chỉ thờ ơ nhìn qua, nói: “Yên tâm, trước khi đem người rửa sạch, ta sẽ không động đến người.” Nói xong, hần liền vốc một ít nước lên, hướng mặt ta mà chà xát.

Sau một lúc, xiêm y của ta lại bị hần giải khai.

Ta thấy hần đây há chẳng phải là tâm hoài bất quy (có thể hiểu là ‘nói một đằng, làm một nẻo’) sao? Thấy vậy ta liền giãy giụa kháng cự.

Lực đạo trên tay hần càng mạnh hơn, cứ thế đem mặt ta ra ngấu nghiến lau.

Ta bắt đầu gào khóc, kêu trời kêu đất, nói năng lộn xộn: “Đau, đau, đau... người buông tay, buông tay, buông tay...”

Sau một lúc thấy không có kết quả gì, ta đành mặc hần, không kêu ca nữa.

Ta thay đổi chiến lược, chuyển sang lờm hần, đồng thời cũng không giãy giụa nữa.

Hai mắt ta híp lại, hung dữ nhìn hần.

Hần nói: “Lớp dịch dung trên mặt người thật lợi hại, làm đến như vậy rồi mà không có chuyển biến gì.”

... Người vừa rồi là nói tới cái gì? Trước khi rửa sạch sẽ không đụng đến ta.

Kia, vậy những động tác vừa rồi của người là muốn gì? Muốn đem ta ‘rửa sạch’ sau đó... người, người muốn làm gì ta...

Ta vội vàng liếc chết vùng khỏi hai tay hần, lại bơi cách xa hần ra thật xa.

Dưới con mắt nham hiểm của hần, ta ở xa xa chậm chạp tẩy tẩy cọ cọ. Thấy vậy, hần không khỏi nhú mày, đành phải lên bờ.

Ngay sau khi hấn vỗ nhẹ hai tay liền có một cung nữ trên tay còn bê một cái khay tiến vào phòng.

Đặt khay lên bàn, nàng lấy ra một tấm khăn khô lau người cho Hoàng Thượng. Lau xong lại nhẹ nhàng đến thuận thực giúp Hoàng Thượng mặc xiêm y.

Hoàng Thượng nhìn ta nói: “Nhiên nhi, lên đi.”

Ta nhìn hấn nói: “Ta chưa rửa xong.”

“Người đang tính rửa sạch để trầm hương dụng sao?”

Phần uất nuốt cục tức xuống, ta đành phải bò lên trên bờ.

Hoàng Thượng liền ra hiệu cho cung nữ kia lau người cho ta.

Ta cảm thấy vị cung nữ này thật lão luyện. Không nói đến ta làm gì, mà chính là Hoàng Thượng, hấn lóa thể ngay trước mặt nàng mà nàng không hề biến sắc, động tác trên tay một mực thành thạo, chuẩn xác, mềm mòng ngay từ lau người đến việc mặc tiết khổ, mặc y phục...

Mặc xong xiêm y, nàng để ta ngồi xuống ghế lại tiếp tục lau khô tóc cho ta.

Trong phòng có chút tối tối, có thể là trời cũng muộn rồi.

Hoàng Thượng đi đến cửa sổ, hai tay đẩy nhẹ lên cánh cửa, nhẹ giọng nói: “Yến tiệc Trung thu hôm nay chuẩn bị tốt chưa?”

“Tốt ạ, Hoàng Thượng.” Cung nữ nhẹ nhàng đáp lại.

Rất mong manh, ta còn nghe thấy nàng thờ hất ra.

Hoàng Thượng xoay người nhìn về phía ta nói: “Xem ra, thật không có biện pháp đem người rửa sạch rồi.”

Giọng nói của Hoàng Thượng rất bé. Nếu ta không phải người luyện võ, nhĩ lực tốt thì chắc chắn ta sẽ không nghe rõ được.

Không lâu sau, tóc ta cũng đã khô. Hoàng Thượng lại mang ta tới thiên phòng.

Hoàng Thượng mệnh cung nữ đổi cho ta một bộ xiêm y màu trắng.

Nhưng khi mặc lên rồi, hấn đứng một bên nhìn lại không khỏi nhủ mảy liền sai cung nữ đổi lại thành một bộ xiêm y màu đỏ.

Trang phục có thể tạo nên khí thái của mỗi người. Năm năm trước, ta tự nhận màu trắng kia rất hợp với ta, nhưng năm năm sau không phải cái màu thuần khiết đó không hợp với ta mà là ta không còn xứng với nó nữa.

Dưới ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ta của Hoàng Thượng, ta đành phải nhọc lòng trang điểm sao cho thật đẹp.

Tài hóa trang quả nhiên cao siêu, khuôn mặt tầm thường kia trong chốc lát đã trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Hóa trang xong, ta tiếp tục chuyển sang sửa soạn lại tóc.

Cung nữ khéo léo buộc chặt tóc lại.

Ta lại đưa một đám trâm cài trước mặt nàng. Nàng có cầm lấy nhưng ánh mắt lại dừng lại chờ ý kiến của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng gật đầu, nói: “Nếu Nhiên nhi đã thích thì cứ cài cho hấn đi.”

Hoàng Thượng từ lúc nào mà trở nên hào phóng vậy ta?

Khôe môi hơi cong lên, ta nhìn Hoàng Thượng nói: “Thứ này có đi mà không có về đâu đấy.” Một khi đã ở trên người ta rồi thì đừng mong chờ ta trả lại cho người.

Hoàng Thượng khẽ cười ngầm đồng ý.

Một lát sau ta mới để ý, cái người chói lòa, màu sắc trong gương kia không phải là ta, mà là...

Một cây hoa hồng chính hiệu.

Thứ ta đang mặc chính là những cánh hoa đỏ thắm, thứ ta đeo trên đầu chính xác là nhụy hoa vàng rực tỏa sáng long lanh câu dẫn chú ý của mọi người. Còn thân thể ta... chính xác tuyệt đối... chính là... chính là thân cây.

Cũng có thể còn hơn cả thế nữa.

Buổi tối nay, ta coi như một mình một kiêu đi, quý dị không phải người.

Tối đến trời đã chuyển lạnh nên bữa tiệc được tổ chức trong Tử Kim điện.

Hoàng Thượng từng bước khoan thai đi phía trước, dẫn đầu đám người bọn ta tiến nhập vào cung.

Trong nháy mắt, cả cung điện vang lên “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”.

Hoàng Thượng chỉ nói độc một câu “Bình thân” lạnh nhạt đến không nghe ra được tâm tình gì.

Ở phía sau, ta chỉ bước từng bước nhỏ để mong kéo khoảng cách càng xa càng tốt.

Trái nhìn, phải nhìn, chung quanh đều nhìn.

Tầm thăm đồ chạy dọc đường đi, các trang sức thuộc loại kỳ trân dị bảo, những bức thư cổ, các mỹ nhân... đều không thiếu.

Nơi này thật hoa lệ, nhìn từ đằng xa cũng biết nơi này rất xa xỉ. Nếu sau này ta có trở thành cường đạo, có lẽ ta sẽ cần quét một lượt nơi đây.

Vị trí của Hoàng Thượng quả nhiên là chỗ cao nhất. Tầm mắt bao quát cả cung điện này, ta chợt nhìn thấy bên cạnh Mộc Linh còn trống, liền thần nhiên mà đi đến đấy.

Tiến lại gần, ta cùng Mộc Linh chào hỏi hai ba câu rồi ngồi xuống ghế.

Hoàng Thượng quay đầu lại, lãnh thanh nói: “Nhiên nhi, lại đây.”

Lời Hoàng Thượng vừa nói ra làm cho cả phòng dường như không thể im lặng hơn nữa.

Hoàng Thượng vẫn một mực nhìn thẳng vào ta.

Đi đứng phải cho ra dáng, đương nhiên ta cũng không ngoại lệ. Chính là, tại một nơi đầy rẫy mỹ nữ nhan sắc tuyệt trần, ta thật sự rất ái ngại a.

Còn trong mắt những công thần ra về hào hoa phong nhã thì ta chính là một sự lố bịch.

Ta nhìn bao quát mọi người, sau cùng ánh mắt dừng lại trên người Hoàng Thượng.

Ở bên cạnh mặt trời, cho dù ta là một cái cây bình thường cũng sẽ được hưởng chút hào quang.

Hoàng Thượng hơi nhíu mày nói: “Tô Nhiên, đừng để Trẫm nói lần thứ hai.”

Này thì cả tên cả họ đều được nêu ra rồi.

Hai mắt rung rung ta nhìn Mộc Linh, có phần ai oán, không cam tâm đi tới chỗ Hoàng Thượng.

Không để hai mắt nhàn rồi, vừa đi ta vừa ngó tình hình xung quanh.

Ân, các đại thần dường như bị kinh động. Bọn họ đều tròn mắt nhìn ta. Còn có cả một đám nữ nhân miệng đều há ra đủ để nuốt vừa một quả trứng cút.

Ta thầm nói, các người nếu giết mình một thì ta phải giết mình mười.

Tròng mắt các người tựa rơi ra thì mắt ta đã rơi ra trước rồi. Miệng các người có thể nuốt được một quả trứng cút thì ta ngay cả trứng phượng hoàng đều đã nuốt được, đến giờ còn chưa kịp tiêu hóa.

Ta thể nào tiêu hóa được dưới ánh mắt thâm trầm thế kia của Hoàng Thượng.

Thấy ta đang đi tới, Hoàng Thượng gạt đầu vừa ý rồi ngồi lên chỗ chủ vị cao cao tại thượng trên kia.

Nơi đó có đặt hai chiếc bàn.

Bồi hai bên Hoàng Thượng là hai tiểu mỹ nhân, một người trong đó chính là Thiên Hương.

Những chỗ ngồi thấp hơn phía dưới kín ngập các mỹ nhân. Còn thấp hơn nữa chính là chỗ của những bá quan đại thần.

Thế Hoàng Thượng gọi ta đến thì muốn ta ngồi chỗ nào?

Ta dùng cước bộ, chau mày nhìn Hoàng Thượng như muốn hỏi: Người dự định để ta ngồi chỗ nào?... Người chắc không phải muốn ta đứng nguyên cả buổi chứ?

Hắn hướng ta vẫy tay.

Ta bước tiếp tới những bậc thang kia, trong mắt tràn đầy phòng bị.

Nếu hẳn thực cho ta đứng một chỗ thì ta thật không còn mặt mũi nào đi gặp mẹ mẹ rồi. Vì không muốn phải đứng bồi bên người hẳn cả buổi tiệc, ta quyết định chọn một chỗ ngồi tạm xuống.

Hắn thấy ta chuẩn bị ngồi xuống liền nheo mắt lại nhìn ta, lấy nhãn thần như muốn nói cho ta biết: Có phải ngươi muốn Trẫm sai người áp tải ngươi tới đây không?

... Ta cảm thấy bản thân quả nhiên rất lợi hại, cứ nhiên mới chỉ nhìn nhãn tình mà đã đoán được ý rồi.

Ta vội vàng gạt bỏ ý định ngồi xuống kia mà rảo chân bước tới chỗ Hoàng Thượng.

Hắn vẫy vẫy tay ý bảo ta mau đến chỗ hắn.

Hắn chắc không phải bắt ta đứng hầu hạ hắn dùng bữa thật chứ?

... Nơi này biết có biết bao cung nữ, thái giám vậy chắc không đến lượt ta đâu, và lại nơi đây còn có bao nhiêu mỹ nữ cũng như đại thần trong triều nữa chứ?

Ta buồn thảm lê từng bước trên bậc thang, vừa đi vừa luyện ‘Nhân thân thần công’, hy vọng một ngày nào đó ta có thể dùng ánh mắt mình giết chết tên kia.

Rốt cuộc, ta cũng đi đến trước mặt hắn.

Hắn cầm lấy cổ tay ta, nhẹ dùng chút lực kéo ta ngã vào người hắn.

Chờ ta ý thức được tình huống thì ta đã ngồi trọn trên chân hắn rồi.

Ta có phần kinh hoàng nhìn hắn.

Này, trước mặt bao nhiêu người... hắn, hắn sao có thể...

Nếu là Thiên Hương thì thế nhân sẽ không dị nghị, nhưng đây lại là ta, một thân ‘hoa hồng’ kỳ dị, đại khái cũng sẽ bị cho là hồ ly mê hoặc chủ tử của bọn họ đi.

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc ta, nói: “Nhiên nhi, ngươi muốn ăn gì?”

Ta “A... a?” một lúc, sau mới nói muốn dùng một ít điểm tâm.

Nhưng Hoàng Thượng lại không có cho ta dùng điểm tâm mà lại mệnh cung nữ rót một chén rượu.

Cung nữ tay cầm bình rượu từ từ rót vào chén ngọc.

Hoàng Thượng nâng chén rượu lên, khóe môi cong lên tựa hồ rất thích thú.

Lắc nhẹ chén rượu, thứ chất lỏng theo đó mà gợn lên từng chút óng ả. Hắn nhắm nháp một ngụm rồi lại đưa chén đó cho ta.

... Là ý gì chứ?

Hắn nói: “Nhiên nhi không phải là muốn uống chứ?”

... Chính là chén đó ngươi mới dùng qua mà. Ừ thì đó không phải trọng điểm, mà trọng điểm ở đây là... ta muốn dùng điểm tâm, ta đói.

Ta cẩn thận nhìn những ánh mắt như hồ rình mồi đang túc trực trên người ta.

Ta nhẹ giọng nói nhỏ bên tai Hoàng Thượng: “Nhưng nhờ ta uống rượu rồi làm loạn thì sao?”

Hắn khẽ cười thành tiếng, nói: “Không sao, tối nay tùy ngươi làm loạn.”

“... Nhưng, nhờ ta làm gì đắc tội với Ngươi thì sao?”

“Trẫm sẽ miễn ngươi vô tội.” Hắn nói.

Ta gật đầu nói: “Được rồi, ta uống.” (Ngu rồi em ơi!!)

Ta nhìn chén ngọc trong tay một lúc, quyết định xoay xoay lại chén, né chỗ Hoàng Thượng vừa uống để tránh cho việc gián tiếp hôn môi. Ta nhấp một ngụm nhỏ.

Ân, là rượu trái cây, hương thơm dịu nhẹ, vị ngọt ngọt dễ uống, rượu ngon.

Nhấp một ngụm lại muốn có ngụm thứ hai. Ngụm thứ ba ta dốc ngược cả chén luôn. Ta bắt đầu nghiện!

Đầu tiên là chỉ nhấp một ngụm, nhưng lúc sau một ngụm lại một ngụm. Uống xong, ta giờ chén lên trước mặt cung nữ, khát khao nhìn nàng.

Hoàng Thượng gật đầu ra hiệu cho cung nữ thì nàng mới rót rượu cho ta.

Ta mới chuẩn bị đưa chén lên miệng thì bị Hoàng Thượng cướp chén ngọc luôn.

Ta nhe răng trừng mắt nhìn hấn, ấy vậy mà hấn vẫn thản nhiên ngửa cổ uống cạn.

Ta có chút tức giận.

Sau đó, ta cũng không hiểu hấn lên con gì... mà tự nhiên áp lên môi ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Ta choáng váng một hồi.

Ngay sau đó, ta cảm thấy có một dòng chất lỏng ngọt ngọt tiến vào trong miệng ta.

Là vị của rượu trái cây kia. Uống từ trong miệng hấn kẻ ra cũng rất ngon.

Uống hết rượu, ta mới đẩy hấn ra. Ta nhanh tay chớp lấy cái chén bạch ngọc trong tay Hoàng Thượng, giương lên trước mặt cung nữ lần nữa, hai mắt hữu thần sáng ngời nhìn nàng.

Vị cung nữ kia lại chăm cho ta thêm một chén.

Lúc này đây, hai tay ta giữ khư khư lấy chén rượu, hai mắt không ngừng đề phòng Hoàng Thượng, cẩn thận uống từng ngụm, cho đến khi uống cạn.

Bên tai bỗng truyền đến tiếng cười nhàn nhạt của Hoàng Thượng.

Giữa điện là mấy mỹ nữ đang đang đưa uốn éo thân mình theo từng nhịp điệu của nhạc công.

Bên tai, Hoàng Thượng lại ní non: “Nhiên nhi, có nguyện vì Trẫm mà múa một khúc không?”

Ta lắc đầu nói: “Không muốn.” Nói xong, ta lại tiếp tục đưa chén rỗng đến trước mặt cung nữ.

Ta vô cùng khoái hoạt mà uống hết chén này đến chén khác.

Đêm Trung thu thật náo nhiệt.

Bữa tiệc vừa bắt đầu thì đã có người tiến đến kính rượu Hoàng Thượng. Đầu tiên, không ai khác chính là Khuynh Vương.

Biết được Hoàng Thượng có ý định lấy chén rượu trong tay mình, ta lập tức đem chén ngọc giữ chặt trong tay không để hấn đoạt được.

Ta đề phòng nhìn hấn.

Hấn nói: “Nhiên nhi, ngoan nào.”

Ta lưu luyến nhìn chén ngọc trong tay mà đắn đo.

Hoàng Thượng vỗ vỗ đầu ta nói: “Nhiên nhi, loại rượu này trong hầm còn khoảng hai mươi vò nữa. Nếu ngươi thích, Trẫm sẽ cho ngươi hết, nhưng ngươi phải ngoan.”

Chỉ có hai mươi vò? Mỗi ngày một vò thì chưa đầy một tháng sẽ hết.

Ta nói: “Ta... ta giúp ngươi uống được không?” Tuy rằng ngươi không phải nữ nhân, nhưng ta có thể ngoại lệ vì ngươi mà chén rượu.

Hoàng Thượng hơi bất ngờ, nhìn Khuynh Vương nói: “Nhiên nhi, nếu ngươi thật muốn chén rượu giúp Trẫm thì cũng không phải không thể.”

Hai mắt rực sáng, ta nhìn Hoàng Thượng.

Hai mắt Hoàng Thượng vẫn hướng trên người Khuynh Vương nhưng lại ghé sát vào tai ta nhẹ giọng nói: “Tặng cho Trẫm... một cái hôn.”

Ta như chết lặng tại chỗ, tự vấn lại bản thân....

Có mỗi một chén rượu, không nên.

Ta nguyện đem chiếc cốc bạch ngọc mà từ nãy đến giờ vẫn nắm chắc trong tay cho Hoàng Thượng.

Người đầu tiên kính rượu Hoàng Thượng chính là Khuynh Vương, sau đó liền từ từ là các đại thần xếp hàng kính rượu... Nhìn bằng kia người, mỗi người một chén, mấy vò rượu cũng không đủ.

Ta nghiêng đầu nhìn Hoàng Thượng, lại phát hiện thấy mặt hấn không hề có chút dị sắc nào. Người cứ đến kính rượu nườm nượp, hấn cứ ngửa cổ uống cạn.

Hấn tựa hồ không phải uống rượu mà như là uống nước lã.

Trong lòng tràn ngập sự tiếc nuối pha lẫn chua xót, ta nhìn Hoàng Thượng uống cạn từng chén.

Hấn hướng mặt tới gần ta, mùi rượu thơm quyến rũ quanh quẩn trước mũi ta cứ như mời chào, dụ dỗ ta nhắm thử.

Hấn nói: “Nhiên nhi, có chịu hiến thân không?”

Ta rất lý trí nói: “Không phải chỉ có mấy vò rượu thôi sao? Ta đây không cần.”

Hấn bỗng nở một nụ cười. Nụ cười đó trái ngược hoàn toàn với vẻ dịu dàng bên ngoài, nó khiến ta có cảm giác bất an, toàn thân chợt ứa mồ hôi lạnh.

Cứ như mỗi lời hấn nói sẽ làm cho mặt đất nứt ra, và cứ thế, ta sẽ rơi thẳng xuống địa ngục.

Hấn nói khẽ: “Như vậy đi, Trẫm sẽ lệnh cho cung nữ mang hết rượu quý trong hầm ra thiết đãi các khanh gia.”

Người ta bắt giác run lên.

Con người, đúng là chết vì ăn a~.

Ngay lúc ánh mắt Hoàng Thượng chuyển hướng tới chỗ cung nữ, ta vội vàng vòng hai tay quanh cổ hấn, nhanh chóng hôn lên má hấn một cái.

Hoàng Thượng khẽ cười, nói: “Nhiên nhi, ngươi muốn đòi cái này lấy hai mươi vò rượu sao?”

Ta lạnh lùng trừng hấn.

Hấn nói: “Ngươi hấn là hiểu rõ ý của Trẫm là gì chứ.”

Trong lòng hậm hực, ta rướn người lên, dán lên môi hấn mà trong lòng vẫn tự nhủ: chỉ hôn môi, không tiến vào.

Đương lúc ta chạm đến môi hấn, ta để ý thấy cả điện dường như lặng thinh không một tiếng động.

Trong cái mông yên lặng đến lạnh người kia, Thiên Hương thất thểu nói: “Hoàng... Hoàng... Hoàng Thượng bị... bị... bị Tô Nhiên cưỡng... cưỡng...?”

Sau một lúc, Từ Kim điện rốt cuộc cũng quay về với vẻ náo nhiệt đúng nghĩa của một buổi tiệc.

Âm nhạc tiếp tục ngân lên, vũ công không dám chậm trễ nhịp điệu, mọi người lại tiếp tục nói chuyện rôm rả.

Cũng bởi vì nhĩ lực tốt, nên ta có thể nghe rõ nội dung câu chuyện của bọn họ.

“Phong thượng thư, thời tiết hôm nay thật tốt.” Ta không hiểu, vì cái gì trong một buổi yến tiệc náo nhiệt như thế này lại đàm luận về thời tiết chứ?

“Đúng vậy, trăng hôm nay thật tròn.”...Hôm nay không phải Trung thu sao? Trăng tất nhiên phải tròn rồi.

“Uống rượu, uống rượu.”

“Lam đại nhân, ngài không thể thắng được tửu lượng của ta đâu, hay tối nay chúng ta phẩm trà đi.”

“Được, phẩm trà, phẩm trà.” Giọng nói của vị đại nhân kia rất bình tĩnh.

“Trương đại nhân, thời tiết hôm nay hình như lạnh hơn hôm qua thì phải.”

“Đúng vậy, nên khi xuất môn đại nhân nhớ mang thêm xiêm y.”

.....

.....

Tán chuyện chính là việc gì cũng có thể nói đến sao?

Đương nhiên, bọn họ nói gì cũng không quan hệ đến ta, quan trọng nhất hiện giờ chính là... răng ta rất đau, thật muốn xoa xoa nó mà.

Ta muốn lùi về sau, không nghĩ tới Hoàng Thượng lại ghì chặt tay sau gáy ta, không cho ta lách ra.

Hoàng Thượng nhếch mép cười, mím chặt lấy cánh môi của ta khẽ khẽ nói: “Nhắm mắt.”

Hóa ra khi hôn môi cũng có thể nói được nha.

Ta hé miệng nói: “Người cứ giữ chặt đầu ta ép sát vào người khiến răng ta rất đau, ta phải kiểm tra xem nó có vấn đề gì không chứ.” Răng cửa mà bị rụng thì mất mặt lắm đó.

Ta khóc không ra nước mắt mà.

Hoàng Thượng không để ta có cơ hội kiểm tra mà đầu lưỡi hắn đã nhân cơ hội ta mở miệng liền luồn vào trong, thẳng một đường đi vào khoảng không trong miệng ta.

Đầu lưỡi hắn bắt đầu rà soát, đếm xem ta có hơn hắn được cái răng nào không.

Ta cảm thấy, răng của ta như bị hắn gặm vậy. Ta ai oán nhìn hắn.

Này này, người đừng cạp rụng răng ta chứ.

Ta hơi híp mắt lại, trong đầu nghĩ muốn cắn lưỡi hắn một cái để hắn buông tha cho ta, nhưng lại sợ chẳng may ra tay quá nặng nên không dám hành động.

Hoàng Thượng tựa hồ biết ta đang lo cho mấy cái răng cửa, vì vậy hắn chỉ chuyên tâm mà vờn quanh bộ răng của ta mà thôi.

Bên tai, ta lại nghe thấy Thiên Hương nói nhỏ một câu: “Tô Nhiên vừa hôn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng liền mất hồn luôn, muốn dứt cũng không dứt được, phải làm sao bây giờ...”

Thật mất mặt.

Ta quyết định: phải cắn lưỡi hắn thôi.

Hai mắt Hoàng Thượng nhất thời trở nên thâm trầm.

Ta chột dạ mà ngừng cắn hắn.

Rốt cuộc, đầu lưỡi hắn cũng rút trở về, nhưng ngay sau đó, hắn liền cắn môi ta một cái.

Ta đã đau răng muốn hét lên, giờ lại còn bị hắn cắn môi.

Vị mặn mặn lan tỏa tới vị giác của ta, ta biết mình đã bị hắn cắn đến chảy máu. Ta tức giận nhìn hắn.

Hắn không có để ý đến ta, lại chỉ chăm chú mà nhắm nháp vị máu mặn mặn kia.

Ta hít hít mũi. Thật bất công quá!

Sau đó, hắn cũng buông tha cho ta. Hắn vừa xoa xoa đầu ta vừa nói: “Nhiên nhi phải ngoan nha.” Nói xong, hắn đem chén rượu đặt vào tay ta.

Ta bất giác đưa tay sờ thử răng cửa... vẫn còn nha. Hình như có lung lay nhưng vẫn còn may là chưa rụng...

Ta hướng Hoàng Thượng trừng mắt, ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Hoàng Thượng vỗ vỗ tay, lệnh cung nữ vào hầm rượu lấy thêm mấy loại rượu khác. Ta nghe thấy hình như là rượu được tiến cống, chắc là sẽ ngon hơn đây. Nhưng chỉ sợ độ cồn cũng cao hơn, như vậy ta sẽ không thể một hơi cạn sạch được.

Rất nhanh sau đó, vị cung nữ kia đã quay lại với một bầu rượu. Nàng còn đặt thêm một chiếc chén bạch ngọc khác lên bàn rồi rót đầy cho Hoàng Thượng.

Sau đó, nàng đi tới những bàn khác để rót rượu cho các vị đại công thần.

Nâng chén, Hoàng Thượng chỉ uống một ngụm nhỏ.

Nghe nói, đây chính là loại rượu đặc biệt mà nước láng giềng tiến cống hàng năm, rượu Trầm Hương hai mươi năm tuổi. Chỉ với hương thơm phảng phất vờn quanh chén rượu cũng đủ làm cho người ta như say như túy rồi.

Ta ngáy dại nhìn chén rượu trong tay Hoàng Thượng, nháy mắt mấy cái, thiết tha nói: “Ta cũng muốn uống.”

Hắn nói: “Người đã uống nhiều rồi, còn uống nữa sẽ say đó.”

“Nhưng mà ta vẫn còn muốn uống.” Ta nói.

“Nhờ say thật thì sao?”

“Ta say rồi sẽ rất ngoan, vô cùng ngoan.” Ta khẳng định.

Nghe vậy, mặt mày Hoàng Thượng tươi tỉnh hơn hẳn, trong mắt còn thoáng qua một tia há hê, nói: “Vậy người uống đi.”

“Ta không khách khí nha.” Khẽ cười, ta cẩn thận lấy chén rượu trong tay Hoàng Thượng, lại liếc trộm hắn một cái.

Ngoài ý cười ra, trong mắt hắn dường như không còn gì khác.

Đem chén rượu kề bên môi, tản ngát quanh chóp mũi là mùi rượu thơm nồng nàn, say mê.

Uống một ngụm, dòng chất lỏng mang theo vị ngọt lạnh lạnh lan tỏa nơi đầu lưỡi rồi dần dần ngấm vào cuống họng là vị cay xè.

Chỉ với một ngụm nhỏ như vậy, ta biết chắc lần này ta sẽ trở thành một tửu quỷ nổi danh cả chốn kinh thành, nhưng tửu quỷ đó lại chỉ là một nam sùng của hoàng đế, cả ngày chỉ sống trong mộng lung, mơ màng như người say rượu.

Ta ngửa đầu một hơi uống cạn. Xong, ta lại mong ngóng mà nhìn Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng xoa nhẹ đầu ta, nói: “Nhiên nhi, cứ bình tĩnh mà uống, sẽ không ai tranh với người.” Nói xong, Hoàng Thượng lại lệnh cho cung nữ châm tiếp rượu cho ta.

Mặt mũi tươi tỉnh, ta ngoan ngoãn lên tiếng: “Được”.

Hoàng Thượng hiền hòa nhìn ta uống từng ngụm rượu. Ngay khi ánh mắt nhu hòa đó rời đi, ta lập tức ngửa cổ một hơi uống cạn, rồi mau chóng giơ chén không ra trước mặt cung nữ.

Nàng ta cũng có phần giật mình vì hành động của ta, song vẫn rất nhanh tiếp tục châm rượu.

Ta lập tức đưa chén đến bên miệng. Ngay tại thời điểm đó, Hoàng Thượng lại liếc mắt nhìn ta, ta tức khắc ngừng lại động tác dự định mà chỉ uống một ít dư vị của rượu. Ánh mắt của hắn vừa dời đi ta lập tức dốc ngược chén lên.

Sau đó, ta liền bị Hoàng Thượng cốc cho một cái.

Ta chớp chớp mắt mấy cái, vẻ mặt đáng thương, vô tội mà nói: “Ta uống rất chậm rồi mà, chẳng qua còn một giọt cuối cùng, vì không muốn lãng phí nên ta mới dốc ngược chén lên thôi, ta tuyệt đối không có như người nghĩ đâu.”

“....” Hoàng Thượng trầm mặc một chút, sau đó mới nói: “Ừ, Nhiên nhi rất ngoan, nhớ rõ là nên uống chậm một chút.”

Ta khẽ cười, từ tốn nhâm nhi từng ngụm rượu một dưới con mắt của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng chợt thần nhiên nói: “Vốn muốn ‘lệnh’ Nhiên nhi múa cho Trầm xem, bất quá, nếu Nhiên nhi đã say thì thôi vậy, người sớm về nghỉ ngơi đi.”

Ta lắc đầu, nói: “Ta không có say.”

“Nhiên nhi, người say, ngoan, uống nốt chén này rồi mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“....Được rồi.” Ta rầu rĩ lên tiếng.

Lúc này, Khuynh Vương lại tiến tới muốn nói chuyện với Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng vỗ nhẹ chân ta. Ta đành phải ngoan ngoãn nhảy xuống.

Hoàng Thượng bảo ta ngồi đây chờ hấn, hấn sẽ mau chóng quay lại.

Ta gật đầu, nói một tiếng được.

Hoàng Thượng vừa cùng Khuynh Vương đi ra ngoài, ta liền đem chén rượu trên bàn uống cạn, tung tẩy chạy tới giữa điện, hắng giọng rồi nói: “Ta muốn múa!”

Trong nháy mắt, cả yến hội chìm trong yên lặng.

Lúc sau, Thiên Hương nói hấn muốn là người đệm nhạc cho ta.

Những vũ công đang múa liền lùi sang hai bên, nhường lại cả khoảng trống cho một mình ta.

Tiếng đàn vang lên, không phải âm thanh của đàn tranh.

Du dương, cao quý, cổ điển. Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy bài này.

Xiêm y màu đỏ được gia công rất cầu kỳ khiến nó trông vô cùng hoa lệ cộng thêm chút yêu mị. Hoa lệ, yêu mị cùng cao quý, ta cảm thấy chúng thật khác biệt.

Nhưng ta thiết nghĩ, một khi mình đã đẹp rồi thì muốn trở nên cao quý xem chừng không khó mấy.

Vươn tay lên không, ổng tay áo nương theo động tác đó mà phất lên tựa như một cánh bướm đỏ thắm dập dòn trong gió mùa thu. Thân thể một nhịp lại một nhịp chuyển động, bước chân thì cực kỳ điêu nghệ.

Trong lúc ta múa, ngoài tiếng xiêm y phất phất cùng nhịp chân hòa với tiếng đàn êm tai ra thì không còn một tiếng động nào khác.

Tiếng đàn tinh tế vẫn vang lên, nhưng người ta lại không theo điều khiển của bản thân mà té ngã nằm dài trên mặt đất.

.....Hả, người nọ đã nói cái gì nhỉ?

Không cho ta múa, không cho ta uống rượu, bắt ta đi ngủ, muốn ta ngoan ngoãn ngồi một chỗ chờ hấn.

Hít hít mũi, ta từ từ đứng dậy, lấy cả bình rượu trong tay cung nữ, dùng khinh công chạy thẳng ra ngoài.

Trước khi đi xa, ta còn nghe thấy ai nói ta múa rất đẹp, điệu múa đó quả thật độc nhất vô nhị.

Ta cầm bầu rượu nhảy lên nóc nhà, ý vào Thủy Thượng phi mà nhảy đi khắp nơi, đông dừng chân một chút, tây nghỉ chân một tẹo, cuối cùng ta tới Thiên Hương lâu. Nằm vắt chân trên mái nhà tận hưởng hương vị của mỹ tửu.

Không lâu sau, rượu trong bình không còn lấy một giọt.

Từ trên mái nhà ta nhảy xuống, bên đường tình cờ bắt gặp một cung nữ, ta liền sấn lại bảo nàng mang ta tới hầm rượu.

Ban đầu, nàng ta còn e ngại không chịu dẫn ta đi, nhưng lúc sau ta nói là Hoàng Thượng đã đồng ý, còn tặng nàng một cái vòng tay làm quà gấp mặt.

Ấy thế mà trên mặt cung nữ kia vẫn không tránh khỏi hồ nghi.

Ta liền đem đám người Thiên Hương lẫn Khuynh Vương báo danh một lượt. Nàng nhìn ta một hồi ngập ngừng nói: “Công tử chính là... Tô công tử?”

...Cung nữ này ta chưa từng gặp qua lần nào, thế mà nàng lại biết tên ta, như vậy chẳng phải ta rất nổi tiếng sao. Ta gật gật đầu nói: “Đúng, là ta.”

Lúc này, nàng mới chịu mang ta tới hầm rượu.

Ta hiếu kỳ hỏi: “Sao người biết ta là Tô Nhiên?”

Nàng hồn nhiên nói: “Tô công tử nổi tiếng hoa lệ, mặc kim mang ngân, trên người vô số trang sức, ở trong cung cũng chỉ có một người... một người duy nhất... như vậy.”

Ta biết nàng đang khó xử, liền thay nàng nói: “Phô trương.”

Cung nữ vội ho khan một tiếng nói: “Khụ, cái kia..... ý nô tỳ nói là lộng lẫy, trừ Tô Nhiên công tử ra thì không có người thứ hai.”

Kỳ thật, ta hiểu ý nàng nói ta ở trong cung vì không có tư sắc như mọi người nên mới phô trương, khoe khoang tài của như vậy... Xuất thân từ một gia đình giàu có lại hay khoe của thì ngoài Tô Nhiên ta ra vốn không có người thứ hai.

Ta chợt cười một tiếng.

Đi một chặng, ta cũng đã tới hầm rượu.

Dọc theo từng bậc thang, ta từng bước đi xuống. Ta có thể nghe rõ từng bước chân vang vọng cả nơi đây.

Dưới này, có hơn một nghìn loại rượu khác nhau. Nào là Nữ Nhi Hồng, Trúc Diệp Thanh, rượu nho, rượu hoa quả... đủ các thể loại. Nhưng trong tay ta chỉ có duy nhất một cái bình mà thôi.

Ta hướng cung nữ phát tay ý bảo nàng có thể lui ra. Nàng ta đi rồi, chỉ còn mình ta cùng với hầm rượu rộng lớn này...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Ta vớ đại một vò rượu gần nhất, mở toang nắp ra. Mùi thơm mê ly theo đó mà chạy thẳng tới mũi ta nhảy múa, ngứa đầu, ta uống một ngụm, rồi vút luôn...

“Choang!” Tiếng bình rượu va chạm với mặt đất vỡ vụn.

Ta lại lấy một vò khác, xé tan miếng vải đậy, ngứa đầu uống. Ừm, hương thơm vị ngọt, thật khiến người ta hào hứng. “Ưc ưc” ta uống thêm ngụm nữa. Tay buông lỏng, trong hầm rượu lại vang lên tiếng đổ vỡ thứ hai.

Cứ như vậy, ta dạo quanh cả hầm rượu, cầm lấy một bình, mở nắp, uống ưc, ném xuống đất. Chẳng mấy chốc, trên mặt đất đã lênh láng nước. Lúc này ta mới nhớ tới mục đích vào đây là tìm rượu của ta.

Mò mẫm một hồi, ta cũng tìm thấy rượu Trầm Hương hai mươi năm đáng yêu kia. Ta rất cao hứng a!

Bỗng, cắt ngang giây phút sung sướng của ta lại là một tiếng thét chói tai.

Nghiêng đầu nhìn nhìn, ta thấy có một cung nữ tay cầm đèn lồng đang chết sững ở cửa hầm rượu.

Ô, đây không phải là cung nữ theo hầu Hoàng Thượng sao?

Ta nhìn nàng mỉm cười. Ấy thế mà nàng lăn quay ra hôn mê bất tỉnh luôn.

Ta cũng không quan tâm nhiều, tay ôm bình rượu bước ra ngoài chạy về nóc nhà của Thiên Hương lâu uống rượu thưởng trăng.

Vừa nằm rung chân vừa uống rượu.

Không xa phía trước, ta nhìn thấy có cấm vệ quân đang lùng sục thứ gì đó.

Nghe bọn họ nói hình như là đi bắt trộm, bắt tầu tặc (kẻ trộm rượu) thì phải.

Ngáp một cái, ta lẩm bầm trong miệng: “Không biết kẻ nào không hiểu chuyện vậy? Tối trung thu không ở nhà với gia đình lại chạy đến hoàng cung trộm rượu làm gì cơ chứ.”

Nói xong, ta chợt nghe thấy âm thanh như ở dưới địa ngục vang vọng lên.

Hắn nói: “Nhiên nhi, xuống đây.”

Tiêu hóa lại âm thanh đó, ta phát hiện, chủ nhân của giọng nói đó không ai khác chính là Hoàng Thượng. Hắn đang đứng dưới Thiên Hương lâu, trên người vẫn tắn mặc cái màu vàng hoàng sắc kia, bất quá dưới ánh trăng sáng, màu đó trở nên rất nhu hòa.

Màu vàng, quả nhiên làm cho người ta cảm thấy ấm áp hơn.

Hắn lại nói: “Tô Nhiên, đừng để Trầm nói lần nữa.”

Nháy mắt mấy cái, ta thò đầu ra gật gật nói: “Được, ta xuống ngay đây.”

Ta lập tức nhảy xuống.

Có điều, Hoàng Thượng là đứng ở tiền viện, mà nơi ta đặt chân xuống lại là hậu viện.

Đáp xuống mặt đất an toàn, ta mau chóng co giò bỏ chạy, nhưng vẫn không quên ôm chặt bình rượu.

Chạy không được bao lâu, ta lại nghe thấy có tiếng bước chân bám sát theo ta.

Kinh công của Hoàng Thượng quả không tồi a. Ta đây đang dùng Thủy Thượng Phi danh bất hư truyền thế mà cũng không thể bỏ hắn lại được.

Ta nói: “Ta không dùng được.”

Hắn nói: “Không được chạy.”

Ta nói: “Ta không chạy, ta đang bay nha.”

Hắn nói: “Không được bay.”

Ta nói: “Ta không bay, giò ta đang chạy.”

Hắn nói: “Không được chạy, cũng không được bay.”

Ta nói: “Ta rất ngoan mà, ta không có chạy cũng đâu có bay, ta đang nhảy nha.”

“....” Hoàng Thượng trầm mặc, lúc sau mới nói: “Ngươi nhất định phải đối chọi với Trầm phải không?”

Ta không dám nói lời nào, chân vẫn không ngừng ‘nhảy’ tới nhảy lui, ‘nhảy’ từ thành đông lại ‘nhảy’ sang thành tây, ‘nhảy’ qua thành nam rồi tới thành bắc.....

Mãi ‘nhảy’ quá nên ta cũng không nhớ rõ bình rượu rớt mất từ lúc nào.

Lát sau, đầu óc ta cứ xoay vòng vòng, hai chân xoắn lại, ta trượt chân từ mái nhà của một tòa lâu ba tầng hướng thẳng xuống mặt đất.

Ta nhắm tịt mắt lại, chờ đợi cảm xúc được về với đất mẹ.

Không hiểu sao ta không hề có cảm giác đau đớn.

Thử hé mắt ra nhìn, ta thấy Hoàng Thượng đang ôm ta ngồi trên mặt đất.

Ta ngây ngốc nhìn hắn cười. Hắn nheo mắt lại nói: “Nhiên nhi, chơi đủ chưa?”

Ta ngượng ngùng cười, hai tay vòng quanh cổ hắn mà rúc sát vào ngực hắn cọ cọ.

Hoàng Thượng trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Nhiên nhi, ngươi không phải ăn nhầm thứ gì rồi đấy chứ?”

Ta nháy mắt mấy cái, khó hiểu nhìn vào mắt hắn.

Hắn nói: “Trầm lệnh cho ngươi cứ thông thả mà uống rượu, ngươi lại một hơi uống sạch; Trầm lệnh cho ngươi không được múa, ngươi cứ nhiên lại nhiệt tình múa; Trầm lệnh ngươi ngoan ngoãn ngồi chờ Trầm, Trầm chân trước vừa đi ngươi sau lưng đã chạy tới giữa điện nhảy múa; Trầm lệnh ngươi nghỉ ngơi, ngươi liền náo loạn cả hoàng cung....”

Mày hắn hơi chau lại, một lát sau mới nói tiếp: “Nhiên nhi, ngươi say nên mới phá vậy sao?”

Ta lắc đầu nói: “Ta rất ngoan, ta không có phá.”

Hắn nhẹ cười, nói: “Tại Phụng điện có cất rất nhiều rượu ngon, phải nói là cực phẩm của thế gian. Nhưng Nhiên nhi hôm nay uống khá nhiều rồi, Trầm không thể để ngươi đến Phụng điện được. Trầm sẽ cùng người về Mặc các.”

Như thuận gật đầu, ta nói: “Được.”

Sau đó, Hoàng Thượng vẫn ôm nguyên ta đi về Mặc các.

Ta nói: “Hoàng Thượng, ngươi xem, cá bay trên trời kìa. Hoàng Thượng, Hằng Nga hạ phàm nha. Hoàng Thượng, mặt trời mọc giữa đêm kìa. Hoàng

Thượng! Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!!!”

Hoàng Thượng híp mắt nhìn ta.

Ta nói: “Ngươi thả ta xuống được không?”

Hắn nói: “Trẫm muốn ôm ngươi.”

Hai mắt dầm lệ quanh tròng, ta nhìn hắn nói: “Ta nặng như vậy, chỉ sợ ngươi sẽ mệt.”

Hoàng Thượng lãnh đạm cười, nhưng cũng chịu buông ta xuống.

Hai người chúng ta song song tiến từng bước. Đang đi, ta đột nhiên quay đầu lại phía sau hô toáng lên: “A! con bướm kia thật đẹp.” Chưa kịp nói xong ta đã xoay hẳn người bỏ chạy.

Hoàng Thượng vẫn thăm lặng đi sau ta.

Ta vừa đi vừa nói liến thoắng: “Ngươi nhìn xem, con bướm kia thật đẹp nha! Bông hoa kia ai trồng mà lại kiêu diễm thế! Cái cây phía trước thật mê lòng người! Đi, đi, tiếp tục tới phía trước mau! Thật thần kỳ nga, mặt trăng cứ như đang ở phía trước vậy...”

Từ đầu đến cuối, Hoàng Thượng chỉ lặng lẽ mỉm cười mà không xen vào câu nào.

Đi đến trước đại môn, Hoàng Thượng khẽ cười, nói: “Nhiên nhi, nơi này là Phụng điện.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, nói: “Nơi này rất đẹp, ta muốn vào nhìn một cái thôi.” Chớp chớp mắt, ta nhìn hắn cười sùng nịnh.

Hắn gật đầu nói: “Hảo, nhưng chỉ nhìn một cái rồi quay về Mặc các luôn đó.”

Ta nhu thuận gật đầu.

Tiến vào Phụng điện, Hoàng Thượng lại nói: “Nhiên nhi, trời đã khuya, mà hôm nay thời tiết cũng lạnh, ngươi cũng không cần tắm rửa, chỉ sơ tẩy qua rồi đi ngủ đi.”

Ta lên tiếng tỏ vẻ đã biết, nhưng lại kéo tay Hoàng Thượng men theo mấy khúc quanh đến nơi có ôn tuyền mà sáng nay mình đã tới.

Đẩy cửa ra, ta chỉ tay về phía trước nói: “Nơi đó có nước.”

Hoàng Thượng nói: “Đúng, cho nên không được vào đó.”

Ta gật gù đầu ra vẻ đã biết nhưng lại đi thẳng tới cạnh ôn tuyền.

Hoàng Thượng vẫn đứng đó, nhưng trên mặt, khóe miệng lại cong vút lên, nói: “Nhiên nhi, ngươi thực khó bảo.”

Ta nhìn hắn ngại ngùng cười rồi cời dây lưng, để xiêm y tùy ý rơi trên mặt đất, trăm vàng lác bạc cũng quăng luôn sang một bên mà nhảy tùm xuống ôn tuyền bơi qua bơi lại.

Hoàng Thượng lại nói: “Nhiên nhi, Trẫm cảm thấy ngươi như vậy rất đẹp, chỉ mong lớp dịch dung trên mặt ngươi... vĩnh viễn không bao giờ tháo xuống.”

Lời này vừa nghe xong, ta liền bị chuột rút, thân mình dần dần chìm xuống.

Nước ồ ạt theo mũi chạy thẳng tới phổi khiến ta không tài nào thở nổi. Dần dần, bóng tối bao trùm lấy quanh ta.

Ngay sau đó, liền có người túm lấy tay ta kéo vào lòng.

Người đó áp lên môi ta, giúp ta tìm lại nhịp hô hấp.

Thật lâu sau, khi ta tỉnh lại đã thấy mình ở trên bờ.

Hoàng Thượng ngồi đó ôm ta vào lòng nói: “Nhiên nhi, ngươi như thế nào lại không ngoan vậy hả.” Nói xong, hắn ôm lấy ta đi thẳng tới gian nhà chính của Phụng điện, phòng ngủ của Hoàng Thượng.

Hắn lệnh cung nữ lau khô người cho ta rồi đặt ta nằm trên long sàng.

Hoi mở mắt, ta nhìn thấy trên đầu giường có đặt một bình sứ.

Ta vươn tay lấy ngửi ngửi, là dược tẩy lớp dịch dung trên mặt ta.

Không biết vì lý do gì mà tay ta bắt gặp run lên. Trong lòng tựa hồ muốn quăng ngay bình dược này đi nhưng... chính Hoàng Thượng nói muốn ta vĩnh

viễn thế này....

Dựa vào cái gì ta phải nghe hắn nói?

Ta mơ màng nghĩ nghĩ. Rất nhanh sau đó, ta liền đồ được ra tay, nhẹ nhàng thoa lên mặt.

Chất lỏng màu xanh đậm chảy từng giọt trên má ta rồi chậm rãi vương trên xiêm y.

Cả bình được, ta đều đồ hết lên mặt.

Lúc sau, Hoàng Thương lại ôm ta đi ôn tuyền, cẩn thận đem ta rửa sạch sẽ.

Hai mắt hắn híp lại như trăng khuyết, trên miệng thì lộ ra một nụ cười hài lòng.

Ta cuối cùng cũng ý thức được: Ta đã bị hắn tính kế.

Hắn dùng một chiếc khăn khô tự mình lau người cho ta, rồi lại ôm ta trở về phòng của hắn.

Trên long sàng, chăn gối đều đã được chuẩn bị rất tốt.

Hắn đặt ta trên giường, tay phải miết nhẹ trên gò má, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngón tay trượt tới bên môi ta, dịu dàng chạm vào hai cánh môi như đang thăm dò địa hình, rồi bất ngờ đi sâu vào khoang miệng, đảo quanh một vòng rồi rút ra.

Ta cảm thấy thật kỳ kỳ.

Ngón tay ẩm ướt sau khi rút ra liền men theo cổ mà đi quanh co, vẽ loạn trên khắp người ta. Sau một lúc, ngón tay hắn cũng chịu dừng lại, chỉ là dừng lại ở hạ thân đã sớm ngóc đầu của ta mà thôi.

Có chút khó chịu, ta bối rối nhìn hắn.

Lúc này ta không phải không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng vẫn rất hoang mang. Bởi lẽ, hắn không phải ái nhân của ta, mà ái nhân của ta cũng không biết ở phương trời nào nữa.

Hốc mắt dần nóng lên, lệ không biết từ khi nào đã đọng lại quanh mí mắt.

Hắn hỏi: “Nhiên nhi, làm sao vậy?”

Đôi môi hơi hé mở, ta nói: “Ta... ta không biết, cơ thể ta... rất khó chịu, rất... nóng...”

Trong thực tế, người ta có thể lừa dối chính bản thân mình, có thể nói ra những điều không chính xác, có những ý nghĩ không thành thật. Nhưng, duy chỉ có cơ thể là không bao giờ giả dối.

Hai mươi hai năm ta sống trên đời này, tuy không đến mức thanh tâm quả dục, nhưng để đến mức cùng người khác làm thì thật sự là...

Nói thế nào thì nói, khi hắn mới chạm đến ta, ta liền có phản ứng ngay, một cảm giác thật kỳ diệu.

Ngay sau đó, ta biết, hắn đã tiến vào. Thất lưng hắn ép sát, môi phủ môi.

Động tác phía dưới một phút cũng không ngừng nghỉ, rút ra rồi lại đâm vào, thúc vào rồi lại lùi ra... lặp đi lặp lại một cách đều đặn chuỗi động tác vô cùng đơn giản. Nhưng cái chính là ta cảm thấy thực khoan khoái, thật dễ chịu, rất muốn hắn tiếp tục đâm chọc mình, rất muốn hắn ở lại trong đó, không bao giờ đi ra....

Thật sự cảm thấy vô cùng dễ chịu, không chỉ cơ thể ta mà cả trái tim ta.

Ta thiết nghĩ, ta thật sự đã say, vậy vì lý do gì mà trong lòng lại đau xót.

Nếu ta thanh tỉnh, ta thật muốn biết nguyên do.

Nếu ta thanh tỉnh, ta sẽ không để chuyện này phát sinh.

Nếu ta thanh tỉnh, có lẽ ta sẽ... không khóc.....

Dòng lệ nóng tựa hồ như không thể kìm chân mà vượt vách chảy ra, trượt dài hai bên gò má.

Khi hắn tiết trong cơ thể ta, môi hắn liền di dời tới má ta, chạm tới dòng nước mắt không ngừng chảy xuống, hỏi: “Nhiên nhi, vì sao ngươi lại khóc?”

Ta im lặng.

Trong lòng thầm nghĩ, vì sao mình lại khóc cơ chứ? Hắn lại hỏi: “Nhiên nhi, không thoải mái sao? Khó chịu ở đâu?”

Ta suy nghĩ một chút, nhận thấy mỗi câu hắn hỏi tựa hồ như lời khẳng định. Thật ra, ta cảm thấy rất khoái cảm. Một lát sau, ta nói: “Ừm, ta không sao. Ta khóc là bởi vì... là bởi vì... ta cảm thấy rất tuyệt... cho nên mới khóc thôi.”

“Nhiên nhi, làm nữa được không?”

Ta buồn ngủ nói: “Ta mệt rồi.”

Trên mặt hắn vẫn gấn một nụ cười rạng rỡ, hắn nói: “Nhưng Trầm còn muốn.”

Lại tiếp tục một hồi mây mưa.

Dây dưa mãi cũng đến hồi kết thúc. Lúc này mơ hồ nhìn thấy một vị thái giám bước vào phòng.

Dưới sự đồng ý của Hoàng Thượng, vị thái giám kia mặc tạm cho ta một chiếc áo mỏng rồi dìu ta đi tắm rửa.

Lúc rời đi, ta cố ngoái đầu nhìn lại nơi mình vừa nằm, thì tình cờ thấy trên tấm ga trải giường trắng muốt kia cứ nhiên lại có chỗ màu đỏ.

Tắm rửa sạch sẽ xong, có một cung nữ đến giúp ta rửa mặt chải tóc, động tác từ trên xuống dưới đều rất nhẹ nhàng, thuần thực.

Trong không gian yên tĩnh, ta nói: “Ta dường như gây họa rồi.”

Cung nữ không nói gì, động tác trên tay càng uyển chuyển hơn.

Vươn đầu ngón tay lên, ta mau chóng gạt đi dòng nước mắt không ngừng chảy xuống.

Khi cung nữ đỡ ta vào một phòng trống trong Phụng điện nghỉ ngơi, nàng mới chịu lên tiếng, nàng nói, ở trong hoàng cung, người kia chính là... thần...

Thần? Vậy thế nào mới được coi là thần? Là người nắm giữ tính mạng kẻ khác hay số phận của mỗi người? Nếu thế, thần hẳn là người tốt? Vậy người tốt làm mà luôn việc thiện thì được coi là thần?

Nhưng ta lại nhận thấy, người đứng đầu thiên hạ không phải thần mà là quý. Hắn có thể nắm giữ trong quyền sinh quyền sát, thị phi đúng sai đều từ lời nói của hắn, quan điểm của hắn luôn chính xác, hắn có thể tùy theo ý thích mà độc chiếm cũng như cưỡng ép.

Hoàng Thượng, hắn là quý.

Ta mộng lung nghĩ, chắc lúc ta thanh tỉnh, ta sẽ rất hối hận đây.

Mơ màng chìm dần vào giấc ngủ khi ý nghĩ đó còn chưa có lời giải.

Sáng hôm sau.

Ta cảm thấy đầu ta như muốn xé làm đôi, cảm giác thật giống như ai đó đang cầm kiếm mà chặt mà đâm vào đầu ta. Đau đến chết đi sống lại.

Rên rỉ lồm cồm bò dậy, ta lại cảm thấy... thất lưng đau, phi thường đau, tựa như bị người khác một đao chém đứt nửa người. Ngay sau đấy, ta cảm thấy rất khó chịu ở, ở... tiểu cục... cục hoa....

Ta, ta bị thượng rồi!

Nhìn ngang ngó dọc một hồi, ta biết chắc chắn, nơi này chính là Phụng điện hoa lệ kia, ta đã từng tới đây, khẳng định không thể nhận nhầm được.

Vậy là, ta đã bị Hoàng Thượng ăn sạch rồi.

Hồn vía như bay tứ tung, ta ngồi trên giường ngốc lẳng nhìn tấm chăn vẫn còn phủ trên người mình. Cuộc đời ta thế là...

Việc nam nam hoan ái đối với ta cũng không vấn đề gì, nhưng ta thật ‘không nghĩ đến’ ta lại là người nằm dưới, cứ nhiên bị người khác ‘ra vào’.

Coi như là chỉ bất chúc mấy nữ nhân kêu ân ân a a đi, không, không có vấn đề gì, ừm, không sao, không sao....không phải lo...

Hít hít mũi, chịu đựng những cơn đau giằng xé trên cơ thể, ta loạng choạng đứng dậy thay một bộ xiêm y màu tím đi ra sương phòng.

Vừa mở cửa ra, ta đã thấy có hai cung nữ đứng sẵn ngoài này. Bọn họ hướng ta hành lễ gọi một tiếng: “Tô công tử”.

Tay trái theo quán tính mà vẫn đặt bên hông chống đỡ cả cơ thể, ta gật gật đầu tiếp tục bước lên.

Cung nữ vội vàng nói: “Tô công tử, công tử ở lại đây dùng ngọc thiện đã.”

Ta dừng bước, suy nghĩ một hồi mới nói: “Ta muốn đến Thiên Hương lâu.”

Cung nữ số một nói: “Giờ đã sắp tới chính Ngọ, Hoàng Thượng nói muốn cùng công tử dùng bữa.”

Cung nữ số hai nói: “Nô tỳ giúp công tử rửa mặt, mời công tử vào trong.”

Hai người bọn họ không để cho ta có cơ hội đáp lại đã đẩy ta vào.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa sau lưng ta đã khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Hai người bọn họ không để cho ta có cơ hội đáp lại liền đem ta đẩy trở lại phòng. “Rầm!” cánh cửa sau lưng ta khép lại.

Ngay sau đó, cung nữ số một mang ta tới thủy phòng sơ tẩy từ trên xuống dưới, rồi chải đầu buộc tóc cho ta, rồi lại dẫn ta tới một phòng khác.

Thật sự lúc này ta không muốn ăn một chút nào cả, nhìn thấy thôi là muốn ói rồi.

Các món ăn đều đã được đặt sẵn trên bàn nhưng chúng không thể lôi kéo được ta ở lại. Ta đứng dậy nói muốn đi ra ngoài một chút.

Hai cung nữ nhìn nhau nhất trí đi theo ta. Ta trừng mắt nhìn qua hai nàng nói, ta muốn đi vệ sinh.

Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, quyết định vẫn nên đi theo rồi đứng bên ngoài chờ thì hơn.

Đêm qua vì uống hơi quá chén nên lúc này được xả ra, cảm giác thật thống khoái~

Thở hắt ra một hơi thoải mái, ta kéo quần mở cửa xông thẳng ra ngoài.

Thấy ta ra, hai cung nữ vội vàng giữ ta lại, một mực kéo ta tới thủy phòng tẩy rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài một lần nữa/

Ta cảm thấy mình cứ như không phải vừa đi tiểu mà là vừa mới rơi vào hố phân ấy.

Các nàng chà xát rất kỹ càng, giống như muốn lột hẳn một lớp da của ta. Ta có phần ai oán mà trở lại phòng khách.

Đồ ăn đều được dọn mới. Ta ngồi trên ghế nhìn bọn họ ra ra vào vào không ngừng.

Chưa đầy một khắc sau, đồ ăn đều đã được bày hết lên. Không đến một trăm thì cũng phải là chín mươi chín món ấy chứ.

Hai khắc trôi qua, chưa có ai tới.

Nửa canh giờ trôi đi, một canh giờ tiếp bước, chính Ngọ đã qua, buổi chiều đã tới, mặt trời xuống núi, bụng ta cũng bắt đầu đánh trống.

Rốt cục, thời khắc này cũng có một người tiến tới, bất quá, không phải là hần. Vị thái giám đó bước vào nói với hai cung nữ mấy câu.

Một nàng nhìn về phía ta nói: “Hoàng Thượng công vụ bề bộn nên không thể đến dùng bữa cùng Tô công tử được. Tô công tử, công tử...”

Ta gật đầu đứng dậy nói: “Ta đến Thiên Hương lâu.”

Lúc này, hai cung nữ không ngăn cản để ta rời đi, hay cũng có thể nói rằng hai nàng không có cơ hội để giữ ta lại.

Bởi lẽ, lúc đó ta dùng thủy thượng phi nhún người lách qua hai nàng, lao ra khỏi Phụng điện đi thẳng tới Thiên Hương lâu.

Chạy tới chạy lui trong cung, trên đường ta gặp cũng không ít người, phải nói là mười người như mười đều có chung một biểu hiện.

Nếu là cung nữ nhìn thấy ta thì mắt họ sẽ dán chặt trên người ta. Còn nếu là thái giám thì mặt người nào người nấy đều đỏ lựng hết lên rồi vội vàng quay đầu đi mất.

Đến Thiên Hương lâu, ta nói với thị vệ mấy câu.

Mặt bọn họ cho dù đỏ bừng bừng nhưng nhất quyết không chịu cho ta vào. Bọn họ nói nếu không được sự cho phép của Thiên Hương thì bất luận ai cũng không được tiếp kiến.

Khuôn mặt cho dù có thay đổi nhưng giọng nói và những cái khác đều không có xê dịch, vậy vì sao bọn họ không cho ta vào chứ.

Đặt hai tay lên bả vai của thị vệ, ta nói: “Vậy làm phiền vị huynh đệ này đi thông báo một tiếng, nói Tô Nhiên cầu kiến!”

Thị vệ kia luống cuống chân tay chạy đi thông báo.

Hắn trở lại nói: “Thiên Hương chiều nghi không muốn gặp.”

Ta cảm thấy đầu đau tệ hại. Ta nhìn hắn nheo mắt hỏi: “Ngươi đã nói với hắn như thế nào?” Thị vệ nói: “Tiểu nhân đã nói với Thiên Hương chiều nghi rằng có Tô công tử cầu kiến. Chiều nghi hỏi có phải Tô Nhiên công tử không. Tiểu nhân bảo rằng công tử cũng tên là Tô Nhiên nhưng không phải Tô Nhiên công tử ở Mặc các. Thế là chiều nghi nói không muốn gặp.”

.....Ta thật muốn đánh tên thị vệ to đầu này quá.

Hít sâu thật hơi, ta hát hàm hét lớn: “Thiên Hương, ra đây!”

Không bao lâu sau, Thiên Hương vội vàng chạy xuống, hướng thẳng đại môn mà lao ra.

Hắn chạy vèo qua mặt ta, cũng chỉ liếc mắt nhìn ta một cái rồi đứng ngay sau lưng ta kêu to: “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, ngươi đâu rồi, ngươi đâu rồi?”

Ta nhẹ giọng nói: “Thiên Hương.”

Thiên Hương chạy quanh quanh một hồi lại gọi: “Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, ta không chơi trốn tìm với ngươi nữa. Ngươi trốn ở nơi nào vậy? Mau ra đi.”

Âm lượng giọng nói được tăng thêm một phần, ta gọi tên hắn một lần nữa: “Thiên Hương!”

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, ta muốn gặp ngươi, ngươi mau xuất hiện đi, Tiểu Nhiên!” Thiên Hương lớn tiếng kêu lên.

Trở mình xem thường, ta xoay hẳn người lại nhìn thẳng vào sau lưng Thiên Hương rồi nói: “Thiên Hương!!”

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, ngươi nếu không ra, ta, ta liền, ta liền...” Miệng Thiên Hương cứ lắp bắp hai tiếng ‘ta liền’ đến cả nửa ngày.

Không biết phải làm sao, ta bắt đầu hét lớn: “Thiên Hương!!!”

Lúc này, rốt cuộc hắn cũng đi tới trước mặt ta, hai mắt mở to đánh giá một lượt.

Ta nói: “Ngươi bị mù hay sao mà không thấy ta đứng đây? Hay tại ngươi có vấn đề nên không nghe thấy ta gọi ngươi hả?”

Thiên Hương tựa hồ bị dọa đến kinh hách, hai chân vội giật lùi lại hai bước, tay phải nâng lên chỉ chỉ vào người ta run run nói: “Tiểu. Tiểu. Tiểu Nhiên. Nhiên. Nhiên. Nhiên?”

Ta đột nhiên cảm thấy cái thất lung vừa đau là thế, tiểu hoa cúc khi này tựa như bị vò nát là vậy mà lúc này cư nhiên không còn thấy khó chịu. Thay vào đó, đầu ta lại đau như búa bổ, chính là một búa kia lại do chính Thiên Hương cấp a.

Ta nói: “Là ta.”

Hai mắt Thiên Hương chớp nhoáng lóe sáng lên, hai tay vòng ra ôm chặt lấy ta nói: “Tiểu Nhiên, ngươi thật lợi hại nha! Khả năng hóa trang của ngươi quả nhiên siêu phàm nha! Khuôn mặt bình thường vậy mà ngươi cũng có thể biến thành một đại mỹ nhân như hoa như ngọc nha. Ngươi thật thật thật lợi hại! Ngươi dạy ta được không?.....”

Hai tay vươn lên cố gắng day ấn huyệt thái dương đang nổi đầy gân xanh, ta nói: “Thiên Hương, ta đói.”

Thiên Hương cười ngoác miệng, vội túm lấy tay ta kéo vào Thiên Hương lâu, ấn ta vào ghế rồi mệnh cung nữ hướng trù phòng thông báo chuẩn bị đồ ăn.

Nếu là ở Phong viên, chỉ cần qua giờ dùng bữa thì trù phòng tuyệt đối không làm nữa. Bất quá, Thiên Hương chính là chiều nghi nên có đặc quyền này.

Trong khoảng thời gian chờ trù phòng chuẩn bị thức ăn, ta dựa lưng vào ghế khẽ nhắm hờ hai mắt nghỉ ngơi.

Đột nhiên, Thiên Hương hỏi: “...Ta không biết... ngày hôm qua, ngươi cùng Hoàng Thương thật sự đã... làm...?”

“...Ừm.” Ta nhẹ giọng lên tiếng.

“Tiểu Nhiên, nếu không phải ta suốt ngày bám lấy ngươi, Hoàng Thượng sẽ không chú ý tới ngươi, ba năm sau ngươi nhất định sẽ được rời đi. Ta thực xin lỗi ngươi.”

Khẽ trút ra một hơi thở nặng nề, ta nói: “Sớm muộn gì ta cũng phải rời khỏi nơi này.”

Trong phòng lại chìm vào khoảng không tĩnh lặng.

Không lâu sau, thức ăn đều đã được đưa đến.

Lúc này ta mới phát hiện, đại bộ phận thức ăn đều là rau xanh, đến cơm cũng chỉ có tí tẹo.

Ăn cơm xong, Thiên Hương kéo ta tới chỗ khác ngồi, nhồi nhét rất nhiều sách cho ta đọc, còn hắt ngồi một bên đàn cho ta nghe.

Thời gian tựa như trôi rất nhanh, cuốn tiểu thuyết dày cộp ta đã đọc hết cả phiên ngoại. Gấp sách lại, ta vờn tay lấy thêm một cuốn tiểu thuyết võ hiệp khác.

Nào là tiên nữ chuyển thế, nào là giang hồ hiểm ác, nào là xuân tâm đại động (tình yêu nam nữ)... .

Từ tiểu thuyết võ hiệp đến kinh thư, từ sách cổ đến xuân cung đồ...Thập cẩm linh tinh các loại sách đều được Thiên Hương đưa đến đây.

Hồi còn ở cùng gia, ta công nhận là ăn không ít vịt, kết quả đầu ta dường như biến thành đầu vịt luôn đó. Cứ việc gì phải suy nghĩ một chút đều đau đầu được ngay.

Hiện tại, ta không thể dung nạp thêm bất cứ kiến thức y dược nào cả. Thế nhưng không hiểu sao, mỗi khi ta đọc mấy tiểu thuyết kiếm hiệp hay xem xuân cung đồ lại rất nhập tâm.

Đang đắm chìm trong mấy quyển sách, đột nhiên bên ngoài có tiếng thái giám vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm!!!!”

Ta và Thiên Hương trao đổi ánh mắt một cái rồi cùng nhau xuống lầu tiếp giá.

Hoàng Thượng bước từng bước khoan thai tiến nhập Thiên Hương lầu. Thấy bọn ta, hắc chỉ đơn giản nói một câu ‘bình thân’ liền ôm ngay Thiên hương đi vào lầu phòng.

Lúc dùng bữa chiều, ánh mắt Hoàng Thượng nhìn Thiên Hương vô cùng âu yếm, cực kỳ yêu thương và Thiên Hương cũng cười thật nhiều... .

Một đêm này, Hoàng Thượng liền mang Thiên Hương tới Phụng điện qua đêm, còn ta thì ở lại Thiên hương lầu.

Nhìn trần nhà, thở hắt ra một cái suy nghĩ: Như vậy... thực tốt.

Nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ, ta cảm thấy có khí tức của ai đó trên mái nhà.

Nhảy ra ngoài cửa sổ, ta phi thân lên đó. Chiếu vào mắt ta là thân ảnh của Khuynh Vương.

Có người nói trăng mười sáu tròn hơn trăng hôm rằm. Ta cũng không biết thật giả ra sao, chỉ biết rằng, trăng hôm nay thực sáng, ta có thể nhìn rõ khuôn mặt của Khuynh Vương.

Hắn bước tới chỗ ta đứng, chưa nói câu gì liền ôm ta vào ngực.

Lúc sau, hắn mới lên tiếng. Hắn nói ta lấy ngọc bội của hắn là duyên số. Nhưng tại thời điểm đó mọi người đều có thể nhìn ra ta thích nhị sư huynh nên hắn không có cơ hội.

Ông trời sắp đặt cho hắn năm năm sau gặp lại ta, nhưng hắn lại chậm một bước so với Hoàng Thượng.

Vì cái gì luôn để tuột mất.

Ngọc bội kia chính là vật duy nhất mà mẫu hậu hắn lưu lại. Về sau, không hiểu ai còn nói cho ta biết rằng ngọc bội này chỉ trao cho người hắn yêu nhất mà thôi... .

Hồi tưởng lại thời điểm chúng ta lần đầu tiên gặp nhau. Lúc ta lấy đi ngọc bội của hắn, hắn cũng không hề liều mạng đòi lại thật... . Vậy chẳng lẽ, năm năm trước hắn đã có hảo cảm với ta thật sao?

Khuynh Vương vui đầu vào vai ta, hắn nói không nên để lỡ mất ta, không nên để tuột mất ta từ năm năm trước... .

Ta đẩy hắn ra, nói: “Ngọc bội của ngươi, ta không thể giữ nữa.” Thử này rất nặng.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tươi nhưng nhìn kiểu gì ta cũng thấy nó chất chứa cay đắng, hắn nói: “Từ năm đó trở đi, nó đã là của ngươi, ngươi giữ lại đi.”

Ta trầm mặc.

Tay hần nhẹ nhàng vuron ra sau gáy ta, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt hần chợt âm trầm hần đi. Xoay người, hần nhảy xuống, rồi đi.

Một lần nữa trở lại sương phòng, ta châm nến, ngồi trước gương.

Mở ngăn kéo ra lấy một chiếc gương nhỏ. Ta vuron ra sau gáy, nơi từng bị Khuynh Vương cắn qua.

Nơi đó trước đây quả nhiên còn lưu một dấu răng, nhưng tại đó đồng thời cũng xuất hiện thêm một dấu răng khác đề lên.

Gương nhỏ trong tay lặng lẽ rơi xuống mặt đất vỡ vụn.

Ta hoảng hốt nghĩ nghĩ. Đó hẳn là do Hoàng Thương ưng ngạnh đề lên. Nghĩ tiếp một hồi... như vậy không phải Hoàng Thương và Khuynh Vương gián tiếp hôn nhau sao?

Đau đầu chết đi mất, ta lại leo lên giường ngủ.

Hôm sau, Thiên Hương không quay trở lại. Nghe nói là hần phải ở lại Phụng điện nguyên một ngày.

Mang ghế ra hiên cửa, ta ôm một chồng tiểu thuyết đề trên mặt đất yên tĩnh đọc hết.

Một quyển rồi lại một quyển đã xong.

Mùa thu, mặt trời lên cao, gió lớn khiến những hạt bụi xát qua mặt ta khá đau. Chính là, không khí trong lành khiến người ta lưu luyến, nhưng quan trọng hơn hết thấy là... có chuyện vui để nghe...

Ngày này, tại Mặc các ở Phong viện xuất hiện một mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Nhưng khuôn mặt say mê lòng người đó lại không phải khuôn mặt thực... Vừa nghe được những lời này, ta bất giác nở một nụ cười.

Lại nghe thấy tin khác, Thiên Hương là người Hoàng Thương sủng ái nhất.

Thiên Hương vốn đã bị người ta ghen ghét, nay thì chết chắc rồi nha.

Quan trọng nhất bây giờ có vẻ như là ta phải bảo vệ đứa nhỏ này khỏi những mũi kiếm lao ra từ bóng tối rồi.

Ghen tị! Thứ này có thể làm cho con người ta trở nên điên cuồng. Hậu cung ba nghìn mỹ nhân mà Hoàng Thương lại chỉ có một. Nếu mỗi ngày Hoàng Thương luân sủng một người thì phải mất mấy năm mới xong, nếu thế mọi người cũng không ganh tỵ. Nhưng thực tế, cứ ba ngày thì đến hai ngày Hoàng Thương ở bên Thiên Hương. Như vậy hỏi làm sao các nữ nhân khác không ghen ghét được cơ chứ?

Bảo vệ Thiên Hương, đây quả là một vấn đề nan giải.

Hoàng hôn buông xuống, ta dùng bữa rồi lại lên lầu đi ngủ.

Ngày thứ ba, Thiên Hương đã trở lại, vẫn là một Thiên Hương tươi cười hồn nhiên như thường ngày.

Cùng Thiên Hương nói chuyện cả một ngày đến tận khi bóng tối dường như giăng kín hoàng thành. Trong lúc đang dùng bữa, Thiên Hương nói muốn tới chỗ bọn Mộc Linh, Lạc Hoàn chơi mạt chược.

Ta cảm thấy chắc trong đầu đứa nhỏ này chỉ toàn nước là nước.

Lúc này là thời gian mọi người dùng bữa thì ai thèm đi chơi mạt chược chứ?

Tuy nhiên, ta vẫn cùng Thiên Hương tới Phong viện, nhưng lại là lên lút mà đi.

Ngạc nhiên hơn là Thiên Hương không hề đi tìm bọn Mộc Linh, Lạc Hoàn mà trực tiếp dẫn ta tới một khu vườn rất diễm lệ. Nơi đây phải nói là phong cảnh hữu tình, và cũng chỉ có hai người chúng ta ngồi đây chơi mạt chược.

Nửa đêm, chơi cũng khá lâu rồi, ta nói: “Về thôi.”

Thiên Hương không hề phản bác, liền đứng dậy lúi ta tới Mặc các ngủ một đêm.

Ngày hôm sau, hần lại mang ta trở về Thiên Hương lâu.

Ta nghe nói, ngày hôm qua Hoàng Thương có tới Thiên Hương lâu nhưng không nhìn thấy Thiên Hương đâu, nên đã tới Mặc các, nhưng cũng không thấy bóng dáng ta liền đi tìm Mộc Linh...

.....

Trong đầu chợt lóe lên một dòng suy nghĩ, không phải là Thiên Hương không muốn cho ta gặp Hoàng Thượng đấy chứ?

Nhưng là tránh được một ngày sao tránh được cả đời. Y như rằng, mấy hôm sau Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ truyền Thiên Hương.

Hoàng Thượng đã tìm Thiên Hương suốt ba ngày, đến ngày thứ tư thì hần cư nhiên nổi giận liền hạ một đạo ngự chỉ mệnh ta tới Phụng điện thị tẩm.

Thiên Hương buồn bã nhìn ta.

Hai tay xoa xoa thắt lưng, ta thầm nghĩ vẫn là nên đi thì hơn, dù sao cũng không thể trốn mãi được.

Quả nhiên như lời cung nữ kia nói: nơi này Hoàng Thượng là cao nhất, không một ai có thể chống đối lại Hoàng Thượng.

Buổi tối nay, ta ngồi trước gương trang điểm cẩn thận.

Trâm vàng trâm ngọc cái không ít, xiêm y một kiện lại một kiện chồng chéo lên nhau, đủ mọi màu sắc. Nhìn trông thật... thật... thật chướng mắt.

Chờ ta hóa trang xong, thái giám liền dẫn ta tới Phụng điện.

Cùng Hoàng Thượng dùng qua bữa tối, lại thưởng trà dưới ánh trăng nhu hòa của mùa thu, ta liền có cảm giác buồn ngủ.

Lên giường, hần muốn thoát xiêm y trên người ta, ta nói: “Ta mệt rồi. Ta muốn đi ngủ.” Nguyên hai ngày nay, ta lúc nào cũng phải theo Thiên Hương chạy ngược chạy xuôi, quả thực rất mệt nha.

Mỉm cười, hần nói: “Chờ làm xong rồi hãy ngủ.”

Nhiu mảy, ta nói: “Chúng ta chơi ‘kéo đá bao’ đi. Ai thua sẽ phải cời đồ. Nếu ai trên người không còn đồ trước thì sẽ phải làm theo yêu cầu của người thắng.” Ta hào hùng nói.

Hần cười một cái, nói: “Hào.”

‘Kéo đá bao’ đơn giản chỉ là một trò chơi dân gian mà bọn tiểu hài tử hay chơi mà thôi.

Bất quá, Hoàng Thượng chưa từng chơi qua nên ta phải nói qua cách thức với hần.

Vậy thì ta không phải chiếm ưu thế hơn hần sao. Tuy nhiên, hần lại là một Hoàng Thượng tài trí hơn người. Đương lúc ta chuẩn bị nhúc nhích bàn tay, hần nhanh mắt liền đoán được ta muốn ra cái gì. Vì thế, ngay vắn đầu tiên, ta thua.

Ta trừng mắt liếc hần một cái. Dưới con mắt tràn ngập ý cười của hần, ta rút một cây trâm trên đầu xuống, nói: “Cời một đồ.”

Hoàng Thượng vẫn giữ nguyên phong thái như trước, vẫn khoe môi cong cong trên mặt, vẫn là đôi mắt hữu thần sáng ngời. Hần nhìn ta ‘ôn nhu’ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Kéo đá bao.

Trong cái thú vui nhàm chán này, cứ bốn món đồ ta phải thoát thì Hoàng Thượng chỉ phải thoát duy nhất một món. Nhưng cũng may là trên người ta đã ‘trang bị’ rất đầy đủ, nào là trâm ngọc trên đầu, hàng mấy lớp xiêm y, trang sức trên đai lưng... nhiều vô kể.

Vì vậy, Hoàng Thượng đương nhiên thua.

Đem áo khoác ngoài cời ra, ta nằm dài trên long sàng, nói: “Hoàng Thượng, người thua.”

Tay hần xấu xa luồn vào bên trong lớp áo ngủ ta đang mặc trên người, nói: “Như vậy, Nhiên nhi muốn Trẫm làm gì?” Nói xong, hần mở phanh vạt áo của ta ra, nhẹ nhàng áp mình lên đó.

Ta nói: “Ta đau thất lưng, người ần một chút đi.”

Hoàng Thượng khẽ cười, hai tay mềm nhẹ vuốt ve vòng eo ta.

Sau đó không lâu, ta lại nói: “Hoàng Thượng, ta khát, muốn uống trà.”

Hoàng Thượng vỗ tay hai cái, trong giây lát đã có một cung nữ tiến vào, sau đó hần lệnh cho nàng đi châm trà.

Uống một ngụm nhỏ, ta nói: “Hoàng Thượng, không hiểu sao ta lại muốn uống trà hoa cúc a.”

Cười nhẹ, Hoàng Thượng lại lệnh cho cung nữ đi pha một bình trà hoa cúc.

Được thể ta lại nói tiếp: “Hoàng Thượng, cả lưng ta đau ê ẩm, người giúp ta đắp lưng được chứ?”

Hoàng Thượng vẫn nghe theo.

Ngáp một cái, dưới sự hầu hạ của Hoàng Thượng, trên long sàng êm ái, ta liền chìm vào giấc ngủ.

Có thể do tối qua ngủ sớm nên sáng nay ta thức dậy khá sớm.

Nghiêng đầu, ta nhìn thấy cung nữ đang đứng một bên thay long bào cho Hoàng Thượng.

Tựa hồ phát giác ta đang nhìn, hần liền quay lại nhìn ta, rồi đi đến bên giường, tay phải vuron lên sờ trán ta, nói: “Ngoan ngoan ở chỗ này, đừng có mà đi lung tung.”

Ta ngoan ngoan gật đầu.

Hoàng Thượng khom người, đặt một nụ hôn trên trán ta rồi rời khỏi Phòng điện.

Ta nhắm mắt lại, tìm về với giấc ngủ thân yêu.

Lần tới mở mắt đã là giữa trưa, cung nữ hầu hạ ta sơ tẩy, chải đầu, lại giúp ta mặc một bộ xiêm y.

Ta chợt phát hiện thấy một vấn đề.

Xiêm y này quả là được làm từ loại gấm vóc thượng hạng, nhưng không hiểu sao nó lại mong manh, đơn giản đến vậy. Mà khi ta bảo cung nữ giúp ta cài trâm, đeo trang sức thì nàng lại nói không dám vì Hoàng Thượng đã có lệnh.

Xiêm y mặc gọn gàng, cung nữ đơn giản chỉ dùng một dải lụa buộc gọn tóc ta lại. Ngoài ra, không có thêm thứ gì khác.

Cả buổi ngồi đây chờ Hoàng Thượng khiến lòng ta cảm thấy... rất bất an...

Âm đạm nếm qua điểm tâm, dưới sự ‘trông nom’ của cung nữ, thái giám, ta chậm rãi đến tàng thư các mượn mấy quyển sách.

Ôm một chồng sách trở về Phòng điện, ta đi ra hậu viện dùng chân ở lãnh đình để đọc sách.

Loáng thoáng đâu đó ta nghe thấy có mấy cung nữ đang nói chuyện thật vui vẻ. Âm thanh tuy khá bé nhưng ta vẫn có thể nghe rõ ràng.

“Oa, Tô Nhiên Tô công tử thế mà lại được ngủ trên long sàng đó.”

“Đúng vậy, qua bao nhiêu năm, người có thể nằm trên giường của Hoàng Thượng cũng chỉ có duy nhất một mình công tử đó nha.”

“Ta vẫn nghĩ rằng, người Hoàng Thượng thích là Thiên Hương chiêu nghi cơ, thật không nghĩ tới lại là Tô công tử...”

“Nói như thế nào đi nữa, dung mạo của Tô công tử thật không giống phàm nhân. Hoàng Thượng thích cũng là điều đương nhiên, không phải sao?” “Nhưng mà ta nghe nói, khuôn mặt đó là giả. Ta nghe có người nói, tài năng hóa trang của Tô công tử phải nói là xuất thần nhập hóa, nên khuôn mặt kia chỉ là nhò trang điểm mà có thôi.”

“Thật sao? Ta lại nghe khác cơ. Ta nghe nói, từ lúc nhập cung, Tô công tử đã dịch dung rồi. Nhưng vì Hoàng Thượng có hỏa nhãn kim tinh nên đã nhìn thấu ngay từ lần đầu. Sau rồi Hoàng Thượng đã tháo bỏ lớp dịch dung đó xuống.”

“...Các người thật sự nghe được như vậy sao? Ta lại tình cờ được biết, là do Hoàng Thượng yêu thích tính cách của Tô công tử. Nhưng khuôn mặt của Tô công tử lại không được ưa nhìn cho lắm, nếu không muốn nói là xấu xí. Vì vậy, Hoàng Thượng liền triệu thái y chỉnh sửa dung nhan cho Tô công tử bằng cách lột bỏ lớp da cũ, sau rồi dùng thuốc trị liệu để tái tạo một lớp da mới non mềm như của tiểu hài tử. Vì thế mà mới có Tô công tử của ngày hôm nay đó.”

Trời mùa thu tuy rằng có ánh mặt trời nhưng phảng phất trong những cơn gió vẫn mang đến cho người ta cảm giác thật lạnh lẽo... Hơn nữa, khi nghe đến ‘sự tích Tô Nhiên’, cũng khiến ta không khỏi rùng mình.

Lại có một cung nữ tiếp lời: “Nếu mà cắt bỏ lớp da cũ để được một làn da như Tô công tử ta cũng nguyện lòng.”

“Đúng vậy, ta cũng muốn.”

Quả nhiên nữ nhân một khi thích chung diện thì sẽ như phát cuồng.

Ta cảm thấy trời càng ngày càng lạnh.

Buông sách lên bàn, ta vòng tay xoa xoa hai cánh tay để tìm lại chút hơi ấm.

Bỗng nhiên, có vật gì đó mềm mại phủ lên người ta.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là Hoàng Thượng.

Là Hoàng Thượng đã phủ trên người ta một tấm áo choàng. Hôn nữa, trên đó vốn đã có sẵn hơi ấm.

Ta đứng dậy gọi một câu: “Hoàng Thượng”.

Hắn gật đầu, ôm lấy ta rồi ngồi xuống chỗ lúc trước ta ngồi, nói: “Dạo này trời đã chuyển lạnh, cần mặc nhiều xiêm y một chút.”

...Ba cái áo mỏng tanh với một cái tiết khô trên người ta hiện giờ không phải đều là chủ ý của người sao?

Hắn biết trời đã chuyển lạnh vậy sao còn bắt ta mặc mấy cái này chứ?

Trong lòng ta có chút âm ức.

Hắn nói: “Thời tiết hôm nay thật đẹp.”

Tùy tiện lên tiếng trả lời cho qua, ta lại cầm sách lên đọc tiếp.

Dịch dịch thân mình, ta mới phát hiện ra Hoàng Thượng vẫn còn ôm ta, nhưng lại là ôm ta vào trong phòng ngủ của hắn.

Đem ta đặt trên long sàng, hắn dùng khẩu khí trêu đùa nói: “Nhiên nhi, hôm nay người còn muốn chơi trò gì nữa không?”

Ta nói: “Vẫn là ‘kéo đá bao’, thua làm lão đại, người thắng phải nghe lời người thua.”

Hắn gõ nhẹ lên trán ta một cái, rồi cời xiêm y mong manh trên người ta xuống, sau đó cả người to lớn phủ lên người ta.

Đôi mắt của hắn nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn trên trán ta, kéo dần xuống mắt, mũi, hai bên gò má rồi dừng lại một lúc lâu trên môi ta., rồi mới tiếp tục cuộc tuần hành chạy dọc khắp cơ thể.

Thời điểm hắn hoàn toàn tiến vào ta, ta còn loáng thoáng nghe thấy hắn thở hắt ra một cách khoan khoái, nhẹ giọng nói: “Nhiên nhi, Trẫm vẫn thích. . . cảm giác làm với người. . .”

Ta nghe nói, để làm chuyện này cũng cần phải có cảm giác nha. Có một số người khi làm sẽ không cho người ta cảm giác, còn một số người... là cả phương. ... um, đều là hưởng thụ khoái cảm.

Vậy ý của Hoàng Thượng là khi làm với ta là rất hưng phấn?

Ngón tay của Hoàng Thượng khẽ mân mê hai cánh môi của ta, cười nói: “Nhiên nhi, đừng cắn môi. Trẫm muốn nghe âm thanh của người.”

Vì thế, ta hé miệng “ư ư a a” kêu loạn mấy tiếng cho xong.

Một hồi dây dưa qua đi, hắn ôm lấy ta, nỉ nòn nói: “Nhiên nhi, người vĩnh viễn phải ở bên cạnh Trẫm.”

‘Vĩnh viễn’, hai chữ này phải nói là hai từ rất xa xỉ. Đó là hứa hẹn, là ép buộc, là cả một quãng thời gian vô cùng dài.

Ta giả bộ một môi đảo đảo lơ lửng làm ngơ coi như cái gì cũng không nghe thấy, rồi nhắm chặt hai mắt giả bộ ngủ.

Giả thành thật, ta không biết mình đã ngủ từ lúc nào, nhưng ta biết, Hoàng Thượng thấy ta không thèm để ý mà ngủ mất tiêu nên bực mình quyết lay ta dậy đi dùng bữa.

Trong lúc ăn cơm, hắn bỗng nhiên hỏi về mẫu thân của ta.

Ta sững sốt một chút, không nói.

Nét tươi cười trên mặt Hoàng Thượng chợt biến mất.

‘Gần vua như gần cộc’, những lời này quả nhiên rất chuẩn. Một khắc trước Hoàng Thượng vẫn còn cười nói vui vẻ là thế, mà giờ khắc này đã trở nên thâm trầm khó đoán được ngay.

Hắn nói: “Tô Nhiên.”

Hai chữ ‘Tô Nhiên’ đó vừa thốt ra, ta biết ngay trong lòng Hoàng Thượng hiện giờ rất khó chịu, ừm, phi thường khó chịu là đằng khác.

Buồng đôi đũa trong tay, ta cầm lấy bình trà châm cho Hoàng Thượng một chén nói: “Uống trà trước đã.” Nghe nói uống trà sẽ giúp người ta hạ hỏa thì phải.

Hoàng Thượng cầm lấy chén trà uống một ngụm, rồi nói: “Tô Nhiên, mẫu thân của ngươi đang ở Vương phủ.” Ta dám chắc đây là một câu tự thuật chứ không phải câu hỏi nha.

Xoa xoa hai bên vai, ta quay đầu đi không dám đối diện với Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng lại nói: “Tô Nhiên, mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, Trẫm chỉ nói với ngươi duy nhất một điều, trước khi Trẫm không cần ngươi nữa, ngươi tuyệt đối không được rời xa Trẫm.”

Hắn nghĩ mình là ai chứ?

Ta rót cho chính mình một chén trà để hạ hỏa. Sau đó vẫn ngoan ngoãn gật đầu lên tiếng có lệ.

Lúc sau, ta liền trở về Mặc các.

Nhìn ngó xung quanh một hồi, ta phát hiện mình bị theo dõi. Không phải là mấy tên che mặt khả nghi mà là thị vệ của hoàng cung. Nhất định là Hoàng Thượng đã phái tới.

Ta cảm thấy, hiện tại chắc trong chốn hậu cung, người được đặt lên đầu ‘sổ đen’ hẳn là ta rồi.

Mấy ngày hôm nay, tuy trên danh nghĩa là ta được trở lại Mặc các, nhưng bất kể ngày hay đêm ta đều bị triệu tập tới Phụng điện. Có người sẽ đổ mắt vì ghen tỵ nhưng với ta chỉ là mệt mỏi mà thôi.

Có một số việc nếu làm thường xuyên sẽ không tốt.

Xoa nắn cái thắt lưng sắp rụng rời, ta quyết định mấy ngày nay tốt nhất là nên tránh xa Hoàng Thượng, cũng không trở về Mặc các nữa, ta đến Thiên Hương lâu làm chủ nhà còn hơn.

Mấy ngày sau, ta gặp Khuynh Vương trong ngự hoa viên.

Tán gẫu một chút, Khuynh Vương đề nghị ta làm bạn rượu với hắn một bữa. Ta nghĩ thấy yêu cầu này cũng không tồi nên đem hắn tới Thiên Hương lâu.

Thấy ta trở về, Thiên Hương hớn hờ chạy ra, nhưng vừa nhìn thấy Khuynh Vương thì khựng lại. Ta biết, đứa nhỏ này ngoài mặt thì vẫn cười nói vui vẻ là thế nhưng trong lòng không biết có bao nhiêu hàn ý.

Thiên Hương dẫn ta cùng Khuynh Vương ra đình nghỉ sau hậu viện. Vì nơi đây là chỗ dành cho phi tần, quý phi ngụ nên ba người chúng ta ngồi đây uống rượu đã rước không biết bao nhiêu ánh mắt như hồ rình mồi của mọi người.

Ba người chúng ta nói chuyện đều rất nhỏ, một lời chưa vào đến tai ngoại nhân đều đã bị gió tán hết đi rồi.

Khuynh Vương nói: “Ở ngoại thành có một chỗ trồng rất nhiều hoa mai, khi đông đến cả khu vườn đều bung cánh khoe sắc. Hoa, tuyết giao thoa, là tiền cảnh trần gian khó gặp.”

Thiên Hương châm cho ta một chén rượu nói: “Tiểu Nhiên, ngươi có biết ở kinh thành hàng năm sẽ tổ chức một cuộc tuyển đệ nhất mỹ nhân không?”

Khuynh Vương nói: “Tô công tử, ngươi có muốn một lần đến nơi đó không?”

Thiên Hương lập tức chen vào, nói: “Tiểu Nhiên, người thắng cuộc tuyển đệ nhất mỹ nhân sẽ được tặng lễ vật đó, từ trang sức quý hiếm đến búp bê đất nha.”

Khuynh Vương liếc mắt nhìn Thiên Hương rồi lại nhìn về phía ta nói: “Tô công tử, đến lúc đó, bản vương có vinh hạnh mời ngươi cùng thưởng cảnh chứ?”

Thiên Hương lần thứ hai nhảy bộp vào, nói: “Tiểu Nhiên, ta rất muốn lễ vật đó, ngươi tham gia vào cuộc tuyển chọn đệ nhất mỹ nhân được không?”

Ta cảm thấy đầu ta như muốn nổ tung rồi.

Buồng chén rượu trong tay, ta quét mắt nhìn lên bàn mà không thấy có bình trà nào gần đây. Ta đành phải khề day day hai huyệt thái dương.

Bỗng nhiên, Khuynh Vương nói: “Tô Nhiên, mẫu thân của ngươi... đã trở về Tô phủ.” Ta có điểm bất ngờ với thông tin này, theo bản năng sờ sờ tai, hỏi: “Trở về... Tô phủ?”

Khuynh Vương gật đầu nói: “Tô lão gia đích thân đến đón nàng trở về.”

Ta đảo đảo lại lỗ tai, không thèm để ý đến Thiên Hương, có phần nghi ngờ hỏi: “Hắn đến, mẫu thân ta liền nghe lời trở về?”

Khuynh Vương nhú mày gật đầu.

Ta nói: “Nữ nhân nơi này đều như vậy sao? Lấy chồng theo chồng?”

“Tô Nhiên, ta không phải nữ nhân.” Khuynh Vương thản nhiên đáp lại.

Bất chợt ta nhớ đến hai hôm trước Hoàng Thượng có nói với ta về chuyện mẫu thân ở tại Vương phủ...

Hơn nửa chuyện này là do Hoàng Thượng đã nhúng tay, nên Tô lão gia kia mới vui vẻ đón mẫu thân ta trở về làm lão phật gia mà cung kính trong phủ.

Chỉ sợ rằng ngoài sáng mẫu thân ta sẽ không phải chịu ủy khuất nhưng trong bóng tối không biết ả kia sẽ làm ra chuyện thiếu đạo đức gì đây.

Khuynh Vương nói: “Nữ nhân thôi, nói khéo vài câu là nghe theo liền.”

Ta nói: “Khuynh Vương, ngươi không phải là nữ nhân.”

Khuynh Vương tươi cười nói: “Người làm mẹ thì luôn chỉ nghĩ cho con mình. Ta nghĩ, Tô lão gia hẳn là đã hứa hẹn với mẫu thân ngươi, một ngày nào đó ngươi không còn đứng vững trong hoàng cung thì hẳn sẽ phân cho ngươi chút tài sản, cho ngươi một cuộc sống an nhàn, tạm ổn đi.”

Trào phúng cười, chẳng lẽ chỉ vì mấy lượng bạc kia mà mẫu thân ngoan ngoãn nghe lời Tô lão gia.

Ta nhìn trăm hoa đang thi nhau khoe sắc trong sân đến thất thần.

Mới hè nào hoa còn ủ rũ vậy mà nay đã đua sắc khoe hương. Lan hồ điệp, Cúc hoa, Bách hợp, Quế hoa, Hải đường, Văn tâm lan....

Thiên Hương một bên giặt giặt tay áo ta. Định thần lại, ta nghiêng đầu nhìn hắn, hắn liền ủy khuất nói: “Tiểu Nhiên, ngươi không để ý đến ta.”

Ta khẽ cười, vỗ về bàn tay vẫn còn tím chàm áo ta nhưng không nói gì.

Thiên Hương nói: “Tiểu Nhiên, ngươi tham gia được không?” Hai mắt to tròn lấp lánh nhìn ta.

Tham gia cái gì? Ta cũng không biết nữa, nhưng nhìn thấy bộ dạng thăm thương của đứa nhỏ này ta liền gật đầu đáp ứng ngay, không nghĩ ngợi gì.

Thiên Hương vui sướng nhảy dựng lên, nói: “Lễ vật phải cho ta đó nha.”

Ta gật đầu qua quýt.

Thiên Hương vui sướng cười đến sáng lạn.

Rượu thì đã cạn, chuyện thì cũng nói xong, Khuynh Vương liền đi về.

Trở lại Thiên Hương lâu, ta ngồi một chỗ đọc sách. Trong phòng, thái giám cũng đặt thêm một cái ấm lò.

Thời tiết ngày một trở lạnh.

Khi bầu trời ngả sang màu đỏ, ta trở về Mặc các.

Không lâu sau, có một thái giám đến truyền chỉ mệnh ta tới Phụng điện dùng bữa cùng Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng gấp cho ta một ít rau vào bát, ta cũng chỉ ngồi đó cầm đũa chọc chọc bát com, không thể nuốt trôi được thứ gì.

Sau một lúc, ta nói: “Mẫu thân ta lúc trước phải rời đi Tô phủ là bởi vì bị khi dễ.”

Hoàng Thượng khẽ cười nói: “Hiện tại không ai dám khi dễ mẫu thân ngươi nữa.”

Ta buông đũa, mị mắt nhìn Hoàng Thượng một lúc mới nói: “Ngoài sáng không dám nhưng trong tối thì sao? Hiện tại, Tô lão gia đối với mẫu thân ta tốt là bởi vì hắn cho rằng mẫu thân ta còn hữu dụng, nhưng khi mẫu thân ta đối với hắn trở nên vô dụng thì sao?”

Hoàng Thượng nói: “Trừ phi có kẻ cả gan chống lại ý chỉ của Trẫm.”

Khóe môi kéo lệch lên, ta nói: “Ngay cả khi ngươi đã chán ngấy ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Hoàng Thượng nhẹ cười, nói: “Nhiên nhi, ngươi nghĩ muốn cái gì?”

“Ta muốn lời hứa của ngươi.” Một lời hứa có thể bảo toàn tương lai của ta và mẫu thân.

Hoàng Thượng gật đầu: “Ngươi nói đi.”

“Nếu một ngày kia, ngươi chán ghét ta thì phải thả ta ra.” Ta nói.

Trên khóe miệng hần vẫn là nụ cười như lúc trước, bất quá hiện giờ lại thoáng lên cái vẻ lạnh lùng, hần nói: “Nhiên nhi, bây giờ ngươi đã muốn rời khỏi ta sao?”

Ta nói: “Cuộc sống nơi này rất tốt, có rượu uống, có đồ ăn, có cung nữ, thái giám tùy ý sai bảo, có châu báu đầy người... Nếu cuộc sống nơi đây có thể duy trì mãi như vậy thì quả thật rất tuyệt vời. Nhưng cái chính là hậu cung có hơn ba nghìn mỹ nhân, mà khuôn mặt này của ta không thể vĩnh viễn xinh đẹp như thế này được. Bị người khác ghen ghét đồ kỵ là điều tất nhiên. Có thể một ngày nào đó ta bị nhốt ở sân sau hỏa thiêu, hay bất chợt một đêm nào đó bị người cho mấy nhát dao lên mặt hủy dung... Những điều đó không phải không thể phát sinh đi? Đến lúc đó, trong mắt ngươi sẽ không còn sự tồn tại của ta nữa. Vậy chuỗi ngày sau đó ta không phải sẽ sống những tháng ngày không bằng hạ nhân sao?”

“Nhiên nhi, ngoài điều đó ra, ngươi còn muốn cái gì?”

“Ta muốn trở thành người kế vị Tô phủ.” Ta đĩnh đạc nói.

Hần khẽ cười, nói: “Ngươi quả nhiên rất thích vàng bạc.”

“Trong thế gian này, vạn vật có thể thay đổi theo thời gian, duy chỉ có vàng bạc sẽ không trở mặt.”

“Ngươi nói thật thản nhiên.”

“Bởi vì ta không muốn dối lòng mình.”

Hoàng Thượng gật đầu nói: “Được, ta đáp ứng ngươi.”

Ăn cơm xong, ta nhờ một cung nữ lấy cho ta giấy bút. Ta hạ bút viết mấy dòng....

Một ngày nào đó, ngươi không thích ta, ngươi phải để ta rời đi. Nếu ngày nào đó, ngươi không thích ta, ngươi phải để ta trở thành người kế vị Tô phủ... Đó chính là nội dung giao kèo giữa ta với Hoàng Thượng.

Cầm tờ giấy lên, Hoàng Thượng có phần kinh ngạc nhưng vẫn tình nguyện hạ ấn.

Buổi tối nay, khi Hoàng Thượng ôm ta, hần thì thâm vào tai ta nói: “Ngươi nói xem, sẽ có một ngày Trẫm chán ghét ngươi sao...”

Mỉm cười lãnh đạm, hai tay vòng quanh cổ hần, ta trả lời: “Hoàng Thượng, ta muốn trở về nhà một chuyến, ngươi cho ta hai ngày ở ngoài được không?”

Hoàng Thượng nói: “Ngươi vẫn lo cho mẫu thân của ngươi?” Nói xong, hần nhẹ miết tay trên môi ta.

Ta gật gật đầu.

Cuối cùng, hần cũng đồng ý với một điều kiện, trong vòng ba ngày mà ta không trở lại thì tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Tươi cười, ta đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau, ta quyết định dịch dung xuất cung, bởi ta sợ không chỉ Tô gia, mà ai cũng không thể nhận ra ta.

Sau khi dịch dung, ta đi tới ti phòng chọn lấy mấy cuộn vải thượng hạng, kèm thêm mấy đồ trang sức quý giá rồi mới chuẩn bị xuất cung.

Lúc sắp đi, Thiên Hương không biết từ nơi nào chạy đến méo máo: “Người đã nói sẽ dẫn ta đi rồi cơ mà, người sao có thể nói mà không giữ lời, người đã hứa với ta sẽ cho ta lễ vật kia, người đã nói.....”

Day day cái trán đang không ngừng co giật, cuối cùng ta vẫn phải cầu kiến Hoàng Thượng xin cho Thiên Hương đi theo. Thế là ta đành phải đưa Thiên Hương cùng trở về Tô phủ.

Mới đặt chân tới đại môn, ta thấy trong sân có bao nhiêu hạ nhân cao thấp đều ra ngoài nghênh đón.

Chậm rãi bước tới trước mặt phụ thân, ta tươi cười hành lễ vấn an, có điều trong lòng thì không ngừng chửi bới. Nói xong ta liền đi đến bên cạnh mẫu thân, cầm tay người hỏi người sống có tốt không.

Hoan hỉ, mẫu thân ta vui vẻ gật đầu nói: “Tốt lắm”

Cũng phải công nhận, thần sắc của mẫu thân có vẻ rất tốt, trên khuôn mặt gầy gò ngày nào nay đã có thêm một tầng thịt.

Nghĩ đi cũng phải suy lại, mẫu thân theo Tô lão gia cũng đã hơn hai mươi năm, mà theo tâm tính của nữ nhân hiện tại mà nói, nếu hiện giờ không có tình yêu thì kiểu gì cũng nảy sinh ra một loại tình cảm, đó là nương tựa.

Thật giống như trước đây, khi ta muốn mang mẫu thân rời đi Tô phủ, người vẫn rất luyến tiếc.

Sau khi cùng Tô lão gia và đại phu nhân uống trà dùng điểm tâm, ta liền cùng Thiên Hương đi dạo một vòng trong sân.

Men theo con đường trái đá, ta tình cờ nhìn thấy nha hoàn hầu cận của mẫu thân, ta bèn đi đến hỏi thăm tình hình.

Tiểu nha hoàn nói: “Từ khi nhị phu nhân trở về, lão gia vẫn luôn ở cùng phòng với phu nhân. Sau một thời gian xa cách, lão gia dường như trở nên yêu thương phu nhân như năm nào, hoặc cũng có thể còn hơn.”

Dừng một lúc, nàng lại nói tiếp: “Nhị phu nhân nay đã được chuyển tới Phi Nguyệt các, nơi tốt nhất trong Tô phủ.”

Cho nha hoàn một thỏi bạc, ta nhờ nàng cố gắng chiếu cố mẫu thân rồi cùng Thiên Hương rời khỏi Tô phủ.

Theo như mong muốn của Thiên hương, hai người chúng ta đầu tiên đi dạo quanh chợ, rồi lại đi du hồ, cuối cùng dừng chân ở một vùng ngoại thành ăn cơm.

Màn đêm buông xuống, vật vờ mãi chúng ta mới trở về kịp trước thời gian đóng cổng thành.

Thiên Hương nói: “Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, chúng ta đi kỹ viện nha?” Đứa nhỏ này lúc nào cũng dư thừa sức sống.

Ta nói: “Voi thân phận của người, tốt nhất là không nên vào những chỗ đó.” Người không thể biết sau lưng chúng ta có bao nhiêu con mắt rình mò đâu.

Thiên Hương dụi dụi mũi, nói: “Nhưng người đã đáp ứng với ta sẽ tham gia cuộc chân tuyển đệ nhất mỹ nhân rồi mà. Ta nghe nói, cuộc thi sẽ được diễn ra ở đó nha.”

“.....” Ta đã đáp ứng qua sao? Hình như là có ha.

“Tiểu Nhiên, ai nói chúng ta không thể đi chứ? Hai ta chỉ đi ngang qua chứ không vào, có được không?”

Ta nói: “Người nói là tham gia cuộc thi đệ nhất mỹ nhân chứ không nói phải là hôm nay nha.”

“Mặc kệ, mặc kệ, người phải dẫn ta đi, người nhất định phải dẫn ta đi, người nếu không mang ta đi, ta sẽ, ta sẽ.....”

Ra sức ần hai huyết thái dương, ta đành dẫn Thiên Hương tới phòng trọ mà Khuynh Vương thuê cho ta mỗi khi ra cung. Ở trong phòng, ta lặng lẽ dùng được tẩy lớp dịch dung trên mặt xuống. Xong xuôi, ta cùng Thiên Hương đi tới phố hoa quen thuộc kia.

Bên đường, Thiên Hương không ngừng hỏi ta vì sao lại thông thuộc đường đến như vậy, ắt hẳn trước đây đã từng đi, chắc chắn đã đi.....

Ta không thêm nhìn hấn.

Dọc đường đi, ta nghe được không ít người đàm luận về cuộc thi ‘Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’ này.

Người thắng cuộc lần trước chính là một phi tử của Hoàng Thượng đương thời, bắt quả ta không biết người đó trông ra sao, chỉ biết nàng được gọi là Vũ phi.

Nghe nói, nàng là công chúa của nước láng giềng. Mùa đông năm kia nàng mới nhập cung. Họa sĩ thấy được vẻ đẹp kinh vi thiên nhân của công chúa nên đã lĩnh chỉ Hoàng Thượng họa một bức chân dung.

Không biết vì sao bức tranh đó lại lọt vào dân gian. Vì thế, danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân năm trước rơi vào tay Vũ phi.

Dung mạo tuyệt sắc của Vũ phi đã lan truyền khắp thiên hạ, ta thật sự không có hi vọng mang được chiến lợi phẩm về cho Thiên Hương.

Cứ như hiểu được lòng ta lúc này, cho nên mỗi khi có người nói một câu ‘Vũ phi’, Thiên Hương liền kéo ta lại trước mặt người đó tươi cười nói một câu “Thỉnh bầu cho tiểu mỹ nhân này một phiếu, cảm ơn!”

Ta khóc a.....

Lúc đầu ta cho rằng những người này cũng chỉ là người dân qua đường bình thường, ai dè bọn họ đều đi đến một nơi với ta.

Ngay sau đó, ta liền minh bạch mọi điều. Thiên Hương quả nhiên cảm tình chó săn, cuộc chân tuyến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân diễn ra đúng vào hôm nay...

Bởi vì trong đêm tối, với cả ai cũng đang háo hức đi xem cuộc thi mỹ nhân kia nên không ai để ý tới ta.

Trong lòng mừng rỡ khôn cùng.

Trên con đường nhỏ ngày càng chật người, ta cùng Thiên Hương khó khăn lắm mới chen được đến lồi đài.

Hai bên lồi đài trong Hồng lâu đã chật kín khách nhân, ta và Thiên Hương chỉ có thể giằng co nhau trong đám người đang đứng này thôi.

Trên lồi đài, người chủ trì bắt đầu thuyết trình về một vài vị tiểu mỹ nhân năm trước, đếm ngược từng người một.

Nữ trung hào kiệt trong chốn giang hồ, nữ nhi của võ lâm minh chủ, thiên kim tiểu thư của một thương gia ở Giang Nam, đệ nhất hoa khôi của Hồng lâu, quý phi được Hoàng Thượng sủng ái, cuối cùng chính là Vũ phi.

Đám người bỗng nhiên ồn ào bàn tán hân hân.

Người chủ trì chương trình bèn phải ổn định lại mọi người, nói mỗi người đều có một vẻ đẹp riêng, một thể mạo khác nhau. Lần này có một vị công tử hiến tặng cho cuộc chân tuyến Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân một chiếc đàn cổ, Truy Vân cầm.

Thân cầm, dây cầm đều được chọn lựa làm từ những chất liệu quý giá, trên dây cầm mong manh dẻo dai kia còn tạo cho người ta cảm giác như những sợi chỉ bạc lỏng lẻo như sương sớm. Mười mấy năm trước đây, trong chốn giang hồ, có một mỹ nữ tên Vọng Nguyệt đã làm chấn động cả võ lâm với một khúc nhạc. Khúc nhạc đó gây ấn tượng không phải bởi vì giai điệu tuyệt trần rung động lòng người mà bởi vì sức sát thương do nó tạo nên.

Vị công tử họ Bách, người đã tặng cầm đứng dậy kể về chiếc cầm này. Năm đó, Vọng Nguyệt cô nương đã dùng Truy Vân cầm huyết tẩy cả gia tộc võ lâm minh chủ thời bấy giờ. Từ đó về sau, Truy Vân cầm liền trở thành một trong những vũ khí nổi danh trong chốn võ lâm.

Ngoài ra, còn có một vị công tử hiến tặng một thanh kiếm, Yêu Long kiếm. Thanh kiếm này nổi tiếng khắp hậu thế với sự sắc bén rất phù hợp với người dụng khinh công, có điều, nội công tâm pháp của bộ khinh công đó đã bị thất truyền.

Lúc trước, không biết đã có vị nào nói: Cần mỹ nhân không cần giang sơn.

Xem ra, cho dù vị mỹ nhân nào đó thuộc sở hữu của người khác thì vẫn có một số người nguyện ý dâng lên đủ loại phần thưởng.

Bởi vì phần thưởng lần này đều là những báu vật vô giá nên có rất nhiều người tham gia, đa số là những người tự nguyện tham gia vì phần thưởng, còn số ít là thuộc những phần tử bị ép buộc như ta.

Sau khi người chủ trì chương trình nói xong, có một tiểu mỹ nhân một thân lông lẩy bước lên vũ đài nhìn mọi người tươi cười sáng chói.

Có người đàn, có người xướng, có người múa, có người múa kiếm.....

Tiếng vỗ tay vang giòn không ngừng vang lên ủng hộ các nàng.

Nhìn các nàng lên xuống thay nhau biểu diễn tài năng, ta chỉ cảm thấy chóng cả mặt. Ấy thế mà Thiên Hương vẫn còn tâm trí khen ngợi hết lời, người này ngay thẳng, người đó thật khá, người kia quả nhiên dễ nhìn, người nọ khí chất đầy mình.....

Gần đến khi kết thúc, không biết ai đó đã nói rằng, các nàng công nhận là rất đẹp, nhưng nếu so với Vũ phi, sợ là vẫn không bằng.

Lúc này, Thiên Hương đang chăm chú nhìn lên vũ đài cũng phải đảo đảo lại lỗ tai, nhìn về phía ta.

Ta nhìn Thiên Hương nói: “Làm sao vậy?”

Thiên Hương nói: “Chúng ta đến làm chi?”

Ta cười đáp lại: “Chúng ta đến để góp vui.”

Thiên Hương gật gù, nói: “Đúng, chúng ta đến để góp vui... xem náo nhiệt... ơ, đâu phải chứ, đến là để ngóai tham gia mà.” Nhớ được mục đích của chuyến đi này, Thiên Hương vội giơ tay lên, hét lớn: “Tiểu Nhiên nhà ta cũng muốn tham gia, cũng muốn tham gia!!!”

Đẩy đẩy ta lên phía trước, Thiên Hương tựa hồ muốn đẩy ta lên tận vũ đài.

Khỏe miệng co giật, nếu ta cứ xuất hiện như vậy thì thật mất mặt lắm nha. Quyết định ngừng lại một chút, ta khẽ điểm chân lên mặt đất, nhún nhẹ một cái, ta đã xuất hiện trên vũ đài đỏ rực.

Trong nháy mắt, cả không gian nơi đây chìm vào một bể lặng. Dịu dàng nở một nụ cười, ta hướng người chủ trì nói: “Ta tới tham gia cuộc thi này.”

Chung quanh vẫn bị bao bởi sự im lặng, song mọi ánh mắt đều đổ dồn hết lên người ta.

Thấy người chủ trì vẫn một mực ngăn người, ta bèn vẫy tay qua lại trước mặt hắn, nói thêm một lần nữa: “Ta tới tham gia cuộc thi này!”

Người chủ trì sau một hồi cũng nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, “A a” hai tiếng rồi mau chóng nói tiếp: “Xin hỏi, công tử họ gì? Năm nay bao nhiêu tuổi, hiện đang trụ ở nơi nào, công tử là người ở đâu....”

Gãi gãi cổ, ta cố bình tĩnh trả lời: “Ta họ Nhiên, tên Tô. Năm nay vừa mới hai mươi hai tuổi, gia hiện trụ tại kinh thành.”

Mất thấy người trước mặt dường như còn hồ nghi, ta mỉm cười, nói: “Ta đến tham gia cuộc chân tuyển mỹ nhân, không phải đến phá đám.”

Giờ khắc này, dưới khán đài nhao nhao lên đủ lời nói, người này lấn át người kia, giọng này đè lên giọng kia khiến ta không thể nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Người chủ trì chương trình ho khan hai cái, nói: “Công tử, vậy công tử biểu diễn tiết mục gì?”

Tiết mục biểu diễn này chân chính mà nói chính là đi lấy lòng người khác, để cho bọn họ bỏ cho mình một phiếu, giúp bản thân được vinh danh làm đệ nhất mỹ nhân.

Đứng trên vũ đài, ta nhìn bao quát mọi người phía dưới, thần nhiên nở một nụ cười, nói: “Nếu tiết mục gì ta cũng không biểu diễn, thì các ngóai vẫn cho ta một phiếu chứ?” Lời này nói ra chính là ta đã âm thầm dùng nội lực truyền đạt để cho ai cũng phải nghe được.

Đáp lại câu hỏi của ta là cả đám đồng hồ hét.

Cuộc chân tuyển này xem chừng cũng nhàm chán đây.

Tuy vậy nhưng vẫn có rất nhiều người tham gia, bởi lẽ người thắng cuộc sẽ được lựa chọn phần thưởng. Mà người thắng cuộc sẽ nhờ số phiếu bầu nhiều hay ít.

Trong khi đó, để sở hữu được một phiếu lại chỉ mất có một lượng bạc mà thôi....

Thật bất ngờ, ta lại chính là thí sinh cuối cùng tham gia. Rồi vũ đài, người chủ trì lên tiếng: “Kết quả sẽ được công bố vào ngày mai, thỉnh chờ vị ngày mai lại đến.”

Ta và Thiên Hương chuẩn bị rời đi thì bị người chủ trì kia gọi lại.

Khó hiểu, ta nhìn hắn.

Hắn nói: “Thỉnh Nhiên công tử ngày mai nhất định phải đến đúng giờ.”

Ta gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Hắn lại nói: “Nếu như Nhiên công tử ngày mai được vinh danh Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, khả nguyện vì mọi người ái mộ mà xướng một khúc, hoặc múa một điệu chứ?”

Trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười tươi mát, ta nói: “Như vậy ngóai sẽ đáp ứng ta thêm một lễ vật nữa, được không?”

Hắn sững người, ngây ngốc nhìn ta mà không thốt được ra lời nào.

Ta lại nói: “Cuộc chân tuyển này sẽ tìm ra mười vị mỹ nhân, kỳ trân dị bảo mỗi người chọn một, ngóai nếu đồng ý cho ta lựa hai thứ, ta sẽ đáp ứng ngóai.”

Hắn vẫn ngây ngốc đứng lặng như vậy.

Ta nói: “Ngày mai, ta sẽ tới.” Nói xong, ta cùng Thiên Hương rời khỏi nơi ánh đèn đỏ rực rỡ này.

Trên đường, ta gặp rất nhiều kẻ nịnh bợ, hám sắc chặn lại nhưng ta không thèm để ý đến sự tồn tại mà gạt phăng bọn họ ra, tiếp tục nện bước trở về. Mới đi được mấy bước, ta trông thấy thân ảnh của nhị sư huynh.

Không nghĩ phải trốn tránh, ta vẫn đi thẳng đến đó.

Cách hần vài bước, ta gọi một câu: “Nhị sư huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Khóe môi hần cong lên tạo thành một vòng cung y chang năm đó, một nụ cười ôn hòa tựa như ngày nào. Có điều trên người nhị sư huynh lúc này lại không còn vẻ non nớt khi xưa mà là một sự trưởng thành, đỉnh đạc.

Nhị sư huynh mỉm cười gật đầu, nói: “Nhiên nhi, trở về cùng nhị sư huynh đi.” Ngờ khí cho dù có nhu hòa, dịu dàng đến mấy nhưng vẫn mang trong mình một chút lo sợ.

Ta nói: “Nhị sư huynh, hần huynh đã biết thân phận hiện giờ của ta. Quá khứ đã là quá khứ rồi, hiện tại ta đã vào cung. Vì vậy chúng ta căn bản không thể.”

“Nhiên nhi, hoàng cung không thể kìm giữ được bước chân ngươi.”

“Hoàng cung không ngăn được ta, nhưng Tô phủ là nhà ta. Huynh cho rằng ta có thể ngoảnh mặt làm ngơ mấy trăm nhân khẩu?”

Đôi đồng tử của nhị sư huynh hiện lên một tia bén nhọn, hần nói: “Ta biết, Tô phủ đối với ngươi không phải là ràng buộc.”

Mỉm cười, ta nói: “Nhị sư huynh, huynh không phải ta cho nên huynh không thể nào hiểu được. Ta vào cung đã được mấy tháng, cho dù lúc đầu thực chán ghét nhưng nay đã dần thích nghi tốt rồi. Con người sẽ thay đổi, tâm tính cũng sẽ đổi thay, và ta rất thích chuỗi ngày hiện tại. Nhị sư huynh... nhị sư huynh, ta hy vọng, huynh vĩnh viễn là nhị sư huynh của ta.”

Nhị sư huynh không nói lời nào.

Ta lại nói: “Nhị sư huynh, ta thủy chung biết thích và yêu là hai thứ tình cảm khác nhau. Năm đó, ta không thể chính miệng nói yêu huynh mà chỉ nói thích huynh mà thôi... Dù sao, chúng ta cũng từng sống chung dưới một mái nhà hơn mười năm nên ta không thể nói không gặp mặt huynh là không gặp mặt được. Ta chỉ muốn, huynh mãi là nhị sư huynh của ta.”

Hai mày chau lại, mặc dù trên mặt vẫn giữ nụ cười đó, nhưng nhị sư huynh lại toát lên một vẻ thâm trầm.

Hướng nhị sư huynh cúi đầu, ta nắm tay Thiên Hương đi qua mặt nhị sư huynh trở về khách điểm.

Lại dịch dung, ta cùng Thiên Hương trở về Tô phủ. Với thân phận hiện giờ, ta được an bài nghỉ tại Như Lan các.

Khi mặt trời vừa mới ló lên, Thiên Hương đã hùng hồn kéo ta chạy lung tung khắp chợ.

Tại một ngã tư, Thiên Hương nhìn thấy người nặn tò he, liền kêu gào thảm thiết muốn mua bằng được, mà điều quan trọng là ta phải trả tiền mới được.

Thiên Hương nói: “Lấy hai cái, phải là một đôi uyên ương.”

Cầm trong tay đôi uyên ương nhìn trong chốc lát, hần liền đem uyên ương trả lại cho người bán hàng. Hần nói hần muốn đôi lấy một đôi uyên uyên.

Người bán hàng kinh ngạc nhìn Thiên Hương, trong ánh mắt lộ vẻ thâm sâu nhưng vẫn mau chóng đổi cho hần.

Thiên Hương hớn hờ nhận lấy.

Vẫn là Thiên Hương tươi cười, hồn nhiên như ngày đầu ta gặp.

Mặc dù mặt trời còn chưa xuống núi nhưng Thiên Hương đã kéo ta chạy về khách điểm tự mình giúp ta xóa bỏ lớp dịch dung.

Động tác trên tay của hần thực nhẹ nhàng. Khi làm xong hết thảy mọi việc, hần bắt đầu ngáp dài một cái.

Nhìn sắc trời vẫn còn sáng, ta nói: “Ngươi ngủ một chút đi.”

Thiên Hương gật đầu nhưng lại nói muốn gối đầu lên chân ta. Ta cũng không thấy phiền toái gì nên đáp ứng.

Ta ngồi ở đầu giường đọc sách, còn Thiên Hương thì ngủ ngon lành đến nỗi nước miếng lan ra cả một mảng trên người ta.

Thiên Hương tựa hồ ngủ rất sâu, thỉnh thoảng còn nói mơ mấy câu nữa.

Thấy vậy, ta bất giác bật cười.

Không lâu sau, tia nắng cuối cùng trong ngày cũng biến mất, bầu trời trở nên ửng đỏ, mặt trời kéo chắn đi ngủ để lộ ra một vài ngôi sao lấp lánh tô điểm cho vầng trăng trong treo.....

Thiên Hương vẫn ngủ say, ta cũng không nỡ gọi hấn dậy.

Đến một lúc, Thiên Hương cũng chợt tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra nhìn sắc trời bên ngoài, Thiên Hương cả kinh bật dậy kéo ta chạy như điên tới Hồng lâu.

Nhìn thấy dòng người đang thấp thòm nhìn lên vũ đài, ta mới để ý tới lúc này chính là thời điểm công bố kết quả.

Bắt đầu đếm ngược từ người thứ mười.

Có mấy tên ta nghe quen quen nhưng cũng có vài tên ta nghe lạ hoắc. Vị trí thứ ba thuộc về biểu muội của Hoàng Thượng, Phụng Diệp công chúa. Tiếp theo, người chủ trì chương trình hé ra một bức tranh khiến ai ai cũng phải xuyết xoa, xếp thứ hai chính là Vũ phi. Và người đứng đầu, là ta.

Chuẩn bị đặt chân lên bậc thang trải thảm đỏ, Thiên Hương vội túm tay áo ta lại.

Quay đầu nhìn hấn, hấn liến nhò giọng nói: “Ta muốn Truy Vân cầm.”

Ta gật đầu nói: “Được.”

Bước lên vũ đài, người dẫn chương trình tươi cười niềm nở nhìn ta. Hấn trưng ra rất nhiều kỳ chân dị bảo để ta chọn.

Nhìn lướt qua một lượt, ta nói ta muốn Truy Vân cầm.

Bàn tay hấn khẽ vỗ nhẹ, liền có một vị gia phó tay ôm Truy Vân cầm dựng khinh công nhảy lên vũ đài. Người đó cung kính dâng Truy Vân cầm cho ta.

Ôm cầm đi xuống, ta cũng không quên nháy mắt mấy cái đáp lễ lại món quà này.

Đi thẳng tới chỗ Thiên Hương, ta đặt Truy Vân cầm vào tay Thiên Hương.

Thiên Hương yêu thích siết chặt cầm trong ngực, trên mặt không tránh khỏi nét vui mừng quá độ.

Ta cười hỏi: “Thích không?”

Thiên Hương gật đầu nói: “Tiểu Nhiên tốt tốt tốt nhất, ta rất rất rất thích.”

Gõ nhẹ lên trán Thiên Hương một cái, dự định mau chóng đem Thiên Hương rời đi.

Bỗng nhiên, người chủ trì chương trình nói: “Nhiên công tử, xin đợi một chút.”

Quay đầu lại, ta khó hiểu nhìn hấn.

Hấn chăm chú nhìn ta, trong mắt lộ vẻ cầu khẩn ý muốn bảo ta ở lại một chút.

Cùng Thiên Hương tay trong tay bước lên lôi đài, người chủ trì chương trình nói nhỏ: “Nhiên công tử, nếu công tử nguyện ý vì mọi người biểu diễn một tiết mục, ta sẽ theo sở nguyện của công tử tặng thêm một phần thưởng nữa.”

Buông ra một nụ cười, ta gật đầu đồng ý.

Thiên Hương kéo ta lại nói muốn đánh đàn bô ta múa.

Ta gật đầu chấp thuận.

Ngay sau đó trên vũ đài đã được đặt thêm một cái bàn. Thiên Hương đặt Truy Vân cầm trên bàn, kéo ghế ngồi xuống. Ngón tay thử kích nhẹ lên dây đàn dạo một khúc.

Quay đầu lại, ta nhìn Thiên Hương gật đầu ngằm bảo nên bắt đầu.

Ngón tay thon dài trắng trẻo của Thiên Hương gảy từng đơn âm một. Âm điệu thanh thoát, dịu êm vang lên.

Dưới sóng nhạc tinh tế, ta nhẹ uốn cong thân mình, dựa vào từng âm hưởng mà thay đổi tư thế sao cho hài hòa với từng tiết tấu.

Tiếng đàn bao trùm cả một khoảng không trong Hồng lâu, âm thanh tinh tú mà thoát tục, cô đọng mà hàm xúc dễ đi vào lòng người.

Ấn trong làn điệu đó là sự hạnh phúc, vui mừng, nhưng lại có một chút bi thương, đau khổ thoáng qua.

Đương lúc ta xoay tròn cơ thể, ta phát hiện thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang rộ nụ cười mãn nguyện của Thiên Hương lại ẩn dật một sự chua xót.

Mặc dù tiếng đàn đã dứt nhưng mọi người nơi đây vẫn lặng im như trước.

Ta đến trước mặt Thiên Hương, chia bàn tay ra.

Thiên Hương cảm lấy tay ta từ ghế đứng dậy. Tay kia mau chóng ôm chặt cây đàn vào người.

Bảo vật thứ hai ta muốn nhận chính là Yêu Long kiếm. Đi lại trên giang hồ cũng đã được năm năm, nhưng kiếm ta dùng cũng chỉ thuộc vào loại bình thường, chỉ là một trong những thanh kiếm được thợ rèn sản xuất hàng loạt bán ngoài chợ mà thôi.

Cầm Yêu Long kiếm trong tay, ta chăm chú đánh giá một lượt.

Vòng quanh chuôi kiếm là một con rồng đang uốn mình. Đầu rồng oai vệ, hiện ngang hướng tới quai kiếm. Vó kiếm được chạm trổ bằng những Hán tự cổ mạnh mẽ mà không kém phần uy mỹ.

Một tay kéo Thiên Hương, một tay cầm Yêu Long kiếm, hai người chúng ta rời khỏi nơi này.

Tối hôm đó, Thiên Hương ôm cầm, ta cầm kiếm, hai người sóng vai đi dạo cả đêm mà không trở về Tô phủ.

Thiên Hương nói: “Tiểu Nhiên, võ công của ngươi hẳn là rất cao?”

Cười một cái, ta nói: “Àn, nếu so về võ công thì trong giang hồ hẳn không quá mười người có thể thắng ta.” (vâng, chỉ xét về võ công thôi __!!)

“A, Tiểu Nhiên thật lợi hại, ta thật ngưỡng mộ ngươi.”

Hắc hắc cười, ta nói: “Chờ sau khi hồi cung, ta sẽ dạy ngươi luyện kiếm. Như vậy sau này sẽ không sợ người khác khi dễ mà cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Thiên Hương vui vẻ cười, nói: “Được nha.”

Đang đi, bỗng nhiên Thiên Hương dừng lại, nói: “Tiểu Nhiên.”

Dừng lại bước chân, ta xoay người nhìn hẳn: “Àn?”

Hắn nói: “Sau này, ngươi hành tẩu giang hồ, ta sẽ ở bên cạnh ngươi. Ngươi cầm kiếm, ta ôm cầm, trở thành truyền thuyết trên giang hồ đi!” Lời nói của Thiên Hương tựa như một lời bông đùa bình thường.

Khẽ cười, ta nói một tiếng: “Hảo”.

Chúng ta dừng chân tại một đình nghỉ ở Tây hồ, Thiên Hương đánh đàn, ta ngắm trăng.

Đang say sưa tận hưởng giây phút thư thái này, Thiên Hương chợt ngừng đàn nói: “Tiểu Nhiên, Yêu Long kiếm của ngươi và Truy Vân cầm của ta có quan hệ đó.”

Khụy tay tỳ lên bàn đá, một tay chống má, ta nhìn Thiên Hương đợi hẳn kể tiếp.

Thiên Hương bắt đầu kể.

Ba trăm năm trước, Truy Vân cầm không phải gọi là Truy Vân cầm mà gọi là Vọng Nguyệt cầm.

Cầm này được phụ mẫu của một tiểu oa nhi tặng khi vừa trào đời. Và cái tên Vọng Nguyệt cũng chính là tên của chủ nhân nó.

Lớn lên, Vọng Nguyệt yêu thương nhi tử của võ lâm mình chủ lúc bấy giờ, Truy Vân.

Hai người lưỡng tình tương duyệt, khi chưa có hôn ước mà đã phát sinh quan hệ dẫn tới Vọng Nguyệt có mang.

Vọng Nguyệt đã nói chuyện thành thân với Truy Vân mấy lần nhưng lần nào Truy Vân cũng chỉ ậm ừ cho qua. Đến một ngày kia, Truy Vân biến mất.

Chưa cưới đã có mang, điều này khiến cho phụ mẫu của Vọng Nguyệt bị phản cực độ, liền đoạn tuyệt quan hệ thân từ với nàng.

Ai ai cũng đều xa lánh, ruồng bỏ Vọng Nguyệt. Nhưng vì đứa con trong bụng, nàng đã cố gắng chịu đựng tất cả để mười tháng sau hạ sinh một đứa nhỏ. Kể từ thời điểm đó, đứa nhỏ này đã trở thành một người vô cùng quan trọng với nàng, ngoại trừ Truy Vân ra.

Ba năm sau, nàng nghe nói Truy Vân trở về sơn trang, nàng bèn bồng bế con nhỏ tới tìm Truy Vân.

Truy Vân quả thực có trở về, nhưng hắn trở về cùng với một nữ nhân khác.

Vọng Nguyệt nói nàng đã vì hắn mà sinh ra đứa nhỏ này. Truy Vân cũng không hề trốn tránh mà nói hắn sẽ nuôi dưỡng đứa nhỏ nhưng Vọng Nguyệt phải rời đi.

Trước hoàn cảnh đó, Vọng Nguyệt trở nên thất vọng vô cùng. Nhưng do cường thế của phụ thân Truy Vân, bọn họ đã ép nàng phải để lại đứa nhỏ.

Mấy ngày sau, không hiểu sao lòng nàng khó chịu không yên. Nàng quay lại sơn trang thì nhìn thấy thi thể lạnh băng của hài tử.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, nàng thống hận nhìn trời thề rằng sẽ có một ngày nàng sẽ dùng máu của toàn bộ người trong sơn trang tế lễ cho con mình.

Hai năm sau, nàng ôm Vọng Nguyệt cầm huyết tẩy cả sơn trang.

Một thủ khúc đoạt lòng người, tiếng đàn hóa thành những lưỡi dao vô hình xẹt ngang trên người toàn thể sơn trang.

Xác người nằm chồng chéo lên nhau, tuyết trắng bị nhuộm đỏ cả khoảng.

Ngày đó, Vọng Nguyệt cảm thấy nhuộm lấy máu của Truy Vân.

Cũng từ ngày đó, Vọng Nguyệt cảm được đổi thành Truy Vân cảm. Mà chủ nhân của Yêu Long kiếm chính là Truy Vân.

Thiên Hương nhẹ miết tay trên thân cầm, trong con ngươi lộ rõ vẻ tiếc hận. Thiên Hương nói: “Vì sao Truy Vân lại không đáp lại tình cảm của Vọng Nguyệt?”

Ta nói: “Loại tình cảm này không thể cưỡng cầu được.”

Thiên Hương nói: “Nếu không yêu, vậy vì sao lại đùa bỡn với Vọng Nguyệt?”

Ta nói: “Bởi vì đó chỉ là mưu lợi của nam nhân. Nói về thân thể, bối cảnh của Vọng Nguyệt, nàng chính là mỹ nhân nổi tiếng trong chốn giang hồ, được mọi người sùng bái. Như vậy, có được Vọng Nguyệt, Truy Vân tự nhiên sẽ thành danh.”

“.....Chỉ vì vậy mà có thể hủy đi một sinh mệnh.”

“Thiên Hương, ngươi phải biết rằng, ngươi không phải Vọng Nguyệt, mà ta cũng không phải Truy Vân.”

Thiên Hương lẳng lẳng nhìn về phía ta, hai dòng lệ bắt đầu chảy xuống.

“Thiên Hương.”

Thiên Hương không nói lời nào, chỉ vùi mặt vào hai tay mà òa khóc lên.

Ta nhẹ giọng hỏi: “Thiên Hương, Thiên Hương, ngươi làm sao vậy.”

Thiên Hương cố lau đi dòng nước mắt không ngừng lăn xuống, nói: “Tiểu Nhiễm, ngươi nói đúng. Ta không phải Vọng Nguyệt, ngươi cũng không phải Truy Vân.”

Thiên Hương không ngừng gạt đi dòng lệ đã làm hai mắt hấn đỏ hoe.

Từ ghế đứng dậy, ta bước tới bên cạnh Thiên Hương, im lặng ôm lấy thân thể không ngừng run lên của hắn.

Thiên Hương dúi mặt vào ngực ta khóc nức nở.

Khi mặt trời ló dạng, Thiên Hương bỗng nhiên nói Vọng Nguyệt chính là mẫu thân hắn.

Sau khi đứa con đầu lòng của nàng chết, nàng đã tự hứa sẽ đòi lại món nợ máu đó. Bởi vì gia đình nàng cũng thuộc võ lâm, nàng từ nhỏ cũng đã từng luyện võ công, cốt cách lại hảo, là một kỳ tài võ học.

Nàng đã gặp một nam nhân võ công phải nói thuộc vào độ xuất quỷ nhập thần. Niên kỷ của nam nhân đó cũng ngang hàng với phụ thân nàng. Hắn nói, chỉ cần nàng theo hắn, hắn sẽ truyền thụ toàn bộ võ công cho nàng.

Nàng chỉ dùng vốn vẹn hai năm để học thành tất cả. Một ngày sau, nàng lưu Thiên Hương lại bên nam nhân kia mà ly khai.

Sau khi đã trả thù xong, nàng cũng đã tự vẫn. Nàng dùng chính một dây đàn của Truy Vân cầm để cắt đứt yết hầu của mình.

Sau đó, nam nhân đã ôm thi thể của nàng rời đi. Kể từ đó, cái tên Vọng Nguyệt cầm đã biến mất.

Khi Thiên Hương bảy tuổi, nam nhân đó cũng qua đời.

Thiên Hương đã phải tự tay an táng cho nam nhân đó nằm cạnh mẫu thân mình.

Lúc sau, Thiên Hương bị một gia đình phú quý mua về.

Cứ cách vài năm, tại làng nơi Thiên Hương ở sẽ phải chọn ra một vài đứa trẻ thuận mắt đưa vào cung. Vì không muốn để con mình phải vào cung, nên bọn họ đã để Thiên Hương thế thân.

Một người cho dù có tinh tế, độ lượng, hồn nhiên, đáng yêu đến đâu thì ta cũng không thể biết hết được đường đi của người đó.

Chưa kể, bản thân Thiên Hương cũng đã giấu kín hết thảy mọi việc.

Mà hiện nay, Truy Vân cầm lại khơi lại trí nhớ đau buồn đã giấu kín bao nhiêu năm của Thiên Hương.

Thiên Hương muốn có Truy Vân cầm, có lẽ đây chính là di vật duy nhất còn sót lại của mẫu thân hân.

Là một người con, cho dù lớn đến nhường nào cũng luôn nghĩ về mẫu thân của mình.

Thiên Hương vẫn oa oa khóc đến tận khi mặt trời treo đến lưng chừng núi.

An ủi vỗ về Thiên Hương, lúc này ta mới để ý thấy hai mắt của hân đã biến thành hai quả hạch đào tự lúc nào.

Lau đi nước mắt, Thiên hương vui vẻ nói: “Từ ngày hôm nay trở đi, ta sẽ không còn là Thiên Hương ngày trước nữa.”

Mỉm cười, ta nói: “Thiên Hương, cho dù như thế nào đi chăng nữa, ngươi vẫn mãi là ngươi.”

Thiên Hương giương mắt chăm chăm nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Trên giang hồ bỗng nhiên rộ lên một cái tên, Tô Nhiên, Tô mỹ nhân.

Chỉ trong một đêm, bức tranh họa lại dung mạo của Tô mỹ nhân kia đã bay khắp mọi con đường, lan đến tận vùng Giang Nam rồi khuếch trương cả nước.

Có người nói, người trong tranh là Vô Nguyệt chứ không phải Tô Nhiên gì đó. Lại có một số người khác bàn tán, người trong bức họa là nam sủng được Hoàng Thượng cưng chiều nhất, Tô Nhiên.

Không gió nào là không thổi đến tận cùng của hang hốc. Mặc dù những lời đồn đại đó tưởng chừng rất vô lý nhưng dù sao cũng có một phần đúng đi.

Sau khi mặt trời lên cao, ta mang Thiên Hương trở về khách điểm nghỉ ngơi.

Khi tỉnh lại thì hoàng hôn cũng đã kéo đến, ta vội vàng dịch dung chuẩn bị trở về Tô phủ.

Ôm chặt Truy Vân cầm trong tay, Thiên Hương nói hân muốn mang Truy Vân cầm vào cung. Kỳ thật, lời yêu cầu này ta không muốn chấp thuận chút nào. Mang cái phần thưởng này về có khác gì khoe với mọi người ta đã tham gia vào cái cuộc thi chân tuyến kia chứ. Thực sẽ mất mặt lắm nha.

Nhưng dưới ánh mắt mong chờ, khẩn khoản của Thiên Hương, ta thật không nỡ.

Đề Yêu Long kiểm lại khách điểm, ta cùng Thiên Hương ôm theo Truy Vân cầm đi tới một tiểu quán ven đường gọi hai tô mỳ bò.

Với sức hút của Truy Vân cầm, bàn chúng ta đã lôi kéo không biết bao nhiêu ánh mắt của người đi đường. Không những thế, bọn họ còn chỉ trỏ nói này nói kia, thỉnh thoảng còn có người lại gần hỏi han lai lịch của Tô đại mỹ nhân, Tô Nhiên kia nữa chứ.

Ta và Thiên Hương ngằm đưa mắt với nhau, quyết định chọn giải pháp: im lặng là vàng.

Ấn xong tô mỳ, ta cùng Thiên Hương rời đi dưới bao con mắt buồn thiu của khách nhân, trở về Tô phủ. Vừa mới đặt chân vào cửa, ta phát hiện trong sân không biết từ bao giờ đã đứng đầy cung nữ, thị vệ, còn có cỗ kiệu được sa liềm bao tròn chờ sẵn giữa sân.

Thấy ta, bọn họ đồng loạt quỳ xuống hành lễ. Lúc sau, tổng quản đại nội bước lên nói: “Tô công tử, Hoàng Thượng mệnh lão nô tới đón công tử.”

Cười xòa, ta nhìn hấn gật đầu rồi quay sang nói hai ba câu với phụ mẫu.

Bước lên kiệu, ta cũng không quên kéo theo cả Thiên Hương.

Trên kiệu có đặt một chiếc ghế khá lớn nên không chật để cho hai người ngồi.

Ngay sau đó, có người nào đó hô to một câu khởi kiệu. Cỗ kiệu được che kín bằng sa liềm bắt đầu tiến cung.

Trong một làn gió nào đó, ta nghe thấy giọng nói của đại phu nhân bay qua: trong hậu cung ba nghìn mỹ nhân, Hoàng Thượng như thế nào lại để mất tới Tô Nhiên chứ.....

Khẽ cười, ta tự cảm thấy, ngoài đại phu nhân ra, hẳn là còn nhiều người có suy nghĩ như vậy.

Lúc này, Thiên Hương khẽ ngáp một cái, lúi lúi dựa vào vai ta ngủ mất. Đã vậy, đứa nhỏ này vừa mới ngủ mà đã nói mơ, nước miếng thì cứ loang hết ra áo.

Tiến qua cổng thành cao ngất ngần cách hoàng cung với thế giới bên ngoài, cỗ kiệu thẳng một đường đi tới Thiên Hương lâu.

Đến nơi, cỗ kiệu được hạ xuống, tổng quản đại nội hướng ta nói: “Tối nay, Hoàng Thượng triệu kiến công tử.”

Ngửa đầu nhìn trời, không biết hiện giờ là canh nào rồi mà bầu trời trong xanh khi nãy đã gần nhuộm đen toàn bộ.

Lên lầu xóa bỏ lớp dịch dung, ta nói với Thiên Hương mấy câu rồi mới cùng tổng quản đại nội tiến nhập Phụng điện diện kiến long nhan.

Vừa mới tới, ta đã nhìn thấy Hoàng Thượng ngồi trên ghế đọc sách. Tò mò, ta liếc nhìn bìa sách, thì ra là quyển sách hồi trước ta đọc kể về tiên nữ giáng trần.

Khóe môi cong cong, ta quỳ xuống hành lễ nói một câu vạn tuế. Hấn liền nâng ta dậy.

Hoàng Thượng hỏi: “Nhiên Nhi, ngươi đã dùng văn thiện chưa?”

Ta lên tiếng rồi.

Hấn cười nhẹ, nói: “Như vậy cũng tốt.” Nói xong liền đưa ta tới ôn tuyền.

Thoát giải xiêm y, ta nhảy tùm xuống mà bơi qua bơi lại. Hoàng Thượng này giờ trầm tĩnh đột nhiên lên tiếng: “Nhiên Nhi, cuộc chân tuyền Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vui không?”

Ta nói: “Sao lại không chứ? Ta chỉ cần trước mắt hơi nhiều người chuyển động một chút liền lấy được bảo vật.”

“Ngươi lấy Truy Vân cầm cùng Yêu Long kiếm.”

“Àn, Truy Vân cầm ta tặng Thiên Hương rồi, còn Yêu Long kiếm.....” Thứ này là ta dự định sau này rồi cung sẽ đồng hành với ta bước trên giang hồ. Nhưng trong lúc này, dưới con mắt âm lãnh kèm nụ cười ôn hòa của Hoàng Thượng, ta vội nuốt nửa câu sau lại.

Ta nói: “Hoàng Thượng, ngươi nếu thích, ta sẽ đem Yêu Long kiếm tặng ngươi.”

Hoàng Thượng hài lòng mỉm cười, nói một tiếng “Hảo”.

.....Lời ta nói chỉ là nói giỡn thôi mà, ngươi đường đường là một vị cửu ngũ chí tôn, sao lại ham hố Yêu Long kiếm của ta cơ chứ.....

Cảm giác này thật giống như bị người khác chọc cho một kiếm, rạch cửa trên da thịt, từng giọt máu bị rút ra, thật đau lòng mà.

Tẩy rửa sạch sẽ, cung nữ tiến tới lau khô người cho Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng gọi ta lên bờ, ta ủ rũ nói: “Người đi trước đi, ta ngấm mình một lúc nữa sẽ ra sau.” Trong ôn tuyền thực ấm, ta không muốn rời đi cảm giác thoải mái này a.

Hoàng Thượng nhưn mảy, song vẫn ngồi lại trên ghế mệnh cung nữ mang bộ sách đọc dở khi nãy đến đọc trong lúc chờ ta.

Dụi dụi hai mắt, ta dựa vào thành bệ thư thái nhắm mắt lại.

Sau đó, không biết thân mình sao lại từ từ trầm xuống. Ta cảm thấy rõ ràng nước ấm xộc thẳng vào mũi ta.

Khục khục ho vài tiếng, vừa mới hé miệng ra, nước liền dội thẳng vào miệng.

Ta muốn mở mắt, lại không thể mở được.

Sau đó, có người ôm lấy thất lưng kéo ta lên, vội vàng thổi khí vào miệng ta.

Mí mắt như treo hai quả cân nặng chịch, có cố mở mắt thế nào cũng không được.

Âm thanh cuối cùng mà ta còn nhớ là giọng nói trầm lãnh mang theo vội vàng của Hoàng Thượng: “Truyền ngự y.”

Lúc tỉnh lại, ta phát hiện mình đang nằm trên giường, một chiếc giường không mấy xa lạ, ngay cả sa trường cũng thực quen, mà người nằm bên cạnh còn quen hơn.

Hoàng Thượng chậm rãi mở mắt nhìn ta nhẹ giọng nói: “Người nhiễm phong hàn.”

....Bữa trước, ta đã cùng Thiên Hương ngồi bên hồ ‘hóng gió’ đến tận sáng, lại còn khi ngủ, hấn luôn giành chỗ với ta, hỏi sao không nhiễm phong hàn cho được.

Hít hít mũi, ta nói: “Ta lạnh.”

Hấn nói: “Trẩm đã đắp cho người tới năm lớp chăn rồi.”

Ta nói: “Nhưng ta vẫn còn lạnh.”

Hoàng Thượng vươn tay kéo ta sát vào người hấn, nói: “Ngủ một giấc đi, mai tỉnh dậy sẽ không còn lạnh nữa.”

Ta nói: “Nhưng hiện giờ ta đói.”

Tối này, đích thân Hoàng Thượng uy ta dùng cháo, còn không quên ép ta uống thuốc.

Tối nay, cũng là lần đầu tiên ta nằm trên long sàng mà không cùng hấn phát sinh quan hệ. Hai người đơn giản chỉ ôm nhau ngủ một đêm.

Hôm sau, Hoàng Thượng lâm triều từ sớm. Hấn vừa rời đi, ta cũng liền bật dậy mặc tạm mấy kiện xiêm y trở về Mặc các.

Vừa trở về Mặc các, ta đã bắt Tiểu Lý Tử đến tàng thư các mượn cho ta ít sách về đọc cho đỡ buồn. Tiểu Lý Tử rời đi không lâu thì có rất nhiều người không hiểu sao mò đến chơi.

Sau này ta mới biết, thì ra việc Hoàng Thượng chiếu cố ta cả một đêm đã bay khắp hoàng cung.

Có đứa nhỏ hỏi ta làm thế nào để gọi lên hứng thú của Hoàng Thượng, lại có người hỏi ta cách hóa trang để trở nên xinh đẹp hơn, còn có kẻ hỏi ta Hoàng Thượng thích cái gì, ghét cái gì.

Mấy vấn đề này, ta quả thực vô pháp trả lời.

Ta cũng chỉ biết mỉm cười với bọn họ hoặc gật đầu mà thôi. Kéo dài một lúc lâu, ta buộc phải lấy lý do trong người không khỏe mong sớm cắt đuôi được bọn họ.

Lúc này, bên ngoài liền cất cao giọng nói thông báo: “Vũ phi nương nương giá lâm!!!!”

Mặc các bỗng chốc im re.

Từ ghế đứng dậy, ta dẫn đầu đoàn người chưa kịp đuổi về này ra cửa nghênh giá.

Ở trong cung, thân phận của nam sủng cũng chỉ hơn cung nữ thái giám một bậc, gặp các phi tử khác vẫn phải hành lễ gọi một tiếng thiên tuế.

Khuôn mặt trái xoan tinh tế, đôi lông mày thanh tú cong cong, đôi đồng tử trong suốt như hồ nước, sống mũi cao thẳng vững vàng, đôi môi không điểm mà hồng sắc ửng nhin. Vũ phi quả thật xứng với một tiếng mỹ nhân. Thân là một công chúa của nước láng giềng hiền dịu, nét na, Vũ phi chỉ dùng tư sắc trời cho để ở lại bên cạnh Hoàng Thượng. Đề lên được vị trí quý phi với bản lĩnh như vậy quả không đơn giản.

Vũ phi nói: “Bình thân.”

Mọi người cùng nhau đứng dậy.

Vũ phi nhìn lướt qua đám người, đi thẳng tới trước mặt ta khẽ cười hỏi: “Ngươi là Tô công tử, Tô Nhiên?”

Ta khẽ gật đầu, hướng nàng tươi cười đến niềm nở: “Vâng, nương nương.”

Nàng nói: “Có thể thỉnh Tô công tử mời ta một chén trà hay không?”

Ta nói: “Nương nương khách khí rồi, chỉ cần nương nương không chê, thì mọi lúc Mặc các đều hoan nghênh.” Nói xong, ta mời Vũ phi vào trong.

Mọi người tựa hồ rất sợ vị Vũ phi này nên đều biện rất nhiều lý do để cáo từ.

Vũ phi cẩn thận nhìn ta một lượt, nhẹ cười mà nói: “Tô công tử dung mạo quả nhiên tuyệt mỹ, khó trách sao với thân phận nam tử mà vẫn có thể đoạt lấy danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lấy được Truy Vân cầm.”

Mím cười, ta nói: “Chẳng qua nơi đó chỉ có mỗi bức họa của nương nương mà thôi. Nếu là người thật, chỉ sợ rằng ta còn không đặt nổi chân lên vũ đài mất.”

Vũ phi nói: “Tô công tử khiêm tốn rồi.”

Chung quy lại, dung mạo của Vũ phi quả thật rất đẹp, nhưng nếu mà để nói là tiên tử giáng trần thì thật không đến.

Trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, ta chờ nàng an tọa xong mới ngồi xuống.

Giọng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Vũ phi nheo mắt lại, hỏi: “Ai cho phép ngươi ngồi?”

Trào phúng cười, ta liếc mắt một cái phát hiện nơi này cũng chỉ còn lại ta và Vũ phi.

Ta bình tĩnh đứng dậy, châm cho Vũ phi một chén trà.

Nàng vươn tay cầm chén trà lên lắc nhẹ, mặc chất lỏng theo đó mà lay động gọn sóng.

Sau đó, nàng buông chén trà trong tay ra. Do lực hút trái đất, chén sứ rơi xuống mặt đất vỡ vụn.

Vũ phi nói: “Bản cung bắt ngươi rót trà, ngươi không thể không nghe theo. Bản cung cho dù làm vỡ ly trà này, ngươi cũng không thể trách cứ, đúng không?”

Ta gật đầu, thân nhiên cười nói: “Vũ phi nương nương, nếu người có sở thích ném chén thì ta có thể sai Tiểu Lý Tử lấy thêm vài cái nữa cho người ném.”

Vũ phi nheo mắt lại, hung tợn nhìn ta nói: “Ngươi chính là sử dụng cái bộ dạng này câu dẫn Hoàng Thượng?”

Cười khẩy một cái, ta mềm mỏng nói: “Đúng vậy, Hoàng Thượng cũng thật là, nhìn thấy bộ dạng này của ta liền quên nương nương được ngay. Mà cũng có thể, ngày mai Hoàng Thượng sẽ phong ta làm quý phi cao cao tại thượng, còn nương nương sẽ bị giáng xuống làm cung nữ chuyên giặt giũ cũng nên.” Ta vẫn giữ nguyên phong thái điềm nhiên cười nói.

“Ngươi!” Vũ phi bùng bùng tức giận, tay phải hung hăng đập lên bàn, song đồng ngun ngút lửa.

Ta nói: “Ta làm sao?” Người khác cho ta một chưởng, ta không thể cứ vậy ngoảnh mặt làm ngơ.

Vũ phi tức giận thở dốc, nói: “Hảo, hay cho tên Tô Nhiên nhà ngươi! Hôm nay bản cung sẽ hủy đi khuôn mặt này của ngươi, xem ngươi làm sao có thể mị hoặc Hoàng Thượng được nữa. Người đâu, bắt Tô Nhiên lại cho ta!”

Vũ phi vừa ra lệnh liền có rất nhiều thái giám xông vào, chỉ tiếc lại là mấy tên tay trái gà không chặt mà thôi.

Mĩa mai cười, chỉ mới mấy cái phát tay, ta đã đem mấy tên thái giám ục ịch đánh ngã trên mặt đất. Bọn họ thật vô dụng mà.

Nộ khí bốc lên, Vũ phi oán hận nhìn ta.

Lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng thông truyền.

“Hoàng Thượng giá lâm!!!!”

Vũ phi nhưn mày, lạnh lùng cười quái mắt nhìn ta. Rất nhanh vung tay lên tát vào mặt mình mấy cái, rồi lại xả loạn tóc lên.

Ta cảm thấy, nữ nhân quả nhiên rất khó hiểu, vì ghen tuông, đổ kỵ mà chuyện gì cũng có thể làm ra. Đã đành tàn nhẫn với người khác mà cũng có thể đối với bản thân mình dùng khổ nhục kế.....

Ta chưa kịp ra ngoài tiếp giá thì Hoàng Thượng đã đi tới.

Lúc này, Vũ phi sụt mướt mồ hôi vào người Hoàng Thượng, thân thể không ngừng run lên.

Thật mắc cười! Ta tò mò không biết vở kịch này rồi sẽ tiếp diễn như thế nào.

Trong đầu ta, Vũ phi thật giống một diễn viên hát tuồng, mà ta chính là người đứng dưới đài xem hí kịch.

Ta cũng không cảm thấy chán ghét Vũ phi cho lắm, có người diễn kịch cho ta xem, hẳn cuộc sống vô vị trong cung sẽ trở nên thú vị hơn nhiều.

Hoàng Thượng vỗ nhẹ đầu Vũ phi, ôn nhu hỏi: “Vũ nhi, làm sao vậy?”

Vũ phi liền kể khổ một hồi, tức là sự việc đều đã được đảo lộn trắng đen hết thảy.

Càng nghe, ta càng buồn cười.

Vũ phi nói đại loại là như thế này.

Nàng từ tấm cung tới thăm hỏi ta, nghĩ muốn uống trà liền vươn tay lấy chén trà, lại không nghĩ ta cư nhiên lại hất văng chén trà của nàng xuống đất, còn nói cái gì như mọi thứ trong Mặc các, không có sự cho phép của ta, nàng không được phép đụng vào.

Sau lại nói ta tự nhiên đánh thương người của nàng rồi đánh nàng thành bộ dạng này....

Vừa kể, Vũ phi còn không ngừng giầy giụa làm cho tóc rối thành một đoàn.

Mấy cung nữ bên cạnh Vũ phi cũng rất biết việc, liền bước lên phụ họa.

Hoàng Thượng hướng ta nhìn hỏi: “Nhiên nhi, người còn muốn nói gì không?” Ngực khí một mực nhu hòa.

Khỏe miệng cong lên, ta nói: “Ngài phạt ta bề môn một tháng tự suy nghĩ được không?”

Hoàng Thượng nói: “Trong cung có quy định của trong cung.”

Ta dịu dàng cười, hướng người đang còn trong ngực Hoàng Thượng nói: “Chi bằng để cho Vũ phi định đoạt, được không Hoàng Thượng?”

Vũ phi tựa hồ bị kinh sợ, không ngừng run lên trong lòng Hoàng Thượng.

Bên ngoài hẳn là mọi người sẽ cho rằng ta đang ức hiếp một nữ nhân, ta là một tên hỗn đản trời đánh.

Chung cuộc, Vũ phi yếu ớt nói: “Hoàng Thượng, chuyện này, quên đi.....”

Hoàng Thượng gật đầu, cùng Vũ phi rời đi.

Bọn họ đi chưa được bao lâu thì Tiểu Lý Tử trở về mang theo rất nhiều sách để trên bàn.

Ngồi trên ghế tựa, ta bắt chéo hai chân nhàn nhàn lật từng trang sách. Bên cạnh, Tiểu Lý Tử chột nói, khoảng thời gian ta xuất cung, Vũ phi vẫn luôn tới chỗ Hoàng Thượng.

Nói cách khác, chỉ cần ta biến mất, Hoàng Thượng ngay lập tức quay sang sủng hạnh Vũ phi.

Ho nhẹ một tiếng, lại hít hít mũi, ta rót cho mình một chén trà nhấp hóng.

Tối đến, sau khi dùng cơm, có một cung nữ bưng đến một bát dược nói là Hoàng Thượng mệnh nàng đưa tới.

Khẽ cười, ta đành phải uống bát dược đen thui kia. Uống xong, ta lại ôm sách đi dạo một vòng dưới ánh đèn lồng mà Tiểu Lý Tử rọi theo.

Dừng chân tại một đình nghỉ, ta châm đèn đọc sách.

Một lát sau, Tiểu Lý Tử nói: “Công tử, trời đã tối, nên trở về thôi.” Nói xong, Tiểu Lý Tử liền phủ lên người ta một tấm áo khoác.

Ta đứng dậy, nói một tiếng: “Hào”.

Khi trở về Mặc các, ta bất ngờ trông thấy thân ảnh của Hoàng Thượng ở nơi đây.

Tối nay, Hoàng Thượng ngủ lại ở Mặc các.

Hẳn là từ nay, Vũ phi sẽ coi ta là cừu hận cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Cuộc sống trước khi Vũ phi xuất hiện đều rất yên ổn, nhàn hạ.

Nhưng hiện nay thì đã khác rồi! Từ cái hôm Vũ phi xuất hiện tại Mặc các, ta lại ước ao có thể trở về ngày tháng trước kia.

Bây giờ, chỉ cần sơ xuất một chút là bị đầu độc, rảnh ra là có thích khách ghé thăm, đôi khi còn những tai vạ không tên từ trên trời giáng xuống.

Đối với những tai họa đó, ta cũng không thêm bận tâm.

Một ngày nọ, khi cùng Hoàng Thượng đồng giường, hần chợt cầm lấy một lọn tóc của ta vờn về nói: “Nữ nhân đôi khi có ăn dấm chua, ngươi cũng đừng để ý.”

Nhẹ cười, ta nói: “Biết.”

Buồng lọn tóc trong tay, Hoàng Thượng nhìn thẳng vào mắt ta rồi nói: “Như vậy, Nhiên nhi thì sao? Bộ dạng của ngươi khi ăn dấm chua sẽ như thế nào?”

Ghen tuông, ta cũng không phải chưa từng nếm qua.

Năm đó, khi được biết người nhị sư huynh thích là Trình Hâm, mà ta chỉ là vật thể thân, lại còn bắt gặp cảnh hai người thân thiết, quả thực tâm ta tựa như bị xát muối. Năm đó, có lẽ ta còn quá nhỏ.

Ta nói: “Nhận không ra người.”

Hần hôn nhẹ lên mắt ta, nói: “Dù sao ta cũng rất muốn nhìn thấy nha.”

E rằng cả đời này ngươi cũng không có cơ hội đó. Ta nhạt nhạt cười, miễn cho ý kiến.

Thời gian cứ thế trôi qua không mây may thương tiếc.

Chớp mắt, những cơn gió se lạnh của mùa thu đã được thay thế bằng cơn mưa tuyết đầu mùa.

Tuyết trắng rắc đầy sân, một màu trắng thuần khiết trông thật đẹp.

Vì thời tiết hôm nay rất lạnh nên ta quyết làm tổ trong chăn luôn, Tiểu Lý Tử có khuyên thế nào cũng nhất quyết không thò đầu ra.

Sau đó, ta nghe thấy có tiếng bước chân. Không lâu sau, cửa phòng liền bị người mở tung ra.

Xuất hiện trong mắt ta chính là Thiên Hương.

Hần đứng trước cửa, hai má vì lạnh mà ửng đỏ, tóc tai thì bay tán loạn, nhưng trong mắt lại không tránh khỏi vui sướng.

Thiên Hương nói: “Tiêu Nhiên Tiểu Nhiên, tuyết rơi tuyết rơi, thật lạnh a.”

Ta nói: “Tuyết rơi a.” Cười, ta nghiêng đầu về phía Tiểu Lý Tử, phân phó hần đặt thêm một chậu than trong phòng rồi hương Thiên Hương phát phát tay.

Thiên Hương bước lại ngồi xuống mép giường, nói: “Tuyết thật nhiều, ta rất thích cái lạnh của mùa đông, càng lạnh càng thích.”

Ta “ừ” một tiếng, nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Thiên Hương.

Thiên Hương cười nói: “Vừa nãy, ta định cầm lấy bông tuyết, nhưng không hiểu sao, bông tuyết vừa mới rơi vào tay ta liền biến mất luôn. Ta bắt thế nào cũng không được.”

Ta nói: “Vào chăn đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Thiên Hương lắc đầu nói: “Không, người mới phải rời khỏi ổ chăn, người phải cùng ta đi ngắm tuyết.”

“Trời lạnh, ta không muốn đi ra ngoài.” Ta nói.

Thiên Hương không thèm nhìn lấy biểu tình của ta, liền thẳng tay kéo phăng ta ra ngoài, quăng cái chăn ấm áp của ta ra một góc.

Vì mới nhập cung nên quần áo không được phong phú, mới lại đa số đều hoa mỹ nên có vẻ rất đơn bạc.

Tuyết rơi thực nhiều, chỗ kia cung nữ vừa mới vun quét thể mà trong chớp mắt đã bị phủ đầy tuyết được ngay.

Thiên Hương hớn hờ chạy ra giữa sân đứng, hét chạy lại nhảy như một đứa trẻ lần đầu nhìn thấy tuyết rơi. Nhìn hân vui vẻ như vậy, ta thật cũng muốn chạy tới góp vui. Tới ngự hoa viên, ta dừng chân ở đình nghỉ, một tay chống cằm mà nhìn Thiên Hương phôn phơ nghịch tuyết.

Thiên Hương lăn lộn trên nền tuyết trắng hướng ta vẫy vẫy tay gọi: “Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, người lại đây chơi với ta được không?”

Ta lắc đầu nói: “Người cứ chơi đi.” Tuyết rất lạnh, ta không muốn trườn người ra đó đâu.

Thật không thể tưởng tượng nổi Thiên Hương cư nhiên lại có sinh lực dồi dào đến vậy, Thiên Hương kéo ta đi từ lúc sáng sớm, mà hiện nay ngo thiện đã qua, ấy vậy mà hân vẫn hứng trí đi đắp người tuyết được.

Tuyết rơi hai ngày, nên trong hai ngày này, ai cũng có thể bắt gặp Thiên Hương đang chơi đùa ngoài ngự hoa viên.

Hai ngày sau, tuyết ngừng rơi, ta bắt đầu dạy Thiên Hương luyện kiếm.

Thiên Hương nói, hân không muốn luyện võ vì luyện võ sẽ làm hân nhớ tới phụ mẫu hân. Nhưng bởi vì người dạy là ta nên hân mới miễn cưỡng học.

Thiên Hương học thực chậm, cơ thể lại không phù hợp nên việc học cũng khá vất vả. Mà ngay cả bản thân hân cũng không có ý chí quyết tâm học nên càng khó hơn.

Năm ngày sau, Thiên Hương không thể chịu đựng được liền khăng khăng bám lấy ta đòi ta dạy hân cách dịch dung.

Hân nói, hân muốn thử cảm giác cảm hồ được nhào nặn để biến một người bình thường thành tiểu mỹ nhân cũng như biến tiểu mỹ nhân thành quái vật.

Mỉm cười, ta bắt lấy bàn tay nhỏ gầy của Thiên Hương, hướng dẫn hân từng bước một.

Không hiểu sao học cái này thì hân lại nhanh đến thế.

Sau một hồi kỳ công, Thiên Hương đã hoàn thành một tấm nhân bì. Cẩn thận dán lên mặt. Đã vậy, khuôn mặt đó lại chính là ta.

Tấm nhân bì thứ hai Thiên Hương làm chính là khuôn mặt của hân. Sau khi làm xong, Thiên Hương vội vàng dán lên mặt ta rồi vui vẻ ngắm nhìn.

Ta nghi hoặc nhìn Thiên Hương không biết hân lại đang có ý định quái quỷ gì trong đầu.

Thiên Hương nói: “Dáng người hai chúng ta không khác nhau là mấy, hôm nay người là ta, còn ta sẽ là người. Thử xem người khác có nhận ra được không nha?”

Không nghĩ Thiên Hương lại nghĩ ra trò này, song ta vẫn gật đầu đồng ý nói một tiếng “Hảo”. Kỳ thật ta cũng rất tò mò phản ứng của mọi người sẽ như thế nào.

Trao đổi xiêm y, ta cùng Thiên Hương ra khỏi Mặc lâu. Dọc đường, không ai có thể phát hiện ra được điều khác thường này.

Tại Phong viên, bốn người chơi mạt chược với nhau. Sau một hồi, Lạc Hoàn rút ra một nhận định: hôm nay, Tô công tử tính tình biến vui tươi, Thiên Hương chiêu nghi liền biến điềm đạm.

Lời này vừa nói xong khiến ta cười đến thật lớn.

Đang chơi mạt chược, bỗng có một thái giám tiến đến nói: “Hoàng Thượng cho gọi Tô công tử.”

Đào mắt nhìn Thiên Hương một cái, ta bắt gặp ánh mắt cầu cứu của hân. Lúc này, ta còn chưa kịp lên tiếng thì tên thái giám kia đã mang Thiên Hương rời đi.

Thấy vậy, ta liền mau chóng trở về Mặc các, tháo lớp nhân bì trên mặt xuống, thay lại xiêm y rồi đi thẳng tới Phụng điện.

Trong đại sảnh không có người, ta lại đi tiếp tới sương phòng của Hoàng Thượng cùng ôn tuyền mà vẫn không thấy người đâu.

Trên đường, ta tùy tiện hỏi một cung nữ: “Hoàng Thượng đang ở nơi nào?”

Cung nữ nói: “Cả ngày hôm nay Hoàng Thượng vẫn ở trong ngự thư phòng.”

Khó chịu nhũn mày, ta giả tăng cước bộ đi ra khỏi Phụng điện, một đường thẳng tiến tới Ngự thư phòng.

Tới trước cửa, ta bị thị vệ ngăn lại bên ngoài.

Ta nói, ta muốn diện kiến Hoàng Thượng.

Thị vệ hướng ta nói chờ thái giám vào bẩm báo trước xem ý của Hoàng Thượng như thế nào đã.

Ta đứng ngoài này đứng một canh giờ.

Lúc này, cánh cửa mới mở ra, các vị đại thần chậm rãi bước ra ngoài. Sau đó, có một thái giám bước tới trước mặt ta cung kính nói: “Tô công tử, Hoàng Thượng cho mời.”

Đẩy nhanh bước chân, ta hướng ngự thư phòng tiến vào. Chiếu vào mắt ta là thân ảnh Hoàng Thượng đang đắm chiêu vui đầu vào hai chõng tấu chương cao ngất trên bàn.

Ta nhẹ giọng gọi: “Hoàng Thượng.”

Buông bút lông trong tay, Hoàng Thượng ngẩng đầu lên nhìn ta mỉm cười nói: “Thật hiếm khi có dịp người chủ động đến tìm ta, vậy mà ta lại bắt người phải chờ lâu.”

Ta nói: “Hoàng Thượng, sáng nay, người tới tìm ta?”

Hoàng Thượng nhướn mày nói: “Không có.” Hắn khẳng định.

“.....Không có?” Nhưng thái giám kia quả thật là người của Phụng điện mà.

Cảm giác trong ngực ần ần đau, ta không nói thêm một lời nào, lẳng lặng xoay người bước đi.

Bên tai ta loáng thoáng nghe thấy tiếng Hoàng Thượng gọi, nhưng ta cảm thấy lúc này mình không được phép dừng lại, phải đi, phải tìm người, phải tìm được Thiên Hương.

Ta biết, Thiên Hương chắc chắn đang gặp nguy hiểm, chỉ sợ chậm một giây sẽ xảy ra chuyện không lành.

Sử dụng Thủy thượng phi trở về Phong viên, ta nghĩ muốn tìm dấu chân của Thiên Hương, nhưng lại phát hiện ngay một hạt bụi cũng được cung nữ dọn sạch.

Tại hoàng cung rộng lớn là vậy, muốn tìm một người không dễ dàng gì.

Mấy canh giờ sau, ta thu được tin tức, có một thái giám ở Phụng điện thất cổ tự tử.

Chạy thẳng tới phòng của hạ nhân phục vụ tại Phụng điện, thái giám cư nhiên thất cổ tự tử kia chính là người sáng nay đã đưa Thiên Hương đi.

Hai tay nắm lại thành quyền mặc cho móng tay đã găm vào da thịt đến chảy cả máu. Giờ đây, ta chỉ cảm thấy càng mờ mịt hơn thôi.

Bỗng nhiên, có một bàn tay đặt trên vai ta.

Nghiêng đầu nhìn người sau lưng, là Hoàng Thượng.

Ta cắn chặt môi ngăn dòng nước mắt sắp trào ra mà nhìn hắn.

Một mùi tanh mặn lan tỏa khắp khoang miệng, xông thẳng lên mũi khiến ta rất khó chịu. Trong lòng nóng như lửa đốt, ta không biết nên nói gì, không biết làm thế nào để tìm Thiên Hương, không dám hình dung tình hình của Thiên Hương lúc này.

Hoàng Thượng nhẹ niết trên môi ta nói: “Nhiên nhi, đừng cần nữa.”

Buông tha cho môi dưới đã bị ta cắn nát, ta hít sâu một hơi nói: “Sáng nay, hắn.” Ta chỉ chỉ tên thái giám treo cổ lưng lửng kia nói: “Hắn tới Phong viên, nói là Hoàng Thượng triệu kiến ta... lúc trước Thiên Hương nghịch ngợm dịch dung thành ta, ta dịch dung thành hắn. kết quả, không kịp nêu rõ thân phận, Thiên Hương đã bị hắn mang đi... Ta tới Phụng điện tìm người, không thấy ai, ta tới ngự thư phòng thì người nói, người không có truyền... không gọi ta.” Ta nói có chút lộn xộn.

Hoàng Thượng khẽ vuốt đầu ta, nói: “Nhiên nhi, Thiên Hương sẽ không có việc gì đâu.”

Hốc mắt nóng ran.

Đẩy bàn tay đang đặt trên vai ta xuống, ta rời khỏi Phụng điện.

Đi tới Thiên Hương lầu, Truy Vân cảm lẽ loi nằm trên bàn trong phòng Thiên Hương.

Nơi này, ta có thể cảm nhận rõ hơi thở của Thiên Hương, chỉ có điều người lại không có ở đây.

Hậu cung là nơi người lừa ta gạt. Bởi vì nam sủng không có khả năng duy trì dòng máu hoàng tộc nên rất ít khi xảy ra tranh chấp giữa phi tần với nam sủng, và cũng vì đó mà không ít phi tần trong cung khinh rẻ, coi thường nam sủng.

Nhưng ta lại là một trường hợp đặc biệt.

Trong vòng một tháng, Hoàng Thượng liên tục sủng hạnh ta hơn hai mươi đêm, năm ngày Hoàng Thượng tỉnh tâm qua đêm một mình, chỉ dành vòn vẹn ba đêm cùng nữ nhân mà thôi.

Hoàng Thượng hết mức sủng hạnh ta. Ta không sợ xảy ra rắc rối với Vũ phi, vì ta biết Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không trách tội ta.

Bỗng nhiên, hình ảnh Vũ phi xẹt ngang đầu ta. Nhất định là nàng ta.....

Đó kị sẽ làm thay đổi bản chất của con người.

Rời Thiên Hương lầu, ta phi thân tới tẩm cung của Vũ phi mà không kẻ nào kịp phát hiện.

Đẩy một cánh cửa, ta tiến vào một dãy hành lang thật dài. Mở tiếp một cánh cửa nữa, ta nhìn thấy Vũ phi.

Vũ phi đang nằm nghỉ ngơi trên giường.

Cung nữ hầu cận nhìn thấy ta liền hoảng loạn định kêu lên. Nhưng lời còn chưa kịp thốt lên đã bị ta điểm huyệt ngủ.

Lúc trước sao ta chưa từng có cảm giác căm ghét người này? Tại sao lúc trước ta lại cảm thấy cuộc sống người lừa ta gạt này lại vui vẻ như thế?

Không lâu sau, Vũ phi ngồi dậy nhẹ giọng nói: “Ngọc nhi, rót cho bồn cung một ly trà.....”

Không ai đáp lại.

Vũ phi khó chịu nói lần thứ hai. Lúc này, nàng mới ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy ta, đôi đồng tử của Vũ phi co lại, có sợ hãi, có mơ hồ, đôi môi run run khép mở nói: “Ngươi là người hay quý.....”

Một câu này, ta dám khẳng định Vũ phi đã làm gì Thiên Hương.

Một câu này, ta dám khẳng định Thiên Hương đã xảy ra chuyện chẳng lành.

Nheo mắt lại nhìn Vũ phi không ngừng hoảng sợ run lên, ta bước tới trước mặt nàng, tay phải nắm lấy cổ nàng nói: “Đem hắc giao ra đây!”

Vũ phi không ngừng lắc đầu, thân mình run lên từng đợt, không nói được lời nào.

Tăng dần lực đạo trong tay, sắc mặt Vũ phi tái hẳn đi, ánh mắt dần mất tiêu cự. Vũ phi ngất xỉu.

Buồng con người chết ngất này xuống, ta khẽ vuốt vết thương trên bụng. Ta cảm thấy, nơi này thực đau.

Không thể giết nàng, không thể... Nếu không, ta vĩnh viễn không tìm được Thiên Hương. Không thể giết người này, không thể.....

Lúc này, ta nghe thấy một tiếng thét chói tai.

Quay đầu lại, là nữ nhân hầu cận Vũ phi, Ngọc nhi.

Rất nhanh sau đó, một vòng thị vệ đã bao quanh cả tẩm cung. Có một tên cẩn thận nhìn ta lên tiếng: “Tô công tử, công tử đã làm gì?”

“Tô công tử, thỉnh thúc thủ chịu tội.”

Lạnh lùng cười nhìn đám thị vệ kia, ta lời nào cũng không nói.

Khoảng một khắc sau, ta nghe thấy tiếng thông báo “Hoàng Thượng giá lâm”. Không lâu sau, Hoàng Thượng đã tiến nhập trong phòng.

Hắn nói: “Nhiên nhi, lại đây.”

Ta nói: “Là nàng đã hại Thiên Hương.”

Hắn đi tới bên cạnh ta, nhẹ vỗ lên vai ta nói: “Vô luận ngươi muốn làm gì, thì cũng nên đợi Vũ phi tỉnh lại, có được không?”

Ta gật đầu nói: “Được, ta sẽ chờ.”

Hoàng Thượng ngồi trên ghế ôm ta vào lòng, hướng bọn thị vệ phất tay cho lui rồi truyền ngự y.

Ngự y bắt mạch cho Vũ phi. Trên khuôn mặt già nua bỗng hiện lên một mảng vui sướng.

Trong lòng ta liền nổi lên một dự cảm không tốt.

Sau đó, ngự y nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng, Vũ phi đang mang long thai, đã được một tháng. Nương nung ngắt đi là do kinh hải quá độ. Cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng thì không sao.”

Ta liếc mắt nhìn Vũ phi còn đang nằm bất động trên giường, lại quay sang nhìn Hoàng Thượng.

Trong nháy mắt, ta nhìn thấy sự vui mừng ẩn sâu trong mắt Hoàng Thượng. Vũ phi mang long thai, giờ đứa nhỏ đó sẽ là bà hộ mệnh của nàng.

Ngự y lấy một tờ giấy kê đơn thuốc đưa cho thái giám bên cạnh rồi rời đi.

Hoàng Thượng nhẹ vỗ vỗ tay ta nói: “Nhiên nhi, ngại về trước đi, chờ Vũ phi tỉnh lại, Trẫm sẽ hỏi nàng chuyện của Thiên Hương.”

Ta biết, hiện giờ trong đầu Hoàng Thượng chỉ còn Vũ phi mà thôi.

Ta hít mắt nói: “Nếu Thiên Hương xảy ra chuyện gì, ta sẽ bắt nàng phải theo Thiên Hương!”

(Gà tròn vo: Gà ghét tên Hoàng Thượng này quá cơ >”< Khổ thân Thiên Hương của ta *khóc*)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor:Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Ánh mắt của Hoàng Thượng chợt chuyển lạnh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Tô Nhiên, ngại đừng quá kiêu ngạo.”

Từ trên đùi hần đứng dậy, ta nhếch miệng cười nhạt nói: “Không ngại phải trả giá!” Nói xong, ta xoa người đi thẳng.

Biết đến lúc nào Vũ phi mới tỉnh lại, ta không thể cứ ngồi một chỗ chờ thế này được.

Trong hoàng cung rộng lớn này có rất nhiều lâu các, ta quyết tâm đập từng cánh cửa tìm người.

Một đêm trôi qua, ta lại tới tẩm cung của Vũ phi. Nơi đây, thị vệ đứng thành một vòng quanh bảo vệ.

Bước tới, ta nói: “Ta muốn gặp Vũ phi.”

Một thị vệ trả lời: “Vũ phi đã ngủ, thỉnh Tô công tử ngày mai hãy đến.”

Ta lặp lại một lần nữa: “Ta muốn gặp Vũ phi.”

Thị vệ thấy vậy không dám nói lời nào, nhưng đúng lúc đó thì có một nha hoàn bước ra nói: “Ngươi đi đi, Hoàng Thượng đã có lệnh ngươi không được phép đặt chân vào nơi này.”

Ta xoa người, đi tới Phụng điện.

Bên ngoài Phụng điện, thị vệ ngăn ta lại nói lúc này Hoàng Thượng không muốn bị quấy rầy.

Khóe môi nhếch cong lên, lộ ra một nụ cười trào phúng, ta dùng Thủy Thượng phi chạy khắp hoàng cung rộng lớn này.

Trên bầu trời cao vút chợt rơi xuống những bông tuyết trắng xinh. Nếu Thiên Hương được chứng kiến cảnh này hẳn sẽ rất vui.

Chạy tới trù phòng, không có người. Lại qua phòng vải, vẫn là không thấy Thiên Hương. Cuối cùng, ta nuôi một tia hi vọng đảo qua sái phòng.

Đạp tung cánh cửa, bên trong chỉ có một màu đen bao phủ, nhưng lại dày đặc mùi máu tanh nồng.

Ngực co thắt lại, thân thể vì đó mà run lên. Cổ đè ép nỗi sợ hãi trong đầu, ta bước từng bước tiến vào trong.

Trong này rất tối, không thể nhìn rõ được bất cứ thứ gì. Nhưng ta có thể cảm nhận rõ được nơi đây có người, bất quá hơi thở của người này rất mong manh.

Ngồi xổm xuống, ta ôm lấy người đang nằm kia. Lúc này ta mới phát hiện thân thể người này rất lạnh, trên người hình như cũng chỉ được phủ một tấm vải mong manh rách tươm.

Ôm người này bước ra sài phòng, dưới ánh trăng nhu hòa, ta nhìn thấy một gương mặt vô cùng thê thảm.

Trên khuôn mặt nhò nhão đó không biết có bao nhiêu vết cắt, xiêm y trên người bị xé rách từng mảnh, da thịt xanh tím không ngừng rỉ máu thấm hết ra xiêm y.

Thân thể này mặc dù đã bị phá hủy không thành hình, nhưng ta làm sao không thể nhận ra người này là ai chứ. Đã cùng nhau sống chung qua bao nhiêu ngày tháng, làm sao ta có thể nhận nhầm.

Khắp người chỉ chít những vết tím đỏ, trên khuôn mặt chồng chất vết cứa, là Vũ phi đã ra tay với Thiên Hương.

Ngực thắt lại như có một bàn tay vô hình bóp nát tim mình. Ta tựa hồ chết lặng tại chỗ.

Nhưng lý trí ta nói không nên ở lại đây, phải cứu Thiên Hương trước. Ta ôm Thiên Hương đạp gió trở về Thiên Hương lâu, cao giọng sai cung nữ đun nước, mệnh thái giám lấy được qua đây.

Hô hấp của Thiên Hương ngày một yếu đi. Cho dù ta đã được gia gia truyền dạy y thuật, nhưng với tài cán này cũng không thể cứu được Thiên Hương.

Hốc mắt nóng ran, không biết từ lúc nào đã dâng lên một tầng nước nhanh chóng bức phá trào ra ngoài.

Vội vàng gạt đi hai dòng lệ, ta lấy khăn ẩm lau người cho Thiên Hương, lấy thuốc bôi lên những vết thương đỏ thẫm kia, lại lấy châm kích một số huyết đạo thiết yếu.

Qua mấy canh giờ, khí tức của Thiên Hương dần một suy yếu.

Nhiều lúc ta còn không thấy cả mạch tượng của hân.

Sinh lý tử biệt chính là vậy, người sống chỉ biết ngồi đó nhìn người ta dần rời đi.

Ngồi trên mép giường, ta nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài đen nhánh của Thiên Hương, nơi duy nhất không bị tổn thương, ta nói: “Thiên Hương, ta sẽ bắt Vũ phi phải theo ngươi.”

Cắn chặt môi dưới, ta thẳng lưng đứng dậy, ôm lấy Truy Vân cầm ly khai Thiên Hương lâu.

Nhảy qua từng ngọn cây, ta lao thẳng tới tẩm cung của Vũ phi. Khi vào đến trong sân, thị vệ phát hiện thấy ta đằng đằng sát khí tiến vào, vội vã rút kiếm phòng thủ.

Tay phải cầm lấy thân đàn, tay trái nhẹ kích một âm. Một tiếng nhạc phát ra khiến cả đám thị vệ ngã lăn xuống.

Những người võ công cao còn phản xạ kịp thời tránh đi, những người còn lại thì trở tay không kịp mà gục ngã.

Mấy trăm người đồng loạt hướng ta lao tới. Ý vào Thủy Thượng phi, ta nhanh chóng phi thân lên không tránh thoát những mũi kiếm kia. Trong lúc đó, ta cũng không quên tấu ra một chuỗi âm thanh.

Phải công nhận, Truy Vân cầm thực lợi hại, lực sát thương của nó rất lớn, song muốn khống chế bản thân không bị đàn điều khiển quả nhiên khó vô cùng.

Chỉ cần phân tâm một chút, ngay lập tức sẽ bị phản lại.

Tiếng cầm khuếch tán trong không trung thực nhanh, từng âm từng âm lan tỏa cả tẩm cung.

Mỗi âm điệu như hàng nghìn mũi dao nhỏ phóng ra khứa lên da thịt, yết hầu của bọn người kia. Chẳng mấy chốc, cả khoảng sân đã bị bao trùm đầy huyết đỏ.

Phi thân hướng tới phòng Vũ phi, phía sau cầm vệ quân được triệu tập đến ngày càng nhiều.

Bước vào phòng của Vũ phi, ta phát hiện nơi đây không một bóng người. Trên giường chăn gối lộn xộn, hơi ẩm vẫn còn lưu lại, ta biết Vũ phi là mới rời

đi.

Phi thân lên mái nhà, ta quan sát tứ phía chung quanh, bỗng phát hiện ra đằng sau có mấy người đang hộ tống Vũ phi chạy ra hậu viện.

Đạp trên nền tuyết, ta nhảy tới trước mặt Vũ phi, nhìn nàng cười lạnh.

Thân thể Vũ phi không ngừng chấn động, trong mắt lộ ra một mặt lo lắng cũng như sợ hãi.

Nàng run rẩy nói: “Ngươi nếu giết ta, ngươi cũng sẽ chết.”

Mấy tên cận vệ đã rút kiếm bao quanh ta.

Khinh bỉ cười khẩy một cái, ta đã xác định một mình tới nơi này thì sinh mệnh đối với ta đã không còn quan trọng nữa.

Hoàng Thượng là vua một nước, hấn sẽ không bội ước, hấn sẽ giữ lời hứa đối tốt với mẫu thân ta... Chỉ cần như vậy thì đời này ta không còn luyến tiếc nữa.

Không để ngón tay rảnh rỗi, ta dùng nội lực kích một đạo âm, một âm này như vẽ ra một đàn lưỡi dao phi thẳng tới người Vũ phi.

Đồng thời trong khoảnh khắc đó, có dị vật hung hăng tiến vào sau lưng ta. “Bịch!” Truy Vân cầm từ trên tay rơi xuống.

Khí âm xuyên qua cơ thể Vũ phi, một dòng máu tươi trên người nàng bắt đầu chảy xuống.

Vũ phi ngã xuống nền tuyết trắng xóa, hai mắt mở to mơ hồ nhìn ta.

Sau đó, Hoàng Thượng tiến tới.

Hấn cúi người xuống ôm lấy Vũ phi, hai mắt trừng lớn nhìn ta không chớp mắt.

Nhìn biểu tình đó của hoàng Thượng, ta cười, trào phúng cười cay nghiệt, ta nói: “Nữ nhân so với nam nhân vẫn tốt hơn.” Ít nhất, nữ nhân có thể sinh hài tử.

Hoàng Thượng vẫn giữ nguyên nét mặt như cũ, hấn nói: “Nhiên nhi, giữa cừu hận với bản thân, ngươi chọn cừu hận.”

Ta gật đầu nói: “Không phải người ta vẫn thường nói, phải chiến đấu tới hơi thở cuối cùng sao.”

“Nhiên nhi, đáp ứng Trẫm, chỉ cần từ nay về sau ngươi ngoan ngoãn nghe lời, Trẫm giúp ngươi. Việc ngày hôm nay Trẫm sẽ coi như chưa từng phát sinh.”

Nhân sinh thật không thể nói rõ sống chết là như thế nào.

Đôi khi sống còn không thoải mái bằng chết.

Nhẹ nhàng cười, ta nói: “Ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý.”

Chậm bước tới trước mặt Hoàng Thượng, ta nói: “Hoàng Thượng, hiện tại ngươi có thể hoàn thành nốt cho ta một tâm nguyện nữa được không?”

Hoàng Thượng hơi mỉm môi, không nói lời nào.

Ta xoay lưng lại phía Hoàng Thượng nói: “Giúp ta kéo ra thanh kiếm sau lưng này.”

Hấn nói: “Ngươi hãy hứa với Trẫm, về sau sẽ nghe lời Trẫm, tuyệt không đối chọi với Trẫm!”

Nhếch miệng cười, ta không đáp lại lời nói của Hoàng Thượng, hai chân điểm nhẹ trên nền tuyết, phi thân lên lầu hai của Thiên Hương lâu.

Phía sau, vẫn cả một đám người chạy theo.

Vào phòng của Thiên Hương, ta khẽ chạm lên thân thể lạnh ngắt đang nằm an ổn trên giường.

Ngươi đã từng nói: Sau này, chúng ta hành tẩu giang hồ, ta cầm kiếm, ngươi ôm cầm, trở thành truyền thuyết trên giang hồ.

E rằng việc này vĩnh viễn không thể thực hiện được rồi.

Đứng dậy, ta bước tới bên bàn cầm lấy ngọn đèn đang cháy rực, chậm rãi đưa đèn châm vào sa trường.

Lúc ban đầu lửa còn nhỏ, nhưng rất nhanh sau đó, lửa đã lan cháy toàn bộ sa trường, bén dần vào những trụ gỗ.

Bước tới cạnh giường, ta nửa quỳ xuống mặt đất, hai tay nắm chặt bàn tay nhợt nhạt lạnh buốt của Thiên Hương: “Thiên Hương, ngươi không phải vẫn

muốn ở bên ta sao? Vậy... chúng ta sẽ ở mãi bên nhau nhé.....”

Loáng thoáng dưới lầu vọng lên một đạo âm thanh: “Tô Nhiên, ra mau.”

Lúc sau, ta chỉ cảm thấy rất nóng, không thể thờ nổi, cái gì cũng không thể nghe được.....

Sự sống và cái chết chỉ được ngăn bởi một vạch phân cách nhỏ mà thôi.

Vòng quanh âm phủ một chuyến, ta trở lại ban đầu.

Vòng đời của một người dưới này thật nhanh, mới đầu mùa đông mà nay đã chạy tới giữa tháng sáu nóng nực.

Giấc ngủ này chính là để ta xem lại cuộn phim cuộc đời ta trước đây.

Thời điểm ta mở mắt tỉnh dậy, chiếu vào mắt ta chính là cái trần nhà, cái rèm giường, chiếc chăn quá đỗi quen thuộc.....

Nơi này là Phụng điện, là tẩm cung của Hoàng Thượng.

Thất thần nhìn trần nhà hồi lâu cho đến tận lúc có người bước tới. Người nọ bước dần tới bên giường, ngồi xuống.

Hoi nghiêng đầu nhìn, ta thấy Hoàng Thượng tươi cười nhìn ta.

Trong đôi mắt sáng ngời hữu thần của một đấng minh quân lộ rõ sự kính hi, hần nhẹ vuốt má ta rồi nói: “Nhiên nhi, ngươi đã tỉnh?”

Khẽ động môi, ta nói: “Ừ....” Thanh âm như bị ngăn lại trong thanh quản.

Hoàng Thượng rót cho ta một ly trà ấm, đưa tới bên môi ta.

Nhấp một ngụm, ta lắc lắc đầu.

Hoàng Thượng đặt chén trà qua một bên nói: “Nhiên nhi, ngươi muốn nói cái gì?”

Ta nói: “Ta không muốn nhìn thấy ngươi.”

Hần nhíu mày nói: “Nhiên nhi, không được vô cớ làm loạn.”

Ta nói: “Chỉ cần ta khỏe lại, ta sẽ rời đi nơi này.”

Hần khẽ cười, nụ cười mang theo vài phần chua xót, hần nói: “Nhiên nhi, ngươi không-thể-ly-khai được.”

Ta không nói lời nào.

Hần lại nói: “Nhiên nhi, Trẫm giữ ngươi lâu như vậy thì làm sao có thể để ngươi có khả năng rời đi.”

Hần cúi đầu, đặt lên trán ta một nụ hôn. Hoàng Thượng trèo lên giường, chui vào trong chăn ôm chặt lấy ta cùng ngủ.

(Tác giả chen ngang: Ôi, vì không nghĩ ra nên để chuyện gì phát sinh tiếp, cuối cùng đành để kỳ tích thoát chết này xảy ra vậy.)

Ở bên Hoàng Thượng, ta phải thừa nhận hai điều. Một, hần hay làm cho ta cảm thấy vui vẻ. Hai, hần cũng làm cho ta cảm thấy căm thù.

Thân thể hai mươi ba tuổi so với trước đây khôi phục đã chậm hơn vài phần. Ta phải điều dưỡng hơn nửa tháng mới có thể xuống giường được.

Trong một lần vô tình soi gương, ta mới phát hiện khuôn mặt mình đã bị cháy phỏng một nửa, nhìn trông thật đáng sợ.

Hay nói cách khác, nhan sắc của ta đã không còn.

Cắn lấy môi dưới, ta trào phúng cười cười. Ta kéo lấy một tấm vải mỏng che khuất đi khuôn mặt dọa người đó.

Dưới con mắt kinh ngạc của hạ nhân, ta bước ra khỏi Phụng điện, đi thẳng ra cửa cung.

Mới đi được nửa đường, Hoàng Thượng đã đến chắn trước mặt ta.

Cách Hoàng Thượng mấy bước chân, ta nói: “Trước kia ngươi là thích khuôn mặt của ta, hiện nay nó đã bị hủy, ngươi còn giữ ta lại làm gì?”

Hoàng Thượng khẽ nhếch môi, lộ ra một biểu tình vui vẻ, nói: “Nếu Trẫm nói, ngay cả như thế này Trẫm cũng muốn giữ ngươi bên cạnh thì sao?”

Ta trầm mặc.

Hắn lại nói thêm “Thiên Hương không chết, hắn vẫn ở tại Thiên Hương lâu, chỉ có điều đến nay vẫn chưa tỉnh lại.”

Thiên Hương vẫn còn sống! Đôi môi hơi mở ra, ta không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Hoàng Thượng đi đến bên cạnh ta, tay trái vòng lấy ôm chặt thắt lưng ta rồi nói: “Nhiên nhi, mấy chục năm trước trên giang hồ có một vị thần y. Thiên hạ đồn rằng, chưa có ai mà hắn không thể cứu. Và chính hắn đã cứu ngươi với Thiên Hương đấy.”

Hoàng Thượng mang ta tới Thiên Hương lâu.

Có một người đang lẳng lặng nằm trên giường, khí tức mỏng manh, yếu ớt. Bước gần tới, ta ngồi xuống mép giường, tay trái run run sờ lên khuôn mặt gầy gò của Thiên Hương.

Trên khuôn mặt vẫn còn in rõ những vết cắt chồng chất đã bị lửa cháy xém.

Nếu Thiên Hương tỉnh lại hẳn sẽ không thể chịu nổi với đả kích này... Nếu thế, ta thiết nghĩ Thiên Hương không nên tỉnh lại thì hơn....

Có lẽ, đối với Thiên Hương, cái chết sẽ là một sự giải thoát tốt nhất. Chỉ có điều, ta còn luyến tiếc, ta không đành lòng....

Thiên Hương, thực xin lỗi, ta quá ích kỷ....

Thiên Hương, ta nghĩ rằng, ta thích ngươi.... Nhưng cho đến tận thời điểm này, ta không biết loại tình cảm này có phải là yêu hay không....

Ta chỉ biết, để ngươi đi, ta rất đau lòng....

Hầm rảng cắn chặt cánh môi, nước từng giọt từng giọt rơi xuống, làm thế nào cũng không thể ngăn lại được.

Hoàng Thượng nói: “Nhiên nhi, Trẫm mang ngươi đi gặp thần y. Có lẽ hắn sẽ có loại dược nào đó có thể khôi phục được khuôn mặt của ngươi cùng Thiên Hương.”

Loại dược này cũng không phải không có, chỉ cần một số loại thuốc quý hiếm trong cung cùng với một số loại thảo dược bình thường là có thể chế ra.... Nhưng mà ta không đủ tài cán để chế mà thôi.

Khuôn mặt này ta cũng không quan tâm, nhưng Thiên Hương....

Đứng lên, ta cùng Hoàng Thượng tới một tòa lâu, nơi bố trí cho thần y ngụ tạm.

Ta thế nào cũng không thể nghĩ tới, vị thần y trong lời Hoàng Thượng chính là gia gia.

Cước bộ nhanh hơn, ta trực tiếp bỏ nhào vào ngực gia gia khóc nức nở.

Gia gia vỗ nhẹ lên lưng ta, cái gì cũng không nói.

Về sau ta mới biết được, gia gia chính là đệ đệ của ngoại công Hoàng Thượng. Gia gia đã từng cùng một nam nhân khác yêu nhau nên bị trục xuất khỏi gia tộc....

Thời điểm đó, ngoại công của Hoàng Thượng đã âm thầm giúp đỡ gia gia rất nhiều, đã tận lực che chắn, bảo hộ hai người ẩn cư tốt lành. Đây chính là tình thân.

Hoàng Thượng thấy ta cùng gia gia có quen biết, nhất thời không tránh khỏi bất ngờ.

Gia gia không hỏi ta chuyện gì phát sinh sau khi rời đi, mà chỉ nói với ta rằng người đã chế xong dược giúp ta khôi phục lại khuôn mặt.

Gia gia đưa cho ta một bình dược nhỏ rồi bảo ta lúc sau hãy bôi thuốc này lên khắp khuôn mặt, kể cả những chỗ không bị lửa phá hủy, băng thêm một tầng vải nữa. Sau bảy ngày da thịt sẽ tự khắc hồi phục, thậm chí còn hơn trước nữa.

Nhận lấy lọ dược, ta nói một tiếng tạ ơn. Đứng dậy, ta xin phép rời đi trước để đến chỗ Thiên Hương.

Ngồi trên mép giường, ta mở lọ dược ra, cẩn thận thoa từng lớp dược lên mặt cho Thiên Hương, cẩn thận chạm vào từng vết cắt cháy.

Từ tốn, ta nhẹ nhàng cuốn thêm một tầng vải quanh mặt cho Thiên Hương.

Bảy ngày sau, ta lại vì Thiên Hương tháo bỏ lớp băng xuống. Khuôn mặt đã không còn những vết cháy đỏ xù xì nữa, thay vào đó là một tầng da non mềm mại. Có điều, nước da vô cùng tái nhợt, không tìm thấy một tia huyết sắc.....

Nhẹ đặt một nụ hôn trên trán Thiên Hương, ta quay sang nhìn gia gia hỏi khi nào Thiên Hương tỉnh lại.

Gia gia nói, giờ đây chỉ trông chờ vào ý chí của Thiên Hương mà thôi. Nếu nhanh thì có thể ngay ngày mai sẽ tỉnh, nếu chậm... có thể là mười năm, hai mươi năm, hoặc là.... cả đời cứ như vậy....

Hai tay nắm chặt thành quyền, ta không biết nói cái gì.

Gia gia vỗ nhẹ lên tay ta nói, Thiên Hương đã qua giai đoạn nguy hiểm, mà thân thể ta cũng đã khá hơn rất nhiều, giờ đã đến lúc gia gia phải rời đi.

Trước khi rời đi, gia gia đã hướng Hoàng Thượng nói hần không được phép khi dễ ta, nếu không gia gia sẽ quay lại mang ta đi.

Kỳ thật, ta đang định nói với gia gia rằng hãy để ta cùng Thiên Hương đi theo người luôn.

Chỉ có điều, Hoàng Thượng không cho ta có cơ hội đó. Hần vòng lấy thắt lưng của ta nói, hần sẽ đối tốt với ta hết sức có thể.

Gia gia nói người sẽ trở về làng chài kia sống nốt phần đời còn lại, bởi vì nơi đó có chôn người quan trọng nhất đời của gia gia. Gia gia không muốn rời đi quá lâu.

Đêm đó, Hoàng Thượng không thêm đề ý tới biểu tình của ta mà kiên quyết bá đạo cột ta lại trên long sàng. Hần một phen xả xiêm y trên người ta ra, trong tay cầm một bình sứ nhỏ, thoa khắp cơ thể ta, đó chính là bình được của gia gia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Rất đau, rất khó chịu, mỗi tắc da tắc thịt như bị lửa hơ nóng.

Hoàng Thượng ngang ngược nói: “Nhiên nhi, từ nay về sau, trên người ngươi sẽ không còn bất cứ dấu tích của quá khứ nữa, ngươi là của riêng Trẫm.”

“Nhiên nhi, chỉ có Trẫm mới được quyền lưu lại dấu tích trên người ngươi.”

Hóa ra gia gia không chỉ cho ta lộ được đó, mà còn cấp cho Hoàng Thượng nữa.

Bây giờ, ta bị hần cột chặt trên giường nguyên bấy giờ.

Bây giờ sau, những lớp vải băng quanh người cuối cùng cũng được gỡ bỏ. Lúc này, Hoàng Thượng mới đồng ý cho ta rời khỏi Phòng điện nhưng tuyệt nhiên ngăn cấm ta hướng cửa cung mà đi.

Hiện tại, ta không thể rời bỏ nơi hoàng cung bức bách này, cũng không thể mang Thiên Hương đi được.

Ngày ngày ta đều ngụ tại Thiên Hương lâu, chiếu cố Thiên Hương, đọc thư hoặc vận khí luyện công.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi.

Mấy ngày sau, trong thiên hạ đột nhiên xuất hiện một nam phi.

Hoàng Thượng phong ta là Lan phi, đứng đầu bốn cung. Lúc sau, ta mới biết được, hóa ra Vũ phi vẫn còn sống, thậm chí đứa nhỏ trong bụng vẫn còn giữ được.

Đây cũng chính là một kỳ tích.

Khí âm rõ ràng đã chạm tới cơ thể của nữ nhân kia, thế mà lại không đoạt nổi mạng sống của Vũ phi?

Nghe nói, lúc ấy Hoàng Thượng đã phải triệu tập toàn bộ ngự y trong cung tới, dùng tất cả các loại dược quý hiếm để bảo vệ Vũ phi an toàn, sau đó mới nhờ gia gia tới cứu lấy đứa nhỏ trong bụng nàng.

Lúc nghe được tin tức này, ta hận không thể ngay tức khắc chém đôi con người này ra. Nếu còn gặp lại, ta thật không dám chắc mình sẽ làm ra loại việc gì nữa.

Hoàng cung tuy rộng lớn nhưng để mà không chạm mặt nhau trong chốn hậu cung này quả là khó tưởng.

Tay trái thô bạo khóa chặt trên cổ Vũ phi, bên cạnh có vô số thái giám cung nữ quỳ rạp trên mặt đất.

Mọi người nhao nhao lên nói cái gì mà hiện giờ Vũ phi đang mang long thai, hành động của ta là phạm vào tử tội.

Mệnh của Vũ phi chính là sinh mệnh bé nhỏ kia, là đứa trẻ chưa thành hình trong bụng kia, vậy Thiên Hương thì sao?.....

Lực đạo trên tay càng ngày càng lớn, sắc mặt Vũ phi dần chuyển trắng tái.

Lúc sau, ta nhìn thấy Hoàng Thượng. Trơ mắt nhìn hần từng bước đi tới. Rất nhanh, có một cảm giác đau đớn sau gáy, rồi ta mất ý thức.

Tối đó, khi ta tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong ngực Hoàng Thượng.

Mắt lạnh quét nhìn qua Hoàng Thượng, ta nói: “Ngươi nên nhớ, chính ta đã từng nói gì?”

Hoàng Thượng cười cười vờn tay vuốt tóc ta rồi nói: “Nhớ rõ. Lúc trước ngươi đã lựa chọn cừu hận.”

“Nếu vậy ngươi còn cho rằng ta có thể để Vũ phi tiếp tục tiêu dao ngoài kia sao?” Ta tráo phúng cười.

Hắn hạ một nụ hôn trên trán ta, nói: “Chỉ cần đứa nhỏ an toàn chào đời, nàng sẽ để ngươi tùy hứng xử lý, được không?”

Ta lâm vào trầm mặc.

Hắn lại nói: “Nhiên nhi, ngươi cho rằng đứa nhỏ kia cũng có tội?”

Cấn lấy môi dưới, ta tiếp tục giữ im lặng.

Ở chung với nhiều người, nếu bản thân không biết tiến biết lui thì chỉ tự chuốc lấy lưỡng bại câu thương mà thôi.

Vì Thiên Hương mà ra tay giết Vũ phi, ta đã thiếu chút nữa mà mất mạng, hủy đi chính dung nhan của bản thân. Mà Hoàng Thượng cũng kém chút mất ta.

Từ giờ tới nửa năm tới, ta cùng Hoàng Thượng đã cố gắng duy trì thế cân bằng, đều biết có chừng mực.

Hắn phải bảo vệ đứa nhỏ, mà ta chỉ cần mạng của nữ nhân đáng chết kia.

Mùa thu này, Vũ phi đã hạ sinh một Hoàng tử. Đứa trẻ mặc dù không mập mạp, bụ bẫm nhưng nhìn trông rất thuận mắt.

Đôi mắt, hàng lông mày, đôi môi kia không lẫn đi đâu được, giống y chang Hoàng Thượng, tướng mạo quả nhiên tiềm ẩn tố chất anh tuấn của bậc đế vương.

Vừa mới hạ sinh Hoàng tử, Vũ phi tàn lực nói muốn nhìn đứa trẻ. Nhưng rất tiếc là ngày đó sẽ không bao giờ đến. Ngay lúc đó, Vũ phi đã bị một đám thái giám lôi vào sái phòng.

Không lâu sau đó liền xuất hiện thêm mấy nam nhân tiến vào.

Ngồi trên mái nhà, ta ngẩn người nhìn không trung.

Trong tai truyền đến tiếng thét chói tai của nữ nhân. Ban đầu là cầu xin, rồi chuyển thành những tiếng khóc nức lên, cuối cùng là những lời nguyên rủa ta.

“Tô Nhiên, ngươi sẽ không được chết từ tế. Tô Nhiên, cho dù ta phải xuống đáy địa ngục, ta vĩnh viễn nguyên rủa ngươi. Ta nguyên rủa Thiên Hương phải chết thảm hại, người ngươi yêu sẽ rời bỏ ngươi, ta nguyên rủa ngươi.”

Âm thanh của nữ nhân nhạt dần, nhạt dần rồi ngưng lại.

Trên bầu trời bỗng rơi xuống vài giọt nước, vì là mùa đông nên mưa cũng không nặng hạt cho lắm.

Nước mưa rơi chậm rãi chảy qua mắt ta rồi theo hai bên mặt nhẹ nhàng chảy xuống.

Hơi hé đôi môi, ta nấp máy miệng không thành tiếng: Thiên Hương, lúc trước nàng ta đã làm gì ngươi, nay ta đã trừng phạt nàng y như vậy.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa sái phòng bị mở ra, một đám nam nhân theo đó từ từ bước ra.

Người cuối cùng bước ra trên tay còn ôm thi thể của Vũ phi.

Trên khuôn mặt vốn hút lòng người kia này đã chằng chéo thương tích.

Từ trên mái nhà nhảy xuống, ta xoay người lại nói: “Ném vào trong núi cho sói ăn.”

Bọn họ lên tiếng đã biết rồi nhanh chóng rời đi.

Có chút thất hồn lạc phách trở về Thiên Hương lâu. Ngồi một lúc lâu trên ghế, ta mới tiến tới chỗ Thiên Hương. Nhẹ nhàng tháo giày chui vào chân ôm lấy thân mình gầy nhỏ của hân.

Hạ một nụ hôn trên mặt hân, ta nhẹ giọng nói: “Thiên Hương, ta rất lạnh, nhưng ta biết, ngươi còn lạnh hơn.”

Hôm sau, ta tới Ngự thư phòng.

Nhờ thái giám thông báo, Hoàng Thượng đáp ứng cho ta tiến vào.

Hoàng Thượng vẫn ngồi trước đồng tấu số tựa hồ không bao giờ hết, chăm chú nhìn từng cái một, thậm chí còn không có thời gian ngẩng đầu lên nhìn ta một cái.

Bước tới trước mặt Hoàng Thượng, ta nói: “Ta nhớ nhà.”

Cây bút đang liến thoắng viết đột ngột dừng lại đọng thành một vết mực lớn trên giấy.

Đặt bút lông sang một bên, Hoàng Thượng ngẩng đầu lên nhìn ta nói: “Sao tự nhiên lại nhớ nhà?”

“Không phải tự nhiên mà đã nửa năm rồi.” Ta nói.

“Nhiên nhi, nếu Trẫm nói là Trẫm không đồng ý cho ngươi xuất cung thì sao?”

Hơi nhếch miệng cười, ta nói: “Ngươi chỉ ngăn được ta tạm thời chứ không thể ngăn được cả đời.”

Hoàng Thượng nói: “Nhiên nhi, nói cho Trẫm biết, cuộc sống hiện tại của ngươi có gì không vừa lòng sao?”

“Vây vì sao ngươi nhất định phải khóa ta trong cung? Ngươi đã tự xoay lưng lại với ta từ mấy tháng trước, ngươi không có tư cách trói buộc ta ở chỗ này. Nếu cứ như thế thì còn gì là tự do?”

“Tô Nhiên, ngươi thực tham lam.”

Nhẹ cười có phần châm chọc, ta nhìn Hoàng Thượng nói: “Ngươi phải biết rõ ta tham lam từ năm đó rồi chứ. Hoàng Thượng, hôm nay ta phải đòi ngươi một thứ, là tự do.”

Hoàng Thượng đưa tay nhu nhu trán, trên mặt nhiễm một tầng mệt mỏi. Hân nói: “Thời điểm mới biết ngươi, Trẫm thật không nghĩ đến ngươi cư nhiên lại bướng bỉnh đến như vậy.”

Ta nói: “Hoàng Thượng, ta vốn như vậy rồi.”

Theo một lúc nào đó, ta cùng Hoàng Thượng đôi khi cũng có tranh chấp, chỉ là hai người không ai chịu nhường ai nên đều lâm vào cảnh lưỡng bại câu thương.

Cũng may lần này ta cùng Hoàng Thượng đều cố gắng giữ bình tĩnh, thoái nhượng lẫn nhau.

Kết quả, Hoàng Thượng cho phép ta có thể xuất cung bất cứ lúc nào với một điều kiện, cứ ba ngày thì hai ngày ta phải bồi hân.

Lúc này ta thiết nghĩ, cứ đồng ý trước đã rồi tính sau.

Buổi chiều hôm nay, dưới một đoàn người Hoàng Thượng phái theo hộ giám, ta trở về Tô phủ.

Bước xuống kiệu, ta hướng đại môn gõ cửa.

Không lâu sau, Trương đại thúc tới mở cửa. Cánh cửa hé ra, lão thúc nhìn ta mà ngăn cả người, mãi một lúc mới nói lên tiếng: “Xin hỏi, công tử là.”

Mím cười, ta nói: “Trương đại thúc, là ta, Tô Nhiên.”

Trương đại thúc ngăn người, đôi môi mở ra lại khép vào mãi không thốt lên lời.

Đẩy cửa ra, ta đi thẳng vào đại điện bái kiến Tô lão gia và đại phu nhân một lượt rồi đến thẳng chỗ mẫu thân luôn.

Dừng ngoài cửa, ta vờn tay gỗ gõ. Một lúc sau, mẫu thân mới lên tiếng.

Đẩy cửa bước vào, ta thấy mẫu thân đang chuẩn bị ngồi dậy. Mối nửa năm không gặp mà trên mái tóc vốn đen nhánh một màu nay đã nhiễm vài sợi tóc trắng, sắc mặt hồng nhuận khi nào đã chuyển nhạt.

Mất đối mắt, ta nhìn thấy trong mắt người hiện lên một bề hồ nghi.

Ta lên tiếng: “Nurong, là con, Tô Nhiên.”

Đôi đồng tử của người căng ra, hai mắt mở lớn không chớp mắt trực nhìn ta. Sau đó, mẫu thân vội vàng xuống giường, xiêu vẹo chạy đến trước mặt ta.

Vành mắt mẫu thân chợt chuyển hồng, đôi môi khép mở liên tục như muốn nói điều gì nhưng lại không thể thốt lên.

Ta thiết nghĩ, chắc những chuyện phát sinh trong cung thời gian qua hẳn mọi người đều đã biết.

Ở trong cung, cho dù đẹp đến đâu, có địa vị nhường nào cũng không thể đảm bảo luôn được an toàn.

Đạm cười, ta nói: “Vô luận trước kia đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều là quá khứ.”

Mẫu thân ôm chặt ta vào ngực nói: “.....Nhiên nhi, nurong không hiểu, vì có gì luôn là con, vì sao từ nhỏ đến lớn con luôn phải chịu khổ..... luôn chỉ có mình con.....”

Mẫu thân, người sai rồi, ta không phải chịu khổ.....

Người chịu khổ chính là Thiên Hương.

Nhẹ vỗ lưng mẫu thân mấy cái trấn an lòng người, ta nói: “Nếu mẫu thân thấy nghiêm trọng vậy thì người xem, không phải hài nhi đã trở về rồi sao?”
Cầm lấy bàn tay gầy guộc của người, ta kéo mẫu thân ngồi xuống giường, ta hỏi: “Nurong, thời gian hài tử không ở đây, người có khỏe không?”

Người gật gật đầu, nói: “Rất tốt, lão gia đối với ta tốt lắm.”

Hơi nhũn mảy, ta không biết có nên tin vào những lời này nữa không đây.

Lúc này, có một nha hoàn bụng được bước vào sương phòng.

Nha hoàn một ngụm lại một ngụm giúp mẫu thân ta uống được. Trong lúc đó, ánh mắt của mẫu thân không ngừng nhìn ta.

Ta nhìn nha hoàn kia tươi cười hỏi: “Thời gian này nhị phu nhân ở trong phủ sống có tốt không?”

Trên gương mặt nhỏ nhắn của nha hoàn hơi ửng đỏ. Nàng ta hết nhìn mẫu thân lại nhìn ta. Mẫu thân ngồi bên cạnh cũng khó xử theo.

Sau một lúc, tiểu nha hoàn kia mới chịu nói. Nàng nói trong thời gian ta hôn mê bất tỉnh ở trong cung, Tô lão gia đối với mẫu thân ta tốt lắm, vẫn luôn chiếu cố hết mực, có điều.....

Là một người cha người mẹ, không ai không lo lắng, suy nghĩ cho con mình, vì đứa con mà có thể hi sinh tất cả. Huống chi, ta lại là con cả mà phải vào cung làm nam sủng, Tô gia cũng chỉ còn mỗi Tô Thừa Cẩm có thể nói đôi tông đường.

Thời gian phủ phàng trôi đi, tất cả mọi người đều trưởng thành. Cùng thời gian Tô Thừa Cẩm thành hôn năm đó, đại bộ phận việc làm ăn trong tay Tô lão gia đều chuyển nhượng cho Thừa Cẩm quản lý hết.

Hiện giờ, Tô lão gia ngoài mặt là chủ nhân của Tô phủ, nhưng trên thực tế, đại bộ phận sinh ý trong phủ đều ở trong tay Tô Thừa Cẩm. Mà Tô Thừa Cẩm vốn là một đứa con hiếu thuận với cha mẹ như phần lớn người con khác, nên y cực kỳ kính trọng mẫu thân của y.

Mà vị đại phu nhân độc địa này lại đối với mẫu thân ta hận không kể xiết.....

Bên ngoài không thể giương oai nhưng ai biết đằng sau liệu người đàn bà đó có giấu võ với mẫu thân ta hay không.....

Mọi người đều cho rằng, lần này ta hôn mê sẽ không bao giờ tỉnh lại. Mà từ xưa đến nay, không phải vẫn có câu “Trời cao hoàng đế xa” sao? Khi không có người trực tiếp giám sát thì việc gì phải lo sợ.....

Lộ ra một nụ cười trào phúng, ta nói: “Mẫu thân, người kế thừa Tô phủ chính là ta.”

Nàng hoảng sợ vội vàng nói: “Nhiên nhi, không được phép nói lung tung.”

Đạm cười, ta nói: “Nurong, người phải tin nhi tử.”

Mẫu thân nói, người không cần vinh hoa phú quý, không cần quyền cao chức vọng..... Những thứ phù phiếm đó chết đi cũng đâu thể mang theo.

Mẫu thân nắm chặt tay ta nói, người cả đời này chỉ có một nguyện vọng duy nhất, chính là mong cho ta được hạnh phúc, hi vọng ta có thể sống vui vẻ.....

Khỏe môi câu lên một vòng cung, ta nhẹ giọng nói: “Con biết phải làm gì mà...”

Mẫu thân ta là một nữ nhân rất tốt. Cả đời người đều chỉ gắn liền với hai chữ bất hạnh. Gặp Tô lão gia đã là một sai lầm trầm trọng. Nhưng chưa bao giờ người có nửa câu oán hận mà vẫn cam chịu cúi đầu bước tiếp trên quãng đường đời này.....

Cho nên, ta thiết nghĩ mình phải đối với người thật tốt để bù bớt phần nào nỗi khổ tuổi trẻ cho người.

Hôm nay, ta ngủ lại chỗ mẫu thân.

Buổi trưa hôm sau, ta hướng đại phu nhân “nhờ vả” nàng chiêu cố mẫu thân, không những thế, ta còn “vô ý” bóp võ chén trà trong tay rồi mới chậm rãi theo đoàn người nhập cung.

Nhập cung, nơi đầu tiên ta đến là Thiên Hương lâu. Lên lầu, ta đi vào sương phòng của Thiên Hương, nhẹ nhàng xoa bóp cho hấn.

Trong lúc đó, bên ngoài có một thái giám đến thông báo rằng, Hoàng Thượng có lời mời ta tới dùng văn thiện với người.

Ta gạt đầu đã biết rồi cho thái giám đó lui xuống trước.

Ngồi trong Thiên Hương lâu đọc sách đến tận chiều tà, ta mới từ từ cất bước đến Phụng điện.

Bước vào đại sảnh Phụng điện, ta nhìn thấy Hoàng Thượng ngồi ở ghế chủ thượng đang nói gì đó với thái giám tổng quản.

Hoàng Thượng thấy ta tới liền vẫy tay ý bảo ta lại gần.

Mới đi đến bên cạnh hấn, còn chưa kịp nói gì, Hoàng Thượng đã mạnh tay kéo ta ngồi trên đùi hấn.

Hấn nhẹ giọng hỏi: “Nhiên nhi, xuất cung vui vẻ chứ?”

Ta nói: “Ta đói rồi.”

Hoàng Thượng một bên cho nha hoàn chuẩn bị đồ ăn, một bên liền cúi xuống hôn lên cổ ta một cái rồi nói: “Mẫu thân ngươi khỏe chứ?”

Ta nói: “Thời tiết ngày càng lạnh a.” Vừa nói ta vừa xoa xoa hai tay.

Hoàng Thượng liền mệnh thái giám đốt thêm mấy lò than nữa, rồi lại nói: “Nhiên nhi, có lẽ lần sau Trẫm sẽ cùng ngươi đến Tô phủ một chuyến.” Hoàng Thượng thân nhiên nói, ngữ khí vạn phần chân thực.

Ta nói: “Không biết năm nay khi nào mới có tuyết đây.”

Ta cùng Hoàng Thượng cứ như vậy nói chuyện cả nửa buổi.

Sau một lúc, cuối cùng Hoàng Thượng dường như đi đến giới hạn, nói: “Nhiên nhi, đừng thử tính nhẫn nại của Trẫm.”

Nhẹ cười, ta nói: “Đêm nay ta sẽ bồi ngươi.”

Hoàng Thượng ngẩn người một lúc, nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại tinh thần, khẽ cười nói: “....Quả nhiên vẫn là trên giường nói chuyện tốt hơn?”

Ta cười không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Đêm nay, hai người chúng ta trên giường quả nhiên có phát sinh quan hệ một lần. à không, hình như là hai lần mới đúng.

Ta chẳng sợ cùng quan hệ với nam nhân, kể cả việc mình đặt bên dưới, hay cùng nhau làm rất nhiều tư thế quái dị gì cả.

Tối đó, sau vài lượt tổng xuất đến phát mệt, cả người mệt mỏi, ta nằm trên người Hoàng Thượng. Nhẹ áp một bên tai vào lồng ngực của hấn, ta nói: “Ta phải là người kế tục Tô phủ.”

Bộ ngực rắn chắc của Hoàng Thượng nhấp nhô rất có quy luật, cứ đem mặt ta đẩy lên huyệt xuống một cách vững vàng. Bên tai còn nghe rất rõ nhịp tim đập đều đặn.

Được nằm trên người khác cảm giác thực tốt, nay lại được nằm trên người Hoàng Thượng, cảm giác còn thoải mái hơn. Khó trách sao ngoài kia lại có cả một đám người xâu xé nhau để được tận hưởng cảm giác này.

Bên trong phòng vẫn là một mảnh yên tĩnh, trừ bỏ tiếng gió réo từng cơn lùa vào cửa sổ khiến sa trướng đung đưa thì không còn tiếng động nào cả.

Hoàng Thượng vẫn thở đều đều, bình ổn đến mức làm cho ta tưởng rằng hắn đã ngủ.

Nghi hoặc, ta ngẩng đầu lên nhìn thử. Vừa mới góc được đầu dậy, ta đã nhìn thấy đôi phượng mâu đen láy. Ta lặp lại một lần nữa: “Ta phải là người kế tục Tô phủ.”

Hai tay của Hoàng Thượng khi này còn buông thõng trên giường, giờ lại vòng lên lưng ta, hắn nói: “Trẫm thủy chung không hề quên ước định đó.”

Nếu một ngày kia, ngươi chán ghét ta rồi, ngươi phải để ta rời đi, phải để ta là người kế tục Tô phủ. Hiện giờ, mặc dù chưa có chuyện gì phát sinh như trong ước hẹn, nhưng ta vẫn muốn quản lý chuyện làm ăn của Tô phủ.

Bình thân cầm lấy một lọn tóc xoắn trên giường của Hoàng Thượng, ta nói: “Tô lão gia phải bảo hộ cho mẫu thân ta.” Nếu mẫu thân không thể rời đi Tô phủ cũng như Tô lão gia, thì ta buộc phải để mẫu thân trở thành người đứng đầu Tô phủ, để xem kẻ nào có thể khi dễ người.

Hai cánh tay to khỏe của Hoàng Thượng siết chặt lấy ta, rất nhanh đem ta đặt dưới thân. Chưa kịp phản ứng, hắn hung hăng vùi đầu vào cổ ta cắn một cái.

Cảm giác nhói đau rất mau lan tỏa đến hệ thần kinh. Ta nghĩ, nơi này kiểu gì cũng bị chảy máu cho mà xem.

Sau cùng, hắn cũng chịu ngẩng đầu lên. Hai tay vững vàng chống xuống mặt giường, hắn nhìn thẳng vào mắt ta.

Quả nhiên, trên khóe môi của hắn có dính vệt máu. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, tự nhiên ta lại nâng tay lau đi vệt máu đó cho hắn.

Hắn nói: “Cho ngươi quản việc làm ăn của Tô phủ đến khi ngươi đủ lòng đủ cánh để ngươi rời khỏi ta sao?”

“.....Nếu ngươi giúp ta quán xuyến Tô phủ thẳng đến lúc ngươi đối với ta mất hứng thú, ta sẽ không rời đi.” Ta nói.

Hoàng Thượng tựa như vừa lòng, ân ái mỉm cười: “Đây là lời hứa của ngươi?”

“Phải.”

“Được, Trẫm sẽ để ngươi quản lý Tô phủ, nhưng với thân phận hiện giờ của ngươi, ngươi không thể trực tiếp ra mặt được.”

Ta liên tục gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ngày hôm sau, ta liền xông thẳng vào Ngự thư phòng cùng Hoàng Thượng ký khế ước.

Buổi trưa đó, khi cùng Hoàng Thượng dùng bữa, hắn đột nhiên nói: “Khi mới biết ngươi, Trẫm chỉ cảm thấy ngươi là một người rất ham hố hư vinh, phú quý, luôn tự cho mình tài trí thông minh, khoe khoang nhưng lại luôn có những hành động cực kỳ tri độn. Hiện tại thấy như thế này, Trẫm đã thấu hiểu được lối suy nghĩ sai lầm trước đây của Trẫm. Nhiên nhi, Trẫm thật không nghĩ tới, ngươi lại có thể suy nghĩ sâu sa đến thế.”

Ta? Suy nghĩ sâu sa? Không phải chứ.

Lúc này đây, khi Thiên Hương vẫn còn trầm trong giấc ngủ dài kia, ta đã hiểu ra một sự thật. Nếu bản thân muốn bảo vệ ai đó, thì ngay từ đầu phải hào hiệp cô, nếu không tới lúc quá muộn, bản thân chỉ có thể ngồi yên một chỗ nhìn người đó mà thôi. Nhiều lúc ta tự thấy, trong cái chốn thâm cung người chết ta sống này, mình quá ư thiện lương, để cho người ta coi thường, khinh nhờn.

Khẽ kéo cong khóe miệng lên, ta đặt đôi đũa xuống bàn, nói: “Hoàng Thượng, ta cảm thấy trong người không khỏe, xin lui trước.”

Tối đó, ta lấy danh nghĩa Tô phủ mở một cửa hàng chuyên buôn bán đồ trang sức. Bảng hiệu của cửa hàng được chính tay Hoàng Thượng khâm ban ba chữ “Phượng Tường lâu”. Cửa hàng chủ yếu bán những vật dụng trang sức quý hiếm, trừ vương công, quý tộc, phú thương ra thì người bình thường không có khả năng bước vào.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mọi sự vụ làm ăn của Tô gia đều bị triều đình cấm vận. Tô gia vì không nhập được hàng nên rất nhiều cửa hiệu phải đóng cửa, đình chỉ buôn bán.

Đồng thời, những từ lâu quanh năm bán buôn yên ổn nay không hiểu sao lại luôn có người tới gây nháo.

Phú thương có thể dùng tiền tài mà giết người, nhưng không thể dùng của cải mà làm luật trước mặt vua.

Mấy ngày này, Tô lão gia, đại phu nhân, Tô Thừa Cầm, thậm chí cả mẫu thân không ngừng gửi thư vào cung muốn gặp mặt ta.

Một bên thoải mái dưới bàn tay xoa bóp diệu nghệ của Tiểu Lý Tử, một bên ta lật từng phong thư không khỏi bật cười.

Mấy ngày sau, ta nghe nói thấy có một tướng quân đã tới gặp Hoàng Thượng nói vài lời về chuyện làm ăn của Tô phủ. Kết quả liền bị Hoàng Thượng áp chế.

Sau mấy ngày xin cầu kiến Hoàng Thượng không có hiệu quả, cuối cùng hần cũng đến tìm ta.

Hần hướng ta cung kính hành lễ gọi một tiếng: “Lan phi”.

Ta gật đầu nói: “Tướng quân đại nhân, ta biết ngài lo lắng cho lệnh kim. Tô phủ là nhà ta, ta cũng rất sốt ruột. nhưng ngài cũng không nên làm Hoàng Thượng khó xử. Hiện giờ, Tô nhị thiếu gia đắc tội với người ngoài, Hoàng Thượng cũng không thể ra mặt bênh vực ai, ngài về sau không cần đến nữa.”

Sắc mặt tướng quân tái nhợt vội rời đi.

Ba ngày sau, Tô Thừa Cẩm liền cấp cho thiên kim phủ tướng quân một bức hưu thư, đuổi nàng ra khỏi Tô phủ.

Ngày thứ năm, ta trở lại Tô phủ, nói với Tô Thừa Cẩm, hiện tại với thân phận của mình, chỉ bằng đem toàn bộ sinh ý của Tô phủ giao cho ta làm.

Dưới sự đồng ý của Tô lão gia, ta đường đường chính chính được tiếp quản đa số bộ phận.

Lúc sau, ta lại đem một số sản nghiệp của Tô phủ đặt dưới Phụng Tường lâu.

Dưới bàn tay ta, việc làm ăn lụi bại của Tô phủ được cải tiến rõ ràng.

Ban ngày, ta phải chạy đi chạy lại với việc làm ăn buôn bán, buổi tối lại phải trở về hoàng cung trước giờ giới nghiêm. Thỉnh thoảng thì ở tại Thiên Hương lâu, còn lại phần lớn là ngủ tại Phụng điện.

Hoàng Thượng đã có lần hỏi việc làm ăn của Tô phủ ra sao rồi.

Ta cũng không muốn đi sâu vào vấn đề này nên chỉ cười nói tạm ổn mà thôi.

So với suy nghĩ của ta, sản nghiệp của Tô phủ hàng trăm năm qua để lại thực nhiều. Tiền của phải nói là trải rộng ra mọi nơi. Nghe nói, Tô lão gia còn đem tâm huyết bấy nhiêu năm của mình cất tại mật thất nữa. Cho nên, mặc dù trước kia bị Hoàng Thượng chặn một số đường làm ăn, hần cũng không đến nỗi phát cuồng lên.

Ta thiết nghĩ, vận khí của ta quả cũng không tồi. Nói thẳng ra nếu Tô lão gia chịu thâm hụt một phần tài sản thì kế hoạch của ta đã không thành công đến vậy.

Giờ này ta đã hoàn toàn trở thành chủ gia trong mắt Tô Thừa Cẩm rồi. Cũng chẳng trách hần được. Đương là nhị thiếu trong tay có từ lâu, phụng vài, hồng lâu, sông bạc, khách điểm, hiệu cầm đồ. nay đều biến thành hư không.

Ta nói với hần rằng bởi vì chuyện làm ăn của Tô gia bị thua lỗ nặng nề nên ta mới bắt đắc dĩ dùng hạ sách đó mà thôi.

Tô Thừa Cẩm giận tím mặt, song cũng không có cơ nào để nói lại.

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Ngày này, Tô lão gia triệu tập ta cùng Tô Thừa Cẩm vào phòng trong nói chuyện riêng.

Mặc dù niên kỷ không còn trẻ nhưng đôi mắt của Tô lão gia trông vẫn rất tinh tường, tinh nhuệ.

Tô lão gia nhìn về phía ta trầm giọng nói: “Nhiên nhi, phụ thân lăn lộn trong giới thương trường đã nhiều năm, ngươi làm việc gì trong lòng ta đều sáng tỏ cả.”

Khoe môi kéo cong lên, ta trào phúng bày ra một nụ cười nói: “Vậy người hần là biết con vì có gì mới phải làm như thế đúng không?”

“Nhiên nhi, là phụ thân không đối xử tốt với mẫu thân của con từ đầu, cho nên ta sẽ không chen vào việc của con.”

Tô Thừa Cẩm đứng một bên này giờ hết nhìn ta lại quay sang nhìn Tô lão gia, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc. Sau một lúc, Tô lão gia mới nói: “Toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của Tô phủ. đều thuộc về Tô Nhiên.”

Tô Thừa Cẩm quả nhiên bị chấn động với lời tuyên bố này. Y đứng đó ngây ngốc nhìn ta với vẻ mặt không tin vào những lời vừa nghe thấy.

Tô lão gia thở dài một hơi nói: “Nhiên nhi thân là đại thiếu gia của Tô phủ, để hần kế thừa Tô gia cũng là lẽ thường tình.”

Tô Thừa Cẩm hít một hơi, tức giận rống lên: “Bởi vì muốn trở thành người kế thừa Tô gia, ngươi mới dùng mọi thủ đoạn làm triều đình gây khó dễ Tô phủ, làm cho thế tử bỏ ta, để ta mất chỗ dựa sao? Tô Nhiên, ngươi nói xem, ngươi còn có thể làm ra loại chuyện bỉ ổi nào nữa!”

Lạnh lùng cười, ta nhìn thẳng vào mắt Thừa Cầm, lãnh đạm nói: “Năm đó, khi Tô gia chỉ có một mình ta là người nổi dãi, mẫu thân ngươi vì ghen ghét, đố kỵ, không muốn ta trở thành người kế tục Tô gia, nên cho ta uống thuốc độc. Năm đó, mẫu thân ngươi sinh hạ ra ngươi, vì sợ ta trở thành rào cản cho bước tiến của ngươi mà tìm mọi cách sát hại ta. Ngần ấy năm qua, mẫu thân ngươi ý vào vị trí đại phu nhân mà luôn khi dễ mẫu thân ta. Sau năm năm khổ ải, ta may mắn mới có thể trở về gặp mẫu thân thì mẫu thân ngươi đã lên lút ra tay đánh lên ta để đưa ta vào cung thay thế cho ngươi. Sau khi ta vào cung, việc làm ăn của Tô phủ không may bị trục trặc, mẫu thân ngươi liền đổ hết tội lên đầu mẫu thân ta. Mẫu thân ta giờ còn chưa đến tuổi bốn mươi mà tóc trắng đã điểm đầy đầu. Tất cả là vì sao? Tô Thừa Cầm....”

Tô Thừa Cầm một lần nữa lâm vào tình thế bị động, không thể mở miệng phản bác câu nào được.

Trào phúng cười, ta nhẹ xoa hai bên má hấn nói: “Vậy tại sao trong lúc ta hôn mê, sống chết chưa rõ trong cung, ngươi lại tùy ý khi dễ mẫu thân ta? Không phải bởi vì ngươi muốn trở thành người kế tục gia sản Tô phủ sao?”

Ta nắm chặt lấy cằm của y, bức y phải đối diện trực tiếp với ta.

Trong mắt hấn lộ lên một nội tâm hoảng hốt, lo lắng, luôn ra sức tránh né ánh nhìn của ta.

Ta nói: “Tô Thừa Cầm, vừa rồi ngươi nói ta là người vô lương tâm, vậy ngươi hẳn biết rõ, trong cái thế giới này không ai là không biết tới hai chữ ‘phục thù’.”

Buông Tô Thừa Cầm không ngừng run lên vì sợ ra, ta quay lại nhìn về phía Tô lão gia này giờ vẫn ngồi yên.

Tô lão gia bấy giờ mới nói: “Nhiên nhi, ngươi quả thực là một đứa con ngoan.”

Đúng, ta đúng là một người con ngoan. Nếu không còn một chữ ‘nhân’ thì ta đã không cho hai mẹ con đại phu nhân tồn tại trên cõi đời này rồi.

Tô lão gia lại lên tiếng nói tiếp: “Nhiên nhi, mấy chục năm qua, phụ thân có tích góp được một chút tài sản, nay muốn phân chia cho huynh đệ các ngươi....”

Không để Tô lão gia nói xong, ta vội chen ngang vào: “Phụ thân, ta đã là người kế tục Tô gia, cho nên mọi tài sản trên danh nghĩa Tô gia đều là của ta. Bất qua, ta sẽ hứa với người một điều. Ta sẽ tận lực làm tròn chữ hiếu với người, sẽ dốc lòng chiếu cố đại nương cùng Thừa Cầm, quyết không để họ phải đói ngày nào.”

Tô lão gia nhú mày nói: “Nhiên nhi, ngươi làm như vậy là có ý gì.....”

Ta lắc đầu phản bác nói: “Để đưa tới quyết định đó, ta tự thấy bản thân mình thật quá nhân từ rồi.”

Tô lão gia không biết nói gì hơn, đành phải lấy ánh mắt an ủi nhìn về phía Tô Thừa Cầm.

Tô Thừa Cầm uất hận đến phát khóc, đôi đồng tử rất nhanh đã nhiễm một mảng hồng, từng giọt nước trong suốt không kiềm giữ nổi rơi xuống đất.

Ta nói: “Tô Thừa Cầm, thế mới nói ngươi còn non nớt lắm.” Châm chọc cười, ta nói tiếp: “Có một số người muốn khóc mà cũng không khóc được cơ.” Nước mắt rơi xuống có thể khiến người ta sầu lòng, cũng có thể khiến người ta hạnh phúc.

Mất thấy Tô lão gia đang tận lực khuyên nhủ Thừa Cầm, ta chỉ lưu lại một câu: “Phụ thân, người nghĩ như vậy thật sáng suốt” rồi rời khỏi Tô phủ.

Hôm nay ta trở lại cung khá sớm.

Trong lòng thật buồn, thật khó chịu.

Trên đường tới Thiên Hương lâu, ta bỗng gặp Khuynh Vương. Cũng phải gần một năm nay chúng ta chưa gặp mặt nhau rồi.

Sau một năm, Khuynh Vương tựa hồ không có gì thay đổi, vẫn là bộ xiêm y chỉnh tề mà không kém phần lộng lẫy. Mặc dù không còn vẻ đẹp kinh diễm thế tục ngày trước nhưng lại làm cho người ta phải mê mẩn. Khuynh Vương bước tới trước mặt ta nói: “Đã lâu không gặp ngươi.”

Ta cười nói: “Ta vẫn ở trong cung đều đều, cho nên cần phải nói là ta lâu lắm rồi mới gặp ngươi.”

Khuynh Vương vui vẻ đáp lại: “Là Hoàng Thượng phái ta đi Giang Nam điều tra một số vụ việc, gần đây mọi chuyện mới ổn thỏa để trở về.”

Ta hỏi: “Vậy ngươi rất vội?”

Khuynh Vương suy nghĩ rất nhanh liền lắc đầu.

Ta nói: “Nếu không bận gì, tới Thiên Hương lâu cùng ta uống vài chén đi?” Ta luôn muốn lấy rượu chuốc say mình....

Hắn gật đầu đồng ý.

Tới Thiên Hương lâu, vẫn là đình nghi lần trước, ta liền mệnh cung nữ chuẩn bị một bàn rượu.

Trước đây, cũng tại nơi này, ta, Khuynh Vương, còn có cả Thiên Hương cùng nhau nói chuyện đến vui vẻ, vậy mà mới chỉ một năm qua đi, nay đã khuyết bóng một người.

Ta chợt nhớ tới Khuynh Vương từng nói với ta ở vùng ngoại ô có một vườn mai rất đẹp, cánh hoa khoe sắc rợp một vùng như chốn thần tiên.

Mùa này, hình như hoa sẽ nở.

Cung nữ bước tới rót cho ta và Khuynh Vương mỗi người một chén rượu.

Ta ngửa đầu đem toàn bộ chất lỏng cay nồng nhập thẳng vào bụng. Vì uống qua nhanh khiến ta không khỏi ho khụ khụ một trận.

Lúc này, trên bầu trời cao vút hạ xuống những bông hoa tuyết li ti, trắng ngần.

Không lâu sau liền có một tiểu thái giám đặt một lò than tại nơi đây.

Uống xong một bầu rượu, ta mới để ý tuyết trắng đã trải trên nền đất một tầng trắng mỏng.

Thiên Hương rất thích tuyết, Vậy Thiên Hương, hẳn rất thích ngắm hoa vườn mai đi.

Lúc này có một thái giám bước tới bên tai Khuynh Vương nói nhỏ mấy câu.

Khuynh Vương đối ta cười cười nói: “Ngươi và ta rốt cuộc cũng chỉ có thể gặp nhau thoáng qua như vậy thôi.”

Nói xong, hắn đứng dậy, cởi áo ngoài khoác lên cho ta rồi nhanh chóng cùng thái giám kia rời đi.

Ta ngồi lại đây một lúc, đầu óc trống rỗng đột nhiên xuất hiện mấy từ.

Cảnh còn người mất.

Rót tiếp cho mình một ly rượu, ta ngửa đầu uống cạn.

Bầu rượu một lần nữa hết cạn.

Cung nữ này giờ đứng bên cạnh theo hầu nhẹ giọng lên tiếng: “Lan phi, đề nô tỳ lấy tiếp một bầu nữa nhé?”

Ta vội lắc đầu nói không cần.

Có người nói, rượu chính là một chất gây nghiện. nhưng nếu ở một lượng vừa phải, rượu lại làm cho con người ta càng ngày càng thanh tỉnh.

Tinh thần thanh tỉnh thì càng thống khổ.

Đứng dậy, ta rời khỏi đình nghỉ.

Bước ra khỏi khoảng không ấm áp bởi lò than, một trận gió lạnh ập thẳng vào người ta.

Đứng trên nền tuyết trắng xóa, ta ngửa đầu cảm thụ từng bông tuyết rơi trên mặt mình.

Bỗng có một bông tuyết đọng lại trong mắt ta rồi hóa thành nước ngay tức khắc.

Đột nhiên ta nghĩ muốn để Thiên Hương – người một năm trời nằm dài trên giường kia trông thấy cánh đồng hoa mai nở rộ trong tuyết trắng này.

Ta liền mệnh cung nữ chuẩn bị xe ngựa trước Thiên Hương lâu. Còn ta bước vào phòng ôm lấy Thiên Hương bước ra.

Đem Thiên Hương đặt trong xe ngựa rộng lớn, lại đắp cho hắn một cái chăn ấm, ta đóng chặt cửa xe lại rồi tự mình đánh ngựa rời khỏi hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Đánh xe chạy thẳng tới gần cổng thành ta mới hãm ngựa lại hỏi han mấy người dân đường đi.

Tiếp tục đánh xe khoảng nửa canh giờ, ta bắt đầu cảm thấy một mùi thơm thoang thoang, dịu nhẹ, thanh khiết.

Quả nhiên, đi thêm một quãng ngắn nữa ta liền thấy một vườn hoa mai mơ*đương khoe sắc quyến rũ.

* hoa mai mơ: Loài mai mơ này ra hoa vào cuối mùa đông – đầu mùa xuân, thông thường là cuối tháng 1 hay đầu tháng 2 ở khu vực Đông Á, trước khi ra lá. Tại Trung Quốc, mùa quả chín trùng với mùa mưa tại khu vực Giang Nam, nên người ta gọi giai đoạn này là “mai vũ” (梅雨). Bên cạnh đó, hoa mai mơ là một trong “tứ quân tử” (四君子) tại Trung Quốc (cùng lan, cúc, và trúc) và chúng là biểu tượng của sự cao quý, hào hiệp.

Gió thổi vi vu, tuyết trắng từng bông nhẹ rơi chạm lên cánh hoa cùng màu yếu mềm kia tạo nên một bức tranh thật hoàn mỹ.

Ta tiến vào trong xe, dùng chân dầy gói thật chặt Thiên Hương vào rồi mới ôm hân bước ra ngoài. Nhìn chung quanh một lát, ta quyết định ôm Thiên Hương ngồi dưới gốc cây cổ thụ kia.

Tựa lưng vào gốc cây, ta vươn tay nhẹ xoa hai bên má lộ ra ngoài của Thiên Hương.

Khẽ cười, ta hỏi: “Thiên Hương, ngươi còn muốn ngủ tới khi nào.....”

Ngươi còn muốn ngủ tới khi nào đây? Ngươi đã ngủ cả một mùa xuân, hạ qua cũng không chịu dậy chơi với ta, thu đến vẫn không chịu mở mắt nhìn ta, nay đông sang ngươi chẳng lẽ cũng muốn ngủ đông sao.....

Ngươi còn muốn bắt ta phải đợi đến khi nào nữa đây? Một tuần? Một tháng?

Khóe môi khẽ cong lên, ta có phần ngần ngại nhìn vườn mai tựa như tiên cảnh giữa phàm trần này.

Mặt trời chậm rãi xuống núi chuẩn bị khép lại một ngày.....

Cước bộ không thể theo kịp thời gian, đó là lẽ đương nhiên.....

Vuốt ve mái tóc đen nhánh óng mượt của Thiên Hương, ta ngồi nói: “Thiên Hương, chờ ngươi tỉnh lại, ta sẽ mang ngươi cùng tiến vào giang hồ.....”

“Ta cảm kích, ngươi ôm đàn, trở thành truyền thuyết lưu danh trên giang hồ.”

Mí mắt trĩu xuống, ta từ từ nhắm mắt lại.

Đến lúc tỉnh lại, không gian đã được bao phủ cả một màu đen, tuyết cũng đã ngừng rơi.

Ta nghĩ giờ cũng quá muộn, tốt nhất nghỉ lại đây một đêm, mai trở lại cung cũng được.....

Cắt mạch suy nghĩ của ta là tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Lúc sau, tiếng vó ngựa biến mất, thay vào đó là tiếng bước chân.

Quay đầu theo hướng phát ra tiếng động, ta nhìn thấy một đoàn người theo ánh lửa bập bùng tiến đến.

Bọn họ càng lúc càng tới gần phía ta. Lúc sau, ta mới phát hiện, hóa ra người đi đầu chính là Hoàng Thượng.

Vẫn ngồi yên đó, ta chỉ nhìn Hoàng Thượng mỉm cười một cái, nói: “Ngươi đã đến?”

Hắn bước tới bên cạnh ta nói: “Nghe nói ngươi mang Thiên Hương rời khỏi hoàng cung, Trẫm biết tin liền đuổi theo.”

Ta khẽ “ân” một tiếng rồi lại hỏi: “Ngươi cho rằng ta sẽ mang Thiên Hương trốn khỏi hoàng cung?”

Hoàng Thượng khẽ cười, hân kéo vạt áo ngồi xôm cạnh ta, tay phải vươn ra chạm vào tóc ta nói: “Tô Nhiên, Trẫm biết ngươi không phải mới một hai ngày. Ngươi cho rằng, ngươi không có ý định đó sao?”

Xét lại lời hắn nói, quả thật cũng có phần đúng, chưa xót nhếch miệng cười, ta nói: “Sẽ có ngày đó, nhưng không phải hiện tại.”

Hoàng Thượng lặng im không nói lời nào.

Ta vỗ vỗ xuống nền đất nói: “Nơi này rất đẹp.”

Lúc này, Hoàng Thượng mới ngồi hân xuống: “Ngươi nếu thích hoa mai, ta sẽ sai người đem hết mai nơi này trồng tại hoàng cung, được không?”

Trầm mặc một lúc lâu, ta nghiêng đầu tựa vào bờ vai vững chắc của hắn rồi nói: “...Không giống nhau. Chỉ có ở nơi này, hoa mai mới có thể khoe sắc

xinh đẹp nhất.”

Hắn lại lặng im.

Ta nói: “Tối nay, ngươi cùng ta ngồi đây.....” đến hết ngày đi.....

Kỳ thật, để ta một mình đơn độc ôm một thân thể hôn mê không rõ ngày nào tỉnh lại khiến ta rất sợ, ta rất sợ cái cảm giác lẻ loi, chờ đợi này..... Bởi vì ta là con người, cho nên sẽ có những phút yếu lòng, có nỗi sợ hãi riêng.....Ta rất sợ, sợ Thiên Hương sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Tối này, Hoàng Thượng cũng ngồi tại vườn mai cùng ta. Sau độ hai canh giờ, Hoàng Thượng phá tan không gian yên tĩnh mà nói cần phải trở về.Ta cười cười, nói: “Hảo, chúng ta về.”

Kỳ thật, ta rất mong cùng Hoàng Thượng ngắm mặt trời mọc, nhưng tiếc là hắn lại muốn trở về..... Cứ như vậy trở về không phải sẽ đáng tiếc sao?

Sau này e rằng ngươi sẽ không còn cơ hội cùng ta đi ngắm mặt trời mọc nữa.

Hoàng Thượng nói: “Nhiên nhi, sau này nếu ngươi muốn tới vườn mai này, Trẫm sẽ cùng ngươi đến.”

Ta bên ngoài thì gật đầu nhưng trong lòng tự nhủ sẽ không có ngày đó đâu.

Hoàng Thượng ôm lấy Thiên Hương từ trong người ta đặt vào xe ngựa.

Hắn nhìn về phía ta nói: “Nhiên nhi, đi thôi.”

Ta cười nói: “Chân ta mất cảm giác rồi.”

Không nói hai lời, hắn liền cúi người bế ta phóng lên ngựa. Ta ngồi trước, hắn ngồi sau vòng tay giữ lấy dây cương.

Hoàng Thượng áp sát vào tai ta nói: “Nếu ngươi mệt thì cứ dựa vào người Trẫm.”

“Hảo” Ta nói.

Đoàn người hộ tống Hoàng Thượng tiến cung.

Hoàng Thượng lâm triều, còn ta ôm Thiên Hương trở về Thiên Hương lâu, cùng hắn nằm ngủ.

Ngày hôm sau, ta trở lại Tô phủ hỏi Tô lão gia lo liệu sự việc ra sao rồi.

Hắn nói hắn đồng ý để ta tiếp quản Tô phủ nhưng với một điều kiện. Đó là phải chiếu cố tốt Thừa Cầm.

Nhẹ nhàng nở nụ cười, ta nói: “Phụ thân yên tâm, chỉ cần việc ta hứa, ta nhất định sẽ thực hiện.”

Từ ngày hôm nay trở đi, Tô lão gia vẫn là Tô lão gia cao cao tại thượng như trước, đại phu nhân vẫn là đại phu nhân của Tô phủ. Chỉ là nhị phu nhân nay đã trở thành vị thần của Tô phủ. Đòi người thật không có gì nguyên vẹn, tất cả mọi thứ đều sẽ luân chuyển.

Nhân gian vạn vật đều thay đổi, không có gì tồn tại mãi mãi.

Kể từ ngày đó, cuộc sống của ta tự nhiên trở nên bận rộn hẳn lên. Ngày ngày đều phải kiểm tra sổ sách, tính toán từng khoản xem có chỗ nào sai lệch không. Việc này chiếm của ta không ít thời gian. Thỉnh thoảng, Tô Thừa Cầm cũng hay đến cầu ta giúp.

Ta cười cười, đành xuất ra cho hắn một nghìn lượng để hắn có thể tùy ý kinh doanh nhỏ.

Thương trường trong giới cổ đại không giống hiện đại lắm, chỉ cần có trong tay một nghìn lượng bạc cũng có thể lập nghiệp được rồi. Và việc này cũng là dịp ta muốn xem, Thừa Cầm có bao nhiêu tài hoa.

Theo phương diện nào đó, ta hiện cảm thấy thực vừa lòng với cuộc sống như thế này.

Trong Hoàng cung, khi cùng Hoàng Thượng ở chung một chỗ, chúng ta không hề có cái gì là nồng đậm, sâu sắc, chỉ là một cuộc sống bình ổn, nhẹ nhàng.

Vô số ban đêm khi ngủ cùng Hoàng Thượng, lúc hắn chạm vào ta thì ta chỉ thấy có vài điểm uất ức, ngoài đó ra thì ta cũng không còn cảm giác gì nữa. Trên thực tế, sống ở đâu ta cũng cần có một người bên cạnh.

Có một ngày, ta mơ một giấc mơ rất kỳ lạ.

Trong mơ, ta thấy Thiên Hương tỉnh lại.

Ta mang hắn mới vườn mai và hắn thực thích.

Tại chốn tiền cảnh trần gian này, hần đã xuất ra một khúc nhạc, mà ta cũng phối hợp múa một điệu.....

Sau đó, bên ta nghe thấy một tiếng vỗ tay. Nghiêng đầu theo hướng phát ra tiếng động, là Hoàng Thượng đang đứng đó nhìn ta mỉm cười hiền hòa.

Ta choàng tỉnh khỏi cơn mê.

Một giọt nước mắt khê lấn xuống, con ngươi chợt hơi nhòa đi, tâm lại nhói đau.

Trái tim một người nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ..... Lại không nghĩ tới, nó như thế nào lại rất dễ rung động.....

Ta nghĩ, trong trái tim của mình đã có thêm một người.

Cuộc sống chung chạ chung gối nhiều ngày như vậy, cho dù bình thản như nước rồi cũng có ngày ngấm tường thành, thấm thấu vào tâm khảm khiến người ta phải quên luyện.

Hai tay nắm hờ, cánh môi giao triền, không tiếng động kinh hách..... Đó quả thật là một cuộc sống bình thản, thật sự tốt lắm....

Nếu có thể vĩnh viễn như thế thì tốt rồi.

Mùa đông trôi qua, lớp tuyết dày phủ trên nền đường đều tan dần. Một hôm đang ở chợ, ta gặp lại nhị sư huynh.

Nhẹ nở một nụ cười khách sáo, ta hỏi: “Nhị sư huynh, gần đây sống tốt chứ?”

Đôi đồng tử của sư huynh lóe lên, tay phải nhẹ xoa xoa mặt ta, hần nói: “Nhiên nhi, nhị sư huynh biết, người sống không thoải mái.”

Ta vội lui về sau hai bước, gạt bàn tay định ôm ta của sư huynh, ta nói: “Hiện tại, những tháng ngày này, đệ rất vừa lòng.”

“Nhiên nhi, hiện giờ Phụng Hoàng sơn trang đã hợp lại làm một với Âm Tử sơn trang. Trên giang hồ gần như không còn thế lực nào có thể dám đối đầu với Âm Tử sơn trang nữa, nhị sư huynh tin tưởng có thể bảo vệ tốt cho đệ. Nhiên nhi, Phụng Hoàng kiếm pháp..... ta đã luyện tới tầng cao nhất, sư huynh có thể bảo hộ đệ cả đời. Đệ hãy trở lại cạnh ta đi.”

Ta lắc đầu nói: “Nhị sư huynh, đệ hy vọng huynh sẽ không phá hủy cuộc sống hiện tại của đệ.”

“Nhiên nhi! Lúc trước nhị sư huynh đã quyết tâm, chờ đến khi huynh có đủ năng lực bảo vệ đệ, huynh sẽ trở lại mang đệ đi.”

Ta lại lắc đầu nói: “Nhị sư huynh, đệ không cần sự bảo vệ của huynh, bản thân đệ hiện tại cũng có thể tự bảo vệ chính mình rồi.” Nói xong, ta vội xoay người nghĩ muốn rời đi.

Nhị sư huynh vội nắm lấy cổ tay ta, thuận thế đem ta kéo vào ngực, hần nói: “Nhiên nhi, đừng nói đệ sống thực tốt, đừng nói đệ có thể tự bảo vệ bản thân như vậy..... chuyện phát sinh một năm trước, tất cả, huynh đều biết rõ.”

Ai oán khẽ cười, ta nói: “Đó đều là chuyện của một năm trước, đều là quá khứ rồi. Trước kia thế nào không quan trọng, trọng yếu là..... hiện tại. Mà ta cũng không muốn rời hần mà đi.”

Nhị sư huynh hơi nhăn mày nhíu mi nói: “Nhiên nhi, vì sao lại không thể rời hần? Đệ là sợ mẫu thân đệ gặp phiền phức?”

Ta gắng sức thoát ra khỏi vòng tay nóng bỏng của nhị sư huynh, nói: “Không phải. Nhị sư huynh, đệ..... thích hần.....” Mặc dù không phải tình yêu say đắm, cuồng nhiệt nhưng ta tin rằng, tình cảm của ta sẽ dần phát triển hơn nữa. Trào phúng cười cười, ta nói tiếp: “Nhiều lúc, đệ chỉ hi vọng rằng ngày này kéo dài mãi cũng được.....”

Nhị sư huynh cắn chặt khớp hàm lại, không nói được câu nào.

Lui tiếp một bước nữa, ta vội bỏ lại một câu: “Nhị sư huynh, hẹn gặp lại.” Rồi dùng Thủy thượng phi chạy về hoàng cung.

Cho tới tận giờ khắc này, mỗi khi gặp lại nhị sư huynh, ngực ta vẫn đau đến lợi hại.

Những lớp băng mỏng dần tan lộ ra một tầng thổ nhưỡng xanh non mơn mẫm, đây cũng chính là thời điểm chuẩn bị chuyển giao sang một năm mới.

Chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi, một ngàn lượng ta cho Tô Thừa Cẩm đã tiêu tán.

Ta nghe nói, Tô Thừa Cẩm là muốn mở một cửa hiệu kinh doanh đồ cổ. Ý tưởng này của hần nói cho cùng cũng không phải không tốt. Hiện nay, những gia đình quyền quý giàu có rất thích sưu tầm những thứ quý hiếm, bọn họ sẵn sàng bỏ ra ngàn lượng để mua mà không cần suy nghĩ. Chỉ có điều, vận khí của Tô Thừa Cẩm thật kém, vừa mới chân ướt chân ráo bước vào giới đồ cổ đã bị người ta lừa mua phải một đồng đồ giả. Đã tiêu sạch toàn bộ số tiền ta cấp lại còn phải dùng danh nghĩa của Tô phủ vay thế chấp ba vạn lượng.

Ấn ấn hai bên trán đau buốt đến cực độ, ta nhìn Tô Thừa Cẩm đứng lặng yên trước mặt mà không biết nên nói gì cho phải.

Tô lão gia ngồi một bên lúc này mới lên tiếng cứu vãn thế cuộc cho Thừa Cầm “Cũng không có gì to tát, chỉ có ba vạn lượng thôi.”

Trong lòng ta không khỏi giễu cợt mà thầm than, nếu ai đó muốn mua một nha hoàn trong phủ thì phải bỏ ra hẳn một trăm lượng bạc, mà nay lại mất đi ba vạn lượng bạc mà Tô lão gia cũng chỉ dùng dung nói “chỉ có ba vạn lượng thôi”.

Tô lão gia lại bồi thêm: “Nhiên nhi, ngươi tái xuất thêm.... cho Thừa Cầm năm vạn lượng nữa đi. Ngươi cố giúp hần làm ăn vụ nữa. Đứa nhỏ này vốn được nuông chiều từ nhỏ, ngươi chỉ cho hần một nghìn lượng không phải làm khó hần sao?”

Đại phu nhân ngay lập tức cũng phụ họa theo Tô lão gia.

Tô lão gia đã có lời, mẫu thân bên cạnh cũng đã cầu tình. Thật sự là bức ta phải đồng ý đây.

Nhăn mày khó chịu, ta từ ghế đứng dậy, nói: “Thừa Cầm, lát nữa ngươi đến thư phòng của ta, ta có việc muốn nói với ngươi.” Nói xong, ta bước ra khỏi đại sảnh đi tới thư phòng. Không lâu sau đó, Thừa Cầm cũng đến.

Thấy tiếng gõ cửa, ta lên tiếng ý bảo hần vào.

Không vòng vo, ta đi thẳng vào vấn đề chính luận: “Thừa Cầm, ngươi nghĩ ngươi sẽ thành công?”

Thừa Cầm kháng khái trả lời: “Đại ca, ta rất tin tưởng ở bản thân, chỉ là vừa rồi ta có sơ sẩy một bước nên mới bị lừa.”

Khẽ cười, ta nói: “Nếu không am hiểu về thú chơi đồ cổ, lại không nắm chắc thỏa thuận, ngươi nghĩ có thể kiếm tiền của thiên hạ?”

Tô Thừa Cầm lại nói: “Đại ca, trước khi đại ca tiếp quản việc làm ăn của Tô phủ, ta cũng có thời gian quản thực tốt, chính là....”

Ta lắc lắc đầu đứng dậy, bước tới bên giá sách lấy ra một quyển rồi đặt lên mặt bàn.

Ta nói: “Ở đây có ghi lại lợi nhuận mấy tháng trước của một số cửa hàng khi ngươi tiếp quản sinh ý của Tô phủ. Thừa Cầm, lúc đó phụ thân vẫn luôn phải đứng sau chống đỡ cho ngươi, tuy ngươi không hề xảy ra đại sự gì, nhưng sự thật vẫn hiển hiện rõ ràng rằng, lợi nhuận đã giảm hẳn so với mấy năm trước đó.” Mà từ khi ta tiếp quản, ta đã phải đuổi bớt một số con nợ một bạc, thay không biết bao nhiêu người mới nên sinh ý của Tô phủ đã dần trở lại nhịp độ ban đầu.

Tô Thừa Cầm không biết làm gì ngoài căn môi im lặng.

Ta nói: “Thừa Cầm, ngươi rất vui khi bước chân vào chốn thương trường?”

Tô Thừa Cầm nói: “Từ nhỏ, phụ thân đã nói với ta, sau này ta phải trở thành người quản lý tổng thể Tô phủ.”

Vừa nghe thấy lời đó, ta không khỏi cười nhạt. Đứa nhỏ này là oán hận ta đoạt đi vinh hoa phú quý của hần? Ta nói: “Thời gian ta với ngươi sống chung không nhiều, song cũng được nghe mọi người trong phủ khen ngợi ngươi không ít. Nào là từ nhỏ ngươi đã là một đứa nhỏ thông minh lanh lợi, học nhanh hiểu thấu, thông minh hơn người. Chỉ cần sửa chữa một số tật xấu không nên có, cộng với tính tình ngay thẳng, ta nghĩ ngươi nên làm quan thì có lợi cho dân chúng.”

“Đại ca, quan trường là nơi người lừa ta gạt, luôn đấu tranh xâu xé lẫn nhau, ta không thích hợp.” Tô Thừa Cầm nhú mày nói.

Suy nghĩ một chút, ta hơi nheo mắt nói: “Thừa Cầm, nếu ngươi không muốn làm quan thì thôi vậy. Ngươi hãy ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta học việc một thời gian đi. Qua một năm, ta sẽ mua cho ngươi một tòa nhà ở kinh thành, lại cấp.... thêm một ít bạc.”

Tô Thừa Cầm mặc dù không mấy thỏa đáng song vẫn lên tiếng đồng ý.

Trước khi hần rời khỏi thư phòng, ta nói: “Ngươi cũng nên hiểu rõ, việc gì nên làm, việc gì không nên nhúng mũi. Việc nhỏ có thể châm chước bỏ qua, nhưng nếu là đại sự, ta sẽ thẳng tay đuổi ngươi ra khỏi Tô phủ.”

Hần khựng người lại một chút rồi mới nện bước đi thẳng ra ngoài.

Nói những lời này với Thừa Cầm bản thân ta cũng thấy khó chịu.

Hôm nay, khi trở lại hoàng cung cũng đã là nửa đêm.

Mệt mỏi lê từng bước chân nặng nhọc tới Thiên Hương lâu.

Mở cánh cửa phòng ra, dưới ánh trăng mờ nhạt len lỏi chiếu vào trong phòng, ta loáng thoáng trông thấy một thân ảnh ngồi lặng yên trên giường.

Đầu óc ta giờ này tựa như cái đồng hồ hết pin chết đứng tại chỗ, cái gì cũng không suy nghĩ được.

Sau một lúc hoàn thần lại, ta bình tĩnh nhìn thân ảnh vẫn án binh bất động chăm chú nhìn ta kia. Không biết tại sao nước mắt lại cứ tuôn ra, mặc cho ta kìm hãm thế nào cũng không ngừng được.

Rất nhanh sau đó, cái thân ảnh kia cũng chuyển động, lao đảo bước xuống giường lao đến ôm chầm lấy ta....

Hai tay siết chặt lấy thân mình gầy yếu kia, cái gì cũng không nói nên lời.

Thật lâu sau, hần mới khàn khàn mở lời: “Ta đã có một giấc mộng... một giấc mộng rất dài.... là một con ác mộng.... một con ác mộng khủng khiếp....”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Thiên Hương vui đầu vào cổ ta nhẹ giọng nói.

Trong lồng ngực, trái tim ta như bị một nhát dao khứa vào, thật đau, thật khó chịu, nước mắt thì không ngừng rơi xuống.

Thiên Hương nói, trong giấc mộng, hần thấy có người đem hần tới một gian phòng tối tăm, ẩm thấp, xé rách xiêm y của hần, tiến vào cơ thể hần....

Trong con mê, Thiên Hương nói hần có lúc chỉ nhìn thấy một khoảng không mông lung màu đỏ, ngoại trừ màu đỏ ra đều không nhìn thấy gì cả....

Thiên Hương lại hần hần nói rằng trong con ác mộng kinh khủng kia còn có ta, có lửa, bùng cháy tất cả....

Kỳ thật, giấc mộng đó đều là sự thật....

Cấn chặt lấy môi dưới, ta gất gao ôm lấy Thiên Hương, hai hàng nước mắt không ngừng chảy xuống.

Thật lâu về sau, sức chịu đựng của Thiên Hương dường như đã tới hạn, hần ngã khụy xuống.

Ta nhanh tay ôm lấy thân thể gầy như cỏ của Thiên Hương, đặt trở lại lên giường.

Thiên Hương vẫn nắm chặt tay ta, khàn giọng nói: “Tiểu Nhiên, ta rất sợ, ta rất sợ.... chỉ cần nhắm mắt, ta sẽ lại thấy cảnh tượng kia.... Tiểu Nhiên, ta rất sợ....”

Tay phải nhẹ vuốt khuôn mặt tiểu tụy của Thiên Hương, ta nói khẽ: “Thiên Hương, đó chỉ là một giấc mộng, tất cả chỉ là một con ác mộng.”

“.... Tiểu Nhiên, nhưng ta biết rõ, đó không phải....”

Không đợi Thiên Hương nói xong, ta cúi người nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán hần, an ủi nói: “Chỉ ít, hiện tại chúng ta vẫn bình an.”

“.... Tiểu Nhiên.... thật ra.... ta thích người.”

“Ta biết.”

“Tiểu Nhiên, ta muốn đời này vĩnh viễn ở bên người.”

“Hào, vĩnh viễn ở bên nhau.”

“Tiểu Nhiên, ta muốn ngủ cùng người.”

Mỉm cười, ta nói: “Hào.” Nói xong, ta liền xốc chăn chui lên giường nằm cạnh Thiên Hương, nghiêng người ôm lấy hần.

Thiên Hương dựa lưng vào ngực ta nói: “Tiểu Nhiên.”

“Ta ở đây.” Ta lên tiếng trả lời.

“Tiểu Nhiên.”

“Àn.” Ta nhìn Thiên Hương mỉm cười.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên.”

Thiên Hương cứ kêu tên ta một hồi không thôi. Nghe thấy hấn gọi mà sao lòng ta lại xót xa đến vậy, sao hốc mắt lại nóng ran đến nhường này.

Một lúc sau, Thiên Hương mới ngừng kêu tên ta, hấn nói: “Tiểu Nhiên, có khi nào nhắm mắt lại rồi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa không? Ta rất sợ, sợ lúc này nếu ta nhắm mắt lại, sẽ không bao giờ được nhìn thấy ngươi nữa. Tiểu Nhiên, ta muốn gọi tên ngươi thật nhiều, ta sợ sau này không còn có cơ hội được gọi tên ngươi nữa.”

Ta an ủi: “Sẽ không có chuyện đó đâu.” Nhưng ta biết, không thể nói trước được điều gì, không gì không thể xảy ra trong cái thế giới này.

Thiên Hương xoay người lại, hai mắt nhìn thẳng vào ta, ngón tay lạnh lẽo khẽ lướt qua mặt ta, hấn nói: “Nụ cười của ngươi, sự chăm sóc của ngươi, nụ hôn của ngươi. tất cả đều làm ta quyến luyến. Tiểu Nhiên, đây sẽ là giấc mộng đẹp nhất đời ta.”

Ta gật gật đầu.

Thiên Hương gối đầu trên tay ta, chậm rãi nhắm mắt chìm dần vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, cánh tay ta tê rần, muốn rút lại nhưng lại không muốn đánh thức Thiên Hương nên cũng đành để kệ.

Sáng ngày hôm sau, đáng lẽ ra là ta sẽ xuất cung xử lý sự vụ buôn bán, nhưng ta cũng không nỡ đánh thức đứa nhỏ đang ngủ ngon lành này.

Thiên Hương ngủ thẳng đến đầu buổi chiều. Tựa hồ đối với hấn, ngủ thế ngủ nữa cũng không bao giờ đủ.

Ta rót cho hấn một cốc nước súc miệng, lại vì hấn chải tóc, rửa mặt, thay lại xiêm y.

Sau khi dùng qua một ít cơm, ta liền dẫn Thiên Hương xuất cung xem xét tình hình cửa hàng. Ngày này, ta cũng đã thu mua một hiệu thuốc rồi giao cho Tô Thừa Cầm toàn quyền quản lý.

Tối đến, ta cùng Thiên Hương hồi cung. Khi bước chân vào Thiên Hương lâu, ta thấy Hoàng Thượng ngồi ngay ngắn ở trong đại sảnh.

Thấy chúng ta xuất hiện, Hoàng Thượng nói: “Nghe nói Thiên Hương chiều nghi đã tỉnh lại, Trẫm nay đến thăm.” Nói xong, hấn liền vẫy tay gọi Thiên Hương lại.

Thiên Hương khó xử nhìn ta, khuôn mặt vốn nhợt nhạt của người mới ốm dậy nay càng trắng xanh hơn.

Thiên Hương chậm chậm bước từng bước tới bên cạnh Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng vừa muốn cầm lấy tay của Thiên Hương, Thiên Hương tựa hồ bị dọa sợ vội vàng lui lại đằng sau.

Hoàng Thượng nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn hấn.

Thấy vậy, ta tiến lên mấy bước, nhìn về phía Thiên Hương nói: “Thiên hương, ngươi đói?”

Thiên Hương rụt rè lắc lắc đầu.

Ta nói: “Cả chiều nay ngươi đã phải vất vả đi theo ta nên chắc cũng mệt rồi. Ngươi lên lầu nghỉ trước đi, được không?”

Thiên Hương do dự hết nhìn ta lại nhìn sang biểu tình của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng cũng không nói gì, chỉ chậm rãi vuốt cằm. Thấy thế, Thiên Hương cũng nhỏ nhẹ tiến lên lầu.

Trong đại sảnh giờ đây chỉ còn ta với Hoàng Thượng ngồi đối diện nhau, ta nói: “Thiên Hương đã phải trải qua việc gì hấn Hoàng Thượng đều đã hay. Ta hi vọng, từ nay về sau, Hoàng Thượng hạn chế động đến hấn.”

Hoàng Thượng khẽ cười, nói: “Như vậy Thiên Hương có thể tùy ý ôm ngươi?”

Ta quả thật bị bất ngờ với câu nói này.

Hoàng Thượng nheo mắt lại như phóng tới người ta một loạt phi tiêu sắc nhọn: “Nhiên nhi, ngươi là người của Trẫm.”

Khẽ cười nhạt một cái, ta đối lòng mình mà nói: “Ta luôn luôn biết điều đó. Hoàng Thượng, ngươi là nam nhân đầu tiên của Tô Nhiên và cũng là duy nhất.”

Hoàng Thượng không nói thêm gì nữa.

Ta nhẹ nhàng ngồi lên đùi Hoàng Thượng, hai tay vòng ra sau cổ hấn, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nhẹ trên môi để củng cố lòng tin ở hấn.

Ta nói: “Sau này, ta sẽ nhớ rõ bảo trì khoảng cách với Thiên Hương.”

Hoàng Thượng tựa như cũng cho qua chuyện này. Hai người chúng ta ngồi một lúc rồi hần rời khỏi Thiên hương lâu.

Từ ngày hôm đó trở đi, Hoàng Thượng không cho phép ta ngủ ngoài cung nữa, mỗi đêm đều muốn ta ngủ cùng.

Cuộc sống ngủ cùng bình thân này, hần sẽ nguyện ý để cả đời? Hần thực sự sẽ thỏa mãn?

Nhiều lúc ta thiết nghĩ, không biết có hay không một ngày nào đó hần sẽ chán ghét ta?

Đối với cả ta cùng Hoàng Thượng mà nói, ta cũng không rõ là ta yêu Hoàng Thượng trước hay Hoàng Thượng yêu ta trước. Nhưng ta có thể biết rõ một điều, người bị hại chính là ta mà người chịu khổ cũng chỉ có ta.

Vào một buổi tối cuối tháng tư, sau khi chơi cờ cùng Thiên Hương, ta đi tới Phụng điện.

Thấy ta đến, một thái giám tiến lại nói ta không nên đi vào.

Nhìn lão thái giám đang khom người đứng trước mặt, ta nói: “Tại Phụng điện này, Hoàng Thượng chưa bao giờ ngăn cản ta tới.”

Vừa tiến vào sâu bên trong, ta chợt nghe thấy một tràng thở gấp ngắt quãng, kèm theo đó còn là tiếng nói nhỏ nhẹ, vỗ về.

Bước chân do dự một chút, ta lưỡng lự không biết nên xoay người rời đi hay thẳng bước tiến vào. Cuối cùng, ta vẫn bước tiếp, có thể là do bản thân muốn tận mắt trông thấy cảnh xuân cung đi.

Thời đại này, người ta chưa phát hành băng đĩa thực nghiệm (ý nói AV, GV) nên ta muốn xem bay giờ cũng không có gì sai cả.

Một bước lại một bước tiến vào, ta hơi hé cửa ra nhìn vào bên trong. Sa liềm mỏng manh nửa che nửa mở cứ phát pho trước giường....

Mặc dù đứng ngoài cửa nhưng ta có thể nhìn rõ Hoàng Thượng cùng nữ nhân kia đang quấn lấy nhau cùng một chỗ. Không hiểu sao trong lòng lại nhói lên một cảm giác mờ mịt.

Hai tay khoanh trước ngực, mắt thấy tai nghe những hành động kia mà ta không khỏi bật cười.

Trước khi rời bước quay đi, ta còn nghe rõ Hoàng Thượng nói với nữ nhân kia những lời đường mật, cái gì mà người có làn da thật đẹp, đôi mắt của người làm ta không thể chán ghét.... ta yêu người....

Khi thấy ta rời đi, lão thái giám vừa rời căn bước ta tiến vào vội đuổi theo ta nói: “Thời điểm nam nhân động tình, lời nói đều là giả cả, Lan phi, Lan phi....”

Thời điểm nam nhân động tình, lời nói đều là giả? Khi cùng hần đồng sàng, những lời kiểu đó quả thực ta nghe cũng không ít.

Kỳ thật, suy cho cùng cũng không có gì. Hần là vua một nước, hậu cung lại có ba nghìn mỹ nhân, mỗi ngày chiêu một người, hần sẽ không biết chán đi...

Âm thầm cười, ta xoay gót trở về Thiên Hương lâu. Đẩy cửa phòng của Thiên Hương, ta cười nói: “Thiên Hương, cùng ta uống rượu đi.”

Thiên Hương đang nằm trên giường vội bật dậy, ban đầu có vẻ chưa hiểu lắm nhưng một lúc sau đã tươi cười đồng ý.

Buổi tối này, ta mệnh cung nữ treo hai cái đèn lồng trong lương đình, lại đặt ba vò rượu cùng mấy món điểm tâm trên bàn.

Ta nhìn Thiên Hương nói: “Thiên Hương, chúng ta uống, không say không về.”

Thiên Hương hưởng ứng hào hứng nói: “Hào.”

Thấy chén rượu quá nhỏ, ta liền nhờ cung nữ đổi sang hai cái bát, uống như vậy mới đã.

Thiên Hương e dè hỏi: “Tiểu Nhiên, người hôm nay làm sao vậy?”

Ta nháy mắt mấy cái rồi nói: “Thiên Hương, người còn nhớ, trước kia người đã có một giấc mộng?”

“....Giấc mộng? Ta?” Thiên Hương chau mày suy nghĩ mãi mà không biết là giấc mộng nào.

Ta lại rót cho mình một chén rượu nữa, uống xong rồi nói: “Ngày trước, người nói rằng, hai người chúng ta sẽ hành tẩu giang hồ. Người cầm đàn, ta cầm kiếm, trở thành truyền kỳ giang hồ.”

Hai mắt Thiên Hương mở to hết cỡ, ban đầu là phiếm hồng, sau lại có hai dòng lệ chảy xuống. Hần nói: “Ta còn nhớ rất rõ, nhưng là ta không nghĩ tới Tiểu Nhiên người lại không quên.”

Ta khẽ cười nói: “Ta sao có thể quên được. Thiên Hương, chờ việc làm ăn của Tô phủ ổn định, đi vào quỹ đạo, ta sẽ cùng người ngao du giang hồ.”

“...Thật, là thật?” Thiên Hương run run nói.

Ta gật đầu khẳng định.

Kỳ thật, ta đã sớm hạ quyết tâm mang Thiên Hương rời đi, thực hiện ước mơ của hấn.... Nhưng quan trọng là, Thiên Hương mới hồi phục, thân thể không thể chống chọi với sự cực khổ. Mà một phần ở ta, ta.... ta quả nhiên đã động lòng, đã yêu một người không nên yêu....

Nâng chén rượu đã rót đầy lên, ta hướng Thiên Hương nói: “Thiên Hương, nào, hai ta cùng ly, chúc mừng cho việc hai ta sẽ đặt chân vào chốn giang hồ.”

Thiên Hương vui vẻ mỉm cười, cầm lấy chén rượu cùng ta cùng ly.

Ta không biết mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ biết hiện tại, đầu óc ta vô cùng thanh tỉnh, vì quá thanh tỉnh mà lại cảm thấy thống khổ.

Ta không biết bản thân đã nói những gì với Thiên Hương mà tự nhiên hấn lại hỏi ta.

“Tiểu Nhiên, người đang khóc hay đang cười vậy?”

Không cần suy nghĩ lâu, ta nói: “Đương nhiên là ta cười rồi.”

“....Nhưng, ta lại có cảm giác, người đang khóc.”

Chén rượu trong tay trượt rơi xuống bàn, lăn lăn hai vòng rồi rơi xuống nền đất, vỡ vụn.

Câu nói của thiên Hương chợt làm ta thấy quen thuộc.

Trước kia, khi ta còn thích nhị sư huynh, sau mấy ngày mòn mỏi chờ nhị sư huynh trở về, ta đã tốn rất nhiều nước mắt gọi tên huynh ấy, vậy mà vẫn chỉ có một mình ta.... Khi đó, cũng có một nha hoàn hỏi ta một câu tương tự như vậy.

Đau khổ nở một nụ cười, ta nói: “Thiên Hương, ta cứ như bị thất tình vậy.”

Thiên Hương ngẩn người. Hấn đứng dậy đi vòng ra sau lưng mà ôm lấy ta rồi nói: “Tiểu Nhiên, ta yêu người.”

Đôi môi hợp mở mãi mà ta không biết nói cái gì. Mọi lời nói đều như nghẹn ứ trong cổ họng. Thiên Hương lại lặp lại: “Tiểu Nhiên, ta yêu người, Tiểu Nhiên, ta yêu người, Tiểu Nhiên, ta yêu người....”

Thiên Hương nhẹ dán mặt vào lưng ta, ta có thể cảm nhận rõ từng hơi thở nóng ấm phả vào da thịt.

Ta hít nhẹ một hơi, khó xử cắn cắn môi, rồi nói: “Thiên Hương, ta sẽ không phụ lòng người.”

“Tiểu Nhiên, ta yêu người.” Thiên Hương lại nói.

Ta trầm ngâm một lúc mới nói: “Thiên hương, ta cũng.... thích người.”

Sự tình phát triển đến mức này là do tình cảm hay do tình cảnh?

Ta không rõ ta uống nhiều hơn hay Thiên Hương uống nhiều hơn, ai điu ai về, chỉ biết hiện tại hai chúng ta đều đã ở trong tầm phòng của Thiên hương.

Thấy ta cởi áo ngoài ra muốn lên giường đi nghỉ, Thiên Hương cũng mau chóng thoát áo. Lúc sau, hấn nằm đè lên người ta.

Thiên Hương rướn cổ, đặt một nụ hôn giữa hai hàng lông mày của ta....

Ta nghiêng đầu muốn tránh đi cái hôn đó, nhưng Thiên Hương nói: “Tiểu Nhiên, người đừng tránh ta....”

“Suy cho cùng, ta vẫn có cảm giác, dường như người có một đôi cánh, với không được, chạm không xong....”

“Chỉ cần người muốn đều tùy lúc có thể rời xa ta. Ta muốn đuổi theo người, ta muốn chạy theo người, nhưng lại chỉ có thể đứng một chỗ nhìn người bay đi thật xa, bóng dáng người ngày càng nhỏ, càng mờ....”

“Tiểu Nhiên, ta không thể bắt được người, ta cảm thấy mình không có năng lực bảo vệ người. Ta rất muốn cùng người nắm tay nhau cùng đi tới chân trời góc bể.... Nhưng ta không biết bay.... Tiểu Nhiên, ta không biết bay....”

“....Ta căn bản không có, không có dũng khí để bay theo người....”

Ôm lấy Thiên Hương đang mơ hồ nói, ta trầm giọng an ủi: “Người không thể mãi sống trong những giấc mộng được.”

Thiên Hương khẽ cười, trên mặt tràn ngập sự thống khổ. Hấn nói: “Quá khứ, tất cả đều tựa mây khói, hết thấy đều tan biến.... chính là vẫn còn tồn tại một sự thật, ta biết đó không phải giấc mơ, là sự thật....”

Tối đó, ta đã nói với Thiên Hương, về sau, cho dù ta đi bất cứ nơi nào cũng đều mang theo hấn.

Cho dù là nơi chân trời góc bể hay bất cứ nơi nào.....

Thiên Hương mệt mỏi, ta cũng mệt mỏi.

Nắm chặt tay nhau, hai chúng ta tiến vào giấc ngủ.

Buổi trưa hôm sau, ta nghe thấy có tiếng cửa mở.

Lờ mờ mở mắt, ta mê mang nhìn một người đang bước đến. Lại là cái màu kim bào chói mắt của người đó.

Hấn nói: “Tô Nhiên, ngươi phản bội Trẫm.”

Không hiểu rõ sự tình, ta theo quán tính mỉm cười ngồi dậy. Lốp nội y mỏng manh theo đó mà trượt xuống một bên, lộ ra cả nửa thân trên.

Cũng không để ý tới bộ dạng của mình có bao nhiêu hiềm nghi, ta thản nhiên nhìn hấn cười nói: “Lại có chuyện gì sao?”

“Tô Nhiên, đừng tưởng Trẫm không dám giết ngươi.”

Ta khẽ cười thành tiếng, ta nói: “Ta nghĩ ngươi đã chán ghét ta rồi.”

Hoàng Thượng không hề phản bác lời nào.

Lòng ta đau xót như bị ai xát muối, nhắm chặt mắt lại, suy nghĩ hồi lâu, ta nói: “Hoàng Thượng, ta quá mệt mỏi rồi, mà ngươi hấn cũng vậy đi. Ta nghĩ, đã đến lúc ta nên rời khỏi hoàng cung.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Trước khi phát hiện thích ngươi, ta có thể chịu đựng sống trong chốn hậu cung bức bách này. Nhưng hiện tại, khi ta đã thấu triệt tình cảm của mình dành cho ngươi, ta thực sự không có năng lực ở lại đây nữa.

Cam nguyện trở thành một trong ba nghìn người ngày ngày chờ đợi ngươi? Trái tim ta dù không phải được tạo nên từ pha lê mong manh nhưng cũng không phải được tôi luyện từ thép ngàn năm.

Hoàng Thượng ngập ngừng một lúc rồi mới nói: “Tô Nhiên, cho đến tận thời điểm này, Trẫm còn chưa mất đi hứng thú ở ngươi.”

Ta khẽ cười một cái, thản nhiên nói: “Phải không.”

Hấn hơi nheo mắt lại, tuyên bố: “Một khi chưa có ý chỉ của Trẫm, ngươi cả đời cũng đừng mong ly khai được.”

Xem thường lời nói của hấn, ta mĩa mai cười.

Con người mà, một khi cảm thấy mình bị phản bội, tất nhiên sẽ phải trả thù. Mặc dù có hứng thú với ta, từ tội có thể miễn nhưng tai vạ vẫn khó tránh.

Ngày này, hấn nhốt ta suốt một ngày tại băng tuyền.

Tối đến, hấn hung hăng kéo ta từ bể nước lạnh công ném lên giường, hai tay siết chặt lấy cổ ta.

Toàn thân như muốn tan chảy, hô hấp càng một khó khăn hơn. Lúc này đây, ta chỉ biết trước mặt mình bao trùm một màu đen tuyền, không thể thấy được bất cứ một cái gì.

Một lúc nào đó, ta cảm thấy mình như đang lơ lửng bay lên, song lồng ngực lại rất khó chịu, chính là cái cảm giác sống không bằng chết.

Cái ý nghĩ buông xuôi tất thấy dễ bay lên chưa kịp hoàn thành thì ta chợt cảm thấy có một luồng khí đẩy vào lồng ngực ta, kéo ta trở lại với hiện thực đau

khô này.

Lại một lần nữa, ta vẫn chưa bước qua được ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Hoàng Thượng chôn đầu vào vai ta hung hăng in một dấu răng lên đấy. Mơ hồ còn lưu lại vết máu trên môi hân.

Hắn nói: “Nhiên nhi, ngươi nói xem. ta phải làm thế nào với ngươi đây.”

Thật kỳ quái, đây là lần đầu tiên hắn không xưng “Trẫm” mà là xưng “Ta” với ta.

Không hiểu vì sao, chỉ một ngôi xưng hô lại khiến lòng ta xao động đến thế.

Đến bản thân ngươi còn không biết làm gì với ta thì ta làm sao có thể biết nên đối với ngươi như thế nào.

Khẽ nở một nụ cười, ta cảm thấy hai tròng mắt nóng bừng.

Ngày hôm sau, ta liền mang Thiên Hương tới Tô phủ, cùng ta xử lý sự vụ làm ăn.

Tối đến, ta không trở lại hoàng cung mà cùng Thiên Hương nán lại một đêm tại Tô phủ.

Ngày thứ hai, ta tiếp tục chuyên tâm lo liệu việc buôn bán, Thiên Hương vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nhìn ta làm việc.

Bóng đêm buông xuống, ta vẫn không quay về hoàng cung.

Ngày thứ ba, ta dẫn Thiên Hương đi du hồ, ngắm hoa, thưởng nhạc, vui đùa hân một ngày trời.

Đêm nay, ta vẫn không trở lại cung.

Ngày thứ tư, ta mang Thiên Hương trở lại Tô phủ. Sau khi xem xét lại sổ sách ở hiệu thuốc, ta chợt phát hiện ra một khoản thâm hụt ngân sách.

Không biết nguyên do từ đâu, ta suy nghĩ một hồi. Bỗng nhiên, hình ảnh Tô Thừa Cẩm hiện lên trong đầu ta. Đứa trẻ này, tính tình tuy ngay thẳng nhưng lại không có chủ ý riêng.

Trước đây, hắn luôn đi theo Tô lão gia học tập cách buôn bán, Tô lão gia làm gì, hắn cũng chỉ biết bắt trước y chang. Nhưng lúc này, hắn quản tiệm thuốc chứ không phải như trước đây buôn bán kinh doanh.

Kỳ thật mở hiệu thuốc cũng là một loại hình kinh doanh, nhưng quan trọng ở đây phải là chất lượng thuốc, cách phối dược chứ không phải trưng ra mấy nữ nhân kiều diễm ra trông quấy. Ta đã phải chỉ đích danh Tô Thừa Cẩm ra trông, ai cũng không được làm thay nhiệm vụ đó của hắn.

Tô Thừa Cẩm, thật là đau đầu với ngươi a.

Ngao ngán lắc đầu đuổi tan hình ảnh Tô Thừa Cẩm đi, ta thu xếp tất cả mọi việc chuẩn bị giao phó lại tất cả cho người dưới để cùng Thiên Hương thông dong tự tại tại ngao du sơn thủy.

Trong thời gian này, ta đã tìm được một người trông coi toàn bộ việc sản xuất, một người trông quản các cửa hàng trong thành và một người khác giám sát các chi nhánh phân khu. Mỗi tháng đều phải kiểm tra sổ sách rồi giao lại tận tay cho Tô lão gia xem.

Gặp Tô lão gia bàn chuyện, ta nhắc lại một lần nữa: “Việc làm ăn của Tô phủ, Tô Thừa Cẩm không được phép nhúng tay vào.”

Thật tình cờ, không hiểu sao Tô Thừa Cẩm đúng lúc đi qua phòng nghe được câu nói này của ta.

Tô Thừa Cẩm lấy ánh mắt chất vấn nhìn ta hỏi: “Tô Nhiên, rốt cuộc ta có chỗ nào đắc tội với ngươi?”

Ta xoa nhẹ hai bả vai có phần đau nhức vì ngày đêm cố hoàn thành việc để kịp chuyển giao lại, ta nói: “Ta không chán ghét ngươi.” Nói xong, ta đứng dậy rời phòng. Ta cùng Thiên Hương bắt đầu thực hiện ước mơ hành tẩu giang hồ của hân.

Thiên Hương nói tại Lâm thành có một tửu quán rất nổi tiếng, nghĩ muốn nếm thử thức ăn ở đó. Nhẹ nhàng nở một nụ cười, ta điểm nhẹ lên trán đứa nhỏ ham ăn này một cái: “Nếu ngươi muốn, ta sẽ mang ngươi đi.”

Hôm nay, ta đã đem toàn bộ sinh ý giao lại hết cho Tô lão gia, cùng Thiên Hương ung dung đánh xe ngựa rời thành. Sau nửa ngày đường, chúng ta cũng đến được Lâm thành.

Vào thành, trước tiên ta thuê một căn phòng cùng Thiên Hương sơ tẩy qua rồi mới dẫn hân lượn qua tất cả các quán ăn trong thành.

Sau một hồi ăn uống no nê, Thiên Hương túm lấy tay ta, chờ ta kéo trở về khách điểm. Vào phòng, Thiên Hương nằm chênh ềnh ra giữa giường nói: “No nứt bụng a.”

Ngồi xuống mép giường, ta kéo lại xiêm y xộc xệch của hân, nhẹ xoa xoa cái bụng căng tròn bất đắc dĩ: “No vậy sao còn cố ăn?”

Thiên Hương úy khuất nhìn ta nói: “Đó là bởi vì ngươi a, là đồ Tiểu Nhiên mua cho mà.” Thiên Hương làm nũng nói.

Ta thật không biết nói gì với hán được nữa.

Đêm này, chúng ta không trở về hoàng cung, cũng không trở về Tô phủ, càng không trở lại kinh thành mà ngủ tại khách điểm này một đêm.

Hôm nay đã là ngày thứ mười ba kể từ ngày chúng ta xuất cung. Sau khi ăn qua một chút đồ ăn sáng, Thiên Hương không chịu rời giường nữa bước. Ta cũng đành cùng hán ở lại trong phòng nói chuyện phiếm.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng treo trên cao, ta quyết định kéo Thiên Hương rời giường đi ngắm trăng.

Trên ngã tư đường, chúng ta nhìn thấy một đám người đang túm tụm lại thành một đoàn.

Thấy người, Thiên Hương nhanh nhẩu góp mặt, chen lấn vào đám người phía trước. Tất nhiên, hán đi cũng không quên kéo cả ta theo.

Giữa đám người đó là một bàn cờ, có hai người đang so tài.

Nghe mọi người xung quanh bàn tán, ta mới biết thì ra đây là một ván cờ “Chân long tụ trân”. Nghe nói, có một vị kỳ sư sẵn sàng bỏ một ngàn lượng cho ai phá giải được thế trận này. Chỉ tiếc là vẫn chưa có người giải nổi.

Thiên Hương chăm chú nhìn mấy người đang nói chuyện kia, lại chăm chú nhìn bàn cờ. Sau một hồi im lặng, Thiên Hương lớn tiếng hô lên: “Ván cờ này, ta có thể giải.”

Trong nháy mắt, mọi người đều nhìn về thiên Hương. Thấy bộ dạng Thiên Hương giống tiểu hải tử, cứ nghĩ rằng trẻ con nghịch ngợm đoán lung tung nên rất mau liền thu hồi ánh mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, ta khẽ cười thành tiếng. Ấy vậy mà mọi ánh mắt kia một lần nữa lại đổ dồn lên người ta.

Cái nhìn kinh diễm, ngưỡng mộ này ta đã trông thành quen rồi.

Chợt nhiên, Thiên Hương cầm chặt lấy tay ta, lớn tiếng nói: “Nếu ta phá giải được thế ‘Chân long tụ trân’ kia, ta hi vọng các vị bằng hữu nơi đây hãy giúp ta một việc.”

Lại một lần nữa, những ánh mắt hồ nghi lại thẳng tắp dội trên người Thiên Hương.

Thiên Hương không để ý tới sự nghi hoặc đó, vẫn nghiêng đầu nhìn ta tươi cười đắc thắng.

Hai tay Thiên Hương vòng lên cổ ta, rất nhẹ nhàng kiễng chân mà để lại một nụ hôn trên môi ta.

Tuy hơi bất ngờ với hành động này của Thiên Hương, nhưng ta vẫn có thể nghe thấy từng tiếng hít thở dồn dập ở chung quanh.

Sau một lúc lâu, Thiên Hương mới buông ta ra. Hán xoay người lại, hướng mọi người cười nói: “Nếu ta phá được thế cờ này, ta mong mọi người có thể chúc phúc ta cùng người ta yêu. Ta muốn cùng người này đi trên phố mà được tất cả mọi người tung hoa, bắn pháo mà chúc phúc. Ta muốn người ta yêu được..... hạnh phúc.....”

Ta kinh ngạc mở to mắt nhìn Thiên Hương.

Thiên Hương lại đặt trên môi ta một nụ hôn thoáng qua như có như không rồi lại nói tiếp: “Còn một ngàn lượng kia, ta xin chia đều cho tất cả mọi người.” Nói xong, Thiên Hương nắm lấy tay ta, kéo lại trước bàn cờ, bắt đầu phá giải trận địa.

Từ những nước đi của Thiên Hương, mọi người đều phải kinh ngạc vô cùng. Những nước ban đầu của Thiên Hương tưởng chừng như không mấy thuận lợi, dường như bị rơi vào thế hạ phong, nhưng lúc tưởng chừng sắp thua thì Thiên Hương lại hạ một nước chí mạng. Tình thế ván cờ được lật ngược. Thiên Hương đã phá được trận địa. Chính vì vậy mà xung quanh, mọi người đều vỗ tay hoan hỉ chúc mừng, không ngớt lời khen ngợi.

Phần thưởng cho người giải được thế trận này là một tấm ngân phiếu trị giá một ngàn lượng. Cầm tờ ngân phiếu trong tay, Thiên Hương nói, chỉ cần mọi người đáp ứng yêu cầu mà hán vừa nói, tấm ngân phiếu này sẽ là của mọi người.

Thật giống như những gì Thiên Hương nói.

Không biết từ đâu nổi lên một tiếng nhạc du dương, êm đềm hòa mình vào không khí. Thiên Hương ôm lấy ta xoay vòng vòng.

Có tiếng vỗ tay, có những lời chúc phúc, thật cảm động mà cũng thật..... hạnh phúc.....

Chỉ bằng những hành động nhỏ nhoi, đơn thuần này lại khiến tâm ta vô cùng thích thú, ta cảm thấy mình thật may mắn.

Giữa vòng người, Thiên Hương tươi cười nói: “Tiểu Nhiên, ta yêu ngươi.”

Mỉm cười, giữa vòng người được cho là vì tấm ngân phiếu kia mà tung bừng vui cười, ta nói: “Ta cũng yêu người.”

Nghe được câu nói từ chính miệng ta phát ra, Thiên Hương cười thực lớn. Miệng tưởng chừng kéo đến tận mang tai.

Nhìn thấy hành động ngô nghê đó, khiến ta không thể nhịn cười được, ta nhẹ hôn lên môi hắn, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.” Nụ hôn ban đầu chỉ tựa chuồn chuồn đập nước, lát sau đã biến thành chuồn chuồn ngập nước.

Bỗng nhiên, đám người xung quanh xôn xao.

Ta có chút nghi hoặc mở mắt ra, phát hiện thấy trừ những người dân bình thường vốn tại đây, còn có rất nhiều quan binh, binh lính.

Ta nhẹ đẩy Thiên Hương đang chìm trong hạnh phúc.

Thiên Hương lúc này mới hoàn hồn, nhìn về phía ta, lại nhìn quan binh mới xuất hiện kia.

Cười lạnh một tiếng, Thiên Hương xuất tấm ngân phiếu trao cho một người dân.

Lúc này, đám thị vệ vây quanh chúng ta đã mở một đường cho xe ngựa tiến tới. Rèm cửa được vén lên, lão thái giám tổng quản tay cầm phát trần hướng ta và Thiên Hương đi tới.

Mọi người dân xung quanh cùng rất biết điều dần dần ra.

Lão thái giám đi tới trước mặt ta nói: “Công tử, ngài rời nhà đã lâu, chủ tử rất không vui.”

Ta cười một cái nói: “Thì sao?”

Lão nói: “Công tử, chủ tử đang ở khách điểm chờ ngài, thỉnh công tử đừng làm lão nô khó xử.”

Ta trở mình xem thường, quay lại nhìn Thiên Hương.

Lúc này, lão lại nói: “Chủ tử đã có lệnh, nếu công tử không chịu về, cho dù là cưỡng ép cũng phải ‘thỉnh’ Thiên Hương công tử trở về.”

Thiên Hương nắm chặt tay ta khẽ gật đầu.

Lúc sau, dưới sự ngầm ra lệnh của lão thái giám tổng quản kia, thị vệ đã đuổi bớt người dân xung quanh ra. Ta cùng Thiên Hương theo lão lên xe ngựa.

Trong đêm tối, tiếng xe ngựa lộc cộc vang lên, rất nhanh, xe ngựa đã dừng lại. Đây chính là khách điểm nơi ta và Thiên Hương tạm dừng chân.

Thiên Hương ‘được’ lão thái giám giữ lại lâu một dùng bữa để ta một mình lên lầu gặp Hoàng Thượng.

Bước hết một lần cầu thang, lại tiến qua hai gian phòng, dừng chân trước phòng thứ ba, ta nhẹ đẩy cửa tiến vào.

Vì cửa không khóa nên chỉ cần đẩy nhẹ cũng mở được.

Hình ảnh đầu tiên hiện trong mắt ta là chân dung Hoàng Thượng uy nghiêm đang ngồi trước bàn xem thư.

Thấy ta đến, hắn buông tập thư trên tay xuống, ngẩng đầu cùng ta đối diện, nói: “Ngân ấy thời gian du ngoạn thích chứ?”

Ta bước vào phòng, ngồi tại vị trí đối diện Hoàng Thượng, châm cho hắn một chén trà, nói: “Rất tốt.”

“Trẫm nghĩ người mãi chơi nên quên cả đường về rồi.” Tiếp nhận chén trà trong tay ta, hắn uống một ngụm.

Buông ấm trà sang một bên, ta xoay xoay hai bả vai, nói: “Ta còn muốn đi tiếp, bất quá sẽ không có chuyện không từ mà biệt.”

Hoàng Thượng cười lạnh một tiếng, nói: “Nhiên nhi, có phải chăng Trẫm không nên cho người rời cung?”

Ta nói: “Hoàng Thượng, Người có thể hạ lệnh bất cứ lúc nào, chỉ sợ không thể trói buộc ta được thôi.”

Hắn buông chén trà trong tay xuống, nhẹ nhàng cầm lấy tay phải của ta, nói: “Trẫm có nên hủy hết võ công của người không?”

Khóe môi khẽ nhếch lên, ta nói: “Người cứ thử đi.”

“Người đừng nghĩ Trẫm không dám.” Giọng nói vẫn nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta phải toát mồ hôi lạnh.

Ta nháy mắt mấy cái, trả lời: “Người là bậc cửu ngũ chí tôn thì có gì là không làm được chứ? Chỉ là, cho dù người hủy hết võ công của ta, khóa ta lại bên mình thì Người có thể chắc chắn rằng sẽ giữ được ta cả đời không?”

Hoàng Thượng nheo mắt lại, không nói lời gì.

Rút tay lại, ta sờ sờ tay trái, nói: “Vậy cứ làm như thế đi. Để xem ta sẽ ở lại hay sẽ biến mất.” không bao giờ quay lại nữa.

Tối này, Hoàng Thượng cùng ta ngủ tại khách điểm một đêm.

Hôm sau, dưới đoàn hộ tống, chúng ta trở về kinh thành.

Hoàng Thượng hồi cung. Vốn hấn định dẫn cả ta theo nhưng dưới sự kiên quyết của ta, hấn đành để ta lại Tô phủ kèm theo một đám thị vệ ở lại ‘bảo vệ’ ta.

Tối nay, ta không hồi cung, nhưng Hoàng Thượng lại xuất cung tới Tô phủ làm bạn với ta một đêm.

Liên tiếp mấy ngày trời đều như vậy.

Ta không hồi cung thì Hoàng Thượng sẽ xuất cung. Cái hành động đó không hiểu sao lại khiến lòng ta cảm thấy ấm áp.

Nhẹ xoa hai má ta, hấn nói: “Đáng lẽ Trẫm không nên đáp ứng ngươi làm người kế thừa Tô phủ, để bây giờ ngươi không chịu hồi cung.”

Khẽ cười, ta không nói câu nào.

Hấn lại nói: “Hay chính bởi vì tài sản khổng lồ của Tô phủ làm chỗ dựa nên Nhiên nhi nghĩ Trẫm sau này sẽ không thể làm gì ngươi.” Trong lời nói của hấn có chút trào phúng.

Cấn cấn môi, ta dựa đầu vào bờ ngực vững chắc của hấn mà nói: “Nếu thật như vậy sẽ không tốt sao?”

Hấn im lặng.

Ta lại nói: “Hoàng Thượng, sau này ta sẽ không hồi cung.”

“.....Nhiên nhi, Trẫm không đồng ý.”

“Hoàng Thượng, Tô Nhiên sẽ thực hiện được những gì mình nói. Chỉ là ta vẫn còn băn khoăn một số việc. Hoàng Thượng, Tô Nhiên muốn nói với Người một câu.”

“Ngươi nói”

“Tô Nhiên... thích ngươi.” Ta nhẹ giọng nói.

Hoàng Thượng chăm chọc cười, đem ta ôm chặt trong lồng ngực, một tay nhẹ vỗ lên lưng ta, hấn nói: “Thích của ngươi chính là trăm phương nghìn kế rồi xa Trẫm?”

“Hoàng Thượng, có thể tình cảm của ta đối với ngươi không phải là thích nữa..... mà có thể nói là yêu đi.”

Hoàng Thượng khẽ cười, nói: “Tình yêu của ngươi là muốn rời xa Trẫm?”

Một bên lắc đầu, một bên ta bắt đầu nói: “Bởi vì yêu ngươi nên..... ta mới không muốn nhìn ngươi cùng người khác thân cận.”

“Không nghĩ tới Nhiên nhi của Trẫm lại ghen đáng sợ đến như vậy.”

“.....” Trẫm mặc một lát, ta nói tiếp: “Nếu Hoàng Thượng có thể nguyện ý vì Tô Nhiên mà phân phát hậu cung, ta sẽ trở lại.”

Hoàng Thượng lạnh lùng nói: “Nhiên nhi, mặc dù Trẫm thích ngươi, nhưng một mình ngươi cũng không đáng cho Trẫm phải làm việc đó.”

Mím cười, ta nói: “Cho nên ta sẽ không hồi cung. Ta sẽ ở nơi này, ta sẽ chờ ngươi.....” Hốc mắt ta bắt đầu có chút nóng ran.

Chớp chớp mắt mấy cái, cổ nuốt ngược lại dòng lệ, ta nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thượng, nhẹ nhàng mỉm cười.

Hấn nói: “Tô Nhiên, không có Tô phủ hậu thuẫn, ngươi có năng lực đi đâu?”

Khẽ cười, ta trả lời: “Nhưng hiện tại ta có Tô phủ trong tay, cũng là người kế thừa Tô phủ, cho nên lời ngươi nói không thể thành hiện thực.”

Hấn nhẹ vuốt yếm hầu ta: “Thật sự không cùng Trẫm trở về?”

Ta lắc đầu: “Không trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Hoàng Thượng neho mắt lại, đe dọa nói: “Nhiên nhi, Trẫm có thể cho ngươi Tô phủ, cũng có thể hủy đi Tô phủ.”

Cười nhẹ một cái, ta nói: “Chỉ cần một ngày Hoàng Thượng còn thích ta thì Tô phủ sẽ không gặp nguy hiểm.”

Hắn không nói lời nào.

Ta lại nói thêm: “Nếu muốn gặp ta, Hoàng Thượng có thể xuất cung.”

Thời điểm này nếu ta nhượng bộ chỉ e mãi mãi không thể rời cung.

Nét mặt Hoàng Thượng không một chút thay đổi, nhưng chỉ cần nhìn vào con ngươi sâu thẳm kia, ta có thể biết rõ tâm tình hiện tại của hắn không vui chút nào.

Không đề cập thêm về vấn đề kia nữa, hắn đề nghị ta cùng uống rượu. Ta cũng không muốn suy nghĩ thêm nên rất nhanh đã gật đầu đồng ý.

Trong lương đình Tô phủ, dưới ánh trăng sáng dát bạc trên vườn hoa, hắn uống nguyên một ly rượu.

Ngồi bên cạnh, ta tận lực châm rượu cho hắn, tuy nhiên ta không hề bồi hắn uống rượu. Ai biết sau khi uống rượu ta có lại hứa hẹn lung tung với hắn hay không.

Hắn uống hết chén này qua chén khác, tựa như uống nước lã.

Trời cũng đã muộn, ta cùng hắn trở về phòng.

Hắn cúi đầu vào cổ ta, đôi môi hơi hé mở mon man da thịt, hắn nhẹ giọng nói: “Nhiên nhi, cùng Trẫm trở về đi.”

Diu hắn lên giường, ta kéo chăn đắp cho hắn, nói: “Bởi vì thích ngươi nên ta không thể quay về.”

Hoàng thượng nhú mày, hai mắt vô thần nhìn không trung một lúc lâu: “Ngươi sẽ phải trở về.”

Hôm sau, Hoàng Thượng hồi cung, tầm giữa trưa, có khoảng mười thái giám từ trong cung đến Tô phủ mang Thiên Hương đi.

Bỗng nhiên ta nhớ tới câu nói tối qua của Hoàng Thượng: ngươi sẽ phải trở về. Hắn mang Thiên Hương đi, ta có thể không về sao.

Tâm có chút buồn phiền, ta đành đi ra quầy thuốc.

Quầy thuốc làm ăn có thể nói đã đi vào quỹ đạo, mấy loại dược điều phối rất chuẩn, khả năng tiêu thụ cũng rất tốt.

Có chút thất thần, ta một mình bước trên đường, cứ đi thẳng không định hướng. Đến đến lúc ý thức được thì trời đã tối, ta cũng phải trở lại Tô phủ.

Đẩy cửa lớn tiến vào, ta dự định đi tới hoa viên hôm qua ngồi cùng Hoàng Thượng. Tiếc rằng hôm nay sẽ không còn người đó nữa..

Ta chợt nhớ tới trước kia, lúc người Hoàng Thượng thích Tô Thừa Cẩm, còn ta lúc đó chỉ là thể thân thay Thừa Cẩm nhập cung mà thôi.

Hiện tại, chuyện hôn nhân của Thừa Cẩm đã kết thúc, nếu một lần nữa, Thừa Cẩm xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng thì sẽ như thế nào đây?

Dựa người vào một bên tường ở hành lang, ta mỉm cười nhìn hai người đang ngồi trong lương đình mà ta cứ ngỡ rằng thời điểm này sẽ không còn ai.

Tô Thừa Cẩm châm từng chén rượu cho Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng mặt vô biểu tình uống từng chén.

Không chỉ đơn thuần là rượu, mà còn kèm thêm xuân dược.

Không hiểu Tô Thừa Cẩm định làm gì. Có lẽ hắn hận ta nên cố ý câu dẫn Hoàng Thượng. Cũng có lẽ, người Hoàng Thượng thích vốn là Thừa Cẩm, nên mới cố ý cùng hắn phát sinh quan hệ.

Kết quả, hai người ngồi đó, ôm nhau, hôn nhau.

Đứng một bên nhìn thấy cảnh tượng đó, ta châm chọc cười khinh. Muốn rời đi chỗ khác, nhưng chân ta không nghe theo, vẫn một mực đứng yên nhìn bọn họ.

Ta không biết bọn họ đã nói với nhau những gì, ta chỉ nhìn thấy sau những cái hôn môi triều miên, Hoàng Thượng đã ôm lấy Thừa Cẩm bước về phía Lâu Vũ của ta.

Không cần nhìn cũng biết hẳn định mang Thừa Cẩm vào phòng của ta.

Bóng dáng hai người biến mất.

Bước chân tới lương đình, ta ngồi xuống ghế đá, nhìn bàn ăn ngăn người.

Không lâu sau, có một nha hoàn tiến tới thu dọn. Được sự đồng ý của ta, nàng rất nhanh đã thu thập chu toàn.

Đương lúc định rời đi, nàng e dè gọi ta một câu: “Đại thiếu gia.”

Ta nhìn nàng khẽ cười hỏi: “Có chuyện gì?”

Nàng nói: “Đại thiếu gia, có lẽ Hoàng Thượng chỉ là nhầm nhệ thiếu gia với đại thiếu gia thôi.”

Nguyên lai chuyện phát sinh vừa rồi không chỉ một mình ta trông thấy.

Vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, ta nói: “Người cũng có thể nghĩ Hoàng Thượng đã đem ta tưởng thành Thừa Cẩm đi.”

“Không đâu!” Nàng ra sức lắc đầu phủ định, lại nói: “Nhệ thiếu gia tốt lắm, thiếu gia đối xử với chúng đầy tớ không tệ, tính tình thẳng thắn, nhưng đại thiếu gia còn tốt hơn.”

“....Ồ?” Ta có chút kinh ngạc nhìn nha hoàn.

Khuôn mặt nho nhỏ của nàng hơi đỏ lên, hai tay cầm chặt khay thức ăn chưa kịp mang đi, nói: “Mọi người trong Tô phủ thích đại thiếu gia hơn.” Nhẹ cười, ta nói: “Cảm ơn.”

Một câu nói vô cùng bình thường, chỉ đơn giản là một lời quan tâm không màu mè, vậy mà lại khiến lòng ta ảm áp vô cùng.

Từ lượng của Hoàng Thượng như thế nào sao ta không rõ. Người ngoài không biết chứ ta thì rất rõ, cho dù qua ba tuần rượu hán cũng không nhận nhầm người, huống chi quan hệ làm người.

Nha hoàn cũng lặng lẽ bê khay thức ăn cuối cùng rời xuống. Rất nhanh nàng ta lại quay lại, trên tay còn cầm hai quả trứng. Nàng nhanh nhét vào tay ta cả hai quả.

Cảm giác độ ẩm từ hai quả trứng lan tỏa, ta nghi hoặc nhìn nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nàng nói: “Đại thiếu gia, đây là hai quả trứng gà. Thiếu gia tưởng tượng một quả là Hoàng Thượng, một quả là nhệ thiếu gia. Đại thiếu gia hãy bóp nát vỏ trứng, cắn lấy lòng đỏ, mọi tức giận sẽ tiêu tan.” (Gà: nha hoàn nhà này thật đã man ^^)

“Phốc” ta khẽ cười một tiếng, nói: “Hậu cung ba nghìn người, nếu ta coi mỗi người là một quả trứng, vậy ta sẽ phải ăn bao nhiêu cho vừa đây?”

Nha hoàn kia xấu hổ, hai tay che mặt ngượng ngịu nhìn ta.

Ta đem một quả trứng đưa vào tay nha hoàn rồi nói: “Người giúp ta ăn Thừa Cẩm, còn ta sẽ ăn Hoàng Thượng.”

Nàng hơi do dự một chút, song vẫn cầm lấy mà bắt đầu bóc trứng.

Không hiểu sao, tâm tình ta cũng đỡ sầu nặng hơn.

Sờ đầu nha hoàn, ta đi tới dãy phòng dành cho khách ngủ qua đêm.

Hôm sau, khi ta cầm cúi chế được mới trong hiệu thuốc, không biết Hoàng Thượng từ đâu mọc ra ôm chặt lấy ta từ phía sau.

Ta khó chịu nói: “Người tránh ra, ta đang bận.”

Hắn nói: “Đêm qua, Trầm.”

Không đợi hắn nói xong, ta nói chen vào: “Người người thích vốn là Thừa Cẩm. Trước kia không ăn được, hiện giờ ăn rồi cảm thấy thế nào?”

“....Người biết?”

Ta vùng vẫy trong ngực hấn, đẩy hai cánh tay hữu lực của hấn ra, nói: “Một mình ta thùy chung không thể thỏa mãn được ngươi. Ngươi. thích Thừa Cẩm không?”

Hấn khẽ cười, nói: “So với ngươi thì hấn ngoan hơn.”

Ta đáp cho hấn một cái nhìn xem thường, trào phúng nói: “Nam nhân hay nữ nhân trong hậu cung có ai không ngoan chứ.”

Hấn khẽ miết nhẹ dọc mặt ta, nói: “Trước kia, quả thật Trẫm từng thích Thừa Cẩm.”

“Hiện tại ăn no, ngươi còn thích nữa không?” Ta nhướn mi hỏi.

“Hấn là đệ đệ của ngươi, hai người nhìn có khá nhiều nét giống nhau, Trẫm tất nhiên thích.”

Lúc này đây, ta thật sự muốn hỏi hấn xem hấn thích Thừa Cẩm vì giống ta hay thích ta vì ta giống Thừa Cẩm.

Bản thân ta cũng cảm thấy do dự, vừa muốn hỏi lại vừa không muốn.

Ta nói: “Ngươi dự định mang Thừa Cẩm vào cung?”

“Nhiên nhi nếu nguyện ý cùng Trẫm hồi cung, Trẫm có thể không mang Thừa Cẩm nhập cung. Nhưng nếu Nhiên nhi không muốn, Trẫm tất nhiên phải mang theo Thừa Cẩm.”

Hai tay ta giấu sau lưng đang xiết chặt lại, tránh cho hấn có thể nhìn thấy cảm xúc của ta.

Ta làm như vô tâm cười nói: “Ta sẽ không trở về. Nếu Hoàng Thượng thích Thừa Cẩm thì hãy dẫn hấn đi.”

Hoàng Thượng đậm cười, xoay người rồi đi.

Buổi tối, khi ta trở lại Tô phủ, Tô Thừa Cẩm đang dựa sát vào người Hoàng Thượng hướng ta khinh khỉnh cười.

Hôm sau, khi Hoàng Thượng hồi cung thượng triều, Tô Thừa Cẩm hướng ta nói: “Tô phủ không thể vĩnh viễn thuộc về ngươi.”

“Tô Nhiên, ngươi đã cướp Tô phủ từ tay ta như thế nào, ta sẽ đoạt lại từ tay ngươi như thế ấy.”

Ta khẽ cười, nói: “Thừa Cẩm, ngươi nếu có khả năng thì làm thử xem.”

Tô Thừa Cẩm tức giận nói, hấn chắc chắn sẽ lấy lại toàn bộ những gì đáng lẽ thuộc về hấn từ trong tay ta.

Có một số thứ ta tưởng chừng như nắm được trong tay, nhưng thực ra chỉ là hư không. Bất quá khi người ta hiểu được sự thật đó thì cũng đã quá muộn.

Tô Thừa Cẩm, khi ngươi có được Tô phủ, ngươi sẽ bị mất đi rất nhiều thứ.

Tự do của ngươi, con người của ngươi, niềm hạnh phúc của ngươi, nụ cười của ngươi.

Khẽ cười, ta bước đi.

Ngày này, Tô Thừa Cẩm không chỉ là nhị thiếu gia của Tô phủ nữa, mà đã trở thành Cẩm phi, một trong vô vàn nam sủng của Hoàng Thượng.

Tô Thừa Cẩm cũng là người đầu tiên vào cung đã được sắc phong làm phi.

Mọi người đều nói, hiện tại người Hoàng Thượng tối sủng ái nhất chính là Tô Thừa Cẩm.

Có lẽ, đó chính là sự thật.

Thời gian trôi đi thật nhanh, thoáng cái đã sang tháng sáu, trời mưa liên miên.

Suốt một tháng, ta chưa từng gặp mặt Hoàng Thượng.

Kỳ thật, chỉ cần một cái xoay người, tất cả mọi thứ đều ở sau lưng. Nhiều lúc ta nghĩ rằng, mình không nên chờ đợi đoạn tình cảm này nữa. Mà hấn, hấn cũng quên rồi đi. Hai người đều không muốn thì chấm dứt chắc sẽ dễ dàng.

Trong một tháng này, ta gom tiền lãi từ các chi nhánh về, thống kê một lượt rồi quy toàn bộ ra vàng bạc, châu báu. Đem tất thảy lưu lại mật đạo – nơi chứa tài sản của Tô phủ từ bao đời nay.

Mật đạo tuy được thiết kế từ rất lâu, nhưng bên trong lại có rất nhiều cơ quan bí mật tinh vi, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau. Nếu có người biết rõ mười mươi nơi này giấu đồ, mà không phải con cháu Tô gia thì cũng không thể nào phá giải được các thế trận đa thù nơi này, kết cục sẽ bị vương mãi trong mê cung địa đạo.

Khoảng đầu tháng bảy, ta trở lại cung, đi thẳng tới ngự thư phòng.

Đẩy cánh cửa cao lớn bề thế kia ra, đập vào mắt chính là hình ảnh Thừa Cầm đang ngồi trên đùi Hoàng Thượng mà đùa giỡn.

Đề nén cảm xúc lúc này của bản thân, ta quỳ xuống hành lễ: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hoàng Thượng nhẹ cười, nói: “Trẫm còn cho rằng, ngươi sẽ không bao giờ trở lại hoàng cung.”

Khóe môi hơi cong lên, ta nói: “Hoàng Thượng, Người nhớ rõ ước định giữa hai chúng ta?”

Hoàng Thượng tươi cười nói: “Nhớ rõ.”

“.....Hoàng Thượng, tối nay, ta cùng ngươi.....” đêm cuối cùng.

Tò Thừa Cầm nghe vậy, hai tay nắm chặt lấy Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng ôn nhu vỗ nhẹ lên bàn tay của người trong lòng. Sau một chốc trầm mặc, hần rút cuộc cũng mỉm cười nói một tiếng “Hảo”.

Rời ngự thư phòng, ta hướng Thiên Hương lầu đi đến.

Lúc này ta mới phát hiện, nguyên lai đám người vốn theo ta từ ngoài cung nay đã biến mất.

Bước chân dừng lại trong sân, trong tiếng gió nhẹ còn mang theo âm hưởng du dương của tiếng đàn truyền vào tai ta.

Tiến tiếp vào trong, ta theo thói quen bước lên lầu hai, đẩy cửa phòng Thiên Hương ra.

Tiếng đàn dừng lại, dưới ánh sáng nhạt nhòa lúc giao buổi chiều tối, ta cùng Thiên Hương hai người nhìn nhau chăm chăm.

Thiên Hương nói: “Ta chờ ngươi thật lâu.”

Mỉn cười, ta an ủi: “Là ta đã bắt ngươi phải chờ.”

Thiên Hương lắc đầu, nói: “Một ngày trôi qua thực dài, nhưng cứ nghĩ tới ngươi, ta lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.”

Đi đến bên cạnh Thiên Hương, vuốt ve mái tóc mềm mại đã một thời gian không được tiếp xúc, ta nói: “Mọi việc ở Tô phủ hết thấy đều đã xử lý tốt, ngày mai ta sẽ mang ngươi đi.”

Cũng may Thiên Hương không hỏi vì sao không phải tối nay đi mà phải chờ tới tận ngày mai. Hần chỉ cười một cái, rồi nói: “Hảo.”

Ta ngồi nói chuyện với Thiên Hương thêm một canh giờ nữa.

Một lúc sau liền đi tới Phụng điện. Đầu tiên chính là đến ôn tuyền đem chính mình tẩy sạch một phen.

Nửa đêm, ta ngồi sẵn sàng trên giường, chờ đợi Hoàng Thượng đến.

Trăng đã treo trên đỉnh đầu mà không thấy ai xuất hiện.

Cung nữ nói, Hoàng Thượng đang ở Chúc Nhạc điện dùng bữa cùng Cầm phi.

Chua chát nở nụ cười, ta bảo trì sự im lặng.

Trong phòng, cây đèn được cung nữ kia châm theo gió mà tỏa những tia sáng lắt léo.

Ảo não đứng dậy, ta bước tới bên cửa sổ ngửa đầu nhìn ánh trăng thanh mát trên cao kia. Chờ đợi không biết đến bao giờ cho đủ.....

Ta tự nói với chính mình, cố chờ thêm một chút nữa, chờ thêm một chút nữa..... chờ đến tận khi tiếng gà gáy vang lên. Ta thật sự không chờ nổi nữa. Hai chân lúc này đã mất cảm giác, muốn bước cũng không thể nào động dậy được.

Trên bầu trời đột nhiên phiêu tán những hạt nước nhỏ mong manh.

Cây đèn duy nhất trong phòng cũng tàn rụi. Chung quanh chỉ là một khoảng mờ ảo, không thể nhìn rõ được vật gì.

Ngồi trên thành cửa sổ, ta tùy ý để những hạt nước li ti kia thấm dần trên mặt mình. Ta bất thần, lặng lẽ ngửa đầu nhìn khung trời xa xăm.

Không biết qua bao nhiêu lâu, bên tai truyền đến tiếng bước chân.

Quay đầu lại, mơ hồ ta nhìn thấy một bóng người đang chuyển động tới phía ta. Cho dù không nhìn rõ khuôn mặt của người đang tiến tới, nhưng ta có thể

khăng định, chắc chắn là hấn.

Ta cũng xoay người lại, đứng thẳng trên mặt đất, cùng hấn đối diện, trong khoảng cách ganh tặc này, ta có thể ngửi thấy rõ mùi rượu trên người hấn.

Rất nhanh, hấn vòng tay qua thắt lưng, ôm trọn ta vào lòng.

Hấn cũng giống ta, thân mình đều ẩm ướt.

Hấn nói: “Nhiên nhi, không giống, ngươi không giống bọn họ, người không giống như vậy....”

“Trẫm như thế nào có thể quên được ngươi....”

“Nhiên nhi, vì cái gì ngươi nhất định phải rời xa Trẫm?”

Khẽ cười, ta vòng hai tay quanh cổ hấn, nhẹ giọng hỏi: “Nếu vậy sao người không đáp ứng yêu cầu để ta ở lại?”

“Nhiên nhi, làm vua không được phép yêu.”

“Đúng vậy, ngươi là vua, ta chỉ là một người dân bình thường. Ngươi không được phép yêu, nhưng ta nhất định phải yêu.” Người không thể phá lệ mà yêu một mình ta, cho nên sẽ không lưu lại được ta.

Hấn là vua.

Ta là dân thường.

Giữa chúng ta có vật ngăn cách rất lớn, nhân sinh cũng không giống nhau. Cho nên, cái tình cảm “yêu” kia vốn không thể tồn tại giữa hai người chúng ta.

Hấn sẽ không vì một mình ta mà dẹp sạch hậu cung, mà ta cũng không nguyện vì hấn mà trở thành một trong ba nghìn người kia.

Hấn thuận tay cởi bỏ xiêm y trên người ta, đem ta đặt trên giường.

Hấn vùi đầu vào cổ ta mà cắn mút, mơ hồ nói: “Nhiên nhi, Trẫm nhất định sẽ không để ngươi đi....” Nói xong, hấn liền đem sa trướng hai bên giường xé tan thành những mảnh nhỏ vòng qua lưng ta, buộc chặt người ta lại.

Ta cười nói: “Ngươi nếu không đáp ứng được yêu cầu của ta, ta sẽ không thể nào lưu lại....” Ngươi thật quá ích kỷ....

Có nhiều thứ có thể đem ra trao đổi, nhưng nếu không thể trao đổi được thì không thể hi vọng xa vời.

Hấn mạnh bạo tiến nhập vào ta, mãnh liệt mà va chạm.

Thân thể vì chưa được làm quen nên không tránh khỏi đau đớn vô vàn. Cái cảm giác đau đớn về thể xác lẫn chua xót về tâm tình càng làm cho ta run rẩy hơn.

Công cuộc phát tiết của hấn sau cùng cũng dừng lại. Hấn nằm ẹp trên người ta, khí tức dần dần bình ổn.

Hấn thực sự đã ngủ. Ta không biết hấn ngủ bởi vì mệt mỏi hay chính là.... say....

Ta lặng thinh nhìn hấn đi sâu vào giấc ngủ như một tên ngốc một lúc lâu. Sau đó, ta liền gọi thái giám trông bên ngoài tới.

Ta mệnh hấn cởi bỏ dây vải trên người ta. Vì Hoàng Thượng cởi bỏ áo ngoài, chỉnh lại chăn gối cho tốt xong, ta liền bước tới bên bàn ngồi xuống.

Ta mệnh thái giám mang cho ta giấy mực. Cảm bút lông trong tay, ta chần chừ mãi không biết nên viết gì.

Cuối cùng, ta quyết định hạ bút để lại hai chữ.

Tái kiến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Gác bút lại, ta rời khỏi Phượng điện.

Trời mưa dường như nặng hạt hơn trước, không còn là những hạt mưa li ti, mà nay đã trở thành từng giọt lớn hơn, tí tách theo mái ngói rơi xuống.

Sử dụng khinh công, ta nhanh chóng lên vào phòng Thiên Hương.

Thiên Hương không có ngủ, trong phòng vẫn thấp một ngọn đèn, thấy ta đến, hân vui vẻ nhìn ta.

Thiên Hương nói: “Ta biết thế nào hôm nay ngươi cũng trở lại.”

Mỉm cười, ta nói: “Chúng ta đi thôi.”

Kỳ thật, nói về võ công, hay chính xác là khinh công, đối với ta mà nói để ra vào cung cấm là một chuyện khá đơn giản. Vượt tường thành hay phi trên cây cũng không có gì là khó khăn. Chỉ cần qua mặt được thị vệ tuần tra, tất thấy đều thuận lợi.

Trước khi phi thân qua bức tường thành ngăn cách hoàng cung với thế giới bên ngoài, Thiên Hương chợt nói một câu: “Tiêu Nhiên, ngươi còn luyến tiếc nơi này không?”

Ta lắc đầu: “.....Không còn gì để luyến tiếc.” Ta thản nhiên nói, nhưng ta biết, đó không phải là sự thật.

Mang Thiên Hương rời cung, ta đi về phía Tô phủ.

Gõ cửa mãi không thấy người nào tới, ta bực mình vận một ít nội công đẩy cửa ra.

Nắm lấy bàn tay của Thiên Hương, từng bước tiến vào. Chiếu vào mắt ta hiện giờ không biết là bao nhiêu thi thể nằm khắp nơi trên sân.

Những giọt nước mưa rơi trên thi thể họ làm cho cả khoảng sân rộng lớn lạnh lẽo những vũng máu lớn. Mùi ẩm thấp của đất hòa chung với mùi máu tanh khiến người ta thật kinh tởm.

Ta theo bản năng chạy thật nhanh tới tâm cư của mẫu thân, vừa mới hé nửa cánh cửa đã trông rõ thân ảnh người nằm giữa vũng máu.

Hai mắt mẫu thân vẫn còn chưa khép lại, trong mắt còn hiện rõ những tơ máu ngoằn ngoèo, tựa hồ là do.... kinh hãi đến nỗi không nhắm nổi mắt.

Hai tay run rẩy vịn ở thành cửa, toàn thân bất giác lạnh buốt.

Từng bước, từng bước chậm chậm tiến vào, ta đem mẫu thân ôm vào ngực, nghẹn ngào nói: “Nuông, nhi tử có lỗi. Con thùy chung không thể tin tưởng rằng có kẻ dám ra tay hại người, là con quá khinh suất.”

Nhẹ nhàng vuốt mắt người lại, trong tâm can ta cảm thấy như có ai đó đang siết chặt, rất đau, rất khó chịu, muốn khóc mà không khóc được.

Không lâu sau, Thiên Hương toàn thân ướt nhẹp bước tới bên cạnh ta.

Thật lâu sau, ta nói: “Thiên Hương, ta cần một ít thời gian mới có thể cùng ngươi bước chân vào chốn giang hồ.”

“Không sao, ta sẽ chờ, cả đời sẽ chờ ngươi.” Thiên Hương nói.

Ta nhìn Thiên Hương đang mỉm cười nhu hòa, muốn cười lại làm hân vũng tâm nhưng không tài nào cười được.

Thiên Hương nhẹ ôm lấy ta từ phía sau: “Không muốn cười thì đừng gượng cười. Ta chỉ cần con người chân chính của ngươi thôi.”

Thiên Hương còn nói, cho dù phải chờ đến khi nào, hân cũng mãi ở cạnh ta.

Ôm lấy thi thể lạnh tanh của mẫu thân, ta cùng thiên Hương đi cả Tô phủ tìm kiếm xem có còn ai sống không, chỉ hi vọng tìm ra một chút dấu vết.

Chỉ trong một đêm, toàn bộ trên dưới Tô phủ đều bị giết không một ai hay.

Cũng chỉ trong một đêm, Tô phủ trở thành nơi chết chóc thi thể lớn nhất kinh thành.

Hôm sau, có người tới bãi phóng, chuyện Tô phủ bị huyết tẩy nháy mắt đã lan truyền cả vùng.

Ngay sau đó, quan phủ liền phái người tới tra xét, kiểm nghiệm một phen, nói: “Toàn bộ đồ quý giá trong Tô phủ đều bị mất, có thể kẻ giết người là vì tiền của.”

Ta nhìn vào mắt Thiên Hương, không nói gì.

Tô phủ vốn là phủ hộ giàu nhất nhì kinh thành, cho nên trong phủ cũng có bố trí rất nhiều người bảo hộ. Tất cả mọi người trong Tô phủ đều bị giết hại, chứng tỏ hung thủ phải thuộc hàng có võ công cao cường.

Vì vậy, đây không thể là chuyện giết người cướp của bình thường được.

Quan phủ kiểm chứng lại thi thể mấy trăm người thì phát hiện còn thiếu hai người nữa.

Là Tô lão gia và đại phu nhân.

Hai tay nắm chặt thành quyền, trong lòng cảm thấy rất tức tối.

Lúc này, liền có một bàn tay mềm mại bao lấy tay ta an ủi. Nghiêng đầu nhìn, thì ra là Thiên Hương.

Đôi môi mở ra lại khép lại, cuối cùng ta nói: “Ta... không có việc gì....”

Chiều hôm đó, có một tiểu hài đồng năm tuổi đến đưa ta một phong thư bảo có người nhờ gửi.

Dưới con mắt như hồ rình mồi của quan phủ, ta mở thư ra đọc qua một lượt.

Hàm răng nghiến chặt, tờ giấy trong tay khẽ rơi xuống đất.

Lúc đó, bên cạnh ta cũng đã có người kịp đọc.

“Muốn Tô lão gia cùng đại phu nhân bình yên vô sự, hãy giao toàn bộ tài sản của Tô gia.”

Nhặt bức thư lên, ta xé nát nó ra làm trăm mảnh.

Quan sai tới gần ta dò hỏi: “Có phải tài sản của Tô gia chưa bị lấy sạch?”

Ta nói: “Toàn bộ tài sản của Tô gia đều đã bị lấy hết, giờ chỉ còn cái biển hiệu đề hai chữ Tô phủ. Chính là, nếu chỉ dựa vào uy tín của hai chữ đó, sợ rằng sớm muộn gì cũng tan.”

Cùng người của quan phủ nói chuyện vài câu. Bọn họ để lại mười người tiếp tục truy tìm manh mối, lại nói cần phải khám nghiệm tử thi của mẫu thân nên muốn mang người đi.

Ta cùng Thiên Hương đi đi lại lại trong sân, trong lòng rối tung thành một đoàn.

Bỗng nhiên, Thiên Hương kéo kéo ống tay áo ta, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Nhiên, người tính toán làm sao bây giờ?”

.....Làm sao bây giờ? Ta còn biết làm gì nữa đây?

Khẳng định đã có người dùng tiền thuê sát thủ, và người này chắc chắn biết rõ ta, hơn nữa còn rất hận ta. Nếu không đã không ra tay với mẫu thân ta, giữ lại mạng của Tô lão gia cùng đại phu nhân.

Khẽ cười, ta nói: “Trừ nợ máu phải trả bằng máu ra thì ta còn có thể làm gì nữa đây.”

Thiên Hương yên lặng nhìn ta, một lát sau hần nhẹ đưa tay gạt qua viên mắt của ta: “Người khóc.”

“..... Thiên Hương, người không được chết.....”

Thiên Hương ngăn người nói: “Ta không muốn chết, hơn nữa, có người bảo vệ ta, ta sẽ không chết được.”

Hai tay ôm lấy Thiên Hương, ta dựa đầu vào vai hần.

Cái cảm giác mất đi một vật hay một người quan trọng với mình thật bất an, bàng hoàng. Ta suy nghĩ mãi, có phải những người ta thích tất thấy đều.... đều rời xa ta phải không?

Mà hiện tại, người cùng ta thân cận nhất lại chính là Thiên Hương.....

Thiên Hương, ta không muốn người lại rời ta đi, bỏ ta lại một mình.....

Thiên Hương dường như hiểu được tiếng lòng của ta, liền nói: “Ta sẽ ở bên người, mãi mãi ở bên người.”

Ta cũng chỉ mong được như vậy.

Tin tức Tô phủ bị nạn lan truyền khắp nơi khiến mọi người đều đổ dồn lại rút vốn, đòi nợ. Quan sự nói hần đã không thể khống chế nổi tình hình, hơn nữa không thể vay mượn từ các nơi khác, không một hiệu nào chấp nhận cho Tô gia vay tiền.

Việc buôn bán cũng gặp trở ngại, các nơi cung cấp nguyên liệu thì không chịu cho Tô gia nợ lại, các bạn hàng thì đột nhiên hủy ký ước đồng loạt.

Cái này không phải họa đơn vô chí thì cũng là cố ý.

Ta lẳng lặng mang Thiên Hương ra vùng ngoại ô, đi vòng qua mấy ngọn núi đến mật đạo của Tô gia.

Nơi này được bố trí ngũ hành bát quái rất quý dị. Nghe nói cái này là do phụ thân mới thuê người đến làm, và đây cũng chính là tác phẩm cuối cùng của nhà phong thủy đó.

Tiến vào mật đạo, ta nhẹ chạm vào vách tường, ấn vào một cái nút ẩn sau phiến đá, rồi lần lượt ấn vào ba viên gạch trên bức tường.

Mặt đất hơi rung chuyển, bức tường ‘rẹt rẹt’ được đẩy sang một bên, hé lộ một khoảng tối đen.

Cùng Thiên Hương tiến tiếp vào bên trong, vừa đặt chân vào, cả khoảng không tối nhem đó chợt được sáng lên bởi những viên dạ minh châu đặt hai bên tường.

Nhìn xuống dưới chân, mặt đất được lát toàn bằng đá cẩm thạch.

Theo trí nhớ, ta tiến lên hai bước rồi dừng lại gõ hai nhịp xuống mặt đất, xong lại lui lại vị trí ban đầu. Mặt đất rung chuyển, nền đá cẩm thạch tách làm đôi, mở ra một đường đi xuống.

Ta cùng Thiên Hương tiếp tục đi. Vừa chạm chân đến mặt đất, nền cẩm thạch trên đầu cũng tự nhiên khép lại. Đi tiếp một lúc, ta và Thiên Hương cũng đã tới được trung tâm của mật đạo.

Nơi này toàn bộ đều trống trơn

Toàn bộ tài sản Tô phủ mấy đời nay quả thực đã bị lấy sạch.

Thiên Hương cầm tay ta nói: “Vẫn còn mấy cửa hàng chưa bị hủy mà.”

Nhẹ nhàng cười, ta nói: “Nhưng ta không thể nghĩ tới, Tô gia sẽ bị hủy trong tay ta.”

Tô phủ tựa hồ sẽ tan.

Cùng Thiên Hương trở ra mật đạo, quay lại trong thành.

Thiên Hương khó hiểu hỏi ta: “Rốt cuộc là ai đã đến trước ngươi, lấy đi toàn bộ tài sản của Tô phủ?”

Ta nói: “Hiện tại chỉ có phụ thân và ta là biết nơi đó. Nhất định là phụ thân vì lý do nào đó mà đã tiết lộ ra ngoài.”

“Dù sao người bắt phụ thân với người lấy được toàn bộ số tài sản đó không phải một. Nếu không đã không bắt ta phải giao nộp toàn bộ số tài sản đó.... Như vậy rốt cuộc là ai?”

“Nhất định là phụ thân biết người này, cũng rất tin nhiệm người này. Hoặc là người đó đã dùng thủ đoạn với phụ thân....”

“....Tiểu Nhiên.”

“Hả?”

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, mẫu thân ngươi đã rời đi, sản nghiệp của Tô gia thì.... không quan trọng với ngươi. Ta hi vọng, ngươi sẽ không xen vào chuyện này. Tiểu Nhiên, chỉ cần ngươi báo thù cho Tô nhị phu nhân, ta hi vọng, ngươi đừng để ý tới Tô phủ nữa.”

Ta mỉm cười nói: “Tô phủ, ta hiện tại không muốn liên quan không được. Những tiếm cầm đồ còn nợ rất nhiều, người ta sẽ không bỏ qua. Mà triều đình cũng không có khả năng để ta chạy trốn.”

“....Tiểu Nhiên, như vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Kỳ thật, ta cũng rất muốn biết, bây giờ ta phải làm gì.

Đêm trước khi trở lại kinh thành, Thiên Hương chợt ôm chặt lấy ta.

Ta quay người lại ôm lấy hân, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hân mấp máy môi, sau một lúc cũng thốt lên thành lời: “Tiểu Nhiên, hay ngươi đừng đi báo thù nữa. Mọi việc đối với ngươi là tàn nhẫn thì đối với ta là bi thương.”

Ta nói: “Đời này, nàng là mẫu thân duy nhất của ta.”

“Ước nguyện lớn nhất của mẫu thân ngươi là mong ngươi sống thật tốt. Nếu nàng còn sống trên đời, nhất định sẽ không để ngươi đi báo thù. Tiểu Nhiên, chúng ta không trở về kinh thành mà chạy đi được không?”

Ta không nói gì.

Thiên Hương dựa đầu vào ngực ta, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhiên, ngày nào đó, khi ta không thể cùng ngươi đi đến cùng, ta không cần ngươi vì ta báo thù, ta mong ngươi. mong ngươi sống thật tốt là được rồi.”

Ta cắn chặt cánh môi, nhẹ vuốt lưng Thiên Hương.

Ngày hôm sau, ta cùng Thiên Hương vẫn trở về kinh thành, đi tới Tô phủ.

Các cửa hiệu toàn bộ không chống cự nổi.

Chiều hôm đó, Tô phủ có một vị khách nhân bất ngờ. Là nhị sư huynh.

Vì mọi người trong Tô phủ trên dưới đều bị sát hại nên mọi việc ta đều phải tự thân làm hết.

Ta rót cho nhị sư huynh một chén trà, nói: “Nhị sư huynh, gần đây vẫn khỏe chứ?”

Nhị sư huynh cầm chén trà trong tay, song đồng tĩnh lặng nhìn ta, nói: “Ta như thế nào không quan trọng, chính là ta biết, ngươi không khỏe.”

Cố kéo ra một nụ cười, ta nói: “Ta thật sự sống không tốt chút nào.”

Nhị sư huynh liếc nhìn Thiên Hương, nói: “Nhiên nhi, nhị sư huynh có chuyện muốn nói riêng với ngươi.” Ta nói: “Thiên Hương cũng không phải người ngoài, sư huynh không cần phải đề phòng.”

Mây sư huynh hơi nhăn lại, sau một lúc hần mỉm cười nói: “Nhiên nhi, hiện tại Tô phủ hẳn không thể tồn tại, ngươi rất có thể bị bức trở lại hoàng cung. Cùng sư huynh đi được không?”

Ta trở mình xem thường không thèm liếc nhìn nhị sư huynh.

Nhị sư huynh từ ghế đứng dậy, khẽ ôm ta vào ngực nói: “Trở về cùng ta đi, ta cam đoan sẽ đối tốt với ngươi cả đời. Trở lại như trước kia không tốt sao?”

Trở lại như trước kia?

Không có khả năng. Ngươi không còn là nhị sư huynh hết mực chăm chút ta, che chở ta. Mà ta cũng không còn là Tô Nhiên không hiểu chuyện đời như trước kia nữa.

Chúng ta sẽ không thể trở lại như xưa.

Nhẹ đẩy người sư huynh ra, ta cười nói: “Nhị sư huynh, huynh cũng biết hiện tại ta đang phải gánh rất nhiều khoản nợ?”

“Nhiên nhi, dù ngươi có nợ nhiều đến đâu, sư huynh nhất định sẽ thay ngươi trả hết.”

“Sau đó ta liền vì số tiền này mà theo huynh đi?”

“Nhiên nhi, trừ cách đó ra, ngươi còn có thể làm gì? Một mình phiêu bạt trên giang hồ, sau lưng còn bị triều đình truy lùng?”

Ta khẽ hạ mắt xuống, không nhìn hần nữa.

Hồi lâu sau ta nói: “Nhị sư huynh, ngươi đi đi.”

“Nhiên nhi, chỉ cần ngươi trở lại bên cạnh sư huynh, ta sẽ dùng tài lực của Phượng Hoàng sơn trang cùng Âm Dạ sơn trang giữ lại Tô phủ. Nhị sư huynh cũng sẽ giúp ngươi cứu Tô lão gia, sẽ thay ngươi báo thù cho mẫu thân ngươi.” Nhị sư huynh bên cạnh khuyên nhủ.

Nói thật, trong đầu ta đang rối mù hết cả lên.

Tô phủ lớn thế trong một đêm liền biến mất. Tài sản Tô gia nhiều thế trong một đêm trở thành hư vô.

Ngay sau đó, nhị sư huynh xuất hiện nói nguyện ý giúp ta.

Ta không thể tin rằng, Tô phủ sẽ bị ta phá hủy, cơ nghiệp mấy trăm năm đều biến mất trong tay ta, ta muốn cứu Tô lão gia, muốn báo thù cho mẫu thân.

Chỉ là ta không nghĩ đến phải bán chính mình.

Hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nhị sư huynh.

Khóe môi cong lên, ta nói: “Nhị sư huynh, huynh coi Tô Nhiên trở thành thứ gì?”

Hắn khẽ cười, nói: “Sư đệ ta yêu thương nhất. ái nhân quan trọng nhất đời ta.”

Ta tự giễu cười, nói: “Không phải, huynh đem Tô Nhiên ta trở thành đồ vật trao đổi, Nhị sư huynh, huynh đi đi, ta. không bao giờ. muốn gặp lại huynh nữa.”

“Nhiên nhi, cho dù võ công hiện tại của ngươi có cao cường đến đâu, nhưng người ngươi sẽ phải đối mặt còn mạnh hơn ngươi tưởng rất nhiều lần. Chỉ một mình ngươi, đơn thương độc mã không thể làm gì nổi.”

Song đồng nheo lại, ta yên lặng nhìn nhị sư huynh hỏi: “Nhị sư huynh, huynh biết hung thủ là ai đúng không?”

Nhị sư huynh đậm cười, hạ một nụ hôn lên mặt ta rồi xoay người tiêu sái rời đi.

Ta ngây một lúc, do dự có nên giữ hắn lại hay không.

Chỉ là vừa mới tiến được hai bước, Thiên Hương đã ôm chầm lấy ta từ phía sau.

Thiên hương dán chặt đầu sau lưng ta khóc, nói: “Nhiên nhi, đừng đi.”

“....” Hiện tại ta vô cùng lưỡng lự, nên tiến hay nên lui, ta không biết làm thế nào mới là đúng đắn.

“Tiểu Nhiên, chỉ cần một bước cũng có thể về cõi vĩnh hằng. Ta cảm thấy, chỉ cần ngươi tiến thêm một bước, chính là cả đời không quay lại. Ngươi đừng đi được không.”

Ta xoay người lại, ôm lấy Thiên Hương, nói: “Được, ta sẽ không đi, chỗ nào cũng không đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Mặc dù quan phủ đã điều động khá nhiều nhân lực để điều tra nhưng lại không thu được kết quả gì.

Mấy ngày này, ta đều nhận được lời nhắn của nhị sư huynh chuyển tới: Nếu cần giúp đỡ, hãy đến tìm ta.

Đối với chuyện này, ta không hề muốn trả lời.

Bây giờ sau, quan phủ trả lại di thể của mẫu thân.

Cho dù đã lấy toàn bộ tài lực hiện giờ của Tô phủ, nhưng ta vẫn không thể để mẫu thân yên nghỉ tại một nơi có phong cảnh đẹp được.

Thiên Hương nói: “Vinh hoa phú quý đều chỉ là tượng trưng. Phu nhân sẽ không để ý đâu, nàng để ý chính là ngươi phải sống thật tốt.”

Ta cười một cái, nói: “Ta biết mẫu thân không để ý, nhưng ta để ý.” Lúc trước, ta không thể chăm sóc mẫu thân, nay khi nàng qua đời, ta thậm chí không thể lo cho nàng được một huyệt mộ tốt.”

Thân mình Thiên Hương khẽ run lên, nói: “....nhưng là....”

Tối đến, lão thái giám tổng quản đại nội tới Tô phủ truyền chỉ nói là Hoàng Thượng yết kiến.

Ta theo bản năng nhìn về phía Thiên Hương.

Thiên Hương nắm lấy tay ta nói: “Tiểu Nhiên, hôm nay ta sẽ không cần ngươi. Chính là ngươi phải nhớ kỹ, ta sẽ ở nơi này. chờ ngươi.”

Ta cắn cắn môi, khó xử nói: “Thiên Hương, nếu ngươi cần ta, ta.”

Không để ta nói xong, Thiên Hương lớn tiếng ngăn ta lại: “Tiểu Nhiên!”

Biết Thiên Hương ngăn nấy thời gian cũng đủ để ta hiểu rõ bản tính hay làm nũng, bướng bỉnh như tiểu hài tử của hần. Nay hần lại lớn tiếng đến thế cũng là lần đầu tiên.

Ta có phần lúng túng nhìn Thiên Hương.

Thiên Hương không ngừng chớp mắt như thể muốn bức toàn bộ nước mắt quay trở lại.

Hần nói: “Những thứ hần có thể cho ngươi, ta không thể cho ngươi được.”

Ta cắn môi không nói lời nào.

Thiên Hương lại nói: “Kỳ thật, ta biết, hần. vẫn thích ngươi.”

Hạ mi mắt, ta không dám trực diện nhìn Thiên Hương.

Thiên Hương giục ta mau hồi cung, về phần Tô phủ thì cứ giao cho hần.

Thiên Hương khuyên ta, vào hoàng cung, hãy nhờ sự trợ giúp của Hoàng Thượng mà chấn hưng Tô phủ, cứu thoát Tô lão gia, an táng cho mẫu thân ta được chu toàn, báo thù cho nàng. Còn phần Thiên Hương, hần sẽ ở tại nơi này chờ ta. cho dù ta có trở lại nữa hay không, hần cũng chờ ta tại nơi đây.

Ta nói, ta nhất định sẽ trở lại.

Thiên Hương gắt gao nắm lấy tay ta đến nỗi đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Thiên Hương nói: ” Tiểu Nhiên, ta tin tưởng ngươi, ta tin tưởng ngươi sẽ trở lại.”

Ta cũng rất mong được như thế.

Thiên Hương, ta biết ngươi đang cố gắng để không tỏ ra yếu đuối, thực tâm ngươi hần là rất muốn ta ở lại đi.

Thiên Hương, ngươi là một hài tử tốt, chỉ có ta không tốt mà thôi.

Cuối cùng, Thiên Hương cũng buông lỏng tay ta.

Ta nói: “Thiên Hương, ta đi, ngươi chờ ta.”

“Hào, ta chờ ngươi.” Lời nói của Thiên Hương mang theo cả giọng mũi.

Thời điểm theo lão thái giám rời khỏi sương phòng, ta đã quay đầu lại nhìn Thiên hương.

Hình ảnh cuối cùng ta nhìn thấy chính là khuôn mặt đầm lệ của hần.

Thiên Hương, ta thích ngươi, thật sự thích ngươi. Loại tình cảm này rất đặc biệt. Tuy không phải là yêu nhưng so với yêu còn đáng coi trọng hơn.

Và ta cũng hiểu rõ rằng, ngươi không những thích ta mà còn rất yêu ta.

Bên ngoài Tô phủ không biết từ lúc nào đã có một cỗ xe ngựa hoa lệ chờ sẵn.

Thái giám mệnh cho thị vệ đặt một chiếc ghế bằng ngọc để ta bước lên xe ngựa rồi mới hô khởi hành hồi cung.

Bên tai hiện tại chỉ còn vang lên âm thanh lộc cộc của xe ngựa. Sau một lúc, ta vén rèm cửa lên, đã thấy cổng thành bề thế hiện ra trước mắt.

Thái giám tổng quản dẫn ta tới Phụng điện, thỉnh ta ở tại đây chờ Hoàng Thượng tới.

Đạm cười, ta nói một tiếng: “Hào.”

Ngồi mãi đến tận nửa đêm mà vẫn chưa thấy ai xuất hiện, ta ngủ thiếp trên mặt bàn.

Nửa đêm tĩnh lại, ta đã thấy mình nằm trên long sàng, hơn nữa hần còn áp trên người ta.

Không muốn dính dáng tới người này nữa, nghĩ muốn đẩy hần sang một bên nhưng lại không tài nào đẩy được.

Ta nói: “Ngươi đi ra.”

Hần cúi đầu vào cổ ta, nói: “Nhiên nhi, Trẫm vốn định quên ngươi.”

Nhếch miệng cười, ta nói: “Ta không giống ngươi. Ta đã quên ngươi rồi.”

Lời nói vừa dứt, tay phải hắn đột nhiên nắm lấy yết hầu của ta ra sức bóp nghẹn làm ta không thể hô hấp được.

Khoảng cách này, ta có thể khẳng định rằng, hắn say. Trên người hắn tản ra mùi rượu nồng đậm không sai đi đâu được. Hắn nói: “Nhiên nhi, Trầm không có phép ngươi nói câu này.”

Không biết qua bao lâu, chính là lúc ngay khi trước mắt chỉ còn một mảnh mơ hồ, ta liền cảm thấy một miệng khí truyền vào người ta.

Hắn nói: “Nhiên nhi, nếu lần sau ngươi còn làm Trầm tức giận, Trầm sẽ không khách khí với ngươi nữa.”

“Chẳng lẽ cho tới bây giờ ngươi vẫn còn khách khí với ta?” Ta lạnh giọng nói.

“Ngươi không cần thiết phải đối chọi với Trầm như thế.”

“.....” Ta trầm mặc.

“Nhiên nhi, ngươi chớ quên, ngươi còn phải cầu Trầm.”

“Ta phải đưa việc làm ăn của Tô gia trở lại quỹ đạo. Ta muốn tìm cho ra tên hung thủ đã ám hại mẫu thân ta, ta phải..... báo thù.”

Hắn xoa nhẹ mặt ta, ôn nhu nói: “Hảo, Trầm sẽ giúp ngươi. Như vậy, Nhiên nhi có bằng lòng hứa với Trầm sẽ ở lại bên Trầm cả đời không?”

Đôi môi khép mở, ta lại không thể nói gì.

Hắn khẽ cười ra tiếng, nụ cười mang đậm sự châm chọc, hắn nói: “Kỳ thật, Nhiên nhi nói không giữ lời. Ngươi chỉ biết tùy ý hành động. Chỉ cần ngươi thấy vui liền làm theo, đúng không? Thật giống như khi ngươi tự ý rời cung, lại mang theo Thiên hương, ngươi cũng đâu có hỏi qua ý kiến của Trầm?”

“.....Ngươi đã có Tô Thừa Cầm.”

“A, chỉ có điều hắn không thể thay thế được ngươi.”

“.....Kỳ thật không phải ta vẫn là thể nhân của hắn sao?”

“Tô Nhiên!” Hoàng Thượng lớn tiếng nói, hai tay một lần nữa lại nắm lấy cổ ta.

Ta hít mắt nhìn Hoàng Thượng, trong mắt tuyệt nhiên không lo sợ.

Hắn nói: “Tô Nhiên, Trầm cũng là người, cũng có da thịt giống ngươi, cũng có một trái tim giống ngươi, ngươi lại hết lần này đến lần khác cự tuyệt Trầm, nói phải rồi cung, nói muốn rời Trầm. Ngươi nghĩ Trầm sẽ không tức giận sao? Ngươi nghĩ Trầm sẽ tha tội mái sao? Tô Nhiên, ngươi đã bao giờ nghĩ qua, vì sao Trầm lại dung túng ngươi làm bất kể việc gì chưa? Đó đều bởi vì Trầm thích ngươi, Trầm yêu ngươi!”

“Ngươi yêu ta vì sao vẫn giữ lại tam cung lục viện, vẫn lưu lại đệ đệ ta?”

“Trầm là vua một nước, Trầm không thể để ngươi trở thành nhược điểm của Trầm! Ngươi đã bao giờ nghĩ đến, Trầm mang Thừa Cầm bên người chính là để hắn làm thể thân cho ngươi, làm lá chắn cho ngươi. Bất kỳ một người nào cũng không thể thay thế được ngươi, ngươi hiểu chứ?”

Ta không biết nên nói gì, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Hắn gắt gao ôm ta vào ngực, nói: “Nhiên nhi, ngươi đừng nghĩ là Trầm không dám nhốt ngươi vào lồng sắt để cả đời dưỡng bên mình.”

“.....” Ta vẫn bảo trì im lặng.

Hắn lại nói: “Nhiên nhi, ngươi cho rằng ngươi có võ công thì Trầm không thể làm gì được ngươi sao? Đánh gãy chân tay cũng là một biện pháp, phế đi võ công của ngươi cũng là một biện pháp, dùng thiết liên cột chân ngươi lại cũng là một biện pháp. Trầm có một ngàn một vạn biện pháp để lưu ngươi lại. Ngươi nghĩ vì sao Trầm lại không làm như thế? Là bởi vì Trầm yêu ngươi, chính vì yêu ngươi nên Trầm không muốn tổn hại ngươi.”

Hít hít mũi, trong lòng có phần chua xót.

Người ta đều nói, người say nói đều là sự thật, ấy vậy mà Hoàng Thượng lại vẫn xưng là Trầm. Là thật hay là giả ta không biết nữa. Ta chỉ biết rằng, hiện tại lòng ta như mối tơ vò.

Có đau khổ, có chua xót, có khó chịu, còn có cả hạnh phúc.....

Hoàng Thượng yêu ta, hắn trực tiếp nói với ta..... ta cảm thấy rất vui, như quả cân trong lòng được tháo gỡ. Chỉ là, Thiên Hương còn đang chờ ta.

Hai tay vòng qua cổ hắn, ta nói: “Như vậy, ngươi muốn đem ta lưu lại như thế nào đây? Đem ta dưỡng trong cung hay để ta ở ngoài muốn làm gì thì

làm?”

Hắn âm thầm cười mang theo chút thống khổ.

Hai bàn tay hắn bắt đầu cởi ra từng lớp xiêm y trên người ta: “Nhiên nhi, Trầm quyết định, sẽ đem ngươi khóa lại bên Trầm.”

“....Đây là quyết định cuối cùng của ngươi?”

“Trầm không muốn thương tổn ngươi, nhưng mà.... Nhiên nhi, Trầm không thể không có ngươi bên cạnh. Nhiên nhi, ở lại bên Trầm đi, ở lại bên Trầm....” Hoàng Thượng mãi nỉ non bên tai ta.

Tay hắn chạy loạn khắp người ta, kích thích một số điểm nhạy cảm trên cơ thể. Rồi dần dần kéo xuống dưới, mân mê đùa nghịch tiểu đệ đệ của ta, song lại nhất quyết không cho ta được giải phóng.

Như bị ghen thờ không biết trút đi đâu, ta rên rỉ trong cổ họng, vặn vẹo thân mình, ta nói ta muốn bắn.

Hắn lạnh mà nói: “Nhiên nhi, chỉ cần ngươi đáp ứng Trầm, nguyện ý ở bên cạnh Trầm, cam tâm tình nguyện là người của Trầm, Trầm sẽ buông tay để ngươi bắn a.”

Cuối cùng, hắn vẫn để ta bắn mà không thu được hứa hẹn gì.

Hôm sau, thời điểm ta tỉnh dậy, ta phát hiện mình vẫn nằm trên long sàng.

Trên đầu giường xuất hiện vòng thiết liên. Ở đầu dây kia còn nối hai cái vòng tròn vừa khít có thể khóa tại cổ chân ta.

Hắn đây là một lời cảnh cáo của Hoàng Thượng đi.

Cười nhẹ, ta đem đám thiết liên kia ném tới mặt đất, lẳng lặng nhìn nó nằm đấy.

Trưa đó, Hoàng Thượng vui vẻ tới Phụng điện cùng ta dùng yến thiện.

Hắn nói: “Việc buôn bán của Tô phủ đã trở lại, về phần các cửa hàng còn thiếu nợ đều được Trầm lo ổn thỏa. Hết thấy việc quản lý đều đưa qua Thiên Hương.”

Hai mắt thất thố mở lớn, ta thật không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Ta đảo đảo lỗ tai, nói: “Thiên Hương quản lý?”

Hắn gật đầu, nói: “Tô Nhiên, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn bên cạnh Trầm, Thiên Hương hẳn sẽ sống tốt. Cứ bảy ngày, Trầm sẽ cho phép Thiên Hương vào cung gặp mặt ngươi một lần, được không?”

Ta nheo mắt lại nhìn hắn, nói: “Ngươi uy hiếp ta?”

“Ta không uy hiếp ngươi, chỉ là nói cho ngươi biết thế thôi.”

Ta châm chọc cười, không nhìn hắn nữa.

Bảy ngày sau, cứ tưởng rằng sẽ được gặp Thiên Hương, ai ngờ Hoàng Thượng lại thông báo rằng Thiên Hương không chịu vào cung, không chịu gặp ta, chỉ chuyển tới một phong thư.

Ta nghi hoặc mở lá thư trong tay ra xem. Trong thư Thiên Hương nói sinh ý Tô phủ đã quay trở lại, Tô phủ tất thấy đều bình an, mong ta không cần lo lắng.

Gấp lại tờ giấy vốn vẹn mấy chữ trở lại vào bao rồi cẩn thận đặt dưới gối.

Nửa tháng sau, Hoàng Thượng nói đã điều tra ra án huyết tẩy cả Tô phủ.

Hung thủ đứng đằng sau là người nhà của đại phu nhân. Bởi vì sinh ý trong nhà suy tàn nên muốn mượn bạc của Tô gia trả nợ. Nhưng vì bị Tô lão gia quyết liệt phản đối nên đã ghi hận trong lòng mà thuê ngươi ám sát. Chính vì vậy mà đã xảy ra bi kịch kia.

Hoàng Thượng còn nói, bởi vì Tô lão gia cùng đại phu nhân không chịu nói ra chỗ giấu bạc nên đã bị sát hại.

Hoàng Thượng đã cố nói tránh đi để ta khỏi bi thương.

Ta đối với hai ngươi kia không cảm tình cho nên ngươi cũng không cần để ý đến.

Sau cùng, ta yêu cầu Hoàng Thượng diệt cái tổ chức sát thủ kia, đem thi thể cha cùng mẫu thân an táng cùng một chỗ.

Hoàng Thượng gật đầu đồng ý.

Cách nói của Hoàng Thượng thật hợp tình hợp lý. Nhưng trước sau gì ta vẫn có cảm giác quỷ dị. Vậy của cái cát nơi mặt đạo kia rốt cuộc đã đi đâu?

Ta khó hiểu nhìn Hoàng Thượng.

Hắn nhẹ vỗ đầu ta nói: “Nghe nói, trang chủ Âm Dạ sơn trang là sư huynh của ngươi?”

“Là nhị sư huynh ta.”

Hắn khẽ cười nói: “Trước án thẩm sát Tô phủ mấy ngày, Trẫm có nghe nói, nhị sư huynh của ngươi có qua lại với nhóm sát thủ kia.”

Ta nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thượng, hi vọng tìm được ý của hắn trong câu nói vừa rồi.

Tay hắn nhẹ nắm lấy cằm ta, làm cho ta nhìn kỹ vào mắt hắn.

Hắn nói: “Nhiên nhi, ngươi đối với vị nhị sư huynh kia có tình cảm gì, không phải ngươi rõ hơn ai hết sao?”

Ta khẽ hạ mí mắt, không nói lời nào.

Hắn lại nói: “Sáu năm trước, ngươi từng tưởng Trẫm không biết ngươi vì hắn mà đã làm việc ngốc nghếch.”

Ta thần nhiên đáp lại: “Hiện tại đã là sáu năm sau.” Thời gian sáu năm nói ngắn không ngắn, nói dài không dài nhưng cũng đủ làm cho con người ta thay đổi đáng kể.

Hắn gật đầu, buông tha cằm ta, ngón trỏ nhẹ đặt trên hai cánh môi mà nói: “Nhiên nhi, trước kia mặc cho ai là người trong lòng ngươi, nhưng hiện tại, trong lòng ngươi chỉ được phép có một mình Trẫm.”

Đối với lời hắn nói, ta cũng không thêm quan tâm, cũng không thêm trả lời.

Hắn vui vẻ cười, ngón trỏ nhân lúc ta buông lỏng tiến nhập vào miệng ta mà chơi đùa với lưỡi ta.

Hắn nói, từ khi ta vào cung, nhị sư huynh đã phái người giám thị nhất cử nhất động của ta. Thậm chí cả những người bên cạnh ta nữa.

Ngay cả kiếp nạn của Tô phủ này cũng đều nằm trong dự định của nhị sư huynh.

Ta bán tính bán nghi.

Hoàng Thượng ôm ta vào ngực, nói: “Nhị sư huynh ngươi đã ký ước với tổ chức kia, ngươi biết chứ?”

Ta cầm lấy tay hắn đang đùa nghịch trong miệng ta, hỏi: “Cái gì?”

Hắn chế trụ lại tay ta, trả lời: “Nhị sư huynh ngươi cùng bọn đồng đảng nhân lúc ngươi không có mặt ở Tô phủ đã nhanh chóng xuống tay. Hơn nữa là phải giết được mẫu thân ngươi. Bởi vì nếu chưa có được gia sản của Tô phủ, bọn họ hẳn sẽ giữ lại mạng sống của mẫu thân ngươi để áp chế ngươi.”

“Ta không tin, nhị sư huynh sẽ không làm loại việc này.”

“Vì cái gì không thể? Nhiên nhi, là ngươi không muốn đối mặt với sự thật đúng không?”

“Nhị sư huynh không có lý do nào mà sát hại mẫu thân ta.”

“Nhiên nhi, sao lại không có lý do chứ? Nhị sư huynh ngươi luôn cho rằng, ngươi là bởi mẫu thân mình trói buộc. Bởi vì mẫu thân ngươi nên ngươi mới phải lưu lại Tô phủ. Chỉ cần ngươi không còn vương bận, hẳn sẽ vươn tay tương trợ ngươi. Như vậy ngươi không phải sẽ trở về bên hắn sao?”

Ta cắn chặt môi dưới.

Ta như thế nào cũng không dám tin đó là sự thật. Thật là nhị sư huynh năm đó ôn nhu hết mực chăm sóc ta lại có thể làm ra sự tình này sao?

Ta tự giễu bản thân, một phen đẩy người Hoàng Thượng ra, chạy thẳng ra khỏi Phượng điện.

Chạy tới Thiên Hương lâu. Nơi này là nơi duy nhất cho ta cảm giác ấm áp trong hoàng cung, và cũng là nơi ta thích nhất.

Bước đến hoa viên trong Thiên Hương lâu, ta lẳng lặng ngồi trên xích đu, hai chân chạm lên mặt đất khẽ đẩy nhẹ.

Không biết ta ngồi đây bao lâu, chỉ biết rằng mặt trời đã ngả dần về phía tây. Trên bầu trời cũng rải rác mưa rơi.

Có chút rât.

Hai tay nắm chặt lấy dây thùng hai bên, ta cúi đầu nhìn mặt đất gần người.

Mưa to bắt đầu tạt xuống, cả hoa viên đều mờ nhạt đi trong cơn mưa.

Loáng thoáng bên tai, ta nghe thấy có tiếng bước chân. Người nọ đứng đằng sau ta, nhẹ nhàng đẩy bàn đu.

Hắn đẩy không mạnh, chỉ tác động một lực vừa đủ để bàn đu duy trì dao động qua lại.

Đôi môi mở ra định nói, nhưng lại thấy nghẹn trong lòng. Muốn nói, mà nói ra thì tâm sẽ càng đau.

Thật lâu về sau, ta lên tiếng: “Người thì sao? Nhị sư huynh giám thị ta, người biết điều đó. Vậy chẳng lẽ người không giám thị ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Vành mắt chợt nóng rần lên.

Ta cảm giác, có một dòng nước ấm nóng hòa cùng những giọt mưa kéo nhau rơi xuống mặt đất.

Lời nói của ta dường như cũng bị tiếng mưa nuốt trôi. Nếu không để ý nghe, hẳn sẽ không thể hiểu được.

Ta chờ thật lâu, mãi mà không nghe thấy hắn đáp lại.

Ta còn nghĩ rằng, hẳn là không nghe thấy.

Hắn không đẩy xích đu nữa, xích đu chậm rãi dừng lại.

Hắn ôm lấy ta từ phía sau, nói: “Nhiên nhi, người muốn nghe Trẫm trả lời như thế nào?”

“.... Ta không biết.” Người không trả lời thì ta cảm thấy bị tổn thương, mà người nếu trả lời, cho dù là sự thực hay lừa dối, ta càng cảm thấy khó chịu.

Ta thích nhị sư huynh, nhưng ta lại yêu Hoàng Thượng.

Kỳ thật, hai người bọn họ nhiều lúc cũng giống nhau. Biểu tình ôn nhu hay bá đạo, đều rất giống nhau.

Ta nói: “Người có thể để ta yên tĩnh một lúc được không?”

“Nhiên nhi?”

“Hiện tại.... ít nhất hiện tại ta không muốn gặp người. Người đi đi, hãy để ta yên tĩnh.... một mình....”

Hắn ôm lấy ta, đặt một nụ hôn đầy yêu thương trên đỉnh đầu rồi mới rời đi.

Tô phủ là một gánh nặng trong lòng ta, còn Thiên Hương là một mối bận tâm.

Lại qua một tháng, ta với Thiên Hương cũng chỉ có thư từ qua lại. Rất nhiều lần ta đề nghị gặp hắn nhưng hắn lại hết lần này qua lần khác đều viện đủ lý do từ chối.

Ta có chút bức bối xé rách bức thư trong tay. quăng đầy trên mặt đất, ta buồn bức hướng thẳng tới cổng thành mà đi tới. Thủ vệ đứng canh cổng thành thấy ta muốn đi qua liền tiến tới nói: “Thực xin lỗi Lan phi, Hoàng Thượng đã có lệnh không cho phép người rời cung.”

Ta trở mình xem thường, xông thẳng tới ngự thư phòng, thấy Hoàng Thượng, ta liền nói: “Ta muốn gặp Thiên Hương.”

Hắn buống bút lông trong tay xuống, nhìn ta cười nói: “Có thể để hắn vào cung gặp người.”

Ta nói: “Ta muốn đi gặp hắn.”

Khóe môi khẽ nhếch, trên mặt hân nhiên một tầng trào phúng, hắn nói: “Nhiên nhi, hắn đã không muốn gặp ngươi, ngươi cần gì phải cưỡng cầu?”

“Ta muốn gặp hắn!” Ta lặp lại một lần nữa.

Hắn theo ghé đứng dậy, đi đến bên cạnh ta, một tay bắt lấy thắt lưng ta nói: “Hào, ngươi nếu muốn gặp hắn, Trầm sẽ đi cùng ngươi, ngay bây giờ.” Nói xong, Hoàng Thượng liền mệnh hạ nhân chuẩn bị một phen.

Cùng Hoàng Thượng ngồi trên xe ngựa hướng thẳng Tô phủ đi tới mà lòng ta cứ xôn xao ngổn ngáo hỗn tạp.

Trước khi xe dừng bánh, Hoàng Thượng đột nhiên nói: “Con người có thể thay đổi trong nháy mắt.”

Ta khó hiểu mà xuống xe, thẳng đường tiến vào đại sảnh Tô phủ.

Xa xa, trong hoa viên, ta nhìn thấy Thiên Hương đang đứng trên cầu.

Hắn mặc một thân thanh y đang chạy nhảy vui đùa, vẻ mặt trông thực hạnh phúc.

Bên cạnh hắn còn có một nam nhân tay cầm ô cứ mãi chạy theo che đi ánh liệt dương mùa thu cho Thiên Hương.

Thiên Hương vui vẻ cười. Tiếng cười ấy chảy vào lòng ta sao lại khó nghe đến vậy.

Sau đó, ta nhìn thấy Thiên Hương hôn hờ hái một bó hoa nhét vào tay nam nhân kia, lúc sau lại ôm lấy thắt lưng hắn, hai người vui vẻ quấn quýt lấy nhau.

Nam nhân tiếp nhận hoa rồi chuyển qua tay cầm ô, tay kia lại khẽ điểm nhẹ lên trán Thiên Hương, vẻ mặt vô cùng sùng bái.

Hoàng Thượng nhìn về phía ta, nói: “Nhiên nhi, ngươi nghĩ muốn phá hỏng cuộc sống hạnh phúc hiện tại của Thiên Hương sao?”

Ta hơi bất ngờ, lại ngây ngốc nhìn vẻ mặt hạnh phúc, tràn đầy sức sống của Thiên Hương, chậm rãi lắc đầu. Ta nói: “Không cần.”

Xoay người, ta tính tốt nhất nên rời đi.

Lúc này, ta dường như nghe thấy giọng nói Thiên Hương từ xa vọng lại.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, nếu đã đến đây thì sao đã rời ngay?” Thanh âm đều đều song vẫn còn tàn dư của sự vui vẻ khi nãy.

Bước chân dừng lại, ta xoay người, hướng Thiên Hương ngoắc tay.

Thiên Hương nắm chặt tay nam nhân bên cạnh kéo hắn cùng chạy tới, nói: “Tiểu Nhiên, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Lâu đến mức ngươi quên cả ước định giữa chúng ta. Lâu đến mức ta không phải là người duy nhất trong lòng ngươi nữa.

Thiên Hương mỉm cười, nói: “Tiểu Nhiên, hắn là Mặc Uyên, là ái nhân của ta.” Thiên Hương lại quay sang Mặc Uyên giới thiệu: “Uyên Uyên, Tiểu Nhiên chính là Lan phi được Hoàng Thượng tối sùng ái, là bằng hữu tốt nhất của ta. Ta luôn coi Tiểu Nhiên như ca ca mình và Tiểu Nhiên cũng là ca ca duy nhất của ta.”

Ngoài mặt thì cười đáp lại Mặc Uyên nhưng trong bụng ta còn hàng đống nghi vấn người này.

Nhưng nếu nhìn chung chung, hai đứa nhỏ này quả thực xứng đôi.

Lúc sau, ta nói với Hoàng Thượng ta muốn nói chuyện riêng với Thiên Hương, Hoàng Thượng cũng nhượng bộ đồng ý.

Cùng nhau đứng trên cầu nhỏ, ta có thể nhìn rõ Hoàng Thượng đang ngồi cùng Mặc Uyên trong lương đình phẩm rượu.

Ta nói: “Hắn đối ngươi tốt không?”

Thiên Hương mỉm cười, gật đầu nói: “Hắn đối ta tốt lắm. Hắn nói hắn không đề ý quá khứ của ta.”

“.... Thật không?!” Ta nhẹ giọng lên tiếng.

“Tiểu Nhiên!”

“Àn?”

“Tiểu Nhiên, ta rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại, ta không muốn mất đi niềm hạnh phúc này.”

“....Ừ, ta biết. Thiên Hương, ngươi cảm thấy tốt thì là tốt đi.”

“Tiểu Nhiên, người là ca ca tốt nhất của ta, hiện tại hay cả trước kia....”

“.....Hào, ta mãi là ca ca của người, Thiên Hương.”

“Cám ơn người, Tiểu Nhiên.”

Khẽ cười, ta xoa đầu đứa nhỏ này như trước kia hay lắm, cung chiều cùng dung túng.

Thiên Hương thực vui vẻ, chạy quanh người ta mấy vòng, cuối cùng hân dúi đầu vào ngực ta nhẹ giọng gọi một tiếng “Ca ca”.

Không biết sao ta lại rất muốn khóc. Ta nghĩ, phải chăng bản thân không muốn đem đệ đệ yêu quý này cho người khác?

Trong lòng khó chịu một hồi. Mọi việc rồi sẽ tốt, việc gì sẽ vào việc nấy thôi.....

Thế nhưng trái tim có chút trống trải, không biết nên làm gì, nói gì. Mọi thứ đều làm cho ta cảm thấy bồn chồn không yên.

Trong khoảnh khắc, ta không chế trụ được bản thân mà ngã xuống. Thiên Hương vội vàng đỡ lấy ta.

Thiên Hương nhẹ xoa hai má ta. ngón trỏ nhẹ đặt ở viền mắt của ta, nói: “Tiểu Nhiên, người khóc.....”

Thiên Hương khẽ nói, là khẳng định chứ không phải nghi vấn.

Ta cầm tay Thiên Hương, nói: “Ta là nhất thời cao hứng thôi. Người tìm được người yêu người, cho nên ta rất cao hứng.”

Kỳ thật, mỗi ngày mỗi khắc ta thủy chung đều nhớ tới lời người đã từng nói: Cho dù mọi người rời bỏ ta, người cũng mãi ở bên cạnh ta.....

Chính là không nghĩ tới, người lại rời ta đi nhanh như vậy, làm ta cảm thấy quá đột ngột.

Nói thêm hai ba câu, Thiên Hương liền mang ta tới lương đình nơi Hoàng Thượng cùng Mặc Uyên đang ngồi.

Ta hướng Mặc Uyên nói: “Sau này nhờ người chăm sóc thật tốt cho Thiên Hương.”

Khuôn mặt tròn tròn của Mặc Uyên chợt đỏ ửng lên, e dè gật đầu.

Hai người bọn hắn đưa mắt nhìn nhau đầy ân tình.

Hoàng Thượng sờ sờ đầu ta, nói: “Nhiên nhi, nên trở về thôi.”

Ta gật gật đầu, nhìn Thiên Hương nói: “Thiên Hương, sau này nếu rảnh, người hãy vào cung chơi với ta được không?”

Thiên Hương hơi giật mình, sau đó khẽ cười, lộ ra một mặt khó xử.

Sau một lúc, Thiên Hương nói: “Tiểu Nhiên ca ca, ta nghĩ, chúng ta vẫn nên ít gặp nhau thì hơn. Ta, hiện tại rất tốt, không muốn để hấn hiểu lầm.” Nói xong, Thiên Hương quay sang nhìn vào mắt Mặc Uyên.

Có chút tự giễu, ta mỉm cười, nói: “Thiên Hương, người mãi mãi. là đệ đệ của ta.”

Cùng Thiên Hương nói lời từ biệt, ta cùng Hoàng Thượng rời khỏi lương đình.

Bầu trời ban nãy còn nắng chói chang nay bỗng nhiên từ đâu kéo đến đám mây đen. Mưa rơi nhanh từng giọt xuống mặt đất.

Thái giám vội cầm ô tới che cho ta cùng Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng lấy ô từ trong tay thái giám, một tay cầm ô, một tay ôm thắt lưng kéo ta đi sát bên cạnh hắn.

Cước bộ không hề bị ngoại cảnh tác động, vẫn tiếp tục tiến bước một hướng xe ngựa. Cuối cùng, trước khi ra khỏi đại môn, ta không nhịn được, quay đầu lại nhìn Thiên Hương.

Dưới cơn mưa tí tách, Thiên Hương đã lẳng lặng đi theo ta đến giữa sân.

Khi thấy ta quay đầu lại, hấn vội dừng bước chân, vừa vịn song đồng đối diện.

Người hấn toàn thân ướt đẫm, cơn mưa đã làm tóc hấn dính chặt trên mặt, từng giọt từng giọt lăn trên mặt hấn rồi rơi xuống đất.

Hấn cười, nói vọng tới: “Tiểu Nhiên, cuộc sống của ta rất tốt, cho nên ta hi vọng người cũng phải sống tốt.”

Lúc sau, Mặc Uyên cũng cầm ô chạy đến che cho Thiên Hương. Hai người cùng đứng dưới tán ô nhìn ta.

Khẽ cười, ta nói: “Người cố giữ sức khỏe, đừng chạy trong mưa như thế kéo nhiễm bệnh.”

Thiên Hương nói: “Ta sẽ, ta sẽ vì Mặc Uyên, ta sẽ vì người mà chiếu cố bản thân thật tốt.”

Ta gật gù đầu, nắm chặt tay Hoàng Thượng cùng bước ra khỏi đại môn, không quay đầu lại.

Khoảng cách đến xe ngựa không tính là quá dài, song ta luôn có cảm giác phía sau có người chăm chú nhìn ta.

Yết hầu có chút đau, rõ ràng không muốn phát ra, nhưng muốn cản thế nào cũng không được.

Ta cúi đầu vào ngực Hoàng Thượng, cố che đi tiếng nức nở kia.

Tán ô từ trong tay hắt rơi xuống, theo gió bay đi quãng xa, lăn vòng trên mặt đất.

Hắn găt gao ôm chặt lấy ta, nói: “Nhiên nhi, ta sẽ ở bên người.”

Lần này, hắn xưng chính là “Ta” chứ không phải “Trẫm” như mọi khi. Lòng ta càng thêm hỗn tạp.

Từ ngày đó trở đi, ta không còn nhận được bức thư nào từ Thiên Hương nữa. Chỉ thỉnh thoảng nhờ cung nữ thái giám hỏi xem tình hình của Thiên Hương thế nào mà thôi.

Thiên Hương thực sự rất hạnh phúc, mà ta cùng Hoàng Thượng, ngoài mặt trông cũng rất hạnh phúc đi.

Ngoài mặt, thì cũng chỉ là ngoài mặt thôi.

Ta yêu Hoàng Thượng, ta biết rõ tình cảm đó. Và ta cũng rõ, có đôi lúc ở bên người mình yêu không hẳn sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Nếu không hạnh phúc thì sao còn ở cùng nhau? Ta thật không hiểu.

Trước trung thu một ngày, Hoàng Thượng ôm ta, hỏi: “Nhiên nhi, người muốn cái gì?”

Ta nghĩ nghĩ, nghiền ngẫm một lúc rồi nói: “Người bỏ tam cung lục viện của người chính là lễ vật lớn nhất đối với ta.”

Hắn nhẹ cười, bàn tay vỗ về khuôn mặt ta, nói: “Người đều biết điều đó là không thể mà.”

Ta cười cười, nói: “Cho nên ta mới nói.”

Trong buổi yến tiệc đêm Trung thu, ta cùng Thừa Cầm gặp nhau.

Luận về thân phận, ta cao hơn hắn. Luận về thời gian, ta nhập cung trước hắn. Nên đương nhiên là hắn phải hành lễ với ta.

Ta gật đầu, nói được hai câu liền đi đến bên cạnh Hoàng Thượng ngồi xuống.

Đại thần trong triều chúc rượu, ta cũng vì hắn mà tận lực châm rượu, song không hề uống một chén nào.

Hoàng Thượng tựa hồ muốn chúc ta say, một mực dụ dỗ ta uống.

Ta không uống, hắn cũng đành buông xuôi.

Nhìn đám đại thần đàm tiếu trong sân, bất chợt ánh mắt dừng lại chỗ Thừa Cầm.

Hắn không phải một người biết uống rượu, nhưng hắn lại không ngừng rót rượu uống hết chén này qua chén khác.

Sắc mặt hắn thực tái nhợt, tựa hồ như tâm tình không được tốt.

Ta cũng không muốn bận tâm.

Mỗi người đều có lựa chọn riêng. Hắn đã lựa chọn con đường vào cung, cho dù có không tốt thì hắn cũng phải tự chịu hậu quả. Do dự một chút, ta cấp chính mình một chén rượu, cùng Hoàng Thượng nâng chén, nói: “Hoàng Thượng, ta hơi mệt, chỉ tiếp người được chén này. Ta xin phép cáo từ trước.”

Hoàng Thượng gật đầu, ôn hòa vỗ nhẹ đầu ta nói: “Người cảm thấy không khỏe thì trở về nghỉ trước đi.”

Ta cười một chút, nói: “Hào.”

Ngửa đầu uống cạn chén rượu, cùng thái giám cung nữ cáo lui.

Bọn họ khuyên ta trở về Phụng điện nghỉ ngơi. Ta bảo bọn họ không cần đi theo ta nữa.

Bọn họ nói đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, bọn họ không thể trái lệnh.

Ngoảnh đầu mỉm cười, ta vận khinh công bỏ rơi bọn họ còn ngẩn ngơ phía sau.

Khi ý thức lại, ta phát hiện mình đã đứng trước Thiên Hương lâu.

Không biết đứng đó được bao lâu, ta chợt nghe thấy tiếng cười mĩa mai bên cạnh.

Quay đầu nhìn lại, ra là Tô Thừa Cẩm.

Hắn say, trong mắt hắn rõ ràng là sự mê loạn.

Trong tay còn cầm chùy thủ, cứ một mực hướng ta đâm tới. Ta cũng không quá vất vả để tránh đi.

Hắn khàn giọng hô to: “Tô Nhiên, ngươi đã đoạt hết tất cả mọi thứ của ta, ngươi đoạt đi tài phú của ta, đoạt đi phụ thân ta, thậm chí, thậm chí. cũng bởi vì gian kế của ngươi nên đã khiến thế tử rời ta.”

“Tô Nhiên, ngươi phá hủy đời ta, ta phải giết ngươi.”

“Tô Nhiên, ngươi là tên gốc. Làm người của cừu nhân ngươi thấy thế nào?”

“Tô Nhiên, ngươi cho rằng hắn giúp ngươi tất cả? Ngươi cũng nên biết, chính ngươi mới là người đã cho hắn tất cả! Ha ha ha ha ha.”

“Tô Nhiên, ta nguyện rửa ngươi chết không được tử tế.”

Ta có chút mờ mịt nhìn Thừa Cẩm say rượu vung chùy thủ loạn xạ. Ta khó hiểu định thần lại câu nói của hắn.

“Lời nói khi say là lời nói thật”, thế nhân đều nói vậy. Như vậy, lời nói của Thừa Cẩm là thật? Hay chỉ là dựng chuyện gạt người?

Sau đó, ta thấy thanh chùy thủ trong tay Thừa Cẩm rơi xuống đất, hắn cả người nằm nhũn ra giữa sân. Hắn là thực sự say.

Xoay người, ta đi tới được phòng trong hoàng cung lấy một số được chế thành phấn rồi trở về Phụng điện.

Trở về, ta phát hiện Hoàng Thượng đã sớm trở lại. Trên người chỉ khoác tạm một chiếc áo mỏng đang ngồi trên giường.

Hắn nói: “Trẫm nghĩ ngươi không khỏe.”

Ta nói: “Đúng là ta không khỏe nên mới muốn qua Thiên Hương lâu một lát.”

“Nhiên nhi, quên Thiên Hương đi.”

Khẽ cười, ta nói: “Sợ rằng đời này ta cũng không làm được.”

Đi đến mép giường, ta cời giấy ra, nằm ngả lên cả chân.

Hắn áp trên người ta, nhẹ in lại dấu vết trên cổ ta.

Ta nói: “Hoàng Thượng, ngươi đã bao giờ làm chuyện có lỗi với ta chưa?”

“Sao lại hỏi vậy? Nhiên nhi, Trẫm yêu ngươi.”

“Ta luôn cho rằng, yêu một người thì sẽ không làm thương tổn tới người đó.”

“Cho nên Trẫm luôn tốt lành yêu ngươi.”

“.....Phải không.” Khẽ cười, ta vươn tay kéo cổ Hoàng Thượng lại, cùng môi hắn giao hợp.

Hoàng Thượng thuận tiện xâm thành, liếm lộng khoang miệng của ta.

Không lâu sau, hai mắt hắn hơi trùng xuống, hắn nói: “Nhiên nhi, ngươi hạ dược trên chính người mình?”

Ta nói: “Đúng.”

Hắn chỉ kịp kêu lên hai tiếng “Người đâu.” liền nhắm chặt hai mắt lại, chìm vào hôn mê.

Ta đẩy người hắn qua một bên, lục tìm kim bài trên người hắn rồi mặc lại xiêm y rồi khỏi Phụng điện.

Lấy một con ngựa, ta ngang nhiên rời cung, lưu lại cánh cửa màu đỏ thẫm phía sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Nếu đã vậy, ta thiết nghĩ phải tự tay lật lại huyết án Tô phủ thôi.

Bóp bóp cái cổ cho đỡ mỏi, ta xóa sách mọi dấu vết ở khách điểm rồi rời đi.

Trước khi đi, ta có ý đề nghị lại, một mình lặng lẽ tìm một ngôi miếu trú tạm một đêm.

Ngày hôm sau, ta phát hiện trong kinh thành chỗ nào cũng có quan binh tuần tra đi tới đi lui.

Muốn xuất thành thì mới biết, nơi đây còn kiểm soát gắt gao hơn. Mặc kệ là già trẻ gái trai, tất cả đều kiểm tra. Đặc biệt là đi một mình thì càng phải kỹ lưỡng soát người.

Ta hít một hơi thật sâu, cảm thấy chắc đây hẳn là Hoàng Thượng đang triển khai thiên la địa võng, nhất quyết không để ta ra khỏi kinh.

Một tay chống gậy, một tay vòng sau lưng, ta đi tới đi lui, không may đụng phải người đi đường.

Người nọ cũng thật tốt tính, thấy ta bị ngã vội vàng tiến tới đỡ ta dậy, ân cần hỏi han: ” Lão bà bà không có việc gì chứ?”

Ta từ từ đứng dậy, nói: “Không sao.”

Lúc này ta mới để ý, nguyên lai là mình đâm phải một phu kiệu.

Cùng phu kiệu gật đầu cảm ơn, ta xoay người lại rời đi. Không nghĩ đến ngay lúc đó, tấm rèm cổ kiệu bị gió thổi bay lên, ta theo bản năng liếc vào. Hóa ra người trong kiệu là Khuynh Vương.

Hoàng Thượng biết ta và Khuynh Vương vốn có quan hệ khá mật thiết. Hiện giờ ta rời cung, Hoàng Thượng không có khả năng không phái người giám sát Vương phủ. Nếu ta tìm Khuynh Vương giúp đỡ, thì không khác gì đâm đầu vào rọ.

Ta cho rằng, hiện tại tốt nhất không nên qua lại với hắn.

Nào ngờ, Khuynh Vương lại gọi ta lại.

Từ trong kiệu bước ra, hắn khẽ cười nhìn ta. Ta cũng giả bộ hơi ngửa đầu lên nhìn hắn.

Hắn chậm bước đi tới trước mắt ta, nói: “Ngươi dịch dung rất khá, chỉ tiếc rằng, trong mắt ngươi không có sự trải đời như một lão nhân mà chỉ có đề phòng. Nhiên nhi, ngươi không nên sắm vai lão nhân a.” Hắn nói rất nhỏ, nếu ta không phải người luyện võ, ta căn bản sẽ không nghe được gì.

Đôi môi hơi mấp máy, ta nhỏ giọng nói: “Đa tạ Khuynh Vương chỉ giáo, ta sẽ chú ý.”

“Nhiên nhi, có cần ta giúp gì không?”

“....Không! Hoàng Thượng sớm biết quan hệ đồng môn của chúng ta, ta biến mất, hẳn tự nhiên sẽ cho người giám sát phủ ngươi. Khuynh Vương, cảm ơn ý tốt của ngươi nhưng ta không tiện nhận.” Ta nhìn hắn mỉm cười một cái rồi xoay người rời đi.

Ta căn bản không thể rời thành bởi lẽ nơi đó được canh chừng rất cẩn thận, không phải ai cũng có thể xuất thành. Sau cùng, Hoàng Thượng lại hạ lệnh ‘Phong thành’, chỉ được nhập không được xuất.

Ta quyết định giả dạng một tiểu khất tử sống qua ngày để chờ đến khi Hoàng Thượng không còn hi vọng nào, nghĩ rằng ta đã rời đi mà mở lại cổng thành. Kiểu gì Hoàng Thượng cũng không thể mãi phong thành như thế này được.

Chỉ là ta thật không nghĩ tới, làm một tiểu khất tử cũng không dễ dàng gì. Đám khất cái trong kinh thành cũng thật là “đoàn kết”, thấy ta là người lạ liền túm vào khi dễ ta.

Lúc ban đầu, ta hay ngồi ở gần cổng thành vừa thăm dò tình hình vừa gõ bát cộp cộp xin tiền.

Thấy ta tranh công cướp việc, bọn họ liền túm lại đập vỡ bát xin cơm của ta.

Khi ta tới miếu hoang ngữ, nhóm bọn chúng liền hùa nhau lại tổng cổ ta ra ngoài, không cho ta đặt chân vào lãnh địa của chúng.

Ta cảm thấy, bọn họ cũng thật quá đáng quá đi.

Trở mình khinh thường, ta đem thân mình cuộn tròn dựa vào gốc cây ngủ tạm.

Hôm sau, ta lại tới cửa thành xin cơm.

Hóa ra người ta cũng phải nhìn con người rồi mới cho cơm a. Tỷ như ta đây, mang tiếng chỉ ngồi im lặng một góc thế mà không ít người vẫn nguyện ý cho tiền, bánh bao hay bánh mì.

Tất nhiên, thấy ta được cho nhiều vậy bọn họ hẳn phải tức đỏ mắt ra. Và kết quả, chiều tối, bọn chúng tập hợp nhau lại chặn đường ta trong một ngõ nhỏ. Ta biết lúc này đây mình tuyệt đối không được gây chú ý, nhưng bọn họ lại cứ lần tới hết lượt này đến lượt khác, bảo ta làm sao khách khí được đây?

Châm chọc cười khinh đám người chặn đường mình, ta nhanh chóng đem chúng giải quyết nhanh gọn. Xong xuôi, ta nói: “Hôm nay mới chỉ là cảnh cáo. Từ nay về sau, đường ai người nấy đi, nước sông không phạm nước giếng. Còn có, chuyện ngày hôm nay nếu bị người khác biết, ta quyết không cho các ngươi toàn mạng.”

Kể từ buổi giáo huấn đó, ta bắt đầu được hưởng chuỗi ngày bình yên xin cơm.

Trời đã chuyển đông, thế là ta đã phải xin cơm suốt hai tháng rồi.

Vậy mà thị vệ canh giữ cửa thành vẫn không có chút nơi lỏng nào. Lệnh “Phong thành” của Hoàng Thượng vẫn được thực thi.

Lòng ta đâm hoảng loạn.

Ta vốn định đi Lộc thành tìm Trương Du Quân nhờ hắn tìm hiểu một số chuyện nhưng nay vẫn còn bị giữ mãi trong thành không thể nào đi được.

Ta lại thu mình vào một góc tường, cẩn thận suy nghĩ lại sự tình.

Huyết kiếp Tô gia khẳng định là có người thuê sát thủ. Nói là do bên nhà mẹ đại phu nhân cũng không phải không thể..... chỉ là ta lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Ta nghĩ tới lời nói của Tô Thừa Cẩm hôm đó.

Bao nhiêu chi tiết cứ chồng chéo lên nhau rối tinh cả lên mà không thể gỡ khiến ta vô cùng bức bối.

Bỗng nhiên, bên tai ta nghe thấy có đám người nói chuyện.

Bọn họ nói, Lan phi – người được Hoàng Thượng sủng ái nhất đã bị bắt cóc, rất có thể là chủ sự đương nhiệm của Tô phủ, Thiên Hương. Mà hiện tại, Thiên Hương đã bị quan phủ bắt đi thẩm vấn.

Hai tay nắm chặt nén lại cơn tức giận, đến mức móng tay đâm vào thịt ta cũng không hề cảm thấy đau đớn.

Hoàng Thượng là đang muốn ép ta lộ diện đây.

Thời điểm rồi đi, ta cũng không phải không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ lấy Thiên Hương uy hiếp ta. Nhưng ta cho rằng, hắn chỉ ít cũng đã cùng Thiên Hương đồng giường cộng chăn bao nhiêu đêm.....

Hắn sao có thể làm vậy được.

Thiên Hương thì nhất định phải cứu.

Ta thẳng dậy, lại không biết một đám quan binh từ đâu tới kéo ta đi.

Ta có phần hoảng sợ, còn cho rằng bọn họ đã biết thân phận của ta. Mãi cho đến lúc sau, khi ta nhìn thấy bọn họ còn mang theo mấy tên khát cái dơ bẩn khác ta mới yên lòng được phần nào.

Quan binh đem ta và bọn khát cái này đi vào trong nhà lao.

Ta không hiểu, chúng ta bắt quá cũng chỉ đi xin cơm, đâu có phạm đại tội gì mà bắt chúng ta lại.

Bị quan binh kèm sát, thúc đẩy, ta cũng chỉ biết lê chân bước đi. Từ một nơi nào đó bên trong lao ngục, ta có thể nghe thấy những âm thanh nho nhỏ.

Bước từng bước tiến sâu vào trong lao, bỗng nhiên ta nghe được một tiếng thét lớn lạc cả giọng. Tiếng thét thảm thiết đó lan tỏa ra mọi góc ngách trong hầm ngục này.

Không biết sao tâm tình lại chùng xuống. Trong lòng ta có một dự cảm không lành.

Đám khắt cái chúng ta bị quây lại một nhóm, không dám nói năng gì. Trong không gian u lãnh này chỉ còn vang lên từng tiếng thét ghê người.

Quan binh giữ chúng ta lại bằng một sợi xích dài rồi dẫn chúng ta tới một lao phòng được xây toàn bộ bằng đá kín mít.

Đem cửa đẩy sang một bên, dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến, ta loáng thoáng nhìn thấy một vị thiếu niên hai tay bị thiết liên khóa trụ kéo thẳng lên trên, chỉ để mũi châm vừa chấm đất. Khuôn mặt của thiếu niên khuất trong vùng tối nên ta không thể nhìn rõ dung mạo của hắn.

Tiến qua cánh cửa, khoảng cách với thiếu niên kia được rút ngắn lại, ta có thể nhìn rất rõ dung mạo của hắn. Khuôn mặt rất đỗi quen thuộc, Thiên Hương.

Thân thể có chút run lên, tứ chi mất cảm giác. Không còn lực chống đỡ, ta ngã nhào xuống đất. Cũng may có tên binh lính kịp thời kéo ta lên dậy.

Thạch lao rộng lớn ngoài mấy người chúng ta còn có Thiên Hương, lao đầu tay cầm ngư tiên và hai người nữa. Một người ngồi trên ghế vàng vẽ mặt lạnh lùng – Hoàng Thượng, người còn lại đang đứng bên cạnh Hoàng Thượng chính là Tô Thừa Cẩm.

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Tô Thừa Cẩm nhẹ giọng nói: “Thiên Hương, ca ta rất quan tâm tới ngươi, trong kinh thành này, ca ta cũng chỉ có thể dựa vào mình ngươi. Ngươi nếu giao đại ca ra đây, Hoàng Thượng sẽ lập tức thả ngươi.”

Thiên Hương dường như không mở nổi mắt, gắng gượng nói: “Ta, ta không biết.... cho dù ta có biết.... ta cũng không nói cho các ngươi....”

Tô Thừa Cẩm nhẹ vỗ hai tay, lao đầu liền vung roi hung hăng quất lên người Thiên Hương.

Thiên Hương chỉ biết khàn giọng la hét.

Ta muốn gào lên bảo bọn họ dừng tay, nhưng lời nói lại không thể thốt ra.

Tô Thừa Cẩm bước tới trước mặt Thiên Hương, nói: “Thiên Hương, ca ta quan tâm tới ngươi như vậy, ngươi nói xem, nếu ngươi chết đi, ca ta sẽ như thế nào?”

Thiên Hương cười lạnh một tiếng, nói: “Tiểu Nhiên đi rồi, không bao giờ.... trở lại nữa, hắn không trở lại, sẽ không biết ta sống hay đã chết.”

“A, ngươi nói cũng đúng, nhưng cho dù hắn không trở lại, ta cũng có thể cho truyền tin ngươi chết ra ngoài, đúng không? Ngươi nói, hắn có thể đau lòng mà chết hay không?”

Thiên Hương cắn chặt môi, không nói câu nào.

Đôi môi nhỏ xinh ngày nào còn cười đùa hạnh phúc, nay đã bị hắn cắn nát đến mức huyết nhục mơ hồ.

Hốc mắt dâng lên một tầng nước, thân thể không ngừng run rẩy....

Muốn đem Thiên Hương bảo trụ trong lòng nhưng toàn thân lại dường như mất đi khí lực.

Tô Thừa Cẩm nói: “Thiên Hương, Tô Nhiên quan tâm tới ngươi, mà người ta hận nhất chính là hắn.... Ngươi nói, với quan hệ của ngươi với hắn, khi ngươi bị đám chúng hợp khắt cái kia làm bẩn, hắn liệu còn thích ngươi không?”

Thiên Hương mấp máy môi, run rẩy nói: “Tiểu Nhiên sẽ không, sẽ không thay đổi, không thay đổi....”

Tô Thừa Cẩm khẽ cười thâm hiểm, nói tiếp: “Sẽ không thay đổi sao? Ta cũng hy vọng tình cảm của hắn dành cho ngươi là không đổi. Hắn càng thích ngươi, hắn sẽ càng thống khổ.”

Tô Thừa Cẩm nhìn về phía lao đầu nói: “Gỡ bỏ xiềng xích.”

Lao đầu tuân lệnh liền đem thiết liên tháo ra.

Nháy mắt, cả người Thiên Hương đổ sụp xuống nền đất.

Hoàng Thượng lúc này mới có động tĩnh, hắn từ ghế đứng dậy, lạnh lùng lên tiếng, nói: “Thiên Hương, Trẫm cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói cho Trẫm, Tô Nhiên còn ở kinh thành không?”

Thiên Hương ngoan cường lắc đầu, nói: “Các người cứ việc giết ta đi.”

Người ta đều nói, môi càng mỏng thì người đó càng vô tình. Nghĩ lại, lời này quả thực không sai.

Từng có vô số ngày đồng giường cộng chăn, Hoàng Thượng cư nhiên có thể nhẫn tâm với Thiên Hương đến vậy sao?

Tô Thừa Cầm rút từ trong tay áo ra một bình sứ, nhét vào miệng chúng ta mỗi người một viên được.

Ta biết, đây chính là xuân dược.

Thân thể nóng lên, đó là điều tất yếu xảy đến.

Sau đó, ta trở mắt nhìn đám khát cái đói khát lao tới ôm lấy Thiên Hương.

Rõ ràng dưới ánh nền vàng nhạt mà sao ta tưởng chừng toàn bộ đều phủ một màu đỏ.

Chóp chóp mắt mấy cái, ta không biết tại sao mình lại nhìn thấy như vậy nữa.

Ta nhìn thấy đám người do bản kia ra sức xé rách xiêm y của Thiên Hương.

Muốn tiến tới đẩy đám người đó qua một bên nhưng thân thể lại không theo sai sử.

Thẳng đến khi bên tai nghe thấy Thiên Hương thảm thiết kêu khê: “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên. cứu ta.” Lời nói còn chưa kịp dứt hẳn, không hiểu ta lấy sức lực từ đâu mà lại nhanh chóng đẩy ngã tên quan binh đứng cạnh ra, rút lấy thanh kiếm bên hông hất lao tới chém đứt bàn tay của tên khát cái vừa xé xiêm y của Thiên Hương.

Chung quanh ồn ào hẳn lên.

Trùng mắt nhìn, phía trước vẫn là một màu đỏ.

Lúc này đây, ta chỉ có duy nhất một ý niệm, phải cứu Thiên Hương, không thể để Thiên Hương chịu ủy khuất.

Ta tiến lên, chỉ hai ba chiêu liền giải quyết sạch đám khát cái. Xong rồi lại hướng tới bọn quan binh giao kiếm.

Nền đất đã chất lên mấy mạng người, trong khoảng không trống trải, u lạnh này chỉ còn lại mùi máu tươi.

Bước chân phù phiếm, ta bước tới bên cạnh Thiên Hương, đem hân ôm chặt trong lòng, nhẹ giọng gọi tên của hân.

“Thiên Hương, Thiên Hương, Thiên Hương. Thiên Hương. Thiên Hương.”

Thiên Hương, là ta hại người.

Thiên Hương yếu ớt vươn bàn tay khê xoa mặt ta, nói: “Tiểu Nhiên, người không nên xuất hiện, người không nên xuất hiện.”

Ta sao có thể trở mắt nhìn người được.

Ta sao có thể không lộ diện đây? Thiên Hương.

Nắm lấy bàn tay run run của Thiên Hương, ta nói: “Thiên Hương, kỳ thật ta vẫn còn nhớ rõ, người đã từng đáp ứng ta, ở bên ta cả đời.”

“.....Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên.”

Bất chợt, có người bắt lấy tay ta.

Ta cầm lấy kiếm, muốn đem người này gạt ra thì lại bị hân đánh rơi kiếm.

Hoàng Thượng kéo ta vào lòng, nói: “Trước kia người không thắng được ta, hiện tại cũng không thể.”

Ta nói: “Người buông ra.”

Hân ôm ta càng chặt hơn, “Nhiên nhi, cả đời này ta cũng không buông người ra.”

Ta càng giãy giụa, hân càng ôm ta chặt hơn.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy có hàn khí hướng tới sau lưng. Ta theo bản năng quay đầu lại nhìn. Cái hình ảnh này cả đời ta sẽ không thể quên được.

Tô Thừa Cầm nhân lúc hỗn loạn đã cầm lấy trường kiếm đâm về phía ta.

Hoàng Thượng phát giác ra thì đã quá muộn, lúc này không thể trở tay đánh kịp, hắn liền ôm chặt lấy thân ta, quay vòng đôi lại vị trí hai người, đưa lưng về mũi kiếm. Cũng chính lúc này, Thiên Hương lao tới, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực hắn.

Muốn nói mà lời ứ nghẹn trong cổ họng.

Một dòng máu tươi bắn thẳng vào mặt ta.

Bàng hoàng đi đến bên cạnh Thiên Hương, ta vội ôm lấy thân thể đang nằm ẹp trên nền nhà.

Thiên Hương nói: “Tiểu Nhiên, Hoàng Thượng có thể cho ngươi tính mạng, Thiên Hương cũng có thể.”

Ta gật đầu, nói năng lộn xộn: “Ta biết, ta biết....”

“Tiểu Nhiên, Thiên Hương.... sợ là không ở bên ngươi.... cả đời được....”

“Ngươi đã đáp ứng ta, ngươi không thể nuốt lời, ngươi không thể....”

“Tiểu Nhiên, ta yêu ngươi.... ta cùng Mạc Uyên, là giả.... Tiểu Nhiên, ta yêu ngươi.... chỉ yêu mình ngươi....”

“Ta biết, ta đều biết. Thiên Hương, ngươi cố cầm cự, ta.... ta mang ngươi tới gặp đại phu, Thiên Hương, ngươi....”

“Ngươi đã từng học qua y dược, ngươi hẳn là biết ta không thể sống được bao lâu.... bản thân ta cũng biết rõ tình trạng của mình.... Tiểu Nhiên, ta chỉ hi vọng, thời gian cuối cùng này.... ngươi, ngươi hãy ở bên cạnh ta....”

Thiên Hương, ta vẫn nhớ rõ bản thân đã hứa với ngươi một điều.

Cùng ngươi hành tẩu trên giang hồ, ngươi cầm đàn, ta cầm kiếm, trở thành giai thoại trong giang hồ....

Ngươi không thể thực hiện lời hứa ở bên ta cả đời, mà ta cũng không hoàn thành ước nguyện cùng ngươi hành tẩu.

Kỳ thật, nếu không nắm chắc thì không nên hứa hẹn làm gì. Lúc đầu tưởng chừng rất đơn giản, nhưng sự thực chứng minh, nói thì dễ còn làm thì rất khó.

Ta ôm Thiên Hương chạy ra khỏi nhà lao.

Phía sau, vệ binh cũng gất gao theo sát....

Mang Thiên Hương chạy ra tới cổng thành, đám quan binh thủ tại đây cũng rất biết điều liền nhường đường để ta ra khỏi thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Trên bầu trời khẽ rơi xuống những bông tuyết trắng tinh, từng bông từng bông nhỏ bé theo gió bay là là trên mặt đất.

Cơ thể Thiên Hương theo đó cũng dần dần chuyển lạnh.

Thiên Hương mấp máy nói: “Tiểu Nhiên, ta yêu ngươi.”

“Ta biết....”

“Tiểu Nhiên, kỳ thật ta rất muốn gọi ngươi là Nhiên nhi.... nhưng kiểu xưng hô này vô cùng thân thiết.... nên, nên ta không dám gọi....”

“Cũng chỉ là một cách gọi thôi mà, ngươi muốn gọi gì cũng được, Thiên Hương....”

“....Nhiên nhi, Nhiên nhi.... Nhiên nhi, ta yêu ngươi.... cho dù ta không thể tiếp tục ở bên ngươi.... nhưng ngươi cũng đừng khóc....”

“Nhiên nhi, Thiên Hương hy vọng ngươi mãi nhớ tới ta.... mãi mãi....”

Ta dùng thủy thượng phi bay thật nhanh tới vườn mai mơ ở ngoại thành.

Những bông hoa trắng đã bắt đầu vãn mình bung cánh khoe sắc. Cả một mảnh đất rộng lớn dường như bị bao phủ bởi sắc hoa hòa quyện cùng bông tuyết.

Ta ôm Thiên Hương trong lòng, cẩn thận ngồi xuống.

Những bông tuyết đùa nghịch rơi cả trên người Thiên Hương.

Ta găt gao ôm chặt lấy hân, trong ngực tựa như có hàng ngàn con kiến lửa thi nhau đốt, làm tim ta đau đốn quẩn quại.

Thân thể Thiên Hương lạnh dần, dường như không còn hơi ấm nữa.

Trước đây, ta vẫn muốn mang Thiên Hương đến nơi này cùng ngắm hoa. Ta nghĩ sẽ cho hân thấy bất ngờ khi ngắm nhìn cảnh tượng hoa mai cùng những bông tuyết vui đùa trong không trung.

Ta nghĩ, hân Thiên Hương sẽ rất thích thú.

Nhưng cho đến cùng, Thiên Hương vẫn không có dịp tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này.

Nguyên vọng. nguyên vọng của ta là muốn nghe giọng nói của Thiên Hương.

Mỗi người ai cũng có nguyện vọng, nhưng ta nghĩ, cả đời này chắc ta cũng chỉ có duy nhất một nguyện vọng đó mà thôi, song lại vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Ta trầm mặc hồi lâu, cứ để thời gian xuôi dòng trôi qua sau lưng.

Chỉ có như vậy, ta mới có thể cùng Thiên Hương ở bên nha... cả đời.

Trận tuyết này rơi thật lâu, sắc trời đã tối mà tuyết vẫn chưa ngừng hạ.

Ta không biết mình ở đây ôm Thiên Hương bao lâu, ta chỉ có một quan niệm rằng, như vậy là chưa đủ.

Chung quanh yên lặng, chỉ có tiếng gió vu vu kéo những cánh hoa rơi xuống đất.

Không có người quét tuyết nên tuyết đã lấp đầy đến nửa người ta cùng Thiên Hương.

Rất lạnh, nếu không phải bản thân có học qua võ công thì hân đã ngã xuống từ lâu rồi.

Ta không biết mình đã nhìn thấy mặt trời mọc mấy lần, lặn mấy lần nữa. Cũng không rõ đã bao nhiêu ngày mình chưa ăn cơm. Chỉ là ta biết, Hoàng thượng vẫn lẳng lặng đứng phía sau ta, không nói một lời.

Cực hạn cuối cùng đã đến, trước mắt tối sầm, ta lâm vào hôn mê.

Lúc tỉnh lại, ta đã thấy mình nằm trong Phượng điện.

Ta cảm thấy, ta cùng nơi này rất có duyên.

Cử động thân thể, ta phát hiện dưới chân đã bị khóa lại bởi một dây thiết liên dài.

Thử ngồi dậy, ta lại phát hiện toàn thân vô lực.

Cố gắng động dậy hồi lâu, cho đến khi ta nghe thấy có tiếng người bước đến.

Là ngự y.

Hân đến bên cạnh ta, cung kính xem mạch tượng, hỏi: “Lan phi nương nương, nương nương cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

Ta lắc đầu, khàn giọng nói: “Ta không sao.”

Ngự y trút ra một hơi, nói: “Chỉ sợ nương nương biết bệnh mà không chịu nói ra. Nương nương cũng biết, nương nương đã ngâm mình ngoài tuyết bao lâu rồi không?”

Ta lắc đầu.

Hân nói: “Nương nương đã ngồi trong tuyết bảy ngày, trong bảy ngày đó, nương nương không ăn cũng không uống. Cho dù nương nương có được làm từ sắt đá cũng không thể chịu nổi. Lúc Hoàng Thượng mang nương nương về cung, nương nương đã chỉ còn nửa cái mạng. Bi thương quá độ lại không có ý chí muốn sống, thật quá khó khăn.”

Ta nhẹ giọng nói: “Nếu ta không tỉnh lại, ngươi vì sao lại khó xử?” Hắn cười khở một tiếng, nói: “Đơn giản là cả viện thái y sẽ phải cùng chôn sống với nương nương thôi.”

Châm chọc cười, ta không nói thêm câu nào nữa.

Ngự y liền lấy giấy bút viết đơn rồi rời đi.

Ngự y chân trước vừa mới lui thì Hoàng Thượng chân sau đã đến.

Thấy ta tỉnh lại, hắn dường như rất vui vẻ.

Giúp ta ngồi dậy, hắn nói: “Ngươi đói chưa?”

Ta lắc đầu, nói: “Chưa.”

Ý cười ban nãy lập tức lạnh xuống mấy phần, hắn sờ sờ đầu ta: “Ngươi bị phong hàn, bệnh còn chưa khỏi hẳn, nên ăn một chút đi.” Nói xong, hắn liền mệnh hạ nhân mang tới một số thức ăn thanh đạm tới.

Không lâu sau, cung nữ đã mang đồ tới.

Hoàng Thượng cầm lấy bát cháo trong tay cung nữ, từng thìa một thổi nguội đút cho ta.

Nhưng mới được hai thìa, cơ thể ta đã không thể tiếp nhận nổi, một cảm giác ghê tởm mạnh mẽ thúc vào ngực.

Muốn chạy ra ngoài tìm nơi nào đó mà nôn ra, nhưng lại bị thiết liên kéo lại mà ngã khụy trên mặt đất.

Một tay vỗ vỗ ngực, hai thìa cháo liền được phóng ra ngoài, còn có cả dịch dạ dày.

Thật lâu sau mới ngừng lại được.

Hoàng Thượng nhẹ nhàng vuốt dọc lưng ta, mệnh cung nữ thu dọn sạch sẽ rồi bế ta về giường.

Ta mệt mỏi nhìn hắn, nói: “Ta khó chịu.”

Hắn khẽ cười dỗ dành: “Cô ăn thêm một chút, ngươi sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.”

“Ta ăn không được.”

“.....Ngươi phải biết rằng, Thiên Hương sẽ không muốn thấy ngươi như vậy. Nhiên nhi, ngươi phải sống thay cả phần của Thiên Hương nữa.”

“Thiên Hương luôn hi vọng ta cùng hắn. Nhưng hiện giờ, hắn ở đó một mình, hắn sẽ cảm thấy rất cô đơn.”

“Nhiên nhi, ngươi không được nghĩ loạn.”

“Hoàng Thượng, ngươi nói, ta có phải sinh dưới ngôi sao chổi không? Bất kể ai có quan hệ mật thiết tới ta đều lần lượt rời đi hết.”

“Nhiên nhi, ngươi ngủ một giấc đi, sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Hoàng Thượng, thật ra ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.

Ta không biết phải đối mặt với ngươi như thế nào.

Nghĩ đến Thiên Hương, ta lại hận ngươi, nhưng nhớ lại hôm đó, ngươi vì ta mà không quản tính mạng chấn cho ta một kiếm.

Vươn tay đặt trên mặt hắn, ta nói: “Đem thiết liên tháo ra. Nếu là của ngươi thì cuối cùng vẫn là của ngươi. Nếu không phải của ngươi thì cho dù ngươi có dùng bao nhiêu biện pháp, cũng không thể trở thành của ngươi được.”

“Nhiên nhi, như vậy, ngươi nói ngươi chính là của ta?”

“Ta không biết, cho đến tận bây giờ, ta vẫn cảm thấy mờ mịt. Hoàng Thượng, ta muốn gặp một người.”

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dùng bữa, ta sẽ ân chuẩn cho ngươi gặp người kia.”

Ta gật đầu đồng ý: “Hào.”

Chậm rãi nuốt hai thìa, rồi ba thìa, bốn thìa.

Hoàng Thượng tựa hồ rất vui vẻ.

Ta thấy hắn cười, trong lòng có chút bi thương.

Rõ ràng đã nếm qua nhiều loại cháo khác nhau, nhưng ta thủy chung không thấy có hương vị nào. Ta nghĩ, chắc từ ngày đó bất tỉnh, ta đã mất đi vị giác.

Khung cảnh trước mắt không hiểu sao lại trở nên mờ mờ, mông lung.

Hoàng Thượng đem ta ôm vào ngực, nhẹ nhàng hôn lấy những giọt lệ không biết từ khi nào đã rơi xuống. Đầu lưỡi hắn cướp đoạt lấy những giọt nước mắt trên má ta, rồi dừng lại trên mí mắt.

Có chút khó chịu, có chút khác thường.

Ta đẩy hắn ra, nói: “Ta khó chịu.”

Hắn cười cười, vùi đầu vào cổ ta nói: “Nhiên nhi, ở lại bên ta, ta sẽ cho ngươi tất cả những gì ngươi muốn.”

Ta không đáp lại.

Nửa tháng sau, hắn rút cuộc cũng chịu mở vòng thiết liên dưới chân ta. Song đồng thời, hắn cũng ép ta uống một loại dược, và điều quan trọng là không cho phép ta tới gần dược phòng.

Loại dược này sẽ làm ta không thể vận nội lực, không thể dùng được khinh công. Không có Thủy Thượng Phi, ta làm sao có thể rời cung.

Bảy ngày sau, dưới sự dàn xếp của Hoàng Thượng, ta được tham gia lễ tang của Thiên Hương.

Thi cốt của Thiên Hương đã được hỏa táng trước đó, nay chỉ còn lại một bình tro. Lòng ta chua xót ôm bình tro vào lòng.

Hoàng Thượng ôm lấy ta từ phía sau, không nói không rằng.

Ta đẩy Hoàng Thượng ra, một mình ôm lấy cái bình đi tới hậu viện của Thiên Hương lâu. Không lâu sau, Hoàng Thượng cũng xuất hiện, hắn âm thầm khoác lên người ta một tấm áo lông cừu.

Trừ tiếng gió hun hút ngày đông ra thì chung quanh không còn tiếng động nào cả.

Thật lâu sau, ta mới phá tan không khí tĩnh người này: “Tô Thừa Cẩm ngươi đã xử trí thế nào?”

“Nhiên nhi muốn Trẫm xử lý ra sao?”

Ta rất hận Tô Thừa Cẩm, chỉ muốn băm vằm hắn ra. Nhưng, hắn là đệ đệ của ta. Tuy chỉ là đệ đệ cùng cha khác mẹ, nhưng ta không thể nhẫn tâm mà ra tay ngoan độc tới hắn được.

Hai tay ôm chặt bình gốm, ta nói: “Mang ta đi gặp hắn.”

Ta còn nghĩ rằng, Hoàng Thượng sẽ giam lỏng Thừa Cẩm trong cung, ai ngờ hắn lại giam Thừa Cẩm trong thiên lao.

Đi từng bước cầu thang xuống lao ngục, không biết qua bao nhiêu thạch phòng, cuối cùng ta và Hoàng Thượng cũng dừng lại.

Tô Thừa Cẩm điên rồi.

Lúc cười hơn hờ, lúc khóc thê lương.

Có khi hắn lại nói: “Tô Nhiên, ngươi đoạt hết thầy của ta, ta sẽ lấy đi người quan trọng nhất trong lòng ngươi, ta sẽ làm ngươi mất tất cả.”

Ta bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Vũ phi trước khi chết.

“Tô Nhiên, ngươi sẽ không được chết từ từ. Tô Nhiên, cho dù ta phải xuống đáy địa ngục, ta vĩnh viễn nguyên rủa ngươi. Ta nguyện rủa Thiên Hương chết thảm hại, người ngươi yêu sẽ rời bỏ ngươi, ta nguyện rủa ngươi.”

Hoàng Thượng nhìn về phía ta, hỏi lại một lần nữa: “Nhiên nhi, ngươi muốn xử trí Tô Thừa Cẩm thế nào?”

Ta nói: “Ngươi rất thích Tô Thừa Cẩm?”

“Thích cũng không phải yêu.”

Nhưng đối với ta mà nói, nhiều khi thích còn mãnh liệt hơn yêu. Cảm lấy tay của Hoàng Thượng, ta hỏi: “Có phải đến một ngày nào đó, ngươi cũng đối xử với ta như thế này?”

“...Trẫm không biết. Nhưng Nhiên nhi, ngươi phải biết rằng, yêu mà không nắm được trong tay sẽ chuyển hóa thành hận.”

Cười khỏ một tiếng, ta nói: “Ngươi đang cảnh báo ta?”

Hoàng Thượng chỉ nhếch miệng cười, không nói.

Ta nói: “Thả Tô Thừa Cẩm đi. Để hấn rời khỏi hoàng cung, rời đi kinh thành này... Không vinh hoa phú quý, không công danh địa vị, đây là trừng phạt lớn nhất của hấn rồi.”

Hoàng Thượng nhẹ vỗ mặt ta, nói: “Đối với thân nhân của ngươi, ngươi vẫn quá yếu lòng.”

Ta nói: “Ta đã từng đáp ứng với phụ thân, sẽ chiếu cố hấn.” Nhưng, ta lại không làm được.

Rời đi thạch thất, hoàng Thượng mang ta tới ngự hoa viên ngắm tuyết rơi.

Ta nói, ta rất ghét tuyết. Nhìn tuyết rơi, ta chỉ càng thấy thê lương.

Hấn cầm lấy tay ta, cười nói: “Như vậy, Nhiên nhi thích gì?”

“Ta muốn đi Giang Nam.”

Hấn nhú mày, hỏi: “Nơi này không tốt sao?” Khẽ gảy gảy từng đầu ngón tay của Hoàng Thượng, ta nói: “Nếu ngươi không an tâm, ngươi có thể cùng ta đi Giang Nam, coi như cải trang vi hành.”

“...Nhiên nhi, ngươi thật tùy hứng.”

“Cảnh tượng mùa đông khiến ta thấy rất thương tâm, hoa tuyết trắng tinh làm ta lạnh thấu tim.... Trên đời này, liệu còn ai có thể xứng với cái màu trắng tinh khiết đây?”

Hoàng Thượng cười một chút, nói: “Hảo, nếu Nhiên nhi muốn đi Giang Nam, Trẫm sẽ cùng đi với ngươi.”

“Thế cũng tốt.”

Hôm sau, hấn mang ta đi Giang Nam.

Lấy danh nghĩa cải trang vi hành nên hấn chỉ mang theo một đôi đao thị vệ cùng một thái giám hầu cận.

Đôi đao thị vệ được bổ nhiệm đánh xe, ta cùng hoàng Thượng hai người ngồi trong xe thì thoảng lại nói chuyện vài ba câu.

Bánh xe lăn cộc cộc, công thành đã hiện rõ trước mắt.

Màn xe bị gió thổi hất lên cuốn vào một cơn gió lạnh.

Hoàng Thượng hỏi: “Nhiên nhi, lạnh không?”

Ta chậm rãi lắc đầu.

Hoàng Thượng còn nói: “Ngày đầu tuyết tan ra còn lạnh hơn ngày đầu tuyết rơi. Nhưng đó là quy luật tự nhiên, hết đông mới có thể sang xuân.” Nói xong, hấn liền cởi áo choàng trên người hấn phủ lên người ta.

Ta cũng chỉ mỉm cười cảm ơn.

Rời thành, xe ngựa đi thật nhanh, chớp mắt đã đi được hơn mười dặm.

Đem màn xe xốc lên, ta nhìn thấy vườn mai mơ trắng xóa đầy xúc cảm kia.

Có đôi lúc, khi người ta chỉ cần quay đầu lại, mọi thứ sau lưng liền trở thành quá khứ.

Vườn mai hoa lệ ngày hôm nay rồi sẽ trở nên úa tàn vào ngày mai.

Hai tay siết lại thành quyền, buông ra, rồi lại siết lại.

Hoàng Thượng kéo ta vào ngực, hấn nói: “Nếu mùa đông làm ngươi thấy khổ tâm, vậy vườn mai này cũng vậy phải không?”

Nơi này sao có thể làm ta thấy khổ tâm? Nơi này là kỉ niệm cuối cùng của ta và Thiên Hương....

Vùi đầu vào người Hoàng Thượng, không tiếng động mà rơi lệ.

Thời điểm xe ngựa chạy tới Lộc thành, ta nói ta mệt mỏi.

Hoàng Thượng nghe vậy liền tìm một khách điểm tốt nhất Lộc thành trụ lại mấy hôm.

Hoàng Thượng nói: “Lộc thành khá gần kinh thành, khí hậu xem chừng cũng không kém mấy. Trẫm nghĩ ngươi sẽ phải đi thẳng tới Giang Nam cơ.”

Ta nói: “Nếu đã rời cung thì Hoàng Thượng sao phải sốt ruột? Hoàng Thượng theo ta du sơn ngoạn thủy có phải tốt hơn không?”

Hắn cười một cái: “Rất tốt.”

Nửa đêm, khi hắn đang ôm ta, hắn đột nhiên nói: “Ta không nên đồng ý cùng ngươi rời cung.”

Ta vẫn nhắm mắt, không tiếp lời hắn.

Hắn lại nói: “Nhiên nhi, nếu một ngày nào đó, ta đồng ý để ngươi đi, ngươi liệu có trở về không?”

Ta ngẩn người, nói: “Không biết.”

Do dự một chút, ta nhỏ tiếng hỏi: “Ngươi muốn con người ta hay thân xác ta?”

Tuy là trong bóng tối, như ta vẫn có thể cảm nhận được sắc mặt hắn chuyển lạnh. Thật lâu sau, hắn mới nói: “Ta cũng không biết.”

Đêm này, khi hắn lật người áp lên ta, tại thời điểm hắn vùi đầu vào cổ ta, nhân lúc không đề phòng, ta nâng tay lên đập một cái vào sau gáy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Editor: Gà tròn vo

Beta – reader: LK

Đầy Hoàng Thượng qua một bên, ta ngốc lăng nhìn hắn một lúc.

Một mình tự cười, ta nhẹ giọng nói: “Ngươi yêu ta, ta biết....” Chính là ta cũng hiểu rõ, “yêu” không phải là dùng xiềng xích trói buộc người khác.

Từ trên giường đứng dậy, ta mặc lại xiêm y, đi giày vào rồi lên lút đi ra khách điểm.

Dựa vào trí nhớ mờ mịt, ta mò mẫm tới Lăng phủ. (nhà của Tương Du Quán)

Đập vòng sắt vào cửa, không lâu sau có một lão bá bá tầm ngoài năm mươi tay cầm đèn lồng hé cửa ra.

Lão bá bá đó vẫn còn ngái ngủ, vừa ngáp vừa nói: “Người nào đó, có biết giờ là nửa đêm rồi không....”

Không hiểu sao, lão bá bá khi này còn mơ ngủ tự nhiên tỉnh táo hẳn ra, thay đổi giọng điệu, cẩn thận nói: “Công tử, xin hỏi ngài tìm ai?”

Ta nói: “Ta tới tìm thiếu gia nhà ngươi, Lăng Tiêu.”

Lão bá hơi khó xử nhìn về phụ viện rồi lại nhìn ta, hỏi: “Xin hỏi quý danh của công tử?”

“Tô Nhiên.”

“Tô công tử, thỉnh chờ ngoài này một lát để lão nô đi thông báo với thiếu gia.”

Ta gật đầu.

Lão bá đem cửa khép lại, lui vào trong.

Không lâu sau đó, Lăng Tiêu xuất hiện cùng lão bá. Lâu ngày không gặp, râu hắn đã mọc dài ra rồi.

Mím cười, ta nói: “Đã lâu không gặp, Lăng Tiêu trước đây và bây giờ cũng không khác nhau là mấy a.”

Hắn hướng ta mỉm cười, nói: “Bất quá cũng chỉ mới hơn một năm mà ngươi lại thay đổi nhiều quá.” Nói xong, hắn hướng lão bá kia nói: “Trương thúc, ông cứ về nghỉ trước đi.”

Nghe vậy, lão bá kia liền rời đi.

Sóng vai cùng hắn đi trên dải đường tối, hắn hỏi: “Hiện giờ ngươi đã là Lan phi, ta có hay không phải quỳ xuống hành lễ?”

Ta nhướn mày, nói: “Ngươi châm chọc ta?”

“Nào dám, nào dám! Khuôn mặt này của ngươi không được bậc cửu ngũ chi tôn đề ý mới là lạ a.”

“Ngươi chỉ toàn nói linh tinh.”

Hắn cười cười, ngửa đầu nhìn vầng trăng trắng trên nền trời đêm nói: “Trăng hôm nay thật đẹp.”

Ta cũng thoáng nhìn qua rồi nói: “Quả rất đẹp.”

Hắn dẫn ta tới một lương đình trong hoa viên.

Giờ đã quá nửa đêm, nhưng nhờ những chiếc đèn lồng mới được nha hoàn thắp lên khiến cả hoa viên sáng bừng một khoảng.

Ta nói: “Sao phải hoang phí vậy?”

Hắn nói: “Với thân phận của ngươi không phải rất đáng giá sao?”

“Ngươi lại chế nhạo ta.”

“Ai bảo lúc trước ngươi cạo râu của ta.”

“Phốc” nhớ lại hồi đó, ta không khỏi bật cười ngấm mắng hắn một câu thù dai.

Trong lương đình, nha hoàn còn cẩn thận đặt thêm hai ấm lò, trên mặt ghế còn trải thêm hai tấm thảm dày.

Ngồi trên thảm dày, bên cạnh ấm lò, tuy không cầu kỳ nhưng lại khiến ta thực thoải mái.

Lăng Tiêu ngồi đối diện ta, nói: “Tô Nhiên, nửa đêm ngươi còn tìm đến đây, hẳn là có việc quan trọng?”

Nha hoàn cẩn cẩn dục dục mang điểm tâm đến đặt trên bàn đá.

Ta cầm lấy bình rượu, châm cho chính mình một chén, ngửa đầu uống cạn rồi mới nói: “Ngươi biết đúng không?”

Lăng Tiêu phát tay ý bảo nha hoàn lui hết xuống.

Ta nói: “Ta muốn biết, Tô phủ lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lăng Tiêu nhún mày, thật lâu về sau mới nói: “Chuyện này ta không thể nói.”

Đặt chén rượu đã cạn xuống mặt bàn, ta cười hỏi: “Nói cách khác, ngươi biết rõ?”

“.....Ừ, ta biết.”

“Ngươi hẳn còn nhớ rõ ước định lúc trước? Ta với ngươi trao đổi, ngươi bán tin, ta mua tin. Hiện giờ, ta đã đến tận đây mà ngươi không nguyện ý bán sao?”

“Tô Nhiên, có thứ có thể tùy tiện bán ra nhưng cũng có một số thứ để lọt ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới toàn gia.” Lăng Tiêu khó xử nói.

“Như vậy đi, nếu ta nói với ngươi rằng, nếu ngươi không trao ra tin tức, toàn gia ngươi cũng sẽ không tránh khỏi tai họa thì sao?” Ta liếc nhìn mắt hắn.

Hắn khẽ cười thành tiếng, mang theo một chút trào phúng nói: “Ngươi có thể sao? Ngươi rất dễ mềm lòng.”

“Con người cũng có lúc phải thay đổi. Với thời gian hơn một năm cũng đủ để ta trở nên thù đoạn, độc ác hơn.”

“Đúng vậy, đã hơn một năm. Tô Nhiên, chúng ta cũng đã quen biết được hơn một năm. Một năm này, ngươi đã thay đổi rất nhiều, không còn là đôi mắt hay cười nữa, mà là tràn ngập bi thương, thống khổ..... nhưng không hề có dã tâm. Bản tính của ngươi, sao có thể nói đổi là đổi ngay được.”

Mặc dù chúng ta nói là quen biết đã được hơn một năm, nhưng thời gian ở cùng nhau lại chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, vậy mà hắn có thể thấu triệt lòng ta đến vậy.

Ta nói: “Vậy ngươi nghĩ rằng ta không thể bảo vệ toàn gia ngươi khi ngươi nói ra sự thật sao?”

“.....Tô Nhiên, ngươi dùng cái gì có thể bảo hộ toàn gia ta?”

“.....” Ta trầm mặc.

Hắn lại nói tiếp: “Phượng Hoàng sơn trang? Âm Dạ sơn trang? Hay là..... triều đình?”

Hạ thấp tầm mắt, ta nói: “Không thể sao?”

Hắn nói: “Nếu đến lúc đó, tất cả bọn họ đều trở thành cừu nhân của ngươi thì sao?”

“.....Chuyện này quả nhiên là có liên quan tới bọn họ.”

Lăng Tiêu im lặng.

Thở dài một hơi, ta cầm lấy tay của Lăng Tiêu, nói: “Chỉ cần ngươi nói cho ta sự thật, ta sẽ dùng tính mạng để bảo vệ ngươi. Nếu một người trong Lăng phủ bị giết, ta tuyệt không sống một mình. Bọn họ sẽ không gây khó dễ tới ngươi.”

“.....Có một số điều, ta cũng không biết như thế nào là tốt.” Lăng Tiêu thấp giọng nói.

Hắn nhìn vào mắt ta, hiện lên một mặt thương hại.

Ta nói: “Ta biết, dù như thế nào, ta cũng muốn biết hết thảy mọi việc.”

Lăng Tiêu rút tay mình lại, kéo dần khoảng cách giữa hai người.

Hắn nói: “Mọi việc không may xảy ra với Tô phủ là vì ngươi.”

“Lúc trước, khi Tô Thừa Cẩm vào cung, hắn đã dùng một số bạc lớn mua mạng của mẫu thân ngươi, đồng thời hắn cũng yêu cầu bọn sát thủ dàn dựng một vụ án giả là bắt cóc Tô lão gia cùng đại phu nhân.”

“Sát thủ làm theo lời của Tô Thừa Cẩm nhưng đúng lúc giao người cho Tô Thừa Cẩm thì lại bị Hoàng Thượng cướp tay trên.”

“Hoàng Thượng đã ép Tô lão gia phải nói ra nơi để cất giữ tiền tài của Tô phủ.”

Đến đây, ta khẽ nhíu mày nói: “Không thể. Hắn sao lại để ý gia tài của Tô phủ? Hắn đường đường là vua một nước, trong tay có thiên kim vạn mã, làm sao có thể cần số gia tài Tô phủ không bằng một góc của hắn. Hắn sẽ không để ý.” Ta có phần lộn xộn nói. Nghĩ một lúc, ta lại nói thêm: “Hon nữa, cha ta không thể nói ra cách vào mặt đạo kia được.”

Lăng Tiêu cười cười, nói: “Tô gia các ngươi cũng chỉ có ngươi cùng Tô Thừa Cẩm. Làm thân phụ mẫu thì đứa con chính là điểm yếu. Nếu Hoàng Thượng lấy ngươi cùng Tô Thừa Cẩm ra áp chế, ngươi nói Tô lão gia có thể không mở miệng sao?”

“Nhưng nếu là người khác thì có thể nghe được, chứ hắn là Hoàng Thượng a, quốc khố liệu có thiếu thứ gì? Hàng năm đều thu cống phẩm, thu thuế, được tặng bao nhiêu bảo vật này kia..... Bấy nhiêu đó là hơn hẳn gia tài của Tô phủ rồi còn gì?!”

“Cái Hoàng Thượng quan tâm không phải là tiền..... mà là ngươi.”

“.....” Ta trầm lặng.

Lăng Tiêu nói: “Không có Tô phủ, không có tiền tài, lại thiếu nợ chồng chất, bên cạnh còn Thiên Hương thì ngươi có thể làm gì?”

Ta cắn chặt môi, không biết nói gì hơn.

Lăng Tiêu còn nói thêm: “Hắn chính là muốn dồn ngươi vào đường cùng. Tô Nhiên, hắn thực sự rất yêu ngươi.”

Ta khẽ cười, hỏi vấn đề cuối cùng.

“Có phải từ lúc Tô Thừa Cẩm thuê sát thủ, cả nhị sư huynh cùng Hoàng Thượng đều biết?”

Lăng Tiêu gật đầu.

“Hai người đó đều có lý do riêng của mình nên đều ngoảnh mặt làm ngơ, mặc cho sự việc đó phát sinh.”

“Sư huynh ngươi cho rằng, mẫu thân ngươi là sự trói buộc ngươi ở lại kinh thành, còn Hoàng Thượng thì cho rằng, ngươi đang dần xa hắn, nên hắn sẽ dùng mọi cách để giữ ngươi lại.....”

Theo ghế đứng dậy, ta cùng Lăng Tiêu cáo biệt, xoay người rời đi.

Vừa mới bước một bước, ta liền khựng hẳn người lại.

Hoàng Thượng, hẳn hiện tại đang đứng trước mặt ta.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn lồng, ta vẫn có thể nhìn rõ mặt hắn. Kỳ thật, ta cũng không thể dùng từ nào để miêu tả mặt hắn lúc này.

Ta nói: “Ngươi tới từ khi nào?”

Hắn nói: “Từ lúc ngươi rời đi, ta vẫn luôn bám theo ngươi.”

Khẽ cười, ta lại hỏi hắn một điều: ”Ngươi muốn con người ta hay thân xác ta?”

Hắn không cho ta đáp án.

Ta cười hỏi: “Ngươi sẽ ngăn cản ta rời đi?”

“Nhiên nhi, ta quả nhiên. vẫn không nên mang ngươi rời cung.”

“Ngươi có thể.”

“Chính là ta không nỡ. Ta yêu ngươi.”

“....Ta biết.”

“Nhiên nhi, nếu ngươi đi, liệu ngươi còn quay lại.”

“....Ta không biết. Ta hỏi ngươi, ta đi rồi, ngươi có dùng mọi thủ đoạn để ép ta trở lại không?”

“....Ta không biết.” Hắn nói.

Trào phúng cười, trong lòng một bề chua xót. Ngươi không biết, nhưng ta chắc chắn, ngươi sẽ làm.

Từ thời khắc này trở đi, cả đời ngươi cũng không thể buông tha ta.

Hoàng Thượng, ta thật không biết phải đối mặt với ngươi như thế nào.

Là cừu nhân hay ái nhân?

Hít hít mũi, ta cùng Hoàng Thượng sóng vai trở về khách điểm.

Tay hắn đặt trên eo của ta.

Ta không có cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.

Hắn nói: “Nhiên nhi, ở bên ta đêm cuối đi.”

Trầm mặc một phen, song ta vẫn gật đầu nói: “Hảo.”

Ly biệt, luôn tràn ngập thống khổ.

Nửa đêm, hắn ôm chặt lấy ta đi vào giấc ngủ. Kỳ thật, ta biết hắn không hề ngủ.

Từ trên giường đứng dậy, chỉnh chu lại xiêm y, ta mang theo bình tro của Thiên Hương rời khỏi khách điểm.

Tiếng gió xé từng đợt bên tai, ta cảm thấy có chút lạnh. Không bao giờ. sẽ có người khoác áo cho ta mỗi khi trời có gió lớn nữa.

Cẩn chặt răng, kiên trì bước từng bước hướng tới cửa thành.

Không biết cửa thành mở từ lúc nào, ta chỉ biết, hiện giờ ta đã rời khỏi Lộc thành.

Không mua xe ngựa, cho dù quãng đường phía trước có dài đến đâu ta cũng dùng chính đôi chân này mà đi.

Trên đường, ta gặp một chiếc xe đi ngang qua.

Xe ngựa dừng lại, nói nguyện ý mang theo ta đi tới thành trên.

Cám ơn lòng tốt của chủ xe, ta ngay ngốc ngồi trên xe, ôm bình tro cốt, không nói gì.

Xe ngựa chạy mất năm ngày bốn đêm mới vào được cổng thành. Vừa mới đặt chân qua cổng, mấy tên quan binh gác thành liền vây đến trước mặt ta.

Bọn họ đồng loạt quỳ xuống hô một tiếng: “Lan đại nhân.”

Ta có phần hoảng hốt nhìn bọn họ.

Bọn họ mang ta tới gặp tri phủ. Thấy ta đến, ngay cả tri phủ cũng quỳ xuống hành lễ.

Hắn mời ta ở lại dùng bữa, rất nhiều sơn hào hải vị. Hón hết, điều đáng nói ở đây là tất cả đồ ăn này đều rất hợp khẩu vị với ta.

Ta cảm thấy tri phủ này thật đáng nể, chưa gặp mặt bao giờ cứ nhiên lại biết được khẩu vị của ta.

Dùng bữa xong, ngay trước khi ta cáo biệt, tri phủ đại nhân liền đưa cho ta một cây cầm.

Truy Vân cầm.

Mơ hồ nhớ lại ước định trước kia cùng Thiên Hương.

Hắn cầm đàn, ta cầm kiếm, trở thành giai thoại trên giang hồ.....

Ta nói một tiếng đa tạ.

Tri phủ đại nhân nói: “Là do cấp trên phân phó phải giao tận tay cầm này cho Lan đại nhân.”

Sau này, ta mới biết, hóa ra ở mỗi nơi ta chuẩn bị đặt chân đến, thành trấn đông đúc hay vùng quê hẻo lánh, tất cả đều đã nhận được bức họa của ta.

Nhìn thấy ta như nhìn thấy Hoàng Thượng, không được bắt kính, nếu không..... nếu không thế nào ta cũng không dám chắc.

Cầm thấy thực phiền toái, ta liền dịch dung.

Lúc sau, mọi người vẫn sẽ được nhận một bức họa, bất quá, là bức họa của Truy Vân cầm. Theo đó, tất cả phải khoản đãi chủ nhân của Truy Vân cầm.

Giờ khắc này, ta tự nhủ với chính mình, ta sẽ cho Hoàng Thượng năm năm cũng như cấp chính mình năm năm để suy nghĩ.

Trong năm năm đó, nếu hắn có thể dọn sạch hậu cung, ta sẽ quay lại.

Trong năm năm đó, nếu ta có thể nhân nhả mà chạy khắp chốn giang hồ, ta sẽ quay lại. Kỳ thật, dưới sự che chở của triều đình cùng Âm Dạ sơn trang, giang hồ thật dễ đi.

Hành hiệp trượng nghĩa, ra tay tương trợ..... ta đều tham gia.

Đối đầu với ác bá, đánh bại kẻ xấu..... ta đều tham gia.

Người ta hỏi ta là ai, ta sẽ cười lớn, mà nói: “Ta là chủ nhân của Thiên Hương, Tô Nhiên.”

“Thiên Hương?” Người ta nghi hoặc hỏi.

Ta nói: “Thiên Hương cầm.”

Từ giây phút này trở đi, Truy Vân cầm chính thức đổi thành Thiên Hương cầm.

Một năm sau, ta nghe nói, Hoàng Thượng đã dọn sạch cả hậu cung. Còn ta thì đã nổi danh khắp giang hồ.

Đối với ta mà nói, cuộc sống giang hồ thực nhàm chán, không giống như trong tưởng tượng của ta.

Một tên ma giáo, một tên ma đầu, hoặc giả như một quyền bí tịch, một quyển giản phổ, một cây đao, một thanh kiếm cũng có thể làm cho cả giang hồ một phen tinh phong huyết vũ.

Ta cũng tham gia nhiều trận chiến tranh đoạt này. Cho dù có ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng đến đâu, Hoàng Thượng cùng nhị sự huynh sẽ cứu ta an toàn trở ra.

Một năm sau, ta tình cờ gặp lại nhị sự huynh.

Hắn nói hắn vẫn như trước, luôn thích ta.

Ta nói, ta không còn thích hắn nữa.

Hắn một mực nguyên ý bảo vệ ta cả đời.

Ta cười một cái, nói: “Vậy huynh có thể cứ tiếp tục ở phía sau bảo vệ đệ cả đời đi....”

Tình cò, vĩnh viễn cũng chỉ là tình cò mà thôi.

Ta cùng nhị sư huynh hình như không có duyên.

Nhị sư huynh nói, hắn sẽ không bao giờ quên được Tô Nhiên, người vì hắn mà có thể hi sinh cả tính mạng.

Mà ta thì không thể trở thành Tô Nhiên ngày đó được.

Con người ta phải luôn hướng về phía trước....

Năm thứ ba, trong lúc vô tình, ta có nghe đến, Âm Dạ sơn trang lại thu thập thêm một đám mỹ thiếu niên. Mà đám mỹ thiếu niên đó đều có nét tương tự với chủ nhân của Thiên Hương cầm, Tô Nhiên.

Khỏe môi khê nhếch, ta cảm thấy rất vui....

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên chính tai ta nghe người khác gọi ta là chủ nhân của Thiên Hương cầm.

Năm thứ tư, ta trở lại làng chài nhỏ, cùng gia gia sống qua một năm.

Cuối năm, trước khi thân thể gia gia không còn chống gượng nổi, người cầm lấy tay ta nói: “Có lẽ Hoàng Thượng quá bá đạo, nhưng hắn làm thế là vì hắn yêu người....”

“Nhiên nhi, có một số thứ, nếu bỏ lỡ chính là bỏ lỡ cả đời....”

Ta khẽ cười trấn an gia gia: “Hắn sẽ chờ ta”, cho dù là cả đời.

Gia gia mỉm cười, nói: “Nhiên nhi, nể mặt gia gia, tha thứ.... cho hắn....”

Gia gia đi rồi, ta không còn gì vướng mắc giữ lại nữa.

Mùa đông năm thứ năm, ta cười ngựa trở lại kinh thành.

Trên khoảng đất kia, cánh mai theo gió nhẹ rơi xuống mặt đất.

Vẫn giống như trong trí nhớ của ta, tường chừng chưa bao giờ biến mất.

Nhảy xuống ngựa, trong vô thức, ta vрон tay chạm vào một bông hoa.

Kéo ta định thần lại là tiếng vó ngựa dồn dập từ xa chạy lại.

Người đến không ai khác chính là Hoàng Thượng.

Năm năm, hắn trở nên càng chín chắn.

Hắn nói: “Nhiên nhi, ngươi càng lúc càng giống con nít.”

Khẽ cười, lặng ngắm vườn hoa, ta nói: “Ngươi từng muốn hủy đi nơi này mà.” Thật giống trước kia, tựa hồ mọi việc chỉ như là một giấc mộng.

Một giấc mộng bi thương.

Hắn nói: “Là ta không nỡ cướp đoạt trí nhớ của ngươi.”

Hắn bước tới trước mặt ta, đem ta kéo vào lòng hắn.

Những bông tuyết chậm rãi rơi xuống đùa vui cũng những cánh hoa mai.

Tựa như nước mắt của Thiên Hương.

Mang theo một chút bi thương và cả những lời chúc phúc....

Cùng Hoàng Thượng đối diện, ta nói: “Ngươi liệu có thể chờ ta bao lâu nữa?”

Hắn mỉm cười, nói: “Thẳng đến lúc ta không còn yêu ngươi nữa mới thôi.”

Hắn ôm ta, xoay người nhảy lên ngựa, nhập cung.

Từ nam sủng trở thành nam phi, lại từ nam phi trở thành nam hậu. Và ta chính là nam hậu đầu tiên trong lịch sử.

Hoàng Thượng chỉ có một hoàng tử duy nhất, chính là hài tử của Vũ phi.

Và tiểu Hoàng tử này trở thành dưỡng tử của ta.

~Completed~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Cảnh Niên Lưu Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.